WWW.STICNA.COM

SVETA S. MARIJA FAVSTINA KOWALSKA

DNEVNIK

BOŽJE USMILJENJE V MOJI DUŠI

Cistercijanska opatija
Stična 2001

PREDGOVOR K PRVI POLJSKI IZDAJI

Ko predstavljam pričujočo izdajo *Dnevnika* s. Favstine Kowalske, se dobro zavedam, da predstavljam dokument katoliške mistike, ki je izredno pomemben ne le za Cerkev na Poljskem, marveč tudi za Cerkev nasploh. Ta izdaja je kritična in verodostojna, izdana med informativnim postopkom za beatifikacijo s. Favstine, ki ga je vodila krajevno pristojna krakovska nadškofija.

Dnevnik, katerega vsebina je češčenje Božjega usmiljenja, je v zadnjem času postal izredno aktualen iz dveh razlogov:

Prvič: kongregacija za verski nauk je z izjavo pred dvema letoma dokončno umaknila vse očitke in pomisleke, ki jih je prej podala glede spisov s. Favstine kongregacija svetega oficija. Razveljavitev *'Notifikacije'* (opozorila) je privedla do tega, da je pobožnost do Božjega usmiljenja, predstavljena v omenjenem *Dnevniku*, po vseh celinah zemlje na novo zaživela. To dokazujejo številna pričevanja, ki dotekajo v postulacijo in v redovno skupnost, v katero je spadala sestra Favstina.

Drugič: nedavno objavljena okrožnica papeža Janeza Pavla II. *Dives in misericordia* je posrečeno opozorila službeno Cerkev, pa tudi laiški svet, na čudovito lastnost Boga in obenem na izredni vidik odrešenjske zgodovine, namreč na Božje usmiljenje.

Potrebna bi bila natančna raziskava, ki bi osvetlila stične točke med *Dnevnikom* s. Favstine in navedeno okrožnico, da ne govorimo o njuni morebitni soodvisnosti. Te stične točke so gotovo številne, saj zajemajo navdihe iz istega vira, tj. iz Božjega razodetja in Kristusovega nauka. Poleg tega izhajajo iz istega duhovnega okolja, iz Krakova, kolikor mi je znano, edinega mesta, ki ima najstarejšo v čast Božjemu usmiljenju posvečeno cerkev.

Treba je poleg tega poudariti, da je sam kardinal Karol Wojtyła, nekdanji krakovski nadškof, sprožil prizadevanja za začetek postopka za beatifikacijo s. Favstine Kowalske in sam ta postopek začel.

V tej zvezi je *Dnevnik* s. Favstine izredno pridobil pri pomembnosti za katoliško duhovnost. Zato je bilo treba pripraviti verodostojno izdajo *Dnevnikovega* besedila, da bi se tako izognili izmaličenju tega besedila, kakor so to napravile nekatere osebe, sicer v dobri veri, ki pa za to delo niso bile ustrezno usposobljene. Tako se bomo izognili izdajam, ki se med seboj razlikujejo in ki vsebujejo morda celo nasprotujoče si povedke, podobno kot se je dogajalo z duhovnim dnevnikom sv. Terezije Dete Jezusa pod naslovom *Povest duše*.

Ob površnem branju *Dnevnika* bo bralca morda presenetila preprostost jezika, celo slovnične in stilistične napake, vendar ne smemo pozabiti, da je imela avtorica *Dnevnika* le osnovnošolsko izobrazbo, in še te ne v celoti. Že sam teološki nauk, zaobsežen v *Dnevniku*, vzbuja pri bralcu prepričanje o izrednosti s. Favstine. Če upoštevamo še nasprotje, kakršno obstaja med izobrazbo s. Favstine in vzvišenostjo njenega teološkega nauka, kaže že samo to nasprotje na poseben vpliv Božje milosti.

Naj ob tem omenim še svoje srečanje z dobro znano mistično dušo našega časa, s sestro Speranzo, ki je v kraju Colle Valenza, blizu mesta Todi, zasnovala svetišče *Amore Misericordioso*, cilj številnih romanj. S. Speranzo sem vprašal, ali pozna spise s. Favstine in kaj meni o njih. Preprosto mi je odgovorila: »Spisi vsebujejo čudovit nauk, vendar ko jih beremo, se je treba zavedati, da Bog govori filozofom v jeziku filozofov, preprostim ljudem pa v jeziku preprostih ljudi – toda samo tem razodeva resnice, ki ostanejo zakrite modrim in razumnim tega sveta.«

Ob koncu predgovora naj mi bo dovoljeno dodati še drug osebni spomin iz leta 1952, ko sem se prvič udeležil slovesne beatifikacije v baziliki sv. Petra. Po slovesnosti me je več oseb, ki so se je tudi udeležile, vprašalo: »Kdo je pravzaprav bil ta blaženi, ta blažena?« Vprašanje me je spravilo v veliko zadrego, saj se v tistem trenutku pravzaprav nisem mogel spomniti, kdo so bili ti blaženi, čeprav sem se zavedal, da je smisel razglasitve za blaženega pravzaprav predstavitev zgledov, ki naj o njih Božje ljudstvo premišljuje in jih posnema.

Med razglašenimi za blažene in kandidati razglasitve za svetnike ima Poljska ta čas [leta 1980] dve osebi, ki ju pozna ves svet, o katerima ve, kdo sta, kaj sta v življenju storila in kakšno sporočilo prinašata njuni življenji. To sta: p. Maksimilijan Kolbe [za svetnika razglašen 10. 10. 1982], mučenec ljubezni, in s. Favstina Kowalska [za svetnico razglašena 30. 4. 2000], znanilka Božjega usmiljenja.

Rim, dne 20. decembra 1980

+ Andrzej M. Deskur
naslovni nadškof Tene

UVOD

1. S. M. Favstino Kowalsko, danes po vsem svetu znano glasnico Božjega usmiljenja, teologi uvrščajo v vrsto najpomembnejših mistikov Cerkve.
Svet je zagledala kot tretji izmed desetero otrok v revni in pobožni kmečki družini v vasi Głogowiec. Pri svetem krstu v župnijski cerkvi v kraju Świnice Warcke je prejela ime Helena. Od otroških let naprej se je odlikovala v pobožnosti, ljubezni do molitve, delavnosti in ubogljivosti kakor tudi v veliki tenkočutnosti za človeške stiske. Šolo je obiskovala manj kakor tri leta. Kot šestnajstletno dekle je zapustila rodni dom, da bi se s službo v Aleksandrowu in Łodzu sama preživljala in pomagala staršem.
Božji klic je v svoji duši zaznavala že od sedmega leta življenja dalje (dve leti pred prejemom prvega sv. obhajila), vendar se starši niso strinjali, da bi šla v samostan. V takšnih okoliščinah se je Helenka trudila, da bi Božji klic v sebi zadušila, toda videnje trpečega Kristusa z očitajočimi besedami: »Kako dolgo te bom prenašal in doklej me boš varala?« (Dn. 9.) – je povzročilo, da je poskusila najti prostor v samostanu. Trkala je na mnoga samostanska vrata, a nikjer ni bila sprejeta. Dne 1. avgusta 1925 je prestopila prag klavzure v samostanu Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja v Varšavi, v Žitni ulici. V svojem *Dnevniku* je izpovedala: »Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev.« (Dn. 17.)
Vendar je čez nekaj tednov doživela močno skušnjavo, da bi odšla v drugo skupnost, kjer bi bilo več časa za molitev. Tedaj ji je Gospod Jezus pokazal svoj ranjeni in izmučeni obraz ter rekel: »Ti mi boš prizadela takšno bolečino, če boš izstopila iz tega reda. Semkaj sem te poklical, ne kam drugam, in zate sem pripravil velike milosti.« (Dn. 19.)
V skupnosti je prejela ime – s. Marija Favstina. Noviciat je opravila v Krakovu in tam v navzočnosti škofa St. Rosponda izpovedala prve, po petih letih pa večne redovne zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine. V več redovnih hišah skupnosti, najdlje v Krakovu, v Płocku in v Vilni, je delala kot kuharica, vrtnarica in vratarica.
Na zunaj ni nič razodevalo njenega izredno bogatega mističnega življenja. Vneto je opravljala svoje dolžnosti, zvesto izpolnjevala vsa redovna pravila; bila je zbrana in molčeča, ob tem povsem naravna, zadovoljna, polna dobrohotne, prijazne in nesebične ljubezni do bližnjih. Vse njeno življenje se je osredotočalo na dosledno teženje po vedno tesnejšem zedinjenju z Bogom in na požrtvovalno sodelovanje z Jezusom v delu za reševanje duš. »Moj Jezus«, je izpovedala v *Dnevniku*, »ti veš, da sem od najzgodnejših let želela postati velika svetnica, to je, hotela sem te ljubiti s takó veliko ljubeznijo, s kakršno te do zdaj še nobena duša ni ljubila.« (Dn. 1372.)
Globino njenega duhovnega življenja razkriva *Dnevnik*. Pozorno branje teh zapiskov razodeva podobo o visoki stopnji zedinjenja njene duše z Bogom: o veliki deležnosti Boga v njeni duši, obenem o njenih naporih in dosežkih na poti h krščanski popolnosti. Gospod jo je obdaril z mnogimi milostmi: z darom kontemplacije, globokega poznavanja skrivnosti Božjega usmiljenja, z videnji, skritimi stigmami, z darom prerokovanja, poznavanja človeških duš, pa tudi z velikim darom mistične poroke. Tako je nadvse bogato obdarovana zapisala: »Ne

milosti ne razodetja ne zamaknjenja, kakor tudi drugi darovi, njej (duši) podeljeni, je ne morejo napraviti popolne, temveč samo notranje zedinjenje moje duše z Bogom. (…) Moja svetost in popolnost temelji na tesnem zedinjenju moje volje z Božjo voljo.« (Dn. 1107.)
Strog način življenja in izčrpujoč post, ki si ga je sama nalagala še pred vstopom v redovno skupnost, so tako oslabili njen organizem, da jo je bilo treba že v času postulata poslati v Skolimów pri Varšavi, da bi si okrepila zdravje. Po prvem letu noviciata je preživljala nenavadno boleče mistične izkušnje tako imenovane 'temne noči', nato duhovno in moralno trpljenje, povezano z izvajanjem poslanstva, ki ga je prejela od Gospoda Kristusa. S. Favstina je svoje življenje darovala za grešnike in je za rešitev njihovih duš prenašala tudi raznovrstno trpljenje. V zadnjih letih so se okrepile različne notranje bolečine, tako imenovane pasivne duhovne noči, pa tudi njene organske težave. Razvila se je jetika, ki je napadla pljuča in prebavni trakt. Zaradi tega se je ponovno po več mesecev zdravila v bolnišnici na Prądniku (izg. Prondniku) v Krakovu.
Telesno popolnoma izčrpana, toda duhovno v polnosti dozorela, mistično zedinjena z Bogom, je umrla v sluhu svetosti 5. oktobra 1938, ko je dopolnila komaj 33 let, od teh 13 let redovnega življenja. Njeno truplo je bilo položeno v grobnico na samostanskem pokopališču v Krakov-Łagiewnikih, med informativnim postopkom leta 1966 pa preneseno v kapelo. Razglasitev za blaženo (18. aprila 1993) in razglasitev za svetnico (30. aprila 2000) je izvršil sveti oče Janez Pavel II. na Trgu sv. Petra v Rimu.
Tej preprosti, neizobraženi, a pogumni redovnici, ki je brezmejno zaupala v Boga, je Gospod Jezus zaupal veliko poslanstvo: vsemu svetu namenjeno oznanilo usmiljenja. »Pošiljam te,« je dejal, »k vsemu človeštvu z oznanilom mojega usmiljenja. Nočem kaznovati obolelega človeštva, marveč ozdraviti ga s pritegnitvijo na svoje usmiljeno Srce.« (Dn. 1588.) »Zaupnica mojega usmiljenja si; izbral sem te za to službo v tem in prihodnjem življenju,« (Dn. 1605.) »da bi ljudem oznanila moje veliko usmiljenje, ki ga imam do njih, in jih spodbujala k zaupanju v neizmernost mojega usmiljenja«. (Dn. 1567.)

2. Poslanstvo s. Favstine. Na kratko povedano, temelji na spominjanju znane starodavne, a pozabljene verske resnice o usmiljeni ljubezni Boga do človeka in na sporočilu novih oblik češčenja Božjega usmiljenja, ki naj v praksi prenovijo versko življenje v duhu krščanskega upanja in usmiljenja.
Dnevnik s. Favstine, ki ga je na izrecno željo Gospoda Jezusa pisala zadnja štiri leta življenja, je po obliki knjiga spominov, v katero je avtorica sproti in retrospektivno zapisovala predvsem »srečanja« svoje duše z Bogom. Da bi iz teh zapiskov spoznali to, kar je bistveno za njeno poslanstvo, jih je bilo treba podvreči znanstveni analizi. To je storil znani in cenjeni teolog duhovnik prof. Ignacy Różycki. Povzetek te razprave je v referatu: *Božje usmiljenje. Bistvene značilnosti pobožnosti do Božjega usmiljenja*. V luči te razprave vsebujejo vse prejšnje publikacije o oblikah pobožnosti do Božjega usmiljenja, ki jih je posredovala s. Favstina, le nekatere njegove prvine; včasih navajajo za to pobožnost nebistvene stvari, npr. litanije ali devetdnevnico, opuščajo pa uro usmiljenja. To naglaša tudi duhovnik Różycki, ko piše: »Preden se seznanimo s konkretnimi oblikami češčenja Božjega usmiljenja, moramo biti pozorni na dejstvo, da med njimi ni znanih in priljubljenih devetdnevnic niti litanij.«
Določitev teh in ne drugih molitev ali verskih vaj za nove oblike češčenja Božjega usmiljenja je utemeljena v obljubah, ki so nanje vezane in glede katerih je Gospod Jezus dejal, da jih bo izpolnil pod pogojem, da zaupamo v Božjo dobroto in izkazujemo usmiljenje do bližnjega. Teolog Różycki navaja pet načinov pobožnosti k Božjemu usmiljenju:

a) Podoba usmiljenega Jezusa. Njen vzorec je s. Favstina videla v videnju, ki ga je imela dne 22. februarja 1931 v celici samostana v Płocku. »Zvečer, ko sem bila v celici« – piše v *Dnevniku* – »sem zagledala Gospoda Jezusa v belem oblačilu. Ena roka je bila dvignjena v blagoslov, druga pa se je dotikala obleke na prsih. Iz odprtine v obleki na prsih sta izhajala dva velika pramena, eden rdeč, drugi bel. (…). Čez nekaj časa mi je Jezus rekel: 'Naslikaj

podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom spodaj: Jezus, vate zaupam.' (Dn. 47.) 'Želim, da bi bila ta podoba (…) slovesno blagoslovljena na prvo nedeljo po veliki noči; ta nedelja naj bo praznik usmiljenja.'» (Dn. 49.)
Vsebina podobe se zelo tesno povezuje z liturgijo te nedelje. Cerkev bere na ta dan evangelij sv. Janeza o prikazanju vstalega Kristusa zvečer prvega dne v tednu in o postavitvi zakramenta sprave (Jn 20,19–29). Podoba torej predstavlja vstalega Odrešenika, ki za ceno svojega trpljenja in smrti na križu prinaša ljudem mir z odpuščanjem grehov. Pramena krvi in vode, ki izvirata iz Srca, prebodenega s sulico (nevidnega na podobi), ter s križanjem odprte rane, to oboje spominja na dogodke velikega petka (Jn 19,17–18; 33–37). Podoba usmiljenega Jezusa torej v sebi povezuje ta dva evangeljska dogodka, ki najpopolneje pričujeta o ljubezni Boga do človeka.
Za to podobo Kristusa sta značilna dva pramena žarkov. Ko je s. Favstina vprašala Jezusa o njunem pomenu, je Gospod Jezus pojasnil: »Beli pramen pomeni vodo, ki opravičuje duše, rdeči pa pomeni kri, ki je življenje duš (…). Srečen, kdor bo živel v njuni senci.« (Dn. 299.) Duše očiščujeta zakramenta krst in pokora, hrani pa jih najobilneje evharistija – ta dva pramena torej pomenita svete zakramente in vse milosti Svetega Duha, čigar svetopisemski simbol je voda – in pa novo zavezo med Bogom in človekom, sklenjeno v Kristusovi krvi.
Podoba usmiljenega Jezusa se pogosto imenuje podoba Božjega usmiljenja, kar je pravilno, saj se prav v Kristusovi velikonočni (pashalni) skrivnosti najbolj razodeva ljubezen Boga do človeka.
Podoba ne predstavlja le Božjega usmiljenja, ampak je tudi znamenje, ki naj nas opozarja na dolžnost krščanskega zaupanja v Boga in na dejavno ljubezen do bližnjih. V napisu pod podobo so – na Kristusovo željo – zapisane besede: »Jezus, vate zaupam.« »Podoba,« tako je dejal Gospod Jezus, »mora opozarjati na zahteve mojega usmiljenja, saj tudi najmočnejša vera brez del nič ne pomaga.« (Dn. 742.)
Na takó pojmovano češčenje podobe, ki temelji na krščanskem zaupanju in usmiljenju, je Gospod Jezus vezal posebne obljube: večno zveličanje, velik napredek na poti krščanske popolnosti, milost srečne smrti in vse druge milosti, za katere ga bodo ljudje z zaupanjem prosili. »Po tej podobi bom delil dušam veliko milosti, zato naj ima vsak dostop do nje.« (Dn. 570.)

b) Praznik usmiljenja. Med vsemi oblikami češčenja Božjega usmiljenja, ki so bili razodeti s. Favstini, je ta najpomembnejša. O uvedbi tega praznika je Gospod Jezus prvič spregovoril v Płocku leta 1931, ko je razodel svojo voljo glede podobe. »Želim, da bi obstajal praznik usmiljenja. Hočem, da bi bila ta podoba, ki jo boš naslikala s čopičem, slovesno blagoslovljena na prvo nedeljo po veliki noči. Ta nedelja naj bo praznik usmiljenja.« (Dn. 49.)
Izbira prve nedelje po veliki noči za praznik usmiljenja ima globok teološki smisel; kaže na tesno povezavo med velikonočno skrivnostjo odrešenja in skrivnostjo Božjega usmiljenja. To povezavo naglaša tudi devetdnevnica z rožnim vencem k Božjemu usmiljenju, ki se začne na veliki petek pred tem praznikom.
Praznik ni samo dan posebnega poveličevanja Boga v skrivnosti usmiljenja, ampak je tudi čas milosti za vse ljudi. »Želim,« je dejal Gospod Jezus, »da bi bil praznik usmiljenja pribežališče in zavetje vseh, posebej ubogih grešnikov«. (Dn. 699.) »Duše propadajo kljub mojemu bridkemu trpljenju. Dajem jim poslednjo možnost rešitve, to je praznik mojega usmiljenja. Če ne bodo slavile mojega usmiljenja, bodo pogubljene vekomaj.« (Dn. 965.)
Veličino tega prazniškega dneva je treba meriti z merilom izrednih obljub, ki jih je Gospod Jezus povezal z njim. »Kdor na ta dan pristopi k viru življenja,« je rekel Kristus, »bo deležen popolnega odpuščanja svoje krivde in kazni.« (Dn. 300.) »Na ta dan so odprte globine mojega usmiljenja; na ljudi, ki se približajo izviru mojega usmiljenja, izlivam celo morje milosti. (…) Naj se mi nihče ne boji približati, čeprav bi bili njegovi grehi rdeči kakor škrlat.« (Dn. 699.)
Da bi mogli biti deležni teh velikih darov, moramo izpolniti pogoje pobožnosti do Božjega usmiljenja (zaupanje v Božjo dobroto in dejavna ljubezen do bližnjega), treba je biti v stanju

posvečujoče milosti (po sveti spovedi) in pobožno prejeti sveto obhajilo. »Nihče ne prejme odpuščanja« – je pojasnil Jezus – »dokler se z zaupanjem ne zateče k mojemu usmiljenju, in zato naj bo prva nedelja po veliki noči praznik usmiljenja. Duhovniki naj na ta dan vernikom pridigajo o tem mojem velikem in neizčrpnem usmiljenju.« (Dn. 570.)

c) **Rožni venec Božjega usmiljenja.** Ta rožni venec je Gospod Jezus s. Favstini narekoval v Vilni v dneh od 13.–14. septembra 1935 kot molitev za potolažitev in omilitev Božje jeze. (Gl. Dn. 474–476.)
Molivci tega rožnega venca darujejo Bogu Očetu »telo in kri, dušo in božanstvo« Jezusa Kristusa za odpuščanje svojih grehov, grehov svojih bližnjih in vsega sveta; ko pa se zedinjajo z Jezusovo žrtvijo, se sklicujejo na isto ljubezen, s katero nebeški Oče obdarja svojega Sina, v njem pa vse človeštvo.
V tej molitvi prosijo tudi za »usmiljenje za nas in za ves svet« in tako izvršujejo delo usmiljenja. Če verniki dodajajo molitvi razpoloženje zaupanja in izpolnjujejo pogoje vsake dobre molitve (ponižnost, stanovitnost, sprejemanje Božje volje), morejo pričakovati spolnitev Kristusovih obljub, ki se posebej nanašajo na zadnjo uro: milost spreobrnjenja in srečno smrt. Teh pa niso deležne le osebe, ki molijo ta rožni venec, ampak tudi umirajoči, pri katerih ga bodo drugi molili z istimi besedami. »Ko ob umirajočem molimo ta rožni venec« – je zagotovil Jezus – »se umiri Božja jeza in dušo objame brezmejno usmiljenje«. (Dn. 811.)
Splošna obljuba se glasi: »Po molitvi tega rožnega venca sem pripravljen dati vse, za kar me bodo prosili« (Dn. 1541.), »… če je le skladno z mojo voljo«. (Dn. 1731.) Vse pa, kar ni v skladu z Božjo voljo, ni dobro za človeka, zlasti ne za njegovo večno srečo.
»Z molitvijo tega rožnega venca« – je na drugem mestu rekel Gospod Jezus – »zbližuješ človeštvo z menoj«. (Dn. 929.) »Tiste, ki bodo molili ta rožni venec, bo objelo moje usmiljenje v življenju, zlasti pa ob smrtni uri.« (Dn. 754.)

d) **Ura usmiljenja.** Oktobra 1937 je v Krakovu, ob okoliščinah, ki jih s. Favstina ni natančneje opisala, Gospod Jezus naročil častiti uro svoje smrti: »Kadarkoli boš slišala, kako ura bije tri, se vsa potopi v moje usmiljenje, slavi in proslavljaj to usmiljenje; kliči Vsemogočnega na pomoč, za ves svet, posebej za uboge grešnike, kajti v tem trenutku stoji na stežaj odprto za vsakega človeka.« (Dn. 1572.)
Gospod Jezus je dokaj natančno določil tudi načine molitve, primerne za to obliko češčenja Božjega usmiljenja: »Potrudi se ob tej uri« – je rekel s. Favstini – »da zmoliš križev pot, kolikor ti obveznosti to dopuščajo; če ne moreš zmoliti križevega pota, vsaj za trenutek stopi v kapelo in počasti moje Srce, ki je v najsvetejšem zakramentu polno usmiljenja; če pa ne moreš stopiti v kapelo, se vsaj za kratek trenutek poglobi v molitev tam, kjer si.« (Dn. 1572.)
Duhovnik Różycki navaja tri pogoje za uslišanje gorečih molitev ob tej uri:
1. molitev naj bo usmerjena k Jezusu,
2. moliti je treba ob treh popoldne,
3. molitev se mora sklicevati na vrednost in zasluženje Gospodovega trpljenja.
»Ob tej uri« – je obljubil Gospod Jezus – »zase in za druge izprosiš vse, ob tej uri se je rodila milost za ves svet – usmiljenje je zmagalo nad pravičnostjo«. (Dn. 1572.)

e) **Širjenje časti usmiljenja.** Ko duhovnik Różycki obravnava načine pobožnosti k Božjemu usmiljenju, omenja tudi širjenje časti (Jezusovega) usmiljenja, kajti tudi na to se nanašajo nekatere Kristusove obljube. »Tiste, ki širijo časti mojega usmiljenja, bom varoval vse življenje kakor ljubeča mati svojega otročička, ob smrtni uri pa jim ne bom sodnik, temveč usmiljeni Odrešenik.« (Dn. 1075.)
Bistvo češčenja Božjega usmiljenja je krščanska krepost zaupanja v Gospoda Boga in dejavna ljubezen do bližnjih. Gospod Jezus pričakuje »zaupanje od svojih ustvarjenih bitij« (Dn. 1059.) in izpolnjevanje del usmiljenja: v dejanju, besedi in molitvi. »Usmiljenje moraš izkazovati bližnjim vedno in povsod, temu se ne moreš ne odtegniti ne izgovarjati ne

opravičevati.« (Dn. 742.) Kristus želi, da bi njegovi častilci čez dan storili vsaj eno dejanje ljubezni do bližnjega.
Širjenje časti Božjega usmiljenja končno ne potrebuje nujno veliko besed, vedno pa krščansko naravnanost vere, zaupanje v Boga in vedno večje napredovanje v usmiljenju. Zgled takega apostolata je dajala s svojim življenjem s. Favstina.

f) **Češčenje Božjega usmiljenja je usmerjeno k prenovi verskega življenja v Cerkvi** v duhu krščanskega zaupanja in usmiljenja. V tem smislu je treba razumeti zamisel »nove skupnosti«, s kakršno se srečujemo na straneh *Dnevnika*. V mišljenju s. Favstine je ta Kristusova želja počasi zorela ter se razvila od strogo kontemplativnega reda do gibanja, ki ga sestavljajo dejavna združenja (ženska in moška) ter svetni ljudje. Ta velika mednarodna skupnost ljudi je ena družina, ki jo povezuje Bog v skrivnosti svojega usmiljenja, želja, da bi se ta Božja lastnost odražala v lastnem srcu in dejanjih ter v češčenju Božjega usmiljenja v vseh ljudeh. To je skupnost ljudi, ki na različne načine, odvisno od stanu in poklica (duhovniškega, redovniškega, ali svetnega življenja), živi po evangeljskem vzoru zaupanja in usmiljenja. Z življenjem in besedo razglaša nepojmljivo skrivnost Božjega usmiljenja in prosi tega Božjega usmiljenja za ves svet.
Poslanstvo s. Favstine je globoko utemeljeno v Svetem pismu in dokumentih Cerkve, posebej izvrstno se ujema z okrožnico papeža Janeza Pavla II. *Dives in misericordia*.

3. **Načela tretje izdaje *Dnevnika* s. Favstine.** Prva kritična izdaja *Dnevnika* s. Favstine je izšla leta 1981 ob sodelovanju Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja z založbo marijanistov iz province sv. Stanislava Kostka v ZDA. Vsebuje šest rokopisnih zvezkov *Dnevnika* s. Favstine in zvezek z naslovom: *Moja priprava na sveto obhajilo*. Izdaja je opremljena s predgovorom nadškofa Andrzeja M. Deskura, z obsežnim uvodom o. Jurija Mrówczyńskega, ki se nanaša na večji del dela samega, s koledarjem življenja s. Favstine, s pojasnilnimi opombami k besedilu *Dnevnika* in z indeksi oseb in krajev ter s stvarnim kazalom.
Drugo izdajo *Dnevnika* je pripravila Založba apostolata molitve leta 1987. V tej izdaji poljudne narave so deloma opuščeni znaki za oklepaje, v katerih so dodane v rokopisu manjkajoče črke ali so razrešene kratice, prav tako pa so predelane pripombe, indeksi ter koledar.
Tretja izdaja *Dnevnika* je nastala v založbi marijanistov iz poljske province v Wydawicah ob sodelovanju Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja. Praviloma se opira na drugo izdajo. Za to izdajo je novi uvod napisal g. kard. Andrzej Deskur, uvodne besede o. J. Mrówczyńskega pa so nadomeščene s pričujočim besedilom. Zdi se nam prav, da bi ob tokratni izdaji tega dela bralcu približali osebnost same avtorice *Dnevnika* in njeno poslanstvo ter tako olajšali njegovo branje. Popravljene so tudi nekatere jezikovne napake in v opombe vključeni aktualni podatki.

V večjo slavo Božjega usmiljenja

Krakov, decembra 1991 s. M. Elżbieta Siepak ZMBM

KOLEDAR ŽIVLJENJA
BLAŽENE S. MARIJE FAVSTINE HELENE KOWALSKE

25. VIII. 1905 – Rodila se je v vasi Głogowiec (sedanja koninska vojvodina).
27. VIII. 1905 – Krst v župniji sv. Kazimierza v Warckich Świnicah (vroclavska škofija).
1912 – Prvič zasliši v duši glas, ki jo vabil k popolnejšemu življenju.
1914 – Prvo sv. obhajilo.
IX. 1917 – Začetek osnovne šole.
1921 – Služiti začne pri družinskih znancih – pri Bryszewskih v Łódzskem Aleksandrowu.
1922 – Vrne se domov in staršem razkrije svoj namen, da bo vstopila v samostan – starši nasprotujejo.
Jeseni 1922 – Odhod na delo v Łodz. Dela v trgovini Marcjanne Sadowske v ulici Abramowskega 29 (2. 2. 1923 – 1. 7. 1924).
VII. 1924 – Odhod v Varšavo z namenom, da bi vstopila v samostan. Pride v redovno hišo v Žitni ulici 3/9. Prednica Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja ji obljubi sprejem v samostan, priporoča pa Heleni, da se pred tem loti dela in si pripravi skromno balo.
1. VIII. 1925 – Po enoletnem služenju kot hišna pomočnica se ponovno oglasi pri prednici samostana v Žitni ulici, končno je sprejeta in začne postulat (redovna preizkušnja).
23. I. 1926 – Odhod v redovno hišo noviciata v Krakov.
30. IV. 1926 – Preobleka. Sprejme redovno obleko in redovniško ime – sestra Marija Favstina.
III.–IV. 1927 – Sestra Favstina začenja doživljati duhovne temè, ki trajajo leto in pol.
16. IV. 1928 – Na veliki petek obolelo novinko zajame žar Božje ljubezni. Pozablja na prestano trpljenje, jasneje spoznava, kako zelo je zanjo trpel Kristus.
30. IV. 1928 – Po končanem noviciatu in osemdnevnih duhovnih vajah izpove prve redovne zaobljube (začasne).
6. – 10. X. 1928 – V Kongregaciji BMU zaseda generalni kapitelj. Za vrhovno predstojnico je izvoljena mati Michaela Moraczewska (izg. Mihaela Moračevska), ki je bila nato vse življenje s. Favstine njena predstojnica. V težkih trenutkih ji je v pomoč in tolažbo.
31. X. 1928 – Odhod v redovno hišo v Varšavi, Žitna ulica, z nalogo, da dela v kuhinji.
21.II. – 11. VI. 1929 – Začasno bivanje v Vilni (nadomešča sestro, ki opravlja tretjo probacijo).
VI. 1929 – Določena za delo v novo nastali redovni hiši skupnosti na Hetmański ul. v Varšavi.
7. VII. 1929 – Za krajši čas poslana v Kiekrz (izg. Kjekž) pri Poznanju (nadomešča bolno sestro v kuhinji).
X. 1929 – Je v varšavski redovni hiši na Žitni ulici.
V. – VI. 1930 – Prispe v redovno hišo skupnosti v Płocku. Zapovrstjo dela v pekarni, kuhinji in trgovini s pecivom.
22. II. 1931 – Videnje Gospoda Jezusa; naroči ji naslikati podobo po vzorcu, ki ga vidi.
XI. 1932 – Prihod v Varšavo na tretjo (petmesečno) probacijo, ki jo sestre skupnosti BMU opravljajo, preden izpovedo večne zaobljube. V istem mesecu duhovne vaje v Walendowu pred začetkom probacije.
18. IV. 1933 – Odhod v Krakov na osemdnevne duhovne vaje pred večnimi zaobljubami.
1. V. 1933 Izpove večne redovne zaobljube (slovesnost je vodil šk. Stanisław Rospond).
25. V. 1933 – Odhod v Vilno.
2. I. 1934 – Prvič gre k slikarju E. Kazimirowskemu, ki naj bi naslikal podobo Božjega usmiljenja.
29. III. 1934 – Daruje se za grešnike, posebej za tiste, ki so izgubili zaupanje v Božje usmiljenje.
VI. 1934 – Podoba Božjega usmiljenja je bila dovršena. Sestra Favstina joče, ker Gospod Jezus ni tako lep, kakor ga je videla.

12. VIII. 1934 –Huda bolezen s. Favstine. Duhovnik Michał Sopoćko (izg. Mihau Sopoćko) ji podeli sveto bolniško maziljenje.
13. VIII. 1934 – Izboljšanje zdravstvenega stanja s. Favstine.
26. X. 1934 – Ko je s. Favstina z dekleti šla z vrta k večerji (10 minut pred 18. uro), je zagledala Gospoda Jezusa nad kapelico v Vilni v taki podobi, kakor ga je videla v Płocku, tj. z dvema pramenoma žarkov – belim in rdečim. Pramena sta obdajala kapelo skupnosti, izolirnico gojenk, nato pa se razpršila nad ves svet.
15. II. 1935. – Vest o hudi materini bolezni in odhod domov v Głogowiec. Na povratku v Vilno se ustavi v Varšavi, da bi se srečala z vrhovno materjo – Michaelo Moraczewsko, in nekdanjo učiteljico s. Marijo Józefo Brzoza (izg. Juzefa Bžoza).
19. X. 1935 – Odhod na osemdnevne duhovne vaje v Krakov.
8. I. 1936 – Odpravi se k nadškofu Romualdu Jałbrzykowskemu (izg. Jalbžikovskemu), metropolitu Vilne, ter mu sporoči, da Gospod Jezus naroča ustanovitev nove skupnosti.
21. III. 1936 – Zapusti Vilno in prispe v Varšavo.
25. III. 1936 – Premeščena je v redovno hišo skupnosti v Walendowu.
IV. 1936 – Premeščena je v redovno hišo v kraj Derdy (2 km od Walendowa).
11. V. 1936 – Odhod iz Derd v Krakov za stalno.
14. IX. 1936 – Srečanje z g. nadškofom Jałbrzykowskim, ki je na poti skozi Krakov obiskal redovno hišo.
19. IX. 1936 – Zdravniške preiskave v zdravstvenem zavodu na Prądniku (zdaj bolnišnica Janeza Pavla II.).
9. XII. 1936 – 27. III. 1937 – Zdravljenje v bolnišnici na Prądniku.
29. VII. – 10. VIII. 1937 – Bivanje v Rabki.
21. IV. 1938 – Poslabšanje zdravstvenega stanja in ponovni odhod v bolnišnico na Prądniku.
VIII 1938 – Poslednje pismo s. Favstine vrhovni predstojnici, v katerem jo prosi odpuščanja za vse prekrške, napake vsega svojega življenja, in ga sklene z besedami: »Na svidenje v nebesih«.
25. VIII. 1938 – Prejme bolniško maziljenje.
2. IX. 1938 – Duhovnik Sopoćko je s. Favstino med obiskom v bolnišnici videl v zamaknjenju.
17. IX. 1938 – Vrnitev iz bolnišnice v samostan.
5. X. 1938 – Po dolgem trpljenju, ki ga je prenašala z veliko potrpežljivostjo, je s. Favstina Kowalska ob 22. 45 uri odšla h Gospodu po plačilo.
7. X. 1938 – Njeno truplo je bilo pokopano na samostanskem pokopališču na vrtu Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja v Krakovu – Łagiewnikih v skupno grobnico.
21. X. 1965 – Začetek informativnega postopka v zadevi beatifikacije s. Favstine v krakovski nadškofiji.
25. XI. 1966 – Prenos posmrtnih ostankov s. Favstine s samostanskega pokopališča v kapelo Sester Božje Matere usmiljenja v Krakovu – Łagiewnikih.
20. IX. 1967 – Konec škofijskega informativnega postopka s slovesnim zasedanjem, ki ga je vodil kardinal Karol Wojtyła. Dokumenti postopka so bili poslani v Rim.
31. I. 1968 – Z odlokom kongregacije za svetniške zadeve se je začel postopek za beatifikacijo Božje služabnice s. Favstine.
18. IV. 1993 – Papež Janez Pavel II. je s. Favstino razglasil za blaženo.
30. IV. 2000 – Papež Janez Pavel II. je bl. Favstino razglasil za svetnico.

Prvi zvezek

Božje usmiljenje v moji duši

DNEVNIK
s. Favstina

(1)[■]

1 O neskončna Ljubezen, naročaš mi naslikati tvojo sveto podobo,[1]
odkrivaš nam nepojmljivi izvir usmiljenja.
Blagoslovljen, kdor se približa tvojima pramenoma žarkov;
črna duša se v sneg spremeni.

O dobri Jezus, tu[2] si postavil prestol svojega usmiljenja,
da bi pomagal grešnemu človeku in ga razveselil.

[■] Arabska številka v okroglem oklepaju, postavljena na začetek ali znotraj besedila, pomeni ustrezno stran v rokopisnem besedilu *Dnevnika*. Besedila v kvadratnem oklepaju izvirajo od poljskega izdajatelja in hočejo napraviti besedilo bolj razumljivo. Ob robu besedila *Dnevnika* so zaporedne številke, ki pomagajo bralcu, da s pomočjo stvarnega kazala, kazala oseb in krajev na koncu knjige lažje najde posamezno snov, osebo in kraj. – Red.

[1] 22. februarja 1931 je s. Favstina med bivanjem v Płocku od Gospoda Jezusa prejela naročilo, naj naslika podobo po vzorcu, ki ga je videla (Glej Dn. št. 47.); trudila se je, da bi naročilo izpolnila, ker pa ni obvladala tehnike slikanja, ni bila sposobna tega sama izpeljati. Ni pa se odrekla misli o slikanju podobe. Vračala se je k njej in iskala pomoči pri sosestrah in spovednikih. (ASF, Izpovedi.) Ko je s. Favstina leta 1933 prišla v Vilno, se je njen spovednik Michał Sopoćko obrnil na slikarja Eugeniusza Kazimirowskega (izg. Evgeniuša Kaźimirovskega) in mu predlagal, da bi naslikal podobo po napotkih s. Favstine. Do leta 1988 je bil priimek slikarja napačno navajan kot Kazimierowski. (Glej Janusz Derwojeda, Słownik Artystów Polskich i Obcych, którzy działali w Polsce, Ossolineum, 3. del, 1979.) Podoba je bila končana junija 1934 in nameščena v samostanskem hodniku sester bernardink v cerkvi sv. Mihaela v Vilni, kjer je bil duhovnik Sopoćko rektor.

Leta 1935 je bila med slovesnostmi ob sklepu jubilejnega leta odrešenja sveta podoba Božjega usmiljenja prenesena v cerkev Ostro Bramo, postavljena visoko v okno, tako da jo je bilo že od daleč dobro videti, in tam je ostala od 26. do 28. aprila 1935. 4. 4. 1937 pa je bila z dovoljenjem nadškofa Vilne Ramualda Jałbrzykowskega blagoslovljena in postavljena v cerkev sv. Mihaela v Vilni. Leta 1941 je nadškof Vilne naročil komisiji strokovnjakov, da bi ocenila podobo; komisija je izjavila, da podobo Božjega usmiljenja, ki jo je naslikal Eugeniusz Kazimirowski, odlikujejo značilne religiozne in umetniške vrline.

Na prošnjo Kongregacije Božje Matere usmiljenja je l. 1942 slikar Stanisław Batowski v Lvovu naslikal novo podobo Božjega usmiljenja, ki je bila postavljena v kapeli skupnosti v Varšavi na Żytni ul. 3/9. Med varšavsko vstajo je kapela skupaj s podobo zgorela. – Ker je bila podoba St. Batowskega zelo priljubljena, je generalna predstojnica skupnosti pri tem slikarju naročila drugo podobo, namenjeno za kapelo v Krakovu.

Medtem pa se je na samostan v Krakovu obrnil slikar Adolf Hyła s ponudbo, da bi naslikal kakšno podobo – v dar za preživetje vojnega časa. Od predstojnice m. Irene Krzyżanowske (izg. Kžižanovske) in p. Józefa Andrasza (krakovski duhovni voditelj s. Favstine) je dobil podobico Božjega usmiljenja (reprodukcijo kopije podobe Kazimirowskega) oziroma opis videnja s. Favstine. Podobo je začel slikati novembra 1942, končal pa jo je marca 1943. 7. marca 1943 je podobo usmiljenega Jezusa, slikarja A. Hyłe, v kapeli slovesno blagoslovil oče J. Andrasz.

6. 10. 1943 je prispela podoba Stanisława Batowskega. Tedaj je nastal problem – katera od teh podob naj ostane v kapeli sester? Negotovost je ob nepričakovanem obisku razrešil kardinal A. Sapieha. Po ogledu obeh podob je izjavil: »Ker je podobo A. Hyłe naslikal kot votivno podobo, naj ta ostane pri sestrah v kapeli.«

Kmalu se je pokazalo, da podobe A. Hyłe ni mogoče vdelati v oltar, kjer je bila izpostavljena za pobožnost v čast Božjega usmiljenja. Tedaj je predstojnica redovne hiše m. J. Krzyżanowska pri A. Hyłi – naročila drugo podobo usmiljenega Jezusa, ki je po velikosti in obliki ustrezala vdolbini stranskega oltarja. Na belo nedeljo, 16. 4. 1944, so prvič v tej kapeli slovesno obhajali nedeljo v čast Božjega usmiljenja in oče J. Andrasz je blagoslovil novo podobo izpod slikarskega čopiča A. Hyłe. Predstavljala je Gospoda usmiljenega Jezusa na travniku z opaznimi grmi v daljavi. Leta 1945 je A. Hyła preslikal podlago podobe na temno, pod nogami pa naslikal tla.

Podoba usmiljenega Jezusa A. Hyłe v kapeli Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja v Krakovu – v Łagiewnikih je hitro zaslovela po milostih, njene kopije in reprodukcije pa so se razširile po vsem svetu. Tako se je izpolnila želja Gospoda Jezusa, izrečena s. Favstini med prvim videnjem (podobe) v Płocku: »Želim, da bi bila ta podoba najprej češčena v vaši kapeli in po vsem svetu.« (Dz. 47.)

Podoba slikarja St. Batowskega je bila nameščena v cerkvici Božjega usmiljenja v Krakovu v ulici Smoleńsk. Prvo podobo slikarja A. Hyłe pa je m. J. Krzyżanowska vzela s seboj na službeno mesto v Wrocław. Hiša skupnosti je povezana z župnijsko cerkvijo, posvečeno Božjemu Srcu, in tam je nameščena ta slika.

[2] "Tu" – pomeni v podobi Božjega usmiljenja.

Iz odprtega Srca priteka kot iz čistega izvira
tolažba duši in potrtemu srcu.

Pred to podobo naj iz človeške duše
nikoli ne preneha vreti čast in slava.
Iz vsakega srca naj se razlega čast Božjemu usmiljenju;
zdaj in vekomaj ter ob vsakem času.

2 O moj Bog,
prihodnost me navdaja z nemirom,
toda čemu se poglabljati vanjo?
Zame je dragocen samo ta trenutek,
moje srce prihodnosti morda ne okusi.

Pretekli čas ni v moji moči,
da kaj spremenim, popravim, dodam.
Tega ni zmogel noben modrec ne prerok;
kar je preteklost skrila vase, naj pripada Bogu.

Sedanji trenutek, le ti mi pripadaš v celoti,
želim te uporabiti z vso svojo močjo.
Čeprav sem majhna in slabotna,
mi naklanjaš milost svoje vsemogočnosti.

Z zaupanjem v tvoje usmiljenje
grem skozi življenje kot majhen otrok.
Vsak dan ti prinašam v dar svoje srce,
vneto v ljubezni za rast tvoje slave.

(2) +
JMJ
3 Bog in duše
Kralj usmiljenja, vodi mojo dušo.
sestra M. Favstina
najsvetejšega zakramenta

Vilna, 28. 7. 1934
4 O moj Jezus, iz zaupanja vate
spletam tisoč vencev
in vem, da vsi zacvetijo,
ko Božje jih sonce obsije.

+ O veliki, Božji Zakrament,
ki mojega Boga zakrivaš!
Jezus, bodi vsak trenutek z menoj,
potem strah mi srca ne objame.

(3) + Vilna, 28. 7. 1934. leta
JMJ + Prvi zvezek

5 Bog in duše

Bodi češčena, presveta Trojica, zdaj in vekomaj. Bodi češčena v vseh svojih delih in ustvarjenih bitjih. Naj občudujemo in slavimo veličino tvojega usmiljenja, o Bog.
6 Opisati moram[3] srečanje svoje duše s teboj, o Bog, v trenutkih tvojega posebnega obiska. O tebi moram pisati, o nepojmljivi v usmiljenju z mojo ubogo dušo. Tvoja sveta volja je življenje moje duše. Imam naročilo od tistega, ki mi tebe, o Bog, tu na zemlji predstavlja, ki mi razlaga tvojo sveto voljo. Jezus, vidiš, kako težko mi je pisati, kako ne znam jasno napisati tega, kar doživljam v svoji duši. O Bog, ali more pero opisati, za kar pogosto ni besed? Toda naročaš mi pisati, o Bog, in to mi zadošča.

7 Varšava, dne 1. 8. 1925. leta

Vstop v samostan

Zadnji Božji klic, milostno vabilo v samostansko življenje, sem čutila vse od sedmega leta. Prvič sem v svoji duši zaslišala Božji glas kot povabilo k popolnemu življenju, ko mi je bilo sedem let, vendar glasu milosti nisem bila vedno poslušna. Nikogar nisem srečala, ki bi mi te stvari pojasnil.
8 Osemnajsto leto življenja; goreče sem prosila starše, naj mi dovolijo vstopiti v samostan, a so to odločno zavrnili. Potem sem se predala praznini življenja,[4] ne da bi se ozirala na klic milosti, a moja duša v ničemer (4) ni našla zadovoljstva. Nenehni klici milosti so bili zame velika muka, ki sem jo skušala zadušiti z zabavami. V svoji notranjosti sem se izmikala Bogu in se z vso dušo nagibala k stvarem. Vendar je v duši zmagala Božja milost.
9 Nekoč sem bila z eno mojih sester na plesu.[5] Ko so se vsi najbolj zabavali, je moja duša začutila notranje muke. V trenutku, ko sem začela plesati, sem poleg sebe zagledala Jezusa, izmučenega, brez obleke, umazanega in vsega v ranah. Rekel mi je: **Do kdaj te bom prenašal in doklej me boš varala?** V trenutku je lepa glasba onemela, izpred oči mi je izginila družba, v kateri sem bila, ostala sva Jezus in jaz. Sedla sem poleg svoje drage sestre in z glavobolom skušala prikriti to, kar se je dogodilo v moji duši. Čez nekaj časa sem skrivaj zapustila družbo in sestro ter odšla v stolnico sv. Stanislava Kostka. Ura je bila že pozna. Začelo se je mračiti, le malo ljudi je bilo v stolnici. Ne da bi obračala pozornost na dogajanje okrog sebe, sem se vrgla na tla pred najsvetejši zakrament in prosila Gospoda, naj mi da spoznati, kaj naj zdaj storim.
10 Takoj sem zaslišala besede*:* **Takoj se odpelji v Varšavo, tam boš vstopila v samostan!** Vstala sem od molitve, prišla domov in pripravila potrebne stvari. Kolikor sem mogla, sem zaupala sestri, kaj se je zgodilo v moji duši, in jo prosila, naj pozdravi starše. Poslovila sem se in v eni sami obleki, brez vsega, prišla v Varšavo.
11 Ko sem izstopila iz vlaka in videla, da gre vsakdo v svojo smer, me je prevzel strah. Kaj naj storim? Kam naj se obrnem, ko nikogar ne poznam? – Božji Materi sem dejala: »Marija, spremljaj me, vodi me!« – V svoji notranjosti sem takoj zaslišala besede, naj se odpeljem iz

---

[3] Med bivanjem v Vilni je s. Favstini njen spovednik naročil, naj zapisuje svoja notranja doživetja. Na vprašanje skupnosti, zakaj je s. Favstina pisala svoj *Dnevnik*, je njen spovednik g. Michał Sopoćko odgovoril: »Takrat sem bil profesor duhovniškega semenišča na teološkem oddelku univerze Stefana Batorega v Vilni. Nisem imel časa poslušati njenih dolgih zaupnih izpovedi v spovednici; naročil sem ji, naj jih zapiše v zvezek in mi jih od časa do časa daje na vpogled. Tako je nastal *Dnevnik* (pismo duhovnika Sopoćka 6. 3. 1972).
Poleg spovednikovega naročila se s. Favstina na straneh svojega *Dnevnik*a večkrat spominja važnih naročil za pisanje, ki jih je dal sam Gospod Jezus. (Glej Dn. št. 372, 459, 895, 965, 1160, 1457, 1665 in druge.)

[4] Pod »praznino življenja" je s. Favstina razumela običajno življenje ljudi v svetu, kjer notranjim navdihom milosti posvečajo malo pozornosti.

[5] Plesna zabava je bila v parku »Wenecja« (im. Słowackega, v Lodžu, nedaleč od stolnice sv. Stanislava Kostka. Na tem »balu« je bila tudi Helenina kolegica Lucyna Strzelecka, pozneje s. Julita, uršulinka S. J. K. (Spomini sester uršulink A. J. K. iz leta 1991.)

mesta v neko vas,[6] kjer bom našla varno prenočišče, kar sem tudi storila in našla vse tako, kakor mi je povedala Božja Mati.
12 Drugega dne sem zelo zgodaj prišla v mesto in stopila v prvo cerkev,[7] ki sem jo zagledala, ter prosila, naj se še naprej uresničuje Božja volja. Maša za mašo so se vrstile. Med eno sveto mašo sem zaslišala besede**: Pojdi k temu duhovniku**[8] **in mu vse povej. Povedal ti bo, kaj naj bi nadalje delala.** Po končani sv. maši (5) sem stopila v zakristijo ter povedala vse, kar se je dogodilo v moji duši, in prosila za nasvet, kje in v kateri samostan naj vstopim.
13 Duhovnik je bil prvi hip začuden, vendar mi je rekel, naj močno zaupam, da bo nadalje Bog vse uredil. – »Najprej te bom poslal [je rekel] k neki pobožni gospe,[9] pri kateri boš ostala, dokler ne vstopiš v samostan.« Ko sem se oglasila pri tej gospe, me je zelo prisrčno sprejela.
Med tem časom sem iskala samostan. Toda kjerkoli sem potrkala na samostanska vrata, povsod so me zavrnili.[10] Bolečina mi je stisnila srce in prosila sem Gospoda Jezusa: »Pomagaj mi, ne puščaj me same!« Končno sem potrkala na naša samostanska vrata.[11]
14 Ko je mati prednica[12] [prišla] k meni, sedanja generalna mati Mihaela, me je po kratkem pogovoru napotila k hišnemu Gospodarju, naj ga vprašam, ali me sprejme. Takoj sem razumela, da moram vprašati Gospoda Jezusa. Z velikim veseljem sem odšla v kapelo in vprašala Jezusa: »Hišni Gospodar, ali me sprejmeš? Ena od sester mi je naročila, naj te tako vprašam.«
Takoj sem zaslišala glas*:* **Sprejmem te, v mojem Srcu si.** Ko sem se vrnila iz kapele, me je mati prednica najprej vprašala: »No, te je Gospodar sprejel?« Odvrnila sem: »Da«. »Če te je sprejel Gospodar, te sprejmem tudi jaz.«
15 Takšen je bil moj sprejem. Vendar sem iz mnogih razlogov morala še eno leto ostati med svetom pri tisti pobožni osebi,[13] a domov se nisem več vrnila.
Medtem sem se morala spoprijemati z mnogimi težavami, toda Bog s svojimi milostmi ni varčeval. V meni se je razvnemalo vedno večje hrepenenje po Bogu. Omenjena oseba, čeprav zelo pobožna, ni ničesar razumela o sreči samostanskega življenja in je v svoji dobrodušnosti zame začela snovati drugačne življenjske načrte. Vendar sem čutila, da je moje srce tako veliko, da ga ne more nič napolniti. Tedaj sem se z vso hrepenečo dušo obrnila k Bogu.

---

6 Ni se dalo ugotoviti, za katero vas gre.

7 To je bila cerkev sv. Jakoba v Varšavi, v ul. Grójecki, v soseščini trga Narutowicza, v okraju Ochota.

8 Tam je bil duhovnik g. Jakub Dąbrowski (izg. Dombrovski, roj. 18. 8. 1862), župnik župnije sv. Jakoba v Varšavi, pozneje dekan predmestne varšavske dekanije, umrl med 2. svetovno vojno. »Moj mož«, pripoveduje Aldona Lipszycowa (izg. Lipšicova), »je prosil župnika župnije sv. Jakoba na Ochoti za nekoga, za hišno pomočnico zame. Gospod kanonik Jakub Dąbrowski je bil pred leti župnik v Klembówu in bila sta z mojim možem prijatelja. Krstil ga je, naju poročil in krstil tudi vse najine otroke. Gospod kanonik nam je poslal – bilo je to poleti 1924. leta – Heleno Kowalsko s pismom, da je sicer ne pozna, želi pa, da bi nam ustrezala.«

9 Aldona Lipszycowa je takrat živela v Ostrówku, občina Klembów, okraj Radzymin. – Roj. 14. 4.-1896 v Tbilisiju, hči Serafina Jastrzębskega in Marije, rojene Lemke. Leta 1965 /66 je bila priča v informativnem postopku s. Favstine.

10 Ni se dalo ugotoviti, v katerih samostanih je Helena Kowalska prosila za sprejem.

11 Helena Kowalska se je končno obrnila na Kongregacijo Božje Matere usmiljenja v Varšavi, Żytna ul. 3/9, ki jo na tem mestu označuje kot "naša vrata", »naša porta«.

12 K Heleni Kowalski je prišla m. prednica Michaela Moraczewska, tedanja prednica redovne hiše v Varšavi, v Żytni ul. 3/9.
Mati Michaela-Olga Moraczewska, rojena l. 1873, si je pridobila za tedanji čas temeljito izobrazbo; znala je več jezikov, končala glasbeni konservatorij. V skupnost je vstopila že kot povsem dozorela oseba. Po večnih zaobljubah je bila imenovana za predstojnico redovne hiše v Varšavi. To službo je opravljala do leta 1928. Po poteku dobe vrhovne predstojnice m. Leonarde Cielecke je prevzela vodstvo celotne skupnosti. Med opravljanjem službe vrhovne predstojnice so bile potrjene konstitucije skupnosti. Ustanovila je nove redovne hiše v Varšavi na Grochowu, na Rabki, v Lvovu in podružnico Płocke hiše v vasi Biała (10 km od Płocka). Umrla je v Krakovu 15. 11. 1966 in je pokopana na samostanskem pokopališču.

13 Helena Kowalska je eno leto služila pri Aldoni Lipszycowi in potem – ne da bi se vrnila domov – vstopila v skupnost.

16 Bilo je [to] v osmini[14] praznika svetega Rešnjega telesa. Bog je napolnil mojo dušo z notranjo svetlobo, da bi ga globlje spoznala kot največjo dobroto in lepoto. Spoznala sem, kako zelo me Bog ljubi. Od vekomaj me ljubi. V času večernic sem s preprostimi besedami, ki so mi privrele iz srca, izpovedala Bogu (6) zaobljubo večne čistosti. Od tedaj sem čutila močnejšo povezanost z Bogom, svojim Ženinom. Od takrat sem v svojem srcu imela pripravljeno celico, v kateri sem se zmeraj mudila z Jezusom.
17 Končno je prišel trenutek, ko so se mi odprla samostanska vrata. Bilo je 1. avgusta[15] zvečer, na predvečer Marije, kraljice angelov. Bila sem neizmerno srečna. Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev.
18 Po treh tednih pa sem ugotovila, da je tu zelo malo časa za molitev in za mnoge druge stvari, ki so ustrezale moji duši; zato sem razmišljala, da bi vstopila v kak strožji red. Ta misel se je ustalila v duši, a to ni bilo po Božji volji. Vendar se je misel, bolj skušnjava, v meni vse bolj krepila, tako da sem se nekega dne odločila zaupati materi prednici, da bom izstopila. Toda Bog je usmerjal okoliščine tako, da do matere prednice nisem mogla priti.[16] Pred počitkom sem stopila v malo kapelico[17] in prosila v tej zadevi Jezusa za razsvetljenje. A moja duša ni prejela ničesar; polastil se me je samo neki čuden nemir, ki ga nisem razumela. Kljub vsemu sem se odločila, da se zjutraj po sv. maši o svoji odločitvi takoj pogovorim z materjo prednico.

19 Prišla sem v celico. Sestre so že počivale, luč je bila ugasnjena. V celico sem stopila polna stisk in nezadovoljstva. Nisem vedela, kaj naj storim. Vrgla sem se na tla in začela goreče moliti, da bi mi Bog dal spoznati svojo voljo. Povsod tišina kakor v tabernaklju. Vse sestre počivajo kakor bele hostije, zaprte v Jezusovem kelihu. Le iz moje celice Bog sliši ječanje duše. Nisem vedela, da brez dovoljenja v celici po enaindvajseti uri ni dovoljeno moliti.[18] Čez nekaj trenutkov se je moja celica razsvetlila in na zavesi sem zagledala zelo trpeč Jezusov obraz. Odprte rane po vsem obrazu in velike solze so padale na odejo moje postelje. Nisem vedela, kaj naj bi vse to pomenilo, zato sem vprašala Jezusa: »Jezus, kdo ti je prizadejal takšno bolečino?« A Jezus je odgovoril: **Ti mi boš prizadela takšno bolečino, če boš izstopila iz tega reda. Semkaj sem te poklical, ne kam drugam, in zate sem pripravil mnoge milosti.** Prosila sem Gospoda Jezusa odpuščanja in takoj spremenila svojo odločitev. (7) Naslednjega dne smo imele spoved. Vse, kar se je zgodilo v moji duši, sem povedala spovedniku.[19] Odgovoril mi je, da je v tem jasna Božja volja, naj ostanem [v] tej skupnosti in da niti pomisliti ne smem na drugo. Od tedaj sem vedno srečna in zadovoljna.

---

[14] Bilo je to junija 1925. Telovo je padlo na 18. junij, njegova osmina je trajala do 25. junija.

[15] Helena Kowalska se je – poslušna volji predstojnikov – ponovno oglasila v skupnosti po enem letu, to je 1. 8. 1925, in tokrat je bila končno sprejeta.

[16] Do m. Michaele Moraczewske.

[17] V Varšavi, v Żytni ulici, je bila kapela v posebni stavbi, nedaleč od bivališč sester, zato je bila v prvem nadstropju hiše, kjer so bile sestre, urejena druga kapela. Tam je bilo spravljeno Najsvetejše, od časa do časa je bila tam sveta maša. Po domače se je kapela imenovala »mala kapelica« ali »mali Gospod Jezus«.

[18] Po običaju skupnosti je bil po 21. uri obvezen kanonični molk. V tem času so se sestre v zbranosti odpravljale k počitku. Tiha, osebna molitev seveda ni bila prepovedana. Verjetno je s. Favstina molitev v ležečem položaju imela za prekršek proti redovnim pravilom zato, ker bi lahko motila druge sestre.

[19] Spovedniki v redovni hiši skupnosti na Żytni ulici so v tem času bili: – običajno (to je vsak teden) duhovnik Piotr Loeve in duhovnik Bronisław Kulesza. Izredno pa spovednik p. Alojzy Bukowski DJ. Pri katerem od teh se je v tej redovni hiši mlada kandidatka spovedovala, je danes težko ugotoviti.

Gospod Piotr Loeve, roj. 18. 11. 1875, je duhovniško posvečenje prejel 31. 5. 1898, opravljal je več funkcij: bil je profesor varšavskega semenišča, notar in pozneje viceoficial nadškofijskega semenišča v Varšavi. Umrl je 19. 9. 1951.

Duhovnik Bronisław Kulesza, roj. 11. 6. 1885, duhovniško posvečenje je prejel 18. 10. 1908. Bil je prefekt v več šolah. Umrl je 5. 5. 1975.

Pater Alojzy Bukowski DJ, roj. 29. 8. 1873, duhovniško posvečenje je prejel v Pelplinu 25. 3. 1897. Po dveh letih dušnopastirske službe v škofiji je vstopil v Družbo Jezusovo. Bil je predavatelj dogmatične teologije v duhovniškem semenišču v Widnawi, nato na varšavski univerzi. Umrl je 7. 7. 1941.

20 Kmalu zatem sem zbolela.[20] Draga mati prednica me je z dvema drugima sestrama[21] poslala na počitnice v Skolimów, nedaleč od Varšave. V tem času sem vprašala Gospoda Jezusa, za koga moram moliti. Odgovoril mi je, da mi bo naslednjo noč razodel, za koga naj molim.
Zagledala sem angela varuha, ki mi je naročil, naj mu sledim. Nenadoma sem se znašla na zamegljenem kraju, polnem ognja, v njem pa [je bila] množica trpečih duš. Te duše zelo goreče molijo, a zase zaman, samo mi jim moremo pomagati. Plameni, ki so jih žgali, se me niso dotaknili. Moj angel varuh me niti za trenutek ni zapustil. Te duše sem vprašala, v čem je njihovo največje trpljenje. Soglasno so mi odgovorile, da je njihovo največje trpljenje hrepenenje po Bogu. Videla sem Božjo Mater, ki je obiskovala duše v vicah. Duše naslavljajo Marijo z »Morska zvezda«. Ona jim prinaša olajšanje. Želela sem se z njimi pogovoriti še več, a angel varuh mi je dal znamenje za odhod. Za vrati te ječe, polne trpljenja, [sem zaslišala notranji glas], ki je rekel: **Moje usmiljenje tega noče, a pravičnost to zahteva.** Od takrat sem s trpečimi dušami v vicah tesno povezana.

21 Konec postulata [29. 4. 1926]. – Predstojnici[22] sta me poslali v Krakov v noviciat. Nepopisno veselje je navdajalo mojo dušo. Ko smo prišle v noviciat,[23] je umirala sestra ...[24] Po nekaj dneh je sestra… prišla k meni in mi naročila, naj grem k učiteljici novink[25] in ji

---

[20] Zaradi duhovnih doživetij, preveč intenzivnega duševnega dela in spremembe načina življenja je zajela Heleno Kowalsko splošna izčrpanost, kar je zaskrbelo predstojnice in jih primoralo, da so mlado postulantko poslale v Skolimów pri Varšavi.

[21] Kronike redovne hiše v Varšavi na Żytni ul. so med vojnimi spopadi zgorele, zato je težko ugotoviti, s katerimi sestrami je mlada postulantka odpotovala v Skolimów.

[22] Kot »predstojnici« prideta v poštev: vrhovna predstojnica in voditeljica postulantk, saj sta ti dve odločali o pripustitvi Helene Kowalske k "preobleki", pa tudi o njenem odhodu v redovno hišo novink v Krakov.
Vrhovna predstojnica je bila takrat m. Leonarda – Stefania Cielecka. Roj. 24. 12. 1850 v Paplinu (pokrajina Siedlecka). Izhajala je iz plemiške družine, imela višjo izobrazbo, znala je več tujih jezikov. V skupnost je vstopila 1. 9. 1885, večne zaobljube je izpovedala leta 1893 v Varšavi. Leta 1908 je bila imenovana za predstojnico v redovni hiši skupnosti v Derdah pri Varšavi. Od l. 1912 je bila predstojnica v redovni hiši v Varšavi, od l. 1918 v Walendowu. Po doseženi samostojnosti redovnih hiš skupnosti na Poljskem (do takrat so bile podrejene vrhovni redovni hiši v Franciji) je bila l. 1922 na prvem kapitlju v Varšavi izvoljena za vrhovno predstojnico. To dolžnost je opravljala šest let, tj. do l. 1928, nato pa je bila asistentka vrhovne predstojnice. Umrla je l. 11. 1933.
Voditeljica postulantk je bila tedaj mati Janina Bartkiewicz, roj. 31. 7. 1858, v skupnost je vstopila 10. 12. 1877, večne zaobljube je izpovedala v Franciji v Lavalu l. 1885. V času, ko je bila Kongregacija Božje Matere usmiljenja podrejena vrhovni redovni hiši v Franciji, je bila m. Janina generalna vikarica za redovne hiše na Poljskem. Bila je energična oseba, zahtevna, včasih celo despotska. Do mladih redovnic je znala biti zelo prisrčna, obenem pa jih je vodila s trdo roko, kar je ustvarjalo ozračje strahu. Po končani dobi generalne vikarice je bila nekaj časa vzgojiteljica v noviciatu in pri tretji probaciji. Iz tega razloga se je vse življenje čutila upravičeno dajati pripombe mladim sestram. Umrla je v Varšavi 1. 7. 1940.

[23] Po prestani preizkušnji (po postulatu) je kandidatka opravljala osemdnevne duhovne vaje. Med obredom preobleke kandidatka prejme habit in redovniško ime ter začne noviciat.
V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja traja noviciat dve leti. Tako imenovano »kanonično« prvo leto je posvečeno poglabljanju notranjega življenja in spoznavanju duhovnosti skupnosti. V tem času novinka ne more obiskovati nobene šole, ne more se posvečati študiju ali izvrševati del, ki bi jo preveč obremenjevala. V drugem letu noviciata novinke ob svojih redovnih vajah lahko študirajo ali delajo pod vodstvom sester z zaobljubami. Če preizkušnja, tako s strani skupnosti kakor s strani novinke, zadovoljivo uspe, izpove novinka začasne zaobljube za eno leto, potem pa jih ponavlja vsako leto v naslednjih petih letih. Šele po tem času more izpovedati večne zaobljube.

[24] Duhovnik M. Sopoćko je s. Favstini svetoval, naj bi v *Dnevnik* ne pisala imen sester. Helena Kowalska je prispela v Krakov 23. 1. 1926, da bi tam končala postulat. Istega dne je v Krakovu umrla s. Henryka Łosińska – roj. 20. 1. 1897, v skupnost pa je vstopila l. 1920, bila je krojačica.

[25] Učiteljica novink je bila tedaj m. Małgorzata (izg. Maugožata) – Anna Gimbutt, roj. 10. 10. 1857, v skupnost je vstopila l. 1893. Bila je vzgojiteljica v noviciatu, nato predstojnica redovne hiše v Vilni, potem inštruktorica tretje probacije. Odlikovala se je po duhu odpovedi in premagovanja. Ponižna, tiha, oseba molitve, je bila sestram vzor. Umrla je 8. 5. 1942.

povem, naj prosi njenega spovednika, duhovnika Rosponda,[26] da zanjo daruje sveto mašo in zmoli tri kratke molitve. Prvi trenutek sem obljubila, a naslednjega dne sem se premislila. Raje ne bi šla, ker sem podvomila, ali je bilo to res ali pa so bile le (8) sanje. Zato nisem šla. Naslednjo noč se je isto ponovilo še bolj izrazito in nisem več dvomila. Zjutraj sem se kljub vsemu odločila, da učiteljici novink tega ne povem. Povedala ji bom šele, ko jo bom čez dan videla. Takoj nato sva se [s pokojno sestro] srečali na hodniku. Očitala mi je, [ker] nisem takoj odšla, in moja duša se je zelo vznemirila. Takoj sem odšla k učiteljici novink in ji povedala vse, kar se je zgodilo. Mati je zagotovila, da bo vse uredila. V trenutku je v moji duši zavladal mir, in tretji dan je prišla tista sestra in mi dejala: »Bog povrni.«

22 V času preobleke[27] mi je Bog dal spoznanje, koliko bom trpela. Jasno mi je bilo, kaj sprejemam nase. Preživela sem minuto tega trpljenja. Nato je Bog mojo dušo ponovno prežel z velikim veseljem.

23 Proti koncu prvega leta noviciata se je v moji duši začelo mračiti. V molitvi nisem čutila nobene tolažbe. Z velikim naporom sem premišljevala, začel se me je lotevati strah. Poglabljala sem se vase in nisem videla ničesar razen velike bede. Jasno sem videla veliko svetost Boga. Nisem si upala k njemu dvigniti oči, temveč sem se vrgla v prah pred njegove noge in moledovala za usmiljenje. Tako je preteklo skoraj pol leta, a stanje moje duše se ni nič spremenilo. Naša draga učiteljica novink[28] me je [v] teh težkih trenutkih opogumljala. Toda moje stiske so postajale vse večje. Približevalo se je drugo leto noviciata. Ob misli na zaobljube me je obhajala groza. Kar koli sem brala, je bilo zame nerazumljivo, nisem mogla premišljevati. Zdelo se mi je, da moja molitev Bogu ne ugaja. Če sem šla k svetim zakramentom, sem mislila, da s tem Boga še bolj žalim. Vendar mi spovednik[29] ni dovolil opustiti niti enega svetega obhajila. Nenavadno je Bog deloval v moji duši. Od tega, kar mi je govoril spovednik, nisem prav ničesar razumela. Jasne verske resnice so se mi zdele nerazumljive, mučila sem se in nikjer nisem našla zadovoljstva. (9)

Nenadoma me je prešinila strašna misel, da me je Bog zavrgel. Ta strašna misel mi je preparala dušo. V tem trpljenju se je začela agonija moje duše. Hotela sem umreti, a nisem mogla. Pomislila sem, zakaj si prizadevati za kreposti. Čemu se odpovedovati, ko vse to Bogu ni všeč? Ko sem to povedala učiteljici novink, mi je odgovorila: »Vedite, sestra, da vas je Bog vnaprej določil za veliko svetost. To je znamenje, da vas Bog želi imeti v nebesih čisto blizu sebe. Imejte veliko zaupanje v Gospoda Jezusa.«

Ta strašna misel o zavrženosti od Boga je trpljenje, ki ga resnično trpijo pogubljeni. Zatekala sem se v Jezusove rane, ponavljala besede zaupanja, ki pa so mi povzročale še večje bolečine.

---

[26] Duhovnik Stanisław Rospond, roj. 30. 9. 1877 v Liszkach pri Krakovu, duhovniško posvečenje prejel 10. 8. 1901, bil je prefekt, nato rektor duhovniškega semenišča v Krakovu. 12. 6. 1927 je bil posvečen v škofa, dolga leta je bil generalni vikar krakovske nadškofije. S Kongregacijo Božje Matere usmiljenja so ga vezale prisrčne vezi. Umrl je 4. 2. 1958, pokopan je bil v domačem kraju, v Liszkach.

[27] To je bilo 30. 4. 1926. Tega trenutka se spominja s. Klemensa Buczek, ki je med preobleko obláčila kandidatke v redovniško obleko (habit): »V maju 1926 sem sprejela za preobleko Heleno Kowalsko. Ko je kandidatinja pri oltarju prejela redovniško obleko, sem ji rekla: Helenka, pohitimo, da si oblečeš habit. – Helenka je omedlela. Stekla sem po kolonjsko vodo, da bi jo spravila k zavesti… Pozneje sem jo dražila, da ji je tako žal za svetom. Šele po njeni smrti sem izvedela, da vzrok omedlevice ni bilo žalovanje za svetom, temveč nekaj drugega.«

[28] V tem času je bila vzgojiteljica s. Maria Józefa – Stefania Brzoza, roj. 1889, v skupnost je vstopila leta 1909, večne zaobljube je izpovedala 15. 5. 1917. Bila je vzgojiteljica deklet v ustanovi v Krakovu. Leta 1925 je bila poslana v Laval v Francijo, da bi tam bolje spoznala vzgojo novink in se navzela duha skupnosti. Po vrnitvi iz Lavala je 20. 6. 1926 prevzela noviciat in ga vodila do 30. 10. 1934. Bila je vzorna vzgojiteljica in velika poznavalka duš. Zahtevna, obenem pa polna materinske skrbi in dobrohotnosti do vsake novinke. Leta 1934 jo je generalni kapitelj imenoval za generalno svetovalko, obenem je postala predstojnica generalne redovne hiše v Varšavi. Po petih letih predstojništva je umrla za rakom dne 9. 11. 1939.

[29] Spovednik noviciata je bil duhovnik Teodor Czaputa (izg. Čaputa). Roj. l. 1884, duhovniško posvečenje je prejel 7. 7. 1907. Po končanem študiju na teološkem oddelku Jagiellońske univerze je bil imenovan za rektorja malega semenišča in prosinodalnega sodnika. Od novembra l. 1925 je bil spovednik noviciata Kongregacije Božje Matere usmiljenja v Krakovu. To obveznost je opravljal do smrti (2. 3. 1945) in bil deležen velikega zaupanja novink.

Šla sem pred Najsvetejše in govorila Jezusu: »Jezus, ti si rekel, da bo mati prej pozabila svojega dojenčka kakor Bog svoje ustvarjeno bitje, a tudi če bi ga ona pozabila, jaz, Bog, ne pozabim bitja, ki sem ga ustvaril. Jezus, ali ne slišiš, kako ječi moja duša? Prisluhni trpečemu tarnanju svojega otroka. Zaupam vate, o Bog, kajti nebo in zemlja bosta prešla, tvoja beseda pa traja vekomaj.« Kljub vsemu niti za trenutek nisem čutila olajšanja.
24 Ko sem se nekega dne zbudila in se zavedela Božje navzočnosti, me je začel navdajati obup. Popolna tema duše. Dopoldne sem se borila, kolikor sem mogla. V popoldanskih urah pa so me zagrabili pravi smrtni strahovi in telesne moči so mi pojemale. Hitro sem odšla v celico, se pred križem vrgla na kolena in začela prositi usmiljenja. Toda Jezus ni slišal mojih klicev. Čutila sem, kako me telesne moči popolnoma zapuščajo. Padla sem na tla. Obup je zajel vso mojo dušo. Trpela sem prave peklenske muke, ki se nič ne razlikujejo od muk v peklu. V takem stanju sem prebila tri četrt ure. Hotela sem k učiteljici novink. Nisem imela moči. Hotela sem klicati, a mi je glas zamrl. Toda k sreči je v celico stopila ena od sester.[30] Ko me je zagledala v takem nenavadnem stanju, je takoj obvestila učiteljico novink. Mati je takoj prišla. Brž ko je stopila v celico, je izrekla besede: »V imenu svete pokorščine,[31] prosim, vstani.« Takoj me je neka moč dvignila s tal in stala sem zraven drage učiteljice. (10) V prisrčnem pogovoru me je poučila, da je to božja preizkušnja. »Sestra, imejte veliko zaupanje, Bog je vedno Oče, četudi preizkuša.« Kot bi vstala od mrtvih, sem se vrnila k svojim dolžnostim. Čutila so bila prepojena s tem, kar je izkusila duša. Pri večerni pobožnosti se je v strašni temi začelo umiranje moje duše. Nad seboj sem čutila roko pravičnega Boga in da sem predmet njegove strašne jeze. V teh strašnih trenutkih sem rekla Bogu: »Jezus, ti se v evangeliju primerjaš z najnežnejšo materjo. Zaupam tvojim besedam, saj si resnica in življenje. Jezus, vate zaupam, čeprav se zdi, da ni nobenega upanja več, čeprav vsi občutki moje notranjosti nasprotujejo upanju. Stori z menoj, kar hočeš, ne bom se ločila od tebe, saj si ti vir mojega življenja.« – Kako strašna je ta muka duše, more razumeti le tisti, ki je sam preživljal podobne trenutke.
25 Ponoči me je obiskala Božja Mati z Detetom Jezusom v naročju. Mojo dušo je napolnila radost; dejala sem: »Marija, Mati moja, ali veš, kako strašno trpim?« Božja Mati mi je odgovorila: »Vem, koliko trpiš, a ne boj se; sočustvujem s teboj in bom vedno sočustvovala.« Prisrčno se je nasmehnila in odšla. Moja duša se je takoj okrepila in opogumila. Toda to je trajalo le en dan. Bilo je, kakor da se je ves pekel zarotil proti meni. Strašno sovraštvo je vdiralo [v] mojo dušo, sovraštvo do vsega svetega in božjega. Zdelo se mi je, da bo ta tegoba stalni delež mojega življenja. Obrnila sem se k Najsvetejšemu in rekla Jezusu: »Jezus, Ženin moje duše, ali ne vidiš, da v hrepenenju po tebi moja duša umira? Kako se moreš tako skrivati srcu, ki te tako iskreno ljubi? Oprosti mi, Jezus, naj se mi zgodi po tvoji sveti volji. Tiho bom trpela kakor golobica, ne bom tožila. Svojemu srcu ne bom dovolila niti en samcat vzdihljaj žalostne tožbe.«
26 Konec noviciata. Trpljenje se nič ne zmanjšuje. Usihanje telesnih moči, spregled od vseh duhovnih vaj,[32] namesto njih kratke molitve.[33] Veliki petek[34] – Jezus vnema moje srce v sam žar ljubezni. Bilo je v času večernega češčenja. Nenadoma me je objela Božja navzočnost. Pozabila sem na vse. Jezus mi je razodel, koliko je zame trpel. (11) To je trajalo zelo kratko. Silno hrepenenje. Želja ljubiti Boga.

---

[30] To je bila s. Placyda – Antonia Putyra. Roj. l. 1903, v skupnost je vstopila l. 1924. Umrla 7. 10. 1985.

[31] »V imenu svete pokorščine« lahko sestram z redovnimi zaobljubami v skupnosti ukazujejo predstojnice. Učiteljica novink dejansko ni imela te pravice; tudi s. Favstina kot novinka, torej pred izpovedjo zaobljub, ni bila dolžna poslušati takšnih ukazov. Če je učiteljica novink s. Favstini ukazala »v imenu svete pokorščine«, je pravzaprav računala z dobro voljo in pobožnostjo novinke, na ta način pa ji je hotela pomagati, da bi se znebila neprijetnih doživetij.

[32] Tedaj obvezujoče duhovne vaje v skupnosti: polurna jutranja meditacija, del rožnega venca, križev pot, molitvena ura o Marijinem brezmadežnem spočetju.

[33] Sestra učiteljica novink ima podobno kot druge redovne predstojnice pravico novinki dati spregled od obveznih duhovnih vaj in jih zamenjati z drugimi.

[34] Leta 1927 je bil veliki petek 15. aprila.

27 Prve zaobljube.[35] Goreča želja izničiti se za Boga v dejavni, a celo za najbližje sestre neopazni ljubezni.
Tudi po zaobljubah je v moji duši skoraj pol leta vladala tema. Med molitvijo je Jezus prežel vso mojo dušo. Tema je izginila. V duši sem zaslišala besede: **Ti si moje veselje, ti si radost mojega Srca.** Od tedaj sem čutila v svojem srcu – torej v svoji notranjosti – presveto Trojico. Na občuten način me je preplavila božja svetloba. Od tedaj je moja duša povezana z Bogom kakor otrok s svojim ljubljenim očetom.
28 Nekoč mi je Jezus rekel**: Pojdi k materi prednici**[36] **in prosi, naj ti dovoli sedem dni nositi raševnik**[37] **in enkrat ponoči boš vstala in prišla v kapelo**. Obljubila sem, vendar mi je bilo težko stopiti k prednici. Zvečer me je Jezus vprašal**: Doklej boš odlašala?** Sklenila sem, da bom materi prednici to povedala pri prvem srečanju. Naslednjega dne dopoldne sem opazila, da gre mati prednica v jedilnico. Ker pa so kuhinja, jedilnica in soba s. Alojzije skoraj skupaj, sem povabila mater prednico v sobo s. Alojzije in ji povedala, kaj želi Gospod Jezus. Nato mi je mati odvrnila: »Ne dovolim vam nositi raševnika. Ni govora. Če vam Gospod Jezus podeli orjaško moč, tedaj bom dovolila te spokorne vaje.« Opravičila sem se materi, ker ji jemljem čas, in zapustila sobo. Tedaj sem zagledala Gospoda Jezusa, ki je stal pri kuhinjskih vratih, in mu rekla: »Naročaš mi, naj prosim za spokorne vaje, a mati prednica mi tega ne dovoli.« Tedaj mi je Jezus rekel: **Med vajinim pogovorom sem bil navzoč in vem vse. Ne zahtevam tvojih spokornih vaj, ampak pokorščino. Z njo mi izkazuješ veliko čast, sebi pa pridobivaš zasluženje.**
29 Ko je ena od mater zvedela za mojo notranjo povezanost z Gospodom Jezusom, mi je rekla, da se varam. Dejala je: »Gospod Jezus se tako druži samo s svetniki, a ne s takimi grešnimi dušami, kakor ste vi, sestra«. (12) Od tedaj Jezusu nisem več tako verjela. Pri jutranjem pogovoru sem ga vprašala: »Jezus, si ti prevara?« Jezus mi je odgovoril*:* **Moja ljubezen nikogar ne vara.**
30 + Nekoč sem premišljevala o presveti Trojici, o Božjem bistvu. Želela sem popolnoma raziskati in spoznati, kdo je Bog ... V trenutku je bil moj duh kakor zamaknjen v onstranstvo. Zagledala sem nedostopno svetlobo in v njej kakor tri svetlobne vire, ki jih nisem mogla spoznati. Iz te svetlobe so prihajale besede kakor grom ter obkrožile nebo in zemljo. Ničesar nisem razumela in sem se zelo užalostila. Tedaj je iz morja nedostopne svetlobe izšel naš preljubi Odrešenik v neizmerni lepoti, s sijočimi ranami. Iz svetlobe pa je bilo slišati glas*:* **Kakšen je Bog v svojem bistvu, nihče ne spozna, ne angelski ne človeški razum.** Jezus mi je dejal*:* **Spoznavaj Boga v premišljevanju njegovih lastnosti.** Nato je z roko napravil znamenje križa in izginil.
31 + Nekoč sem zagledala nepregledno množico ljudi v naši kapeli, pred njo in na ulici, ker niso mogli vstopiti.[38] Kapela je bila slovesno okrašena. Pred oltarjem je bilo veliko duhovnikov, nato naše sestre in mnogo drugih skupnosti. Vsi so pričakovali osebo, ki bi morala zavzeti prostor na oltarju. Nenadoma sem zaslišala glas, naj zavzamem ta prostor jaz. Takoj sem zapustila bivališče oziroma hodnik, da bi prečkala dvorišče in sledila glasu, ki me je vabil v kapelo. Vsi so začeli metati vame, kar koli je kdo imel pri roki: blato, kamenje, pesek in metle; zato sem se prvi trenutek obotavljala, ali naj grem naprej. Toda glas me je vse močneje klical in kljub vsemu sem šla pogumno dalje. Ko sem prestopila prag kapele, so me

---

[35] S. Favstina je izrekla začasne zaobljube 30. 4. 1928.

[36] Iz nadaljnjih pripovedi s. Favstine je mogoče ugotoviti, da se to godi v Varšavi. Tedanja predstojnica varšavske redovne hiše je bila m. Rafaela – Katarzyna Buczyńska (izg. Bučinjska), roj. 23. 12. 1879, v skupnost je vstopila 18. 10. 1900, umrla pa je 23. 12. 1956. Bila je sijajna predstojnica. Odlikovala jo je jasna, trezna sodba o ljudeh in stvareh oziroma velik smisel za pravičnost. Zelo je skrbela za zunanji in notranji razvoj skupnosti. V odnosu do sester je bila prisrčna, neposredna, prodorna. Vrline vsake od sester je znala ceniti in izkoristiti za skupno dobro.

[37] »Raševnik« – to je »spokorni pripomoček« v obliki pasu, stkan iz ostre žime.

[38] Iz nadaljnjega opisa izhaja, da gre za kapelo v hiši redovne skupnosti v Varšavi, Żytna ulica. Kapela je bila v posebni stavbi, blizu hiše sester. Vhod vanjo je bil z dvorišča. V tedanjih časih je bila namenjena le sestram in gojenkam zavoda. Svetnim ljudem ni bila na razpolago.

začeli tepsti moji predstojniki in sestre ter gojenke,[39] celo starši, s tistim, kar je kdo imel. Zato sem se, hočeš nočeš, hitro povzpela na predvideni prostor na oltarju, (13) a takoj, ko sem zasedla predvideni prostor, so isti ljudje – gojenke, sestre, predstojniki in starši, začeli dvigati roke in prositi milosti. Nisem jim zamerila, ker so vame prej metali vse mogoče stvari. Prav nenavadno. Čutila sem posebno ljubezen do teh oseb, ki so me prisilile, da sem hitro zasedla predvideni prostor. V trenutku je mojo dušo preplavila nepojmljiva sreča in zaslišala sem besede*:* **Delaj, kar hočeš. Podeljuj milosti, kakor hočeš, komur hočeš in kadar hočeš.** Nenadoma je videnje izginilo.
32 Nekoč sem zaslišala besede*:* **Pojdi k prednici in jo prosi, naj ti dovoli devet dni vsak dan eno uro častiti Najsvetejše.** [V] **tem češčenju si prizadevaj svojo molitev združiti z molitvijo moje Matere. Združena z Marijo moli s srcem, prizadevaj si v tem času opraviti tudi križev pot.** Dovoljenje sem dobila, čeprav ne za celo uro, temveč za toliko, kolikor mi bodo dopuščale moje obveznosti.
33 To devetdnevnico naj bi opravila za domovino. Sedmi dan devetdnevnice sem med nebom in zemljo zagledala Božjo Mater v bleščečem oblačilu. Molila je z rokami, prekrižanimi na prsih, s pogledom uprtim v nebo, iz srca pa so ji izhajali ognjeni plameni; nekateri so se dvigali v nebo, drugi so prekrivali zemljo.
34 Ko sem o nekaterih izmed teh stvari pripovedovala spovedniku,[40] mi je rekel, da bi to moglo biti zares od Boga, lahko pa je tudi prevara. Ker sem pogosto menjavala kraje in nisem imela stalnega spovednika, mi je bilo zelo težko [o tem] pripovedovati. Goreče sem prosila Boga za veliko milost – da bi imela duhovnega voditelja. To milost sem prejela šele po večnih zaobljubah, ko sem prišla v Vilno. To je bil duhovnik Sopoćko.[41] Bog mi ga je dal notranje spoznati, preden sem prišla v Vilno.[42]
35 O če bi imela duhovnega voditelja od začetka, ne bi zapravila toliko Božjih milosti. Spovednik more človeku veliko pomagati, pa tudi veliko pokvariti. Kako zelo bi morali spovedniki v dušah svojih spovedancev paziti na delovanje Božje ljubezni. Gre za veliko stvar. Po milostih duše se da spoznati njena tesna povezanost z Bogom.
36 (14) Nekoč sem bila poklicana k božji sodbi. Stala sem pred Gospodom iz oči v oči. Jezus je bil takšen kakor v svojem trpljenju. Čez nekaj časa so rane izginile, ostalo jih je le pet: na rokah, nogah in na strani. Takoj sem spoznala stanje svoje duše, kakor ga vidi Bog. Jasno sem videla, kaj Bogu ni všeč. Nisem vedela, da je treba dajati odgovor celo za tako majhne sence. Kakšen trenutek! Kdo ga more opisati? Stati pred trikrat Svetim! Jezus me je vprašal: **Kdo si**? Odgovorila sem mu: »Jaz sem tvoja služabnica, Gospod.« **Dolžna si biti en dan v vicah.** Takoj sem se hotela vreči v ogenj vic, a Jezus me je zadržal in rekel**: Kaj želiš, zdaj pretrpeti ta dan ali kratek čas na zemlji***?* Odgovorila sem: – »Jezus, želim trpeti v vicah in želim trpeti na zemlji, čeprav največje trpljenje vse do konca sveta.« – Jezus je rekel: **Eno je dovolj. Vrnila se boš na zemljo in mnogo boš morala trpeti, a ne dolgo, in izpolnila boš mojo voljo in moje želje. Pomagal ti jih bo izpolniti eden mojih zvestih služabnikov. Zdaj nasloni svojo glavo na moje prsi, na moje Srce, in iz njega načrpaj trdnosti in moči za vse trpljenje, kajti nikjer drugje ne boš našla olajšanja, pomoči in tolažbe. Vedi, da boš veliko trpela, a naj te to ne plaši. Jaz sem s teboj.**

---

[39] »Gojenke.« Skupnost je vodila vzgojne zavode za dekleta, ki so bila v moralnem pogledu zanemarjena in težko vzgojljiva. Po domače so se imenovale »gojenke« ali »otroci«. Varstvo nad posameznimi skupinami so imele sestre vzgojiteljice, imenovane matere razredov.

[40] Spovednika v redovni hiši v Żytni ulici v Varšavi sta v tem času bila g. Bronisław Kulesza in g. Franciszek Rosłaniec; izredni spovednik pa je bil p. Alojzy Bukowski DJ.

[41] Duhovnik Michał Sopoćko, roj. 1. 11. 1888 v Nowosady v vilenski pokrajini, duhovniško posvečenje je prejel v Vilni leta 1914, od leta 1928 profesor na teološkem oddelku USB v Vilni, po vojni pa v duhovnem semenišču Białymstoku, od 1. 1. 1933 do 1. 1. 1942 je bil stalni spovednik sester Kongregacije Božje Matere usmiljenja v Vilni. Umrl je 15. 2. 1975 v Białymstoku. Duhovnik Sopoćko je kandidat za blaženega in v tej zadevi teče informativni postopek v škofiji Białymstoku.

[42] Pred prihodom v Vilno je s. Favstina dvakrat »notranje« videla svojega bodočega duhovnega voditelja. Prvič je bilo to v Varšavi med tretjo probacijo, drugič v Krakovu.

37 Kmalu za tem [dogodkom] sem zbolela.[43] Telesne težave so bile zame šola potrpežljivosti. Le Jezus ve, koliko sem se morala truditi, da bi izpolnila svoje dolžnosti.[44]
38 Jezus uporabi katera koli svoja sredstva, da bi očistil dušo. Moja duša doživlja popolno zapuščenost od stvari. Včasih sestre[45] na slabo obrnejo najbolj čist namen. To trpljenje je zelo boleče, a Bog ga dopušča in treba ga je sprejeti, ker tako na najprimernejši način postajamo podobni Jezusu. Nečesa dolgo časa nisem mogla [razumeti], namreč tega, da mi je Jezus naročil, naj vse povem predstojnikom, predstojniki pa mojim besedam niso verjeli, ampak so me pomilovali, kakor da sem podlegla prevari ali bujni domišljiji.
Zaradi tega, ker so predstojniki mislili, da se varam, sem se odločila notranje se izogibati Bogu – iz strahu pred prevarami. (15) Toda Božja ljubezen me je dosegala na vsakem koraku. Bog mi je spregovoril, ko sem najmanj pričakovala.
39 + Nekega dne mi je Jezus povedal, da bo najlepše mesto v naši domovini kaznoval s kaznijo, s kakršno je kaznoval Sodomo in Gomoro. Videla sem veliko Božjo jezo in groza je presunila in napolnila moje srce. Molče sem molila. Čez nekaj časa mi je Jezus rekel*:* **Moj otrok, najbolj se združuj z menoj v času svete daritve in v zadoščenje za grehe tega mesta nebeškemu Očetu daruj mojo kri in moje rane. Med sveto mašo to nenehno ponavljaj. To delaj vseh sedem dni.** Sedmi dan sem na svetlem oblaku uzrla Jezusa in ga začela prositi, naj se ozre na ono mesto in vso našo domovino. Jezus se je milostno ozrl. Ko sem opazila Jezusovo naklonjenost, sem ga začela goreče prositi za blagoslov. Tedaj je dejal**: Zaradi tebe blagoslavljam vso domovino.** Z roko je nad našo domovino napravil veliko znamenje križa. Veliko veselje je napolnilo mojo dušo, ko sem videla Božjo dobroto.
40 + Leto 1929. Med sveto mašo sem v nekem trenutku na poseben način začutila Božjo bližino, čeprav sem se upirala in odvračala od Boga. Včasih sem bežala pred Bogom, da ne bi bila žrtev hudobnega duha, kakor so mi večkrat rekli, da sem. Ta negotovost je trajala dalj časa. Med sveto mašo pred svetim obhajilom je bila obnovitev zaobljub.[46] Ko smo izstopile izza klečalnikov in začele izgovarjati obrazec zaobljub, je nenadoma poleg mene stal Jezus v belem oblačilu, opasan z zlatim pasom, in mi rekel: **Podarjam ti večno ljubezen, da bi tvoja čistost ostala neomadeževana, in kot znamenje, da ne boš nikoli izpostavljena skušnjavam nečistosti.** Jezus je vzel svoj zlati pas in z njim opasal moje boke. Od tega trenutka ne čutim nobenega vznemirjenja, ki bi bilo v nasprotju s čistostjo, niti v srcu niti v mislih. Pozneje sem dojela, da je to ena največjih milosti, ki mi jo je izprosila sveta Božja Mati, ker sem jo za to milost že mnoga leta prosila. Ona me je naučila notranje ljubiti Boga in v vsem izpolnjevati njegovo sveto voljo. Marija, ti si veselje, ker je po tebi Bog prišel na zemljo [in] v moje srce.
41 (16) Nekoč sem zagledala nekega božjega služabnika v nevarnosti smrtnega greha, ki naj bi se kmalu zgodil. Začela sem prositi Boga, da bi nadme prišle vse peklenske muke, vse trpljenje, kakršno hoče, samo da bi tega duhovnika osvobodil in rešil grešne priložnosti. Jezus je uslišal mojo prošnjo in takoj sem začutila na svoji glavi trnovo krono. Trni krone so me zbadali prav do možganov. To je trajalo tri ure – in božji služabnik je bil rešen greha; Bog je njegovo dušo okrepil s posebno milostjo.
42 + Na neki božični praznik sem začutila, da me objema vsemogočnost – Božja navzočnost. Zopet sem se hotela izogniti notranjemu srečanju z Gospodom. Mater prednico sem prosila, naj mi dovoli oditi v »Józefinek«,[47] [da bi] obiskala sestre. Dovolila nam je in takoj po kosilu

---

[43] S. Favstina takrat še ni bila jetična, pozneje je bolezen zajela ves njen organizem; bila pa je na splošno zelo oslabljena.

[44] S. Favstina je takrat delala v kuhinji za gojenke, kjer je bilo treba pripraviti obroke za več kot dvesto oseb.

[45] Ker zdravniki pri s. Favstini niso ugotovili organskih bolezni, so druge sestre mislile, da se dela bolno, ker noče delati – raje moli.

[46] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja je navada, da po končanih osemdnevnih in tridnevnih duhovnih vajah vse sestre obnavljajo zaobljube, ponavljajo skupne obrazce zaobljub in jih sklenejo z besedami: »Moj Bog, podeli mi milost, da bom obljubo izpolnjevala bolj zvesto kakor doslej.«

[47] »Józefinek« – tako se je imenovala novo nastajajoča postojanka skupnosti v Varšavi v okraju Grochów, ul. Hetmańska 44, ki jo je tedaj vodila predstojnica generalne redovne hiše v Varšavi, Żytna ulica.

smo se začele pripravljati na pot. Sestre so me že čakale pri vratarnici. Odhitela sem v celico po pelerino; ko sem se vračala iz celice in šla mimo male kapele, sem na pragu zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je dejal: **Pojdi, vendar ti vzamem srce**. Naenkrat sem začutila, da v prsih nimam več srca. Sestre so me priganjale, naj stopim hitreje, ker je že pozno. Takoj sem šla z njimi, toda začelo me je mučiti veliko nezadovoljstvo. Neko hrepenenje je napolnilo mojo dušo. A nihče, razen Boga, ni vedel, kaj se je dogajalo v moji duši.
Ko smo krajši čas preživele v »Józefineku«, sem rekla sestram: »Pojdimo domov.« Prosile so me, da bi še nekoliko počivale tu, a moj duh se ni mogel umiriti. Opravičevala sem se jim, da se moramo vrniti pred mrakom, saj je pot kar dolga, in takoj smo odšle domov. Ko nas je na hodniku srečala mati prednica, me je vprašala: »Še niste odšle ali ste se že vrnile?« Odgovorila sem, da smo že nazaj, ker nisem hotela, da hodimo ponoči. Odložila sem ogrinjalo in takoj odšla v malo kapelo. Komaj sem vstopila, mi je Jezus naročil: **Pojdi k materi prednici in ji povej, da se nisi vrnila zato, da bi bila pred nočjo doma, temveč zato, ker sem ti vzel srce.** Čeprav mi je bilo zelo težko, sem odšla (17) k prednici in ji iskreno povedala vzrok tako zgodnje vrnitve; Gospoda sem prosila odpuščanja za vse, kar mu ni všeč. Tisti hip je Jezus navdal mojo dušo z veliko radostjo. Spoznala sem, da ni nikjer zadovoljstva razen v Bogu.
43 Nekoč sem videla dve sestri na poti v pekel. Neizmerna bolečina je stiskala mojo dušo in prosila sem Boga zanju, a Jezus mi je rekel**: Pojdi k materi prednici in ji povej, da sta ti dve sestri v priložnosti smrtnega greha.** Naslednje jutro sem to povedala prednici. Ena sestra je že zelo goreča, druga je še [v] velikem boju.
44 Nekoč mi je Jezus rekel**: Zapuščam to hišo ..., ker so tu stvari, ki mi niso všeč.** Iz tabernaklja je prišla hostija in se spustila na moje roke. [Z] veseljem sem jo vrnila v tabernakelj. To se je ponovilo drugič in sem storila enako, prav tako se je [to] ponovilo tretjič, hostija pa se je spremenila v živega Gospoda Jezusa – in Jezus mi je rekel*:* **Tu ne bom več ostal**. V moji duši se je nenadoma prebudila neizmerna ljubezen do Jezusa in sem mu rekla: »Jezus, iz te hiše te ne pustim.« Jezus je zopet izginil, hostija pa se je odpočila v mojih rokah. Spet sem jo položila v kelih in zaklenila v tabernakelj. Jezus pa je ostal z nami. V zadoščenje sem se naslednje tri dni trudila opravljati češčenje.
45 Nekoč mi je Jezus rekel: **Povej materi vrhovni predstojnici, da se v tej hiši ... dogaja stvar, ... ki mi ni všeč in me zelo žali**. Tega nisem materi takoj povedala, a Gospod je v meni dopustil velik nemir, ki mi ni dovolil niti trenutek čakati. Takoj sem pisala materi vrhovni predstojnici in mir se je vrnil v mojo dušo.
46 Pogosto sem na svojem telesu doživljala Jezusovo trpljenje, čeprav je to bilo neopazno. Tega se veselim, ker Jezus tako želi. Trajalo je le kratek čas. To trpljenje je vžigalo mojo dušo z ognjem ljubezni do Boga in do nesmrtnih duš. Ljubezen vse prenese, ljubezen premaga smrt, ljubezen se ničesar ne boji…

(18) + 22. februarja 1931

47 Zvečer, ko sem bila v celici, sem zagledala Gospoda Jezusa v belem oblačilu. Ena roka je bila dvignjena v blagoslov, druga pa se je dotikala obleke na prsih. Iz odstrte obleke na prsih sta izhajala dva velika pramena žarkov, eden rdeč, drugi bel. Molče sem gledala Gospoda; moja duša je bila napolnjena s strahom, pa tudi z velikim veseljem. Čez nekaj časa mi je Jezus rekel: **Naslikaj podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom spodaj: Jezus, vate zaupam. Želim, da bi to podobo častili najprej v vaši kapeli, nato po vsem svetu**.
48 Obljubljam, da se človek, ki bo častil to podobo, ne bo pogubil. Obljubljam mu že tu na zemlji zmago nad sovražniki, zlasti pa ob smrtni uri. Sam ga bom branil kakor svojo čast.

49 Ko sem to povedala spovedniku,[48] mi je odgovoril: »To se tiče tvoje duše.« Rekel mi je: »Naslikaj Božjo podobo v svoji duši.« Ko sem odšla iz spovednice, sem spet zaslišala besede**: Moja podoba je že v tvoji duši. Želim praznik usmiljenja. Hočem, da bi bila ta podoba, ki jo boš naslikala s čopičem, slovesno blagoslovljena na prvo nedeljo po veliki noči; ta nedelja naj bo praznik usmiljenja.**
50 + Želim, da bi duhovniki oznanjali moje veliko usmiljenje do vseh grešnikov. Grešnik naj se mi ne boji približati. Žgejo me plameni usmiljenja, hočem jih izliti na duše ljudi. Jezus mi je potožil z besedami**: Nezaupanje ljudi rani mojo notranjost. Še bolj me boli nezaupanje izvoljene osebe; kljub moji neizčrpni ljubezni mi ne verjamejo; celo moja smrt jim ni dovolj. Gorje človeku, ki zlorablja mojo ljubezen.**
51 (19) Ko sem materi prednici povedala,[49] kaj Bog želi od mene, mi je odgovorila, naj Jezus s kakšnim znamenjem to bolj jasno razodene.
Ko sem prosila Gospoda Jezusa, naj mi da za potrditev kakšno znamenje, »da si ti resnično Bog in moj Gospod in da od tebe prihajajo te želje,« sem zaslišala notranji glas:
Predstojnikom se bom dal spoznati po milostih, ki jih bom delil po tej podobi.
52 Ko sem se hotela odvrniti od notranjih navdihov, mi je Bog dejal, da bo od mene na sodni dan terjal mnogo duš.
Bila sem utrujena zaradi raznih težav, ki sem jih doživljala, ker mi je Jezus govoril in naročal, naj naslikam njegovo podobo; zato sem se trdno odločila, da bom še pred večnimi zaobljubami prosila očeta Andrasza (izg. Andraša),[50] naj me oprosti notranjih navdihov in obveznosti slikanja te podobe. Pri spovedi mi je oče Andrasz dejal: »Sestra, ničesar vas ne oprostim in ne smete se izogibati notranjih navdihov. Brezpogojno in popolnoma morate o vsem poročati spovedniku, sicer boste kljub veliki Božji milosti zašli na krivo pot. Trenutno se spovedujete pri meni, toda vedite, da morate imeti stalnega spovednika, torej duhovnega voditelja.«
53 Zelo me je skrbelo. Mislila sem, da bom oproščena vsega, a zgodilo se je nasprotno – jasno naročilo, naj izpolnim Jezusove zahteve. In spet težava, ker nimam stalnega spovednika. Če se kratek čas spovedujem pri kom drugem, mu ne morem o teh milostih razkriti svoje duše, zato neizrekljivo trpim. Prosim Jezusa, naj te milosti podeli komu drugemu, ker jih jaz ne znam uporabiti in jih samo zapravljam. Jezus, bodi usmiljen z menoj, ne naročaj mi tako velikih stvari. Ti vidiš, da sem nesposoben prah.

---

[48] Spovedniki v Płocku so tedaj bili:
Duhovnik Adolf Modzelewski (1862-1942), prelat stolnega kapitlja v Płocku.- Po študiju v semenišču v Płocku in Rimu ter duhovniškem posvečenju (24. 4. 1887) je bil profesor duhovnega semenišča v Petrogradu, nato v Płocku. 17. 2. 1941 so ga skupaj z drugimi duhovniki odgnali v taborišče v Działdow, tam so ga ubili nemški okupatorji.
Duhovnik prelat Ludwik Wilkoński (1866-1940), kanonik płocke stolnice. V semenišče je vstopil kot šolski učitelj, duhovniško posvečenje je prejel 5. 7. 1891. Bil po vrsti vikar płocke katedrale, nato duhovni oče semenišča v Płocku, od l. 1909 spovednik płocke stolnice in tajnik płockega škofa. 28. 2. 1940 so ga Nemci odpeljali in internirali s škofi v Słupnu, kjer je umrl 2. 6. 1940. Več let je bil »priložnostni« spovednik sester Kongregacije Božje Matere usmiljenja v Płocku.
Duhovnik Wacław Jezusek, roj. l. 1896, posvečen za duhovnika l. 1920. V letih 1923 –1972 je bil profesor kanonskega prava v semenišču v Płocku, bil je tudi kancler škofijske kurije v Płocku, med vojno pa generalni vikar škofije Płock. Umrl je 5. 12. 1982.
Zdaj je nemogoče ugotoviti, pri katerem od teh duhovnikov se je s. Favstina spovedovala.
[49] Predstojnica redovne hiše v Płocku je bila tedaj m. Róża (izg. Ruža)–Janina Kłobukowska, roj. l. 1882, v skupnost je vstopila l. 1902. V več redovnih hišah je opravljala predstojniške dolžnosti. V letih 1934 – 1945 je bila asistentka generalne predstojnice, od l. 1946 do 1952 pa generalna predstojnica. Umrla je l8. 11. 1974.
[50] Duhovnik Józef Andrasz (izg. Juzef Andraš) DJ, roj. 16. 10. 1891 v Wielopolu pri Novem Sączu, v jezuitski red je vstopil 22. 9. 1906, duhovniško posvečenje je prejel 19. 3. 1919. Skoraj vse duhovniško življenje Józefa Andrasza je bilo povezano z založbo Apostolata molitve. Bil je njen ustanovitelj, direktor, glavni urednik mesečnika »Posłaniec Serca Jezusowego« (1930 – 1938). V tridesetih letih je bil deželni direktor Apostolata molitve. Umrl l. 2. 1963.

Toda Jezusova dobrota je brezmejna. Obljubljal mi je tu na zemlji vidno pomoč in prejela sem [jo] v kratkem času (20) v Vilni. Prepoznala sem to Božjo pomoč v duhovniku Sopoćku. Še preden sem prišla v Vilno, sem ga spoznala po svojih notranjih videnjih. Nekega dne sem ga videla v naši kapeli med oltarjem in spovednico. Hkrati sem v duši zaslišala glas**: To je zate vidna pomoč na zemlji. On ti bo pomagal izpolnjevati mojo voljo na zemlji.**
54 + Izčrpana zaradi negotovosti sem vprašala Jezusa: »Jezus, si ti moj Bog ali privid? Moji predstojniki pravijo, da obstajajo različne prevare in prividi. Če si ti moj Gospod, te prosim, blagoslovi me.« Tedaj je Jezus nad menoj napravil veliko znamenje križa in sama sem se pokrižala. Ko sem Jezusa prosila odpuščanja, mi je odgovoril, da ga s tem vprašanjem nisem žalila. Gospod mi je dejal, da mu je moje zaupanje zelo všeč.

55 1933 + Duhovni nasveti, ki mi jih je dal oče Andrasz DJ

Prvič: Notranjim navdihom se ne smete izogibati, vse pa morate vedno povedati spovedniku. Če boste spoznali, da so notranji navdihi za vas ali za druge koristni, prosim, sprejmite jih in v nobenem primeru jih ne zanemarjajte, vendar vse vedno v soglasju s svojim spovednikom.
Drugič: Če ti navdihi niso v skladu z vero in duhom Cerkve, jih je treba takoj zavreči, ker so od hudobnega duha.
Tretjič: Če ti navdihi nimajo nobene povezave z dušami, posebej ne z njihovim zveličanjem, si jih ne jemljite k srcu in jim ne posvečajte nobene posebne pozornosti.
Vendar se glede tega ne smete voditi sami, ker tako ali drugače kljub velikim Božjim milostim lahko zaidete na napačno pot. Ponižnost, ponižnost, vedno ponižnost, ker sami iz sebe ne moremo nič. Vse je samo Božja milost.
Praviš mi, da Bog zahteva veliko zaupanje od ljudi, torej ti prva pokaži to zaupanje.
Še nekaj – vse to sprejmi mirno.
(21) Besede enega od spovednikov:[51] »Sestra, Bog vam pripravlja mnoge izredne milosti. Trudite se, da bi bilo vaše življenje pred Gospodom čisto kakor solza, ne glede na to, kako vas drugi presojajo. Zadostuje naj vam Bog, on sam.«
Na koncu noviciata mi je spovednik[52] dejal: »V življenju delaj dobro, da bi na straneh tvojega življenja mogel napisati: V življenju je opravljala dobra dela – naj Bog tako deluje v vas.«
Ob drugi priložnosti mi je spovednik naročil: »Pred Bogom ravnaj kakor vdova iz evangelija, ki je v pušico vrgla le majhen novčič – a je pred Bogom odtehtal več kakor drugi veliki darovi.«
Nekoč sem dobila naslednji nasvet: »Potrudi [se], da bo vsak, ki te sreča, od tebe odhajal osrečen. Razširjaj okoli sebe vonj sreče, kajti veliko si prejela od Boga in zato tudi veliko dajaj drugim. Vsi naj odhajajo od tebe srečni, četudi so se le dotaknili roba tvoje obleke.[53] Dobro si zapomni besede, ki ti jih zdaj govorim.«
Ob drugi priložnosti mi je rekel: »Dovoli, da Bog odrine ladjo tvojega življenja na globoko, v nepojmljive globine notranjega življenja.«
Nekaj besed iz govora matere učiteljice novink ob koncu noviciata: »Posebna lastnost vaše duše naj bo preprostost in ponižnost. Skozi življenje pojdite kakor otrok, vedno polne zaupanja, preprostosti in ponižnosti, zadovoljne z vsem, v vsem srečne. Tam, kjer se drugi vznemirjajo, [naj] sestra zaradi preprostosti in ponižnosti mirno hodi. To si zapomnite za vse življenje*:* Tako kakor voda lahko teče s hriba v dolino, tako tudi Božja milost priteka samo na ponižne.«

---

[51] Nemogoče je dognati, katerega spovednika je imela v mislih s. Favstina. V tem odlomku *Dnevnik*a se spominja svojih nekdanjih doživetij, ne navaja datuma niti kraja bivanja, govori le o naročilu spovednika glede Božjih namenov z njo.
[52] Stalni spovednik redovnic v noviciatu je bil tedaj duhovnik Teodor Czaputa.
[53] To je navezava na dogodke, o katerih govori Lk 8,44-48.

56 O moj Bog, dobro razumem, da od mene pričakuješ prav duhovno otroštvo, saj mi po svojih služabnikih to nenehno naročaš.
(22) Trpljenje in nasprotovanja v začetkih samostanskega življenja so me plašila in mi jemala pogum. Nenehno sem molila, naj bi me Jezus utrdil in mi dal moč svojega Svetega Duha, da bi mogla popolnoma izpolniti njegovo sveto voljo, saj sem že od samega začetka poznala in poznam svojo šibkost. Dobro vem, kaj sem, saj je Jezus očem moje duše odkril vse brezno bede; po tem vem, da je vse, kar je dobrega v moji duši, edino njegova sveta milost. Spoznanje moje lastne bede mi hkrati odkriva globine tvojega usmiljenja. O Bog, v mojem notranjem življenju z enim očesom gledam v prepad svoje revščine in bede, z drugim pa v globine tvojega usmiljenja.
57 Moj Jezus, ti si življenje mojega življenja. Ti dobro veš, da ne želim ničesar razen slave tvojega imena in da bi ljudje spoznali tvojo dobroto. Jezus, ne razumem, zakaj se te ljudje izogibajo. O ko bi mogla svoje srce razsekati na drobne koščke in ti vsakega tako darovati kakor celo srce, da bi ti tako vsaj malo zadostila za srca, ki te ne ljubijo! Jezus, ljubim te z vsako kapljico svoje krvi; z veseljem bi jo prelila zate, da bi ti tako dokazala svojo iskreno ljubezen. O Bog, čim bolj te spoznavam, tem manj te morem razumeti; toda po tej nepojmljivosti slutim tvojo veličino. Gospod, prav ta nepojmljivost z novim plamenom vžiga zate moje srce. Od trenutka, ko si dovolil moji duši, da se je poglobila vate, počivam in ničesar ne želim. Od takrat, ko je moja duša potonila vate, v edini predmet moje ljubezni, sem našla svoje poslanstvo. Jezus, v primerjavi s teboj je vse nič. Trpljenje, nasprotovanja, ponižanja, neuspehi, obsojanja, s katerimi se srečujem, so le drobci, ki razplamenevajo mojo ljubezen do tebe. Drzno in neuresničljivo je moje hrepenenje. Pred teboj bi hotela prikriti svoje trpljenje. Nikoli ne bi hotela (23) biti nagrajena za svoje napore in dobra dela. Jezus, ti si moje plačilo; ti, zaklad mojega srca, mi zadoščaš. S svojimi bližnjimi želim v trpljenju sočustvovati in svoje trpljenje prikriti ne samo pred bližnjimi, ampak tudi pred teboj. Trpljenje je velika milost. Ob njem človek postaja podoben Odrešeniku; v trpljenju se kristalizira ljubezen. Čim večje je trpljenje, tem čistejša je ljubezen.
58 + Neko noč je prišla k meni ena od naših sester, ki je umrla pred dvema mesecema. Bila je v prvem koru. Zagledala sem jo v strašnem stanju, vso v plamenih, z bolestno spačenim obrazom. To je trajalo kratek čas in je izginila. Presunil me je strah, ker nisem vedela, ali trpi v vicah ali v peklu. Kljub temu sem podvojila svoje molitve zanjo. Naslednjo noč je ponovno prišla, a zagledala sem jo v še bolj žalostnem stanju, v hujšem ognju, na njenem obrazu se je odražal obup. Zelo sem se začudila, da sem jo po molitvah, ki sem jih zanjo darovala, zagledala v tako strašnem stanju. Vprašala sem jo: »Ti moje molitve niso nič pomagale?« Odgovorila mi je, da ji moja molitev ni nič pomagala in da ji tudi ne bo. Vprašala sem jo: »Ti tudi molitve, ki jih je zate darovala vsa skupnost, niso nič pomagale?« Odgovorila mi je, da ne. Te molitve so pomagale drugim dušam. Dejala sem ji: »Če vam moje molitve nič ne pomagajo, potem, prosim, ne prihajajte več.« Takoj je izginila. A nisem prenehala moliti. Čez nekaj časa je spet prišla ponoči k meni, vendar že v drugačnem stanju. Ni bila več v plamenih kakor prej in njen obraz je žarel, oči so ji sijale od veselja. Povedala mi je, da imam resnično ljubezen do bližnjega, da so moje molitve pomagale mnogim dušam. Spodbujala me je, naj ne preneham moliti za trpeče duše v vicah; ona ne bo več dolgo v vicah. Božje sodbe so res nenavadne.
59 (24) 1933. Nekoč sem zaslišala v svoji duši glas: **Opravi devetdnevnico za domovino. Devetdnevnica naj vsebuje litanije vseh svetnikov. Prosi spovednika za dovoljenje**. Pri prihodnji spovedi sem dobila dovoljenje in še isti večer začela z devetdnevnico.
60 Na koncu litanij sem zagledala veliko svetlobo in v njej Boga Očeta. Pred to svetlobo in zemljo sem zagledala Jezusa, pribitega na križ, tako da je Bog, če je hotel gledati na zemljo, moral gledati skozi Jezusove rane. Razumela sem, da Bog blagoslavlja zemljo zaradi Jezusa.

61 Jezus, zahvaljujem se ti za veliko milost, za spovednika, ki si mi ga blagovolil izbrati in si mi dal, da sem ga prej videla v videnju, preden sem ga spoznala.[54] Ko sem se spovedala pri očetu Andraszu, sem mislila, da bom oproščena obveznosti o izpolnjevanju notranjih navdihov. Toda pater mi je odgovoril, da me od tega ne more odvezati, naj pa molim za duhovnega voditelja.
Po kratki goreči molitvi sem v naši kapeli med oltarjem in spovednico ponovno ugledala duhovnika Sopoćka. Takrat sem bila v Krakovu. Ti dve videnji sta me duhovno utrdili, zlasti ker sem prav takšnega srečala, kakor sem ga videla v videnju v Varšavi pri tretji probaciji[55] in v Krakovu. Jezus, zahvaljujem se ti za to veliko naklonjenost.
Strah me zdaj prevzema, če včasih slišim koga govoriti, da nima spovednika oziroma duhovnega voditelja. Vem, kakšno škodo sem sama trpela, ko nisem imela te pomoči. Brez duhovnega voditelja človek lahko zaide na napačno pot.
62 O sivo in enolično življenje, koliko zakladov je v tebi! Nobena ura ni podobna drugi. Enoličnost in sivina izginjata, če na vse gledam z očmi vere. Milost te ure se mi v naslednji ne ponovi. Dana mi bo v naslednji uri, a ne več ista. Čas mineva in se nikoli ne vrača. Kar vsebuje, se nikoli ne spremeni, zapečateno je vekomaj.
63 (25) + Bog gotovo zelo ljubi duhovnika Sopoćka. To pravim zato, ker sem spoznala, kako v posebnih trenutkih Božja previdnost počiva na njem. Ko to vidim, se zelo veselim, da ima Bog takšne izvoljence.

64 1928. Izlet na Kalvarijo[56]

Poslali so me v Vilno, da za dva meseca zamenjam sestro,[57] ki je odpotovala na tretjo probacijo. Toda ostala sem nekaj dlje kakor dva meseca. Nekega dne me je mati prednica[58] hotela razveseliti in mi je dovolila, da se v družbi neke sestre[59] peljem na Kalvarijo na [tako] imenovani ogled stezic. To me je zelo razveselilo. Čeprav je bilo blizu, naj bi po želji matere prednice potovali z ladjo. Zvečer mi je Jezus rekel*:* **Želim, da ostaneš doma.** Odgovorila sem: »Jezus, saj je že vse pripravljeno, da zjutraj odpotujeva, kaj naj zdaj naredim?« Gospod mi je odgovoril*:* **Ta izlet bo v škodo tvoji duši.** Odgovorila sem: »Saj ga moreš ti preprečiti, usmeri okoliščine tako, da se izpolni tvoja volja.« Ta trenutek je pozvonilo za nočni počitek. S pogledom sem se poslovila od Jezusa in odšla v svojo celico.

Zjutraj lep dan. Moja spremljevalka se veseli, ker nama bo zelo lepo, ker si bova mogli vse ogledati, jaz pa sem bila prepričana, da ne bova odpotovali, čeprav do tedaj ni bilo nikakršnih ovir za potovanje. Najprej naj bi prejeli sveto obhajilo in takoj po zahvali odpotovali. Med svetim obhajilom se je lepo vreme popolnoma spremenilo. Nerazložljivo so oblaki prekrili

---

[54] Glej opombo 42.

[55] »Tretja probacija«, to je obdobje priprave redovnih sester na izpoved večnih zaobljub. V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja to obdobje traja pet mesecev. S. Favstina je opravila tretjo probacijo l. 1932/33 v Varšavi. Vzgojiteljica tretje probacije je bila m. Małgorzata Gimbutt.

[56] »Kalvarija« so se v Vilni imenovale postaje križevega pota, razvrščene po poraslih gričih. Obiskovanje postaj križevega pota se je imenovalo »stezica«. Iz redovne hiše skupnosti na Antokolu v Vilni se je dalo priti h »Kalvariji« z ladjo.

[57] Tedaj je iz Vilne na tretjo probacijo odpotovala s. Petronela, ki je delala v kuhinji. S. Favstina je prispela, da bi jo nadomestila.

[58] Predstojnica v Vilni je bila v tem času m. Irena – Maria Krzyżanowska, roj. 25. 11. 1889, v skupnost je vstopila 7. 12. 1916. Bila je v zavodu za dekleta učiteljica, pomočnica voditeljice noviciata, predstojnica raznih redovnih hiš in asistentka generalne predstojnice. Umrla je v Wrocławu 3. 12. 1971.

[59] Sestra, ki naj bi spremljala s. Favstino, je bila najbrž Justyna Gołofit. Od noviciata naprej sta obe redovnici gojili prijateljstvo in gotovo je m. Irena, hoteč razveseliti s. Favstino, za njeno družabnico določila prav njeno nekdanjo sonovinko. S. Justyna – Marianna Gołofit, roj. 5. 7. 1908, v skupnost vstopila v avgustu 1927, po zaobljubah je delala v kuhinji v Varšavi, v Vilni, Radomju. Med informativnim postopkom s. Favstine je bila s. Justina ena izmed prič. Umrla je 28. 4. 1989.

vse nebo in začelo je močno [deževati]. Vsi so se čudili, saj se pri takšnem vremenu v tako kratkem času nihče ni nadejal dežja.

(26) Mati prednica mi je rekla: »Obžalujem, da ne bosta mogli odpotovati.« Odgovorila sem: »Mati, nič zato, ker ne moreva na pot. Božja volja je, da bi ostali doma.« Nihče pa ni vedel, da je bila izrecna Jezusova volja, da bi ostala doma. Ves dan sem prebila v zbranosti in premišljevanju. Zahvaljevala sem se Gospodu za to, ker me je zadržal doma. Ta dan mi je Bog podaril veliko nebeških radosti.
65 V noviciatu sem se v začetku zelo razžalostila, ko me je učiteljica novink določila za »otroško kuhinjo«. Zelo sem bila zaskrbljena, ker nisem bila kos ogromnim loncem. Najtežje mi je bilo odcejati krompir. Včasih sem ga kar pol raztresla. Ko sem to povedala učiteljici novink, mi je rekla, da se bom počasi navadila in se izurila. Težava pa ni ponehala, ker so moje moči iz dneva v dan pešale. Tako sem se vsakič, ko je bilo treba odcejati krompir, oddaljila. Sestre so opazile, da se temu delu izmikam, in so se temu čudile. Niso vedele, da si kljub trudu in samoobvladovanju nisem mogla pomagati. Opoldne, pri spraševanju vesti, sem se zaradi pomanjkanja moči obtoževala Bogu. Takrat sem v duši zaslišala besede*:* **Od danes ti bo to lažje. Okrepil bom tvoje moči.** Zvečer, ko je bil čas za odcejanje krompirja, sem z zaupanjem v Gospodovo besedo pohitela prva. Z lahkoto sem vzela lonec in dobro odcedila krompir. Ko sem dvignila pokrov, da bi krompir izpareval, sem namesto krompirja v loncu zagledala cel šopek rdečih vrtnic, tako lepih, da jih je težko opisati. Še nikoli nisem videla takih. Zelo sem bila začudena, ker nisem razumela njihovega pomena. Tedaj pa sem v duši zaslišala glas: **Tvoje tako težko delo bom spremenil v najlepše šopke rož, njihov vonj se bo dvigal do mojega prestola.** Od takrat sem si prizadevala odcejati krompir ne samo v tednu,[60] ki mi je (27) bil določen za kuhanje, ampak tudi v tednih, ko so bile na vrsti za kuhanje druge sestre, in jih nadomeščati pri tem delu. Pa ne samo [pri] tem delu, ampak pri vsakem težkem opravilu sem se trudila, da prva pomagam, ker sem spoznala, kako zelo je to Bogu všeč.
66 O neizčrpni zaklad čistosti namena, ki izpopolnjuje vse naše Bogu tako ljubo delovanje. Jezus, ti vidiš, kako sem slabotna, zato bodi vedno z menoj. Vodi vsa moja dejanja in vse moje bitje. Ti, moj najboljši učitelj! Resnično, Jezus, strah me obdaja, ko gledam vso svojo bedo. A se pomirim, ko vidim tvoje neizčrpno usmiljenje, ki je za vso večnost večje od moje bede. Ta naravnanost me odeva s tvojo močjo in radostjo, ki prihaja iz spoznavanja tebe, o nespremenljiva resnica. Ti večno trajaš.
67 Kmalu po prvih zaobljubah sem zbolela[61] in moje stanje se kljub prisrčni in skrbni negi moje prednice in zdravniškim posegom ni niti izboljševalo niti poslabševalo. Do mene so prišle govorice, da se pretvarjam. S tem se je začelo moje trpljenje; podvojilo se je. To je precej dolgo trajalo. Nekega dne sem potožila Jezusu, da sem sestram v breme. Jezus mi je odgovoril: **Ne živiš zase, ampak za duše. Tvoje trpljenje bo koristilo drugim dušam. Tvoje dolgotrajno trpljenje jim bo dalo svetlobo in moč, da bodo izpolnjevale mojo voljo.**
68 Najbolj sem trpela, ker se mi je zdelo, da moje molitve kakor tudi dobra dela niso Bogu všeč. Nisem si upala pogledati v nebo. To mi je prizadejalo tolikšno trpljenje, da me je mati prednica[62] po končanih skupnih molitvah v kapeli poklicala k sebi in mi rekla: »Prosite Boga za milost in tolažbo; sama vidim (28) in tudi druge sestre mi povedo, da že vaš videz vzbuja sočutje. Resnično ne vem, kaj naj z vami storim. Zapovedujem vam, da se ne vznemirjate.« Vsi ti pogovori z materjo prednico mi niso prinesli nobenega olajšanja, niti razsvetljenja. Še večja tema mi je zastirala Boga. Pomoči sem iskala v spovednici, a tudi tam je nisem našla. Neki pobožni duhovnik mi je hotel pomagati, a bila sem tako bedna, da celo svojega trpljenja nisem znala opredeliti. To me je še bolj mučilo. Smrtna žalost me je tako prežela, da je nisem

[60] Sestre, ki so delale v kuhinji, so se pri opravljanju različnih opravil vsak teden izmenjavale.
[61] Verjetno so bili to že začetki jetike, čeprav zdravniki tega še niso ugotovili.
[62] M. Rafaela Buczyńska.

mogla skriti; tudi na zunaj se je to videlo. Zgubila sem upanje. Noč je bila vedno bolj črna. Duhovnik, pri katerem sem se spovedovala, mi je dejal: »V vas vidim posebne milosti in popolnoma sem miren glede vas. Zakaj se tako mučite?« Toda takrat nisem ničesar razumela, zato pa sem se zelo začudila, ko sem za pokoro morala moliti *Te Deum!* ali *Magnificat* ali pa sem se včasih morala po vrtu hitro sprehoditi, ali se desetkrat dnevno glasno smejati. Tem spokornim vajam sem se zelo čudila, vendar mi ta duhovnik ni mogel dosti pomagati. Očitno je Bog hotel, da bi ga slavila s trpljenjem. Duhovnik me je tolažil, da sem v takšnem stanju Bogu veliko ljubša kakor v največji tolažbi: »Kako velika je Božja milost, da sedaj, ko je vaša duša polna trpljenja, ne žalite Boga, marveč se vadite v krepostih. Gledam v vašo dušo in v njej vidim velike Božje načrte in posebne milosti; ko v vas to vidim, se za to zahvaljujem Gospodu.« Kljub vsemu je bila moja duša v neizrekljivem trpljenju in stiski. Bila sem kakor slepi, ki verjame svojemu vodniku in se močno drži njegove roke; niti za trenutek nisem opuščala pokorščine, ki je bila v ognjeni preizkušnji moja rešitev.
69 (29) + Jezus, večna resnica, okrepčaj moje slabotne moči. Gospod, ti zmoreš vse. Vem, da so vsi moji napori brez tebe nič. Jezus, ne skrivaj se pred menoj, ker brez tebe ne morem živeti. Usliši krike moje duše! Gospod, tvoje usmiljenje se ni izčrpalo, zato se usmili moje bede. Tvoje usmiljenje presega razum angelov in ljudi. Čeprav se mi dozdeva, da me ne slišiš, sem svoje zaupanje potopila v morje tvojega usmiljenja in vem, da v svojem upanju ne bom prevarana.
70 Samo Jezus ve, kako težko in mučno je izpolnjevanje dolžnosti, ko je duša v stanju notranjih stisk. Telesne moči so oslabele, razum pa je zatemnjen. V tihoti svojega srca sem ponavljala: Kristus, za tebe – milina, hvala in slava; a zame – trpljenje. Tudi z enim samim korakom ne oklevam v hoji za teboj, čeprav mi trnje zbada noge.«
71 Ko so me poslali na zdravljenje v redovno hišo v Płocku, sem imela srečo, da sem krasila kapelo. To je bilo v Biały.[63] Sestra Tekla ni imela vedno dovolj časa, zato sem kapelo pogosto krasila sama. Nekega dne sem natrgala najlepše rože, da bi z njimi okrasila sobo neke osebe. Ko sem se približala hodniku, sem zagledala Gospoda Jezusa, ki je stal pri vhodu in me prijazno vprašal**: Moja hči, komu neseš to cvetje?** Odgovor Gospodu je bil moj molk, saj sem v trenutku spoznala, da sem bila na to osebo rahlo navezana, česar prej nisem opazila. Jezus je v hipu izginil. Takoj sem vrgla rože na tla in odšla pred Najsvetejše, s srcem polnim hvaležnosti za milost samospoznanja.
O Božje Sonce, ob tvojih žarkih vidi človek tudi najmanjši prah, ki ti ni všeč.
72 (30) Jezus, večna resnica, naše življenje, moledujem in prosim tvoje usmiljenje za uboge grešnike. Najljubeznivejše Srce mojega Gospoda, polno sočutja in neizmernega usmiljenja, prisrčno te prosim za uboge grešnike. O presveto Srce, izvir usmiljenja, iz katerega izvirata pramena nepojmljivih milosti za vse človeštvo, goreče te prosim za razsvetljenje ubogih grešnikov. Jezus, spomni se svojega bridkega trpljenja in ne dovoli, da bi se pogubile duše, odrešene s tvojo predragoceno presveto krvjo. Jezus, ko premišljujem o tako veliki ceni tvoje krvi, me razveseljuje njena veličina, kajti ena sama kapljica bi zadostovala za vse grešnike. Čeprav je greh brezno zlobe in nehvaležnosti, ga ne moremo primerjati s ceno, plačano za nas – zato naj vsakdo [v] Gospodovem trpljenju najde zaupanje in upanje v njegovo usmiljenje. Bog nikomur ne odreče svojega usmiljenja. Nebo in zemlja se lahko spremenita, Božje usmiljenje pa je neizčrpno. Kakšna radost se vnema v mojem srcu, ko gledam tvojo nepojmljivo dobroto, o moj Jezus. Vse grešnike želim privesti k tvojim nogam, da bi vekomaj slavili tvoje usmiljenje.
73 Moj Jezus, čeprav mi temna noč in mračni oblaki zastirajo obzorje, vem, da sije sonce. Čeprav te ne morem dojeti niti razumeti tvojega delovanja, zaupam tvojemu usmiljenju. Če je to tvoja volja, Gospod, da bi večno živela v tej temini, bodi hvaljen. Le za nekaj te prosim: ne dovoli, da bi te s čimer koli žalila. Samo ti poznaš hrepenenje in bolečino mojega srca. Vesela

[63] Biała – tedaj vas v bližini Płocka, kjer je skupnost kupila poslopje nekdanje graščine ter v njej uredila počitniški dom za sestre in gojenke redovne hiše v Płocku. Sobe sester so bile v majhnem vrtnem dvorcu, z glavnim vhodom z vrtne strani. Pred vhodnimi vrati je bil balkon.

sem, da morem vsaj nekoliko trpeti zate. Ko začutim, da trpljenje presega moje moči, se zatečem h Gospodu v najsvetejšem zakramentu in moj pogovor z Gospodom je globok molk.

74 (31) Spoved neke naše gojenke

Ko me je nekoč nekakšna notranja sila gnala, da bi poskrbela za praznik usmiljenja in slikanje podobe, se nisem mogla umiriti. Nekaj me je prešinjalo, prevzemal me je nekakšen strah, da morda nisem podlegla prevari. Negotovosti so izvirale vedno od zunaj; v svoji notranjosti sem čutila, da mojo dušo prešinja Gospod. Takratni spovednik mi je rekel, da obstajajo prevare, in zdelo se mi je, kakor da bi se bal moje spovedi. To je bila zame muka. Ko sem spoznala, da mi ljudje morejo le malo pomagati, sem se še pogosteje zatekala h Gospodu Jezusu, najboljšemu učitelju. Ko me je nekoč spet zajela negotovost, ali je glas, ki mi govori, Gospodov, sem se v notranjosti začela z njim pogovarjati. V trenutku je mojo dušo prešinila nekakšna moč. Rekla sem: »Če si ti, ki se z menoj družiš in mi govoriš, res moj Bog, te prosim, naj se ta gojenka[64] še danes spove. To mi bo znamenje za potrditev.« Prav takrat je dekle prosilo za spoved.
75 Mati razredničarka je bila začudena nad to nenadno spremembo. Takoj je poskrbela za spovednika in dekle se je z veliko skesanostjo spovedalo. Tedaj sem v svoji duši zaslišala glas*:* **Mi zdaj verjameš?** Znova je neka čudežna moč prešinila mojo dušo ter me tako utrdila in okrepila, da sem se čudila, kako sem mogla le za trenutek podvomiti.
Dvomi so vedno prihajali od zunaj in so povzročali, da sem se vse bolj zapirala vase. Kadar začutim pri spovedniku negotovost, takrat se globlje ne odkrivam, ampak se le obtožim grehov. Duhovnik, ki sam nima miru, ne more pomiriti duše.
O duhovniki, vi svetle sveče, ki razsvetljujete duše, naj vaša svetost nikoli ne potemni. Razumela sem, da tedaj ni bila Božja volja, da bi svojo dušo odkrila do dna. To milost mi je Bog naklonil kasneje.
76 (32) Moj Jezus, vodi moj razum. Imej v posesti vse moje bitje. Zapri me v globine svojega Srca in varuj me pred napadi sovražnika. Samo v tebi je moje upanje. Govori z mojimi usti, ko bom med vplivnimi in učenimi, jaz, največja reva, da bi spoznali, da je to tvoja zadeva in da izhaja od tebe.

77 Tema in skušnjave

Moj razum je bil čudno zatemnjen, nobena resnica se mi ni zdela jasna. Ko so mi govorili o Bogu, je bilo moje srce kakor skala. Iz srca ni vzniknilo niti najmanjše občutje ljubezni do njega. Ko sem se z voljo trudila vztrajati v Bogu, me je prevzela velika stiska in zdelo se mi je, da s tem izzivam še večjo Božjo jezo. Sploh nisem mogla meditirati kakor nekoč. V duši sem čutila veliko praznino in z ničimer je nisem mogla napolniti. Začela sem trpeti lakoto in hrepenenje po Bogu, a sem videla vso svojo nemoč. Poskušala sem počasi brati, stavek za stavkom, in tako meditirati, toda vse zaman. Vse, kar sem prebrala, mi je bilo nerazumljivo. Neprestano mi je bil pred očmi prepad moje bede. Kadar sem začela s kakšnimi vajami v kapeli, sem vedno začutila velike stiske in skušnjave. Večkrat sem se ves čas sv. maše borila z bogokletnimi mislimi, ki so mi prihajale na usta. Čutila sem odpor do svetih zakramentov. Imela sem občutek, da ne prejemam nobenih sadov, ki jih dajejo sveti zakramenti. Prejemala sem jih le iz pokorščine do spovednika; brezpogojna pokorščina je bila zame edina pot, po kateri sem morala iti, in zanesljiva rešitev. Duhovnik mi je razložil, da so to preizkušnje od Boga, »in da v stanju, v kakršnem si, ne le ne žališ Boga, ampak si mu zelo draga; (33) to je

[64] V zavodih, namenjenih za moralno izgubljena dekleta in žene, ki jih je vodila skupnost, so bile pogosto uporne, do vere in svetih zakramentov sovražno razpoložene osebe. Takrat je bilo večkrat potrebno precej časa in posebne Božje milosti, da se je njihova naravnanost spremenila.

znamenje, da te Bog brezmejno ljubi in ti zelo zaupa, zato ti pošilja takšne preizkušnje«. Njegove besede me niso potolažile, kakor da se me sploh ne tičejo. Čudila pa sem se temu, da so me včasih v času hudega trpljenja, ko sem se približala spovednici, moje strašne stiske nenadoma zapustile, vendar so me takoj, ko sem se oddaljila od spovednice, napadle [še bolj silovito].
Tedaj sem padla z obrazom na tla pred Najsvetejše in ponavljala besede: »Tudi če bi me ubil, bom zaupala vate.«[65] Zdelo se mi je, da v teh bolečinah umiram. Moja najstrašnejša misel je bila, da me je Bog zavrgel. Kasneje so sledile druge misli: Zakaj se moram truditi za kreposti in dobra dela? Zakaj se moram odpovedovati in izničevati? Zakaj izpovedati zaobljube? Zakaj moliti? Zakaj se posvečevati in poniževati? Zakaj se na vsakem koraku žrtvovati? Zakaj, ko me je Bog že zavrgel? Čemu ves trud? – Le Bog edini ve, kaj se je dogajalo v mojem srcu.
78 Ko je trpljenje tako strašno pritiskalo name, sem šla v kapelo in iz globočine svoje duše prosila: »Jezus, stori z menoj, kar hočeš. Povsod te bom slavila. Naj se mi vse zgodi po tvoji volji. O moj Gospod in Bog, slavila bom tvoje neskončno usmiljenje.« S tem dejanjem predanosti so popustile in izginile strahotne stiske. Zagledala sem Jezusa, ki mi je rekel: **Vedno sem v tvojem srcu.** Neizrekljivo veselje je prešinilo mojo dušo in [jo napolnilo] z veliko ljubeznijo do Boga, s katero se je razplamenelo moje bedno srce. Vidim, da Bog nikoli ne dopusti več, kakor moremo prenesti. Ničesar se ne bojim. Če Bog duši pošlje veliko trpljenje, ji pomaga še z večjim usmiljenjem, čeprav ga duša sploh ne čuti. Zaupanje v Boga daje Bogu v takšnih trenutkih več časti kakor pa ure molitve v tolažbi. Zdaj vem: če Bog želi dušo držati v temi, je nihče ne more razsvetliti, niti knjiga niti spovednik.
79 (34) Marija, moja Mati in Gospa, tebi izročam svojo dušo in telo, svoje življenje in to, kar po njem nastopi. Vse polagam v tvoje roke, o moja Mati. S svojim deviškim plaščem ogrni mojo dušo in podari mi milost čistosti srca, duše in telesa. S svojo močjo me brani pred vsemi sovražniki, posebej pred tistimi, ki svojo hudobijo prekrivajo z masko kreposti. O prelepa lilija, ti si moje ogledalo, o moja Mati.
80 Jezus, Božji ujetnik ljubezni, ko premišljujem o tvoji ljubezni in izničenju zame, takrat odpovedo moji čuti. Ti skrivaš svojo nepojmljivo veličino in se sklanjaš k meni, ubogi. O kralj slave, čeprav skrivaš svojo lepoto, prodira pogled moje duše skozi zaveso. Vidim zbore angelov, ki te neprestano slavijo, in vse nebeške sile, ki te neprestano častijo in vzklikajo: Svet, svet, svet.
Kdo more dojeti tvojo ljubezen in tvoje neizčrpno usmiljenje do nas. Ujetnik ljubezni, svoje ubogo srce zaklepam v tabernakelj, da bi te v njem neprestano, noč in dan, častilo. Ne poznam nobene ovire za češčenje, in čeprav bom telesno daleč, bo moje srce vedno s teboj. Nič ne more omejiti moje ljubezni do tebe. Zame ni nobenih ovir. Moj Jezus, tolažila te bom za vse nehvaležnosti, za sramotenja, mlačnost, sovraštvo brezbožcev, za skrunitve. Želim goreti kakor čista in izničujoča se žrtev pred prestolom tvoje skrivnosti. Neprestano te prosim za umirajoče grešnike.
81 Nenehno te prosim za umirajoče grešnike. O presveta Trojica, bodi blagoslovljena – nerazdružljivi, edini Bog, za ta veliki dar in oporoko usmiljenja. Moj Jezus, da bi ti zadoščevala za bogokletnike – bom molčala, kadar me bodo po krivici grajali, da bi ti tako vsaj malo poplačala. V svoji duši nenehno prepevam tvoji slavi, a nihče tega ne ve in ne razume. Spev moje duše poznaš le ti, o moj Stvarnik in Gospod.
82 (35) Ne dam se tako prepustiti vrtincu dela, da bi pozabila na Boga. Vse proste trenutke preživljam pri nogah Učitelja, ki je skrit v najsvetejšem oltarnem zakramentu. On me poučuje od mojega zgodnjega otroštva.
83 Napiši naslednje: Preden pridem kot pravičen sodnik, bom prišel kot kralj usmiljenja. Preden napoči dan pravičnosti, bo ljudem dano naslednje znamenje na nebu:

[65] Besede: »Tudi če bi me ubil, bom zaupala vate« – so nekoliko preoblikovane besede iz Jobove knjige 13,15.

Vse luči na nebu bodo ugasnile in velika tema bo po vsej zemlji. Tedaj se bo pokazalo znamenje križa na nebu in iz odprtin, kjer so bile prebodene Odrešenikove roke in noge, [bo] **sijala velika svetloba, ki bo nekaj časa razsvetljevala zemljo. To se bo zgodilo nekoliko pred sodnim dnem.**
84 O kri in voda, ki si privrela iz Jezusovega Srca kot studenec usmiljenja za nas, vate zaupam.

85 Vilna, 2. 8. 1934

V petek, po svetem obhajilu, sem bila v duhu povzdignjena pred Božji prestol. Pred Božjim prestolom sem videla nebeške angele, ki nenehno slavijo Boga. Poleg nebeškega prestola sem videla svetlobo, nedostopno ustvarjenim bitjem. Le učlovečena Beseda vstopa tja kot srednik. Ko je Jezus stopil v to svetlobo, sem zaslišala besede: **Takoj zapiši, kar boš slišala: Jaz sem Gospod v svoji bistvenosti in ne poznam ne ukazov ne potreb. Če kličem bitja v življenje, se to dogaja po mojem neskončnem usmiljenju.** V istem trenutku sem se zagledala v naši kapeli, v svoji klopi, kakor prej. Sveta maša je bila končana. Besede sem imela že zapisane.
86 + Ko sem zagledala svojega spovednika[66] in videla, kako mora trpeti zaradi dela, ki ga Bog uresničuje po njem, sem se za trenutek vznemirila in rekla Gospodu: »Jezus, to je vendar tvoja stvar. Zakaj (36) z njim ravnaš tako, kakor da ga želiš onemogočiti, in vendar naročaš, da bi to delal?«
Napiši: Dan in noč moj pogled počiva na njem, težave pa dopuščam zato, da bi pomnožil njegova zasluženja. Ne nagrajujem dobrega uspeha, ampak potrpljenje in trud, ki ga kdo stori zame.

87 Vilna, 26 10. 1934

V petek, ko sem šla z gojenkami[67] z vrta k večerji, bilo je deset minut pred šesto uro, sem nad našo kapelo zagledala Gospoda Jezusa v taki podobi, kakor sem ga videla prvič. Takega, kakor je upodobljen na tej sliki. Dva pramena žarkov, ki sta izhajala iz Jezusovega Srca, sta pokrivala našo kapelo in bolniško sobo, potem vse mesto ter se nato razpršila čez ves svet. To je verjetno trajalo štiri minute, potem pa izginilo. Ena izmed [deklic], ki je šla z menoj nekoliko za drugimi otroki, je tudi videla prav takšna pramena žarkov, a Jezusa ni videla in ni vedela, od kod ta pramena izhajata. Gojenka je bila zelo vznemirjena in je o tem pripovedovala drugim deklicam. Zasmehovale so jo, češ da ima najbrž privide, saj je bila to le svetloba letala. Deklica pa je vztrajala pri svojem in je trdila, da v svojem življenju še nikoli ni videla takšnih pramenov. Ko so ji druge ugovarjale, da je bil to mogoče kakšen reflektor, je zatrdila, da pozna svetlobo reflektorja. Takšnih pramenov nikoli ni videla. Po večerji je deklica prišla k meni in povedala, da sta jo pramena tako prevzela, da se več ne znajde. Samo o tem bi želela govoriti, vendar Gospoda Jezusa ni videla. Nenehno mi je govorila o teh pramenih, s tem pa me spravljala v težavo, ker ji nisem mogla povedati, da sem videla Gospoda Jezusa. Molila sem zanjo in prosila Gospoda, da bi ji dodelil milosti, ki jih je tako zelo potrebovala. Moje srce se je vzradovalo, ker se Jezus sam daje, da ga spoznamo v

---

[66] Najverjetneje duhovnika Michała Sopoćka.

[67] Bile so to gojenke zavoda v Vilni: Imelda, Edzia, Ignasia, Małgosia in Jadwiga Owar. (Glej ASF, Pismo J. Owar.) Prve štiri ne živijo več; Jadwiga Owar stanuje v Gdansku. Med informativnim postopkom s. Favstine je bila priča.

Ustrezni dokument za to videnje s. Favstine je bil izdelan v Vilni 28. 11. 1934, podpisale so ga: s. Favstina, s. Taida, (ki je zapisovala izpovedi s. Favstine) in gojenka Imelda. Verodostojnost izpovedi je potrdila m. Irena Krzyżanowska, predstojnica redovne hiše.

njegovih delih. Čeprav sem zaradi tega imela precejšnje težave, sem za Jezusa vse to rada prenesla.
88 (37) + Ko sem šla k češčenju, sem začutila Božjo bližino. Kmalu sem zagledala Jezusa in Marijo. Videnje mi je z veseljem napolnilo dušo in vprašala sem Gospoda: »Jezus, kakšna je tvoja volja glede zadeve, o kateri naj te vprašam po naročilu spovednika?« Jezus mi je odgovoril*:* **Moja volja je, da bi ostal tu in da sam od sebe ne odide.** Vprašala sem Jezusa, ali se napis sme glasiti: »Kristus, kralj usmiljenja.« Jezus mi je odgovoril: S**em kralj usmiljenja,** ni pa rekel »Kristus«. **Želim, da se ta podoba javno izpostavi na prvo nedeljo po veliki noči. Ta nedelja je praznik usmiljenja. Po učlovečeni Besedi razodevam globine svojega usmiljenja.**
89 + Na nenavaden način je naneslo – kakor je Gospod naročil, tako se je zgodilo. Prvo čast so mu izkazale množice ljudi[68] na prvo nedeljo po veliki noči. Tri dni je bila podoba javno izpostavljena in ljudje so jo častili. Podoba je bila nameščena v Ostri Brami vrh okna, zato se je videla od daleč. V Ostri Brami je bilo slovesno praznovanje tridnevja, sklep jubilejnega leta v spomin odrešenja sveta – tisočdevetstoletnica Odrešenikovega trpljenja. Sedaj vidim, da je delo odrešenja povezano z delom usmiljenja, ki ga želi Gospod.
90 Nekoč sem notranje zagledala svojega spovednika in videla, koliko bo trpel. – Prijatelji te bodo zapustili. Vsi ti bodo nasprotovali in tvoja telesna moč se bo zmanjšala. Videla sem te kot grozdno jagodo, izbrano od Gospoda in vrženo v stiskalnico trpljenja. Tvoja duša, oče, bo v nekaterih trenutkih napolnjena z dvomi, ki se nanašajo na delo in name.
Videla sem, kakor da bi ti sam Bog nasprotoval, in sem vprašala Gospoda, zakaj tako ravna, kakor da bi ti želel onemogočiti tisto, kar ti naroča. Gospod mi je odgovoril: **Z njim ravnam tako kot dokaz, da je to moje delo. Povej mu,** (38) **naj se ničesar ne boji. Moj pogled je noč in dan vanj uprt. Toliko kron bo v njegovi kroni, kolikor duš bo rešil s tem delom. Ne nagrajujem uspešnosti dela, ampak trpljenje.**
91 Moj Jezus, ti sam veš, koliko preganjanj prenašam samo zato, ker sem ti zvesta in vdano izpolnjujem tvoje zahteve. Ti si moja moč; podpiraj me, da bom vsa tvoja naročila zvesto izpolnila. Sama po sebi nič ne zmorem, če pa me ti podpiraš, so vse težave lahke. O Gospod, dobro vem, da je moje življenje od prvega trenutka, ko sem te spoznala, stalen boj, ki bo vse hujši. Pri vsakem jutranjem premišljevanju se pripravljam na celodnevno bojevanje; sveto obhajilo mi daje zagotovilo, da bom zmagala, in tako se zgodi. Bojim se dneva brez svetega obhajila. Ta kruh močnih mi daje vso moč za izvrševanje tega dela in pogum, da naredim vse, kar želi Gospod. Pogum in moč, ki sta v meni, nista moja, ampak pripadata tistemu, ki biva v meni – to je evharistija.
Moj Jezus, kako veliko je nerazumevanje. Če bi ne bilo evharistije, bi marsikdaj ne imela poguma, da grem naprej po poti, ki si mi jo ti pokazal.
92 Ponižanje je vsakdanja hrana. Razumem, da nevesta sprejema vse, kar zadeva njenega ženina; torej me mora ogrniti tudi oblačilo njegovih sramotenj. Veliko trpim. Prizadevam si molčati, ker ne zaupam jeziku, ki je pripravljen v takšnih trenutkih govoriti o sebi; a prav on mi mora služiti, da slavim Boga za tako številne dobrote in darove, ki so mi bili naklonjeni. Ko prejemam Jezusa v svetem obhajilu, ga goreče prosim, naj ozdravi moj jezik, da bi z njim ne žalila ne Boga ne bližnjih. Želim, da bi moj jezik neprestano slavil Boga. Velike so napake jezika. Človek ne bo dosegel svetosti, če ne bo brzdal svojega jezika.

---

[68] Podoba Božjega usmiljenja, naslikal jo je slikar umetnik Eugenius Kazimirowski, je bila po zaslugi duhovnika Michała Sopoćka prvič izpostavljena med tridnevjem pred sklepno slovesnostjo jubileja odrešenja sveta, v dneh od 26. – 28. aprila 1935. Nameščena je bila visoko na oknu Ostre Brame, tako da se je videla od daleč. Slovesnost je sovpadla s prvo nedeljo po veliki noči, ki naj bi bila po s. Favstini praznik Božjega usmiljenja, kot je to njej naročil Gospod Jezus. Duhovnik Michał Sopoćko je tedaj pridigal o Božjem usmiljenju.

93 (39) + Povzetek katekizma o redovnih zaobljubah[69]

V.: Kaj je zaobljuba?
O.: Zaobljuba je prostovoljna Bogu dana obljuba delati to, kar je popolnejše.
V.: Ali zaobljube obvezujejo tudi glede stvari, ki so vsebovane v zapovedih?
O.: Da, izpolnjevanje dejanja, ki obvezuje kot zapoved, ima dvojno vrednost in zasluženje; zanemarjanje tega pa pomeni dvojni prekršek in zlo. Če se namreč prekrši zaobljuba, se grehu zoper zapoved pridruži še greh svetoskrunstva.
V.: Zakaj imajo redovne zaobljube tako veliko vrednost?
O.: Zato, ker so temelj redovnega življenja, ki ga je Cerkev potrdila, in se z njimi člani skupnosti obvežejo neprestano prizadevati si za popolnost po treh redovnih zaobljubah: uboštvu, čistosti in pokorščini, v skladu z redovnimi pravili.
V.: Kaj pomeni prizadevati si za popolnost?
O.: Prizadevati si za popolnost pomeni, da redovni stan sam po sebi ne zahteva že pridobljene popolnosti, ampak pod grehom obvezuje, da se vsak dan trudimo zanjo. Redovnik, ki si ne prizadeva za popolnost, zanemarja glavno dolžnost svojega stanu.
V.: Kaj so redovne zaobljube (slovesne)?
O.: (Slovesne) Redovne zaobljube so takó brezpogojne, da jih more razvezati samo sveti oče v izrednih primerih, ko da zanje spregled.
V.: Kaj so preproste zaobljube?
O.: To so manj brezpogojne zaobljube – od večnih ali enoletnih odvezuje sveti sedež.
V.: (40) Kakšna je razlika med zaobljubo in krepostjo?
O.: Zaobljuba obsega samo tisto, kar obvezuje pod grehom, krepost pa teži višje in olajšuje izpolnitev zaobljube, in obratno – kdor prelomi zaobljubo, greši zoper krepost in jo krši.
V.: K čemu obvezujejo redovne zaobljube?
O.: Redovne zaobljube obvezujejo k prizadevanju za kreposti in za popolno pokorščino predstojnikom in redovnim pravilom. S tem redovnik svojo osebo izroča redu in se odreka vsem osebnim pravicam in svojim dejavnostim, ki jih posveča božji službi.

O zaobljubi uboštva

Zaobljuba uboštva je prostovoljna odpoved imetju in njegovemu uživanju, z namenom, da bi bili Bogu všeč.

V.: Na kaj se nanaša zaobljuba uboštva?
O.: Nanaša se na stvari in predmete, ki pripadajo skupnosti. Kar je redovnik dal ali prejel, bodisi stvari ali denar, do tega nima pravice. Vse miloščine ali darovi, ki bi jih redovnik prejel iz hvaležnosti ali iz kakršnega koli drugega razloga, so pravno last skupnosti. Kakršne koli plače ali celo pokojnine redovnik ne more prejemati, ne da bi s tem prelomil zaobljubo.
V.: Kdaj redovnik krši ali prelomi zaobljubo kot sedmo zapoved?
O.: Krši jo takrat, kadar brez dovoljenja kako stvar, ki je last skupnosti, vzame zase ali za drugega; – ko brez dovoljenja nekaj zadrži, da bi si to prisvojil; – če brez pooblastila proda ali zamenja kakšno stvar, ki pripada skupnosti; – kadar neko stvar uporablja v druge namene, kakor je določil predstojnik; – kadar brez dovoljenja kaj sprejme ali komu kaj da; – kadar zaradi malomarnosti kaj pokvari ali uniči; – kadar pri selitvi v drugo redovno hišo kaj vzame brez dovoljenja. Pri kršitvi zaobljube uboštva je redovnik (41) dolžan skupnosti škodo povrniti.

[69] Katekizem o redovnih zaobljubah. V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja so vzgojiteljice uporabljale knjižico p. Piotra Cotella DJ, tim. »Katekizem zaobljub«. Na tej podlagi so predstojnice izdelale svoj priročnik za pouk o redovnih zaobljubah v obliki vprašanj in odgovorov, ki jih je imela vsaka sestra zapisane v svoji beležnici in jih je morala znati na pamet.

O kreposti uboštva

To je evangeljska krepost, ki nas obvezuje, da smo nenavezani na minljive stvari, k čemur redovnika strogo zavezuje zaobljuba.

V.: Kdaj človek greši zoper krepost uboštva?
O.: Kadar hrepeni po stvareh, ki so v nasprotju s to krepostjo. Kadar se navezuje na kakšno reč in uporablja odvečne reči.
V.: Koliko je stopenj uboštva in kakšne so?
O.: V zaobljubi in v praksi so štiri stopnje uboštva. Neodvisno od predstojnikov z ničimer ne razpolagati (stroga snov zaobljube). Izogibati se odvečnim stvarem, zadovoljiti se s tem, kar je najbolj potrebno (to je krepost). Z notranjim zadovoljstvom se nagibati k najskromnejšim stvarem – kot npr. celica, oblačila, jedi itd. Veseliti se pomanjkanja.

O zaobljubi čistosti

V.: K čemu obvezuje ta zaobljuba?
O.: K odpovedi zakonskemu stanu in k izogibanju vsemu, kar je prepovedano s šesto ali deveto zapovedjo.
V.: Ali je kršitev te kreposti prelomitev zaobljube ?
O.: Vse kršitve te kreposti so hkrati prelomitev zaobljube, saj tu ni nobene razlike med krepostjo in zaobljubo, kakor je pri uboštvu in pokorščini.
V.: (42) Ali je vsaka slaba misel grešna?
O.: Vsaka slaba misel ni grešna, more pa postati grešna, če se presoja razuma združi z zadovoljstvom in privolitvijo volje.
V.: Ali je poleg grehov zoper čistost še kaj, kar škoduje kreposti?
O.: Čistosti škodujejo svoboda čutov, svoboda domišljije in svoboda čustev, zaupljivost in nežna prijateljstva.
V.: Kako je mogoče ohraniti krepost?
O.: Premagovati je treba notranje skušnjave z mislijo na Božjo navzočnost in se brez strahu bojevati zoper zunanje skušnjave – z izogibanjem priložnosti. Na splošno je sedem glavnih načinov: bedeti nad čustvi, izogibati se priložnosti, izogibati se lenobnosti, takoj odbiti skušnjave, izogibati se osebnim prijateljstvom, predvsem v dvoje, gojiti duha samoodpovedi, spovedovanje skušnjav spovedniku.
Poleg teh je še pet sredstev za varovanje kreposti: ponižnost, duh molitve, bedenje nad sramežljivostjo, zvestoba samostanskemu pravilu, prava pobožnost do presvete Device Marije.

O zaobljubi pokorščine

Zaobljuba pokorščine je še pomembnejša od prvih dveh, ker v resnici predstavlja popolno žrtev. To je najnujnejša zaobljuba, ker sestavlja in oživlja vse redovno življenje.

V.: K čemu obvezuje zaobljuba pokorščine?
O.: Redovnik z zaobljubo pokorščine obljubi Bogu, da bo poslušen zakonitim predstojnikom v vsem, kar mu ukazujejo na podlagi redovnih pravil. Zaobljuba pokorščine napravi v moči pravil, da je redovnik v vsem svojem življenju, v vseh svojih zadevah odvisen od

predstojnika. Redovnik hudo greši proti zaobljubi vsakič, (43) ko zapovedi ali redovnemu pravilu ni poslušen.

O kreposti pokorščine

Krepost pokorščine seže globlje kakor zaobljuba. Vsebuje pravila, zakone in celo predstojnikove nasvete.

V.: Ali je krepost pokorščine redovniku nujno potrebna?
O.: Krepost pokorščine je redovniku tako zelo potrebna, da tudi dobro, ki ga stori zoper pokorščino, postane zlo, ali ostane brez zasluženja.
V.: Ali je mogoče zoper krepost pokorščine hudo grešiti?
O.: Hudo človek greši, če prezira oblast ali ukaz predstojnika; kadar iz nepokorščine izvira duhovna ali časna škoda za skupnost.
V.: Kateri prestopki ogrožajo zaobljubo pokorščine?
O.: Predsodki in odpor do predstojnika, godrnjanje in kritika, malomarnost in nespoštljivost.

Stopnje pokorščine

Hitro in popolno izpolnjevanje. – Pokorščina volje, ker volja nagiba razum, da se podredi mnenju predstojnika. Sv. Ignacij poleg tega svetuje tri pomožna sredstva: v predstojniku, kakršen koli je, vedno gledati Boga; ukaz ali mnenje predstojnika opravičiti v sebi; vsak ukaz sprejeti kot Božji, brez razpravljanja in premišljevanja. Glavno sredstvo je – ponižnost. Ponižnemu ni nič pretežko.
94 (44) O moj Gospod, vnemi mojo ljubezen do tebe, da bi se moj duh ne utrudil v viharjih, trpljenju in preizkušnjah. Ti vidiš, kako sem slabotna. Ljubezen zmore vse.

95 + Globlje spoznanje Boga in strah duše

Na začetku se Bog daje spoznati kot svetost, pravičnost, dobrota ali usmiljenje. Človek ne spozna vsega naenkrat, ampak v posameznih prebliskih oziroma v približevanjih Boga. To ne traja dolgo, ker takšne svetlobe duša ne bi mogla prenesti. Med molitvijo človek spoznava sijaj te svetlobe, ki mu onemogoča moliti na dotedanji način. Ves trud in napor, da bi molil kakor prej, ostaja neuspešen. Popolnoma nemogoče je še naprej tako moliti kakor pred sprejetjem te svetlobe. Luč, ki se je dotaknila duše, živi v njej in nič je ne more ugasiti ali zatemniti. Ta sijaj spoznanja Boga človeka privlači in razplameneva ljubezen do njega. Ista svetloba pa daje obenem duši spoznati, kaj je ona sama. V višji svetlobi vidi vso svojo notranjost, kar jo preseneča in vznemirja. A ne ostaja v tem nemiru, ampak se začenja prečiščevati, poniževati in se pred Gospodom zmanjševati. Kolikor bolj se duša očiščuje, tem močnejša postaja svetloba, bolj zgoščena in vseprešinjajoča. Če se je duša zvesto in hrabro odzvala na prve milosti, jo bo Bog napolnil s svojo tolažbo in se ji dal okusiti. Človek včasih spoznava način notranjega srečanja z Bogom in se zelo veseli. Misli, da je že dosegel dano stopnjo popolnosti; ker so napake in slabosti v njem uspavane, misli, da jih nima več. Nič mu ni več težko – na vse je pripravljen. Začenja se potapljati v Boga in uživati njegovo blaženost. Nosi ga milost in se ne zaveda, da more priti čas preizkušenj in skušnjav. In res, takšno stanje ne traja dolgo. Pridejo tudi drugačni trenutki, a vendar moram pripomniti, da se duša bolj zvesto izroča Božji milosti, če ima razsvetljenega spovednika, kateremu vse zaupa.
96 (45) + Božje preizkušnje v duši, ki jo Bog posebej ljubi. Skušnjave in temà, satan.

Ljubezen človeka še ni takšna, kakršno želi Bog. Oseba hitro izgublja Božjo navzočnost. V njej se porajajo različne napake in pomanjkljivosti, zoper katere se mora silovito bojevati. Vse napake se stopnjujejo, a čuječnost duše je velika. Namesto nekdanje Božje navzočnosti se širi suhota in duhovna suša. Človek v nabožnih vajah ne najde nobene tolažbe. Tudi moliti ne more več tako kakor nekdaj, niti tako kot pred kratkim. Povsod išče, a nikjer ne najde nobene tolažbe. Pred njim se je Bog skril in v ničemer ne najde tolažbe, nobeno bitje ga ne more potolažiti. Strastno hrepeni po Bogu, pa vendar vidi svojo bedo in začenja čutiti Božjo pravičnost. Zdi se mu, kot da bi izgubil vse Božje darove. Njegov razum je nekako zatemnjen, tema zajema vso dušo. Začenja se nepopisno trpljenje. Trudi se, da bi spovedniku predstavil svoje stanje, toda ta ga ne razume. Zapada v vse večji nemir. Satan začenja svoje delo.
97 Vera ostaja v ognju. Odvija se velik boj. Človek se trudi, z močjo volje vztraja pri Bogu. Satan [se] z Božjo privolitvijo vse bolj približuje. Upanje in ljubezen sta na preizkušnji. Skušnjave so obupne, a Bog nekako skrivnostno podpira človeka. On se tega ne zaveda, a se drugače ne bi mogel upreti. Bog ve, kaj lahko dopusti. Človeka mučijo skušnjave nevere glede razodetih resnic in skušnjava neiskrenosti do spovednika. Satan ji govori: »Glej, nihče te ne razume; zakaj govoriti o tem?« V ušesih ji zvenijo besede, ki jo strašijo, in zdi se ji, da jih izgovarja zoper Boga. Vidi, kar bi ne želela videti. Sliši, kar bi ne želela slišati. Strašno je, če v takem stanju nima izkušenega spovednika. Sama nosi vse breme, zato si mora, če je le v njeni moči, poiskati razsvetljenega spovednika, sicer bi se pod tem bremenom lahko zlomila, ker je tako pogosto na robu propada. (46) Vse te preizkušnje so hude in mučne. Bog jih ne dopušča duši, ki ni že prej doživela globljega srečanja z njim in ne okusila Božje blaženosti. Bog ima s tem nam nerazumljive namene. Pogosto na podoben način pripravlja človeka za prihodnje namene, načrte in velika dela; dušo hoče preizkusiti kot čisto zlato, a to še ni konec preizkušenj. Obstaja še preizkušnja nad preizkušnjami – to je občutek popolne zavrženosti od Boga.

98 + Preizkušnja nad preizkušnjami, občutek popolne zapuščenosti od Boga – obup

Iz teh preizkušenj iziti kot zmagovalec, čeprav ne brez spotikanja. Odločno se boriti, ko v globoki ponižnosti duša kliče h Gospodu: Reši me, ker propadam. Vendar je še sposobna za boj.
Zdaj človeka zajema strahotna tema. V sebi vidi le grehe. Strašni so njegovi občutki. Počuti se, da je zapuščen od Boga, kot da bi bil predmet njegovega sovraštva, in je samo še korak do obupa. Brani se, kolikor more, poskuša obuditi zaupanje, a molitev je zanj še večja muka. Dozdeva se mu, da izziva Boga k večji jezi. Postavljen je na nebeški vrh, ki je nad prepadom. Človek hrepeni po Bogu, a doživlja, da je zavržen. Vse trpljenje in stiske tega sveta niso nič v primerjavi s tem občutkom, v katerega je potopljen – občutek zavrženosti od Boga. Nihče ga ne more potolažiti. Čuti se osamljenega. Nikogar nima, ki bi ga branil. Svoj pogled dviga k nebu, a ve, da zaman – zanj je vse izgubljeno. Iz teme pada v še večjo temo. Dozdeva se mu, da je Boga za večno izgubil, tistega Boga, ki ga je tako ljubil. Ta misel mu povzroča nepopisno bolečino. Vendar se s tem ne želi pomiriti, poskuša se ozreti v nebo, vendar zaman – to mu zadaja še večjo bolečino.
99 (47) Nihče ne more razsvetliti takšne duše, če jo Bog želi obdržati v temi. Živo in grozljivo čuti zavrženost od Boga. Iz njenega srca se trgajo boleči vzdihi, tako boleči, da jih noben duhovnik ne razume, če jih ni sam doživel. Poleg tega človek občuti še trpljenje od hudobnega duha. Satan se roga: »Vidiš, ali boš še naprej zvest? Zdaj imaš svoje plačilo, v naši oblasti si.« Satan ima le toliko oblasti nad človekom, kolikor mu Bog dopusti; Bog ve, koliko lahko zdržimo. – »Kaj imaš od tega samoodpovedovanja in od tega, da si zvest pravilu? Zakaj vsi napori? Od Boga si zavržen.« Beseda »zavržen« je kakor ogenj, ki prodira po vsakem živcu, skozi kosti in mozeg. Skoz in skoz prešinja vse bitje. Temu sledi vrhunec preizkušnje.

Človek nič več ne išče pomoči, zapira se vase in vse izgublja izpred oči, kakor da bi se vdal v trpljenje zavrženosti. To je stanje, za katero ne najdem besed. To je umiranje duše.
Ko se mi je to stanje prvič približalo, me je moč svete pokorščine iztrgala iz njega. Učiteljica novink je bila tako preplašena nad mojim stanjem, da me je poslala k spovedi. Spovednik me ni razumel, nisem dobila niti sence tolažbe. Jezus, daj nam izkušenih spovednikov.
Takoj ko sem povedala, da v duši trpim peklenske muke, mi je odvrnil, da ni zaskrbljen za mojo dušo, ker v njej vidi veliko Božjo milost. Od vsega tega nisem nič razumela, niti najmanjši žarek svetlobe ni prodrl v mojo dušo.
100 Zdaj že čutim pomanjkanje telesnih moči in ne zmorem več svojih dolžnosti. Trpljenja ne morem več skriti, čeprav o njem ne zgubljam niti besede. Izdaja me bolečina, ki se odraža na mojem obrazu, in mati prednica mi je rekla, da k njej prihajajo sestre in ji pripovedujejo, kako jih moja zunanjost v kapeli navdaja z obžalovanjem, ker sem videti tako slabotna. Kljub vsem naporom človek ni v stanju, da bi prikril to trpljenje.
101 Jezus, ti veš, kako človek ječi, ko je v stiskah, zavit v temo, a vendar hrepeni, koprni po Bogu kakor izsušena usta po vodi. Umira in vene. Umira in ne umre, to je – ne more umreti. Njegovi napori so nični, saj je v oblasti močne roke. (48) Zdaj prehaja pod oblast Pravičnega. Vsi zunanji napori odpovedo. Vse, kar ga obkroža, molči. Kakor umirajoči izgublja vse zunanje – tako je človek osredotočen pod oblast pravičnega, trikrat svetega Boga. Kakor da bi bil vekomaj preklet. To je največji trenutek in samo Bog lahko človeka tako preizkuša, ker samo on ve, da človek more to prestati. Ko je duša prešinjena s takšnim peklenskim ognjem, jo prevzema obup. Moja duša je izkusila tak trenutek, ko sem bila v celici sama. Ko se je začela pogrezati v obup, sem čutila, da umiram; vzela sem križ in ga v rokah krčevito stiskala. Takrat sem čutila, da se mi duša ločuje od telesa; kljub temu, da sem hotela oditi k predstojnikom, mi je zmanjkalo moči. Izrekla sem zadnje besede: »Zaupam v tvoje usmiljenje.« Zdelo se mi je, kakor da bi s tem Boga spodbudila k večji jezi. Zapadla sem v obup in samo od časa do časa se mi je iz duše izvilo bolestno, neutolažljivo ječanje. Duša v smrtnem boju – mislila sem, da bom ostala v tem stanju, ker se z lastnimi močmi ne bi mogla rešiti. Vsaka misel na Boga je povzročala nepopisno morje trpljenja. Kljub temu je v duši nekaj, kar koprni k Bogu. A njej se zdi, da je to le zaradi tega, da bi še bolj trpela. Spomin na nekdanjo ljubezen, s katero jo je obdajal Bog, je zanjo le nova oblika trpljenja. Njegov pogled prodira skozi dušo in vse v njej zgoreva pod tem pogledom.
102 To stanje je trajalo precej časa, dokler ni ena od sester prišla v mojo celico in me našla napol mrtvo. Ustrašila se je in šla k učiteljici novink, ki mi je v imenu svete pokorščine ukazala, naj se dvignem s tal. Takoj sem začutila telesno moč, vstala sem, toda vsa sem drhtela. Učiteljica novink je hitro prepoznala stanje moje duše ter mi spregovorila o nepojmljivem Božjem usmiljenju in rekla: »Bodite brez skrbi, ukazujem vam z močjo pokorščine.« – Nakar je dejala: »Zdaj vidim, da vas je Bog poklical k veliki svetosti. Želi vas imeti pri sebi, ko dopušča takšne stvari in tako zgodaj. Ostanite zvesti Bogu, ker to je znamenje, da vas želi imeti visoko v nebesih.« Toda teh besed nisem razumela.
103 (49) Ko sem prišla v kapelo, sem imela občutek, da je od moje duše vse odpadlo, kakor da bi pravkar prišla iz Božjih rok. Čutila sem nedotakljivost svoje duše in se počutila kot majhen otrok. Tedaj sem v svoji notranjosti zagledala Gospoda, ki mi je dejal*:* **Ne boj se, moja hči, jaz sem s teboj.** V tem trenutku se je razblinila vsa tema in izginilo je trpljenje. Nepojmljiva radost je preplavila čute in s svetlobo napolnila moči duše.
104 Hočem pripomniti, da so se na mojem telesu še dva dni poznala znamenja preživetega trpljenja, čeprav je moja duša že bila pod žarki Božje ljubezni. Obraz je bil smrtno bled in oči podplute s krvjo. Samo Jezus ve, koliko sem trpela. V primerjavi z resničnostjo je to, kar sem zapisala, le medel prikaz. Ne znam tega izraziti; zdi se mi, kot da bi se vrnila iz drugega sveta. Čutim odpor do vsega, kar je ustvarjeno. Privijam se na Božje Srce kakor dojenček na materine prsi. Vse gledam z drugačnimi očmi. Zavedam se, kaj je Bog z eno samo besedo naredil v moji duši, kajti iz tega živim. Zona me spreletava, ko se spomnim trpljenja. Če ga

sama ne bi doživljala, ne bi verjela, da je mogoče toliko trpeti. To je resnično popolnoma duhovno trpljenje.
105 V vsem tem trpljenju in bojih nikoli nisem opustila svetega obhajila. Ko sem mislila, da obhajila ne smem prejeti, sem šla pred obhajilom k učiteljici novink in ji povedala, da si k svetemu obhajilu ne upam pristopiti, ker se mi zdi, da tega ne smem storiti. Vendar mi ni dovoljevala opuščati sveto obhajilo. Šla sem in spoznala, da me je rešila samo pokorščina. Učiteljica novink mi je pozneje sama dejala, da so moje preizkušnje tako hitro minile, ker sem bila pokorna. »V moči pokorščine ste vi, sestra, tako srčno vzdržali.« Res je, da me je iz takšnega trpljenja izpeljal sam Gospod, ker mu je bila všeč moja zvestoba pokorščini. Čeprav so to strašne stvari, se jih nobenemu ni treba preveč bati, ker nam Bog ne nalaga več, kakor moremo zdržati. Sicer nam pa Bog morda nikoli ne bo dal okusiti takšnega trpljenja.
106 To pišem zato, da bi se, če bi Bog hotel kakega človeka voditi skozi (50) podobno trpljenje, tisti tega ne bal. Moral pa bi v vsem, kolikor je to odvisno od njega, ostati zvest Bogu. Bog, ki je sama ljubezen in je v svoji nepojmljivi ljubezni človeka poklical v življenje, človeku ne povzroča krivice. V času svojega trpljenja tega nisem razumela.
107 O moj Bog, spoznala sem, da nisem od tega sveta. To je Gospod dal moji duši dobro razumeti. Moje druženje je bolj v nebesih kakor na zemlji, čeprav svojih obveznosti nikakor ne zanemarjam.
108 V tem času nisem imela duhovnega voditelja in sploh nisem poznala nobenega vodstva. Prosila sem Gospoda, vendar mi ni dal voditelja. Sam Jezus je od otroštva do zdaj moj učitelj. Vodil me je skozi vse goščave in nevarnosti. Jasno spoznavam, da me je skozi tako velike nevarnosti brez poškodb in izgub mogel voditi samo Bog; pri tem je moja duša ostala nedotaknjena in je iz nepojmljivih težav vedno izšla kot zmagovalka. Izšla je [...].[70] Vendar mi je Gospod dal duhovnega voditelja, toda pozneje.
109 Po takšnem trpljenju je človek v večji čistosti duha in bliže Bogu, čeprav moram pripomniti, da je tudi v času duhovnega trpljenja v Božji bližini, a je tedaj za to slep. Njegov dušni pogled je zavit v temo, a Bog je trpečemu človeku zelo blizu. Skrivnost je v tem, da o tem nič ne ve. Ne misli samo, da ga je Bog zapustil, ampak celo, da se nanj jezi. Kakšna huda slepota človeka, ki trdi – oslepljen od Božje svetlobe – da Bog ni navzoč, čeprav je njegova svetloba tako močna, da človeka slepi! Pozneje sem spoznala, da je Bog v takšnih trenutkih človeku bližje kot sicer, ker brez posebne milosti ne bi zdržal tako hudih preizkušenj. Tu delujeta Božja vsemogočnost in izredna milost, ker bi se sicer človek že pri prvem udarcu zlomil.
110 O Božji Učitelj, v moji duši je samo tvoje delo. Ti, Gospod, se ne bojiš človeka postaviti na rob grozljivega prepada, kjer se bojí in trepeta – in ga nato kličeš nazaj k sebi. To so tvoje nepojmljive skrivnosti.
111 (51) Ko sem se v času duševnega trpljenja trudila, da bi se obtožila in spovedala najneznatnejših malenkosti, se je duhovnik čudil, ker ne delam nikakršnih večjih napak, in je rekel: »Sestra, že to, da ste v tem trpljenju tako zvesti Bogu, dokazuje, da vas Bog podpira s svojimi posebnimi milostmi. Morda je dobro, da tega ne razumete.« Nenavadno je, da me v tej stvari spovedniki niso mogli razumeti ne potolažiti, vse do srečanja z očetom Andraszem in pozneje z duhovnikom Sopoćkom.
112 + Nekaj besed o spovedi in spovednikih. Želim omeniti samo to, kar sem doživela in izkusila pri sebi. V treh primerih spoved v izrednih okoliščinah ne prinaša duši nobene pomoči.
Prvič. – Če spovednik premalo pozna izredne poti in pri odkrivanju velikih skrivnosti, ki jih Bog izvršuje v duši, izraža začudenje. S tem že tako občutljivega spovedanca zastraši. On spozna, da se spovednik obotavlja povedati svoje mišljenje. Ko spovedanec to opazi, ne prejme nobene tolažbe, ampak je po spovedi še bolj v dvomih kakor prej, ker čuti, da ga

[70] Po besedah »Izšla je« se stavek pretrga, naslednji pa že govori o nečem drugem. Vemo, da je s. Favstina svoj *Dnevnik* pisala skrivaj. Mogoče je prav v tem trenutku kdo prekinil njeno pisanje, potem pa se ni več vrnila k začeti misli.

spovednik želi potolažiti, [a] tudi sam si ni na jasnem. Ali, kar se je meni zgodilo, da spovednik ni mogel prodreti v neke skrivnosti duše in je spoved odklonil, ker se je bal srečanja v spovednici s takšno osebo. Kako naj potem spovedanec v takšnem stanju najde v spovednici pomiritev, saj je za vsako besedo spovednika zelo občutljiv? Po mojem mnenju bi moral duhovnik, ki v času posebnih božjih preizkušenj spovedanca ne razume, tega napotiti k izkušenemu, razsvetljenemu spovedniku, ali pa bi moral sam dobiti razsvetljenje, da bi mogel spovedancu dati, kar potrebuje, ne bi mu pa smel odreči spovedi ter ga s tem izpostaviti še večji nevarnosti. V tem primeru lahko marsikdo skrene s poti, na kateri ga želi imeti Bog. To je zelo pomembno, kajti sama sem doživela, da 0sem kljub posebnim Božjim milostim začela omahovati. Čeprav me je sam Bog pomiril, sem si vedno želela potrditve Cerkve.
(52) Drugič. – Če spovednik ne dovoli iskreno se spovedati in je nepotrpežljiv. Spovedanec umolkne, ne pove vsega in tako od tega nima nobene koristi. Še manj pomaga, če spovednik začne preizkušati spovedanca, ki ga ne pozna – takrat naredi škodo, namesto da bi pomagal. Spovedanec ve, da se to dogaja zato, ker ga spovednik ne pozna in mu ne dovoli, da bi se mu popolnoma odkril – niti glede milosti niti glede stisk duše. Takšno preizkušanje ni primerno. Doživela sem preizkušanja, ki so me spravljala v smeh. Zadeva bo bolj jasna, če rečem: Spovednik je zdravnik duše; kako naj zdravnik, ki ne pozna bolezni, določi primerno zdravilo? Nikakor! Ali ne bo zaželenega delovanja ali pa je zdravilo premočno in povzroči poslabšanje, ali pa – kar Bog varuj – nastopi smrt. To pripovedujem iz izkušnje. V nekaterih primerih me je obvaroval sam Gospod.
Tretjič. – Dogaja se, da spovednik drobne stvari omalovažuje. Vendar v duhovnem življenju ni nič nepomembnega. Včasih navidezno majhna stvar odkrije kaj velikega in je za spovednika pri spoznavanju duše kakor snop svetlobe. Veliko duhovnih odtenkov se skriva v neznatnih stvareh.
Nikoli ne more nastati velika stavba, če majhne opeke zavržemo. Od nekaterih oseb Bog zahteva veliko čistost, zato jim pošilja globlje spoznanje njihove bede. Razsvetljena z nebeško lučjo oseba bolje spozna, kaj je Bogu všeč – in kaj ni. Greh ustreza spoznanju in razsvetljenju duše. Prav tako nepopolnost. Čeprav spovedanec ve, da v zakrament spovedi spada le greh, igrajo v prizadevanju za svetost majhne stvari pomembno vlogo, zato jih spovednik ne sme omalovaževati. Potrpežljivost in blagost spovednika odpirata pot do najglobljih skrivnosti duše, ki skoraj nevede odkriva svoje brezdanje globine in se počuti močnejšo in odpornejšo. Bojuje se bolj pogumno, bolj si prizadeva, ker ve, da bo za to morala dajati odgovor.
(53) Kar zadeva spovednika, želim še nekaj povedati. Včasih mora preizkusiti, razpoznavati, mora biti strog in vedeti mora, ali ima opravka s slamo, z železom ali s čistim zlatom. Vsaka od treh omenjenih oseb potrebuje drugačne vaje. Spovednik mora brezpogojno imeti jasno sodbo o vsaki duši, da bi vedel, kaj more prenesti v posameznih trenutkih, okoliščinah in posebnih primerih. Ko sem glede sebe po mnogih izkušnjah spoznala, da me ne razumejo, nisem razkrivala svoje duše in nisem kalila svojega miru. Toda to se je moglo zgoditi šele tedaj, ko je o vseh milostih presojal moder, izobražen in izkušen spovednik. Zdaj vem, kako je treba ravnati v nekaterih primerih.
113 Ponovno želim povedati tri reči osebi, ki odločno hrepeni po svetosti in ki želi tudi sadov oziroma koristi od spovedi.
Prvič – popolna iskrenost in odprtost. Tudi najsvetejši in najmodrejši spovednik ne more na silo v dušo vliti tega, kar želi, če oseba ni iskrena in odprta. Neiskrena in vase zaprta oseba se v duhovnem življenju izpostavlja velikim nevarnostim. Gospod Jezus se takšni osebi ne razodeva na višji način, ker ve, da od posebnih milosti ne bo imela nikakršnih koristi.
Drugič – ponižnost. Če oseba ni ponižna, ji zakrament spovedi ne koristi dovolj. Ošabnost zadržuje človeka v temi. Ne zna se in se ne želi temeljito poglobiti v prepad svoje bede. Pretvarja se in se izmika vsemu tistemu, kar bi ga ozdravilo.
Tretjič – pokorščina. Nepokorna oseba ne bo nič dosegla, čeprav bi jo spovedal sam Gospod Jezus. Tudi najbolj izkušen spovednik takšnemu človeku ne more pomagati. Nepokorna oseba

se izpostavlja velikim nevarnostim, ne napreduje v popolnosti in se v duhovnem življenju ne znajde. Bog zelo bogato obdaruje dušo s svojimi milostmi, vendar samo pokorno dušo.
114 (54) + Kako ljubeznive so hvalnice, ki prihajajo iz trpeče duše. Vsa nebesa občudujejo takšno dušo – posebno, ko se je dotakne Bog. Njemu so namenjene njene hrepeneče žalostinke. Njena lepota je velika, ker izvira od Boga. Skozi goščavo življenja stopa, obsijana z Božjo ljubeznijo. Zemlje se dotika le z eno nogo.
115 + Tisti, ki je v tem trpljenju vzdržal, je globoko ponižen. Njegova duša je čista. Brez premisleka dobro ve, kaj je treba v kakem trenutku storiti ali opustiti. Čuti tudi najnežnejši dotik milosti in je Bogu zelo zvest. Že na daleč ga prepoznava in se ga nenehno veseli. Nadvse hitro ga odkriva v drugih osebah, pa tudi v svoji okolici. Dušo je očistil sam Bog. On kot čisti duh jo vodi v čisto duhovno življenje. Sam Bog je dušo najprej pripravil in očistil, jo usposobil za prijateljsko srečanje s seboj. Na duhovni način se duša srečuje z Gospodom v ljubečem počitku. Gospodu govori nečutno. Bog napolnjuje dušo s svojo svetlobo. Njen razsvetljeni razum vidi jasno in razlikuje stopnje v duhovnem življenju. Vidi, kdaj se je nepopolno zedinila z Bogom, kjer so sodelovali čuti, in je bila duhovnost povezana z njimi, čeprav že na višji, poseben – toda nepopoln način. Je še višje in popolnejše zedinjenje z Gospodom – in to duhovno. Tedaj je oseba varnejša pred prevarami, njena duhovnost je globlja in čistejša. V življenju, kjer prevladujejo čuti, je nevarnost prevar večja. Spovedanec in spovednik morata biti tem bolj previdna. So trenutki, ko Bog vodi dušo v čisto duhovno stanje. Čuti ugašajo in so kakor mrtvi. Oseba je kar najtesneje povezana z Bogom, potopljena v božanstvo; njeno spoznanje je popolno in celostno, ne posamično – kakor prej, ampak splošno in celostno. Veseli se tega; vendar hočem govoriti še o trenutkih preizkušenj. V takih trenutkih morajo biti spovedniki s spovedancem potrpežljivi. Toda najbolj potrpežljiv mora biti spovedanec sam s seboj.
116 (55) Moj Jezus, ti veš, kaj moja duša občuti, ko se spominja trpljenja. Včasih sem se čudila, da ob trpljenju duše angeli in svetniki tiho sedijo. Toda v takšnih trenutkih nas posebej ljubijo. Moja duša je kdaj pa kdaj vpila po Bogu na vso moč kakor majhen otrok, ko mu mati zakrije svoj obraz, da je ne more spoznati. O moj Jezus, bodi češčen in slavljen za preizkušnje ljubezni. Veliko in nepojmljivo je tvoje usmiljenje. Gospod, vse, kar si naredil za mojo dušo, je prepojeno s tvojim usmiljenjem.
117 Želim omeniti, da okolje ne bi smelo dodajati nikakršnega dodatnega zunanjega trpljenja; osebi, katere kelih je poln do roba, je lahko dovolj že ena kapljica, ki smo jo dolili v njen kelih, da se kelih bridkosti razlije. Kdo bo odgovarjal za to osebo? Varujmo se, da ne bi drugim prizadejali bolečine, ker to Gospodu ni všeč. Če bi sosestre ali predstojniki vedeli ali slutili, da je oseba v takšnih preizkušnjah, in bi ji kljub temu dodajali trpljenje, bi smrtno grešili, in sam Bog bi se zavzel za tako dušo. Tu ne govorim o primerih, ki so po naravi greh, ampak o takšnih stvareh, ki v drugačnih okoliščinah niso greh. Varujmo se, da ne bi imeli takšne duše na vesti. V redovnem življenju je velika in zelo razširjena napaka, da se trpeči osebi želi dodati še večje trpljenje. Ne mislim na vse, toda takšne osebe so. Dovoljujemo si različne sodbe in jih ponavljamo tam, kjer bi jih najmanj smeli.
118 Jezik je majhen organ, a povzroča velike stvari. Sestra, ki ne zna molčati, nikoli ne bo dosegla svetosti, kar pomeni, da ne bo sveta. Naj se ne slepi. Kadar Božji Duh govori po njej, takrat seveda ne sme molčati. Da bi slišali Božji glas, je treba imeti mir v duši in biti molčeč, vendar ne turobno, ampak s tihoto v duši, kar pomeni zbranost v Bogu. Mogoče je veliko govoriti, ne da bi se prekinil molk, in obratno – lahko malo govorimo in vedno prekinjamo molk. Kako nepopravljivo škodo prinaša nespoštovanje (56) molka. Veliko krivic prinaša bližnjim, največ pa – lastni duši.
119 Po mojem pojmovanju in izkušnji bi moralo biti pravilo o molčanju na prvem mestu. Bog se ne razodeva klepetavi osebi, ki veliko brenči kakor trot v panju, zato pa ne proizvaja medu. Oseba, ki je klepetulja, je v svoji notranjosti prazna. Nima niti temeljnih kreposti niti zaupnosti z Bogom. Ni govora o globljem duhovnem življenju niti o ljubem miru in tihoti, v kateri prebiva Bog. Oseba, ki ni sama okusila sladkosti notranjega miru, je nemirnega duha in

kali mir drugim. V globinah pekla sem videla veliko duš, ki so tja prišle, ker niso spoštovale molka. Same so mi to povedale, ko sem jih vprašala, kaj je bil vzrok njihove pogube. To so bile redovne osebe. O moj Bog, kakšna bolečina, saj bi bile lahko ne le v nebesih, ampak celo svete. O usmiljeni Jezus, srh me spreletava ob misli, da bom morala dajati račun o svojem jeziku. V jeziku je življenje, pa tudi smrt. Z jezikom pogosto tudi ubijamo. Včasih zagrešimo pravi umor – in imamo to še za majhno stvar? Resnično, takšne vesti ne razumem. Poznala sem neko osebo, ki je od druge zvedela, kaj so o njej govorili… Hudo je zbolela. Prišlo je do velike izgube krvi in veliko solz je prelila. Nastopile so hude posledice. Tega ni povzročil meč, ampak jezik. O moj molčeči Jezus, usmili se nas.
120 Prišla sem do téme o molku, vendar ne želim govoriti o tem, ampak o življenju duše z Bogom in o njenem odzivanju na milost. Očiščena duša, s katero se Bog zaupno druži, z vso močjo hrepeni po Bogu. Sama iz sebe ne zmore nič. Tu je na delu samo Bog; duša to ve in se tega popolnoma zaveda. Še vedno živi v izgnanstvu in dobro ve, da lahko pridejo oblačni in deževni dnevi, toda na to mora gledati že drugače kakor doslej. Ne zateka se v lažni mir, ampak se pripravlja za boj. Ve, da izhaja iz viteškega rodu. Zdaj se vsega bolj zaveda. Ve, da je kraljevskega rodu in da se nanaša nanjo vse, kar je veliko in sveto.
121 (57) + Kakšna polnost milosti, ki jo izliva Bog na dušo po ognjenih preizkušnjah! Duša se veseli tega zaupnega, prisrčnega združenja z Bogom. Ima veliko duhovnih in tudi čutnih videnj, sliši veliko nadnaravnih besed in včasih tudi jasnih naročil. Kljub tem milostim sama sebi ne zadošča; tem manj, ker jo Bog navdaja s tolikimi milostmi, zato je v različnih nevarnostih in lahko podleže zmoti. Prositi mora Boga za duhovnega voditelja, toda ne samo prositi, ampak se tudi potruditi in iskati takšnega voditelja, ki je razgledan, ki mora poznati poti, po katerih jo vodi v boj. Osebo, ki je združena z Bogom, je treba pripraviti za velike in vztrajne boje.
+ Po teh preizkušnjah in očiščenjih se Bog na poseben način druži z dušo, vendar ta vedno ne sodeluje z milostjo. Ne da tega sama ne bi hotela. Zadeva le na velike zunanje in notranje težave, tako da je zares potreben čudež, da bi se oseba obdržala na takšni višini. Tu nujno potrebuje duhovnega voditelja. Mojo dušo so pogosto navdajali dvomi. Včasih sem se sama vznemirjala, ker sem mislila, da sem nevedna. Mnogih stvari ne razumem, še posebej ne duhovnih. Vendar, če so se dvomi nakopičili, sem iskala razsvetlitve pri spovedniku ali predstojnikih. Toda tistega, po čemer sem hrepenela, nisem dobila.
122 Ko sem se odkrila svojim predstojnicam, je ena od njih[71] spoznala mojo dušo in pot, po kateri me je Bog nameraval voditi. Po njenih nasvetih sem na poti k popolnosti začela hitro napredovati. Vendar to ni trajalo dolgo. Ko sem svojo dušo še globlje razkrila, nisem prejela tistega, po čemer sem hrepenela. Prednici so se zdele te milosti neverjetne, zato od nje nisem mogla nič več pričakovati. Rekla mi je, da je nemogoče, da bi se Bog tako družil z ustvarjenim bitjem. »Bojim se za vas, da to morda ni prevara. (58) Za nasvet vprašajte kakšnega duhovnika.« Spovednik pa me tudi ni razumel in je dejal: »Najbolje bi bilo, da se o tem pogovorite s svojimi predstojnicami.« Tako sem hodila od predstojnic k spovedniku in od spovednika k predstojnicam, a pomiritve nisem našla. Božje milosti so se zame začele z velikim trpljenjem. Včasih sem Gospodu naravnost rekla: »Jezus, bojim se te, da nisi kakšna prevara.« Jezus me je vsakokrat miril, toda nisem mu vedno verjela. Bilo je nenavadno, čim manj sem verjela, tem bolj mi je dokazoval, da je on začetnik teh reči.
123 + Ko sem spoznala, da me predstojnice ne morejo pomiriti, sem se odločila, da bom o notranjih stvareh molčala. Trudila sem se, da bi se kot dobra redovnica o zunanjih zadevah v vsem pogovorila s svojimi predstojnicami, o potrebah svoje duše pa le še v spovednici. Iz mnogih upravičenih razlogov sem spoznala, da ženska ni poklicana presojati takšnih skrivnosti. Nakopala sem si veliko nepotrebnega trpljenja. Dolgo so mislili, da sem obsedena od hudobnega duha, in me pomilovali. Prednica je postala do mene previdna, a prihajalo mi je na uho, da so tudi sestre tako gledale name. Okoli mene se je obzorje stemnilo. Začela sem se

[71] Utegnila bi to biti m. Michaela Moraczewska – generalna predstojnica skupnosti, ali s. Maria Józefa Brzoza – učiteljica novink.

izmikati Božjim milostim. Toda kaj, ko to ni bilo v moji moči. Iznenada me je objela tako velika zunanja zbranost, da sem se proti svoji volji potopila v Boga in Gospod me je pri tem podpiral.
124 V prvih trenutkih je moja duša vedno nekoliko nemirna, pozneje pa jo napolni čudovit mir in moč.
125 Vse je bilo še nekako znosno. Ko pa je Gospod naročil, naj naslikam podobo, so začeli o meni vse bolj očitno govoriti in name gledati kot na histerično in zanesenjaško žensko. Ena od sester je prišla, da bi se z menoj zaupno pogovorila. Začela me je pomilovati in mi dejala: »Slišim, da o vas govorijo, da sanjarite in imate nekakšna videnja. Uboga sestra, branite se vendar.« (59) Sestra je bila iskrena – odkrito mi je povedala, kar je slišala.
126 Podobne pripombe sem morala poslušati vsak dan. Samo Bog ve, kako me je vse to mučilo. Odločila sem se, da bom vse to tiho prenašala in ne bom odgovarjala na vprašanja. Nekatere, bolj radovedne, je moje molčanje posebej dražilo, a druge – globljega mišljenja – so govorile: »Sestra Favstina mora biti Bogu zelo blizu, ker drugače ne bi zmogla prenesti tolikšnega trpljenja.« Pred seboj sem videla dve skupini sodnikov. Prizadevala sem si za notranji in zunanji mir. Nič nisem govorila o sebi, čeprav so me nekatere sestre naravnost spraševale o tem. Moja usta so obmolknila. Trpela sem kakor golobica, a nisem se pritoževala. Bilo je, kakor da bi mi nekatere sestre z zadovoljstvom nagajale. Moja potrpežljivost jih je dražila, a Bog mi je dajal toliko notranje moči, da sem to mirno prenašala.
127 + Spoznala sem, da mi v tem stanju nihče ne more pomagati. Začela sem moliti in Gospoda prositi za spovednika. Želela sem, da bi mi kak duhovnik povedal vsaj tole: »Bodi mirna, na pravi poti si.« Ali: »Zavrzi vse, ker to ni od Boga.« Vendar nisem mogla najti tako odločnega duhovnika, ki bi mi v Gospodovem imenu povedal takšne jasne besede. Torej še naprej negotovost. Jezus, če je tvoja volja, da bi živela v negotovosti, naj bo hvaljeno tvoje ime. Gospod, prosim te, ti sam vodi mojo dušo in bodi z menoj, kajti brez tebe nisem nič.
128 Od vseh strani so me obsojali. Ničesar več ni bilo na meni, kar bi ušlo presoji sester. Končno so se naveličale in me začele puščati pri miru. Moja izmučena duša se je nekoliko odpočila in spoznala sem, da mi je bil Gospod v času preganjanja zelo blizu. To je trajalo le kratek čas. Znova se je dvignil hud vihar. Ponovno so oživela prejšnja sumničenja in stara pesem se je ponovila. Tako je Gospodu všeč. Čudno, celo na zunaj sem doživljala (60) razne neuspehe.[72] To je povzročilo veliko trpljenja, ki ga pozna le Bog. Prizadevala sem si, kolikor sem mogla, vse delati z najbolj čistimi nameni. Zdaj vidim, da so me povsod nadzorovali kakor tatu: v kapeli, pri opravilih in v celici.[73] Zdaj že vem, da je tu poleg Božje navzočnosti tudi človeška. Zares, pogosto me je ta človeška prisotnost zelo motila. Bili so trenutki, ko sem premišljevala, ali naj se slečem, da se umijem, ali ne. Resnično, uboga moja postelja, tudi to so velikokrat pregledovali. Pogosto mi je šlo na smeh, ko sem zvedela, da mi še postelje ne pustijo pri miru. Ena od sester mi je sama priznala, da je vsak večer naskrivaj pogledala v mojo celico, kako se v njej obnašam.
Toda predstojniki ostanejo predstojniki. Čeprav so me osebno poniževali in mi pogosto povzročali dvome, so mi vedno dovoljevali to, kar je Gospod naročal, čeprav ne tako, kot sem prosila. Na drugačen način so izpolnjevali Gospodove zahteve in mi dovoljevali pokoro in odpovedovanje.
129 Nekega dne se je ena od mater name tako razjezila in me poniževala, da sem mislila, da tega ne bom prenesla. Rekla mi je: »Ti čudakinja, histerična ženska, vidkinja, izgini iz sobe, naj te več ne vidim!« Vse, kar je mogla, mi je vrgla v obraz. Ko sem prišla v svojo celico, sem padla na obraz pred križ in pogledala v Jezusa. Niti besedice nisem mogla spregovoriti. O tem dogodku nisem nikomur povedala in sem se delala, kakor da bi se med nama nič ne zgodilo. Takšne trenutke satan vedno izkoristi zase. Obhajati so me začele malodušne misli: zdaj imaš

---

[72] Pri tem je šlo gotovo za neuspehe, povezane z vsakdanjimi dolžnostmi in nerazumevanjem okolja.

[73] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja sestre nimajo svojih sob, več jih stanuje v eni dvorani. Prostor, ki ga je zasedala vsaka sestra, je bil stalno pregrajen s špansko steno. Tako oddeljeni del prostora se je v skupnosti imenoval 'celica'.

svoje plačilo – za zvestobo in iskrenost. Je mogoče biti iskren ob takšnem nerazumevanju? Jezus, Jezus, ne morem več. Spet sem pod tem bremenom padla na tla. Oblil me je pot in strah me je zajel. Nikogar nimam, da bi se notranje nanj oprla. Tedaj sem v duši zaslišala glas*:* **Ne boj se, jaz sem s teboj –** in čudovita svetloba mi je razsvetlila razum; spoznala sem, da se ne smem prepuščati takšni žalosti. Nekakšna moč me je napolnila in šla sem iz celice z novim pogumom za trpljenje.
130 (61) Kljub vsemu sem se začela zanemarjati.[74] Nisem se ozirala na notranje navdihe. Prizadevala sem si, da bi bila raztresena. Kljub hrupu in raztresenosti sem videla, kaj se dogaja v moji duši. Božja govorica je zgovorna in nič je ne more oglušiti. Začela sem se izogibati srečanj z Gospodom v svoji duši, ker nisem hotela biti žrtev prevare. Toda Gospod mi je sledil s svojimi darovi ; izmenoma sem doživljala trpljenje in veselje. Različnih videnj in milosti, ki mi jih je Bog podaril v tem času, tu ne bom navajala, ker sem to zapisala drugje.[75] Vendar pripominjam, da so različne oblike trpljenja dosegle vrhunec. Odločila sem se, da bom pred večnimi zaobljubami s temi dvomi končala. Ves čas probacije sem prosila za razsvetljenje tistega duhovnika, kateremu naj bi brez pridržkov zaupala svojo dušo. Prosila sem Boga, naj mi pomaga in da milost, da bi mogla izpovedati najbolj skrite stvari, ki so med Gospodom in menoj; prosila sem tudi za to, da bi bila pripravljena sprejeti kot Jezusovo odločitev, kar koli bo ta duhovnik odredil. Popolnoma vseeno je, kaj si bo mislil o meni, želim le resnico in jasen odgovor na nekatera vprašanja. Popolnoma sem predana Bogu in moja duša je žejna resnice. Ne morem še naprej živeti v negotovosti. Čeprav sem v duši čutila veliko gotovost, da vse te stvari prihajajo od Boga in bi bila pripravljena zanje dati življenje, sem kljub vsemu dajala popolno prednost spovednikovemu mišljenju; sklenila sem, da se bom ravnala po njegovi presoji in navodilih. Vidim trenutek, ko bo odločil, kako naj ravnam vse življenje. Vem, da bo od njega vse odvisno. Ni pomembno, ali se bo to, kar bo povedal, ujemalo z mojimi navdihi, ali pa bo povsem nasprotno, to me več ne zanima. Hočem spoznati resnico in hoditi za njo.
131 Jezus, ti me moreš podpreti. Prav ta [trenutek] sem začela. V svoji duši skrivam vse milosti in čakam tistega, ki mi ga bo poslal Gospod. Ne da bi v svojem srcu dvomila, sem prosila Gospoda, da bi mi v tem času sam pomagal, in v mojo dušo se je naselil pogum.
132 (62) Moram omeniti, da nekateri spovedniki pomagajo spovedancu in so mu, kot se zdi, duhovni očetje, a le toliko časa, dokler gre vse lepo. Toda ko se spovedanec znajde v večjih težavah, so nekako nebogljeni in ga ne morejo ali tudi nočejo razumeti. Takrat si na vso moč prizadevajo, da bi se ga čimprej znebili. Če je spovedanec ponižen, vsaj nekaj vedno pridobi. Sam Bog včasih pošlje žarek svetlobe v globino duše za njeno ponižnost in vero. Včasih spovednik pove kaj, česar sploh ni nameraval povedati, in se tega celo sam ne zaveda. Spovedanec naj veruje, da so to besede samega Gospoda, čeprav moramo verovati, da v spovednici vsaka beseda prihaja od Boga, a to, na kar sem spomnila zgoraj, je naravnost od Boga. Spovedanec čuti, da duhovnik ni odvisen od samega sebe – govori nekaj, česar ne bi želel povedati. Tako Bog nagrajuje vero. Pogosto sem to sama doživela. Zelo učen in spoštovan duhovnik, pri katerem sem se včasih spovedala, je bil vedno zelo strog in mi je v teh stvareh nasprotoval. Nekoč pa mi je rekel: »Vedi, sestra, če Bog hoče, da bi ti to izpeljala, se ne smeš upirati. Včasih Bog hoče, da ga slavimo na tak način. Bodi mirna, kar je Bog začel, bo tudi dokončal! Toda povem ti: Zvestoba Bogu in ponižnost in še enkrat ponižnost. Dobro si zapomni, kar sem ti danes povedal.« Razveselila sem se in pomislila, da me je

---

[74] Z besedo »zanemarjati« je s. Favstina hotela opredeliti zavesten pobeg od notranjih navdihov in celo zavestno raztresenost. O teh zanemarjanjih je vedela pač samo ona. Na zunaj se to ni opazilo.

[75] »Drugje« – v drugih delih *Dnevnika*. Dlje časa s. Favstina sploh ni zapisovala svojih doživetij, duhovnih stanj, niti prejetih milosti. Šele po izrecnem naročilu spovednika prof. Michała Sopoćka je začela opisovati svoja sprotna, pa tudi nekdanja doživetja, ki se jih je še spomnila. Čez čas je svoje zapiske sežgala. Pater Michał Sopoćko dogodek takole opisuje: »Ko sem bil nekaj tednov v Sveti deželi, je na pobudo omenjenega angela *Dnevnik* sežgala. Za pokoro sem ji naložil obnoviti uničeno vsebino, medtem pa so sledila nova doživetja, ki jih je zabeležila ter prepletla s spomini iz sežganega zvezka. Zato v njenem *Dnevniku* ni kronološkega reda.«

mogoče ta duhovnik razumel. A okoliščine so tako nanesle, da se nikoli več nisem pri njem spovedala.
133 + Ob neki priložnosti me je k sebi poklicala ena od starejših mater in kot iz jasnega neba je začelo tako grmeti, da sploh nisem vedela, za kaj gre. Polagoma sem spoznala, da gre za nekaj, kar od mene sploh ni bilo odvisno. Rekla mi je: »Izbij si iz glave, sestra, da bi se Gospod Jezus tako zaupno družil s teboj, s tako revo in tako nepopolno. Gospod Jezus se druži le s svetimi osebami. Zapomni si to.« Pritrdila sem, da ima popolnoma prav, da sem uboga, vendar kljub temu zaupam v Božje usmiljenje. Ko sem se srečala z Gospodom, sem se ponižala in ga vprašala: »Jezus, ti se menda s tako bednimi res ne družiš?« **Bodi mirna, moja hči, prav po takšni bedi želim razodeti moč svojega usmiljenja**. Spoznala sem, da me je mati hotela samo ponižati.
134 (63) + O moj Jezus, v tem kratkem življenju si mi dal veliko preizkušenj. Veliko stvari sem razumela, celo take, ki se jim zdaj čudim. Kako dobro je popolnoma zaupati Bogu in mu dovoliti, da v vsej polnosti deluje v duši.
135 Med tretjo probacijo mi je dal Gospod spoznanje, naj se mu posvetim, da bo lahko z menoj delal, kar mu bo všeč. Pred njim bi morala vedno biti kot žrtev. Prvi trenutek sem se ustrašila, ker sem se počutila zelo slabotno. Dobro sem se poznala. Gospodu sem še enkrat odgovorila: »Sem sama beda, kako naj bom talka?« **Danes tega ne razumeš. Jutri med češčenjem ti bom dal razumeti.** Moje srce in duša sta drhteli. Te besede so se globoko vtisnile v mojo dušo. Božja govorica je živa. Ko sem prišla k češčenju, sem čutila, da sem stopila v svetišče živega Boga, katerega veličastvo je veliko in nepojmljivo. Bog mi je dal spoznati, kaj so celo najčistejši duhovi v primerjavi z njim. Čeprav na zunaj nisem ničesar videla, me je popolnoma prepojila Božja navzočnost. Ta trenutek je bil moj razum izredno razsvetljen. Pred očmi moje duše se je pojavilo videnje kakor pri Gospodu Jezusu na Oljski gori: najprej telesne bolečine in vse okoliščine, ki jih stopnjujejo; duhovno trpljenje v vsej razsežnosti in takšno, za katero nikoli nihče ne bo izvedel. To videnje je vsebovalo vse: obtoževanje po nedolžnem, odvzem dobrega imena. To sem napisala v skrajšani obliki, toda spoznanje je bilo tako jasno, da se to, kar sem pozneje doživljala, ni v ničemer razlikovalo od trenutka, ko sem to gledala. Moje ime mora biti »žrtev«. Ko se je videnje končalo, mi je tekel mrzel pot s čela.
136 Jezus mi je dal spoznati, da lahko dosežem zveličanje tudi v primeru, če ne sprejmem ponudbe, in da milosti, ki mi jih je podaril, ne bo zmanjšal ter bo še naprej zaupen z menoj tako, da moj »ne« za to žrtev ne bo zmanjšal Božje velikodušnosti. Gospod mi je dal tudi spoznati, da je vsa skrivnost odvisna od mene, od moje prostovoljne pripravljenosti na žrtev pri popolnem spoznanju mojega razuma. Pred njegovim veličastvom je v tem prostovoljnem in zavestnem dejanju vsa moč in vrednost. Čeprav me ne bi doletelo nič od vsega tega, za kar sem se žrtvovala, ima vse to pred Gospodom vrednost, kot da se je (64) že uresničilo. V tem trenutku sem spoznala, da vstopam v zvezo z nepojmljivim veličastvom. Čutila sem, da Bog čaka na mojo besedo, na mojo privolitev. Tedaj se je moja duša potopila v Gospoda in sem rekla: »Delaj z menoj, kar hočeš, izročam se tvoji volji. Od danes je tvoja volja moja jed. S pomočjo tvoje milosti bom zvesta tvojim željam. Delaj z menoj, kar hočeš. Milo te prosim, Gospod, bodi z menoj vsak trenutek mojega življenja.«
137 Ko sem z voljo in srcem privolila v to žrtev, me je Božja navzočnost popolnoma prepojila. Moja duša je bila potopljena v Boga in preplavljena s tolikšno blaženostjo, da niti približno tega ne morem opisati. Čutila sem, da me obdaja njegovo veličastvo. Čudovito sem se zedinila z Bogom. Videla sem, da sem Bogu zelo všeč; tudi moj duh je bil vanj potopljen. Ko sem se zavedala tega zedinjenja z Bogom, sem čutila, da me on zelo ljubi, in sem ga z vso močjo svoje duše ljubila tudi jaz. Ob tem češčenju se je dogajala velika skrivnost, skrivnost med menoj in Gospodom, in zdelo se mi je, da bom ob njegovem pogledu umrla od ljubezni. Čeprav sem se veliko pogovarjala z Gospodom, se je to dogajalo brez besed. Gospod je rekel*:* **Ti si radost mojega Srca. Od danes bo tudi najmanjše tvoje dejanje našlo naklonjenost v mojih očeh.** Ta hip sem se čutila spremenjena. Telo ostaja isto, a duša je postala drugačna. V

njej prebiva Bog z vso svojo dobrohotnostjo. To niso čustva, ampak resničnost, ki se je zavedam in mi je nič ne more zasenčiti. Med Bogom in menoj se je uresničila velika skrivnost. V moji duši sta ostala pogum in moč. Ko sem se vrnila od češčenja, sem mirno gledala v oči vsemu, česar sem se prej tako zelo bala.
138 Ko sem stopila na hodnik, sem pri srečanju z neko osebo doživela veliko bolečino in ponižanje. To sem po višji volji vdano sprejela in se močno stisnila k presvetemu Gospodovemu Srcu ter mu povedala, da sem pripravljena na to, za kar sem se žrtvovala. Trpljenje je dobesedno raslo kakor iz zemlje, tako da se je čudila sama mati Margareta. Drugim veliko stvari spregledajo, saj niso vredne pozornosti, meni pa ne; vsako besedo presojajo, vsak korak nadzorujejo. Neka sestra mi je rekla: »Pripravite se, (65) da sprejmete križ, ki vas čaka od matere prednice. Žal mi je za vas, sestra.« V duši sem se tega veselila, ker sem se na to že dolgo pripravljala. Ko je sestra opazila moj pogum, se je temu čudila. Zdaj vidim, da človek sam od sebe ne zmore veliko, z Bogom pa zmore vse. To zmore Božja milost. Malo je ljudi, ki so za Božje navdihe vedno budni, a še manj takih, ki se zvesto po njih ravnajo.
139 Tudi Bogu zvesta oseba ne more sama presojati svojih navdihov, mora jih podvreči presoji izobraženega in modrega duhovnika in ne zaupati sebi vse do takrat, dokler ni povsem gotova. Naj ne verjame navdihom in vsem velikim milostim po svoji presoji, ker se lahko izpostavi veliki škodi.
Čeprav more oseba takoj razlikovati lažne navdihe od Božjih, naj bo kljub temu previdna, ker je veliko negotovega. Bog ima rad in se veseli, če oseba celo njemu ne verjame samo zavoljo njega samega. Ker ga ljubi, je previdna, sprašuje in išče pomoči, da bi se prepričala, ali je to res Bog, ki v njej deluje. Potem ko jo razsvetljen spovednik v tem potrdi, naj se umiri in se prepusti Bogu v skladu z njegovimi navodili, to je po navodilih spovednika.
140 Čista ljubezen je sposobna velikih dejanj in je ne morejo zlomiti ne težave ne nasprotovanja. Kakor [je] ljubezen močna [kljub] velikim težavam, tako ostaja vztrajna tudi v sivini vsakdanjega in napornega življenja. Ve, da je za to, da bi bila Bogu všeč, brezpogojno potrebno eno: najmanjše stvari delati z veliko ljubeznijo – ljubezen in vedno samo ljubezen! Čista ljubezen se ne moti. Polna je čudovite svetlobe in ničesar ne dela, kar Bogu ne bi ugajalo. Domiselna je pri uresničevanju tega, kar je Bogu dražje, in nihče ji v tem ne more biti kos. Srečna je, če se izčrpava in izgoreva kot čista žrtev. Čim bolj se razdaja, tem bolj je srečna. Nihče še zdaleč ne more zaslutiti nevarnosti tako kakor ona, ki jo zna razkrinkati, in ve, s kom ima opraviti.
141 (66) +Moje trpljenje se približuje koncu. Gospod mi daje obljubljeno pomoč, vidim jo v dveh duhovnikih – v očetu Andraszu in duhovniku Sopoćku. Med duhovnimi vajami pred večnimi zaobljubami[76] sem bila prvič globoko pomirjena.[77] Pozneje me je duhovnik Sopoćko vodil v isti smeri.- Tu se je uresničila Gospodova obljuba.
142 Ko sem bila potolažena in poučena, kako naj grem po božjih poteh, se je moja duša razveselila v Gospodu in zdelo se mi je, da ne hodim, ampak tečem. Razprostrla so se mi krila za polet in začela sem se vzpenjati naravnost v sončno svetlobo in ne bom odnehala, dokler se ne spočijem v njem, v katerem je na veke utonila moja duša. Popolnoma sem se prepustila delovanju milosti. Globoki so Božji posegi v mojo dušo. Ne izogibam se in se ne izgovarjam, ampak se potapljam v Boga kot v moj edini zaklad. Eno sem z Gospodom. Nekako izginja prepad med Stvarnikom in stvarjo. Nekaj dni je bila moja duša kot v trajni ekstazi. Niti za trenutek me ni zapustila Božja navzočnost. Moja duša je bila v trajno ljubečem združenju z Gospodom. To pa me ni oviralo pri izpolnjevanju dolžnosti. Čutila sem, da sem spremenjena v ljubezen. Vsa sem gorela, toda brez [škode]. Nenehno sem se pogrezala v Boga, Bog pa me

---

[76] »Večne zaobljube« – v Kongregaciji Božje Matere usmiljenja izpovedujejo po petih letih začasnih zaobljub. Generalna predstojnica potem, ko dobi soglasje svojega sveta, pripušča kandidatko k izpovedi večnih zaobljub ali pa jo odslovi iz skupnosti.

[77] Po pogovoru z duhovnikom Józefom Andraszem DJ (med duhovnimi vajami v dneh od 20. do 30. 4. 1933), ki jo je razumel in ji dal ustrezne nasvete.

je privlačil k sebi tako močno in mogočno, da se včasih nisem zavedala, da sem še na zemlji. Toliko časa sem omejevala Božjo milost in se je bala, zdaj pa je sam Bog po očetu Andraszu odstranil vse težave. Moj duh se je usmeril k Soncu in razcvetel se je v njegovih žarkih samo zanj. Ne razumem več – [tu se misel prekinja in z novo vrstico začenja druga misel].
143 + Zapravila sem mnoge Božje milosti, ker sem se vedno bala prevar, čeprav me je Bog pritegoval k sebi tako močno, da pogosto nisem imela moči za to, da bi se uprla njegovi milosti; nenadoma sem se potopila vanj in Jezus me je v takih trenutkih tako močno napolnil s svojim mirom, da se pozneje, tudi če sem hotela, nisem mogla vznemirjati. Tedaj sem v duši zaslišala besede*:* **Da boš pomirjena, da sem jaz začetnik vseh teh zahtev, ti podelim globok mir;** (67) **ne bo v tvoji moči, da bi se vznemirjala in se bala, tudi če bi hotela, kajti tvoja duša bo izpolnjena z ljubeznijo vse do pozabljenja same sebe.**
144 Pozneje mi je Jezus dal nekega drugega duhovnika[78] in mi naročil, naj mu odkrijem svojo dušo. Najprej sem se obotavljala, toda strogi Jezusov opomin je v moji duši izzval globoko ponižnost. Pod njegovim vodstvom je moja duša hitro napredovala v ljubezni do Boga in mnogo Gospodovih želja je bilo na zunaj izpolnjenih.[79] Pogosto sem razmišljala o njegovem pogumu in globoki ponižnosti.
145 O kako uboga je moja oseba, ki je zapravila toliko milosti. Bežala sem pred Bogom, on pa mi je vedno sledil s svojimi milostmi. Največ Božjih milosti sem prejela, kadar sem jih najmanj pričakovala. Od tedaj naprej, ko mi je Gospod dal duhovnega voditelja, sem milostim bolj zvesta. Po zaslugi duhovnega voditelja, ob njegovi čuječnosti nad mojo dušo, sem spoznala, kaj pomeni vodstvo in kako Jezus gleda na to. Za najmanjšo opustitev me je Jezus opominjal in pri tem poudaril, da on sam odloča o stvareh, ki jih razgrinjam pred spovednikom – **a vsaka neiskrenost do njega prizadene mene osebno.**
Ko je moja duša pod njegovim vodstvom začela uživati globoko zbranost in mir, sem pogosto slišala besede v duši*:* **Utrdi se za bojevanje** – včasih večkrat ponovljene.
+ Jezus mi pogosto razodene, kaj mu v moji duši ni všeč. Včasih mi je očital navidezne malenkosti, ki so bile pravzaprav zelo pomembne. Opominjal me je in strogo uril kot učitelj. Leta in leta me je sam vzgajal do trenutka, ko mi je dal duhovnega voditelja. Prej mi je sam razodel, česar nisem razumela. Zdaj mi pa naroča, naj o vsem vprašam spovednika; pogosto mi reče**: Odgovoril ti bom po njegovih ustih. Bodi mirna.** (68) Nikoli se mi še ni zgodilo, da bi pri razkrivanju tistega, kar je Gospod želel od mene, od voditelja[80] dobila nasprotujoč odgovor. Včasih, vendar ne pogosto, se je zgodilo, da mi je najprej Jezus nekaj priporočil – nihče o tem ni še nič vedel – in ko sem prišla v spovednico, mi je enako priporočil tudi spovednik.
+ Če je oseba dalj časa prejemala mnoga razsvetljenja in navdihe in so spovedniki potrdili njihovo pristnost in mir njene duše ter je njena ljubezen velika, ji Jezus razodene, da je čas, ko je treba prejete darove udejanjiti. Oseba spozna, da Gospod računa z njo. Ta zavest ji daje moč; ve, da bo morala zato, da ostane zvesta, sprejeti kake težave. Vendar zaupa v Boga in zaradi tega zaupanja prispe tja, kamor jo kliče Bog. Ne boji se težav. Zanjo so kakor vsakdanji kruh. Ne boji se jih in ne plašijo je, to je podobno kakor pri vitezu, ki je neprestano v boju in se zato ne boji grmenja topov. Ni prestrašen, vendar prisluškuje, iz katere smeri napada sovražnik, da bi zmagal. Nič ne dela na slepo, marveč raziskuje, natančno razmišlja in se ne zanaša nase. Goreče moli in išče nasvete pri izkušenih in modrih vitezih. Ko tako ravna, skoraj vedno zmaga.
So napadi, ko oseba nima časa za razmišljanje, posvetovanje ali kaj drugega. Tedaj se mora bojevati na življenje in smrt. Včasih je dobro zateči se brez besed v prebodeno Srce Jezusovo. S tem je sovražnik že premagan.

---

[78] S. Favstina je tu najverjetneje imela v mislih duhovnika Michała Sopoćka.
[79] Dovršitev podobe Kristusa s pramenoma žarkov in pod njo besede »Jezus, vate zaupam«, izpostavitev te podobe v javno češčenje in razširitev rožnega venca Božjega usmiljenja. Vse te »Gospodove želje« so bile izpolnjene po zaslugi duhovnika Michała Sopoćka.
[80] »Voditelja« – duhovnega voditelja, duhovnika Michała Sopoćka.

V mirnejših časih oseba premaguje enake napore kot v času boja. Veliko se mora uriti, sicer ne doseže zmage. Čas miru pojmujem kot čas priprave na zmago. Oseba mora biti vedno budna – budnost in zopet budnost. Oseba, ki premišljuje, prejema veliko razsvetljenja. Raztresen človek sam sebe izpostavlja nevarnosti padca, in naj se ne čudi, če pade. O Božji Duh, ti voditelj duše, moder je tisti, ki ga ti vzgajaš. Da bi mogel Božji Duh delovati v duši, je potreben molk in zbranost.
146 (69) Molitev. Z molitvijo se človek oborožuje za vsakovrsten boj. V kakršnem koli stanju je, moliti mora. Čista in lepa duša mora moliti, sicer bi izgubila svojo lepoto. Duša, ki si prizadeva za čistost, mora moliti, drugače je ne bo dosegla. Pravkar spreobrnjena oseba mora moliti, sicer bo spet padla. Moliti mora grešnik, zakopan v grehu, da se more dvigniti. Ni človeka, ki bi ne bil dolžan moliti, ker vsaka milost prihaja po molitvi.
147 Spominjam se, da sem prejela največ razsvetljenja v postnem času pri češčenju, ko sem pol ure ležala na tleh pred Najsvetejšim. V tem času sem globlje spoznala sebe in Boga. Čeprav sem od svojih predstojnikov imela dovoljenje, je bilo veliko ovir za takšen način molitve. Človek mora vedeti, da se je za vztrajno molitev treba obleči v potrpežljivost in pogumno premagovati zunanje in notranje težave. Notranje težave: brezvoljnost, suhota, mlačnost, skušnjave; zunanje: oziranje na ljudi. Potrebno je spoštovanje časa, ki je predviden za molitev. Iz lastne izkušnje vem, če nisem molila v predvidenem času, tudi kasneje nisem mogla, ker mi tega niso dovolile dolžnosti; če sem kljub temu molila, je bilo to združeno z velikimi težavami, ker so mi misli uhajale k dolžnostim. Dostikrat se mi je zgodilo, da je po dobro opravljeni molitvi moja duša postala notranje globoko zbrana, druge pa je moja zbranost motila. Torej je treba biti zelo potrpežljiv, da vztrajaš v molitvi. Včasih, ko je bila moja duša potopljena v Boga in je iz molitve prejemala več sadov, in ko me je Božja navzočnost ves dan spremljala in sem bila pri delu bolj zbrana, prizadevna in točna – prav takrat se je dogajalo, da sem bila deležna največ očitkov, da nisem vestna in da sem brezbrižna do vsega; manj zbrane osebe namreč želijo, da bi tudi druge ostale njim podobne, ker so sicer zanje stalni očitek.
148 (70) Tudi zelo preprosta oseba je lahko plemenita in skrbna, če so njena čustva rahločutna. Taka oseba v vsem išče Boga in ga povsod najde; zna ga odkriti tudi v skritih stvareh. Zanjo je vse pomembno, vse visoko ceni, za vse se zahvaljuje Bogu, v vsem najde korist za dušo, vso čast in slavo namenja Bogu. Njemu zaupa in se ne zmede, ko pride čas preizkušnje. Ve, da je Bog vedno najboljši Oče, in na človeški ugled se ne ozira veliko. Zvesto sledi najmanjšim navdihom Svetega Duha. Veseli se tega duhovnega gosta in se ga oklepa kakor otrok matere. Tam, kjer se druge osebe ustavljajo in so v strahu, ona ne pozna strahu in težav.
149 Ko želi biti v duši in jo voditi sam Gospod, odstrani vse, kar je zunanjega. Ko sem zbolela in so me preselili v bolniško sobo, sem imela zaradi tega veliko težav. Dve sva ležali v bolniški sobi. Sestro N. so obiskovale sestre, k meni pa nihče ni pogledal. Res je bil to bolniški oddelek, toda vsaka je imela svojo celico. Dolgi so bili zimski večeri. Pri sestri N. sta bili luč in radio, jaz pa se zaradi slabe svetlobe nisem mogla pripraviti niti na meditacijo. Ko sta tako minila skoraj dva tedna, sem nekega večera potožila Gospodu, da zelo trpim in da zaradi slabe svetlobe ne morem pripraviti niti premišljevanja. Gospod mi je odgovoril, da bo prihajal vsak večer in mi dajal nekaj točk za premišljevanje naslednjega dne. Točke so vedno zadevale njegovo bridko trpljenje. Rekel mi je: **Premišljuj moje trpljenje pred Pilatom.** Tako sem o njegovem bridkem trpljenju po vrsti premišljevala ves teden. Od takrat se je v mojo dušo naselilo veliko veselje in nisem več želela niti obiskov niti svetlobe. Jezus mi je zadostoval za vse. Kljub veliki skrbi predstojnic za bolnike je Gospod vendar dovolil, da sem se počutila zapuščeno. Da bi najboljši Učitelj mogel delovati sam, odstrani vse, kar je ustvarjeno. Včasih so me tako preganjali in sem tako trpela, da je sama mati M.[81] rekla: »Na

[81] Verjetno m. Małgorzata Gimbułt.

vaši poti, sestra, trpljenje dobesedno raste iz zemlje.« Dejala mi je: »Na vas gledam (71) kot na križano. Opazila sem, da Gospod Jezus nekaj namerava. Bodite zvesti Bogu.«
150 + Opisati želim sanje, ki sem jih imela o sv. Tereziji Dete Jezusa. Bila sem še novinka in sem imela neke težave, ki jih nisem mogla rešiti. Bile so notranje narave, vendar povezane z zunanjimi težavami. Opravila sem več devetdnevnic k različnim svetnikom, a stanje je postajalo vse bolj nevzdržno. Zaradi tega je bilo moje trpljenje tako veliko, da nisem več vedela, kako naj naprej živim. Nenadoma mi je prišlo na misel, da bi prosila sv. Terezijo Dete Jezusa. Začela sem opravljati devetdnevnico, saj sem bila pred vstopom v samostan z njo molitveno zelo povezana. Nato sem v molitvi k njej popustila, vendar sem v tej stiski znova začela goreče moliti. Peti dan devetdnevnice sem sanjala o sv. Tereziji Dete Jezusa, a kot da je še na zemlji. Pred menoj je skrila svojo svetost in me začela tolažiti. Te stvari naj si ne ženem preveč k srcu, ampak naj bolj zaupam Bogu. Povedala mi je: »Tudi jaz sem zelo trpela« – toda tega ji nisem čisto verjela. Rekla sem ji, »da se mi zdi, da ti nič ne trpiš«. Vendar me je sv. Terezija prepričala, da je zelo trpela in mi rekla: »Sestra, vedite, da boste tretji dan to stvar zelo dobro uredili.« Ko sem glede tega podvomila, se mi je dala spoznati kot svetnica. Mojo dušo je v trenutku napolnila radost in sem ji rekla: »Ti si sveta!« Odgovorila mi je: »Da, sem sveta. Zaupaj, da boš zadevo rešila tretji dan.« Rekla sem ji: »Sv. Terezija, povej mi, ali bom v nebesih?« Odgovorila mi je: »Da, sestra, vi boste v nebesih.« – »Ali bom sveta?« – Odgovorila mi je, da bom sveta – »Toda, Terezija, ali bom tako sveta kakor ti, na oltarjih?« – Odgovorila je: »Da, ti boš sveta kakor jaz, toda zaupati moraš Gospodu Jezusu.« – Vprašala sem, ali bosta oče in mati v nebesih, če (72) [ni dokončano] – Odgovorila mi je: »Bosta«. Še naprej sem spraševala: »Ali bodo moje sestre in bratje v nebesih? Rekla mi je, da moram zanje veliko moliti, a jasnega odgovora mi ni dala. Razumela sem, da potrebujejo veliko molitve.
To so bile sanje in kakor pravi pregovor: »Sanje – privid, Bog – vera.« Tretji dan sem težko zadevo z lahkoto uredila, kakor je povedala sv. Terezija. Vse o tej zadevi se je dobesedno izpolnilo, kakor mi je povedala. To so bile sanje, vendar so imele svoj pomen.
151 + Ko sem bila nekoč v kuhinji s sestro N.,[82] se je name nekoliko ujezila in mi za kazen ukazala sesti na mizo. Medtem ko je sama težko delala, pospravljala in ribala, sem jaz sedela na mizi. Sestre, ki so prihajale, so se čudile, da sedim na mizi, in vsaka je pripomnila, kar je hotela. Ena – da sem lenuh, druga – kakšen čudak. Takrat sem bila še postulantka. Druge so se spraševale: »Kakšna sestra bo to?« Z mize pa nisem smela, ker mi je sestra pod pokorščino[83] ukazala, da moram sedeti do takrat, dokler mi ne reče iti dol. Kako sem se takrat zatajevala, ve samo Bog. Mislila sem, da bom zgorela od sramu. Bog sam je včasih kaj takega dopustil, da bi oblikoval mojo notranjost. Vendar me je Gospod za to ponižanje nagradil z veliko tolažbo. Ob večernem blagoslovu sem ga zagledala v veliki lepoti. Jezus me je ljubeznivo pogledal in rekel*:* **Moja hči, ne boj se trpljenja, jaz sem s teboj.**
152 Ko sem bila neko noč dežurna,[84] sem v duši tako trpela zaradi slikanja podobe, da nisem več vedela, česa naj se oprimem. Po eni strani nenehno prigovarjanje, da je to le prevara, po

---

[82] Sestra Favstina je bila takrat postulantka in je delala v kuhinji skupaj s s. Marcjanno Oświęcimek (izg. Ošvjenćimek), ki je po kosilu naročila pospraviti in pomiti posodo, sama pa je odšla. Helena – poznejša s. Favstina – se je lotila dela, vendar ga ni utegnila končati, ker so sestre prihajale pozneje h kosilu in jo je vsak trenutek katera prosila, naj ji prinese kosilo ali naredi kakšno drugo uslugo. Ko se je s. Marcjanna vrnila v kuhinjo in videla, da posoda ni pospravljena, ji je za pokoro ukazala sesti na mizo in sedeti tako, dokler bo ona sama delala.

S. Marcjanna–Julia Oświęcimek, roj. 1897, v skupnost vstopila l. 1919, je delala dolga leta kot kuharica. Umrla je 20. 4. 1979.

[83] S. Marcjanna ni imela pravice ukazovati »pod pokorščino!« Kot se spominja, je ukazala Heleni – zato, ker ni izpolnila njenega naročila – sesti na mizo in gledati, kako bo sama dokončala to delo. Helena se je, začudena spričo pokore te vrste, obotavljala. Tedaj je s. Marcjanna postulantko vprašala: »A tako si, Helenka, poslušna?« To vprašanje je s. Favstina razumela kot ukaz »pod pokorščino«.

[84] V nekaterih redovniških hišah skupnosti, tudi v Varšavi, Żytna ulica 3/9, je bila navada, da so sestre ponoči dežurale; pazile, da bi se ne prikradli tatovi. Dežurne so pregledovale hišo, osvetljevale dvorišče in skozi okna gledale ven, da bi obvarovale hišo pred možno tatvino.

drugi strani pa mi je neki duhovnik rekel, da mogoče Bog želi, da bi ga častili po tej podobi in da je treba poskrbeti za slikarja. A moja duša je bila zelo utrujena. Ko sem prišla v kapelo, sem glavo približala k tabernaklju, potrkala (73) in rekla: »Jezus, poglej, kakšne velike težave imam zaradi slikanja podobe. Iz tabernaklja sem zaslišala glas**: Moja hči, tvoje trpljenje ne bo več dolgo trajalo.**

153 Nekega dne sem zagledala dve poti: široko, s peskom in cvetjem posuto, polno veselja in glasbe ter drugega razvedrila. Ljudje, ki so šli po tej poti, so plesali in se zabavali – prišli so do konca, ne da bi opazili, da se tu pot konča. Na koncu te poti je zijal strašen prepad, namreč peklensko brezno. Duše so slepo padale v to brezno. Kot so prihajale, tako so padale vanj. Bilo jih je tako veliko število, da jih ni bilo mogoče prešteti. Videla sem tudi drugo pot, bolje rečeno, stezico. Bila je ozka in posuta s trnjem in kamenjem, a ljudje, ki so šli po njej, so [imeli] solze v očeh in bili so deležni različnega trpljenja. Nekateri so padali po kamenju , se takoj dvignili in šli naprej. Na koncu poti je bil čudovit vrt, prenapolnjen z vsakršno srečo. Vse duše so vstopale vanj. Takoj so pozabile na svoje trpljenje.

154 Ko je bilo češčenje pri frančiškankah Marijine družine,[85] sem z eno od sester zvečer odšla tja k češčenju. Takoj, ko sem stopila v kapelo, je mojo dušo napolnila Božja navzočnost. Molila sem kot včasih, brez besed. Nenadoma sem zagledala Gospoda, ki mi je rekel*:* **Zavedaj se, če zanemariš slikanje podobe in vse delo usmiljenja, boš morala na sodni dan dajati račun za veliko število duš.** Po teh Gospodovih besedah sta mojo dušo prevzela strah in bojazen. Sama se nisem mogla pomiriti. V meni so odmevale besede, da na dan božje sodbe ne bom odgovarjala samo zase, ampak še za druge duše. Te besede so se globoko zajedle v moje srce. Ko sem se vrnila domov, sem stopila k malemu Jezusu.[86] Pred najsvetejšim zakramentom sem padla na obraz in rekla Gospodu: »Vse bom naredila, kar bo v moji moči, vendar te prosim, ostani vedno z menoj in daj mi moč, da izpolnim tvojo sveto voljo, ker ti zmoreš vse, a jaz sama od sebe ničesar.«

155 (74) + Že nekaj časa se mi dogaja, da v duši čutim, ko kdo zame moli. Takoj tudi v svoji duši začutim, če me kakšna oseba prosi za molitev; čeprav mi tega ne pove, v duši to čutim. To zaznam tako, da začutim nemir, kot da bi me kdo klical. Ko molim, sem pomirjena.

156 +Nekoč sem goreče hrepenela, da bi prejela sveto obhajilo, toda pojavil se je neki dvom in nisem pristopila. Zelo sem zaradi tega trpela. Zdelo se mi je, da mi bo od bolečine počilo srce. Ko sem se polna grenkobe v srcu oprijela dela, je nenadoma stopil Jezus predme in mi rekel: **Moja hči, ne opuščaj svetega obhajila, razen takrat, ko si prepričana, da si zelo grešila. Sicer pa naj te ne zadržuje noben dvom pred združitvijo z menoj v moji skrivnosti ljubezni. Tvoji mali prestopki izginejo v moji ljubezni kakor slama, vržena v velik ogenj. Vedi, da me zelo žalostiš, če me ne prejemaš pri svetem obhajilu.**

157 + Zvečer, ko sem stopila v malo kapelo, sem v svoji duši zaslišala naslednje besede: **Moja hči, premišljuj besede: V svojem trpljenju je še bolj molil**. Ko sem se začela v to poglabljati, je v mojo dušo prisijalo veliko svetlobe. Spoznala sem, kako zelo moramo vztrajati v molitvi in da je včasih od take naporne molitve odvisna naša rešitev.

158 + Ko sem bila v Kiekrzu,[87] da bi za nekaj časa zamenjala eno od sester,[88] sem neko popoldne šla po vrtu, se ustavila na obali jezera in dolgo premišljevala o tej naravni prvini. Nenadoma sem ob sebi zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je dobrotljivo rekel: **Vse to sem ustvaril zate, moja nevesta, in vedi, da vse lepote niso nič v primerjavi s tistim, kar sem ti pripravil v večnosti.** Moja duša je bila napolnjena s tako veliko radostjo, da sem ostala tam do večera, a se mi je zdelo, da je trajalo zelo kratek čas. Ta dan sem imela prosto in določila

---

[85] Priljubljeno splošno ime za sestre Skupnosti frančiškank Marijine družine je bilo »družinarke«, ki jih je leta 1857 ustanovil nadškof Zygmunt Feliński. Glavna redovna hiša te skupnosti je v Varšavi v ulici Żelazni in je soseda generalne hiše Kongregacije Božje Matere usmiljenja.

[86] »Mali Jezus« – glej opombo 17.

[87] Leta 1929 je s. Favstina nekaj časa prebivala v redovni hiši skupnosti v Kiekrzu pri Poznanju.

[88] Verjetno je nadomeščala s. Modesto Rzeczkowsko, ki je bila v tem času bolna in je morala odpotovati na zdravljenje v Varšavo.

sem ga za enodnevno duhovno obnovo,[89] (75) torej sem se lahko nemoteno posvetila molitvi. O kako neskončno je Bog dober! Spremlja nas s svojo dobroto. Najpogosteje se zgodi, da mi Gospod podarja največje milosti takrat, ko jih sploh ne pričakujem.

159 + O sveta hostija, zame si zaklenjena v zlatem kelihu,
da bi hodila čista, neomadeževana in nedotaknjena v veliki džungli izgnanstva.
Naj to naredi moč tvoje ljubezni. O sveta hostija, naseli se v moji duši,
ti najčistejša ljubezen mojega srca,
in tvoja svetloba naj prežene temine.
Ponižnemu srcu ne odrečeš svoje milosti.
O sveta hostija – ti radost nebes,
čeprav skrivaš svoje veličastvo in se mi predstavljaš kot drobcen kruh,
vendar močna vera odstranja to zaveso.

160 + Dan križarskega pohoda[90] – ki je peti dan v mesecu, tokrat je to prvi petek. Danes je moj dan, da bi bedela pred Gospodom Jezusom. Tega dne moram zadoščevati Gospodu za vse žalitve in preziranja in moliti, da bi se na ta dan ne zgodilo nobeno bogoskrunstvo. Moj duh je bil ta dan razžarjen z izredno ljubeznijo do evharistije. Zdelo se mi je, da sem spremenjena v ogenj. Ko sem se približala k svetemu obhajilu, sem opazila še drugo hostijo, ki se je obesila na duhovnikov rokav, in nisem vedela, katero naj sprejmem. Ko sem za hip premišljevala, je duhovnik postal nestrpen in mi z roko dal znamenje za obhajilo. Ko sem iz njegove roke prejela hostijo – je druga padla v moje roke. Duhovnik je odšel do konca obhajilne mize in obhajal naprej, jaz pa sem ves čas držala Gospoda Jezusa v svojih rokah. Takoj, ko se je duhovnik ponovno približal, sem mu dala hostijo, da bi jo položil v kelih, kajti prej, ko sem prejela Gospoda Jezusa, nisem mogla reči, da je druga hostija padla iz keliha, ampak šele, ko sem zaužila obhajilo. Vendar sem tedaj, ko sem imela hostijo (76) v rokah, začutila takšno moč ljubezni, da ves dan nisem mogla ničesar jesti in sem bila tešč. Iz hostije sem zaslišala besede: **V tvojih rokah sem se hotel spočiti, ne le v tvojem srcu***;* isti trenutek sem zagledala malega Jezusa. A ko se mi je duhovnik približal, sem spet videla hostijo.

161 O Marija, prečista Devica,
ti čisti kristal mojega srca.
Ti moja moč, o sidro mogočno,
ti si ščit in obramba slabotnega srca.

O Marija, ti si čista in neprimerljiva,
Mati in hkrati Devica.
Ti si lepa kot sonce, brezmadežna;
z ničimer se ne da primerjati podoba tvoje duše.

Tvoja lepota je prevzela oko trikrat Svetega,
da je stopil z neba, zapustil prestol večnega mesta,
sprejel telo in kri iz tvojega srca,
in devet mesecev skrit prebival v srcu Device.

O Mati, Devica, tega nihče ne doume,
da neskončni Bog postane človek

---

[89] Na začetku vsakega meseca imajo vse sestre en dan duhovne obnove ali rekolekcije. Na ta dan ni rekreacije, sestre skrbijo za molk in notranjo zbranost, opravljajo enourno meditacijo, križev pot, izpraševanje vesti glede duhovnega prizadevanja ves mesec, poleg tega pa imajo še polurno meditacijo o smrti.

[90] En dan v mesecu, ki ga je določila učiteljica novink, je vsaka novinka preživljala kot »dan križarskega pohoda«. Ta dan se je bila dolžna truditi za večjo zbranost in združenje z evharističnim Jezusom, učiteljico je prosila tudi za dodatno premagovanje, vse svoje delo, molitve in trpljenje pa je darovala Gospodu Jezusu v zadoščenje za grešnike. Nekatere sestre so to navado ohranile tudi po odhodu iz noviciata.

samo iz ljubezni in neizmernega usmiljenja.
Po tebi, Mati, nam dano je z njim vekomaj živeti.

O Marija, Mati deviška in vrata nebeška,
po tebi nam je prišlo odrešenje.
Vsaka milost za nas priteka iz tvojih rok.
Samo zvesto posnemanje tebe – me more posvetiti.

O Marija, Devica – lilija prečudovita,
tvoje srce je bilo za Jezusa prvi tabernakelj na zemlji.
Ker je bila tvoja ponižnost najgloblja,
si povzdignjena nad angelske zbore in svetnike.

Marija, dobra Mati moja,
izročam ti dušo, telo in svoje ubogo srce,
bodi zavetnica mojega življenja,
posebej ob smrtni uri, v poslednjem boju.

162 (77) JMJ Jezus, vate zaupam. 1. januarja 1937

Pregled kontrole o stanju duše. Posebno izpraševanje vesti – družiti se z usmiljenim Kristusom. Vaja – notranji mir, strogi molk.

Vest

Januar: Bog in duša, molk. Zmage – 42, porazi – 4.
Zdihljaj: A Jezus je molčal.

Februar*:* Bog in duša, molk. Zmage – 36, padci 3.
Zdihljaj: Jezus, vate zaupam.

Marec: Bog in duša, molk. Zmage – 51, padci – 2
Zdihljaj*:* Jezus, razvnemi moje srce z ljubeznijo.

April: Bog in duša, molk. Zmage – 61, padci – 4.
Zdihljaj: Z Bogom zmorem vse.

Maj: Bog in duša, molk. Zmage – 92, padci – 3.
Zdihljaj: V njegovem imenu je moja moč.

Junij: Bog in duša, molk. Zmage – 64, padci – 1
Zdihljaj: Vse za Jezusa.

Julij: Bog in duša. Zmage – 62, padci – 8.
Zdihljaj*:* Jezus, odpočij se v mojem srcu.

Avgust: Bog in duša, molk. Zmage – 88, padci – 7
Zdihljaj: Jezus, ti veš.

September: Bog in duša, molk. Zmage – 99, padci – 1.
Zdihljaj: Jezus, skrij me v svojem Srcu.

Oktober: Bog in duša, molk. Zmage – 41, padci – 3.
Zdihljaj: Marija, združi me z Jezusom.
[Tu se začenja drug list – duhovne vaje]

November: Bog in duša, molk. Zmage, padci.
Zdihljaj: Moj Jezus, usmiljenje.

December: Bog in duša, molk. Zmage, padci.
Zdihljaj: Pozdravljena, živa hostija.

163 (78) JMJ Leto 1937

Splošne vaje

+ Kolikorkrat moje prsi dihnejo, kolikorkrat utripne moje srce, kolikorkrat moja kri zakipi po mojem telesu, toliko tisočkrat želim poveličevati tvoje usmiljenje, o presveta Trojica.
+ Vsa se želim spremeniti v tvoje usmiljenje, da bi bila živi odsev tebe, o Gospod. Naj ta največja Božja lastnost, to je brezmejno Božje usmiljenje, skozi moje srce in mojo dušo dospe k bližnjim.
Pomagaj mi, o Gospod, da bi bile moje oči usmiljene, da nikoli ne bi sumničila in ne sodila po zunanjosti, ampak iskala to, kar je v dušah mojih bližnjih lepo, in jim pomagala.
Pomagaj mi, da bi bil moj sluh usmiljen, da bi se sklanjala k bližnjim v potrebah, da bi moja ušesa ne bila brezbrižna ob bolečini in vzdihih bližnjih.
Pomagaj mi, Gospod, da bi bil moj jezik usmiljen, da bi o svojih bližnjih nikoli ne govorila zaničljivo, pač pa da bi imela za vsakega besedo tolažbe in odpuščanja.
Pomagaj mi, Gospod, da bi bile moje roke usmiljene in polne dobrih del, da bi svojim bližnjim znala delati le dobro in bi nase sprejemala težja in napornejša dela.
Pomagaj mi, da bi bile moje noge usmiljene, da bi svojim bližnjim vedno hitela na pomoč, ne oziraje se na svojo onemoglost in utrujenost. Služenje bližnjim je moj pravi počitek.
Pomagaj mi, Gospod, da bi bilo moje srce usmiljeno, da bi čutila vse trpljenje bližnjih in da nikomur ne odrečem svojega srca. Iskreno se bom srečevala tudi s tistimi, za katere vem, da bodo zlorabljali mojo dobroto, toda sama se bom zaprla v Srce usmiljenega Jezusa. O svojem trpljenju bom molčala. O moj Gospod, naj se tvoje usmiljenje odpočije v meni.
+ Ti sam mi naročaš, naj se vadim v treh stopnjah usmiljenja. Prvič: delo usmiljenja, kakršno koli že bodi. Drugič: beseda usmiljenja; česar z dejanjem ne zmorem, naj se uresniči z besedo. Tretjič: molitev; česar ne bom mogla uresničiti niti z dejanjem niti z besedo usmiljenja, to vedno zmorem z molitvijo. Molitev pošiljam celo tja, kamor telesno ne morem priti.
O moj Jezus, spremeni me v sebe, kajti ti zmoreš vse.
[Ostale štiri prazne strani].

164 (83) + JMJ Varšava, leto 1933

Priprava [tretja probacija] pred večnimi zaobljubami[91]

Ko sem zvedela, da moram potovati na pripravo, se je veselilo moje srce spričo tako nepojmljive ljubezni, kakor so večne zaobljube. Pohitela sem pred najsvetejši zakrament; ko sem se zatopila v zahvalno molitev, sem v svoji duši zaslišala besede**: Moj otrok, ti si moja**

[91] Glej opombo 55.

radost, ti si osvežitev mojega Srca. Dajem ti toliko milosti, kolikor jih moreš prenesti. Kadar koli me želiš razveseliti, spregovori svetu o mojem velikem in neizmernem usmiljenju.
165 Ko sem nekaj tednov, preden so mi sporočili, da bom imela pripravo, za trenutek stopila v kapelo, mi je Jezus rekel**: Ta trenutek se predstojnice posvetujejo, katere sestre naj izpovedo večne zaobljube. Vse ne bodo dosegle te milosti, a tega so same krive. Kdor ne uporablja malih milosti – tudi velikih ne bo dobil. Toda tebi, moj otrok, je dana ta milost.** Veselo začudenje je prevzelo mojo dušo, in to zaradi tega, ker mi je pred nekaj dnevi ena od sester rekla, da ne bom pripuščena k tretji probaciji. Rekla je, da bo sama poskrbela za to, da bi mi ne dovolili izpovedati zaobljub. Na to nisem nič odgovorila, a bilo mi je zelo težko pri srcu. Toda trudila sem se, kolikor sem mogla, da bi prikrila svojo bolečino.
O Jezus, kako čudoviti so tvoji nameni. Zdaj vidim, da ljudje sami od sebe ne morejo veliko – kajti imela sem svojo probacijo, kakor je Jezus napovedal.
166 V molitvi vedno najdem razsvetljenje in moč duha, kljub občasnim težkim in neprijetnim trenutkom, da je komaj mogoče razumeti, da se kaj takega more dogajati v samostanu. Božja previdnost je včasih nenavadna, toda to se vedno dogaja z namenom, da bi se v duši prebudile ali se izpopolnile kreposti. Zato so tu težave.
167 (84) Danes [november 1932] sem prispela v Varšavo na tretjo probacijo. Po prisrčnem pozdravu z dragimi predstojnicami sem za trenutek stopila v malo kapelo. Nenadoma je Božja navzočnost zajela mojo dušo in zaslišala sem besede: **Moja hči, želim, da bi bilo tvoje srce oblikovano po mojem usmiljenem Srcu. Vsa moraš biti prepojena z mojim usmiljenjem**.

Draga mati učiteljica[92]

me je takoj vprašala, ali sem v tem letu opravila duhovne vaje. Odgovorila sem, da ne. »Potem morate opraviti vsaj tridnevne duhovne vaje.«
Bogu hvala. Pravkar so bile v Walendowu[93] osemdnevne duhovne vaje in lahko bi se jih udeležila. Vendar so se v zvezi s potovanjem tja začele težave. Neka oseba je temu zelo nasprotovala in že je kazalo, da ne bom odpotovala. Po kosilu sem odšla na petminutno češčenje. Zagledala sem Gospoda Jezusa, ki mi je povedal: **Moja hči, pripravljam ti velike milosti na duhovnih vajah, ki jih jutri začneš.** Odgovorila sem: »Jezus, saj so se duhovne vaje pravkar začele, a jaz ne smem odpotovati.« Rekel mi je: **Pripravi se na to, da boš jutri začela duhovne vaje, glede tvojega odhoda bom uredil s predstojnicami.** Takoj je Jezus izginil. Začela sem premišljevati, kako se bo to zgodilo. A sem se že v naslednjem trenutku otresla vseh misli o tem in sem takoj molila k Svetemu Duhu za razsvetljenje, da bi mi dal spoznati vso mojo bedo. Iz kapele sem odšla takoj po svojih opravilih. Kmalu me je poklicala vrhovna predstojnica[94] in mi rekla: »Sestra, še danes boste z materjo Valerijo odpotovali v Walendów, da bi takoj jutri mogli začeti z duhovnimi vajami. Nekako se je tako izteklo, da je mati Valerija tu, pa bosta skupaj odpotovali.« – Po manj kot dveh urah sem že bila v Walendowu. Za trenutek sem se poglobila vase in spoznala, da le Jezus lahko stvari tako uredi.
168 (85) Ko me je zagledala oseba, ki je tako silovito nasprotovala mojemu odhodu na duhovne vaje, je bila vidno presenečena in nezadovoljna. Jaz pa, ne da bi se na to ozirala, sem jo prisrčno pozdravila in odšla h Gospodu po navodila, kako naj se med duhovnimi vajami vedem.

---

[92] Voditeljica tretje probacije je bila tedaj s. Małgorzata Gimbutt.
[93] Walendów – naselje pri Varšavi (župnija Nadarzyn). Sestre so tam vodile vzgojni zavod za dekleta. L. 1936 je skupnost na podlagi odloka ministrstva za pravosodje v Walendowu ustanovila oddelek za dekleta in žene, ki so bile prvič sodno kaznovane.
S. Favstina je bila mimo duhovnih vaj v Walendowu še od 25. 3. do aprila 1936.
[94] M. Michaela Moraczewska.

169 Moj pogovor z Gospodom Jezusom pred začetkom mojih duhovnih vaj

Jezus mi je povedal, da se bodo te duhovne vaje nekoliko razlikovale od drugih. **V druženju z menoj si boš prizadevala za globok mir. Odstranil bom vse negotovosti glede tega. Vem, da si zdaj mirna, ko s teboj govorim, a ko preneham govoriti, začneš iskati dvome. Vendar vedi, da bom tako utrdil tvojo dušo, če bi se tudi hotela vznemirjati, to ne bo v tvoji moči. Za dokaz, da ti govorim jaz, se boš drugi dan duhovnih vaj spovedala duhovniku, ki jih vodi. Takoj boš šla k njemu, ko konča premišljevanje, in mu predstavila svoje bojazni, ki jih imaš zaradi mene. Odgovoril ti bom po njegovih ustih in tedaj bodo prenehale tvoje bojazni. Na teh duhovnih vajah ohrani strogi molk, kakor da bi ne bilo ničesar okrog tebe. Pogovarjala se boš le z menoj in spovednikom, predstojnice boš prosila samo za spokorniške vaje.** Izredno sem se razveselila, da mi je Gospod Jezus izkazal toliko svoje naklonjenosti in se tako ponižal k meni.
170 Prvi dan duhovnih vaj. Potrudila sem se, da sem bila zjutraj prva v kapeli. Pred premišljevanjem sem imela še nekoliko časa za molitev k Svetemu Duhu in najsvetejši Materi. Prisrčno sem prosila Božjo Mater, da bi mi izprosila milost zvestobe v mojih notranjih navdihih in da bi zvesto izpolnila vsako Božjo voljo. Z nenavadnim pogumom sem začela te duhovne vaje.
171 (86) Boj za ohranitev molka. Kot se vedno dogaja, pripotujejo na duhovne vaje sestre iz različnih redovnih hiš. Ena od sester, ki je že dolgo nisem videla, je prišla k meni v celico in mi hotela nekaj povedati. Nič nisem odgovorila in opazila je, da nočem kršiti molka. Rekla mi je: »Nisem vedela, da ste tako čudaški,« in odšla. Spoznala sem, da ni nameravala nič drugega kot zadovoljiti svojo radovedno sebičnost. O Bog, ohrani me v zvestobi.
172 Pater,[95] ki je vodil duhovne vaje, je prišel iz Amerike. Le za krajši čas je pripotoval na Poljsko in tako je prišlo do tega, da je vodil naše duhovne vaje. Ta človek je bil poln notranjega življenja. Njegovo vedenje je izražalo veličino duha; tega duhovnika sta zaznamovali odpoved in zbranost. Kljub velikim krepostim, ki jih je imel, mi je bilo težko, da bi mu glede milosti razkrila svojo dušo. Kar zadeva grehe, je vedno lahko, a kar zadeva milosti, zares zahteva od mene veliko napora in ne povem vsega.
173 Satanove skušnjave v času premišljevanja. Zajel me je čuden strah, da me duhovnik ne bo razumel; potem spet, da ne bo imel časa, da bi mu mogla vse izpovedati. Kako naj mu vse povem? Pri očetu Bukowskem bi mi bilo lažje, a tega jezuita vidim prvič. Tedaj sem se spomnila nasveta očeta Bukowskega.[96] Rekel mi je, naj bi razsvetljenja, ki mi jih pošilja Bog, po končanih duhovnih vajah čisto na kratko zapisala ali ga o tem vsaj na kratko obvestila. Moj Bog, poldrugi dan mi je minil čisto lahko – zdaj se začenja boj na življenje in smrt. Čez pol ure se začne premišljevanje in nato moram k spovedi. Satan mi prigovarja: »Če so prednice že povedale, da je tvoje notranje življenje prevara – zakaj potem sploh še spraševati (87) in mučiti spovednika? Saj ti je m. X.[97] že povedala, da se Gospod Jezus ne druži s tako bednimi osebami, in isto ti bo povedal tudi ta spovednik. Zakaj o tem še govoriti, to niso grehi in mati X. ti je vendar jasno povedala, da so vsa srečanja z Gospodom Jezusom le sanjarije, čista histerija; in zakaj moraš o tem pripovedovati temu spovedniku? Bolje storiš, če vse to zavržeš kot prevaro. Glej, toliko ponižanj te je že doletelo in veliko te še čaka, a tudi sestre

---

[95] Duhovne vaje je vodil p. Edmund Elter DJ. – Roj. 14. 11. 1887, v jezuitski red je vstopil 15. 7. 1905. Vsestransko izobraženi duhovnik – študiral je na varšavski univerzi, nato v Rimu in Parizu. Leta 1926 je bil poklican v Rim za profesorja etike na papeško gregorijansko univerzo. Leta 1932 se je vrnil v Varšavo in deloval kot dušni pastir, voditelj duhovnih vaj (rekolekcionist). V letih 1945-1948 je bil na čelu velikopoljsko-mazovjecke jezuitske province, nato pa je ponovno predaval na Gregorijani. Umrl je v Rimu 27. 8. 1955.

[96] Glej opombo 19.

[97] Najverjetneje je bila to m. Janina Bartkiewicz.

vedo, da si histerična.« »Jezus,« sem zakričala z vso močjo svoje duše. Tedaj pa je oče prišel, da bi imel govor. Govoril je kratko, kot da bi se mu mudilo. Po govoru je sedel v spovednico. Pogledam – nobena od sester ne gre. Odtrgala sem se od svojega klečalnika in takoj sem bila v spovednici.
174 Ni bilo časa za premišljevanje. Namesto da bi duhovniku opisala svoje dvome, ki so se porajali v odnosu do Gospoda Jezusa, sem začela naštevati vse že opisane skušnjave. Spovednik je takoj spoznal moje celotno stanje in rekel: »Vi dvomite, ker je Gospod Jezus z vami tako dober. Sestra, bodite popolnoma mirni. Jezus je vaš voditelj, vaša srečanja z Jezusom pa niso histerija ne sanjarjenje in ne prevara. Vedeti morate, da ste na dobri poti. Prosim vas, potrudite se, da boste tem milostim zvesti. Ne smete se jih izogibati. Predstojnikom sploh ni treba govoriti o notranjih milostih; samo po izrecnem naročilu, a o tem se, prosim, poprej dogovorite s spovednikom. Ali če Gospod Jezus želi nekaj zunanjega, morate to izpolniti po dogovoru s spovednikom, ne glede na to, koliko vas bo to stalo. Na drugi strani morate vse poročati spovedniku. Za vas prav gotovo ni kake druge poti. Molite (88) za duhovnega voditelja, sicer boste zapravili velike Božje darove. Še enkrat vam ponavljam, bodite mirni – na pravi poti ste. Na nič se ne ozirajte, temveč vedno ostanite zvesti Gospodu Jezusu. Ni pomembno to, kaj kdo govori o vas. Prav s takšnimi ubogimi osebami se Gospod Jezus druži, in čim bolj boste ponižni, tem tesneje se bo Gospod Jezus zedinjal z vami.«
175 Ko sem prišla iz spovednice, je neizrekljiva radost napolnila mojo dušo, tako da sem se umaknila v samoten kotiček na vrtu, da bi se skrila pred sestrami in se z vsem srcem predala Bogu. Njegova navzočnost me je vso prevzela in v trenutku se je vsa moja ničnost potopila v Boga. V tem trenutku sem občutila oziroma razločila tri Božje osebe, prebivajoče v meni. Mir moje duše je bil tako velik, da sem se sama sebi čudila, kako sem se mogla tako vznemirjati!
176 + Sklep: Zvestoba notranjim navdihom, če bi me ne vem kaj stalo. Ničesar storiti sama, brez predhodnega dogovora s spovednikom.
177 + Obnovitev zaobljub. Takoj zjutraj, ko sem se zbudila, se je moj duh popolnoma potopil v Boga, v ocean ljubezni. Pred sveto mašo je moja ljubezen do njega dosegla vrhunec. Po obnovitvi zaobljub in svetem obhajilu sem nenadoma zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je ljubeznivo rekel: **Moja hči, glej v moje usmiljeno Srce**. Ko sem pogledala to najsvetejše Srce, so iz njega izhajali enaki žarki, kot so na podobi – kot kri in voda. Spoznala sem, kako veliko je Gospodovo usmiljenje. Spet mi je Jezus ljubeznivo rekel: **Moja hči, pripoveduj duhovnikom o mojem nepojmljivem usmiljenju. Žgejo me žarki usmiljenja, želim jih izlivati na duše,**[a] **duše nočejo verovati v mojo dobroto.** Jezus je naglo izginil. Ves dan je moj duh ostal (89) potopljen v občuteno Božjo bližino, kljub hrupu in pogovorom, ki so v navadi po duhovnih vajah. Vse to me ni motilo. Moj duh je bil v Bogu, čeprav sem na videz sodelovala v pogovorih in celo obiskala Derdy.[98]
178 Danes začenjamo s tretjo probacijo.[99] Tri smo se zbrale pri materi Margareti, ker so druge sestre pravkar imele svojo tretjo pripravo v hiši noviciata. Mati Margareta je začela z molitvijo in razlago tretje priprave ter pripomnila, kako velika milost so večne zaobljube. Nenadoma sem na glas zajokala. Naenkrat sem pred očmi svoje duše zagledala vse Božje milosti, svojo ničevost in nehvaležnost pred Bogom. Sestre so me začele oštevati zaradi mojih solz, a mati učiteljica me je zagovarjala in rekla, da se temu ne čudi.
Po končani uri pouka sem odšla pred najsvetejši zakrament in kot največja beda in ničevost prosila Gospoda za usmiljenje, da bi blagovolil očistiti in ozdraviti mojo revno dušo. V tem trenutku sem zaslišala besede**: Moja hči, vsa tvoja beda je zgorela v ognju moje ljubezni**

---

[98] Derdy – naselje, ki spada v župnijo Nadarzyn, blizu Walendowa. Kneginja Czetwertyńska je skupnosti podarila delček polja, gozda in gospodarska poslopja za ureditev zavoda za otroke – moralno ogrožene sirote. Do leta 1947 je ta hiša bila pod upravo predstojnice v Walendowu, od takrat dalje pa so Derdy samostojna postojanka skupnosti.

[99] Na tretji probaciji s s. Favstino so bile: s. Bonawentura Edelman – Głowacka (1902-1936); s. Florentyna Pająk (1905-1950); s. Henryka Skolimowska (1900-1974); s. Renata Jodłowska (1903-1962).

kakor bilka, vržena v nepojmljivi žar. S svojo ponižnostjo privlačiš nase in na druge duše celo morje mojega usmiljenja. Odgovorila sem: »Jezus, oblikuj moje ubogo srce po tvojem božjem okusu.«
179 Ves čas priprave je bila moja dolžnost pomagati sestri v oblačilnici.[100] Ta dolžnost mi je dala veliko možnosti za vajo v krepostih. Večkrat sem morala tudi po trikrat nesti perilo nekaterim sestram. Ni jim bilo mogoče ustreči. A spoznala sem tudi velike kreposti nekaterih sester, ki so vedno prosile, da bi jim iz pralnice dajali, (90) kar je najslabšega v vsej pralnici. Občudovala sem tega duha ponižnosti in odpovedi.
180 + V adventu se je v moji duši zbudilo veliko hrepenenje po Bogu. Moj duh je z vso močjo svojega bistva hrepenel po Bogu. V tem času mi je Gospod podelil velika razsvetljenja v spoznavanju njegovih lastnosti.
Prva lastnost, ki mi jo je Gospod dal spoznati, je njegova svetost. Ta svetost je tako velika, da pred njo drhtijo vse moči in oblasti. Čisti duhovi zakrivajo svoje obličje in tonejo v neprestanem češčenju. Samo z eno besedo izražajo svoje največje spoštovanje: to je Svet ... Svetost Boga je razlita na Božjo Cerkev in na vsako osebo, ki v njej živi – vendar ne v enaki meri. So duše, ki so popolnoma pobožanstvene, a so tudi duše, ki komajda živijo.
Drugo spoznanje, ki mi ga je podelil Gospod – to je njegova pravičnost. Njegova pravičnost je tako velika in prodorna, da sega v bistvo stvari in vse pred njim obstaja v goli resnici in nič brez nje ne more obstajati.
Tretja lastnost je ljubezen in usmiljenje. Spoznala sem, da je največja Božja lastnost ljubezen in usmiljenje. Ta povezuje ustvarjeno bitje s Stvarnikom. Najbolj vzvišeno ljubezen in neskončno usmiljenje spoznavam v učlovečenju Besede, v njegovem odrešenju. Spoznala sem, da je to največja lastnost v Bogu.
181 Danes sem pospravljala sobo neke sestre. Kljub temu, da sem pospravljala zelo skrbno, mi je ta sestra ves čas hodila za petami in govorila: »Tu je še prašno. Tam je še en madež na tleh.« Tudi desetkrat sem ponovila isto delo, samo da bi ji ustregla. Delo ne utruja, pač pa tisto neobvladano govorjenje in zahteve. Ni ji bilo dovolj, da me je ves dan mučila, ampak me je zatožila še učiteljici novink. – Mati, prosim vas, kakšna nenatančna sestra je to, ne zna se podvizati. – Naslednjega dne sem brez izgovora ponovno šla opravljat isto delo. Ko je spet mučno sitnarila, sem pri sebi pomislila: »Jezus, lahko sem tiha mučenica. Moči ne jemlje delo, ampak takšno mučenje.«
182 Spoznala sem, da imajo nekatere osebe poseben dar, nagajati drugim. Mučno sitnarijo, kolikor le morejo. Uboga tista oseba, ki jim pade v roke. Nič ne pomaga, tudi najboljše stvari so tu sprevržene.

+ Božični večer

Danes sem se najprisrčneje združila z Božjo Materjo, doživela sem njene notranje trenutke. Zvečer, pred lomljenjem óblatov, sem stopila v kapelo, da bi v duhu delila óblate z meni ljubimi osebami in prosila Božjo Mater milosti zanje. Moj duh je bil ves zatopljen v Boga. Med polnočnico sem v hostiji zagledala Dete Jezusa. Moj duh je popolnoma utonil v Bogu. Čeprav le majhen otrok, vendar je njegova veličina prevzela mojo dušo. Globoko me je ganila skrivnost, velika ponižnost Boga in njegovo nepojmljivo izničenje. Vse prazniške dni je to bilo živo v moji duši. O, nikoli ne bomo razumeli tega velikega Božjega ponižanja – čim več o tem premišljujem [tu je misel prekinjena].
183 Nekega dne zjutraj, po svetem obhajilu, sem zaslišala naslednje besede*:* **Želim, da me spremljaš na poti k bolnikom.** Obljubila sem, vendar malo nato, ko sem premislila, kako

[100] »Oblačilnica« – skladišče oblačil za sestre, tudi šivalnica redovnih oblačil. Med obveznosti sester, ki so delale v oblačilnici, je bilo čiščenje, priprava in dostava opranega perila in oblačil sestram oz. dopolnitev manjkajočega pri oblačilih.

bom to storila, sem se zavedela, da svete popotnice ne spremljajo sestre drugega kora,[101] ampak sestre direktorice. (92) Pomislila sem pri sebi, da bo Jezus že našel neko rešitev. Kmalu zatem je mati Rafaela prišla pome in rekla: »Vi, sestra, boste spremljali Gospoda Jezusa, ko pojde duhovnik k bolnikom.« In ves čas, kar sem bila pripravnica, sem vedno s svečo spremljala Gospoda. Kot vitez Jezusa sem si prizadevala, da sem bila vedno opasana z železnim paskom,[102] saj bi spremljanje Kralja brez pasu ne bilo primerno. To premagovanje sem žrtvovala za bolnike.
184 + Sveta ura. Med to uro sem se trudila, da bi premišljevala Gospodovo trpljenje. A mojo dušo je preplavila radost in nenadoma sem zagledala malo Dete Jezusa.
Njegova veličina me je tako prevzela, da sem rekla: »Jezus, tako majhen si, pa vem, da si ti moj Stvarnik in Gospod.« Jezus mi je odgovoril: **Sem, toda s teboj se srečujem kot otrok, da bi te naučil ponižnosti in preprostosti.**
Vse trpljenje in težave sem spletla Jezusu v šopek za dan najine večne poroke. Nič mi ni bilo težko, ko sem pomislila, da je to za mojega Ženina kot dokaz moje ljubezni do njega.
185 + Moja tihota za Jezusa. – Trudila sem se za veliko tihoto za Jezusa. V največjem trušču je Jezus vedno imel tihoto v mojem srcu, čeprav sem za to morala večkrat veliko prestati. Toda kaj more biti veliko za Jezusa, za njega, katerega ljubim z vso močjo svoje duše?
186 + Danes mi je Jezus rekel**: Želim, da globlje spoznaš mojo ljubezen, s katero je moje Srce razvneto do duš. To boš razumela, ko boš premišljevala moje trpljenje. Kliči moje usmiljenje za grešnike, želim jih** (93) **odrešiti. Ko s skrušenim srcem in z vero moliš za kakšnega grešnika naslednjo molitev, mu bom podaril milost spreobrnjenja. Molitev se glasi:**
187 O kri in voda, ki izviraš iz Jezusovega Srca kot studenec usmiljenja za nas – vate zaupam.
188 Ko sem zadnje dni pustnega časa opravljala sveto uro, sem zagledala Gospoda Jezusa, kako je trpel pri bičanju. O to nepojmljivo mučenje! Kako strahotno je Jezus trpel med bičanjem! O ubogi grešniki, kako se boste na sodni dan srečali s tem Jezusom, ki ga zdaj tako trpinčite? Njegova kri je tekla na zemljo in na nekaterih mestih je meso začelo odpadati. Na hrbtu sem videla nekaj njegovih čisto golih kosti. Jezus je tiho ječal in vzdihoval.
189 Nekega dne mi je Jezus razodel, kako ljuba mu je tista sestra, ki zvesto izpolnjuje redovno pravilo. Za izpolnjevanje redovnega pravila sestra prejme večje plačilo kot za spokorne vaje in velika premagovanja same sebe. Če jih opravlja poleg redovnih pravil, bo prejela zanje svoje plačilo, a to ne bo preseglo redovnega pravila.
190 Med nekim češčenjem me je Gospod prosil, da bi se mu žrtvovala za posebno trpljenje, ki bo Bogu v zadoščenje, in to ne samo na splošno za grehe sveta, ampak posebej za napake, zagrešene v tej hiši. Takoj sem obljubila. Jezus mi je dal spoznati, kaj bom trpela. Takoj se je pred mojimi duhovnimi očmi prikazalo in odvijalo vse trpljenje, ki me bo doletelo. Prvič – moji nameni ne bodo priznani; razne obdolžitve in nezaupanje, različne vrste poniževanja in nasprotovanja bodo – tu jih vseh ne naštevam. (94) Vse je bilo pred očmi moje duše kakor temni nevihtni oblaki, iz katerih bodo vsak trenutek začele švigati strele, ki samo čakajo na mojo privolitev. Za trenutek sem se prestrašila. Takrat se je zaslišal zvonec za kosilo. Neodločno in drhte sem zapustila kapelo. Pred sabo sem neprestano videla žrtev, ker se je nisem odločila niti sprejeti niti je Gospodu odkloniti. Hotela sem se predati njegovi volji. Če mi jo Jezus sam naloži, sem že pripravljena. Toda Jezus mi je dal spoznati, da se moram sama prostovoljno odločiti in jo zavestno sprejeti, ker bi sicer v tem primeru ne imela nobenega

---

[101] Sestre Božje Matere usmiljenja so se v teh časih delile v dva kora, v tim. sestre direktorice in sestre pomočnice. O pripadnosti h koru je odločala uprava skupnosti – glede na intelektualno raven, starost in sposobnost kandidatinje.
Naloga sester direktoric je bila upravljanje skupnosti in vodenje vzgojnih zavodov, sestre pomočnice pa so jim morale pomagati, zlasti pri fizičnem delu.
[102] »Železni pasek« – vrsta pasu, ki je podoben drobni, bodeči žični mreži. Nošenje takega »paska« je bila ena od spokornih vaj.

pomena. Vsa moč žrtve je v mojem prostovoljnem dejanju spričo njega, obenem pa mi je Gospod dal spoznati, da jaz odločam, ali bom ali ne bom tega storila. Takoj sem odgovorila: »Jezus, vse sprejmem, kar koli mi hočeš poslati. Zaupam v tvojo dobroto.« V trenutku sem začutila, da sem s tem dejanjem Bogu izkazala veliko čast. Oborožila sem se s potrpežljivostjo. Ko sem odšla iz kapele, sem se srečala z resničnostjo. Ne želim opisovati tega podrobno, toda bilo je toliko, da sem komaj še zmogla prenesti, tudi kapljice več ne bi zmogla.

191 + Nekega jutra sem v svoji duši zaslišala naslednje besede: **Pojdi k materi vrhovni predstojnici**[103] **in ji povej, da mi ta stvar v tej in tej hiši ni všeč.** Zadeve tu ne morem omeniti, tudi ne hiše, vendar sem materi vrhovni predstojnici povedala, čeprav me je to veliko stalo.

192 Nekoč sem vzela nase hudo skušnjavo, ki jo je trpela ena izmed naših gojenk iz hiše v Varšavi. Šlo je [za] skušnjavo samomora. Celih sedem dni sem trpela, po sedmih dneh ji je Jezus naklonil milost in takrat sem tudi jaz nehala trpeti. To je veliko trpljenje. Pogosto sprejemam nase muke naših gojenk. Jezus mi to dopušča – tudi spovedniki.[104]

193 (95) Moje srce je stalno Jezusovo bivališče. Razen Jezusa nihče nima vstopa vanj. Iz Jezusa črpam moč za boje z vsemi težavami in nasprotovanji. Hrepenim, da bi prešla v Jezusa, da bi se mogla popolnoma predati dušam. Ljudem se ne bi mogla približati brez Jezusa, ker vem, kaj sem po sebi. Boga sprejemam vase, da bi ga predala dušam.

194 + 27. 3. Hočem se truditi, delati, se izčrpavati za naše delo – za reševanje neumrljivih duš. Nič zato, če bodo ti napori skrajšali moje življenje, saj ne pripada več meni, ampak je last skupnosti. Z zvestobo skupnosti hočem biti koristna vsej Cerkvi.

195 Jezus, danes je moja duša omračena od trpljenja. Nobenega žarka svetlobe ni. Nevihta besni, a Jezus spi. Moj učitelj, ne bom te budila, ne bom motila tvojega sladkega sna. Verujem, da me boš okrepil brez moje vednosti.

Cele ure te častim – ti živi kruh – sredi velike duhovne suše. Jezus, čista ljubezen, ne potrebujem tolažbe, tvoja volja me hrani. O močni. Tvoja volja je cilj mojega bivanja. Dozdeva se mi, da mi ves svet služi in je odvisen od mene. Ti, Gospod, razumeš mojo dušo v vseh njenih prizadevanjih.

Jezus, čeprav ti ne morem prepevati hvalnice ljubezni, občudujem petje serafov – teh, ki jih ti tako ljubiš. Na njihov način želim potoniti vate. Takšne ljubezni ni mogoče zajeziti, ker od nje nobena sila ni močnejša. Podobna je blisku, ki razsvetli temo, (96) a v njej ne ostane. Učitelj, oblikuj sam mojo dušo po svoji volji in po svojih večnih načrtih.

196 Neka oseba si je zadala nalogo, da bi me na različne načine vadila v kreposti. Enkrat me je ujela na hodniku in začela s tem, da res nima nikakršnega razloga za očitke, vendar mi je ukazala stati cele pol ure na hodniku nasproti male kapele[105] in čakati na mater prednico, in ko bo po končanem oddihu[106] šla mimo, se moram obtožiti za različne stvari, ki mi jih je ukazala. Čeprav v svoji duši nisem imela niti pojma, za kakšne prestopke gre, sem ubogala in pol ure čakala prednico. Vsaka sestra, ki je šla mimo, me je gledala z nasmehom. Ko sem se materi prednici[107] obtožila, me je takoj poslala k spovedniku. Med spovedjo je duhovnik takoj začutil, da to ne prihaja iz moje duše in da o teh stvareh nimam pojma. Čudil se je, da si je ta oseba upala tako ukazovati.

197 O Božja Cerkev, ti si najboljša mati, samo ti znaš vzgajati in dajati duši rast. Kako velika je moja ljubezen, moje spoštovanje do Cerkve – te najboljše matere!

---

[103] M. Michaela Moraczewska.

[104] V redovni hiši skupnosti v Varšavi na Żytni ulici so bili spovedniki: p. Alojzy Bukowski DJ – izredni spovednik; p. Piotr Loeve – stalni spovednik, p. Franciszek Rosłaniec – stalni spovednik; p. Bronisław Kulesza – stalni spovednik.

[105] Nasproti male kapele – na drugi strani hodnika je bila dvorana, v kateri so bila srečanja sester.

[106] »Rekreacija« – čas, predviden za oddih po delu.

[107] Predstojnica redovne hiše je bila tedaj v Varšavi m. Rafaela Buczyńska (glej opombo 36).

198 Nekoč mi je Gospod rekel*:* **Moja hči, tvoje zaupanje in tvoja ljubezen spravljata v zadrego mojo pravičnost in ne morem kaznovati, ker me oviraš.** Kako veliko moč ima oseba, polna zaupanja!
199 Ko mislim na večne zaobljube in o njem, ki se želi z menoj združiti, ga ure in ure vpijajo moje misli. Kako se bo to zgodilo? Ti si Bog, a jaz tvoje ustvarjeno bitje. Ti si nesmrtni kralj, a jaz beračica in sama beda. Vendar mi je že zdaj vse jasno – saj bo prepad (97) izravnala tvoja ljubezen, Gospod, in tvoja milost. Ta milost bo izravnala prepad, ki je med teboj, Jezus, in menoj.
200 O Jezus, kako globoko ranijo osebo, če se stalno trudi za iskrenost, a ji očitajo neiskrenost ter ji ne zaupajo. Jezus, tudi ti si trpel te muke, da bi dal zadoščenje svojemu Očetu.
201 Tako zelo se želim skriti, da bi nobeno ustvarjeno bitje ne poznalo mojega srca. Jezus, ti edini poznaš moje srce in ga imaš v celoti v posesti. Nihče ne ve za najino skrivnost; z enim samim pogledom se sporazumeva. Vse od trenutka najinega poznanstva sem srečna. Tvoja veličina je moja polnost. O Jezus, ko sem na zadnjem mestu in nižja od poslednje, celo najmlajših postulantk, takrat se počutim, da sem na pravem mestu. Nisem vedela, da je Gospod po teh sivih kotičkih nastanil toliko sreče. Zdaj razumem, da lahko celo v ječi iz čistih prsi izvira vsa polnost ljubezni do tebe, Gospod. Zunanje stvari so brez pomena za čisto ljubezen, ki prešinja vse. Niti vrata ječe niti nebeška vrata nimajo moči nad njo. Sega do samega Boga in nič je ne more uničiti. Zanjo ni nobenih ovir, je svobodna kakor kraljica in povsod ima prost dohod. Celo smrt mora pred njo skloniti glavo.
202 Danes je pripotovala k meni moja rodna sestra.[108] Ko mi je povedala o svojih namerah, sem osupnila od groze, da je kaj takega mogoče. Nad dušo – lepo pred Bogom- so prišle velike temine in si ni znala pomagati. Na vse je gledala črno. Dragi Bog jo je dal meni v varstvo. Dva tedna sem se trudila z njo. Koliko žrtev me je stala ta duša, ve samo Bog. Za nobeno dušo nisem pred Božji prestol prinesla toliko žrtev, trpljenja in molitev kot zanjo. (98) Čutila sem, da sem zanjo pri Bogu izprosila milosti. Ko o vsem tem premišljujem, vidim, da je kot pravi čudež. Zdaj vidim, kako veliko moč ima pri Bogu prosilna molitev.
203 Zdaj, v postnem času, pogosto čutim trpljenje Gospoda Jezusa na svojem telesu. Vse, kar je Jezus trpel, globoko podoživljam v svojem srcu, čeprav moje trpljenje na zunaj ni vidno. O njem ve le moj spovednik.
204 Kratek pogovor z materjo učiteljico novink.[109] Ko sem jo spraševala o nekaterih podrobnostih, kako naj ravnam v notranjem življenju, mi je ta sveta mati na vse odgovorila z veliko jasnostjo poznavanja. Rekla mi je: »Če boste še naprej tako sodelovali z Božjo milostjo, ste le korak proč od popolnega zedinjenja z Bogom. Razumete, v kakšnem pomenu to govorim. Vaša značilnost naj bo zvestoba Božji ljubezni. Bog ne vodi vseh ljudi po taki poti.«
205 + Vstajenje. Danes med praznovanjem vstajenja sem zagledala Gospoda Jezusa v veliki svetlobi. Približal se mi je in rekel: **Mir z vami, otroci moji.** Dvignil je roko in nas blagoslovil. Rane na rokah, nogah in na strani so bile nezaceljene in sijoče. Pogledal me je s tako dobroto in ljubeznijo, da se je moja duša popolnoma potopila vanj. Rekel mi je**: Velik delež sprejemaš pri mojem trpljenju, zato ti podarjam velik delež pri svoji slavi in svoji radosti.** Vse vstajenjsko praznovanje se mi je zdelo kakor ena sama minuta. Čudovita zbranost je objela mojo dušo in je trajala vse praznike. Jezusova ljubeznivost je tako brezmejna, da se tega ne da povedati.
206 (99) Drugi dan sem po svetem obhajilu zaslišala naslednje besede*:* **Moja hči, glej v globine mojega usmiljenja in izkaži temu usmiljenju čast in slavo. To stori tako: Zberi**

---

[108] Mlajša Helenina sestra – Wanda Kowalska, roj. l. 1920. Po informaciji Józefe Kowalske Jasińske, starejše sestre, je Wanda malo pred 2. svetovno vojno vstopila v skupnost sester uršulink umirajočega Jezusovega Srca. Med vojno so jo Nemci odpeljali na ozemlje rajha. Po osvoboditvi se ni vrnila na Poljsko, poročila se je z Angležem in odšla z njim v Anglijo.
[109] Z M. Małgorzato Gimbutt.

vse grešnike vsega sveta in jih potopi v globine mojega usmiljenja. Želim se dajati dušam, želim duš, moja hči. Na moj praznik – na praznik usmiljenja – boš preletela ves svet in vodila onemogle duše k izviru mojega usmiljenja. Ozdravil jih bom in okrepil!
207 Danes sem molila za neko umirajočo osebo, ki je umirala brez svetih zakramentov, čeprav jih je vroče želela, toda bilo je prepozno. Bila je [to] sorodnica – teta. Ta oseba je bila draga Bogu. Za naju v tem trenutku ni bilo nobene razdalje.
208 O ve male vsakodnevne žrtve, ve ste mi kakor poljsko cvetje, s katerim posipam noge ljubljenega Jezusa. Včasih te malenkosti primerjam z junaškimi krepostmi, zaradi njihove trajnosti zahtevajo junaštvo.
209 V trpljenju ne iščem pomoči pri ustvarjenih bitjih, ampak mi je Bog vse, čeprav se mi včasih zdi, kot da me Gospod ne sliši. Takrat se oborožim s potrpežljivostjo in molkom kakor golobica, ki se ne pritožuje in ne žaluje, ko ji vzamejo mladiče. Želim vzleteti do samega sonca, ne maram bivati v megli. Ne bom odnehala, ker sem se oprla nate – ti, moja moč.
210 Goreče prosim Gospoda, da bi blagovolil okrepiti mojo vero, da se ne bi ravnala v sivi vsakdanjosti po človeških razpoloženjih, marveč po Duhu. O kako človeka vse vleče k zemlji, le živa vera ga vzdržuje v višjih območjih, a samoljubju določa njemu pripadajoče mesto – čisto zadnje.
211 (100) +Na mojo dušo se spet spušča strašna tema. Dozdeva se mi, da sem pod vplivom prevar. Ko sem šla k spovedi, da bi zajela razsvetljenje in mir – ni bilo nič. Spovednik[110] je še povečal moje dvome, bolj kakor sem jih imela prej. Rekel mi je: »Ne morem spoznati, kakšna moč deluje na vas – morda Bog, morda hudobni duh.« Ko sem odšla iz spovednice, sem začela premišljevati o njegovih besedah. Čim bolj sem jih premišljevala, tem bolj se je moja duša pogrezala v temo. Jezus, kaj naj naredim? Ko se mi je Jezus ljubeznivo približal, sem se zbala. Ali si ti res Jezus? Po eni strani me privlači ljubezen, po drugi strani strah. Kakšna muka – ne morem je opisati.
212 Ko sem spet odšla k spovedi, sem prejela odgovor: »Jaz vas ne razumem, bolje bi bilo, da se pri meni ne spovedujete.« Moj Bog, toliko se moram mučiti, da sploh kaj spregovorim o svojem notranjem življenju, na to pa dobim odgovor: Jaz vas ne razumem.
213 Ko sem odšla iz spovednice, me je prevzela strašna stiska. Odšla sem pred Najsvetejše in rekla: »Jezus, reši me, saj vendar vidiš, da sem slabotna. Takoj sem zaslišala besede: **Med duhovnimi vajami pred zaobljubami ti bom pomagal.**
Ohrabrena od teh besed sem šla naprej, ne da bi koga spraševala za nasvet. Toda čutila sem takšno nezaupanje do sebe, da sem se odločila enkrat za vselej rešiti se teh dvomov. Čakala sem na duhovne vaje, ki morajo biti pred večnimi zaobljubami. Že nekaj dni pred tem sem vztrajno prosila Boga razsvetljenja za duhovnika, pri katerem naj se spovem, da bi on dokončno odločil, ali da – ali ne; mislila sem: enkrat za vselej bom mirna. Vendar me je skrbelo, ali me bo sploh kdo hotel poslušati o tej stvari. Odločila sem se, da ne bom o tem več mislila, pač pa bom popolnoma zaupala Gospodu. Besede »v času duhovnih vaj« so mi odmevale v ušesih.
214 (101) Vse je že pripravljeno. Jutri zjutraj moramo odpotovati v Krakov na duhovne vaje. Danes sem stopila v kapelo, da se Bogu zahvalim za premnoge milosti, ki mi jih je naklonil v zadnjih petih mesecih. Moje srce je bilo močno ganjeno ob misli na tolike milosti in skrb mojih predstojnic.
215 Moja hči, bodi mirna, vse zadeve prevzemam nase. Sam bom urejal s predstojnicami in spovednikom. S prav takšno preprostostjo in zaupanjem govori z očetom Andraszem, kakor govoriš z menoj.
216 Danes [18. 04. 1933] smo prišle v Krakov. Kakšno veselje, da sem se spet znašla tu, kjer sem začenjala prve korake v duhovnem življenju. Draga mati učiteljica novink[111] je vedno enaka – vesela in polna ljubezni do bližnjih. Takoj sem stopila v kapelo in veselje se je razlilo

[110] Verjetno eden od stalnih spovednikov v Varšavi.
[111] S. Maria Józefa Brzoza.

v mojo dušo. V trenutku sem se spomnila brezmejnih milosti, ki sem jih tu prejela kot novinka.
217 Danes smo se zbrale, da bi za eno uro odšle v noviciat. Mati učiteljica, m. Jožefa, je spregovorila nekaj besed in pripravila potek duhovnih vaj. Ko nam je govorila, je bilo pred mojimi očmi vse, kar je ta draga mati za nas storila. V svoji duši sem do nje čutila veliko hvaležnost. Neka bolečina mi je stisnila srce, da sem zadnjikrat v noviciatu. Že se moram boriti z Jezusom, delati z Jezusom, trpeti z Jezusom; z eno besedo – živeti in umirati z Jezusom. Učiteljica novink me ne bo več spremljala od koraka do koraka, da bi me poučevala, zdaj opominjala, zdaj spodbujala, tudi hrabrila ali očitala. Čutim samo nekakšen čuden strah. Jezus, izmisli si kaj proti temu! Čeprav bom imela prednico, je vendar človek že bolj prepuščen sam sebi.

(102) Krakov, 21. 4. 1933

218 + V večjo Božjo slavo
Osemdnevne duhovne vaje pred večnimi zaobljubami

Danes začenjam z duhovnimi vajami. Jezus, moj učitelj, usmerjaj me, vodi me po svoji volji, očisti mojo ljubezen, da bo tebe vredna, stori z menoj, kar želi tvoje neizmerno usmiljeno Srce. Jezus, v teh dneh ostajava skupaj med štirimi očmi do trenutka najine združitve. Ohranjaj me, Jezus, v zbranosti duha.
219 Zvečer mi je Gospod rekel*:* **Moja hči, naj te nič ne plaši in ne bega, ohrani globok mir. Vse je v mojih rokah. Vse ti bom dal razumeti po ustih očeta Andrasza. Bodi do njega kakor otrok.**

220 Trenutek pred Najsvetejšim

O moj Gospod in večni Stvarnik, kako naj se ti zahvalim za to veliko ljubezen, da si ravno mene blagovolil izbrati za svojo nevesto in me s seboj združuješ z večno zavezo? Ti najljubši zaklad mojega srca, izročam ti vsa zahvaljevanja in poveličevanja svetih duš, vseh angelskih zborov, še posebej pa se združujem s tvojo Materjo. – O Marija, moja Mati, ponižno te prosim, ogrni mojo dušo s svojim deviškim plaščem v tem tako pomembnem trenutku mojega življenja, da bi tako postala še ljubša tvojemu Sinu in da bi mogla pred vsem svetom in vso večnost dostojno poveličevati usmiljenje tvojega Sina.
221 (103) Danes nisem mogla razumeti premišljevanja. Moj duh je bil nenavadno potopljen v Boga. Nisem se mogla prisiliti, da bi premišljevala o tem, kar je govoril pater na duhovnih vajah. Pogosto ni v moji moči, da bi premišljevala po točkah. Moj duh je z Gospodom in to je moje premišljevanje.

222 Nekaj besed o govoru matere učiteljice novink, Marije Jožefe

Veliko reči mi je mati pojasnila in me pomirila glede mojega notranjega življenja, da sem na pravi poti. Zahvalila sem se Gospodu Jezusu za to veliko milost, kajti ona je prva od mojih predstojnic, ki v tem pogledu v meni ni vzbujala dvomov. O kako neizmerno dober je Bog!
223 Živa hostija, moja edina moč, izvor ljubezni in usmiljenja, objemi ves svet, krepčaj onemogle duše. O blagoslovljen bodi trenutek, v katerem nam je Jezus zapustil svoje neizmerno usmiljeno Srce.
224 Trpeti – ne pritoževati se, druge tolažiti, a svoje lastno trpljenje potapljati v presveto Srce. Vse proste trenutke brez obveznosti bom preživela ob vznožju najsvetejšega zakramenta. Pri

Gospodovih nogah bom iskala razsvetljenja, tolažbe in moči. Neprestano bom Bogu izkazovala hvaležnost za njegovo veliko usmiljenje do mene in nikoli ne bom pozabila dobrot, [ki jih je] storil zame Gospod, posebej ne milosti poklica.
Skrila se bom med sestrami kakor majhna vijolica med lilijami. Želim cveteti za svojega Stvarnika in Gospoda in pri tem pozabiti nase, sebe popolnoma izničiti za blagor neumrljivih duš – to je moja radost.

225 (104) + Nekatere moje namere

Kar zadeva sveto spoved, bom izbirala, kar me najbolj ponižuje in kar me največ stane. Včasih me malenkost več stane kakor kaj velikega. Pri vsaki spovedi se bom spomnila na trpljenje Gospoda Jezusa in pri tem v srcu obudila kesanje. Kolikor je po Božji milosti mogoče – vedno se vaditi v popolnem kesanju. Več časa bom posvetila temu kesanju. Preden pojdem v spovednico, vstopim v odprto in neizmerno usmiljeno Odrešenikovo Srce. Ko pridem iz spovednice, bom v svoji duši obudila veliko hvaležnost do presvete Trojice za nepojmljivi čudež usmiljenja, ki se dogaja v moji duši, a čim bolj je moja duša revna, tem [bolj] čutim, da me vsrkava vase morje Božjega usmiljenja in mi daje moč in veliko okrepitev.
226 Pravila, ki jih pogosto kršim: včasih prelomim molk, nepokorščina zvoncu, včasih se vmešavam v dolžnosti drugih – z največjimi napori si hočem prizadevati, da se popravim. Izogibati se godrnjavim sestram, če pa že ni mogoče, tedaj vsaj molčati in s tem dati vedeti, kako neprijetno nam je to poslušati.
Ne se meniti za človeške ozire, ampak upoštevati, kar nam narekuje lastna vest. Boga imeti za pričo vsega delovanja. Ravnati tako in tako vse izvrševati, kakor bi to želela storiti ob smrtni uri. Zato v vsem imeti Boga pred očmi.
Izogibati se domnevnim[112] dovoljenjem. Po možnosti predstojnicam natančno povedati o drobnih zadevah; zvestoba pri vajah; ne prehitro iskati oprostitve od vaj, molčati zunaj prostega časa; izogibati se šalam in zbadljivkam, ki druge vodijo v smeh in tako prekinjajo molk; izredno spoštovati tudi (105) najmanjše predpise; ne dovoliti, da te zgrabi vrtinec dela; za trenutek se ustaviti in pogledati v nebesa; malo govoriti z ljudmi – a veliko z Bogom; izogibati se zaupljivosti; ne meniti se, kdo je z menoj, kdo je proti meni; lastnih doživetij ne razodevati drugim; pri delu se izogibati glasnemu govorjenju; v trpljenju ohraniti mir in ravnotežje; v hudih trenutkih se zatekati v Jezusove rane – v njegovih ranah iskati tolažbo, olajšanje, razsvetljenje in okrepitev.
227 + V preizkušnjah iskati ljubečo Božjo roko. Nič ni bolj trajnega kakor trpljenje – vedno je človeku zvest spremljevalec. Jezus, v ljubezni do tebe se ne dam nikomur prekositi.
228 + Jezus v najsvetejšem zakramentu, ti vidiš, da danes zapuščam noviciat,[113] ko izpovedujem večne zaobljube. Jezus, ti poznaš mojo slabost in majhnost, vendar danes na poseben način prehajam v tvoj noviciat. Še naprej sem novinka, toda tvoja novinka, Jezus, ti pa bodi moj učitelj vse do sodnega dne. Vsak dan bom prihajala k pouku k tvojim nogam. Tudi najmanjše stvari ne bom naredila, ne da bi se posvetovala s teboj, svojim učiteljem. Jezus, kako se veselim, da si me ti sam povabil in sprejel v svoj noviciat, to je v tabernakelj. Ko izpovedujem večne zaobljube, nikakor še nisem popolna redovnica – ne, ne. Še naprej sem majhna, slabotna Jezusova novinka in trudila se bom za popolnost kakor v prvih dneh noviciata. Prizadevala si bom za takšno razpoloženje v duši, kakor sem ga imela prvi dan, ko so se mi odprla samostanska vrata.

---

[112] Domnevno dovoljenje je razumeti tako, da je redovna oseba, ki nekaj izvršuje brez vednosti predstojnika, prepričana, da bi ji predstojnik za to dal dovoljenje.
[113] Sestre so končavale tretjo probacijo v redovni hiši noviciata.

Z zaupanjem in preprostostjo majhnega otroka se ti danes darujem, Gospod Jezus, moj učitelj. Prepuščam ti popolno svobodo pri vodenju moje duše. Vodi me po poteh, po katerih ti hočeš, jaz o njih ne bom razglabljala. Z zaupanjem grem za teboj. Tvoje usmiljeno Srce zmore vse.

Mala Jezusova novinka – s. Favstina

229 (106) + V začetku duhovnih vaj mi je Jezus rekel: **Na teh duhovnih vajah bom osebno vodil tvojo dušo. Hočem te utrditi v miru in ljubezni**.
In tako so mi minili prvi dnevi. Četrti dan me je začela mučiti negotovost: Ali se morda ne slepim v napačnem miru? Takrat sem slišala naslednje besede: **Moja hči, predstavljaj si, da si vladarica vse zemlje in moreš z vsem razpolagati, kakor hočeš. Imaš vse možnosti delati dobro, kakor ti je všeč, in v tem trenutku na tvoja vrata potrka majhen drhteč otrok s solzami v očeh, toda z velikim zaupanjem v tvojo dobroto, in te prosi za košček kruha, da ne bi umrl od lakote. Kako bi ravnala s tem otrokom? Odgovori mi, moja hči**.
Odgovorila sem: »Jezus, dala bi mu vse, za kar me prosi, in tisočkrat več.« – Gospod je odgovoril: **Tako ravnam s tvojo dušo. Na teh duhovnih vajah ti ne bom podelil samo miru, ampak tudi takšno razpoloženje duše, da se ne boš mogla vznemiriti, tudi če bi se hotela. Moja ljubezen bo osvojila tvojo dušo in hočem, da bi se v njej utrdila. Nasloni svoje uho na moje Srce in pozabi na vse ter premišljuj moje nepojmljivo usmiljenje. Moja ljubezen ti bo dala moč in pogum, ki ju potrebuješ v teh zadevah.**
230 Jezus – živa hostija, ti si moja mati, ti si mi vse. S preprostostjo in ljubeznijo, z vero in zaupanjem bom prihajala k tebi, Jezus; vse bom delila s teboj kakor otrok z ljubečo materjo – veselje in trpljenje, z eno besedo: vse.
231 Ko razmišljam o tem, da se po zaobljubah z menoj združuje Bog in jaz z njim – nihče ne more dojeti, kaj čuti moje srce. Že zdaj mi Bog daje dojeti neizmerno veličino svoje ljubezni, s kakršno me je ljubil že pred veki, a jaz sem ga začela ljubiti šele v tem času. Njegova ljubezen je bila tako velika, čista in nesebična, moja ljubezen do njega pa izvira šele iz spoznanja njega. Kolikor bolj ga spoznavam, toliko bolj (107) goreče in močneje ga ljubim in moje delovanje je popolnejše. Ko se spomnim, da bom čez nekaj dni, po večnih zaobljubah, eno z Gospodom, prevzema mojo dušo nepojmljivo veselje, ki ga sploh ne morem opisati. Pri prvem srečanju z Gospodom se je vanj potopil pogled moje duše za vedno. Z vsakim Gospodovim približanjem se v meni poglablja spoznanje in v duši raste popolnejša ljubezen.
232 + Pred spovedjo sem v duši zaslišala naslednje besede**: Moja hči, povej spovedniku vse in pred njim odpri svojo dušo, kakor to delaš pred menoj. Ne boj se ničesar; zaradi tvojega miru postavljam tega duhovnika med sebe in tvojo dušo; besede, ki jih bo odgovoril tebi – so moje. Pred njim razkrij najbolj skrite reči svoje duše. Podelil mu bom luč za spoznanje tvoje duše.**
233 Ko sem se približala rešetki, sem v svoji duši začutila veliko lahkoto in govorila sem o vsem, čemur sem se pozneje sama čudila. Njegovi odgovori so v mojo dušo vnesli globok mir. Njegove besede so bile, so in bodo za vedno ostale ognjeni stebri, ki so razsvetlili in bodo razsvetljevali mojo dušo v prizadevanju za največjo svetost.
Napotke, ki sem jih dobila od očeta Andrasza, imam zapisane na nekem drugem listu tega zvezka.[114]
234 Po spovedi se je moja duša potopila v Boga. Vztrajala sem tri ure v molitvi, a zdelo se mi je, kakor bi bilo le nekaj minut. Od tega časa dalje ne postavljam nobene ovire ljubezni, ki deluje v moji duši. Jezus je vedel, zakaj sem se prej bala družiti se z njim,[115] in to ga sploh ni žalilo. Od trenutka, ko me je pater prepričal, da to ni prevara, ampak je Božja ljubezen, sem si prizadevala v vsem biti Bogu zvesta. Zdaj vidim, da je malo takih duhovnikov, ki razumejo

[114] Glej Dn. št. 55.
[115] S. Favstina se je bala, da so morda njena notranja doživetja prevare; zlasti zato, ker so tako nanje gledali nekateri spovedniki in predstojnice.

vso globino Božjega delovanja v duši. Od takrat so se moja krila razprla za let (108) in želim poleteti v sam sončni žar. Ne bo se ustavil moj let, dokler se v Bogu ne spočijem vekomaj. Če letimo zelo visoko, ostajajo pod našimi nogami meglice, megle in oblaki, in vse čutno se mora podrediti duhu.
235 Jezus, hrepenim po reševanju duš, neumrljivih duš. Kot žrtev želim dati svojemu srcu popolno prostost. V žrtvi, ki je nihče ne sluti, se bom izčrpavala in neopažena izgorevala v svetem žaru Božje ljubezni. Bog mi s svojo navzočnostjo pomaga, da je moja žrtev popolnejša in čistejša.
236 O kako zavajajoč je videz in sodbe nepravične. O kako pogosto trpi krepost samo zato, ker je tiho. Iskreno druženje s tistimi, ki vedno zbadajo, zahteva veliko odpovedi. Človek čuti, da krvavi, a ran ni videti. Jezus, veliko tega nam bo razkril šele poslednji dan. Kakšno veselje – nič od naših naporov se ne izgubi.

237 Sveta ura

V tej uri češčenja sem spoznala vse brezno lastne revščine. Vse, kar koli je v meni dobrega, je tvoje, Gospod. Vendar, ker sem tako majhna in bedna, imam pravico računati na tvoje neskončno usmiljenje.
238 Večer. Jezus, jutri zjutraj bom izpovedala večne zaobljube.[116] Prosila sem vsa nebesa in zemljo, vse, kar obstaja, in se Bogu zahvaljevala za veliko in nepojmljivo ljubezen. Tedaj sem zaslišala besede**: Moja hči, tvoje srce so mi nebesa.** Še nekaj minut molitve in treba je oditi. Od povsod človeka podijo, iz kapele, jedilnice, dvorane in kuhinje – od povsod podijo, ker se vse pripravlja za jutrišnji dan, a me moramo k (109) počitku. A o spancu ni govora. Veselje je pregnalo spanje. Premišljevala sem – kako bo šele v nebesih, če Bog že tu, v tem pregnanstvu, tako napolnjuje mojo dušo.

239 Molitev med sveto mašo na dan večnih zaobljub

Danes polagam svoje srce na pateno, na kateri je položeno tudi tvoje Srce, Jezus; tudi jaz se danes skupaj s teboj darujem Bogu Očetu, tvojemu in mojemu Očetu, kot žrtev ljubezni in češčenja. Oče usmiljenja, poglej na žrtev mojega srca, toda skozi rano Jezusovega Srca.

1. maja 1933

Združitev z Jezusom na dan večnih zaobljub

Jezus, od danes naprej je tvoje Srce moja lastnina, a moje srce je izključno tvoja lastnina. Že samo spomin na tvoje ime, Jezus, je sreča mojega srca. Zares, niti trenutek ne bi mogla živeti brez tebe. Danes se je moja duša potopila vate kakor v svoj edini zaklad. Moja ljubezen ne pozna ovir v dokazovanju ljubezni svojemu ljubljenemu.

Besede Gospoda Jezusa med večnimi zaobljubami

Moja nevesta, za večno sta združeni najini srci. Pomni, komu si se zaobljubila. Ne da se vsega povedati.

---

[116] »Večne zaobljube« oziroma slovesne – to so zadnje redovne zaobljube, s katerimi sestra obljubi Bogu dosmrtno čistost, uboštvo in pokorščino. Te zaobljube lahko razveljavi samo sveti sedež.

Moja molitev med tem, ko sem legla na tla pod mrtvaški prt.[117] Prosila sem Gospoda, da bi mi podelil milost, da ga nikoli ne žalim, niti z najmanjšim grehom, tudi ne s prostovoljno in zavestno nepopolnostjo.
Jezus, vate zaupam. Jezus, ljubim te iz vsega srca. V najtežjih trenutkih si ti moja mati.
Iz ljubezni do tebe, Jezus, danes popolnoma umiram sebi in začenjam živeti v večjo čast tvojega svetega imena.
(110) + Ljubezen. Iz ljubezni, o presveta Trojica, se ti darujem kot žrtev češčenja, kot žgalna daritev popolnega izničenja sebe. S tem samožrtvovanjem želim povzdigovati tvoje ime, Gospod. Kakor majhen popek vrtnice padam pred tvoje noge, Gospod. Vonj tega cveta naj bo znan samo tebi.

240 Tri prošnje na dan večnih zaobljub

Jezus, vem, da mi na današnji dan ne boš ničesar odrekel.
Prva prošnja: Jezus, moj preljubi Ženin, prosim te za zmago Cerkve, posebej v Rusiji in Španiji, za blagoslov za svetega očeta Pija XI. in vse duhovnike, za milost spreobrnjenja trdovratnih grešnikov. Jezus, prosim te za poseben blagoslov in razsvetljenje duhovnikov, pri katerih se bom v življenju spovedovala.
Druga prošnja: Za blagoslov naši skupnosti, za veliko gorečnost v skupnosti. Blagoslovi, Jezus, mater vrhovno predstojnico, mater učiteljico novink, ves noviciat in vse predstojnice; moje ljube starše; podari, Jezus, svoje milosti našim gojenkam, okrepi jih s svojo milostjo tako močno, da bi te tiste, ki zapuščajo naše hiše, nikoli več ne žalile z grehom. Jezus, prosim te za mojo domovino. Varuj jo pred napadi sovražnikov.
Tretja prošnja: Jezus, prosim te za osebe, ki najbolj potrebujejo molitve. Prosim te za umirajoče, bodi jim milostljiv. Prosim te, Jezus, tudi za rešitev vseh duš iz vic.
Jezus, priporočam ti posamezne osebe: svoje spovednike, osebe, ki so se priporočile v mojo molitev, neko osebo ..., očeta Andrasza, duhovnika Czaputa (izg. Čaputa) in duhovnika, ki sem ga spoznala v Vilni,[118] ki naj bi bil moj spovednik, neko osebo ... (111) in nekega duhovnika, nekega redovnika, ki mu – Jezus, ti veš – veliko dolgujem, in vse osebe, ki so se priporočile mojim molitvam. Jezus, ti lahko ta dan vse storiš za osebe, za katere prosim. Za sebe te prosim, Gospod, popolnoma me poisti s seboj, trajno me ohranjaj v sveti gorečnosti za tvojo čast. Daj mi ljubezen in moč Duha, da v vsem izpolnim tvojo sveto voljo. Zahvaljujem se ti, moj preljubi Ženin, za dostojanstvo, ki si mi ga podaril, posebej za kraljevski grb, ki me od danes naprej krasi in ki ga celo angeli nimajo: to je križ, meč in trnova krona. A predvsem, moj Jezus, se ti zahvaljujem za tvoje Srce. – Ono mi za vse zadošča.
Božja Mati, presveta Marija, moja Mati, ti si zdaj na poseben način moja Mati, in to zaradi tega, ker je tvoj ljubljeni Sin moj Ženin, tako sva zdaj oba tvoja otroka. Zaradi svojega Sina me moraš ljubiti. Marija, moja ljubljena Mati, vodi moje notranje življenje, da bo ugajalo tvojemu Sinu.
+ Sveti, vsemogočni Bog – v tem trenutku velike milosti, s katero me za vedno združuješ s seboj, jaz, majhen nič, padam pred tvoje noge z največjo hvaležnostjo kakor majhen in neznan cvet. Vonj tega cveta ljubezni pa se bo vsak dan dvigal k tvojemu prestolu.
V trenutkih boja in trpljenja, teme in viharjev, hrepenenja in žalosti, v trenutkih težkih preizkušenj, v trenutkih, ko me nobeno ustvarjeno bitje ne bo razumelo ali me bodo vsi

---

[117] »Kir« – mrtvaški prt, velik črn kos blaga z našitim belim križem na sredi. Obred sester Božje Matere usmiljenja je predvideval, da so sestre pred izpovedjo večnih zaobljub oziroma pred branjem obrazca zaobljub padle v obliki križa pred oltar in so jih pokrili s »kirom« v znamenje, da so umrle svetu. Potem so spremljajoče sestre glasno molile psalm 129 (De profundis) in zvonovi so zvonili kakor pri pogrebu. Voditelj obreda – navadno škof – je kropil pod mrtvaškim prtom ležeče sestre z blagoslovljeno vodo in nato spregovoril: Vstanite ve, ki ste umrle za svet, Jezus Kristus vas bo razsvetlil.«

[118] Duhovnika Michała Sopoćka.

obsojali in sramotili, se bom spominjala dneva večnih zaobljub, dneva nepojmljive Božje milosti.

241 (112) + JMJ. Posebni sklepi z duhovnih vaj 1.5.1933

Prvič: ljubezen do bližnjega, pripravljenost služiti sestram;
drugič: ne govoriti o odsotnih in braniti čast bližnjega;
tretjič: veseliti se uspehov bližnjega.
242 + O Bog, kako zelo želim biti majhen otrok. Ti si moj Oče. Ti veš, kako sem majhna in slabotna, zato te lepo prosim, ohranjaj me, bodi z menoj v vseh urah mojega življenja, posebej ob smrtni uri. Jezus, vem, da tvoja dobrota presega dobroto najnežnejše matere.
243 Za vsako ponižanje se bom zahvalila Gospodu Jezusu, posebej bom molila za osebo, ki mi je dala priložnost, da sem ponižana. Izgorevala bom v dobro duš. Ne glede na kakršno koli žrtev se bom kakor majhna preproga pogrinjala pod nogami sester, ne samo zato, da bi hodile po njej, ampak celo svoje noge si bodo mogle otirati vanjo. Pod nogami sester je moje mesto. Zanje bom v dejanjih na ljudem neopazen način skrbela. Zadošča, da vidi Bog.
244 Spet se je začel sivi vsakdanjik. Minili so slovesni trenutki večnih zaobljub, toda v duši je ostala velika Božja milost. Čutim, da vsa pripadam Bogu. Čutim, da sem njegov otrok, da sem njegova popolna lastnina. To dojemam celo na fizični in čutni način. Glede vsega sem popolnoma mirna, ker vem, da je stvar Ženina, da misli name. Sama nase sem popolnoma pozabila. Brezmejno je moje zaupanje v njegovo usmiljeno Srce. Trajno sem združena z njim. Zdi se, kot da bi Jezus ne mogel biti srečen brez mene in jaz ne brez njega. Toda dobro vem, da je kot Bog srečen sam v sebi in da za svojo srečo sploh ne potrebuje nobenega ustvarjenega bitja. Vendar ga njegova dobrota ne odvezuje, da se ne bi podarjal ustvarjenim bitjem – in to s tako nepojmljivo polnostjo.
245 (113)
Moj Jezus, glej, od zdaj se bom trudila za čast in hvalo tvojega imena in se bojevala do dne, ko mi boš ti sam rekel – »dovolj«. Jezus, vsaki duši, ki si mi jo izročil, se bom trudila pomagati z molitvijo in žrtvijo, da bi mogla tvoja milost v njih bolj delovati. O veliki Ljubitelj duš, moj Jezus, zahvaljujem se ti za to veliko zaupanje, da si mi blagovolil dati duše v varstvo. O dnevi dela in sivine, sploh mi niste tako enolični, ker mi vsak trenutek prinaša nove milosti in nove možnosti delati dobro.

246 Mesečna dovoljenja[119] + 25. 4. 1933

Mimogrede stopiti v kapelo.
V prostem času moliti.
Nekaj malega prejeti, dati, posoditi.
Iti na drugi zajtrk in malico.
Včasih ne bom mogla na rekreacijo.
Tudi skupnih vaj se včasih ne bom mogla udeležiti.
Včasih se ne bom mogla udeležiti jutranjih in večernih molitev.
Včasih tudi po deveti uri ostati pri svojih obveznostih in občasno kdaj tudi po deveti uri opraviti vaje.
Če bom imela kaj prostega časa, kaj napisati ali zapisati.
Telefonski pogovori.
Izhod iz hiše.

[119] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja je bila navada, da so sestre vsak mesec prosile predstojnico, naj jim dovoli manjša premagovanja ter molitve, ki v skupnosti niso bile običaj, pa tudi za spregled spolnjevanja predpisov, ki se jim trenutno ni bilo mogoče podrejati, in glede več njihovih osebnih zaobljub.

Ko sem v mestu, stopiti v cerkev.
Obiskati bolne sestre.
Po potrebi stopiti v celice drugih sester.
Včasih zunaj določenega časa piti vodo.

Mala premagovanja

Moliti rožni venec Božjega usmiljenja z razprostrtimi rokami.
Ob sobotah moliti desetko rožnega venca z razprostrtimi rokami.
Včasih moliti leže na tleh.
Ob četrtkih – sveta ura.
Ob petkih večje premagovanje samega sebe za umirajoče grešnike.

247 (114) Jezus, ti prijatelj osamljenih src, ti si moj pristan, ti si moj mir, ti si moja edina rešitev, ti si potešitev v boju in v morju obupa. Ti si svetli žarek, ki razsvetljuje pot mojega življenja. Ti si za osamljeno osebo vse. Ti razumeš dušo, čeprav ta molči. Ti poznaš naše slabosti in kakor dober zdravnik in dober poznavalec – tolažiš in zdraviš, prizanašaš s trpljenjem.
248 Besede škofa[120] pri obredu za sestre z večnimi zaobljubami: »Sprejmi v roke to svečo kot znamenje nebeškega razsvetljenja in plameneče ljubezni.«
Pri podeljevanju prstana: »Jaz te poročim z Jezusom Kristusom, Sinom najvišjega Očeta, ki naj te obvaruje nedotaknjeno. Sprejmi ta prstan kot znamenje večne zaveze, ki jo sklepaš s Kristusom, Ženinom devic. Prstan vere naj ti bo znamenje Svetega Duha, da se boš imenovala Kristusova nevesta in, če mu boš zvesto služila, da boš vekomaj ovenčana.«
249 + Jezus, vate zaupam. Zaupam v morje tvojega usmiljenja. Ti si mi mati.
250 + Leto 1933 je zame posebej slovesno, ker sem v tem jubilejnem letu Gospodovega trpljenja izpovedala večne zaobljube. Svojo daritev sem na poseben način združila z daritvijo križanega Jezusa, da bi tako postala Bogu ljubša. Vse svoje zadeve delam z Jezusom, po Jezusu in v Jezusu.
251 Po večnih zaobljubah sem še ves mesec maj ostala v Krakovu, ker se je šele odločalo o mojem odhodu v Rabko ali Vilno. Ko me je nekega dne vprašala mati vrhovna predstojnica:[121] »Zakaj sedite tako mirno, sestra, in se nikamor ne odpravljate?« Odgovorila sem: »Želim spoznati jasno Božjo voljo. Kamor mi boste ukazali, bom vedela, da je tam čista Božja volja, brez mojega dodatka.«
Mati vrhovna predstojnica mi je na to odgovorila: »Zelo dobro.« Naslednjega dne me je poklicala k sebi in mi rekla: »Ker želite čisto Božjo voljo, pojdite torej v Vilno.« Zahvalila sem se in čakala [na] dan, ko mi bo velela odpotovati. Neka radost in strah obenem sta mi presunila dušo. Slutila sem, da mi Bog tam pripravlja velike milosti, a tudi veliko trpljenje. Vendar sem do 27. maja ostala v Krakovu. Ker nisem imela stalnih obveznosti, sem lahko pomagala na vrtu. Ker sem delala sama, se je tako uravnalo, da sem imela možnost ves mesec opravljati ignacijanske duhovne vaje. Čeprav sem se udeleževala skupnih rekreacij, sem vendar opravljala te duhovne vaje. Po njih sem prejela veliko Božjega razsvetljenja.
252 + Minili so že štirje dnevi po večnih zaobljubah. Prizadevala sem si opraviti sveto uro. Bil je prvi četrtek v mesecu. Ko sem stopila v kapelo, me je takoj objela Božja navzočnost. Jasno sem čutila, da je Gospod ob meni. Čez trenutek sem zagledala Gospoda vsega v ranah; rekel mi je: **Poglej, s kom si se poročila.** Razumela sem pomen teh besed in rekla Gospodu: »Jezus, bolj te ljubim, ko te vidim tako ranjenega in izčrpanega, kakor če bi te videla v slavi.« Jezus me je vprašal: **Zakaj?-** Odgovorila sem mu: »Velika slava me zelo plaši – a tvoje rane

[120] Gospoda škofa Stanisława Rosponda, ki je v teh letih v Kongregaciji Božje Matere usmiljenja v Krakovu običajno vodil obred preobleke in zaobljub.
[121] M. Michaela Moraczewska.

me privlačijo k tvojemu Srcu in mi govorijo o tvoji veliki ljubezni do mene.« Po tem pogovoru je nastala tišina. Prizadeto sem gledala njegove svete rane in se počutila srečno, da lahko z njim trpim. V trpljenju nisem čutila bolečin, ker sem se počutila srečno, da spoznavam globino njegove ljubezni; in molitvena ura mi je minila kakor ena minuta.
253 + Nikoli nikogar soditi, za druge imeti prizanesljivo oko, a zase strogo. Vse usmeriti k Bogu in se v lastnih očeh imeti za takšno, kakor sem – največja beda in največja ničevost. V trpljenju ohranjati potrpežljivost in mir, vedoč, da bo s časom vse minilo.
254 (116) + O trenutkih, ki sem jih preživljala med večnimi zaobljubami, ni potrebno govoriti.
Sem v Bogu in on v meni. V trenutku, ko mi je škof nataknil prstan, je Bog prevzel vse moje bitje, in ker tega ne znam izraziti, prepuščam ta trenutek tišini. Od zaobljub dalje so moja srečanja z Bogom tako globoka kot nikoli doslej. Čutim, da ljubim Boga, in čutim, da on ljubi mene. Odkar je moja duša okusila Boga, bi ne mogla več živeti brez njega. Ljubša mi je ena ura v podnožju oltarja v največji duhovni suhoti kakor sto let svetne radosti. Rajši sem v samostanu nepomembna pepelka kakor zunaj v svetu kraljica.
255 + Pred človeškimi očmi bom skrivala vsakršno dobro delo, da bi bil tako Bog sam moje plačilo. Bom kakor majhna vijolica, skrita v travi, ki ne rani noge človeka, ko jo tepta, ampak daje vonj in sebe popolnoma pozablja ter želi biti prijetna osebi, ki jo tepta. Čeprav je to po naravi zelo težko, vendar Božja milost prihaja na pomoč.
256 + Hvala ti, Jezus, za veliko milost, da si mi dal spoznati prepad moje revščine. Vem, da sem brezno niča, in če bi me ne podpirala tvoja sveta milost, bi v trenutku padla v nič. Zato se ti z vsakim utripom srca zahvaljujem, o Bog, za veliko usmiljenje do mene.
257 Jutri moram potovati v Vilno. Danes sem bila pri spovedi pri očetu Andraszu, duhovniku velikega Božjega duha, ki mi je razvezal krila za polet – v največje višine. V vsem me je pomiril in mi naročil, naj verujem v Božjo previdnost: »Zaupaj in hodi pogumno.« Po tej spovedi sem prejela posebno Božjo moč. (117) Oče je poudaril, da moram ostati zvesta Božji milosti in mi dejal: »Če boš še naprej ohranila to preprostost in pokorščino, se ti nič hudega ne bo zgodilo. Zaupaj v Boga, na dobri poti si in v dobrih rokah – v Božjih rokah.«
258 Zvečer sem ostala nekoliko dalj časa v kapeli. Pogovarjala sem se z Gospodom o neki osebi. Ohrabrena zaradi njegove dobrote sem rekla: »Jezus, dal si mi očeta, ki je razumel moje navdihe in zdaj mi ga spet jemlješ. Kaj bom počela v Vilni? Nikogar ne poznam. In tudi jezik tamkajšnjih ljudi mi je tuj.« Gospod mi je rekel**: Ne boj se. Ne bom te pustil same**. Moja duša je utonila v zahvalni molitvi za vse milosti, ki mi jih je podelil Gospod po očetu Andraszu.
Takoj sem se spomnila na videnje, (v) katerem sem zagledala tega duhovnika med spovednico in oltarjem, v upanju, da ga kdaj spoznam, in oživele so mi besede, ki sem jih slišala: **On ti bo pomagal spolniti mojo voljo na zemlji.**
259 Danes, 27. [maja 1933], sem odpotovala v Vilno. Ko sem prišla pred redovno hišo, sem si jo ogledala z vrtom vred; a ko sem pogledala stavbo noviciata, so mi nenadoma privrele solze v oči. Spomnila sem se vseh dobrot in milosti, ki mi jih je podelil Gospod. Takrat sem nepričakovano na cvetlični gredi uzrla Gospoda. Rekel mi je*:* **Ne jokaj, jaz sem vedno s teboj**. Božja navzočnost, ki me je objela, ko mi je Gospod Jezus govoril, je trajala ves čas potovanja.
260 Imela sem dovoljenje, da se spotoma ustavim v Čenstohovi. Prvikrat sem videla Božjo Mater, ko sem prišla ob petih zjutraj k odkrivanju slike. Neprenehoma sem molila do enajste ure. Zdelo se mi je, kot da sem pravkar prišla. Tamkajšnja mati prednica[122] je poslala sestro pome, da bi šla k zajtrku. (118) Bala [se] je, da bom zamudila vlak. Božja Mati mi je veliko povedala. Njej sem izročila svoje večne zaobljube, čutila sem, da sem njen otrok, ona pa moja Mati. Nič mi ni odrekla, za kar koli sem jo prosila.

[122] Prednica v Čenstohovi je bila takrat m. Serafina – Salomea Kukulska, roj. 30. 11. 1873, v skupnost je vstopila 18. 7. 1894, opravljala je vzgojiteljske dolžnosti, nato predstojniške v Krakovu, Čenstohovi, Walendowu. Umrla 10. 6. 1964.

261 + Danes sem že v Vilni. Majhne razkropljene koče sestavljajo samostan. To se mi je dozdevalo čudno po tistih stavbah v Jósefowu. Tu je samo osemnajst sester. Majhna hiša, toda veliko skupno življenje. Vse sestre so me prisrčno sprejele, kar mi je dalo poguma za prenašanje težav, ki so me tu čakale. S. Justina[123] je za moj prihod celo poribala tla.
262 + Ko sem prišla k češčenju, me je Jezus razsvetlil, kakšen odnos naj imam do posameznih oseb. Z vso močjo sem se prižela na ljubeznivo Srce Jezusovo, ker sem videla, kako bom navzven izpostavljena raztresenostim zaradi obveznosti, ki jih bom imela tu na vrtu, in bom zaradi tega primorana vzdrževati stike s svetnimi osebami.
263 + Prišel je teden spovedi in na moje veselje sem zagledala tistega duhovnika, ki sem ga že poznala, preden sem prišla v Vilno. Poznala sem ga iz prikazovanja. Tedaj sem v svoji duši zaslišala besede**: Glej, moj zvesti služabnik, on ti bo pomagal na zemlji izpolniti mojo voljo.** Vendar se mu nisem dala prepoznati tako, kot si je to želel Gospod. Kar nekaj časa sem se bojevala z milostjo. Pri vsaki spovedi me je čudno prevzemala Božja milost, toda spovedniku nisem odkrivala svoje duše in nisem se nameravala spovedovati pri tem duhovniku. Po tej odločitvi se je v mojo dušo naselil strašen nemir. Bog me je zelo karal. Šele potem, ko sem temu duhovniku popolnoma odkrila svojo dušo, je Jezus nanjo izlil morje milosti. Zdaj razumem, kaj je zvestoba eni sami milosti, ki potem pritegne nase celo vrsto drugih.
264 (119) + O moj Jezus, ohranjaj me ob sebi. Glej, kako sem slabotna! Sama ne morem napraviti niti koraka naprej. Jezus, zato moraš biti vedno z menoj kakor mati pri svojem slabotnem otroku – še bolj.
265 Začeli so se dnevi dela, boja in trpljenja. Vse gre svojo pot po samostanskem redu. Človek ostaja vedno novinec, veliko se je treba naučiti in spoznati. Čeprav je pravilo isto, ima vendar vsaka redovna hiša svoje navade in tako je vsaka sprememba tudi majhen noviciat.

266 5. 8. 1933. Praznik Božje Matere usmiljenja[124]

Danes sem prejela veliko, nepojmljivo milost, čisto notranjo; zanjo sem Bogu hvaležna v tem življenju in bom v večnosti ...
267 Jezus mi je rekel, da sem mu najbolj všeč, ko premišljujem o njegovem bridkem trpljenju. Zaradi tega premišljevanja priteka v mojo dušo veliko svetlobe. Kdor se hoče naučiti iskrene ponižnosti, naj premišljuje Jezusovo trpljenje. Ko premišljujem Jezusovo trpljenje, se mi razjasni veliko stvari, ki jih prej nisem mogla razumeti. Hočem ti biti podobna, Jezus, tebi, križanemu, izmučenemu, ponižanemu. Jezus, prežemi mojo dušo in srce s svojo ponižnostjo. Jezus, ljubim te do norosti, tebe, izničenega, kakor te prerok[125] opisuje, kot da bi zaradi velikih bolečin ne mogel prepoznati človeškega lika v tebi. V takšnem stanju te, Jezus, ljubim do norosti. Večni in neizmerni Bog, kaj je ljubezen naredila iz tebe …?
268 11. 10. 1933 – Četrtek. Prizadevala sem si opraviti sveto uro. Začela sem jo z velikim naporom. Nekakšno hrepenenje je trgalo moje srce. Moj razum je toliko otopel, da preprostih molitvenih obrazcev nisem mogla dojeti. Tako je minila ura molitve, pravzaprav boja. Odločila sem se, da bom molila še drugo uro, toda notranje trpljenje se je stopnjevalo. – Velika (120) suhota in brezvoljnost. Odločila sem se, da bom molila še tretjo uro. Med tretjo uro molitve, ki sem jo opravljala kleče, ne da bi se naslanjala, je moje telo začelo terjati sprostitve. Nisem popustila. Razprla sem roke, in čeprav brez besed, sem vztrajala v dejanju volje. Čez čas sem snela prstan in sem prosila Jezusa, da bi pogledal na prstan, ki je znamenje najinega večnega zedinjenja, in sem darovala Gospodu Jezusu tista občutja, ki sem jih imela na dan večnih zaobljub. Trenutek zatem sem občutila, da moje srce objema val ljubezni. Nenadna zbranost duha, čuti zamirajo, Božja navzočnost prešinja dušo. Vem samo to, da sva

[123] Glej opombo 59.
[124] Praznik Božje Matere usmiljenja – ki ga obhajajo 5. avgusta – je zavetniški praznik skupnosti.
[125] Iz 53, 2-9.

Jezus in jaz. Uzrla sem ga takšnega kot v prvem trenutku po večnih zaobljubah, ravno ko sem opravljala sveto uro. Nenadoma je stal Jezus pred menoj brez oblačila, po vsem telesu prekrit z ranami, oči so tonile v krvi in solzah, obraz ves izmaličen, opljuvan. Tedaj mi je Gospod rekel**: Nevesta mora biti podobna svojemu Ženinu.** Dojela sem te besede do dna. Tu ni nikakršnega dvoma. Moja podobnost z Jezusom mora biti prek trpljenja in ponižnosti. **Moja hči, poglej, kaj je ljubezen do človeških duš naredila iz mene; v tvojem srcu najdem vse, kar mi odreka tako veliko število ljudi. Tvoje srce je moje počivališče. Pogosto podeljujem velike milosti ob koncu molitve.**

269 Ko sem nekoč za spovednika opravljala devetdnevnico k Svetemu Duhu, mi je Gospod odgovoril**: Dal sem ti ga prepoznati**[126] **prej, kakor so te sem poslale predstojnice. V kakršnem odnosu boš ti do spovednika, v takem bom jaz do tebe. Če se boš pred njim skrivala, čeprav bi šlo tudi za mojo najmanjšo milost, se bom tudi jaz skril pred teboj in ostala boš sama.** Ravnala sem po Božji želji in globok mir je zavladal v moji duši. Zdaj razumem, kako Bog varuje spovednike in se zanje zavzema.

270 (121) Nasvet duhovnika dr. Sopoćka

Brez ponižnosti Bogu ne moremo biti všeč. Vadi se v tretji stopnji ponižnosti, kar pomeni, če nam kaj očitajo, se ne opravičevati in ne dokazovati svoje nedolžnosti, temveč se veseliti poniževanja.

Če te reči, o katerih govoriš, res izhajajo od Boga, potem se pripravi na veliko trpljenje. Naletela boš na nepriznavanje in preganjanje. – Imeli te bodo za histerično, čudaško, toda Bog ne bo skoparil s svojimi milostmi. Prava božja dela vedno zadevajo na težave in so zaznamovana s trpljenjem. Če ima Bog namen, kaj izpeljati, bo kljub vsem težavam prej ali slej to tudi uresničil, ti pa se medtem oboroži z veliko potrpežljivostjo.

271 Ko je duhovnik dr. Sopoćko odpotoval v Sveto deželo, je med tem v skupnosti spovedoval pater Dąbrowski SJ.[127] Pri eni od spovedi me je vprašal, ali se zavedam višjega življenja, ki je na zelo veliki stopnji v moji duši. Odgovorila sem, da se tega zavedam in da vem, kaj se v moji notranjosti dogaja. Pater je nato odgovoril: »Vi, sestra, tega v svoji duši ne smete uničevati, a sami tudi ne [smete nič] spreminjati. Ni vsaki duši dana ta velika sreča višjega življenja. Pri vas je to očitno, ker obstaja v veliki meri. Pazite, da ne zapravite teh velikih Božjih milosti, vam je velika…« [misel je prekinjena].

272 Vendar me je ta pater prej pogosto preizkušal. Ko sem mu povedala, da Gospod od mene želi te reči,[128] se mi je posmehoval, k spovedi pa mi je naročil prihajati ob osmih zvečer. Ko sem ob osmih prišla, je brat že zapiral cerkev. Ko sem mu rekla, da bi obvestil očeta, da sem prišla (122) in da mi je on sam naročil, naj pridem ob tem času, mu je skrbni brat šel povedat. Pater pa mu je naročil, naj mi sporoči, da patri ob tem času ne spovedujejo. Brez spovedi sem se vrnila domov in se pri njem nisem več spovedovala. Opravila pa sem zanj célo uro češčenja in nekaj premagovanj, da bi zanj izprosila Božje razsvetljenje za spoznanje duš. Ko je odpotoval duhovnik Sopoćko in ga je nadomeščal on, sem bila prisiljena iti k njemu k spovedi. Vendar me v tem, česar poprej ni hotel priznati, zdaj obvezuje k največji zvestobi do notranjih navdihov. – Tako včasih Bog kaj takega dopušča, a v vsem naj bo slavljen. Veliko milosti je treba, da bi ne omahnili.

273 Letne duhovne vaje – 10. 1. 1934

Moj Jezus, spet se bliža trenutek, v katerem ostanem s teboj popolnoma sama. Jezus, iz vsega srca te prosim, daj mi spoznati, kaj ti v meni ni všeč, in hkrati mi daj spoznati, kaj naj storim,

---

[126] Glej Dn. št. 53 in 67.

[127] Pater Kazimierz Dąbrowski DJ, roj. 8. 2. 1890, duhovniško posvečenje prejel 29. 5. 1920 in po šestih letih služenja v škofiji vstopil v Družbo Jezusovo 30. 7. 1926, kjer je deloval kot misijonar – predavatelj in spovednik. Umrl 16. 4. 1976.

[128] To pomeni – naslikati podobo Božjega usmiljenja in uvesti praznik Božjega usmiljenja.

da bi ti postala ljubša. Ne odreci mi te milosti in ostani z menoj. Vem, Gospod, da moj napor brez tebe ne zaleže veliko. O kako se veselim tvoje veličine, Gospod. Kolikor bolj te spoznavam, toliko bolj goreče te želim in koprnim po tebi.
274 Jezus mi je dal spoznati samo sebe. V tem Božjem razsvetljenju vidim svojo glavno napako – to je napuh, njen odtenek – zaprtost vase, pomanjkanje preprostosti v odnosu do matere prednice.[129]
Drugo razsvetljenje – nanaša se na govorjenje. Včasih preveč govorim. Lahko bi bilo z dvema, tremi besedami opravljeno, a jaz za isto uporabim preveč časa. Vendar Jezus želi, da bi ta čas uporabila za vzdihljaje za odpustke dušam, ki trpijo v vicah. Gospod mi je rekel, da se bo vsaka beseda na sodni dan tehtala.
(123) Tretje razsvetljenje zadeva naša redovna pravila. Premalo se izogibam priložnostim, ki povzročajo kršitev pravil, posebej molka. Ravnala bom tako, kot bi bilo pravilo pisano samo zame. Ni moja zadeva, kako se kdo vede, samo da bi se jaz sama tako vedla, kakor želi Bog. Sklep. Kar koli Jezus želi od mene, če zadeva zunanje stvari, takoj o tem obvestiti predstojnice. V stikih s prednico si prizadevati za otroško odkritost in poštenost.
275 Jezus ljubi skrite duše. Skrit cvet ohranja največ vonja v sebi. Prizadevati si za zatišje Srca Jezusovega v moji notranjosti. V težkih in mučnih trenutkih tebi, Stvarnik, tiho pojem slavospev zaupanja, ker je brezdanje moje zaupanje vate, v tvoje usmiljenje.
276 Od trenutka, ko sem trpljenje vzljubila, je zame prenehalo biti trpljenje. Trpljenje je stalna hrana moje duše.
277 Ne bom govorila z neko osebo, ker vem, da to Jezusu ni všeč, a ta oseba od tega nima nobene koristi.
278 Ob Gospodovih nogah. Skriti Jezus, večna ljubezen, naše življenje, ti, Božji brezmejnež, si nase pozabil, ti vidiš samo nas. Še preden si ustvaril nebo in zemljo, si nas nosil v svojem Srcu. O ljubezen, o globina tvojega ponižanja! O skrivnost sreče! – Zakaj te poznajo tako maloštevilni? Zakaj ti ne vračajo ljubezni? O Božja ljubezen, zakaj skrivaš svojo lepoto? O nepojmljivi in neizmerni, čim bolj te spoznavam – tem manj te razumem! A ker te ne morem razumeti, bolje doumevam tvojo veličino. Serafom ne zavidam ognja, ker je v moje srce položen večji dar. (124) V zanosu te občudujejo, toda tvoja kri se zedinja z mojo. Ljubezen – to so nebesa, nam darovana že tu na zemlji. Zakaj se skrivaš v veri? Ljubezen trga zastor. Pred očmi moje duše nimaš nobenega zastora, ker si me sam na veke pritegnil v skrivnostno naročje ljubezni. Naj ti bo čast in slava, nedeljiva Trojica – en sam Bog, na vse veke.
279 Bog mi je dal spoznati, na čem temelji resnična ljubezen, in me razsvetlil, kako naj jo izkazujem Bogu v vsakdanjiku. Prava ljubezen do Boga je odvisna od izpolnjevanja Božje volje. Da bi Bogu ljubezen izkazali z deli, morajo vsa, tudi najmanjša dela, izvirati iz ljubezni do njega. Gospod mi je povedal: **Moj otrok, najbolj si mi všeč v trpljenju. Moja hči, v svojem telesnem in nravnem trpljenju ne išči sočutja pri ljudeh. Hočem, da bi vonj tvojega trpljenja ostal čist, brez primesi. Želim, da se ne odpoveš le ljudem, ampak tudi sama sebi. Moja hči, hočem se prepojiti z ljubeznijo tvojega srca – s čisto deviško ljubeznijo – neomadeževano, brez kakršne koli sence. Moja hči, čim bolj boš ljubila trpljenje, tem bolj bo tvoja ljubezen do mene čista**.
280 Jezus mi naroča praznovati praznik Božjega usmiljenja na prvo nedeljo po veliki noči z notranjo zbranostjo in zunanjo odpovedjo. Tri ure sem nosila spokorniški pas in nenehno molila za grešnike in za usmiljenje do vsega sveta. Jezus mi je rekel**: Moj pogled danes z zadovoljstvom počiva na tej hiši.**
281 Razločno čutim, da se moje poslanstvo s smrtjo ne konča, ampak šele začenja. O ve duše, ki dvomite, odgrnila vam bom zastor nebes, da bi vas prepričala o Božji dobroti, da ne bi več z nezaupanjem ranile predobrega Jezusovega Srca. Bog je ljubezen in usmiljenje.
282 (125) Nekoč mi je Gospod rekel**: Moj najdražji otrok, moje Srce se je zganilo v velikem usmiljenju do tebe, ko sem te zagledal zelo izčrpano od velikega trpljenja, ki si**

[129] M. Irene Krzyżanowske.

ga prenašala v obžalovanju svojih grehov. Tvojo ljubezen vidim tako čisto in iskreno, da ti dajem prednostno mesto med devicami. Ti si čast in slava mojega trpljenja. Vsako tvoje ponižanje vidim in nič ne uide moji pozornosti – ponižne povišujem prav do svojega prestola, ker tako hočem.
283 En sam resnični Bog v presveti Trojici, želim te tako ljubiti, kakor te ni ljubila še nobena človeška duša. Čeprav sem majhna in nenavadno bedna, sem sidro svojega zaupanja spustila globoko v globine tvojega usmiljenja – moj Bog in moj Stvarnik. Kljub svoji veliki bedi se ne bojim ničesar, pač pa upam, da ti bom večno prepevala zahvalno pesem. Nihče naj ne dvomi, pa naj bo še tako beden; dokler živi, more vsak postati velik svetnik, kajti velika je moč Božje ljubezni. Le mi ne smemo zavračati Božjega delovanja.
284 O Jezus, če bi le mogla pred teboj postati megla, da bi pokrila zemljo, da bi tvoj sveti pogled ne videl strašnih pregreh! Jezus, ko gledam svet in njegovo brezbrižnost do tebe, mi nenehno tečejo solze iz oči; ko pa gledam hladno redovniško osebo, mi krvavi srce.
285 1934. Ko sem nekoč prišla v celico, sem bila tako izmučena, da sem se morala najprej nekoliko odpočiti, preden sem se začela slačiti. Ko sem bila že slečena, me je ena od sester prosila, da bi ji prinesla vroče vode. Kljub utrujenosti sem se hitro oblekla in ji prinesla vode, kot je želela, čeprav je bil (126) od kuhinje do celice kar lep kos poti, blato pa je segalo do gležnjev. Ko sem se vrnila v svojo celico, sem zagledala ciborij s presvetim oltarnim zakramentom in zaslišala glas**: Vzemi ciborij in ga odnesi v tabernakelj.** Prvi trenutek sem se obotavljala. Ko pa sem se približala in se dotaknila ciborija, sem zaslišala besede: **S kakršno ljubeznijo se približuješ meni, s tako se približaj vsaki sestri. In vse, kar njim storiš – storiš meni**. Čez nekaj časa sem opazila, da sem spet sama.
286 Nekoč mi je med češčenjem, ki smo ga opravljale za našo domovino, bolečina stisnila dušo in začela sem moliti takole: »Usmiljeni Jezus, po priprošnji tvojih svetnikov, posebej tvoje predrage Matere, ki te je od otroštva vzgajala, te prisrčno prosim, blagoslovi mojo domovino. Jezus, ne glej na naše grehe, ampak se ozri na solze majhnih otrok, na lakoto in mraz, ki ju trpijo. Jezus, zaradi teh nedolžnih mi podari milost, za katero te prosim za mojo domovino.« V tem trenutku sem zagledala Gospoda Jezusa s solzami v očeh. Rekel mi je: **Glej, moja hči, kako mi je hudo zaradi njih. Vedi, da oni ohranjajo svet.**
287 + Moj Jezus, ko gledam na življenje duš, opažam, da ti mnoge služijo z nekakšnim nezaupanjem. Včasih, posebej takrat, ko imajo priložnost Bogu izkazovati ljubezen, vidim, kako se te duše umikajo z bojišča. Jezus mi je rekel: **Ali boš tudi ti, moj otrok, tako ravnala**? Odgovorila sem Gospodu: »O ne, moj Jezus, ne bom se umikala z bojišča. Čeprav mi mrtvaški pot orosi čelo, ne izpustim meča iz rok, dokler se ne spočijem ob vznožju svete Trojice. – Kar koli že naredim, ne zanašam se na svojo moč, ampak na Božjo milost. Z Božjo milostjo lahko pride duša zmagovito skozi največje težave.
288 (127) + Ko sem se nekoč zelo dolgo pogovarjala z Jezusom o naših gojenkah, sem ga, opogumljena zaradi njegove dobrote, vprašala, ali so med našimi gojenkami takšne, ki bi bile v veselje njegovemu Srcu? – Gospod je odgovoril: **Da – vendar je njihova ljubezen slabotna, zato ti jih izročam v posebno varstvo; moli zanje.**
O veliki Bog, občudujem tvojo dobroto. Ti si Gospod nebeških trum, a se spuščaš k revnemu bitju. O kako iskreno te želim ljubiti z vsakim utripom svojega srca. Ne zadostuje mi zemlja, premajhna so nebesa, svetovi nepomembni. Samo ti edini mi zadostuješ – večni Bog. Le ti sam moreš napolniti globino moje duše.
289 Moje najsrečnejše ure so tiste, v katerih sem sama s svojim Gospodom. Tedaj spoznavam Božjo veličino in svojo lastno bedo.
Nekoč mi je Jezus rekel: **Ne čudi se, da te včasih po nedolžnem sumničijo. Iz ljubezni do tebe sem jaz prvi pil kelih trpljenja nedolžnih.**
290 Nekega dne sem začutila zaskrbljenost pred večnostjo in njenimi skrivnostmi; moja duša se je začela bati. Ko sem premišljevala o tem, so me mučile razne negotovosti. Naenkrat mi je Jezus rekel**: Moj otrok, ne boj se hiše svojega Očeta. Prazna razglabljanja prepusti**

modrijanom tega sveta; vedno te hočem videti kot majhnega otroka. V preprostosti vprašaj spovednika o vsem, odgovarjati ti hočem po njegovih ustih.
291 Nekoč sem spoznala osebo, ki je nameravala storiti velik greh. Prosila sem Gospoda, naj mi pošlje največje trpljenje, da bi se ta duša rešila. (128) Nenadoma sem na svoji glavi začutila strahotno bolečino trnove krone. Bolečina je trajala dolgo, ta oseba pa je ostala v Božji milosti. O moj Jezus, kako lahko se je posvetiti – potrebno je le nekoliko dobre volje. Če Jezus opazi v duši iskro dobre volje, pohiti, da se ji daruje, in nič ga ne more zadržati – ne napake ne padci – prav nič. Jezus bo hitro pomagal tej duši, in če je duša zvesta Božji milosti, lahko hitro dospe do najvišje svetosti, kakršno more doseči ustvarjeno bitje na tej zemlji. Bog je zelo radodaren in nikomur ne odreka svoje ljubezni. Daje več, kakor ga mi prosimo. Zvestoba v izpolnjevanju navdihov Svetega Duha je najkrajša pot.
292 + Kadar oseba iskreno ljubi Boga, se ji v njenem duhovnem življenju ni treba ničesar bati. Prepusti naj se vplivu milosti in naj se ne omejuje v druženju z Gospodom.
293 + Ko me je Jezus navdušil s svojo lepoto in me pritegnil k sebi, sem spoznala, kaj mu v moji duši ni všeč. Odločila sem se, da to za vsako ceno odstranim, in s pomočjo milosti mi je to takoj uspelo. Ta velikodušnost je bila Gospodu všeč in od takrat naprej me je Bog začel obsipati z višjimi milostmi. O svojem notranjem življenju ničesar ne razumem, nič ne vem, po kakšnih poteh me vodi Božji Duh. Zadošča mi spoznanje, da sem ljubljena in da ljubim. Čista ljubezen mi daje, da spoznavam Boga in razumem mnoge skrivnosti. Spovednik je zame avtoriteta. Njegova beseda mi je sveta. To govorim o duhovnem voditelju.[130]
294 + Nekoč mi je Gospod rekel**: Ravnaj kakor berač, ki se ne brani prejeti večje miloščine, a se zanjo tem bolj prisrčno zahvaljuje. In ti, če ti zdaj podarjam večje milosti, se ne izgovarjaj, da jih nisi vredna. To vem; ti pa se veseli in vzemi toliko** (129) **zakladov iz mojega Srca, kolikor jih moreš prenesti; tedaj si mi bolj všeč. Še nekaj ti povem – te milosti ne jemlji le zase, ampak tudi za bližnje. To je: duše, ki jih srečuješ, opogumljaj v zaupanju v moje brezmejno usmiljenje. O kako zelo ljubim osebe, ki mi popolnoma zaupajo – zanje storim vse.**
295 +Tedaj me je Jezus vprašal*:* **Moj otrok, kako je na duhovnih vajah?** Odgovorila sem mu: »Jezus, saj ti veš, kako je.« **Da, vem, toda hočem slišati** [iz] **tvojih ust in tvojega srca.** "O moj učitelj, kadar me ti vodiš, mi je vse lahko. Prosim te, Gospod, nikoli me ne zapusti." Jezus je odgovoril: **Da, vedno bom pri tebi, če vedno ostaneš kakor majhen otrok. Ne boj se ničesar. Kakor sem bil tu tvoj začetek, tako bom tudi tvoj konec. Niti v najmanjših rečeh se ne opiraj na ustvarjena bitja, kajti ni mi to všeč. V tvoji duši hočem biti jaz sam. Tvojo dušo bom okrepil in razsvetlil. Iz ust mojega namestnika boš zvedela, da sem v tebi, in ves strah se bo razpršil kakor megla pred sončnimi žarki.**
296 + Najvišje dobro, hočem te ljubiti tako, kakor te na zemlji še nihče ni ljubil. Hočem te poveličevati z vsakim trenutkom svojega življenja in svojo voljo popolnoma zedinjati s tvojo sveto voljo. Moje življenje ni enolično in dolgočasno. Pestro je kakor dehteči vrt cvetlic, kjer ne vem, katero cvetlico naj najprej utrgam: ali lilijo bolečin ali vrtnico ljubezni do bližnjega ali vijolico ponižnosti. Ne bom naštevala zakladov, ki jih imam vsak dan v izobilju. Velika stvar je znati izkoristiti dani trenutek!
297 + Jezus, najvišja luč, daj mi spoznati sebe in s svojo lučjo prešini temo moje duše ter s seboj napolni brezno moje duše, ker le ti sam […]
298 O moj Jezus, življenje, pot in resnica, prosim te, ohranjaj me pri sebi, kakor mati svojega dojenčka ohranja na svojih prsih, kajti nisem le nebogljen otrok, temveč nakopičenje bede in ničevosti.

299 (130) + Skrivnost duše, Vilna 1934

[130] Mišljen je duhovni voditelj duhovnik Michał Sopoćko.

Ko mi je spovednik naročil vprašati Gospoda Jezusa, kaj pomenita dva pramena žarkov na podobi,[131] sem odvrnila, da bom vprašala Gospoda.
Med molitvijo sem zaslišala tele notranje besede: **Ta dva pramena žarkov pomenita kri in vodo. Beli pramen pomeni vodo, ki opravičuje duše; rdeči pa pomeni kri, ki je življenje duš.**
Ta dva pramena žarkov sta privrela iz globin mojega usmiljenja takrat, ko je sulica prebodla moje umirajoče Srce na križu.
Ta pramena varujeta duše pred jezo mojega Očeta. Srečen, kdor bo živel v njuni senci, ker ga ne bo dosegla pravična roka Boga. Želim, da je prva nedelja po veliki noči praznik usmiljenja.
300 + **Poprosi mojega zvestega služabnika,**[132] **da bi na ta dan vsemu svetu razodel moje veliko usmiljenje. Kdor na ta dan pristopi k viru življenja, bo deležen popolnega odpuščanja svoje krivde in kazni.**
+ Človeštvo ne bo našlo miru, dokler se z zaupanjem ne obrne k mojemu usmiljenju.
+ O kako zelo me prizadene nezaupanje duše. Takšna duša priznava, da sem svet in pravičen, vendar ne veruje, da sem usmiljenje, ne zaupa v mojo dobroto. Tudi satani slavijo mojo pravičnost, a vendar ne verujejo v mojo dobroto.
Moje Srce se veseli naslova »usmiljenje«.
301 Razglašaj, da je usmiljenje največja lastnost Boga. Vsa dela mojih rok so kronana z usmiljenjem.
302 (131) + O večna ljubezen, želim, da bi te spoznali vsi ljudje, ki si jih ustvaril. Rada bi postala duhovnik, da bi grešnikom, ki se utapljajo v obupu, neprestano pripovedovala o tvojem usmiljenju. Rada bi bila misijonar, da bi luč vere ponesla v tuje dežele, da bi te ljudje spoznali. Zanje bi izčrpana umrla mučeniške smrti, s kakršno si ti umrl zame in zanje. Jezus, predobro vem, lahko sem duhovnik, misijonar in pridigar, lahko umrem mučeniške smrti v popolni izčrpanosti in v samoodpovedi, iz ljubezni do tebe, Jezus, in do nesmrtnih duš. Velika ljubezen lahko majhne stvari spremeni v velike in samo ljubezen daje našim delom vrednost. Čim bolj postaja naša ljubezen čista, tem manj nas bo razjedal plamen trpljenja, ki za nas preneha biti trpljenje. Postane nam radost. Po Božji milosti sem zdaj prejela tako razpoloženje srca, da nikoli nisem bolj srečna kakor takrat, ko trpim za Jezusa, ki ga ljubim z vsakim vzgibom srca.
303 Ko sem nekega dne morala prestajati veliko trpljenje, sem zbežala od svojih dolžnosti k Gospodu Jezusu in ga prosila, da bi mi dodelil svojo moč. Po krajši molitvi sem se vrnila k svojemu delu, polna vneme in veselja. Takrat mi je ena od sester rekla: »Sestra, gotovo prejemate danes veliko radosti, da tako žarite. Bog vam gotovo ne daje nobenega trpljenja, samo čisto radost.« Odgovorila sem: »Zelo se motite, sestra, kajti prav takrat, ko veliko trpim, je tudi moja radost večja. Kadar pa manj trpim, je tudi moja radost manjša.« Vendar mi je ta oseba dala vedeti, da me glede tega ne razume. Trudila sem se, da bi ji to pojasnila: »Ko veliko trpimo, imamo veliko priložnost Bogu dokazati, da ga ljubimo. Ko malo trpimo, imamo majhno priložnost, da Bogu dokažemo svojo ljubezen. Kadar pa nič ne trpimo, naša ljubezen ni niti velika niti čista. Z Božjo milostjo lahko dosežemo, da se trpljenje za nas spremeni v radost, saj ljubezen v čistih dušah tako deluje!«
304 (132) + Moj Jezus, moje edino upanje, zahvaljujem se ti za knjigo, ki si jo odprl pred očmi moje duše. Ta knjiga je tvoje trpljenje, ki si ga vzel nase iz ljubezni do mene. Iz te knjige sem se naučila, kako ljubiti Boga in duše. V tej knjigi so zajeti neizmerni zakladi za nas. Jezus, tako malo duš razume tvoje trpljenje iz ljubezni! Kako velik je ogenj čiste ljubezni, ki gori v tvojem najsvetejšem Srcu! Blagor duši, ki je spoznala ljubezen Jezusovega Srca!

---

[131] Gre za podobo, ki jo je v Vilni naslikal Eugeniusz Kazimirowski.
[132] »Zvesti služabnik« – tu duhovnik Michał Sopoćko.

305 Moja največja želja je, da bi te duše spoznale – da si ti njihova večna sreča, da bi zaupale v tvojo dobroto in slavile tvoje neskončno usmiljenje.
306 Prosila sem Boga za milost, da bi utrdil in okrepil mojo naravo pred vplivi, ki me včasih hočejo odvrniti od duha redovnih pravil in drobnih predpisov. To so namreč majhni zajedavci, ki hočejo razdejati naše notranje življenje. In gotovo ga uničijo, če se duša zaveda teh majhnih prestopkov, pa jih kljub temu lahkomiselno in omalovažujoče zanemarja. V redovnem življenju ne vidim nič majhnega. Prava reč, če včasih naletim na nevšečnosti in zbadanja. Da bi le moj duh ostajal skladen z duhom samostanskega pravila, z zaobljubami in samostanskimi predpisi.
O moj Jezus, radost mojega srca, ti poznaš moje hrepenenje. Želela bi se tako skriti pred pogledi ljudi, da bi živela, kakor da ne živim. Hočem biti čista kakor cvet na polju. Svojo ljubezen želim vedno usmerjati k tebi kakor cvet, ki se vedno obrača za soncem. Samo zate želim ohranjati vonj in svežino cveta mojega srca. Živeti želim pod tvojim Božjim pogledom, ker mi ti sam zadoščaš. Ko sem s teboj, Jezus, se ničesar ne bojim, ker mi nič ne more škodovati.
307 (133) + 1934. Nekoč v postnem času sem zagledala nad našo hišo in kapelo veliko svetlobo in globoko temo. Videla sem bojevanje teh dveh sil…
308 1934. Veliki četrtek. Jezus mi je rekel**: Želim, da se daruješ kot žrtev za grešnike, posebej za tiste duše, ki so izgubile zaupanje v Božje usmiljenje.**

309 Bog in duše – dejanje žrtvovanja

Vpričo nebes in zemlje, vseh angelskih zborov, presvete Device Marije in vseh nebeških moči izjavljam troedinemu Bogu, združena z Jezusom Kristusom, Odrešenikom duš, da se danes prostovoljno darujem kot žrtev za spreobrnjenje grešnikov in posebej za tiste duše, ki so izgubile upanje v Božje usmiljenje. Žrtev je v tem, da [s] popolno predanostjo Božji volji sprejemam vse trpljenje, tesnobo in strahove, ki navdajajo grešnike, v zameno pa vsem dajem tolažbo svoje duše, ki izvira iz srečanj z Bogom. Z eno besedo, vse žrtvujem zanje: sveto mašo, sveto obhajilo, pokoro, samoodpovedi in molitve. Ne bojim se nobenih udarcev – udarcev Božje pravičnosti, saj sem združena z Jezusom. O moj Bog, s tem ti želim zadoščevati za tiste duše, ki ne zaupajo v tvojo dobroto. Upam proti vsakemu [upanju] v morje tvojega usmiljenja. Moj Gospod in moj Bog, moj delež – moj delež vekomaj – to dejanje žrtvovanja same sebe ne opiram na svojo moč, ampak na moč, ki izvira iz zasluženja Jezusa Kristusa. To dejanje žrtvovanja bom ponavljala vsak dan z naslednjo molitvijo, ki si me jo ti, Jezus, naučil: **O kri in voda, ki si svoj čas privrela iz Jezusovega Srca kot studenec usmiljenja za nas, vate zaupam.**
S. M. Favstina od presvetega oltarnega zakramenta. Veliki četrtek, med sveto mašo, 29. 3. 1934.
310 (134) **– Dajem ti delež pri odrešenju človeškega rodu. Ti si mi olajšanje v trenutku mojega umiranja.**
311 Ko sem od svojega spovednika[133] dobila dovoljenje za to dejanje žrtvovanja same sebe, sem kmalu spoznala, da je bilo to dejanje Bogu všeč, kajti takoj sem začela čutiti njegove posledice. V trenutku je moja duša postala kakor skala: neskrbna, polna muke in nemira. Različna sramotenja in kletvice so mi silile v ušesa. Nezaupanje in obup sta se naselila v mojem srcu. To je stanje ubožnih, ki sem ga vzela nase. V prvem trenutku sem se zelo prestrašila teh grozovitosti. Vendar sem se med prvo spovedjo pomirila.
312 + Ko sem nekega dne odšla k spovedi zunaj samostana, sem naletela na mojega spovednika,[134] ki je ravno daroval sveto mašo. Čez nekaj časa sem na oltarju zagledala Dete

[133] Od duhovnika Michała Sopoćka.
[134] Bilo je to v cerkvi sv. Mihaela, kjer je bil duhovnik Sopoćko rektor in je daroval svete maše.

Jezusa. Ljubko in veselo je raztezalo ročice k njemu. Duhovnik je vzel tega majhnega otroka v svoje roke, ga razlomil in ga živega zaužil. Prvi trenutek sem čutila odpor do tega duhovnika, ker je tako ravnal z Detetom Jezusom, a takoj sem bila v tej stvari razsvetljena in sem spoznala, da je ta duhovnik Bogu zelo ljub.
313 + Ko sem bila pri slikarju,[135] ki slika podobo, in videla, da ni tako lepa, kot je Jezus v resnici, sem se zelo razžalostila. Vendar sem to skrila globoko v srce. Ko sva odšli od umetnika, je ostala mati prednica[136] v mestu po raznih opravkih, jaz pa sem se sama vrnila domov. Takoj sem odšla v kapelo in se bridko razjokala. Rekla sem Gospodu: »Kdo te bo naslikal tako lepega, kot si?« Zaslišala sem naslednje besede*:* **Veličina te podobe ni v lepoti barv ali v potezah čopiča, marveč v moji milosti.**
314 + Ko sem nekega popoldneva prišla na vrt, mi je angel varuh rekel: »Moli za umirajoče.« Takoj sem začela moliti rožni venec za umirajoče skupaj z vrtnaricami. Potem smo molile različne molitve za umirajoče. Po končanih molitvah so gojenke začele med seboj veselo kramljati. (135) Kljub njihovemu čebljanju sem v svoji duši slišala besede: »Moli zame.« Ker nisem mogla teh besed dobro razumeti, sem se oddaljila za nekaj korakov od gojenk in razmišljala, kdo bi to bil, ki me prosi za molitev. Tedaj sem zaslišala besede: »Sem sestra…«[137] – Ta sestra je bila v Varšavi, a jaz sem zdaj v Vilni. »Moli zame, dokler ti ne povem, kdaj prenehaj. Umiram.« Takoj sem začela zanjo prisrčno moliti k umirajočemu Srcu Jezusovemu. Ni mi dala, da bi se oddahnila; tako sem molila od tretje do pete ure. Ob petih sem zaslišala besede: »Hvala lepa.« – Razumela sem, da je umrla. Naslednjega dne sem pri sveti maši goreče molila za njeno dušo. Popoldne je prišla kartica z obvestilom, da je sestra … ob tej in tej uri umrla. Spoznala sem, da je bila to ura, ko mi je rekla: »Moli zame.«
315 + Božja Mati, tvoja duša je bila potopljena v morje bridkosti. Poglej na svojega otroka in nauči ga trpeti in v trpljenju ljubiti. Okrepi mojo dušo, naj je bolečina ne zlomi. Mati milosti, nauči me živeti z Bogom.
316 Nekoč me je obiskala Božja Mati. Bila je žalostna in je zrla v tla. Razodela mi je, da mi ima nekaj povedati, po drugi strani pa mi je dala razumeti, da mi o tem ne bi rada govorila. Ko sem to zaznala, sem začela Božjo Mater prositi, da bi mi to povedala in se ozrla name. Marija me je takoj pogledala z blagim nasmeškom in dejala: »Prestati boš morala posebno trpljenje zaradi svoje bolezni in zdravnikov. Tudi zaradi podobe boš naletela na veliko trpljenje, vendar se ničesar ne boj.« Drugi dan sem zbolela in veliko trpela, tako kot mi je povedala Božja Mati. Vendar je moja duša pripravljena na muke. Trpljenje je stalni spremljevalec mojega življenja.
317 O moj Bog, moje edino upanje, vate sem položila vse svoje upanje in vem, da ne bom razočarana.
318 (136) Po svetem obhajilu pogosto na poseben način čutim Božjo navzočnost. Čutim, da je Bog v mojem srcu. To, da čutim Boga v svoji duši, me nikakor ne ovira pri izvrševanju dolžnosti. Celo takrat, ko opravljam najvažnejše reči, ki zahtevajo pozornost, ne zgubljam navzočnosti Boga v svoji duši in sem z njim tesno povezana. Z njim odhajam na delo, z njim počivam, z njim trpim, z njim se veselim, v njem živim in on živi v meni. Nikoli nisem sama, saj je on moj stalni spremljevalec. V vsakem trenutku je navzoč v meni. Najino zaupno prijateljstvo je utemeljeno na povezanosti po krvi in življenju.

---

[135] Eugeniuszu Kazimirowskem.
[136] M. Irena Krzyżanowska.
[137] Lahko to zadeva s. Filomeno Andrejko, ki je umrla v Varšavi 13. 7. 1934, ob 16. 45. Že štiri leta je bolehala zaradi hude astme srca. Agonija je trajala 14 ur. – S. Filomena-Wiktoria Andrejko, roj. 25. 5. 1878, v skupnost vstopila 25. 11. 1894, je delovala kot vzgojiteljica, zakristanka, ekonoma redovne hiše v Varšavi.

319 9. 8. 1934. Nočno češčenje ob četrtkih[138]

Od 23. do 24. ure sem opravljala uro češčenja. Molila sem za spreobrnjenje trdovratnih grešnikov, posebej tistih, ki so izgubili zaupanje v Božje usmiljenje. Premišljevala sem, koliko je Bog pretrpel in kako veliko ljubezen nam je izkazal; mi pa ne verujemo, da nas on tako zelo ljubi. Jezus, kdo more to razumeti? Kakšna bolečina za našega Odrešenika in s čim nas more prepričati o svoji ljubezni, če nas celo smrt ne prepriča? Povabila sem vsa nebesa, da bi skupaj z menoj Gospodu nudila zadoščenje za nehvaležnost nekaterih duš.
320 Jezus mi je dal spoznati, kako ljuba mu je zadostilna molitev. Rekel mi je: **Molitev ponižne in ljubeče duše pomiri jezo mojega Očeta in prikliče morje blagoslovov.** Po češčenju, na pol poti do celice, me je obkolilo veliko krdelo ogromnih črnih psov. Skakali so in tulili ter me hoteli raztrgati na kosce. Zaznala sem, da to niso psi, ampak satani. Eden od njih je besno rekel: »Zato, ker si nam to noč odvzela toliko duš, te bomo raztrgali na kosce.« – Odgovorila sem: »Če je taka volja usmiljenega Boga, me raztrgajte na kosce, to sem si zaslužila, ker sem najbednejša med vsemi grešniki, Bog pa je vedno svet, pravičen in brezmejno usmiljen!« Na te besede so vsi satani odgovorili: »Bežimo proč, ker ni sama. Z njo je Vsemogočni.« Izginili so kakor prah, kakor hrup s ceste, jaz pa sem čisto mirno odšla v svojo celico in med nadaljevanjem *Te Deuma* premišljevala o neskončnem in nepojmljivem Božjem usmiljenju.
(137) 12. 8. 1934
321 Nenadna slabost – smrtne muke. To ni bila smrt, prehod k resničnemu življenju, pač pa izkustvo smrtne muke. Smrt je strašna, čeprav nam daje večno življenje. Nenadoma mi je postalo slabo, zmanjkalo mi je sape. Stemnilo se mi je pred očmi. Čutila sem odmiranje udov – to dušenje je strašno. Trenutek tega občutja traja neverjetno dolgo. Kljub zaupanju se temu pridruži čuden strah. Hrepenela sem po poslednjih svetih zakramentih. Kljub želji po sveti spovedi je ta želja zelo težko uresničljiva. Človek ne ve, kaj govori. Eno začne, drugega ne konča. Naj Bog obvaruje vsako dušo pred takšnim odlašanjem spovedi prav do zadnje ure. Spoznala sem veliko moč duhovniških besed, ki se izliva na bolnikovo dušo. Ko sem duhovnega očeta vprašala, ali sem pripravljena stopiti pred Boga in ali sem v tem oziru lahko mirna, mi je odgovoril: »Lahko si popolnoma mirna, ne le zdaj, temveč po vsaki tedenski spovedi.« Božja milost, ki spremlja te duhovnikove besede, je velika. Duša čuti moč in pogum za boj.
322 O redovna skupnost, moja mati, kako dobro je živeti v tebi, a še bolje v tebi umreti.
323 Po prejemu sv. zakramentov je prišlo do popolnega izboljšanja. Ostala sem sama. Čez pol ure se je napad ponovil, vendar ne tako močno, ker so ga omilili zdravniški posegi.
Svoje trpljenje sem združevala z Jezusovim trpljenjem in ga darovala zase in za spreobrnjenje tistih duš, ki dvomijo o Božji dobroti. Nenadoma so mojo celico napolnile črne prikazni, polne besnosti in sovraštva do mene. Ena od njih je rekla: »Prekleta bodi ti in tisti, ki je v tebi, ker nas celo v peklu začenjaš mučiti.« Ko sem izgovorila: »In Beseda je človek postala in med nami prebivala,« so prikazni takoj s hrupom izginile.
324 Naslednjega dne sem se čutila zelo oslabelo, vendar nisem čutila nobenih bolečin. Po svetem obhajilu sem videla Gospoda Jezusa takšnega, kakor sem ga videla ob nekem češčenju. Gospodov pogled je prešinil mojo dušo, najmanjši drobec prahu se mu ne more izmakniti. Jezusu sem rekla: »Jezus, mislila sem, da me boš vzel s seboj.« A Jezus je odgovoril: **Ni se še povsem izpolnila moja volja v tebi. Ostala boš še na zemlji, vendar ne več dolgo. Zelo mi je všeč tvoje zaupanje, vendar mora biti ljubezen še silnejša.** (138) **Čista ljubezen daje duši moč v smrtnem boju. Ko sem umiral na križu, nisem mislil na sebe, ampak na uboge grešnike in zanje sem molil k Očetu. Hočem, da bi bili tvoji poslednji trenutki popolnoma podobni mojim na križu. Le ena cena je, ki odkupuje duše**

[138] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja je bila navada, da so vse zdrave sestre vsak četrtek od 21.-22. ure opravljale zadostilno češčenje – »sveto uro«. Pred prvim petkom je češčenje trajalo vso noč tako, da so se sestre izmenjavale vsako uro.

– to je trpljenje, združeno z mojim trpljenjem na križu. Čista ljubezen razume te besede, telesna ljubezen jih ne bo nikoli razumela.
325 1934. Na dan Marijinega vnebovzetja nisem bila pri sveti maši. Gospa zdravnica[139] mi ni dovolila, jaz pa sem v celici goreče molila. Čez nekaj časa sem zagledala Božjo Mater v neizrekljivi lepoti. Rekla mi je: »Moja hči, od tebe hočem molitev, molitev in še enkrat molitev – molitev za svet in posebej za tvojo domovino. Devet dni prejemaj obhajilo v zadoščenje. Najtesneje se združuj z daritvijo svete maše. Teh devet dni boš stala pred Bogom kot žrtev. Povsod, vedno, na vsakem mestu in ob vsakem času, bodisi podnevi ali ponoči, kolikorkrat se prebudiš, moli v duhu. V duhu je mogoče vedno vztrajati v molitvi.«
326 Nekoč mi je Jezus dejal**: Moj pogled na tej podobi je tak kakor moj pogled s križa.**
327 Spovednik[140] me je nekoč vprašal, kam naj bo postavljen napis, ker na sliki ni za vse prostora. Odgovorila sem, da bom molila in bom odgovorila naslednji teden. Ko sem od spovednice šla mimo presvetega oltarnega zakramenta, sem dobila notranji navdih, kakšen naj bo ta napis. Jezus me je spomnil, kako mi je prvič rekel, namreč da morajo biti vidne besede**: Jezus, vate zaupam.** Razumela sem, da bi Jezus želel, naj bi bilo zajeto celotno besedilo, a tega izrečno ne ukazuje, razen navedenih besed.
Ljudem izročam posodo, s katero naj prihajajo po milosti k izviru usmiljenja. Posoda je ta podoba z napisom spodaj: Jezus, vate zaupam.
328 O najčistejša ljubezen, zagospoduj v mojem srcu v vsej polnosti in mi pomagaj zvesto uresničevati tvojo sveto voljo, kolikor je le mogoče!
329 (139) Ob koncu tridnevnih duhovnih vaj sem videla, da hodim po neravni poti in se kar naprej spotikam. Za sabo sem videla neko postavo, ki me stalno podpira, a sem bila zaradi tega nevoljna. Prosila sem, da bi se od mene odmaknila, ker sem hotela iti sama. Vendar me ta postava, ki je nisem mogla prepoznati, niti za trenutek ni zapustila. To me je vznemirilo; obrnila sem se in jo pahnila od sebe. Takrat sem spoznala, da je to bila mati prednica.[141] Isti hip sem videla, da to ni bila ona, pač pa Gospod Jezus, ki me je globoko pogledal in mi dal razumeti, kako ga boli, če tudi v najmanjših stvareh ne izvršujem volje matere prednice. **Njena volja je moja volja.** Zelo sem prosila Gospoda za odpuščanje, ta opomin pa mi je segel globoko v srce.
330 + Nekoč me je spovednik prosil, da bi molila po njegovem namenu. Začela sem z devetdnevnico k Božji Materi. Obsegala je devetkratno molitev Pozdravljena, Kraljica. Ob koncu devetdnevnice sem zagledala Božjo Mater z Detetom Jezusom na rokah in mojega spovednika, ki je klečal ob njenih nogah in z njo govoril. Nisem razumela, [o čem] se je z njo pogovarjal, ker sem se medtem pogovarjala z Detetom Jezusom, ki je stopilo z Materine roke in se mi približalo. Nisem se mogla načuditi njegovi lepoti. Zaslišala sem nekaj besed, ki jih je spovedniku izrekla Božja Mati, toda vsega nisem slišala. To so naslednje besede: »Nisem le Kraljica nebes, ampak tudi Mati usmiljenja in tvoja Mati.” Iztegnila je svojo desnico, s katero je držala svoj plašč in z njim zagrnila tega duhovnika. Videnje je takoj izginilo.
331 O kako velika milost je imeti duhovnega voditelja. Hitreje je mogoče rasti v krepostih, jasneje spoznavati Božjo voljo, zvesteje jo uresničevati in hoditi po varnejši in zanesljivejši poti. Duhovni voditelj zna zaobiti čeri, ob katerih bi se duša mogla pobiti. Bog mi je to milost podaril dokaj pozno, vendar se je zelo veselim, saj vidim, kako je Bog naklonjen željam duhovnega voditelja. Navajam enega od več tisoč primerov, ki so se mi zgodili. Kot navadno sem zvečer prosila Gospoda Jezusa za točke jutrišnjega premišljevanja.[142] Rečeno mi je bilo: **Premišljuj o preroku Jonu in njegovem poslanstvu.** Zahvalila sem se Gospodu, v duši pa

---

[139] Dr. Helena Maciejewska (izg. Maćjejevska) (1888-1965) – v tem času je bila zdravnica sester redovne hiše skupnosti v Vilni.
[140] Duhovnik Michał Sopoćko.
[141] M. Irena Krzyżanowska.
[142] »Premišljevanje« – premišljevalna molitev, ki sloni na premišljevanju božjih resnic, s praktičnim sklepom na koncu. V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja so sestre dnevno opravljale polurno premišljevanje. Zvečer si sestre pripravijo »punkta«, točke oziroma temo za jutranje premišljevanje.

sem bila presenečena: kako drugačno premišljevanje (140) v primerjavi z drugimi. Z vso močjo svoje duše sem se trudila premišljevati o njem in v tem preroku sem našla samo sebe, namreč v tem pogledu, da se tudi jaz pogosto opravičujem pred Bogom, da bi kdo drug mogel bolj spolniti njegovo sveto voljo, ne da bi razumela, da je pri Bogu vse mogoče; kolikor slabše je orodje, toliko bolj se izkaže njegova vsemogočnost. Bog mi je to pojasnil. Popoldne je bila spoved skupnosti. Ko sem duhovnemu voditelju razodela strah, ki me je zajel zaradi poslanstva,[143] za kar me Bog uporablja kot nesposobno orodje, mi je duhovni oče odgovoril: »Če hočemo ali ne, izpolnjevati moramo Božjo voljo,« in mi navedel primer preroka Jona. Po končani spovedi sem premišljevala, od kod spovednik ve, da mi je Bog naložil premišljevati o Jonu, saj mu jaz tega nisem omenila. Takoj sem zaslišala besede*:* **Ko me duhovnik zastopa, ne deluje on, ampak jaz delujem po njem. Njegove želje so moje želje.** Vidim, kako Jezus stoji ob strani svojih namestnikov. On sam posega v njihovo delovanje.
332 + Četrtek. Ko sem začela s sveto uro, sem se hotela poglobiti v Jezusovo smrtno trpljenje na Oljski gori. Zaslišala sem glas v svoji duši: **Premišljuj o skrivnosti učlovečenja.** Nenadoma se je pred menoj pojavilo Dete Jezus v bleščeči lepoti. Reklo mi je, kako je Bogu zelo všeč preprostost duše. **Čeprav je moja veličina nepojmljiva, se družim le z malimi. Od tebe želim duhovno otroštvo.**
333 Zdaj povsem jasno vidim, kako Bog deluje po spovedniku in kako je zvest svojim obljubam. Pred dvema tednoma mi je spovednik naročil premišljevati o duhovnem otroštvu. V začetku mi je bilo to težko, vendar se spovednik ni oziral na moje težave in je ponovno naročil, naj še naprej premišljujem o duhovnem otroštvu. Praktično naj se to otroštvo razkriva na naslednji način: »Otrok se ne ukvarja ne s preteklostjo ne s prihodnostjo, ampak izkorišča sedanji trenutek. Pri vas, sestra, želim poudariti otroštvo duha, ker se mi zdi to pomembno.«
334 Vidim, kako se [Gospod Jezus] sklanja k željam spovednika, da se mi v tem času ne prikazuje kot učitelj, odrasel in poln moške zrelosti, ampak kot majhno dete. Ta nepojmljivi Bog se poniža k meni v podobi majhnega otroka. Toda pogled moje duše ne ostaja na tem površju. Čeprav si nadevaš podobo majhnega otroka, vidim v tebi nesmrtnega, brezmejnega Gospodarja nad gospodarji, ki ga noč in dan slavijo (141) čisti duhovi, za katerega gorijo srca serafov v ognju najčistejše ljubezni. O Kristus, o Jezus, želim jih prekašati v svoji ljubezni do tebe. Prosim vas, čiste duhove, da mi oprostite drznost, da se primerjam z vami. Jaz brezno bede, a ti Bog, ki si nepojmljiva globina usmiljenja; použij me, kakor sončni žar použije kapljico rose. Tvoj ljubeznivi pogled izravna vsak prepad.
Zaradi Božje veličine sem neizrekljivo srečna. Videti veličino Boga – to mi popolnoma zadostuje, da bi bila srečna vso večnost.
335 Nekoč, ko sem zagledala Jezusa kot majhnega otroka, sem vprašala: »Jezus, zakaj se zdaj srečuješ z menoj kot majhen otrok? Saj v tebi tako in tako gledam brezmejnega Boga, svojega Stvarnika in Gospoda.« Jezus mi je odgovoril, da se bo srečeval z menoj kot majhen otrok, dokler se ne naučim preprostosti in ponižnosti.
336 + 1934. Med sveto mašo, pri kateri je bil Gospod Jezus izpostavljen v presvetem oltarnem zakramentu, sem pred svetim obhajilom zagledala dva pramena žarkov, ki sta izhajala iz presvete hostije tako, kakor sta predstavljena na podobi: eden rdeč in drugi bel. Odsevala sta na vsaki od sester in gojenk, vendar ne na vseh enako. Pri nekaterih sta bila komaj opazna. To je bilo zadnji dan duhovnih vaj za otroke.
337 22. 11. 1934. + Nekoč mi je rekel duhovni voditelj,[144] da moram o sebi premisliti, ali nisem morda navezana na kak predmet ali na kako ustvarjeno bitje, ali celo sama nase ali na nepotreben klepet, ker vse to ovira Gospoda Jezusa, da bi neovirano deloval v moji duši. Bog je ljubosumen na naše srce in hoče, da bi le njega ljubili.
338 Ko sem začela globlje premišljevati o sebi, nisem opazila, da bi bila na kar koli navezana. Toda kot v vseh svojih zadevah se tudi tu bojim same sebe in si ne zaupam. Izčrpana od

[143] Širjenje češčenja Božjega usmiljenja. (Glej Dn. št. 47-50.)
[144] Duhovnik Michał Sopoćko.

podrobnega razglabljanja sem šla pred najsvetejši zakrament in molila z vso močjo svoje duše: Jezus, moj Ženin, ti zaklad mojega srca, (142) ti veš, da poznam samo tebe in ne poznam nobene druge ljubezni poleg tebe. Če bi se pa kljub temu, moj Jezus, na kaj navezala, kar nisi ti, te prosim, milo prosim, po moči tvojega usmiljenja mi pošlji takoj smrt, ker želim tisočkrat rajši umreti, kakor pa biti nezvesta tebi, čeprav v najmanjši stvari.
339 Tedaj je nenadoma stal pred menoj Jezus, ne vem od kod, bleščeč v nepopisni lepoti, v belem oblačilu, z dvignjenimi rokami, in mi je rekel naslednje besede*:* **Moja hči – tvoje srce je moje počivališče in moje zadovoljstvo. V njem najdem vse, kar mi odreka množica duš. To povej mojemu namestniku.** In v trenutku nisem ničesar več videla. V mojo dušo se je naselilo celo morje tolažbe.
340 Zdaj razumem, Jezus, da moje ljubezni do tebe ne more nič zajeziti, ne bolečina ne zoprnosti, ne ogenj niti meč, celo smrt ne. Čutim se močnejšo od vsega tega. Nič se ne more primerjati z ljubeznijo. Vidim, da imajo najmanjše stvari, ki jih za Boga stori iskreno ljubeča oseba, v njegovih svetih očeh zelo veliko vrednost.
341 11. 5. 1934. Ko sem nekega dne zgodaj zjutraj odprla vhodna vrata, da bi naši[145] ljudje odpeljali pecivo, sem za trenutek stopila v kapelo, da bi za eno minuto obiskala Jezusa in obnovila namen dneva: ”Glej, Jezus, danes ti darujem vse trpljenje, odpovedi, molitve po namenu svetega očeta, da bi potrdil praznik usmiljenja. Vendar, Jezus, imam ti še nekaj povedati. Čudno se mi zdi, da mi naročaš govoriti o prazniku usmiljenja, saj, kot pravijo – takšen praznik[146] že obstaja. Zakaj naj potem o tem govorim?” Jezus mi je odgovoril*:* **Kdo od ljudi ve za to? Nihče. Celo tisti, ki bi morali ljudi poučevati o usmiljenju, o njem pogosto sami ne vedo. Zato želim, da bi bila ta podoba slovesno blagoslovljena in bi jo javno častili na prvo nedeljo po veliki noči, da bi o Božjem usmiljenju mogel vedeti vsak človek. Opravi devetdnevnico po namenu svetega očeta, ki naj se sestoji iz 33 delov, to pomeni, tolikokrat ponoviti molitvico k usmiljenju, ki sem te jo naučil.**
342 (143) Trpljenje je največji zaklad na zemlji – očiščuje dušo. V trpljenju spoznamo, kdo nam je pravi prijatelj. Prava ljubezen se meri s toplomerom trpljenja.
343 Jezus, zahvaljujem se ti za vsakdanje majhne križe, za nasprotovanje mojim namenom, za breme skupnega življenja, za poniževanja od drugih, za trpka srečanja med nami, za neutemeljena sumničenja, za slabo zdravje in izčrpanost, za zatajevanje lastne volje, za izničenje lastnega jaza, za vsa manjkajoča priznanja, za prekrižanje vseh načrtov. Zahvaljujem se ti, Jezus, za notranje trpljenje, za duhovno suhoto, za stiske, strah in negotovost, za temo in notranjo mračnost, za skušnjave in različne preizkušnje, za muke, ki jih je težko izraziti, posebno za tiste, v katerih nas nihče ne razume, za smrtno uro, za težo boja v njej, za vso njeno bridkost.
Hvala ti, Jezus, ti si prvi izpil kelih bridkosti, preden si ga razredčenega meni ponudil. Glej, z ustnicami se dotikam keliha tvoje svete volje. Naj se mi zgodi po tvoji volji. Naj se mi zgodi, kakor je od vekomaj določila tvoja modrost. Želim do zadnje kapljice izpiti meni namenjeni kelih, ne da bi spraševala po namenu; v bridkosti je moje veselje, v brezupnosti moje upanje. V tebi, Gospod, je vse dobro, vse, kar daje tvoje očetovsko Srce. Ne dajem prednosti tolažbi pred bridkostjo in tudi ne bridkosti pred tolažbo. Za vse se ti zahvaljujem, Jezus. Moja radost je gledanje tebe, nepojmljivi Bog. V teh skrivnostnih bivanjih se mudi moj duh, tam se počutim doma. Dobro mi je znano bivališče mojega Ženina. Čutim, da v meni ni niti kapljice krvi, ki bi ne gorela v ljubezni do tebe.
O neizrekljiva lepota, kdor te le enkrat spozna, ta ne more ničesar drugega ljubiti. Čutim neskončno brezno svoje duše, ki ga nič ne more izpolniti, le Bog sam. Čutim, da tonem v Bogu kot zrno peska v oceanu brez dna.

---

[145] »Naši ljudje« – tu oboroženi spremljevalci, ki so dnevno dovažali pecivo v samostan.

[146] V Krakovu, ulica Smoleńsk, je cerkvica, ki nosi ime Božjega usmiljenja, postavljena v letih 1626-1629, posvečena 25. 10. 1665. Praznik zavetništva te cerkvice se obhaja 14. septembra – na povišanje svetega križa.

(144) 20. 12. 1934
344 Ko sem nekega večera prišla v svojo celico, sem zagledala Gospoda Jezusa, izpostavljenega v monštranci kot pod milim nebom. Pri nogah Gospoda Jezusa sem zagledala svojega spovednika, za njim pa množico najvišjih duhovnikov v oblačilih, ki jih nisem nikoli videla, razen v videnjih. Za njimi različni duhovni stanovi. Nadalje sem videla velike trume ljudi, ki jih moje oči niso mogle obseči. Videla sem, kako sta iz hostije izhajala dva pramena žarkov kakor na podobi. Bila sta tesno združena, toda ne pomešana. Prišla sta v roke mojega spovednika, nato v roke duhovnikov, iz njihovih rok pa k ljudem in sta se potem vrnila k hostiji… in v tem trenutku sem se spet zagledala, kako stopam v celico.
345 22. 12. 1934. Ko sem šla med tednom k spovedi, sem naletela na svojega spovednika, ko je daroval sveto mašo. V tretjem delu svete maše sem zagledala Dete Jezusa, malo manjšega kot ponavadi, s to razliko, da je imel vijoličasto oblačilo, medtem ko je drugače vedno imel belo.
346 24. 12. 1934. Božični večer. Zjutraj sem pri sveti maši čutila Božjo bližino. Moj duh se je nezavedno potopil v Boga. Med tem sem zaslišala naslednje besede*:* **Ti si moje drago bivališče, v tebi počiva moj duh.** Po teh besedah sem v globini svojega srca čutila Gospodov pogled. Ko sem videla svojo bedo, sem se v duhu ponižala in občudovala veliko Božje usmiljenje, ker se najvišji Gospod približuje takšni bedi.
Med svetim obhajilom je veselje preplavilo mojo dušo. Čutila sem, da sem tesno združena z Bogom. Njegova vsemogočnost je použila vse moje bitje. Ves dan sem na poseben način čutila Božjo bližino. Čeprav mi obveznosti ves dan niso dovoljevale niti za trenutek stopiti v kapelo, ni bilo niti ene minute, v kateri ne bi bila zedinjena z Bogom. V sebi sem čutila (145) njegovo navzočnost bolj kakor kadar koli prej. Neprestano sem pozdravljala Božjo Mater, se vživljala v njenega duha, jo prosila, da bi me poučila o pravi ljubezni do Boga. Zaslišala sem besede: »Ponoči, med sveto mašo, ti bom razodela skrivnost svoje sreče.«
Večerja je bila pred šesto uro. Kljub veselju in zunanjemu hrupu, ki vlada pri medsebojni delitvi óblatov in vzajemnih voščilih, niti za trenutek nisem izgubila Božje bližine. Po večerji smo pohitele z delom, da bi mogle ob deveti uri priti k češčenju v kapelo. Dobila sem dovoljenje, da ne grem spat, oziroma da čakam polnočnico. Zelo sem se veselila. Od devete do dvanajste ure sem bila prosta. Od devete do desete ure sem opravljala češčenje po namenu svojih staršev in vse družine; od desete do enajste pa po namenu svojega duhovnega voditelja. Najprej sem se zahvalila Bogu, da mi je blagovolil podariti to veliko vidno pomoč tu na zemlji, kakor mi je obljubil. Potem sem prosila Boga za razsvetljenje mojega spovednika, da bi spoznal mojo dušo in me vodil po Božji volji. Od enajste do dvanajste ure sem molila za sveto Cerkev, in duhovnike, za grešnike, za misijone in za naše redovne hiše. Odpustke sem darovala za duše v vicah.
347 Dvanajsta ura. 25. 12. 1934
Polnočnica. Ko se je začela sveta maša, me je prevzela notranja zbranost. Veselje je preplavilo mojo dušo. Pri darovanju sem zagledala Jezusa na oltarju v neprimerljivi lepoti. Dete je ves čas gledalo na vse nas in iztegovalo svoje ročice. Med povzdigovanjem Dete ni gledalo v kapelo, ampak v nebo, po povzdigovanju pa je spet gledalo na nas, vendar čisto na kratko, ker ga je kot vedno duhovnik razlomil in zaužil. Haljico je imelo belo. Naslednji dan sem ga videla, enako pa tudi tretji dan. Težko je izraziti veselje, ki je vladalo v moji duši. (146) To videnje se je ponovilo pri treh naslednjih svetih mašah tako kakor prvič.
348 1934
Prvi četrtek po božiču. Popolnoma sem pozabila, da je danes četrtek in nisem opravila ure češčenja. Skupaj s [sestrami] sem ob devetih odšla v spalnico. Za čuda nisem mogla zaspati. Zdelo se mi je, [da] nečesa nisem še izpolnila. V mislih sem prešla svoje obveznosti in nisem se mogla ničesar spomniti. To je trajalo do desete ure. Ob desetih sem zagledala izmučeni obraz Gospoda Jezusa. Jezus mi je rekel: **Čakal sem te, da bi s teboj delil trpljenje, kajti kdo more bolj razumeti moje trpljenje kakor moja nevesta ?** Prosila sem Jezusa odpuščanja za svojo mlačnost. Osramočena si nisem upala pogledati Gospoda Jezusa.

Skrušenega srca sem prosila Jezusa, da bi mi blagovolil dati en trn iz svoje trnove krone. Jezus mi je obljubil to milost, vendar za jutrišnji dan. In videnje je izginilo.
349 Naslednje jutro med premišljevanjem sem začutila na levi strani glave boleč trn. Trpljenje je trajalo ves dan. Neprestano sem premišljevala, kako je Jezus mogel prenesti bolečino zaradi tolikih trnov v trnovi kroni. Združila sem svoje bolečine z Jezusovimi in jih darovala za grešnike. Ob štirih, ko sem prišla k češčenju, sem zagledala eno izmed naših gojenk, kako je z nečistimi, grešnimi mislimi strašno žalila Boga. Videla sem tudi osebo, zaradi katere je grešila. Strah je spreletel mojo dušo in prosila sem Boga, da bi jo po Jezusovem trpljenju blagovolil iztrgati [iz] te strašne stiske. Jezus mi je odgovoril, da ji bo podelil milost, vendar ne zaradi nje, ampak zaradi moje molitve. Zdaj sem razumela, kako zelo moramo moliti za grešnike, posebej za naše gojenke.
350 Naše življenje je res apostolsko. Ne morem si predstavljati redovnice, ki bi živela v naših redovnih hišah, torej v naši skupnosti, in bi ne imela apostolskega duha. Gorečnost za rešitev duš mora žareti v naših srcih.
351 (147) O moj Bog**,** kako je prijetno trpeti za tebe, trpeti v najskrivnejših kotičkih srca – v skritosti goreti kot neopazna žrtev, kot čisti kristal brez tolažbe in sočutja. Moj duh izgoreva v dejavni ljubezni, ne izgubljam časa za sanjarjenje. Vsak trenutek izkoristim, ker je ta v moji moči. Preteklost mi ne pripada več, prihodnost ni moja, prizadevam pa si z vso svojo dušo izkoristiti sedanji čas.

352 4. 1. 1935. Prvi kapitelj[147] matere Borgie

Na tem kapitlju je mati[148] podčrtala življenje iz vere in zvestobo v majhnih stvareh. Na polovici kapitlja sem zaslišala naslednje besede*:* **Želim, da bi bilo v sedanjem času v vas več vere. Zelo me veseli zvestoba moje neveste v najmanjših stvareh!** Pogledala sem na križ in opazila, da je Jezus imel obrnjeno glavo k jedilnici in njegove ustnice so se premikale.
353 Ko sem to povedala materi prednici, mi je odgovorila: ”Vidite, sestra, kako Jezus zelo želi, da bi naše življenje izviralo iz vere.“ Ko je mati odšla v kapelo in sem jaz ostala, da bi pospravila sobo, sem zaslišala tele besede**: Povej to vsem sestram: Želim, da bi sedaj v odnosu do predstojnic živele v duhu vere**. Prosila sem spovednika, da me oprosti te obveznosti.
354 Ko sem se pogovarjala z neko osebo, ki naj bi naslikala podobo, a je zaradi posebnih razlogov ni naslikala, sem med pogovorom z njo v svoji duši zaslišala glas: **Želim, da bi bila bolj pokorna**. Spoznala sem, da tudi največji napori, če niso zaznamovani s pokorščino, niso Bogu ljubi – govorim o redovniški osebi. O Bog, kako lahko je v redu prepoznati tvojo voljo. Redovnice imamo od jutra do večera jasno izraženo Božjo voljo, v trenutkih negotovosti pa imamo predstojnice, po katerih govori Bog.
355 (148) 1934.-1935. Novoletni sveti večer. Dobila sem dovoljenje, da lahko ostanem budna in molim v kapeli. Ena od sester me je prosila, da bi ji podarila eno uro češčenja.
Obljubila sem in zanjo eno uro molila. Med molitvijo mi je Bog dal spoznati, kako mu je ljuba ta oseba.
Drugo uro češčenja sem darovala za spreobrnjenje grešnikov. Posebej sem Bogu zadoščevala za žalitve v sedanjem trenutku; Boga tako zelo žalijo.
Tretjo uro sem darovala po namenu svojega duhovnega voditelja. Iskreno sem prosila zanj za razsvetljenje v neki posebni zadevi.

---

[147] »Kapitelj« – tako se imenuje zborovanje sester, med katerim je imela predstojnica redovne hiše krajši duhovni nagovor, dajala pripombe v zvezi s spolnjevanjem redovnih predpisov, sestre pa so se obtoževale prekrškov pri izpolnjevanju redovnih pravil.

[148] »Mati« – predstojnica redovne hiše. V tem času je bila predstojnica v Vilni Borgia – Jadwiga Tichy, roj. 25. 1. 1887, v skupnost je vstopila l. 1913, opravljala je dolžnosti negovalke oziroma predstojnice v Vilni in Walendowu, umrla v Wrocławu 26. 4. 1970. V informativnem postopku s. Favstine je bila priča.

Nazadnje je ura odbila dvanajst, zadnja ura leta. Končala sem jo v imenu svete Trojice in tudi prvo uro novega leta sem začela v imenu svete Trojice. Prosila sem vsako Božjo osebo za blagoslov in se z velikim zaupanjem zazrla v novo leto, ki gotovo ne bo skoparilo s trpljenjem.
356 Sveta hostija, v kateri je oporoka Božjega usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.
Sveta hostija, v [kateri] sta Jezusovo telo in kri kot dokaz neskončnega usmiljenja do nas, posebej do ubogih grešnikov.
Sveta hostija, v kateri je zajeto večno življenje in neskončno usmiljenje, ki se obilno daje nam, posebej ubogim grešnikom.
Sveta hostija, v kateri je navzoče usmiljenje Očeta, Sina in Svetega Duha do nas, posebej do ubogih grešnikov.
(149) Sveta hostija, v kateri je neskončna cena usmiljenja, ki poravnava vse naše dolgove, posebej ubogih grešnikov.
Sveta hostija, v kateri je vrelec žive vode, ki priteka iz neskončnega usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.
Sveta hostija, v kateri je vsebovan ogenj najčistejše ljubezni, ki žari v naročju večnega Očeta kakor v neskončni globini usmiljenja za nas, posebej za uboge grešnike.
Sveta hostija, ki vsebuje zdravilo zoper vse naše slabosti; to [zdravilo] teče iz neskončnega usmiljenja kakor iz studenca za nas in za uboge grešnike.
Sveta hostija, v kateri je vsebovana zveza med Bogom in nami, in to po neskončnem usmiljenju za nas, posebej za uboge grešnike.
Sveta hostija, v kateri so vsebovana vsa čustva predobrega Srca Jezusovega do nas, posebej do ubogih grešnikov.
Sveta hostija, naše edino upanje v vsakem trpljenju in v nasprotovanjih življenja.
Sveta hostija, naše edino upanje v temini in v notranjih ter zunanjih viharjih.
Sveta hostija, naše edino upanje v življenju in ob smrtni uri.
Sveta hostija, naše edino upanje v neuspehih in valovih obupa.
Sveta hostija, naše edino upanje v prevari in izdajstvu.
Sveta hostija, naše edino upanje v temini in brezbožnosti, ki preplavlja svet.
Sveta hostija, naše edino upanje v hrepenenju in žalosti, v kateri nas nihče ne razume.
(150) Sveta hostija, naše edino upanje v težavi in sivini vsakdanjega življenja.
Sveta hostija, naše edino upanje ob sesutju naših pričakovanj in prizadevanj.
Sveta hostija, naše edino upanje sredi sovražnikovih napadov in prizadevanj pekla.
Sveta hostija, vate zaupam, ko nadloga presega moje moči, ko vidim, da so moja prizadevanja brezuspešna.
Sveta hostija, vate zaupam, ko viharji premetavajo moje srce in se moj prestrašeni duh nagiblje k malodušju.
Sveta hostija, vate zaupam, ko mi srce drgeta in mi smrtni pot rosi čelo.
Sveta hostija, vate zaupam, ko se vse zaroti proti meni in črni obup prodira v mojo dušo.
Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo ugasnile moje oči za vse zemeljsko in bo moj duh prvič uzrl neznane svetove.
Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo moje naloge presegale moje moči in bo neuspeh moj stalni delež.
Sveta hostija, vate zaupam, ko se mi izpolnjevanje kreposti zdi težko in ko se narava temu upira.
Sveta hostija, vate zaupam, ko se bodo sovražni udarci usmerjali zoper mene.
Sveta hostija, vate zaupam, ko bodo ljudje obsojali moj trud in napor.
Sveta hostija, vate zaupam, ko bom nad seboj zaslišal tvojo sodbo, tedaj bom zaupal v morje tvojega usmiljenja.
357 + O presveta Trojica, zaupam v tvoje neskončno usmiljenje. Bog je moj Oče in kot njegov otrok imam vso pravico do njegovega Božjega Srca. Čim večja je tema, tem popolnejše mora biti naše zaupanje.

358 Ne razumem, kako je mogoče ne zaupati njemu, ki zmore vse. Z njim vse, brez njega – ničesar. On, Gospod, ne dovoli in ne dopusti, da bi bili osramočeni tisti, ki so vanj stavili vse svoje upanje.
359 (151) 10. 1. 1935. + Četrtek. Zvečer med blagoslovom[149] so me začele mučiti naslednje misli: Ali ni morda vse to, kar govorim o velikem Božjem usmiljenju, laž ali slepilo ... Za trenutek sem o tem hotela premišljevati; tedaj sem v notranjosti zaslišala močan in jasen glas: **Vse, kar govoriš o moji dobroti, je resnica, in ni dovolj besed, ki bi proslavile mojo dobroto.** Te besede so bile tako polne moči in tako jasne, da bi dala zanje svoje življenje, da so od Boga. Prepoznavam jih po globokem miru, ki me spremlja in trajno ostaja. Ta mir mi daje tako veliko moč in trdnost, da so vse težave, nasprotovanje in trpljenje, celo sama smrt kakor nič. Ta luč mi je odkrila, da so vsi napori, ki se jih lotevam, da bi ljudje spoznali Božje usmiljenje, Bogu ljubi. Zato je v moji duši tako veliko veselje, da ne vem, ali je lahko v nebesih večje. O ko bi ljudje hoteli vsaj malo poslušati glas vesti in glas – pravzaprav navdihe Svetega Duha; pravim vsaj malo, kajti kakor hitro se prepustimo vplivu Svetega Duha, dovrši on sam, česar mi ne zmoremo.

360 + Novo leto 1935

Jezus rad vstopa v najmanjše podrobnosti našega življenja in pogosto uresničuje moje skrite želje, ki jih celo pred njim skrivam, čeprav vem, da pred njim ne more biti nič skritega.
Pri nas je navada, da si na novo leto izbiramo posebne zavetnike[150] za vse leto. Zjutraj med premišljevanjem se mi je vzbudila ena od takih skritih želja; da bi namreč tudi v tem letu kakor doslej evharistični Jezus bil moj posebni zavetnik. Vendar sem to željo prikrivala svojemu Ženinu in se z njim pogovarjala o vsem, samo o tem ne, da ga hočem imeti za zavetnika. Ko smo prišli v jedilnico k zajtrku, se je po molitvi začelo žrebanje podobic s svetniškimi zavetniki. Ko sem se bližala podobicam z napisi svetih zavetnikov, sem brez obotavljanja vzela eno, ne da bi prebrala napis, (152) ker sem se želela nekaj minut zatajevati. V svoji duši sem tedaj zaslišala glas: **Jaz sem tvoj zavetnik. Beri**. Takoj sem pogledala napis in prebrala: »Zavetnik za leto 1935 – presveta Evharistija.« Od veselja mi je zadrhtelo srce in neopazno sem se oddaljila iz kroga sester ter za kratek čas odšla k presvetemu oltarnemu zakramentu, da bi dala svojim čustvom prosto pot. Jezus me je rahlo pograjal, da bi v tem trenutku morala biti v krogu sester. Upoštevajoč pravila sem takoj odšla.
361 Sveta Trojica, en sam Bog, nepojmljiv v veličini usmiljenja do ustvarjenih bitij, posebej do ubogih grešnikov. Razodel si nepojmljive globine svojega usmiljenja, ki jim nikoli ne pride do dna noben človeški ali angelski razum. Naša ničnost in beda se utapljata v tvoji veličini. O neskončna dobrota, kdo te more vredno hvaliti? Ali moremo najti človeka, ki te razume v ljubezni? Jezus, obstajajo takšni, vendar jih ni veliko.
362 + Nekega dne, med jutranjim premišljevanjem, sem slišala glas**: Jaz sem tvoj duhovni voditelj, sem bil, sem in bom. Ker pa si me prosila za vidno pomoč, sem ti jo dal in izbral sam, preden si me za to prosila, ker to zadeva mojo stvar. Vedi, da napake, ki jih delaš proti njemu, ranijo moje Srce. Posebej se varuj samovoljnosti; na najmanjši stvari naj bo pečat pokorščine.**
S strtim in ponižnim srcem sem prosila Gospoda Jezusa odpuščanja za te napake. Za odpuščanje sem prosila tudi svojega duhovnega očeta in sklenila, da raje ne naredim ničesar kakor pa veliko napačnega.
363 Dobri Jezus, zahvaljujem se ti za veliko milost, ker mi daješ spoznati, kaj sem sama iz sebe – beda in greh, nič več kakor to. Samo nekaj zmorem sama iz sebe – žaliti tebe, o moj

---

[149] »Benedykcija« – kratka pobožnost z blagoslovom z Najsvetejšim.

[150] Eden od običajev v Kongregaciji Božje Matere usmiljenja – na hrbtni strani podobic ali listkov so zapisana imena Božjih oseb in raznih svetnikov. Na novo leto pri zajtrku vsaka od sester povleče listek; tako dobi zavetnika za prihodnje leto.

Bog. Kajti beda ne more storiti sama iz sebe nič drugega, kakor da žali tebe, o neskončna Dobrota.
364 (153) + Nekega dne so me prosili, naj molim za neko osebo. Takoj sem sklenila, da bom opravila devetdnevnico k Božjemu usmiljenju. Devetdnevnici sem dodala še samopremagovanje, to je, da med sveto mašo nosim na obeh nogah verižico.[151] Že tri dni sem se privajala na to. Ko sem šla k spovedi, sem povedala duhovnemu voditelju, da sem to samopremagovanje začela v domnevi, da mi bo dovoljeno. Mislila sem, da ne bo imel nič proti temu. Vendar sem slišala ravno nasprotno. Namreč, da bi se brez dovoljenja ne smela sama ničesar lotiti. O moj Jezus, spet moja samovolja, vendar se zaradi svojih napak ne smem predati izgubljanju poguma. Dovolj dobro vem, da sem kup bede. Zaradi svojega zdravja nisem dobila dovoljenja. Duhovni voditelj se je zelo začudil, kako sem si mogla brez njegovega dovoljenja naložiti tako veliko samopremagovanje. Prosila sem odpuščanja za svojo samovoljo, pravzaprav za to, ker sem se dala voditi domnevnemu dovoljenju, in prosila sem, da mi naloži namesto tega kaj drugega. Duhovni voditelj je zunanjo samoodpoved spremenil v notranjo, in sicer sem morala ves čas svete maše premišljevati, zakaj je Gospod Jezus sprejel krst. To premišljevanje ni bilo zame nikakršna samoodpoved, saj je vendar misliti na Boga radost, ne pa samoodpoved. Bilo pa je to samoodpoved volje; nisem namreč delala tega, kar mi je všeč, ampak to, kar mi je bilo naročeno, in v tem obstaja notranja samoodpoved.
365 Ko sem prišla iz spovednice in začela z molitvijo, ki mi je bila naložena za pokoro, sem slišala besede**: Tej osebi sem podaril milost, za katero si me prosila. Pa ne zaradi tvoje spokorne vaje, ki si jo sama izbrala, marveč zaradi popolnega dejanja pokorščine mojemu namestniku sem dal milost duši, za katero si se ti pri meni zavzela in zanjo prosila usmiljenje. Vedi, kadar v sebi zatajuješ lastno voljo, takrat vlada v tebi moja volja.**
366 O moj Jezus, potrpi z menoj. V prihodnje bom bolj pazljiva. Ne bom se opirala nase, pač pa na tvojo milost in dobroto, ki je tako velika do mene – ubožice.
367 (154) + Nekoč mi je Jezus dal spoznati, da je vedno pripravljen podeliti milosti, kadar ga poprosim za namene, za katere se mi priporočajo. Toda duše jih niso vedno pripravljene sprejeti. **Moje Srce je prenapolnjeno z velikim usmiljenjem do duš, posebej do ubogih grešnikov. O da bi mogle spoznati, da sem jim najboljši oče, da je zanje iz mojega Srca privrela kri in voda kot iz studenca, prenapolnjenega z usmiljenjem. Zanje prebivam v tabernaklju in kot kralj usmiljenja želim duše obsipati z usmiljenjem, a ga nočejo sprejeti. Vsaj ti prihajaj k meni, kolikor pogosto moreš, in sprejemaj milosti, ki jih drugi nočejo sprejeti, in tako boš potolažila moje Srce. O kako velika je brezbrižnost ljudi za tako dobroto, za toliko dokazov ljubezni. Moje Srce se napaja s samo nehvaležnostjo in pozabljivostjo ljudi, ki živijo na svetu. Za vse imajo čas, nimajo pa časa za to, da bi prišli k meni po milosti.**
Zato se obračam na vas, izvoljene osebe – mar tudi ve ne doumete ljubezni mojega Srca? Tudi tu je moje Srce razočarano: ne najdem popolne predanosti moji ljubezni. Toliko zadržanosti, toliko nezaupanja, toliko previdnosti. V tvojo tolažbo ti povem, da so na svetu osebe, ki me iskreno ljubijo in z veseljem prebivam v njihovih srcih, toda ni jih veliko. Tudi po samostanih so osebe, ki z veseljem napolnjujejo moje Srce; vanje so vtisnjene moje poteze in zato se nanje nebeški Oče ozira s posebno naklonjenostjo. Čudo angelov in ljudi bodo, njihovo število pa je majhno. So obramba pred pravičnostjo nebeškega Očeta in priprošnja za usmiljenje do sveta. Ljubezen teh oseb in njihova žrtev podpirata obstoj sveta. Najbolj rani moje Srce nezvestoba osebe, ki sem jo posebej izvolil. Ta nezvestoba je kakor meč, ki prebada moje Srce.
368 (155) 29. 1. 1935. Ta torek zjutraj sem med premišljevanjem v svoji notranjosti zagledala svetega očeta, ki daruje sveto mašo. Po molitvi *Pater noster* se je pogovarjal z Gospodom

[151] Nošenje »verižice«, podobne »pasku« (glej opombo 102), je bila ena od spokornih vaj.

Jezusom o tisti zadevi, glede katere mi je Jezus naročil, naj mu jo sporočim. Čeprav se jaz o tem osebno nisem pogovarjala s svetim očetom, je te zadeve uredil nekdo drug.[152] Sedaj po notranjem navdihu vem, da sveti oče premišljuje o tej zadevi, ki se bo v kratkem po Jezusovi želji uresničila.
369 Ko sem se pred osemdnevnimi duhovnimi vajami podala k svojemu duhovnemu voditelju in ga prosila, da mi za ta čas dovoli neke odpovedi, nisem dobila dovoljenja za vse, za katere sem prosila, ampak le za nekatere. Dovoljeno mi je bilo eno uro premišljevati o trpljenju Gospoda Jezusa in sprejeti neko ponižanje. Bila sem nekoliko nezadovoljna, ker nisem dobila dovoljenja za vse, za kar sem prosila. Ko sem se vrnila domov, sem za trenutek stopila v kapelo. V duši sem zaslišala naslednje besede*:* **Ena ura premišljevanja o mojem bridkem trpljenju je večje zasluženje kakor pa celo leto bičanja do krvi. Premišljevanje o mojih bridkih ranah je tebi v veliko korist, meni pa je v veliko veselje. Čudim se, da se še nisi popolnoma odpovedala svoji volji, zelo pa se veselim, da bo do te spremembe prišlo med duhovnimi vajami.**
370 Istega dne, ko sem v cerkvi čakala na spoved, sem zagledala ista pramena žarkov, ki sta izhajala iz monštrance in se razdeljevala po vsej cerkvi. To je trajalo ves čas božje službe, po blagoslovu sta se z obeh strani vrnila v monštranco. Pramena žarkov sta bila prozorna kakor kristal. Prosila sem Jezusa, da bi prižgal ogenj svoje ljubezni v vseh mlačnih dušah. Pod tema pramenoma žarkov se srce razvname, čeprav bi bilo kakor gora ledu; četudi trdo kakor skala, se bo zdrobilo v prah.

371 (156) + JMJ Vilna, 4. 2. 1935

Osemdnevne duhovne vaje

Jezus, kralj usmiljenja, spet je trenutek, ko ostajam sama s teboj, zato te milo prosim spričo vse tvoje ljubezni, s katero plameni tvoje božansko Srce, popolnoma uniči v meni samoljubje in razvnemi moje srce z ognjem tvoje najčistejše ljubezni.
372 Zvečer, po govoru, sem zaslišala besede**: Jaz sem s teboj. Med temi duhovnimi vajami te bom utrdil z mirom in pogumom, da ne bi opešala pri uresničevanju mojih namenov. Zato se boš pri duhovnih vajah popolnoma odrekla svoji volji, namesto te pa se bo v tebi uresničila vsa moja volja. Vedi, da te bo to veliko stalo, zato napiši na čisti list besede: Od danes v meni ne obstaja lastna volja, in prečrtaj jo, na drugo stran pa napiši naslednje besede: od danes naprej izpolnjujem Božjo voljo povsod, vedno in v vsem. Ne boj se ničesar, ljubezen ti bo dala moč in olajšala uresničitev.**
373 V temeljnem premišljevanju o cilju ali o izboru ljubezni.
Duša mora ljubiti, a potrebuje to, da je ljubljena. Izlivati mora svojo ljubezen, vendar ne v umazanijo ali v prazno, ampak v Boga. Kako se veselim, ko o tem premišljujem, saj jasno čutim, da je on sam v mojem srcu, Jezus sam. Ustvarjena bitja pa ljubim toliko, kolikor mi pomagajo k zedinjenju z Bogom. Vse ljudi ljubim zato, ker v njih vidim Božjo podobo.

374 (157) + JMJ Vilna, 4. 2. 1935
Od danes naprej ne obstaja v meni lastna volja.
V trenutku ko sem pokleknila, da bi prečrtala svojo voljo, kot mi je Gospod naročil, sem v svoji duši zaslišala glas**: Od danes naprej se ne boj Božjih sodb, kajti ti ne boš sojena.**

(158) + JMJ Vilna, 4. 2. 1935

---

[152] Iz pisma duhovnika Michała Sopoćka s. Favstini novembra l. 1937 je razvidno, da se je v zadevi ustanavljanja praznika Božjega usmiljenja pogovarjal z apostolskim nuncijem na Poljskem, nadškofom Filipom Cortesijem, in računal s tem, da bo le-ta zadevo predstavil svetemu očetu.

Od danes izpolnjujem b o ž j o v o l j o povsod, vedno in v vsem[153]

375 (159) + JMJ Vilna, 8. 2. 1935

Posebno notranje prizadevanje, to je izpraševanje vesti
O samozatajevanju – zatajevanju lastne volje

1. Zatajevanje razuma, to je podreditev razumu tistih, ki so Božji namestniki tu na zemlji.
2. Zatajevanje volje, to je izpolnjevanje Božje volje, ki se mi razodeva v volji tistih, ki so moji Božji namestniki in ki je vsebovana v pravilih našega reda.
3. Zatajevanje presojanja, to je – takojšnje sprejemanje vseh ukazov tistih, ki so moji Božji namestniki, brez razmišljanja, razčlenjevanja ali volje, da bi jih razumela.
4. Zatajevanje jezika. Ne dam mu niti najmanjše svobode; v enem primeru mu dam popolno svobodo – v razglašanju Božje slave. Kolikorkrat prejmem sveto obhajilo, tolikokrat prosim, da bi mi Jezus blagovolil utrditi in očistiti jezik, da ne bi z njim nikoli žalila svojih bližnjih. Zato tudi pravilo, ki mi govori o molčanju, tako zelo spoštujem.

376 Moj Jezus, zaupam, da mi bo tvoja milost pomagala uresničiti te sklepe. Čeprav so navedene točke zajete v zaobljubi pokorščine, se želim na poseben način v njih vaditi, ker je to vsebina samostanskega življenja. Usmiljeni Jezus, prisrčno te prosim, razjasni moj razum, da bi mogla bolj spoznati tebe, ki si neskončno življenje, in da bi mogla bolj spoznati sebe, ki sem sama ničnost.
377 (160) O sveti spovedi. Pri sveti spovedi moramo pridobiti dve koristi:
1. K spovedi prihajamo zaradi ozdravitve.
2. Zaradi vzgoje – naša duša potrebuje stalno vzgojo kakor majhen otrok.
O moj Jezus, globoko razumem te besede in iz izkušnje vem, da človek z lastnimi močmi ne more kaj prida napredovati. Veliko se trudi, pa ničesar ne stori za Božjo slavo, stalno tava, ker je naš razum zatemnjen in ni sposoben prepoznati svojega stanja. Posebej bom pozorna na dve stvari: Prvič: za spoved bom izbirala to, kar me najbolj ponižuje, čeprav bi bila le malenkost, a mene vendar veliko stane in se je zato spovem; drugič: vadila se bom v pokorščini; ne le pri spovedi, ampak pri vsakem izpraševanju vesti hočem obuditi popolno kesanje, posebej pa preden grem k počitku. Še ena beseda: Oseba, ki iskreno želi napredovati v popolnosti, se mora natančno držati danih nasvetov duhovnega voditelja. Toliko svetosti – kolikor odvisnosti.
378 Nekoč, ko sem se pogovarjala s svojim duhovnim voditeljem, sem kot preblisk na znotraj zagledala njegovo dušo v veliki stiski, v tako velikem trpljenju, v kolikršnem se Bog le redko dotakne duš s takim ognjem. Trpljenje prihaja iz tega dela. Prišel bo čas, ko bo od Boga priporočeno delo [kot se bo zdelo] na videz popolnoma uničeno. Tedaj pa nastopi Božje delovanje z veliko močjo, ki bo pričala o pristnosti. To bo dalo Cerkvi nov sijaj, čeprav je v njej vedno navzoče. Da je Bog neskončno usmiljen, nihče ne more oporekati. On želi, da bi vsi vedeli o tem, preden ponovno pride kot sodnik. Bog hoče, da bi ga ljudje prej poznali kot kralja usmiljenja. Ko pride to zmagoslavje, bomo že vsi v novem življenju, kjer ni več trpljenja, vendar bo tvoja duša poprej nasičena z bridkostjo spričo vidnega uničenja tvojih prizadevanj. Toda to uničenje je le navidezno, ker tega, kar je Bog enkrat določil, ne spreminja. Čeprav bo uničenje (161) navidezno, bo trpljenje vendarle resnično. Kdaj se bo to zgodilo, ne vem. Kako dolgo bo trajalo – ne vem.[154] Toda, Bog je obljubil veliko milost –

[153] V rokopisu s. Favstine je ta sklep zapisan na posebni strani.
[154] To videnje se lahko nanaša na zgodovino češčenja Božjega usmiljenja v oblikah, ki jih je uvedla s. Favstina. 'Notifikacija' (opozorilo) kongregacije svetega oficija z dne 6. 3. 1959 (Acta apostolicae sedis 51,1959,271) je širjenje češčenja usmiljenega Jezusa v nakazanih oblikah s. Favstine prepovedala. V skladu s tem je bila iz veliko cerkva podoba Božjega usmiljenja, naslikana na podlagi videnja s. Favstine, odstranjena;

posebno tebi in vsem,[155] **ki bodo oznanjali moje veliko usmiljenje. Jaz sam jih bom branil ob smrtni uri kot svojo čast. Čeprav bi bili grehi duš črni kakor noč, če se grešnik zateče k mojemu usmiljenju, mi izkaže največjo čast in proslavi moje bridko trpljenje. Kadar človek slavi mojo dobroto, satan trepeta pred njim in beži na dno pekla**.
379 Med nekim češčenjem mi je Jezus obljubil**: Dušam, ki se bodo zatekle k mojemu usmiljenju, in dušam, ki me bodo slavile ter drugim pripovedovale o mojem usmiljenju, bom ob smrtni uri izkazal svoje neskončno usmiljenje.**
Moje Srce trpi, je rekel Jezus, **ker celo izvoljene osebe ne razumejo, kako veliko je moje usmiljenje; njihovo obnašanje je nekakšno nezaupanje. Kako zelo to rani moje Srce! Spomnite se mojega grenkega trpljenja in, če ne verujete mojim besedam, verujte vsaj mojim ranam.**
380 Nobenega giba, niti kretnje ne napravim po svoji volji, saj sem zavezana milosti. Stalno mislim na to, kar je Jezusu ljubše.

---

duhovniki so o taki obliki češčenja Božjega usmiljenja prenehali pridigati. Sam duhovnik Michał Sopoćko je od svetega sedeža prejel strog opomin in doživel vrsto drugih neprijetnosti.

Tudi Kongregacijo Božje Matere usmiljenja je obvezovala prepoved razširjanja češčenja – prenehali so širiti podobe, rožni venec in druge molitve s. Favstine. Zdelo se je, da bo poslanstvo s. Favstine popolnoma zbrisano.

Do trenutka, ko je bila objavljena notifikacija, je bila podoba usmiljenega Jezusa v redovni hiši skupnosti, kjer je s. Favstina umrla, v veliki časti, okrašena z votivnimi darili. Vsako tretjo nedeljo v mesecu je bila tu slovesna sveta maša in duhovniki so pridigali o Božjem usmiljenju; prvo nedeljo po veliki noči pa so obhajali praznik Božjega usmiljenja, ki ga je kardinal Adam Sapieha l. 1951 obdaroval s popolnim odpustkom za dobo sedmih let.

V zvezi s prepovedjo svetega sedeža so se sestre obrnile na krakovsko nadškofijo, na nadškofa Eugeniusza Baziaka, ter vprašale, kaj naj ukrenejo glede podobe Božjega usmiljenja, ki je na stranskem oltarju sestrske kapele in jo verniki častijo oziroma – kako naj se opredelijo do dosedanjih slovesnosti. V odgovoru je g. nadškof E. Baziak svetoval, naj podoba ostane na svojem mestu in naj se vernikom pri podobi ne brani prositi za potrebne milosti, ne kaže pa še naprej obhajati dosedanjih slovesnosti v čast Božjemu usmiljenju. Tako je češčenje Božjega usmiljenja na način, kot ga je podala s. Favstina, preživelo preizkušnjo časa v majhnem središču skupnosti v Krakovu, v Wranji ul. 3/9, kjer počivajo posmrtni ostanki s. Favstine.

In najvažnejša stvar: 30. 6. 1978 je sveti sedež umaknil prepovedi, ki jih je vsebovala omenjena notifikacija svetega oficija iz leta 1959. Kongregacija za verski nauk je objavila notifikacijo (opozorilo) (AAS 70,1978), ki sta jo dne 15. 4. 1978 podpisala prefekt kardinal Franjo Šeper in njen tajnik nadškof Jerôme Hamer OP. Tu piše: »Z različnih strani, posebej s Poljske, so se tudi uradno na nas obračali z vprašanjem, ali se je treba držati prepovedi iz notifikacije kongregacije svetega oficija, objavljenih v Acta Apostolicae Sedis iz leta 1959, str. 271, ki zadevajo pobožnosti k Božjemu usmiljenju v oblikah, kot jih je podala s. Favstina Kowalska. Sveta kongregacija je, upoštevajoč številne, leta 1959 še neznane izvirne dokumente, po premisleku bistveno spremenjenih okoliščin, ob upoštevanju mnenj več poljskih ordinarijev, razglasila, da prepovedi, ki jih vsebuje zgoraj navedena notifikacija, nič več ne obvezujejo.« 12. 7. 1979 je v odgovoru vrhovnemu predstojniku skupnosti duhovnikov – marijanistov brezmadežnega spočetja najsvetejše Device Marije, ki je v imenu predstojnika ameriške province sv. Stanisława Kostka zaprosil za avtoritativno pojasnilo vsebine, izražene v notifikaciji iz l. 1978, ki preklicuje prepoved razširjanja pobožnosti k Božjemu usmiljenju v oblikah, kot jih je predstavila s. Favstina Kowalska, prefekt kongregacije za verski nauk kardinal Franjo Šeper izjavil: »Glede te zadeve, ki jo v pismu načenja p. general, vljudno sporočamo, da se je sveti sedež odločil, da z notifikacijo, objavljeno 30. 6. 1978 (AAS 70,1978,350), dozorelo v luči izvirne dokumentacije oz. natančnih informacij nekdanjega krakovskega nadškofa kardinala Karola Wojtyła – umakne prepoved, vsebovano v prejšnji notifikaciji iz l. 1959 (AAS 51,1959,271). Iz tega razloga menimo, da s strani te svete kongregacije ne obstaja več nobena ovira pri razširjanju pobožnosti Božjega usmiljenja v izvirnih oblikah, kot jih je predlagala zgoraj omenjena redovna sestra« (Favstina Kowalska). Sedaj se ta pobožnost razširja z novim zagonom, spremlja jo rastoče zanimanje teologov. Zdi se, da se spolnjuje napoved s. Favstine.

[155] Na tem mestu je s. Favstina, ne da bi to označila z ustreznimi ločili, prešla od opisa videnja k navajanju »notranje« slišanih besed.

381 Med nekim premišljevanjem o pokorščini sem zaslišala besede: **Pri tem premišljevanju govori duhovnik**[156] **posebej zate. Vedi, da sem si izposodil njegova usta.** Prizadevala sem si z največjo pozornostjo poslušati in vse ohraniti v svojem srcu kot pri vsakem premišljevanju. Duhovnik je spregovoril besede, da poslušno osebo napolnjuje Božja moč – **saj,**[157] **če si pokorna, ti celo odvzamem tvojo slabost in ti namesto nje dam svojo moč. Čudim se, da duše nočejo narediti te zamenjave z menoj.** Gospodu sem rekla: »Jezus, ti razsvetli mojo dušo, ker tudi jaz zelo težko razumem te besede.«
382 (162) Vem, da ne živim zase, ampak za veliko število duš. Vem, da meni podarjene milosti niso samo zame, ampak tudi za duše. O Jezus, globine tvojega usmiljenja so se izlile v mojo dušo, ki je brezno same bede. Jezus, zahvaljujem se ti za vse milosti in deležnosti pri križu, ki mi jih daješ v vseh trenutkih življenja.
383 Na začetku duhovnih vaj sem na stropu kapele videla Gospoda Jezusa, pribitega na križu, ki je z veliko ljubeznijo gledal na sestre, vendar ne na vse. Na tri sestre je Jezus gledal s strogim pogledom. Ne vem vzroka za to, vem le to, kako strašno je srečanje s takim pogledom, ki je pogled strogega sodnika. Ta pogled ni zadeval mene, a kljub temu sem otrpnila od groze; ko to pišem, še vsa drhtim. Jezusu si nisem upala spregovoriti niti ene same besede, moči so me zapustile in mislila sem, da ne bom zdržala pri govoru. Naslednji dan sem videla vse tako kot prvič in drznila sem si izreči besede: »Jezus, kako veliko je tvoje usmiljenje.« Tretji dan se je znova ponovil ta pogled, poln dobrote do vseh sester, razen do tistih treh. Opogumila sem se iz ljubezni do bližnjega in sem rekla Gospodu: »Ti, ki si samo usmiljenje, kakor si mi sam rekel, iskreno te prosim z močjo tvojega usmiljenja, milostno se ozri na te tri sestre. Vendar pa, če to ni v skladu s tvojo modrostjo, te prosim za zamenjavo. Naj bo tvoj blagi pogled v mojo dušo zanje, a tvoj strogi pogled v njihove duše zame.« – Tedaj mi je Jezus rekel: **Moja hči, zaradi tvoje iskrene, velikodušne ljubezni jim podeljujem velike milosti, čeprav me za to ne prosijo, pač pa zaradi tebi dane obljube.** V tem trenutku je s svojim usmiljenim pogledom objel tudi tiste tri sestre. Ob pogledu na Božjo dobroto mi je spričo velikega veselja srce začelo hitreje utripati.
384 (163) Ko sem ostala pri adoraciji od 9. do 10. ure, so bile navzoče še štiri sestre. Ko sem se približala oltarju in začela premišljevati trpljenje Gospoda Jezusa, je strašna bolečina preplavila mojo dušo zaradi nehvaležnosti premnogih oseb, ki živijo v svetu. Posebej pa me je bolela nehvaležnost od Boga izvoljenih oseb – nemogoče si je to predstavljati ali pa primerjati. Ko sem spoznala to grozno nehvaležnost, se mi je zdelo, kot da mi poka srce. Zapuščale so me telesne moči, padla sem na obraz in izbruhnila v krčevit jok. Kolikorkrat sem pomislila na veliko Božje usmiljenje in na nehvaležnost ljudi, tolikokrat je moje srce presunila bolečina in spoznala sem, kako zelo to rani presveto Srce Jezusovo. Z gorečim srcem sem obnovila svoje darovanje za grešnike.
385 Z veseljem in z vnemo sem položila usta na kelih bridkosti, ki ga vsak dan prejemam pri sveti maši. To je delček, ki mi ga je Jezus za vedno določil in ga nikomur ne bom predala. Neprestano bom tolažila predobro evharistično Srce. Na strunah svojega srca bom igrala pesmi hvalnice, trpljenje pa je njihov nadvse očarljivi zvok. Skrbno bom zaznavala, s čim morem danes razveseliti tvoje Srce.
Dnevi življenja niso enolični. Ko črni oblaki prekrijejo sonce, se bom kakor orel skušala prebiti skozi oblake in drugim pokazati, da sonce ni ugasnilo.
386 Slutim, da mi bo Bog dovolil nekoliko odgrniti zaveso, da zemlja ne bi dvomila o njegovi dobroti. Bog ni podvržen zatemnitvi ali spremembi; vekomaj je eden in isti. Njegovi volji se ne more nič ustavljati. V sebi čutim neko večjo moč od človeške, čutim pogum in moč po milosti, ki je v meni. Razumem duše, ki trpijo proti vsakemu upanju, saj sem na sebi izkusila

---

[156] Duhovne vaje v Vilni (4.-12. 2. 1935) je imel za sestre p. Paweł Macewicz DJ (duhovnik vzhodnega obreda). Ob sklepu duhovnih vaj je bila sveta maša po vzhodnem obredu, sestre pa so prejele sv. obhajilo pod obema podobama.

[157] Od besede »saj« začenja s. Favstina brez kakršne koli grafične oznake navajati »notranje« slišane besede Gospoda Jezusa.

ta ogenj. Toda Bog ne daje [trpljenja], ki bi presegalo moči. Pogosto sem živela v upanju proti vsakemu upanju in dvignila sem svoje upanje vse do popolnega zaupanja v Boga. Naj se z menoj zgodi, kar je določil od vekomaj.

(164) Splošno načelo

387 Bilo bi zelo nelepo, če bi redovnica v trpljenju iskala olajšanje.
388 Kaj sta naredila milost in premišljevanje iz največjega hudodelca! Ko umira, ima veliko ljubezni.- »Spomni se me, ko boš v raju.« Iskreno kesanje takoj spremeni dušo. Duhovno življenje je treba živeti resno in iskreno.
389 Ljubezen mora temeljiti na medsebojnosti. Če je Gospod Jezus zame izpil kelih bridkosti do dna, potem prav tako tudi jaz, njegova nevesta, sprejemam vse bridkosti v dokaz svoje ljubezni do njega.
390 Kdor zna odpuščati, ta si pripravlja veliko Božjih milosti. Kadar koli pogledam na križ, iskreno odpuščam.
391 Občestvo z dušami smo prejeli pri svetem krstu. Smrt tesneje poveže vezi ljubezni. Drugim sem dolžna vedno pomagati. Če bom dobra redovnica, ne bom koristna le svojemu redu, ampak vsej domovini.
392 Gospod Bog daje svoje milosti na dva načina: z navdihovanjem in z razsvetljenjem. Če Boga prosimo za milost, nam jo daje, če jo želimo sprejeti; da bi jo pa mogli sprejeti, je potrebna samoodpoved. Ljubezen ni v besedah ali čustvih, ampak v dejanjih. To je dejanje volje, dar oziroma podarjanje. Razum, voljo in srce – te tri duhovne zmožnosti moramo vaditi med molitvijo. V Kristusu bom vstala, vendar moram prej v njem živeti! Če se ne ločim od križa, se v meni razodeva evangelij. Vse moje pomanjkljivosti izpopolnjuje v meni Jezus – njegova milost, ki neprestano deluje. Presveta Trojica mi v polnosti podeljuje svoje življenje po darovih Svetega Duha. Tri Božje osebe prebivajo v meni. Ko Bog ljubi, ljubi z vsem svojim bitjem, z vso močjo svojega bitja. Če me je Bog tako vzljubil, kaj naj potem storim jaz – njegova nevesta?
393 (165) Med nekim nagovorom mi je Jezus rekel**: V izbranem grozdu si sladka jagoda. Želim, da bi bil sok, ki kroži v tebi, dodeljen drugim dušam.**
394 Med renovacijo sem[158] na berilni strani zagledala Gospoda Jezusa v belem oblačilu, opasanega z zlatim pasom in s strah vzbujajočim mečem v roki. To je trajalo, dokler niso sestre začele obnavljati zaobljube. Tedaj sem zagledala nepojmljivo svetlobo. Pred njo sem uzrla bel oblak v obliki tehtnice s skodelami. Medtem se je približal Jezus in položil meč na eno skodelo tehtnice, ta pa se je z vso težo spustila na zemljo, skoraj se je je dotaknila. Medtem so sestre obnovile zaobljube. Zagledala sem angele, ki so od vsake sestre vzeli nekaj v zlato posodo – bila je podobna kadilnici. Ko so od vseh sester to zbrali in posodo položili na drugo skodelo tehtnice, je ta takoj pretehtala prvo z mečem. Ta trenutek se je v kadilnici dvignil plamen, ki je vzplamenel z vsem žarom. Takrat sem iz svetlobe zaslišala glas*:* **Vrnite meč na njegovo mesto, daritev je večja.** V tem trenutku nas je Jezus blagoslovil in videnje je izginilo. Sestre so že prejemale sveto obhajilo. Ko sem prejela sveto obhajilo, je mojo dušo navdala tako velika radost, da je ne znam opisati.
395 15. 2. 1935. Odhod domov za nekaj dni k umirajoči materi
Ko sem zvedela, da me moja hudo bolna umirajoča mati, želi pred smrtjo še enkrat videti, so se v trenutku prebudila vsa čustva mojega srca. Kot iskreno ljubeč otrok sem zelo želela uresničiti željo svoje matere. Toda prepustila sem se Bogu in se popolnoma izročila njegovi volji. Ne da bi se ozirala na bolečino svojega srca, sem sledila Božji volji. Na godovni dan, 15. februarja (166) zjutraj, mi je mati prednica izročila drugo pismo moje družine in mi

[158] »Renovacija« (Obnova) – tako se v skupnosti imenuje obnovitev že narejenih redovnih zaobljub. Konstitucije Kongregacije Božje Matere usmiljenja določajo, da vsaka sestra dvakrat v letu, to je po osemdnevnih in tridnevnih duhovnih vajah, obnavlja svoje zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine.

dovolila odpotovati domov, da bi uresničila željo in prošnjo umirajoče matere. Takoj sem se začela pripravljati na pot in zvečer sem že odpotovala iz Vilne. Noč sem darovala za svojo težko bolno mater. Prosila sem Boga za milost, da bi trpljenje, ki ga je prenašala, ne izgubilo svoje vrednosti.
396 Med potovanjem sem imela prijetno družbo, ker je v mojem kupeju sedelo nekaj gospa, članic Marijine družbe. Začutila sem, da je ena od njih v velikem trpljenju, v njeni duši pa divja hud boj. V duhu sem začela moliti za to osebo. Ob enajsti uri so te gospe odšle na pogovor v drug kupe, medve pa sva ostali sami. Čutila sem, da moja molitev povzroča v tej osebi še večji boj. Nisem je tolažila, pač pa sem še bolj goreče molila. Končno se ta oseba obrne k meni in me prosi, da bi ji povedala, ali je dolžna spolniti Bogu dano obljubo. Notranje sem spoznala, za kakšno obljubo gre, in ji odgovorila, da mora brezpogojno spolniti to obljubo, sicer bo vse življenje nesrečna. Ta misel vam ne da miru. Začudena nad mojim odgovorom, mi je razkrila svojo dušo.
Bila je to neka učiteljica, ki je morala opravljati svoje izpite, in je Bogu obljubila, da se bo, če jih bo dobro opravila, posvetila Bogu oziroma – vstopila v samostan. Ko pa jih je odlično opravila, je odšla v nemirni svet, v samostan pa ni hotela vstopiti. Toda vest ji ne da miru in kljub zabavam je vedno nezadovoljna.
Po daljšem pogovoru se je ta oseba popolnoma spremenila in je povedala, da se bo takoj potrudila vstopiti v kakšen red. Prosila me je za molitev; čutila sem, da ji Bog svoje milosti ne bo odrekel.
397 Zjutraj sem prispela v Varšavo, zvečer ob osmih sem bila že doma. Težko je opisati veselje staršev in vse družine. (167) Mami se je zdravje nekoliko izboljšalo, toda zdravnik ni dajal nobenega upanja za popolno ozdravljenje. Potem ko smo se pozdravili, smo vsi pokleknili, da bi se Bogu zahvalili za milost, da smo se mogli v življenju še enkrat videti.
398 Ko sem videla, kako je molil moj oče, me je bilo zelo sram, ker po tolikih letih v samostanu nisem znala tako iskreno, s srcem in pobožno moliti. Zato se neprestano zahvaljujem Bogu za takšne starše.
399 O kako se je vse spremenilo v teh desetih letih – ni mogoče prepoznati. Vrt je bil tako majhen, zdaj ga ni mogoče prepoznati. Bratje in sestre so bili še majhni, zdaj pa jih nisem mogla prepoznati. Vsi so odrasli in čudila sem se, da jih nisem našla takih kot takrat, ko smo se ločili.
400 Stanislav me je vsak dan spremljal v cerkev. Čutila sem, da je ta človek Bogu zelo ljub. Zadnji dan, ko so že vsi odšli iz cerkve, sem z njim šla k presvetemu oltarnemu zakramentu in skupaj sva zmolila *Te Deum.* Po trenutku molka sem ga darovala presvetemu Srcu Jezusovemu. S kakšno lahkoto sem v tej cerkvi zbrano molila! Spomnila sem se vseh milosti, ki sem jih prejela na tem mestu, a jih takrat še nisem razumela in sem jih pogosto zlorabila. Čudila sem se sama sebi, da sem mogla biti tako zaslepljena. Ko sem tako premišljevala in obžalovala svojo slepoto, sem nenadoma zagledala Gospoda Jezusa v najsvetlejši, neizrekljivi lepoti. Poln dobrote mi je rekel: **Moja izvoljenka, podaril ti bom še večje milosti, da boš priča mojemu neskončnemu usmiljenju vso večnost.**
401 Dnevi doma, sredi velike družbe, so hitro minevali, ker me je vsakdo želel videti in z menoj spregovoriti nekaj besed. Pogosto sem naštela do 25 oseb. Zanimalo jih je moje pripovedovanje o življenju svetnikov. Zdelo se mi je, da je naša hiša res božja hiša, ker smo vsak večer tu govorili le o Bogu. Ko sem zvečer, vsa utrujena od govorjenja, polna hrepenenja po samoti in tihoti, ušla na vrt, da bi se mogla sama pogovarjati z Bogom, mi to ni uspelo, ker so takoj prišli moji bratje in sestre in me odpeljali s seboj v hišo. In spet je bilo treba pripovedovati in pri tem prenašati toliko pogledov, uprtih vame. (168) Vendar sem nekako prišla do počitka, ko sem prosila brate in sestre, da bi mi zapeli. Imeli so lepe glasove, eden je igral na gosli, drugi na mandolino. Tako sem se med tem časom mogla predati svoji notranji molitvi, ne da bi se izognila družbi. Kar precej sem se morala premagovati pri poljubljanju otrok. Znanke so prihajale z otroki in me prosile, da bi jih vsaj za trenutek vzela v naročje in jih poljubila. To so imeli za veliko milost, zame pa je bila to priložnost za vajo v krepostih.

Marsikateri od otrok je bil namreč zelo umazan. Da pa bi sebe vendarle premagala in da ne bi pokazala kakršnega koli gnusa, sem umazanega otroka poljubila dvakrat. Neka znanka je prinesla svojega na očeh bolnega otroka. Oči so bile vse gnojne. Rekla mi je: »Sestra, vsaj malo ga vzemi v svoje naročje.« Po naravi sem čutila odpor, vendar se nisem ozirala na to, otroka sem vzela v naročje, ga dvakrat poljubila v zagnojene oči in prosila Boga za ozdravljenje. Imela sem dovolj priložnosti za vajo v krepostih. Poslušala sem vse, ki so pripovedovali o svojih težavah, in spoznala, da ni veselega srca tam, kjer ni srca, ki bi Boga iskreno ljubilo. Nisem se jim čudila. Zelo me je zaskrbelo, ker nisem mogla videti svojih dveh sester. V notranjosti sem začutila, v kako veliki nevarnosti sta njuni duši. Bolečina mi je stisnila srce, ko sem pomislila nanju. Ko sem nekoč čutila veliko Božjo bližino, sem Gospoda prisrčno prosila milosti zanju. Gospod mi je odgovoril**: Podelil jima bom ne le potrebnih milosti, temveč tudi posebne.** Spoznala sem, da ju bo Bog poklical v svojo bližino. Izredno sem vesela, da v naši družini vlada tako velika ljubezen.
402 Ko sem se poslovila od staršev in ju zaprosila za blagoslov, sem začutila moč Božje milosti, ki se je izlila na mojo dušo. Oče, mati in krstna botra so me s solzami v očeh blagoslovili. Zaželeli so mi kar največ zvestobe Božji milosti in me prosili, da bi nikoli ne pozabila, kako veliko milosti mi je Bog podelil, ko me je poklical v redovno življenje. Prosili so za molitev. (169) Čeprav so vsi jokali, nisem potočila niti ene solze. Prizadevala sem se biti pogumna in tolažila sem vse, kolikor sem le mogla. Stanko me je pospremil do avta. Povedala sem mu, kako zelo Bog ljubi čiste duše, in zatrdila, da je Bog z njim zadovoljen. Ko sem mu govorila o Božji dobroti in kako [Bog] misli na nas, se je razjokal kot majhen otrok. Nisem se mu čudila, ker je to čista duša in Boga z lahkoto spoznava.
403 Ko sem sedla v avto, sem dala duška svojemu srcu in se kakor otrok razjokala od veselja, da Bog naši družini daje tolike milosti, in potopila sem se v zahvalno molitev.
404 Zvečer sem že bila v Varšavi. Najprej sem pozdravila Gospodarja hiše,[159] potem vso skupnost. Ko sem pred odhodom k počitku stopila Gospodu, da mu zaželim »lahko noč« in ga prosim odpuščanja, ker sem se med bivanjem doma tako malo z njim pogovarjala, sem zaslišala v svoji duši glas**: Zelo sem zadovoljen, ker nisi govorila z menoj, pač pa si ljudi seznanila z mojo dobroto in jih spodbujala k moji ljubezni.**
405 Mati prednica[160] mi je rekla, da bova naslednji dan obe potovali v Józefinek,[161] jaz pa bom imela priložnost pogovarjati se z vrhovno predstojnico.[162] Zelo sem se tega razveselila. Mati vrhovna predstojnica je bila kot vedno polna dobrote, miru in Božjega Duha. Dolgo sem se z njo pogovarjala. Bili sva pri popoldanskem bogoslužju. Bile so pete litanije presvetega Srca Jezusovega. Gospod Jezus je bil izpostavljen v monštranci.
406 Malo zatem sem videla malega Gospoda Jezusa, ki je stopil iz hostije in počival na mojih rokah. To je trajalo le trenutek; zelo veliko veselje je preplavljalo mojo dušo. Dete Jezus je bil videti prav tak kakor v trenutku, ko sva v kapelo stopili z materjo prednico – mojo nekdanjo učiteljico – Marijo Jožefo.
407 Naslednji dan sem bila že v ljubljeni Vilni. Bila sem zelo srečna, da sem spet v svojem samostanu. Zdelo se mi je, kot da sem drugič vstopila vanj. Nisem se mogla dovolj naveseliti tišine in molka, kjer se duša lažje potopi v Boga. Vsi ji pri tem pomagajo in nihče je ne ovira.

(170) Postni čas

408 Ko se poglabljam v bridko Gospodovo trpljenje, pogosto vidim med češčenjem Gospoda Jezusa v taki podobi: po bičanju so rablji vzeli Gospoda in strgali z njega oblačila, ki so se že sprijela z ranami. Pri slačenju so se njegove rane obnovile, tedaj pa so vrgli na Gospoda

---

[159] »Gospodar hiše« – Gospod Jezus, skrit v evharistiji.
[160] Bila je to m. Maria Józefa Brzoza, učiteljica s. Favstine v noviciatu, pozneje pa predstojnica v Varšavi.
[161] »Józefinek« – glej opombo 47.
[162] Vrhovna predstojnica – m. Mihaela Moraczewska je bila takrat nekaj dni v redovni hiši na Grochowu.

umazan in raztrgan rdeč plašč, na sveže Gospodove rane. Plašč je le na nekaterih mestih segal do kolen. Gospodu so ukazali sesti na kos bruna, medtem so s spleteno trnovo krono obdali sveto glavo in mu dali trst v roko. Zasmehovali so ga in se mu klanjali kakor kakšnemu kralju. Pljuvali so v njegovo obličje, drugi so mu vzeli trst in ga bili po glavi. Spet drugi so mu s pestmi zadajali bolečine, drugi so mu zakrivali obraz in ga s pestmi bili: Jezus je vse tiho prenašal. Kdo ga razume – njegovo bolečino? Jezus je gledal v tla. Začutila sem, kaj se je takrat dogajalo v predobrem Srcu Jezusovem. Naj vsakdo premišljuje, kaj je Jezus trpel v tem trenutku. Kakor za stavo so sramotili Gospoda. Premišljevala sem, od kod takšna zloba v človeku; to povzroča greh. Srečala sta se ljubezen in greh.
409 Ko sem bila z neko sestro v nekem svetišču pri sveti maši, sem začutila Božjo veličino in vzvišenost. Čutila sem, da je to božje svetišče prežeto z Bogom. Njegova veličina me je prevzela. Čeprav me je plašila, me je napolnjevala z mirom in veseljem. Spoznala sem, da se nič ne more upirati njegovi volji. O ko bi vsi ljudje [vedeli], kdo prebiva v naših svetiščih, bi na teh svetih mestih ne bilo toliko žalitev in pomanjkljivega spoštovanja.
410 O večna in nepojmljiva ljubezen, prosim te za eno samo milost. Z nebeško svetlobo razsvetli moj razum; daj mi spoznati in ceniti vse stvari po njihovi vrednosti. Največje veselje moje duše je, ko spoznavam resnico.
411 (171) 21. 3. 1935. Med sveto mašo v svoji duši pogosto vidim Gospoda. Čutim njegovo navzočnost, ki me popolnoma prevzema. Čutim njegov Božji pogled; veliko se z njim pogovarjam, ne da bi spregovorila besedo. Vem, kaj želi njegovo Božje Srce, in vedno izpolnjujem to, kar mu je bolj všeč. Ljubim do norosti in čutim, da me Bog ljubi. V teh trenutkih, ko se v globini notranjosti srečujem z Bogom, sem tako srečna, da tega ne morem povedati. To so kratki trenutki, saj duša tega ne bi mogla dlje prenesti – morala bi se ločiti od telesa. Čeprav so ti trenutki zelo kratki, ostaja njihova moč, podarjena duši, prisotna še dolgo časa. Brez najmanjšega truda čutim globoko zbranost, ki me v takšnih trenutkih objema. Ne zmanjšuje se, čeprav govorim z ljudmi, in ne moti me pri opravljanju dolžnosti. Čutim njeno stalno navzočnost, brez vsakršnega naprezanja duše čutim, da sem z Bogom tako tesno povezana kakor kapljica vode z oceanom.
Ta četrtek sem to milost začutila na koncu jutranje molitve. Trajala je izredno dolgo, ves čas svete maše, in mislila sem, da bom umrla od veselja. V teh trenutkih bolj spoznavam Boga in njegove lastnosti, pa tudi samo sebe in svojo revščino. Čudim se, kako se Bog sklanja k tako ubogi duši, kot je moja. Po sveti maši sem se čutila potopljena v Boga in v globini svojega srca sem se zavedala vsakega njegovega pogleda.
412 Okrog poldneva sem za trenutek stopila v kapelo in spet je v mojem srcu utripala moč milosti. Medtem ko sem bila potopljena v zbranost, je satan zgrabil cvetlični lonček in ga besno, z vso močjo vrgel na tla. Videla sem vso njegovo zagrizenost in ljubosumje. V kapeli ni bilo nikogar, zato sem vstala od molitve, pobrala črepinje, presadila rožo ter jo hotela hitro postaviti na svoje mesto, preden kdo pride v kapelo. To mi ni uspelo, ker so takoj vstopile mati prednica,[163] sestra zakristanka[164] in še druge sestre. Mati prednica se je čudila, kako sem nekaj premikala po oltarju, da je padel cvetlični lonček. Sestra zakristanka ni skrivala svojega nezadovoljstva, jaz pa ji nisem poskušala ničesar pojasnjevati ali se opravičevati. Zvečer pa sem bila zelo izčrpana in nisem mogla opravljati molitvene ure. Poprosila sem mater prednico [za dovoljenje], da bi smela prej iti k počitku. Takoj sem zaspala. Vendar se je satan okrog enajste ure zaletel v mojo posteljo. Takoj sem se zbudila in sem začela mirno moliti k svojemu angelu varuhu. Tedaj sem zagledala duše, ki trpijo v vicah. Njihove podobe so bile kot sence, a med njimi sem videla veliko satanov. Eden izmed njih si je prizadeval, da bi me napadel. V podobi mačke je skočil na moje ležišče in mi legel na noge. Bil je težak kakor več pudov [1 pud = 16,38 kg].

[163] M. Borgia Tichy.
[164] S. Maria – Salomea Olszakowska, umrla junija 1962.

Ves ta čas sem molila rožni venec. Proti jutru so podobe izginile in lahko sem zaspala. Ko sem zjutraj prišla v kapelo, sem zaslišala glas v svoji duši*:* **Z menoj si združena, ne boj se ničesar. Vedi pa, moj otrok, da te satan sovraži. Čeprav sovraži vsakega človeka, posebej gori v sovraštvu do tebe, ker si njegovi oblasti iztrgala veliko duš.**

413 Veliki četrtek, 18. 4.

Zjutraj sem zaslišala besede**: Od danes do velikonočnega vstajenja ne boš občutila moje navzočnosti, toda tvoja duša bo napolnjena z velikim hrepenenjem.** V trenutku je mojo dušo preplavilo veliko hrepenenje. Čutila sem ločitev od ljubljenega Jezusa, ko pa se je približeval trenutek prejemanja svetega obhajila, sem v ciboriju, v vsaki hostiji, uzrla trpeči obraz Gospoda Jezusa. Od tedaj sem v svojem srcu čutila še večje [hrepenenje].
414 Veliki petek. Ob treh popoldne sem ob prihodu v kapelo zaslišala naslednje besede: **Želim, da bi to podobo javno** (173) **častili.** Zagledala sem Gospoda Jezusa, umirajočega na križu, v velikem trpljenju. Iz njegovega Srca sta izhajala dva enaka pramena žarkov, kakor sta na podobi.
415 Sobota. Med večernicami sem zagledala Gospoda, ki je v svetlem oblačilu blestel kakor sonce. Rekel mi je*:* **Naj se veseli tvoje srce.** Objela me je velika radost. Božja navzočnost me je popolnoma prevzela. Neizrekljiv zaklad duše.
416 Ko je bila podoba[165] izpostavljena, sem videla živo kretnjo Jezusove roke, ki je naredila veliko znamenje križa. Ko sem zvečer odšla spat, sem videla, da se podoba premika nad mestom, prepletenim z zankami in mrežami za lov. Ko je Jezus šel mimo, je presekal vse zanke in na koncu napravil velik križ ter izginil. Videla sem, da sem obdana z množico zlobnih postav, ki so gorele v velikem sovraštvu do mene. Iz njihovih ust so prihajale različne grožnje, toda niti ena od njih se me ni dotaknila. Čez nekaj časa je videnje izginilo, toda še dolgo nisem mogla zaspati.
417 26. 4. Ko je bila v petek na slovesnosti v Ostri Brami podoba izpostavljena, sem bila pri pridigi svojega spovednika.[166] To je bila prva pridiga o Božjem usmiljenju, ki jo je Gospod Jezus že tako dolgo naročal. Ko je začel govoriti o velikem Božjem usmiljenju, je podoba oživela in pramena žarkov sta prodirala v srca zbranih ljudi, vendar ne v enaki meri. Eni so prejeli več, drugi manj. Ob pogledu na to Božjo milost se je moja duša napolnila z velikim veseljem.
(174) Tedaj sem zaslišala besede**: Ti si priča mojega usmiljenja, vekomaj boš stala pred mojim prestolom kot živa priča mojega usmiljenja.**
418 Ko je bila pridiga končana, nisem čakala do konca božje službe, ker se mi je mudilo domov. Ko sem napravila nekaj korakov, mi je skupina satanov zastavila pot in mi grozila s strašnimi mukami. Slišali so se glasovi: »Vse nam je odvzela, za kar smo toliko let delali.« Ko sem jih vprašala: »Od kod se vas je vzelo toliko?« – so mi zlobne postave odgovorile: »Iz človeških src, ne muči nas.«
419 Ko sem videla njihovo grozno sovraštvo do mene, sem prosila svojega angela varuha za pomoč. In kmalu se je pojavila pred menoj bela, svetleča se postava angela varuha, ki mi je rekel: »Ne boj se, nevesta mojega Gospoda, ti duhovi ti ne bodo nič hudega storili brez njegovega dovoljenja.« Takoj so zli duhovi izginili, moj zvesti angel varuh pa me je v vidni podobi spremljal vse do doma. Njegov pogled je bil ponižen in miren, toda z njegovega čela je švigal ognjen pramen.
O Jezus, vse življenje bi se želela mučiti in trpeti za ta edini trenutek, v katerem sem videla tvojo slavo in korist duš.

---

[165] Gre za podobo Božjega usmiljenja, ki jo je naslikal Eugeniusz Kazimirowski. Ta podoba je bila izpostavljena za javno češčenje v Ostri Brami ob sklepu jubileja odrešenja sveta v dneh od 26. – 28. 4. 1935. (Glej Dn. št. 419 in opombo 1.)

[166] Duhovnika Michała Sopoćka.

Nedelja, 28. 4. 1935

420 Bela nedelja – praznik Gospodovega usmiljenja – konec jubileja odrešenja. Ko smo odhajale na to praznovanje, je moje srce bílo od veselja, ker sta ti dve slovesnosti tako tesno povezani druga z drugo. Prosila sem Gospoda za usmiljenje do grešnikov. Po božji službi je duhovnik vzel Najsvetejše, da bi podelil blagoslov. V tem trenutku sem zagledala Gospoda Jezusa v taki podobi kakor na sliki. Gospod je podelil blagoslov in pramena žarkov sta se razlila na ves svet. Ob tem sem zagledala nedostopno svetlobo kot nekakšno kristalno bivališče, stkano iz svetlobnih valov, povsem nedostopno (175) kakšnemu ustvarjenemu bitju ali duhovom. V to svetlobo je vodilo troje vrat in zdaj je Jezus stopil v to svetlobo v takšni podobi, kakor je na sliki – skozi druga vrata v notranjost enote. To je enota Trojstva, ki je nepojmljiva, neskončna. Slišala sem glas: **Ta praznik izvira iz notranjosti mojega usmiljenja in je zasidran v globinah mojega sočutja. Vsak vernik, ki zaupa mojemu usmiljenju, bo usmiljenje dosegel.** Zelo sem se razveselila dobrote in veličine svojega Boga.
421 29. 4. 1935
Dan pred izpostavitvijo podobe sem bila z materjo prednico pri našem spovedniku.[167] Ko je pogovor nanesel na podobo, je spovednik prosil, da bi katera od sester pomagala plesti vence. Mati prednica je rekla, da bo pomagala sestra Favstina – tega sem se silno razveselila. Ko smo prišle domov, sem takoj začela pripravljati zelenje in skupaj z gojenko sva zelenje odpeljali. Pomagala nama je še neka oseba, ki stanuje blizu cerkve. Ob sedmih zvečer je bilo vse narejeno, podoba je bila že obešena. Neke gospe pa so opazile, da sem bila tam. Gotovo sem bolj ovirala[168] kot pomagala. Naslednjega dne so gospe spraševale naše sestre, kakšna lepa podoba je to in kaj pomeni. Sestre boste to gotovo vedele, saj je bila ena od vas včeraj pri krašenju. Sestre so bile zelo začudene, ker o tem niso ničesar vedele. Vsaka je želela podobo videti in so domnevale: »Sestra Favstina gotovo vse dobro ve.«
Ko so me začele spraševati, sem molčala, ker resnice nisem smela povedati. Moj molk je še bolj vzbujal radovednost. Podvojila sem svojo previdnost, da bi se ne zlagala, a tudi, da ne bi resnice povedala, ker za to nisem imela dovoljenja. Tedaj so do mene pokazale nezadovoljstvo in odkrito očitanje: Kako (176) je mogoče, da so to že vedeli tuji ljudje, a one ne. Začele so se različne sodbe o meni. Tri dni sem zelo trpela, a neka čudovita moč se je naselila v mojo dušo. Veselim se, da morem trpeti za Boga in za duše, ki so te dni dosegle njegovo usmiljenje. Ko sem videla toliko oseb, ki so v teh dneh prejele Božje usmiljenje, se mi zdijo moje muke in moje trpljenje nič, čeprav bi bile največje in bi trajale do konca sveta, saj imajo svoj konec; a duše, ki so se spreobrnile, [so rešene] nikoli končanega trpljenja. V veliko veselje mi je bilo, ko sem videla, kako se številni vračajo k izviru sreče, v naročje Božjega usmiljenja.
422 Ko sem videla v tej stvari prizadevanja in požrtvovalnost duhovnika Sopoćka, sem občudovala njegovo potrpežljivost in ponižnost. To ga ni stalo le veliko truda in raznih neprijetnosti, ampak tudi veliko denarja. A duhovnik dr. Sopoćko je vse plačal. Vidim, da ga je Božja previdnost pripravila, da izpolni to delo usmiljenja, še preden sem jaz za to Boga prosila. Kako čudovita so tvoja pota, o Bog, in kako srečni so tisti, ki gredo za klicem tvoje milosti.
423 Za vse poveličuj, moja duša, Gospoda in slavi njegovo usmiljenje, kajti neskončna je njegova dobrota. Vse premine, a njegovemu usmiljenju ni mej ne konca. Zloba ima svoje meje, usmiljenje nima meje.
O moj Bog, celo v kaznih, s katerimi obiskuješ zemljo, vidim globine tvojega usmiljenja, kajti ko nas kaznuješ tu na zemlji, nas osvobajaš večne kazni. Veselite se, vsa ustvarjena bitja, ker

[167] Duhovniku Michału Sopoćku.
[168] V rokopisu: »sem postopala«, bila v napoto.

ste Bogu v njegovem neskončnem usmiljenju bliže kakor otrok v srcu svoje matere. O Bog, ti si sámo usmiljenje do največjih grešnikov, če se iskreno kesajo; čim večji je grešnik, tem večjo pravico ima do Božjega (177) usmiljenja.

Posebni trenutek, 12. 5. 1935

424 Komaj sem zvečer legla, sem že zaspala. A še hitreje, kakor sem zaspala, sem se zbudila. K meni je prišel majhen otrok in me zbudil. Star je bil približno eno leto in čudila sem se, da že tako lepo govori, ker pri tej starosti otroci še ne govorijo, ali pa zelo nejasno. Bil je nepopisno lep in podoben Detetu Jezusu. Rekel mi je: **Glej v nebo.** Ko sem se ozrla v nebo, sem zagledala svetle zvezde in mesec. Tedaj me je otrok vprašal: **Ali vidiš ta mesec in te zvezde?** Odgovorila sem, da vidim, on pa je nadaljeval: **Te zvezde, to so duše vernih kristjanov, in mesec, to so duše redovnikov. Vidiš, kako velika je razlika med svetlobo meseca in zvezd, prav tako velika je razlika v nebesih med redovniško dušo in dušo vernega kristjana.** Dodal je še, **da je prava veličina v ljubezni do Boga in v ponižnosti.**
425 Tedaj sem zagledala neko dušo, ki se je v grozljivih mukah ločevala od telesa. Jezus, ko moram to zapisati, vsa drhtim, videč grozote, ki pričajo proti njej…Videla sem, kako so iz nekakšne blatne globeli prihajale duše majhnih in večjih otrok, približno devetih let; bile so strahotne in gnusne, podobne najstrašnejšim pošastim in razpadajočim truplom. Toda ta trupla so bila živa in so pričala zoper človeka, ki ga vidim umirati. Vendar je bil ta človek, poln časti in ploskanja sveta, a njegov konec je praznina in greh. Nazadnje je prišla neka žena, ki je v nekakšnem predpasniku nosila solze. Tudi ta je silovito pričala proti njemu.
426 O strašna ura, (178) v kateri bodo vidna vsa naša dela v vsej razgaljenosti in [bednosti]; prav nobeno ne bo propadlo. Zvesto nas bodo spremljala na Božjo sodbo. Nimam besed in primerjav, da bi lahko izrazila takšne strašne stvari. Čeprav se mi zdi, da ta duša ni pogubljena, se njene muke v ničemer ne razlikujejo od peklenskih muk, samo ta razlika je, [da] se bodo nekoč končale.
427 Čez nekaj časa sem spet videla isto Dete, ki me je bilo prebudilo. Bilo je čudovito lepo in je ponavljalo besede: **Prava veličina duše je v ljubezni do Boga in v ponižnosti.** Vprašala sem otroka: »Od kod ti veš, da je prava veličina duše v ljubezni do Boga in v ponižnosti? To lahko vedo le teologi, a ti se nisi učil niti katekizma – kako to lahko veš?« Na to je otrok odgovoril: **Vem, vse vem;** in v tem trenutku je izginil.
428 Nisem mogla več zaspati. Utrujena sem bila od razmišljanja tega, kar sem videla. O človeške duše, kako pozno spoznavate resnico! O globina Božjega usmiljenja, razlij se čimprej na ves svet tako, kot si ti, Bog, sam povedal.

Maj 1935. Posebni trenutek

429 Ko sem zaslutila velike Božje namene z menoj, me je prestrašila njihova veličina. Čutila sem se popolnoma nesposobno za njihovo uresničitev. Začela sem se izogibati vsakemu notranjemu pogovoru z njim [z Bogom] in ga v tem času nadomeščala z ustno molitvijo. To sem delala iz ponižnosti, toda kmalu sem spoznala, da to ni bila prava ponižnost, ampak velika satanova skušnjava. Ko sem nekoč namesto notranje molitve začela brati neko duhovno knjigo, sem v svoji duši zaslišala enoumne in jasne besede*:* **Pripravila boš svet na moj končni prihod.** Te besede so me globoko pretresle, čeprav sem se delala, (179) kot da jih nisem slišala. Pa sem jih dobro razumela, o tem ni nobenega dvoma. Ko sem nekoč hotela zapustiti kapelo, utrujena zaradi bojevanja ljubezni z Bogom in zaradi mojih stalnih izgovorov, da nisem sposobna uresničiti tega dela, me je neka moč zadržala; čutila sem se brez moči. Tedaj sem zaslišala besede: **Nameravaš oditi iz kapele, a iz mene ne moreš, ker sem povsod navzoč. Sama po sebi ne moreš ničesar storiti, z menoj zmoreš vse.**

430 Ko sem se med tednom napotila k svojemu spovedniku,[169] sem mu odkrila stanje svoje duše, posebej, da se izogibam notranjim pogovorom z Bogom. Dobila sem odgovor, da se ne smem izogibati notranjim pogovorom z Bogom, ampak [da moram] prisluhniti besedam, ki mi jih govori.
431 Upoštevala sem spovednikove nasvete in takoj, pri prvem srečanju z Gospodom, sem padla pred njegove noge in s strtim srcem prosila odpuščanja za vse. Jezus me je dvignil s tal in me posadil poleg sebe. Dovolil mi je nasloniti glavo na svoje prsi, da bi mogla razumeti in bolje čutiti želje njegovega presvetega Srca. Tedaj mi je Jezus rekel**: Moja hči, ničesar se ne boj, jaz sem vedno s teboj. Vsi nasprotniki ti bodo le toliko škodili, kolikor jim dovolim. Ti si moje bivališče in stalno počivališče. Zaradi tebe zadržujem kazen, zaradi tebe blagoslavljam vso zemljo.**
432 V istem trenutku sem v svojem srcu začutila močan ogenj. Čutila sem, da moja čutila nič več ne zaznavajo; nisem vedela, kaj se dogaja okrog mene. Čutim, da me prešinja Gospodov pogled. Dobro prepoznavam njegovo veličino in svojo bedo. Neko čudno trpljenje je prešinjalo mojo dušo in hkrati radost, ki je z ničemer ni mogoče primerjati. Čutila sem se nemočna v objemu Božjih rok; čutila sem, da sem z njim in da se potapljam kot kapljica vode v oceanu. Doživetega nisem mogla izraziti. Po takšni notranji molitvi čutim trdnost in moč za izpolnitev najtežavnejših kreposti, čutim odpor do vseh stvari, ki jih svet ceni, z vso dušo hrepenim po samoti in tihoti.
433 (180) 5. [maj] 1935. Med štirideseturno[170] pobožnostjo sem v sveti hostiji, izpostavljeni v monštranci, videla obličje Gospoda Jezusa. Vse nas je ljubeznivo gledal.
434 Pogosto vidim Dete Jezusa med sveto mašo. Zelo je lepo in staro približno eno leto. Ko sem nekoč pri sveti maši v naši kapeli zagledala prav to Dete Jezusa, me je prevzela silovita želja in neobvladljiva volja, da bi se približala oltarju in vzela Dete Jezusa. Isti hip je stalo ob meni na vogalu klečalnika in se z obema ročicama močno držalo moje rame, ljubko in veselo, s pogledom, polnim globine in pronicljivosti. Ko je duhovnik prelomil hostijo, je bil Jezus na oltarju. Duhovnik ga je prelomil in zaužil.
Po svetem obhajilu sem istega Jezusa videla v svojem srcu in sem ga resnično telesno čutila ves dan. Nezavedno me je zajela globoka zbranost in z nikomer nisem spregovorila niti besede; kolikor sem mogla, sem se izogibala ljudi. Odgovarjala sem le na vprašanja, kolikor so zahtevale obveznosti, sicer niti ene same besede.

435 9. 6. 1935. Prihod Svetega Duha

Zvečer, ko sem šla na vrt, sem slišala besede: **Z vsemi svojimi sosestrami boš prosila usmiljenja zase in za ves svet**. Spoznala sem, da ne bom ostala v skupnosti, v kateri sem sedaj.[171] Jasno vidim, da je Božja volja glede mene drugačna; a jaz se neprestano izgovarjam pred Bogom, da nisem sposobna izpolniti tega dela. »Jezus, saj ti najbolje veš, kaj sem jaz« – in začela sem pred Gospodom naštevati svoje slabosti in se skrivati za njimi, da bi moje izgovore priznal, da sem nesposobna izpeljati (181) njegove namene. Tedaj sem zaslišala naslednje besede**: Ne boj se. Jaz sam bom dopolnil vse, kar ti manjka.** Te besede so globoko segle vame in še bolj sem spoznala svojo revščino ter razumela, da je Gospodova

---

[169] K duhovniku Michału Sopoćku.

[170] V rokopisu – »štiridesetdnevna pobožnost«. S. Favstina se je zmotila, saj gre za štirideseturno pobožnost oziroma za izpostavitev Gospoda Jezusa v monštranci za štirideseturno javno češčenje. Ta pobožnost ima zadoščevalni značaj. V redovnih hišah Kongregacije Božje Matere usmiljenja je bila te vrste pobožnost navadno pred praznikom sv. Jožefa, 19. marca, ali pred praznikom varstva sv. Jožefa – sreda po 2. velikonočni nedelji.

[171] S. Favstina je menila, da mora izstopiti iz Kongregacije Božje Matere usmiljenja in ustanoviti novo skupnost, katere naloga bo širjenje pobožnosti Božjega usmiljenja in prosilna molitev za usmiljenje za svet.

beseda živa in prodira v globine. Spoznala sem, da Bog od mene želi popolnejši način življenja, jaz pa sem se vedno izgovarjala na svojo nesposobnost.
436 29. 6. 1935. Ko sem se s svojim duhovnim voditeljem[172] pogovarjala o različnih stvareh, ki jih je Gospod od mene želel, sem mislila, da mi bo odgovoril, da nisem sposobna in da Gospod za uresničenje svojih del ne uporablja tako revne duše, kakršna sem jaz. Toda zaslišala sem besede, da Bog za uresničitev svojih namenov najpogosteje izbira prav takšne duše. Tega duhovnika je vodil Sveti Duh. Spoznal je skrivnost moje duše, celo najbolj skrite tajnosti med Bogom in menoj, o katerih mu še nikoli nisem govorila, in to zaradi tega, ker jih tudi sama nisem dobro razumela in ker mi Gospod ni izrecno naročil o njih govoriti.
437 Ta skrivnost pa je, da Bog želi takšno redovno skupnost, ki naj bi razglašala Božje usmiljenje svetu in ga izprosila za svet. Ko me je duhovnik vprašal, ali sem imela o tem navdihe, sem odgovorila, da nisem dobila nobenih jasnih navodil, vendar je takrat nenadoma neka svetloba prodrla v mojo dušo in spoznala sem, da mi Gospod govori po njem. Zaman sem se branila, da nimam jasnega naročila, ker sem na koncu pogovora zagledala Gospoda Jezusa na pragu, takšnega, kakršen je bil naslikan na podobi. Rekel mi je: **Želim, da bi obstajala takšna redovna skupnost.**[173] To je trajalo le trenutek. (182) Tega pa nisem takoj povedala, ampak sem pohitela domov in Gospodu stalno ponavljala besede: »Nisem sposobna uresničiti tvojih namenov, o Bog.« Čudno je, da se Jezus ni oziral na moje klice; podaril pa mi je razsvetljenje in spoznanje, kako ljubo mu jo to delo. Sploh ni upošteval moje slabosti in dal mi je razumeti, koliko težav bom morala premagati. Jaz, njegovo revno bitje, nisem znala nič drugega odgovoriti kot le: »O Bog, jaz nisem tega sposobna.«
438 30. 6. 1935. Naslednji dan sem takoj na začetku svete maše zagledala Jezusa v neizrekljivi lepoti. Rekel mi je, da naroča, **naj se čimprej ustanovi ta redovna skupnost. Ti boš s svojimi sosestrami živela v tej skupnosti. Moj Duh bo pravilo vašega življenja. Vaše življenje se mora zgledovati po meni, od jaslic vse do smrti na križu. Potopi se v moje skrivnosti in razumela boš globino mojega usmiljenja do ustvarjenih bitij in mojo neskončno dobroto. – S to dobroto boš seznanila svet. Z molitvijo boš posredovala med nebesi in zemljo.**

---

[172] Z duhovnikom Michałom Sopoćkom. Duhovnik Sopoćko v svojih spominih pripominja, da ni imel priložnosti za poslušanje dolgih zaupnih izpovedi s. Favstine v spovednici, zato ji je naročil, naj zapiše vsa svoja notranja doživetja v *Dnevnik*. Zadeve, ki so zahtevale ustni pogovor, je s. Favstina opravila v Sopoćkovem stanovanju.

[173] Ta želja Gospoda Jezusa je v mislih s. Favstine postopoma zorela in prešla neki razvoj: od strogo kontemplativnega reda (ki ga je v začetku nameravala ustanoviti in je zanj napisala povzetek pravil) do gibanja, ki naj bi zajelo tako dejavne družbe kakor ljudi v svetu. (Glej Dn. 1155-1158.) Na namen ustanavljanja nove skupnosti je v življenju same s. Favstine treba gledati skozi prizmo izkušenj trpne (pasivne) noči duha, na kar spominja strukturalna analiza opisov njenih doživetij, ki vsebujejo prav iste prvine, o katerih govori sv. Janez od Križa v *Temni noči*. Po teh izkušnjah jo je Bog dvignil na sam vrh mistike in v njej pokazal vzor popolne izpolnitve nalog in duha nove skupnosti.

Po smrti s. Favstine so zamisel o novi skupnosti različno pojmovali in na različne načine vpeljali v življenje.

Eni naloge in duha nove skupnosti, v skladu z zamislijo prenove 2. vatikanskega koncila, vključujejo v svoje stare strukture. Med nje se uvršča Kongregacija Božje Matere usmiljenja, ki je poslanstvo s. Favstine sprejela kot svojo dediščino in med svoje naloge vključila razglašanje Božjega usmiljenja ter priprošnjo k njemu za ves svet – ta skupnost je obogatila svojo duhovnost »usmiljenja« z novimi oblikami pobožnosti in teološko globino, kakršno ji daje *Dnevnik*.

Drugi ustanavljajo druge skupnosti, ki so usmerjene k uresničevanju te zamisli. Prva izmed njih je Skupnost sester usmiljenega Jezusa. Od prvih članic (J. Osińske in J. Naborowske) je med drugo svetovno vojno v Vilni zasebne zaobljube sprejemal duhovnik Michał Sopoćko. Po prihodu na Poljsko so se naselile v Myśliborzu. 25. 8. 1947 je nova skupnost začela skupno življenje. Deluje tudi svetni Institut Božjega usmiljenja, ki sta ga ustanovila duhovnik M. Sopoćko in p. L. Nowak DJ. Poleg tega na Poljskem in zunaj njenih meja obstaja več skupnosti, vključenih v uresničevanje zamisli nove skupnosti, pravzaprav veliko gibanje svetnih častilcev Božjega usmiljenja, združenih v skupnost ali osebno delujočih. Sveti oče Janez Pavel II. je v okrožnici *Dives in misericordia* naloge, kot jih je za novo skupnost naznačil Gospod Jezus, izpostavil pred vso Cerkvijo na sedanji stopnji njene zgodovine.

439 Približal se je čas prejema svetega obhajila, Jezus je izginil, jaz pa sem videla veliko svetlobo. Tedaj sem zaslišala besede: **Podelimo ti svoj blagoslov**. Takoj je iz svetlobe šinil svetel pramen, ki je prebodel moje srce. Čudovit ogenj je zagorel v moji duši. Mislila sem, da bom od veselja in sreče umrla. Čutila sem, da se moja duša ločuje od telesa, čutila sem popolno potopitev v Boga. Začutila sem, kako me je Vsemogočni kakor zrnce prahu odnesel v neznano prostranstvo.
Drhteč od sreče v objemu Stvarnika sem čutila, da me on sam podpira, da bi mogla prenesti polnost sreče in gledati njegovo slavo. Zdaj vem, če me ne bi on prej (183) okrepčal z milostjo, moja duša ne bi mogla prenesti te sreče in bi v hipu nastopila smrt. Ne vem, kdaj se je sveta maša končala, ker ni bilo v moji moči, da bi opazila [to], kaj se dogaja v kapeli. Ko sem prišla k sebi, sem čutila moč in pogum za uresničevanje Božje volje. Nič se mi ni zdelo več težko, in kakor sem se prej pred Gospodom izgovarjala, tako sem zdaj v sebi čutila pogum in Gospodovo moč. Gospodu sem rekla: »Pripravljena sem na vsak namig tvoje volje. V notranjosti sem že doživela vse, kar se mi bo zgodilo v prihodnosti.
440 O moj Stvarnik in Gospod, izročam ti vse svoje bitje. Ravnaj z menoj po tvoji Božji volji, po tvojih večnih načrtih in po tvojem nepojmljivem usmiljenju. Naj vsaka oseba spozna, kako dober je Gospod, naj se nobena ne boji srečanja z Gospodom in naj se ne izgovarja na svojo nevrednost. Naj nikoli ne odlaga Božjega povabila na pozneje, ker to Gospodu ni všeč. Ni bolj uboge duše, kot je moja, kakor se resnično prepoznavam, in čudim se, da se Božje veličastvo tako poniža. O večnost, zdi se mi, kakor da bi bila prekratka za poveličevanje neskončnega Božjega usmiljenja.
441 Ta trenutek, ko je bila podoba med telovsko procesijo[174] izpostavljena na oltarju in je duhovnik postavil Najsvetejše na oltar ter je zbor začel peti, sta pramena žarkov iz te podobe šinila skozi sveto hostijo in se razširila na ves svet. Naenkrat sem zaslišala besede: **Skozi tebe bosta kakor skozi to hostijo pramena žarkov usmiljenja** (184) **prehajala na ves svet.** Po teh besedah je mojo dušo napolnila globoka radost.
442 Nekega dne, ko je moj spovednik[175] kot vedno daroval sveto mašo, sem od darovanja naprej videla Dete Jezusa na oltarju. Malo pred povzdigovanjem se mi je duhovnik izgubil izpred oči in ostal je Jezus, ki je v trenutku pred povzdigovanjem vzel hostijo in kelih v svoje ročice, ju skupaj dvignil in pogledal v nebo. Čez trenutek sem spet zagledala svojega spovednika in vprašala sem Dete Jezusa, kje je bil duhovnik med tem časom, da ga nisem videla. Jezus mi je odgovoril: **V mojem Srcu**. Kaj več iz teh Jezusovih besed nisem mogla razbrati.
443 Nekoč sem zaslišala naslednje besede: **Želim, da v najskrivnejših globinah svoje duše živiš po moji volji**. Premišljevala sem o teh besedah, ki so mi šle do srca. Ta dan je bila v naši redovni skupnosti spoved.[176] Ko sem prišla k spovedi, mi je takoj po priznanju grehov duhovnik ponovil iste besede, ki mi jih je prej povedal Gospod.
444 Ta duhovnik me je poučil, da so pri izpolnjevanju Božje volje tri stopnje: Prva je v tem, da človek izpolnjuje vse, kar je na zunaj določeno z zapovedmi in zakoni. Druga stopnja je v tem, da človek sledi notranjim navdihom in jih uresničuje. Tretja stopnja je v tem, da človek, predan Božji volji, pušča svobodo Bogu, da z njim razpolaga in ravna po svoji volji, da je poslušno orodje v Božji roki. Ta duhovnik mi je še povedal, da sem na drugi stopnji uresničevanja Božje volje in da tretje še nisem dosegla, (185) vendar si moram prizadevati, da bi dosegla tudi tretjo stopnjo uresničevanja njegove volje. Te besede so globoko prevzele mojo dušo. Popolnoma jasno vidim, da Bog duhovniku pogosto daje spoznati, kaj je v globini moje duše. To me ne preseneča, raje se Bogu zahvaljujem, da ima takšne izbrance.

---

[174] Praznovanje sv. Rešnjega telesa je prišlo leta 1935 na 20. junij. Podoba Božjega usmiljenja, ki jo je naslikal Eugeniusz Kazimirowski, je bila postavljena na enega od oltarjev, kot se postavljajo za procesijo sv. Rešnjega telesa.
[175] Duhovnik Michał Sopoćko.
[176] Bila je to spoved sester redovne hiše skupnosti v Vilni. Spovednik je bil duhovnik Michał Sopoćko.

445 Četrtek. Nočno češčenje

Ko sem prišla k češčenju, me je takoj prevzela notranja zbranost in videla sem Gospoda Jezusa, privezanega ob steber, brez oblačila, in takoj se je začelo bičanje. Videla sem štiri moške, ki so izmenoma bičali Gospoda. Pri pogledu na to trpljenje mi je zastajalo srce. Gospod mi je rekel: **Še večjo bolečino trpim, kakor je ta, ki jo vidiš.** Jezus mi je dal spoznati, za katere grehe se je dal bičati – to so grehi nečistosti. O kako strašno je bilo Jezusovo duhovno trpljenje, ko je bil bičan. Jezus mi je naenkrat rekel: **Poglej in si oglej človeški rod v sedanjem stanju.** Takoj sem zagledala grozne stvari. Krvniki so se od Gospoda Jezusa odmaknili, k bičanju so pristopili drugi ljudje, zgrabili so biče in neusmiljeno tolkli po Gospodu. To so bili duhovniki, redovniki, redovnice in najvišji cerkveni dostojanstveniki, kar me je zelo presenetilo; bili so tudi svetni ljudje različnih starosti in stanov. Vsi so znašali svojo jezo nad nedolžnim Jezusom. Ko sem to videla, je moje srce zajel nekakšen smrtni boj. Ko so Jezusa bičali krvniki, je molčal in gledal v daljavo, ko pa so ga bičali prej omenjeni ljudje, je zaprl oči, iz njegovega Srca pa se je trgalo tiho bolestno ječanje. Gospod mi je dal do podrobnosti spoznati strahoto hudobije teh nehvaležnih duš: **Vidiš, to je trpljenje, večje od moje smrti.** Takrat so onemele moje ustnice in na sebi sem začutila umiranje. (186) Čutila sem, da me nihče ne more potolažiti niti iztrgati iz tega stanja kakor le tisti, ki me je vanj vpeljal. Gospod mi je rekel**: Vidim iskreno bolečino tvojega srca, ki je prinesla zelo veliko olajšanje mojemu Srcu; glej in potolaži se.**

446 Tedaj sem zagledala Gospoda Jezusa, pribitega na križ. Ko je Jezus nekaj časa na njem visel, sem videla skupino ljudi, križanih prav tako kakor Jezus. Videla sem drugo in tudi tretjo skupino ljudi. Druga skupina ni bila pribita na križu, pač pa so ljudje močno držali križ v rokah. Tretja skupina ni bila niti križana niti [niso] ljudje držali križa v rokah, temveč so ga nezadovoljni vlekli za seboj. Jezus mi je rekel: **Vidiš te ljudi, ki so v trpljenju in prenašanju prezira podobni meni? Ti mi bodo podobni tudi v moji slavi. Tisti pa, ki so mi manj podobni v trpljenju in prenašanju prezira, mi bodo manj podobni tudi v slavi.** Večina križanih ljudi je bila duhovniškega stanu. Videla sem tudi meni znane križane osebe, kar me je zelo razveselilo. Jezus mi je rekel**: Jutri med meditacijo boš premišljevala o tem, kar si danes videla.** In Jezus je takoj izginil izpred mojih oči.

447 Petek. Bila sem bolna in nisem mogla k sveti maši. Zjutraj ob sedmih sem videla svojega spovednika, ko je daroval sveto mašo, pri kateri sem videla tudi Dete Jezusa. Proti koncu svete maše je videnje izginilo in spet sem se znašla kakor poprej v svoji celici. Napolnilo me je neizrekljivo veselje. Čeprav nisem mogla biti pri sveti maši v naši kapeli, sem se je vseeno udeležila v precej oddaljeni cerkvi. Jezus zmore vse.

448 (187) 30. julija 1935

Praznik sv. Ignacija. Prisrčno sem molila k temu svetniku in mu očitala, kako more name gledati, ne da bi mi pomagal v tako pomembnih stvareh, namreč pri uresničevanju Božje volje. Obrnila sem se na tega svetnika: »Ti naš zavetnik, ki si gorel v ognju ljubezni in požrtvovalnosti za večjo Božjo slavo, najponižneje te prosim, pomagaj mi uresničiti Božje namene.« To je bilo med sveto mašo. Nenadoma sem na levi strani oltarja zagledala sv. Ignacija z veliko knjigo v roki. Rekel mi je: »Moja hči, nisem brezbrižen v tvojih zadevah. To pravilo se more uporabiti tudi v tej redovni skupnosti.« Z roko mi je pokazal na knjigo in izginil. Izredno sem se razveselila, da svetniki toliko mislijo na nas in da so tako tesno povezani z nami. O Božja dobrota, kako lep je notranji svet, saj se moremo že tu na zemlji družiti s svetniki. Ves dan sem čutila bližino meni tako ljubega svetega zavetnika.

449 5. avgusta 1935. – Praznik Božje Matere usmiljenja

Na ta praznik sem se pripravljala z večjo gorečnostjo kot druga leta. Že zgodaj zjutraj sem občutila notranji boj ob misli, da moram zapustiti skupnost, ki je pod posebnim Marijinim varstvom. Ti boji so trajali med premišljevanjem in med prvo sveto mašo. Pri drugi sveti maši sem potožila najsvetejši Materi, da mi je težko ločiti se od skupnosti, ki je pod njenim

posebnim varstvom. Tedaj sem zagledala presveto Devico v neizrekljivi lepoti; približala se je od oltarja k mojemu klečalniku, me stisnila k sebi in rekla: »Sem vaša Mati neizmernega Božjega usmiljenja. Najdražja mi je oseba, ki zvesto uresničuje Božjo voljo.« Dala mi je razumeti, da sem vse Božje (188) želje zvesto izpolnila in tako našla milost v Božjih očeh. »Bodi pogumna, ne boj se nobenih varljivih ovir, temveč glej na trpljenje mojega Sina. Samo tako boš zmagala.«

450 Nočno češčenje

Počutila sem se tako slabo in zdelo se mi je, da ne bom mogla iti k češčenju. Z vso močjo volje sem se potrudila, in čeprav sem v svoji celici padla, se nisem ozirala na to, kar me je zadelo. Pred očmi sem imela Jezusovo trpljenje. Ko sem prišla v kapelo, mi je notranje postalo jasno, da nam Bog pripravlja veliko plačilo ne le za dobra dela, temveč tudi za iskreno voljo, da bi takšna dela uresničevali. Kako velika Božja milost!
Kako prijetno je prizadevati si za Boga in duše. Ne želim si nobenega počitka v boju. Do zadnjega diha se želim bojevati za čast svojega kralja in Gospoda. Ne odložim meča iz rok, dokler me ne pokliče pred svoj prestol; ne bojim se udarcev, ker je moj ščit Bog. Sovražnik naj se boji nas, ne mi njega. Satan zmaguje samo nad ošabnimi in strahopetnimi, ponižni pa imajo moč. Ponižne osebe ne more nič zbegati in [ne] prestrašiti. Svoj let sem usmerila v sam sončni žar in nič ga ne more zaustaviti. Ljubezni ni mogoče vkleniti, svobodna je kakor kraljica, ljubezen seže do Boga.
451 Nekoč sem po svetem obhajilu zaslišala besede: **Ti si naše bivališče.** Takoj sem v duši zaznala navzočnost svete Trojice – Očeta, Sina in Svetega Duha. Počutila sem se kot božje svetišče, kot otrok Očeta. Vsega tega ne morem pojasniti. Vendar duh vse to dobro razume. O neskončna dobrota, kako se sklanjaš k ubogemu bitju.
452 Če bi se ljudje hoteli pobožno zbrati, bi jih Bog takoj nagovoril, raztresenost pa preglasi Gospodove besede.
453 (189) Nekoč mi je Gospod rekel**: Zakaj se bojiš in drhtiš, saj si z menoj povezana? Ni mi všeč oseba, ki se prepušča praznim strahovom. Kdo se te sme dotakniti, če si z menoj? Najljubša mi je oseba, ki trdno veruje v mojo dobroto in mi popolnoma zaupa. Podarjam ji svoje zaupanje in ji dajem vse, za kar me prosi.**
454 Nekoč mi je Gospod rekel**: Moja hči, sprejmi milosti, ki jih ljudje prezirljivo odklanjajo. Sprejmi jih, kolikor jih moreš nositi.** V istem trenutku je bila moja duša preplavljena z Božjo ljubeznijo. Čutim tako tesno povezanost z Bogom, da ne najdem pravega izraza, ki bi mogel dobro izraziti to povezanost. Čutim, da je vse, kar ima Bog – vse dobrine in zakladi – moje, čeprav se zanje malo menim, ker mi on sam edini zadostuje. V njem vidim vse, brez njega – nič.
Sreče ne iščem nikjer, razen v svoji notranjosti, kjer biva Bog. Veselim se Boga v svoji notranjosti; tu z njim neprestano prebivam, tu je moje najgloblje sožitje z njim, tu varno prebivam z njim, sem ne sega noben človeški pogled. Presveta Devica me spodbuja za takšno druženje z Bogom.
455 Ko se me dotika kakšno trpljenje, mi zdaj več ne povzroča bridkosti, pa tudi velike radosti me ne prevzamejo. Obdajata me mir in ravnovesje duha, ki izhajata iz spoznanja resnice.
Kaj zato, če sem obdana z neprijaznostjo src, če imam polnost sreče v svoji duši. Ali kaj mi pomaga naklonjenost drugih src, če v svoji notranjosti nimam Boga? Kadar imam v svoji notranjosti Boga – kdo mi tedaj more škodovati?

456 (190) + JMJ Vilna, 12. 8. 1935
Tridnevne duhovne vaje

Na predvečer duhovnih vaj sem pri uvodnih točkah zaslišala naslednje besede: **Na teh duhovnih vajah ti bom govoril po ustih tega duhovnika, da te prepričam in utrdim o pristnosti mojih besed, ki jih govorim v globini tvoje duše. Čeprav na teh duhovnih vajah sodelujejo vse sestre, usmerjam svojo pozornost nate, da bi te utrdil in te napravil pogumno za vsa nasprotovanja, ki te čakajo. Zato pozorno poslušaj duhovnikove besede in jih premišljuj v globini svoje duše.**

457 Veliko začudenje me je prevzelo, ker sem vse, kar je oče govoril o združevanju z Bogom in o ovirah tega zaupnega zedinjenja, dobesedno doživljala v svoji duši in o tem že slišala od Jezusa, ki mi govori v globini duše. Popolnost temelji na tesni povezanosti z Bogom.

458 V premišljevanju ob deseti uri je oče[177] govoril o Božjem usmiljenju in Božji dobroti do nas. Govoril je: »Če pregledamo zgodovino človeštva, na vsakem koraku vidimo veliko Božjo dobroto. Vse Božje lastnosti, take kot: vsemogočnost, modrost, si prizadevajo nam razodeti največjo lastnost, namreč Božjo dobroto. Božja dobrota je največja Božja lastnost. Veliko oseb, ki si prizadevajo za popolnost, ne pozna te velike Božje dobrote.« – Vse, kar je oče govoril v svojem premišljevanju o Božji dobroti, je prav to, kar mi je Jezus (191) povedal v zvezi s praznikom usmiljenja. Zdaj sem to, kar mi je obljubil Gospod, zares jasno [razumela] in o ničemer ne dvomim. Božja govorica je jasna in razločna.

459 Med celotnim premišljevanjem sem videla Gospoda Jezusa na oltarju v belem oblačilu, v roki pa je držal moj zvezek, v katerega to pišem. Ves čas premišljevanja je Jezus obračal stran za stranjo zvezka in molčal, moje srce pa ni moglo prenesti ognja, ki se je vnel v moji duši. Kljub naporu volje, da bi se obvladala in svojemu okolju ne pokazala, kaj se v moji duši dogaja, sem pri koncu premišljevanja čutila, da sem popolnoma neodvisna od same sebe. Tedaj mi je Jezus rekel*:* **V ta zvezek nisi zapisala vsega o moji dobroti do ljudi. Želim, da bi nič ne izpustila, in želim, da se tvoje srce utrdi v popolnem miru.**

460 O Jezus, srce mi zastaja, ko premišljujem vse to, kar delaš zame. Občudujem te, Gospod, ker se tako sklanjaš k moji ubogi duši. Kako nepojmljive načine uporabljaš, da bi me prepričal.

461 Prvič v življenju opravljam takšne duhovne vaje. Vsako besedo očeta jezuita razumem na posebno jasen način, ker sem vse že prej doživela v svoji duši. Zdaj vidim, da Jezus duše, ki ga iskreno ljubi, ne pusti v negotovosti. Jezus želi, da bi bila duša, ki je z njim tesno združena, kljub trpljenju in nasprotovanju polna miru.

462 Zdaj dobro razumem, da samoodpoved, to je zedinjenje naše volje z Božjo voljo, dušo najtesneje združi z Bogom. To daje duši pravo svobodo in duhu pomaga do globlje zbranosti; vsi življenjski napori postanejo lahki, smrt pa mila.

463 (192) Jezus mi je rekel: če bi bila v hudi negotovosti v zvezi s praznikom ali z ustanovitvijo skupnosti – **ali pa glede tega, kar ti govorim v globini tvoje duše, ti bom takoj odgovoril po ustih tega duhovnika**.

464 Med premišljevanjem o ponižnosti me je obšel stari dvom, češ saj tako uboga duša, kot je moja, pač ne bo uresničila naloge, ki jo naroča Gospod. Moje razmišljanje o tem dvomu je tisti trenutek prekinil duhovnik, ki je govoril na teh duhovnih vajah o tej temi, da namreč Bog večkrat izbere najšibkejše in najpreprostejše osebe kot orodje za uresničevanje svojih največjih del. To je neizpodbitna resnica. Kar poglejmo, koga je izbral za apostole, ali se ozrimo na zgodovino Cerkve, pa bomo videli, kako velika dela so izpeljale osebe, ki so bile za to najmanj sposobne, in prav po tem se izpričujejo Božja dela, da so od Boga. Ko so se moji dvomi popolnoma razblinili, se je duhovnik vrnil k temi o ponižnosti.

Jezus je med nagovorom kot ponavadi stal na oltarju in mi ni nič govoril. Njegov ljubeznivi pogled pa je prešinjal mojo ubogo dušo, ki ni imela nobenega izgovora več.

---

[177] Tridnevne duhovne vaje v času od 12. – 16. 8. 1935 je v Vilni imel p. Emil Życzkowski (izg. Žičkovski) DJ (1899-1945), ravnatelj jezuitske gimnazije v Vilni, kasneje predstojnik velikopoljsko – mazowecke province jezuitov.

465 Jezus, moja življenjska moč, v najbolj skritih kotičkih svoje duše, kjer čutila malo zaznavajo, čutim, da me ti spreminjaš vase. O moj Odrešenik, skrij me vso v globini svojega Srca in me zavaruj s svojima pramenoma žarkov pred vsem, kar nisi ti. Prosim te, Jezus, naj ta dva pramena, ki izhajata iz tvojega presvetega Srca, neprestano podpirata mojo dušo.

466 (193) Trenutek spovedi
Spovednik[178] me je vprašal, ali je v tem trenutku Gospod Jezus navzoč in ali ga vidim? »Da, je in vidim ga.« Naročil mi je, naj vprašam o nekaterih osebah. Jezus mi ni nič odgovoril, le pogledal je nanj. Po končani spovedi, ko sem molila pokoro, pa mi je Jezus rekel: **Pojdi in ga v mojem imenu potolaži.** Ne da bi razumela pomen teh besed, sem takoj ponovila to, kar mi je Jezus naročil.
467 Ves čas duhovnih vaj sem se brez prestanka družila z Jezusom in se vanj vživljala z vso močjo svojega srca.
468 Dan obnovitve zaobljub. Na začetku svete maše sem kot vedno videla Jezusa, ki nas je blagoslovil in stopil v tabernakelj. Tedaj sem uzrla Božjo Mater v belem oblačilu in modrem plašču, z odkrito glavo. Od oltarja se mi je približala, se me dotaknila s svojimi dlanmi, me zagrnila s svojim plaščem in mi rekla: »Te zaobljube daruj za Poljsko. Moli zanjo.« 15. 8.
469 Zvečer istega dne sem v duši začutila veliko hrepenenje po Bogu. Zdaj ga ne vidim kot prej s telesnimi očmi, vendar ga čutim, a ga ne dojemam. To mi povzroča nepopisno hrepenenje in trpljenje. Umiram od hrepenenja, da bi ga imela v posesti in bi se vanj mogla potopiti na veke. Moj duh z vso močjo teži po njem; ničesar ni na tem svetu, kar bi me moglo potolažiti. O večna ljubezen, zdaj razumem, v kako tesnem sožitju je bilo s teboj moje srce; kdo ali kaj pa me more zadovoljiti v nebesih ali na zemlji, razen tebe, o moj Bog, v katerega se je potopila moja duša.
470 (194) Ko sem nekega večera iz svoje celice pogledala v nebo, sem zagledala prekrasni nebesni obok, posut z zvezdami in z mesecem. Tedaj se je v moji duši pojavil nepojmljiv ogenj ljubezni do mojega Stvarnika. Ker pa hrepenenja, ki se je razraslo v moji duši po njem, nisem mogla več prenašati, sem padla na obraz, ponižujoč se v prahu. Slavila sem ga za vse, kar je ustvaril. Ko pa moje srce ni moglo več prenesti tega, kar se je v njem dogajalo, sem glasno zajokala. Tedaj se me je dotaknil angel varuh in mi rekel: »Moj Gospod mi naroča, naj ti povem, da vstani s tal.« To sem takoj storila, toda moja duša ni bila potolažena. Objelo me je še večje hrepenenje po Bogu.
471 Ko sem bila nekega dne pri češčenju in se je zdelo, kot da moj duh umira v hrepenenju po Bogu in nisem mogla zadržati svojih solz, sem zagledala nekega duha v veliki lepoti, ki mi je povedal naslednje besede: »Ne joči, govori Gospod.« – Nato sem ga vprašala: »Kdo si ti?« Odgovoril mi je: »Sem eden od sedmerih duhov, ki noč in dan stojijo pred Božjim prestolom in ga nenehno slavijo.« Tudi ta duh ni potolažil mojega hrepenenja; v meni je vzbudil še večje hrepenenje po Bogu. Ta duh je bil zelo lep, njegova lepota pa je prihajala iz tesne povezanosti z Bogom. Niti za trenutek me ta duh ne zapusti. Povsod me spremlja.
472 Naslednjega dne je pri sveti maši pred povzdigovanjem ta duh začel peti besede: »Svet, svet, svet.« Njegov glas je bil kakor glas tisočerih; ne da se opisati. Tedaj se je moj duh zedinil z Bogom in v trenutku sem uzrla nepojmljivo veličino in svetost Boga, hkrati pa spoznala ničnost, (195) kakršna sem sama po sebi. Bolj jasno kot kadar koli prej sem spoznala tri Božje osebe: Očeta, Sina in Svetega Duha. Njihova bitnost pa je eno, kot tudi enakost in veličastvo. Moja duša se druži [s] temi tremi, a z besedami tega ne znam izraziti. Vendar duša to dobro razume. Kdor koli je združen z eno od teh treh oseb, je s tem združen z vso sveto Trojico, ker je njihova enota nedeljiva. To videnje, pravzaprav spoznanje, je mojo dušo preplavilo z nepojmljivo srečo zato, ker je Bog tako velik. Kar sem zdaj zapisala, nisem

[178] Duhovnik Michał Sopoćko.

videla s svojimi očmi kakor prej, temveč čisto notranje, čisto duhovno, neodvisno od čutil. To je trajalo do konca svete maše.
Sedaj se mi to pogosto dogaja, in ne le v kapeli, temveč tudi pri delu in takrat, ko to najmanj pričakujem.
473 Ko je naš spovednik odpotoval,[179] sem se spovedovala pri nadškofu.[180] Ko sem mu razkrila svojo dušo, sem dobila naslednji odgovor: »Moja hči, oboroži se z veliko potrpežljivostjo. Če so te stvari od Boga, se bodo prej ali slej uresničile. Prosim, bodi popolnoma mirna. Moja hči, jaz te v teh stvareh dobro razumem. In zdaj – kar zadeva odhod iz reda in premišljevanje o drugem, takšnih misli si, prosim, sploh ne dovoli, ker to bi bila huda notranja skušnjava.« Gospodu Jezusu sem po spovedi rekla: »Zakaj mi naročaš te stvari, možnosti za uresničitev pa mi ne daješ?« Tedaj sem po svetem obhajilu v isti kapeli, kjer sem se spovedala, zagledala Gospoda Jezusa v enaki postavi, kot je naslikan na podobi. Gospod mi je rekel: **Ne bodi žalostna, dal mu bom razumeti stvari, ki jih tebi naročam**. Ko smo odhajale iz kapele, (196) je bil nadškof zelo zaposlen. Vendar nas je poklical nazaj in nas pustil čakati nekaj časa. Ko smo ponovno stopile v kapelo, sem v duši zaslišala besede**: Povej to, kar si videla v tej kapeli.** Zdaj je prišel nadškof in vprašal, ali mu imamo kaj povedati. Čeprav sem imela jasno naročilo, naj to povem, nisem mogla, ker sem bila v družbi neke sestre.
Še ena beseda iz svete spovedi: »Izprositi usmiljenje za svet, [to] je velika in lepa misel. Sestra, veliko molite za usmiljenje do grešnikov, toda to delajte v vašem samostanu.«

474 Naslednji dan, v petek, 13. 9. 1935

Ko sem bila zvečer v svoji celici, sem zagledala angela, izvrševalca Božje jeze. Bil je v svetlem oblačilu, z bleščečim obličjem. Pod njegovimi nogami je bil oblak, iz katerega so v njegove roke prihajali bliski in grom in iz njegovih rok izhajali ter se dotikali zemlje. Ko sem zagledala to znamenje Božje jeze, ki naj bi zadelo zemljo, posebej neko mesto, ki ga iz upravičenega razloga ne morem imenovati, sem začela prositi angela, da bi se za nekaj časa ustavil, da bi svet opravil pokoro. Toda moja prošnja ni bila nič spričo Božje jeze. Tedaj sem zagledala presveto Trojico. Veličina njene slave me je v globino prešinila in nisem si upala ponoviti svoje prošnje. V istem trenutku pa sem v svoji duši začutila moč Jezusove milosti, ki prebiva v moji duši. Ko sem se zavedela te milosti, sem bila v trenutku odnesena pred Božji prestol. O kako velik je naš Gospod in Bog in kako nepojmljiva je njegova svetost! Ne poskušam se slepiti, da bi opisala to veličino, ker ga bomo kmalu vsi videli, kakšen je. Začela sem (197) prositi Boga za svet z besedami, ki sem jih slišala v notranjosti.
475 Ko sem tako molila, sem videla nemoč angela, ki ni mogel uresničiti pravične kazni nad grešniki. Še nikoli nisem molila s tolikšno notranjo močjo kot tedaj. Z naslednjimi besedami sem rotila Boga: Večni Oče, darujem ti telo in kri, dušo in božanstvo tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v spravo za naše grehe in za grehe vsega sveta. Zaradi njegovega prebridkega trpljenja se nas usmili.
476 Ko sem naslednji dan zgodaj zjutraj prišla v kapelo, sem zaslišala tele notranje besede: **Kolikorkrat greš v kapelo, zmoli takoj molitev, ki sem te jo naučil včeraj.** Ko sem zmolila to molitev, sem v duši zaslišala besede: **Ta molitev je za pomiritev moje jeze. Molila jo boš devet dni kakor običajne dele rožnega venca, in sicer: najprej očenaš in zdravamarijo ter vero, nato na velikih jagodah očenaša naslednje besede: Večni Oče, darujem ti telo in kri, dušo in božanstvo tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v spravo za naše grehe in za grehe vsega sveta. Na malih jagodah boš molila naslednje besede: Zaradi njegovega prebridkega trpljenja – usmili se nas in vsega sveta. Na koncu**

[179] Duhovnik Michał Sopoćko.
[180] Pri nadškofu Romualdu Jałbrzykowskem.

boš trikrat ponovila besede: Sveti Bog, sveti močni, sveti nesmrtni, usmili se nas in vsega sveta.[181]
477 Molk je meč v duhovnem boju. Blebetava duša nikoli ne bo prišla do svetosti. Ta meč molčanja odseka vse, kar se hoče obesiti na dušo. Vajeni smo odgovarjati na besede in takoj hočemo odgovoriti, ne da bi pazili na to, ali je Božja volja, da govorimo. Molčeča duša je močna; nikakršna nasprotovanja ji ne bodo škodovala, če vztraja v molčanju. Molčeča duša (198) je sposobna najtesnejšega zedinjenja z Bogom; skoraj vedno živi pod navdihom Svetega Duha. V molčeči duši Bog deluje brez ovir.
478 Moj Jezus, ti veš, samo ti dobro veš, da moje srce ne pozna druge ljubezni kakor tebe. Vsa moja deviška ljubezen se vate potaplja za vekomaj, o Jezus. Popolnoma jasno čutim, kako se tvoja božanska kri pretaka v mojem srcu. Nobenega dvoma ni, da je s tvojo presveto krvjo v moje srce vstopila tvoja najčistejša ljubezen. Čutim, da prebivaš v meni z Očetom in Svetim Duhom; obenem pa čutim, da jaz živim v tebi, o nepojmljivi Bog. Čutim, da se raztapljam v tebi kakor kapljica vode v oceanu. Čutim, da si ti v moji notranjosti in moji zunanjosti, čutim, da si v vsem, kar me obdaja, v vsem, kar me doleti. Moj Bog, spoznala sem te v notranjosti svojega srca in bolj kot kar koli na zemlji in v nebesih sem te vzljubila. Najini srci se medsebojno razumeta in noben človek tega ne dojame.
479 Druga spoved pri nadškofu:[182] »Vedi, moja hči: Če je to Božja volja, se bo prej ali slej spolnilo, ker se Božja volja mora izpolniti. Ljubi Boga v svojem srcu, imej ...« [misel je prekinjena].
480 29. 9. Praznik svetega nadangela Mihaela.[183] Postala sem notranje združena z Bogom. Njegova navzočnost me prešinja v globino in me napolnjuje z mirom, veseljem in čudenjem. Po takšnih trenutkih molitve sem napolnjena z močjo in nenavadnim pogumom za trpljenje in boj. Nič me ne plaši, pa čeprav bi bil ves svet proti meni. Vsa nasprotovanja zadevajo le površino, v globino (199) nimajo dostopa, ker tam prebiva Bog, ki me utrjuje, ki me napolnjuje. Ob njegovem vznožju se uničijo vse sovražne zvijače. V teh trenutkih združenja me Bog ohranja s svojo močjo. Dana mi je njegova moč, ki me usposablja, da ga ljubim. Z lastnimi napori duša tega nikoli ne doseže. V začetku sem se bala te notranje milosti. Vsa sem se prepuščala strahu, toda v kratkem času mi je Gospod dal spoznati, kako malo mu je to všeč. Toda tudi to mojo umiritev je on sam pripravil.
481 Skoraj vsako praznovanje v sveti Cerkvi mi daje globlje spoznavanje Boga in posebne milosti. Zato se za vsako praznovanje pripravljam in se tesno združujem z duhom Cerkve. Kakšno veselje je, biti zvest otrok Cerkve. O kako zelo ljubim sveto Cerkev in vse, ki v njej živijo. Gledam nanje kot na žive Kristusove ude, katerih glava je on. Razvnemam se v ljubezni z ljubečimi, trpim s trpečimi. Bolečina me razjeda ob pogledu na mlačne in nehvaležne. Tedaj si prizadevam za takšno ljubezen do Boga, ki bi mu dajala zadoščenje za tiste, ki ga ne ljubijo, ki svojega Odrešenika nasičujejo z nehvaležnostjo.
482 O moj Bog, zavedam se svojega poslanstva v sveti Cerkvi. Moje stalno prizadevanje je, prositi usmiljenje za svet. Najtesneje se združujem s Jezusom in postajam spravna daritev za svet. Bog mi ne bo ničesar odrekel, ko ga milo prosim z glasom njegovega Sina. Moja žrtev sama po sebi ni nič, toda ko jo združim z žrtvijo Jezusa Kristusa, postane vsemogočna in ima moč ublažiti Božjo jezo. Bog nas ljubi v svojem Sinu. Bridko trpljenje Božjega Sina je nenehna blažitev Božje jeze.
483 (200) O Bog, kako zelo si želim, da bi te spoznale osebe, ki si jih poklical v življenje iz nepojmljive ljubezni. O moj Stvarnik in Gospod, čutim, da bom nekoliko odstrla zaveso nebes, da bi zemlja ne dvomila o tvoji dobroti.
Jezus, napravi iz mene prijetno in čisto daritev pred obličjem tvojega Očeta. Jezus, mene, bedno in grešno, preobrazi vase, ker ti zmoreš vse, in me predaj svojemu večnemu Očetu.

---

[181] To je rožni venec Božjega usmiljenja. Po prizadevanjih duhovnika Michała Sopoćka je bil natisnjen na hrbtni strani podobice Božjega usmiljenja (reprodukcija kopije podobe E. Kazimirowskega) v Krakovu.
[182] Pri nadškofu Romualdu Jałbrzykowskem.
[183] Praznik sv. nadangela Mihaela se obhaja 29. septembra.

Pred teboj želim postati daritvena hostija, a pred ljudmi preprost óblat. Vonj moje daritve naj bo le tebi znan. O večni Bog, v meni gori neugasljiv ogenj, ki milo prosi za tvoje usmiljenje. Čutim in razumem, da je to moja naloga tu in v večnosti. Ti sam si mi naročil govoriti o tem velikem usmiljenju in dobroti.
484 Nekega dne sem spoznala, kako Bogu sploh ni všeč dejanje, še tako hvalevredno, ki ni zaznamovano s čistim namenom. Taka dejanja Boga spodbujajo bolj h kazni kakor k plačilu. O da bi jih bilo v našem življenju, kolikor je mogoče, čim manj, seveda, [v] redovnem življenju pa bi jih sploh ne smelo biti.
485 Z enakim razpoloženjem sprejemam veselje ali trpljenje, pohvalo ali ponižanje. Zavedam se, da je eno in drugo minljivo, ni mi mar, kako o meni govorijo. Že zdavnaj sem se odpovedala vsemu, kar zadeva mojo osebo. Moje ime je hostija – torej daritev, toda ne v besedi, temveč v dejanju, v samoodpovedi, v podobnosti tebi na križu, o dobri Jezus in moj učitelj.
486 (201) Jezus, ko prihajaš k meni [v] svetem obhajilu ti, ki si blagovolil z Očetom in Svetim Duhom prebivati v majhnih nebesih mojega srca, si prizadevam ves dan biti s teboj, in niti za trenutek te ne puščam samega. Čeprav sem z ljudmi ali pri naših gojenkah, je moje srce vedno povezano z njim. Med spanjem mu darujem vsak utrip svojega srca, ko se prebujam, se brez besed poglabljam vanj. Ko se prebudim, slavim za trenutek sveto Trojico in se zahvalim, da mi je blagovolila podariti še en dan, da se v meni še enkrat izvrši skrivnost učlovečenja tvojega Sina, da se v mojih očeh še enkrat ponovi tvoje bridko trpljenje. Takrat si prizadevam omogočiti Jezusu, da bi po meni prišel do drugih oseb. Povsod grem z Jezusom, njegova navzočnost me povsod spremlja.
487 V trpljenju duše ali telesa se trudim molčati, ker takrat moj duh spet prihaja k moči, ki priteka iz Jezusovega trpljenja. Stalno imam pred očmi njegovo boleče, zasramovano in izmaličeno obličje, njegovo Božje Srce, prebodeno z našimi grehi, posebej z nehvaležnostjo izvoljenih duš.
488 Dvakratno opozorilo, naj se pripravim na trpljenje, ki me čaka [v] Varšavi. Prvo opozorilo je bil glas iz notranjosti, drugo je bilo med sveto mašo. Pred povzdigovanjem sem videla križanega Gospoda, ki mi je rekel: **Pripravi se na trpljenje.** Gospodu sem se zahvalila za milost vnaprejšnjega opozorila in mu odgovorila: »Da, gotovo ne bom bolj trpela kakor ti, moj Odrešenik.« Vendar me je to pretreslo in okrepila sem se z molitvijo in majhnimi žrtvami, da bi mogla prenesti večje, ko pridejo.

(202) 19. 10. 1935
489 Odhod iz Vilne v Krakov na osemdnevne duhovne vaje

V petek zvečer, med molitvijo rožnega venca, ko sem mislila na jutrišnjo pot in na pomembnost zadeve, ki jo moram predstaviti očetu Andraszu,[184] me je prevzel strah, ker sem videla svojo revščino in svojo nesposobnost v primerjavi z veličino Božjega dela. Strta od tega trpljenja sem se prepustila Božji volji. Takoj sem pri svojem klečalniku zagledala Jezusa v svetlem oblačilu. Rekel mi je naslednje besede: **Zakaj se bojiš izpolnjevati mojo voljo? Mar ti ne bom pomagal, kakor sem doslej? Ponavljaj vsako mojo zahtevo pred tistimi, ki so moji namestniki na zemlji, in delaj samo to, kar ti ukažejo.** V tem trenutku se je v mojo dušo naselila moč.
490 Naslednje jutro sem uzrla angela varuha, ki me je spremljal na poti v Varšavo. Ko smo prišle do vhodnih vrat, je izginil. Ko smo šle mimo male kapele, da bi pozdravile prednico, me je v trenutku objela Božja navzočnost in Gospod me je napolnil z ognjem svoje ljubezni. V takšnih trenutkih vedno bolj spoznavam veličino njegove vsemogočnosti.

[184] Ker duhovnik M. Sopoćko glede navdihov s. Favstine, zadevajočih ustanovitev nove skupnosti, ni bil povsem gotov, je želel zadevo predati v presojo še drugemu duhovniku; v ta namen ji je naročil, da vsa notranja naročila predstavi krakovskemu spovedniku p. Józefu Andraszu DJ.

Ko smo vstopile na vlak iz Varšave za Krakov, sem ob sebi znova zagledala svojega angela varuha, ki je molil zroč v Boga, moje misli pa so mu sledile. Ko smo vstopale skozi samostanska vrata, je izginil.
491 Ko sem prišla v kapelo, me je spet objela Božja veličina. Vsa sem se čutila potopljena v Boga, pogreznjena vanj in prepojena z njim, ko sem videla, kako zelo nas ljubi naš nebeški Oče. O, kako velika sreča napolnjuje mojo dušo zaradi spoznavanja Boga, Božjega življenja. To srečo želim deliti z vsemi ljudmi. Ne morem je zapreti v lastno srce, ker me njeni plameni pečejo, razganjajo moje prsi in mojo notranjost. Ves svet želim prehoditi in dušam oznanjati veliko Božje usmiljenje. Duhovniki, pomagajte mi pri tem tako, da uporabljate najmočnejše besede o njegovem usmiljenju, saj so vse besede le slaboten izraz za njegovo resnično usmiljenje.

492 (203) + JMJ Krakov, 20. 10. 1935
Osemdnevne duhovne vaje

Večni Bog, sama dobrota, v svojem usmiljenju, ki ni doumljivo ne človeškemu ne angelskemu razumu, pomagaj meni, slabotnemu otroku, da bom mogla izpolniti tvojo sveto voljo, kakor mi jo daješ spoznati. Ničesar drugega ne želim kakor le uresničevati Božje želje. Tu, o Gospod, imaš mojo dušo in moje telo, moj razum in mojo voljo, moje srce in vso mojo ljubezen. Razpolagaj z menoj po svojih večnih načrtih.
493 Po svetem obhajilu se je moja duša znova napolnila z Božjo ljubeznijo. Veselim se veličine Boga. Jasno vidim njegovo voljo, ki jo moram uresničiti, obenem pa vidim svojo slabost in bedo, vidim, kako brez njegove pomoči ne morem nič storiti.

494 Drugi dan duhovnih vaj

Ko sem morala iti na pogovor k očetu Andraszu, me je zajel strah, ker sem mislila, da je ta skrivnost le za spovednico. To je bil neutemeljen strah. Mati prednica me je pomirila z eno besedo. Ko sem stopila v kapelo, sem v duši zaslišala naslednje besede: **Želim, da bi bila do mojega namestnika tako iskrena in preprosta kakor otrok, taka, kakršna si v odnosu do mene, drugače te bom zapustil in se ne bom več družil s teboj.**
Resnica je, da mi je Bog podaril veliko milost popolnega zaupanja. Po končanem pogovoru mi je Bog podelil milost globokega miru in razsvetljenja [v] teh stvareh.
495 Jezus, večna luč, razsvetli moj razum, utrdi mojo voljo in vžgi moje srce. Bodi z menoj, kakor si obljubil, ker brez tebe sem nič. Ti veš, moj Jezus, kako sem slabotna; o tem mi ni treba tebi govoriti, saj ti sam najbolje veš, kako sem bedna. Vsa moja moč je v tebi.

496 (204) Dan spovedi

Že navsezgodaj se je v meni začel silovit notranji boj, kakršnega še nisem doživela. Popolna zapuščenost od Boga; občutila sem vso šibkost, kakršna sem. K tlom so me pritiskale misli: Zakaj moram zapustiti ta samostan, kjer me imajo sestre in prednica rade, kjer je življenje tako mirno? Vezana z večnimi zaobljubami z lahkoto izpolnjujem svoje dolžnosti. Zakaj moram poslušati glas vesti? Zakaj zvesto slediti navdihom? Kdo ve, od koga prihajajo? Ali ni bolje ravnati tako kakor vse sestre? Mogoče se posreči utišati Gospodove besede in jih ne upoštevati? Mogoče Bog zanje na sodni dan ne bo terjal računa? Kam me bo pripeljal ta notranji glas? Če grem za njim, me čakajo napori, trpljenje, nasprotovanja, bojim se prihodnosti, a umiram v sedanjosti.

To trpljenje je z enako močjo trajalo ves dan. Ko sem zvečer odšla k sveti spovedi, se nisem mogla popolno spovedati, čeprav sem bila poprej pripravljena. Prejela sem odvezo in odšla, ne da bi vedela, kaj se z menoj dogaja. Ko sem se ulegla k počitku, se je trpljenje povečalo do največje stopnje, pravzaprav se je spremenilo v ogenj, ki je kakor blisk prešinjal vse moči moje duše skozi kosti in mozeg do najbolj skritega kotička mojega srca. Med temi mukami se nisem mogla zbrati. »Gospod, naj se zgodi tvoja volja.« Včasih niti na to nisem mogla misliti. Objela me je resnična smrtna groza in dotaknil se me je peklenski ogenj. Proti jutru je nastala tišina in v trenutku je trpljenje prenehalo. Čutila pa sem se strašno izčrpano, celo obrniti se nisem mogla. Med pogovorom z materjo prednico so se mi moči počasi vračale, a samo Bog ve, kako sem se ves dan počutila.
497 O večna resnica, učlovečena Beseda, ki najzvesteje uresničuješ voljo svojega Očeta. Glej, danes postajam mučenica tvojih navdihov, ker jih ne morem uresničiti, ker nimam lastne volje. Čeprav v notranjosti jasno spoznavam (205) tvojo sveto voljo, se v vsem podrejam volji predstojnikov in volji spovednika. Toliko jo bom uresničevala, kolikor mi dovoliš po svojem namestniku. O moj Jezus, težko mi je, toda glasu Cerkve dajem prednost pred glasom, s katerim mi ti govoriš.

498 Po svetemu obhajilu

Kot vedno sem uzrla Jezusa, ki mi je rekel naslednje besede**: Nasloni svojo glavo na mojo ramo in se odpočij ter načrpaj moči. Jaz sem vedno s teboj. Povej prijatelju mojega Srca, povej mu, da za uresničevanje svojih del uporabljam tako slabotna bitja.** Nato je bil moj duh okrepljen s čudovito močjo. **Povej, da sem mu pri spovedi dal spoznati tvojo slabotnost, kakršna si sama po sebi**.
499 Vsak pogumno prestan boj mi daje radost in mir, svetlobo, izkušnjo in pogum za prihodnost, Bogu prinaša slavo in čast, meni pa ob koncu plačilo.

Danes: praznik Kristusa kralja[185]

500 Pri sveti maši sem goreče molila, da bi Jezus postal kralj vseh src, da bi Božja milost sijala v vsaki duši. Takrat sem zagledala Jezusa, kot je naslikan na podobi. Rekel mi je**: Moja hči, ti mi daješ največjo čast s tem, da zvesto uresničuješ moje želje.**
501 O kako velika je tvoja lepota, Jezus, moj Ženin, ti živi cvet, ki skrivaš poživljajočo roso za žejne duše. V tebi je utonila moja duša. Ti edini si predmet mojih prizadevanj in želja. Kolikor je mogoče, me tesno združi s seboj, z Očetom in Svetim Duhom, naj v tebi živim in umrjem.
502 Samo ljubezen je pomembna. Ljubezen naša najmanjša dejanja povzdiguje v neskončnost.
503 Moj Jezus, resnično ne bi mogla živeti brez tebe. Moj duh je spojen s teboj. Tega nihče dobro ne razume; treba je najprej s teboj živeti, da bi te prepoznali v drugih.

504 (206) Krakov, 25. 10. 1935,
Sklepi z duhovnih vaj:

Ničesar ne storiti brez dovoljenja spovednika in odobritve predstojnika v vsem, posebej pri navdihih in Gospodovih željah.
Vsak prosti čas bom v svoji notranjosti preživela z Božjim gostom; pazila bom na notranji in zunanji mir, da bi se Jezus odpočil v mojem srcu.

[185] Praznovanje Kristusa kralja je do l. 1969 bilo na zadnjo nedeljo oktobra. L. 1935 je to bilo 27. oktobra.

Moje najljubše razvedrilo naj bo v služenju in pripravljenosti služiti sestram. Nase pozabiti in misliti na to, kako sestram narediti kaj prijetnega.
Pri opominih se ne bom opravičevala niti dokazovala svoje nedolžnosti; pustila bom, da me sodijo, kakor je komu všeč.
Samo enega zaupnika imam, ki mu vse zaupam, in to je Jezus – evharistija, njegov namestnik pa – spovednik.
V vseh tegobah duše in telesa, v vsej temini in zapuščenosti bom molčala in se ne pritoževala – kakor golobica.
Vsak trenutek se bom izničevala kot daritev ob Jezusovem vznožju, da bi izprosila usmiljenja ubogim grešnikom.
505 Vsa moja ničevost se potaplja v morje tvojega usmiljenja, z otroškim zaupanjem se vržem v tvoj objem, Oče usmiljenja, da bi ti zadoščevala za nezaupanje mnogih oseb, ki se ti bojijo zaupati. O kako majhno število ljudi te v resnici pozna! O kako goreče hrepenim, da bi ljudje poznali praznik usmiljenja. Krona tvojih del je usmiljenje, ti za vse skrbiš z občutjem najnežnejše matere.

506 (207) + JMJ Krakov, 27. 10. 1935
Oče Andrasz – duhovni nasvet

Brez privolitve predstojnikov ničesar storiti. To zadevo je treba dobro premisliti in veliko moliti. Pri teh stvareh je treba biti zelo previden, ker imate vi, sestra, tu zanesljivo in jasno Božjo voljo. Vi ste v tem redu vezani z zaobljubami, in to večnimi, torej dvomov ne bi smelo biti. Toda kar imate vi, sestra, v notranjosti, je šele poblisk oblikovanja nečesa. Bog lahko kaj prestavi, toda take stvari so zelo redke. Dokler vi, sestra, ne prejmete bolj jasnega spoznanja, vam ni treba hiteti. Božja dela gredo počasi; če so od Boga, jih boste jasno spoznali, če pa niso, se bodo razblinila, in ne boš zašla, če boš poslušna. Toda vse je treba iskreno povedati spovedniku in ga popolnoma ubogati.
Sedaj vam, sestra, nič drugega ne preostane kot sprijazniti se s trpljenjem do trenutka razjasnitve ali razrešitve teh stvari. Vi, sestra, imate dober odnos do teh stvari, in prosim, še naprej ostanite polni preprostosti in duha pokorščine – to je dobro znamenje. Če vi, sestra, še naprej ostanete v takšnem razpoloženju, Bog ne bo dopustil, da zaidete. Kljub temu se po možnosti držite daleč od tega; če pa se stvari kljub temu dogajajo, potem vse sprejemajte mirno, ničesar se ne bojte. Si v dobrih rokah tako dobrega Boga. V vsem tem, kar si mi povedala, ne vidim nikakršne prevare ali neskladnosti z vero. To so stvari, ki so same po sebi dobre, in celo dobro bi bilo, če bi bila skupina oseb, ki bi prosila Boga za svet, ker molitve vsi potrebujemo. Imaš dobrega duhovnega voditelja, prosim te, drži se ga in bodi mirna. Prosim, bodi zvesta Božji volji in jo izpolnjuj. Kar se tiče dela, prosim, izvršuj to, kar in kakor je naročeno, čeprav bi bilo še tako ponižujoče in naporno. Vedno izbiraj zadnje mesto, tedaj ti bodo sami povedali: »Pomakni se više.« V duhu in v vsem svojem vedenju se moraš imeti za zadnjo v vsej hiši in v vsej skupnosti. V vsem in vedno si prizadevaj za največjo zvestobo Bogu.
507 (208) Hrepenim, o Jezus, da bi trpela in v vseh dogodkih življenja plamenela z ognjem ljubezni. Popolnoma sem tvoja in želim se izgubiti v tebi, Jezus; želim se povsem zgubiti v tvoji Božji lepoti. Zasleduješ me, o Gospod, s svojo ljubeznijo; kakor sončni žarek prodiraš v mojo notranjost in temino moje duše spreminjaš v svojo svetlobo. Dobro čutim, da živim v tebi kakor majhna iskrica, ki jo popolnoma prevzema nepojmljivi žar, v katerem plameniš ti, o nepojmljiva Trojica. Ni večjega veselja kakor Božja ljubezen. Že na zemlji moremo okušati srečo nebeščanov prek prisrčne povezanosti z Bogom, ki je nenavadna in nam včasih nerazumljiva. Takšno milost je mogoče doseči s preprosto zvestobo duše.
508 Ko me glede dolžnosti prevzemata neugodje in dolgočasje, si živo predstavljam, da sem v Gospodovi hiši, kjer ni ničesar nepomembnega, kjer je od mojega najmanj pomembnega

dejanja, izpolnjenega po božje, odvisna čast Cerkve in duhovni napredek marsikatere duše; torej ni v redovnem življenju nič nepomembnega.
509 Pri nasprotovanjih, ki jih doživljam, se zavedam, da čas boja ni končan. Oborožujem se s potrpežljivostjo in na ta način premagujem svojega napadalca.
510 Nikjer radovedno ne iščem popolnosti, temveč se poglabljam v Jezusovega Duha in v njegova dela, ki so strnjeno zajeta v evangelijih. Čeprav bi živela tisoč let, ne bi izčrpala vsebine tega, kar obsegajo.
511 Kadar moje namene ne sprejemajo in jih obsojajo, se pretirano ne čudim, saj vem, da moje srce prešinja samo Bog. Resnica ne propade, ranjeno srce se sčasoma umiri, moj duh pa se v nasprotovanjih utrjuje. Ne poslušam vedno, kaj mi govori srce, vendar prosim Boga za razsvetljenje; ko čutim ravnotežje, takrat govorim več.
512 (209) Dan obnovitve zaobljub. Božja navzočnost je preplavila mojo dušo. Pri sveti maši sem zagledala Jezusa, ki mi je povedal naslednje**: Ti si moja velika radost. Tvoja ljubezen in tvoja ponižnost povzročata, da zapuščam nebeški prestol in se združujem s teboj. Ljubezen izravnava prepad, ki je med mojo veličino in tvojo ničnostjo.**
513 Ljubezen preplavlja mojo dušo, potopljena sem v ocean ljubezni. Čutim, da omedlevam in se popolnoma izgubljam v Bogu.
514 Jezus, stori, da bo moje srce podobno tvojemu, a raje ga spremeni v svoje lastno, da bi mogla čutiti potrebe drugih src, posebej trpečih in žalostnih. Naj se žarki usmiljenja odpočijejo v mojem srcu.
515 Zvečer, ko sem se sprehajala po vrtu in molila rožni venec, sem prišla do pokopališča;[186] odprla sem vrata in začela moliti ter sem v notranjosti vprašala duše: »Gotovo ste zelo srečne?« Zaslišala sem besede: »Srečne smo toliko, kolikor smo izpolnile Božjo voljo.« Sledila je tišina kot prej. Šla sem vase in dolgo premišljevala, kako izpolnjujem Božjo voljo in kako uporabljam od Boga podarjeni čas.
516 Istega dne, ko sem odšla počivat, je k meni ponoči prišla neka duša, trkajoč na omarico, me zbudila in me prosila za molitev. Hotela sem jo vprašati, kdo je, vendar sem zatrla svojo radovednost, to drobno žrtev pa povezala z mojo molitvijo in oboje darovala zanjo.
517 Ko sem nekoč obiskala neko bolno sestro,[187] staro že štiriinosemdeset let in so jo odlikovale številne kreposti, sem jo vprašala: »Gotovo ste, sestra, že pripravljeni stopiti pred Gospoda?« Odgovorila mi je, da se je vse življenje pripravljala na to zadnjo uro, in dodala, da starost ne osvobaja od boja.
518 (210) + Ko sem pred dnevom vernih duš v somraku odšla na pokopališče, je bil vhod zaprt. Nekoliko sem odprla vrata in rekla: »Če kaj želite, duše, vam bom rada ugodila, kolikor mi to pravila dovoljujejo.« Tedaj sem zaslišala besede: »Spolni Božjo voljo. Me smo toliko srečne, kolikor smo spolnile Božjo voljo.«
519 Zvečer so te duše prišle in me prosile za molitev. Veliko sem zanje molila. Ko se je zvečer procesija vračala s pokopališča, sem zagledala veliko množico duš, kako skupaj z nami stopajo v kapelo in skupaj z nami molijo. Veliko sem molila, ker sem za to imela dovoljenje svojih predstojnic.[188]
520 Ponoči me je spet obiskala neka duša, ki sem jo nekoč že videla. Vendar me ni prosila za molitev, ampak mi je očitala, da sem bila nekoč zelo ošabna in prazna ter da se zdaj tako razdajam za druge, čeprav imam še neke druge napake. Odgovorila sem: »Da, bila sem zelo ošabna in prazna, toda spovedala sem se že in se spokorila za svoje neumnosti. Zdaj pa zaupam v dobroto svojega Boga, in če sedaj še padem, je to nehote, nikoli namerno, nikoli s

---

[186] Kongregacija Božje Matere usmiljenja ima v Krakovu svoje pokopališče, ki je na obrobju samostanskega vrta. Na tem pokopališču so pokopana trupla vseh sester in gojenk, ki so umrle v Krakovu. Na tem pokopališču je bila v grobnici pokopana tudi s. Favstina in tam počivala do ekshumacije (izkopa trupla), to je do 25. 11. 1966.

[187] Bila je to s. Witalina – Barbara Masłowska, roj. 4. 12. 1852, umrla 6. 1. 1939.

[188] V osebnih mesečnih pogovorih s sestro predstojnico so sestre prosile za dovoljenje, da bi v prostem času smele opravljati lastne molitve zunaj pravil in navad v skupnosti.

premislekom, tudi v najmanjši stvari ne.« Duša pa mi je kljub temu začela očitati, zakaj ne priznavam njene veličine, tako kot ji jo vsi dajejo za njena velika dejanja; zakaj je le jaz ne častim. Tedaj sem spoznala, da je to bil satan, in sem rekla: »Samo Bogu pripada čast, izgini, satan!« Takoj se je ta duša zrušila v strašen, nepojmljiv in [ne]popisen prepad. Tej ubogi duši pa sem rekla, da bom o tem seznanila vso Cerkev.
521 V soboto smo se vračale iz Krakova v Vilno. Med potjo smo obiskale Čenstohovo. Ko sem molila pred čudodelno podobo, sem začutila, da so drage [misel prekinjena].

[Konec prvega rokopisnega zvezka *Dnevnika]*

Drugi zvezek

Gospodovo usmiljenje bom opevala vekomaj

Božje usmiljenje v moji duši

DNEVNIK
s. M. Favstina

(1) + JMJ

522 + Božje usmiljenje bom opevala vekomaj
pred vsemi narodi.
Usmiljenje je največja lastnost Boga
in nenehno čudo za nas.

Iz Božje Troedinosti izviraš,
vendar iz enega samega ljubečega naročja.
Gospodovo usmiljenje se bo razkrilo duši
v vsej polnosti, ko pade zavesa.

Iz izvira tvojega usmiljenja, Gospod,
priteka vsakršna sreča in življenje.
Vsa bitja in stvari z občudovanjem
prepevajte pesem usmiljenja.

Globine Božjega usmiljenja so odprte za nas
po življenju Jezusa, pribitega na križ.
O grešnik, ne dvomi, ne obupuj,
ampak zaupaj usmiljenju,
ker tudi ti moreš postati svet.

Dva studenca sta pritekla v podobi pramenov
iz Jezusovega Srca.
Ne za angele ne za kerube in serafe,
marveč za odrešenje grešnega človeka.

(2) + JMJ
523 O Božja volja, bodi moja ljubezen.

Moj Jezus, ti veš, da sama od sebe ne bi napisala niti ene črke, če pa kljub temu pišem, je to na izrecni ukaz svete pokorščine.[189]

Bog in duše

S. M. Favstina
najsvetejšega zakramenta[190]

524 + O Jezus, skriti Bog,
moje srce te čuti,
čeprav te zastor zakriva.
Ti veš, da te ljubim.

525 (3) + Vilna, 24. 11. 1935
JMJ + Drugi zvezek

Hvaljen bodi Bog

O presveta Trojica, ki si notranje življenje Očeta, Sina in Svetega Duha, ti večno veselje, ti nepojmljiva globina ljubezni, ki se izlivaš na vsa ustvarjena bitja in jih osrečuješ. Čast in slava tvojemu imenu vekomaj. Amen.
Ko spoznavam tvojo veličino in tvojo lepoto, o moj Bog, se neizrekljivo veselim, da je Gospod, kateremu služim, tako velik. Z ljubeznijo in veseljem uresničujem tvojo sveto voljo in čim bolj ga spoznavam, tem bolj goreče ga želim ljubiti. Gorim od hrepenenja, da bi ga vse bolj ljubila.

526 (4) + 14. Ta četrtek med nočnim češčenjem[191] v začetku nisem mogla moliti. Prevzela me je nekakšna suhota; nisem mogla premišljevati Jezusovega bolečega trpljenja, vendar sem

---

[189] Pisati dnevnik je s. Favstini naročil spovednik – duhovnik Michał Sopoćko. S. Favstina je naročilo spovednika sprejela za tako obvezujoče kakor ukaz, izrečen v imenu zaobljube pokorščine. (Gl. Dn., npr. št. 894.) Na naslednjih straneh *Dnevnika* naletimo na izjave, ki pričajo o tem, da je naročilo za pisanje prejela tudi od samega Gospoda Jezusa.

[190] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja uradno redovniškim imenom ne dodajajo kakšnih dodatnih pridevkov. Dovoljeno pa je sestram, da to napravijo zasebno. Skladno s tem se je s. Favstina imenovala s. Favstina najsvetejšega zakramenta.

legla v znamenju križa na tla in nebeškemu Očetu darovala bridko trpljenje našega Gospoda Jezusa v zadoščenje za grehe vsega sveta. Ko sem po tej molitvi vstala in odšla h klečalniku, sem ob njem nenadoma zagledala Jezusa. Gospod Jezus je bil videti kakor pri bičanju. V rokah je držal belo oblačilo in me z njim odel, in vrv, s katero me je opasal. Ogrnil me je z rdečim plaščem, s kakršnim je bil ogrnjen ob svojem trpljenju, in s pajčolanom iste barve. Jezus mi je rekel**: Takšno oblačilo boš nosila ti in tvoje sosestre. Moje življenje od rojstva do smrti na križu bo vaše pravilo. Zazri se vame in v skladu s tem živi; želim, da bi globlje prodrla v mojega duha,** (5) **kajti krotak sem in iz Srca ponižen.**
527 V nekem trenutku sem v duši začutila spodbudo, da bi se lotila dela in izpolnila vse, kar mi Bog naroča. Za trenutek sem stopila v kapelo in v duši zaslišala glas: **Zakaj se bojiš? Mar misliš, da nisem dovolj vsemogočen, da bi te podpiral?** In [v] tem trenutku sem v duši začutila nenavadno moč. Vse težave, na katere bi mogla naleteti [pri] uresničevanju Božje volje, so se mi zazdele nične.
528 V petek med sveto mašo, ko je bila moja duša preplavljena s srečo Boga, sem v duši zaslišala besede: **Moje usmiljenje je prišlo k dušam po Božje-človeškem Jezusovem Srcu kakor sončni žarek skozi kristal.** V duši sem začutila in spoznala, da se lahko bližamo Bogu samo po Jezusu, v njem in zaradi njega.
529 (6) Zvečer,[192] po sklepu devetdnevnice v Ostri Brami in odpetih litanijah, je eden od duhovnikov v monštranci prinesel najsvetejši oltarni zakrament. Ko je monštranco postavil na oltar, sem takoj zagledala Dete Jezusa, ki je svoje ročice stegovalo proti svoji Materi, ki je bila takrat živo navzoča. Medtem ko mi je Božja Mati govorila, je Dete Jezus svoje ročice stegovalo proti zbranim. Najsvetejša Mati mi je rekla, naj vse Božje zahteve sprejemam kot majhen otrok, brez pomislekov, drugače Bogu to ni všeč. V tem trenutku je izginilo Dete Jezus, Božja Mati je izgubila svojo živost in podoba je bila kakor prej. Moja duša pa se je napolnila z velikim veseljem in radostjo. Gospodu sem rekla: »Stori z menoj, kar ti je všeč. Na vse sem pripravljena, vendar me ti, o Gospod, niti za hip ne zapusti.«

(7) + JMJ
530 V slavo sveti Trojici

Prosila sem mater prednico,[193] da v štiridesetdnevnem postu enkrat dnevno zaužijem samo po en kos kruha in kozarec vode. Vendar mi mati prednica ni dovolila tega posta za štirideset, ampak za sedem dni, skladno s spovednikovim mnenjem.[194] »Ne morem vas, sestra, popolnoma oprostiti vaših dolžnosti iz obzirnosti do drugih sester, ki bi utegnile kaj opaziti. Dajem pa vam dovoljenje; kolikor morete, se predajte molitvi in zapisovanju teh nekaterih stvari. Težje vas bo rešiti glede posta. Zares si ne morem nič izmisliti.« Dodala je: »Sedaj pojdite, sestra, mogoče se bom česa domislila.« – V nedeljo zjutraj sem notranje spoznala, da je mati prednica že v času kosila, ko me je določila za vratarico, mislila na to, da bi mi omogočila post. Zjutraj nisem šla k zajtrku, vendar sem potem odšla (8) k materi prednici in jo vprašala: »Ker imam na skrbi vrata, bo to zelo dobro, da se izmaknem in obrnem pozornost od sebe.« Mati pa je odgovorila: »Ko sem vas postavila[195] tja, sem že mislila na to.« Zdaj sem razumela, da sem notranje začutila isto misel.

---

[191] V skupnosti je bila tedaj ustaljena navada nočnega češčenja pred prvim petkom v mesecu. V tem primeru pa je mišljeno neko drugačno češčenje; zanj je krajevna predstojnica vedno lahko sestram dala dovoljenje, v nekaterih okoliščinah jim je celo priporočala, da bi tako češčenje opravile.

[192] Mišljen je 15. november, ker se 16. novembra obhaja slovesnost Božje Matere Ostrobramske.

[193] Predstojnica redovne hiše v Vilni je bila v tem času s. Borgia Tichy.

[194] Spovednik sester je bil duhovnik Michał Sopoćko.

[195] V jedilnici sester (refektorij) je bila obešena tablica, na katero je predstojnica redovne hiše razvrščala listke z imeni sester, ki so bile zadolžene za določeno dežurstvo. V tem primeru je šlo za dežurstvo pri vhodnih samostanskih vratih med skupnimi obroki drugih sester.

531 24. 11. 1935. Nedelja, prvi dan. Takoj sem odšla pred najsvetejši zakrament in se skupaj z Jezusom, ki je tu navzoč, darovala večnemu Očetu. Tedaj sem v svoji duši zaslišala besede**: Tvoj cilj in cilj tvojih sosester bo najtesnejše združenje z menoj v ljubezni; ti boš spravila zemljo z nebesi, blažila boš pravično Božjo jezo in prosila usmiljenja za svet. Predajam ti v varstvo dva bisera, ki sta dragocena mojemu Srcu: to so duše duhovnikov in duše redovnikov, zanje boš posebej molila. Njihova moč bo** [v] **vašem izničenju. Molitve, poste, odpovedi, dela** (9) **in vse trpljenje boš združevala z mojo molitvijo, postom, odpovedjo, delom in mojim trpljenjem; takrat bodo imele moč pri mojem Očetu.**
532 Po svetem obhajilu sem uzrla Gospoda, ki mi je rekel**: Danes se potopi v duha mojega uboštva in vse uredi tako, da ti tudi najbolj revni ne bodo imeli kaj zavidati. Niso mi všeč zgradbe in njihova razkošna oprema, marveč čista in ponižna srca.**
533 Ko sem ostala sama, sem začela premišljevati o duhu uboštva. Jasno vidim, da Jezus ni imel ničesar, čeprav je gospodar vseh stvari. Ima izposojene jasli, v življenju vsem dela dobro, sam pa nima, kamor bi glavo naslonil. Na križu vidim vrhunec njegovega uboštva, saj celo oblačil nima na sebi. Jezus, po slovesni zaobljubi uboštva ti želim biti podobna. Uboštvo mi bo mati. (10) Tako kot navzven ne želim imeti ne v posesti in ne v lasti ničesar, tako tudi notranje ničesar ne želim. In kako veliko je tvoje uboštvo v najsvetejšem oltarnem zakramentu. Ali je sploh kdaj bil kak človek tako zapuščen – kakor ti, Jezus, na križu?
534 Čistost. – Ta zaobljuba, samo po sebi razumljivo, prepoveduje vse, kar prepovedujeta šesta in deveta Božja zapoved; seveda: dejanja, misli, besede, občutke in ... Razumem, da se slovesna zaobljuba razlikuje od preproste zaobljube, to razumem v vsej razsežnosti. Ko sem o tem premišljevala, sem v svoji duši zaslišala besede: **Moja nevesta si vekomaj. Tvoja čistost mora biti večja od angelske čistosti, saj z nobenim angelom nisem tako tesno povezan kakor s teboj. Najmanjše delo moje neveste ima zelo veliko vrednost, čista duša ima nepojmljivo moč pred Bogom.**
535 (11) Pokorščina. **Prišel sem izpolnjevat voljo svojega Očeta. Bil sem pokoren staršem, pokoren rabljem, pokoren sem duhovnikom.** Jezus, razumem duha pokorščine in razumem, na čem temelji. Ne obsega le zunanje izpolnitve, temveč se dotika razuma, volje in presojanja. Ko smo ubogljivi do svojih predstojnikov, smo poslušni Bogu. Vseeno je, ali mi namesto Boga ukazuje angel ali človek, vedno moram biti poslušna. O zaobljubah ne bom veliko pisala, ker so same po sebi jasne in stvarno izražene. Tu raje prehajam k splošnemu premišljevanju o novi redovni skupnosti.

536 + Splošni povzetek[196]

Nikoli ne bo razkošnih hiš, le majhna cerkvica in ob njej majhna redovna skupnost, majhna skupina sester, ne več kot deset, ki jo bodo sestavljale. Poleg teh bosta dve, ki bosta za redovno skupnost opravljali različna (12) zunanja dela in skrbeli za cerkev. Ne bosta nosili redovnega oblačila, ampak svetno. Imeli bosta preproste zaobljube in bosta izrecno odgovorni prednici, ki je za mrežo. Soudeleženi bosta pri vseh duhovnih dobrinah celotne skupnosti. Vendar [jih] nikoli ne more biti več kot dve osebi, raje samo ena. Redovne hiše bodo neodvisne druga od druge, čeprav bodo s pravilom, zaobljubami in v duhu najtesneje povezane. Vendar bo v izrednih primerih mogoče premestiti sestre iz ene hiše v drugo, pa tudi pri odprtju kakšne nove redovne hiše, če bo to potrebno. Vsaka redovna hiša bo podrejena krajevnemu ordinariju.
537 Vsaka redovnica bo prebivala v ločeni celici, vendar bo ohranjeno skupno življenje. Sestre se bodo sestajale pri molitvi, ob dnevnih obrokih in rekreacijah. Vsaka izmed sester, ki izpove zaobljube, (13) ne bo nikoli več videla sveta, niti skozi rešetke, ker bodo pokrite s

[196] Razvrstitev poglavij se ravna po konstitucijah Kongregacije Božje Matere usmiljenja, izdanih l. 1930.

temnim suknom in še pogovori bodo strogo omejeni. Sestra bo kakor umrla oseba, ki je svet ne razume, ona pa ne sveta. Biti mora med nebesi in zemljo in neprestano prositi Boga usmiljenja za svet, za moč duhovnikom, da bi njihove besede ne izzvenele prazno in da bi sami mogli vztrajati [v] tem nepojmljivem dostojanstvu – čeprav ogroženi – brez vsakega madeža. Teh sester ne bo veliko, a bodo pogumne. Za strahopetne in mehkužne ne bo mesta.
538 Med seboj ne bodo razdeljene na kore, tudi ne na matere in mamice,[197] ne na častite in prečastite. Vse bodo med seboj enake, čeprav bi se po rodu zelo razlikovale. Vemo, kdo je bil Jezus in kako se je ponižal in s kom se je družil. Nosile bodo oblačilo, kakršno je on sam nosil med svojim trpljenjem; toda ne le z oblačilom, (14) zaznamovane morajo biti tudi s pečatom, s kakršnim je bil on zaznamovan, namreč s trpljenjem in s preziranji. Vsaka sestra bo težila po največji samoodpovedi ter po nagnjenju k ponižnosti, in tista, ki se bo najbolj odlikovala v teh krepostih, bo sposobna voditi druge.
539 Če nas je Gospod naredil za spremljevalke – celo več, za oskrbnice njegovega usmiljenja, naj bo naša ljubezen velika do vsakega posameznika, od izvoljenih pa vse do tistih, ki Boga še ne poznajo. Z molitvijo in odpovedjo se bomo prebile do najodljudnejših krajev in tako utirale pot misijonarjem. Mislile bomo na to, da vojak na fronti ne more dolgo zdržati, če ga ne podpirajo tisti iz zaledja, ki neposredno ne sodelujejo v boju, ampak skrbijo za vse potrebno; a to izpolnjuje molitev. Vsaka sestra bi se morala odlikovati z apostolskim duhom.
540 (15) Ko sem zvečer pisala, sem v celici zaslišala glas: »Ne zapuščaj te skupnosti, sočustvuj nad seboj, ker te čaka veliko trpljenje.« Ko sem se ozrla v smer, od koder je prihajal glas, nisem nič videla in pisala sem naprej. Tedaj sem zaslišala šum in naslednje besede: »Če odideš, te bomo uničili. Ne muči nas.« – Ko sem se ozrla, sem zagledala veliko groznih pošasti. Ko sem v mislih naredila znamenje križa, so se vse takoj razbežale. Kako strašno grd je satan! Uboge duše pogubljenih, ki morajo živeti v njegovi družbi. Že sam njegov videz je ostudnejši od vsega trpljenja v peklu.
541 Čez nekaj časa sem v svoji duši zaslišala glas**: Ničesar se ne boj, brez moje volje se ti ne more nič zgoditi**. Po teh Gospodovih besedah je neka čudežna moč prišla v mojo dušo; zelo se veselim, kako dober je Bog.
542 (16) Postulat. Starostna doba sprejemanja. Sprejeta more biti vsaka kandidatka od petnajstega do tridesetega leta. Na prvem mestu je treba biti pozoren na duha, s kakršnim je kandidatka prežeta, in na značaj, ali ima močno voljo in pogum hoditi po Jezusovih stopinjah, in to z veseljem in radostjo, ker Bog ljubi veselega darovalca. Prezirati mora svet in samo sebe. Pomanjkljiva dota ne bo nikoli ovira za sprejem. Vse formalnosti morajo biti razčiščene. Problematičnih primerov ne sprejemati.
Ne morejo pa biti sprejete melanholične osebe, takšne, ki so nagnjene k potrtosti, ki imajo nalezljive bolezni, so neodkritega značaja, nezaupljive, ki niso primerne za samostansko življenje. Dobro je treba paziti na izbiro članic, ker ena sama neprimerna članica zadostuje, da se ustvari nered v vsem samostanu.
543 Trajanje postulata. Postulat traja eno leto. (17) V tem času se za določeno osebo ugotovi, ali ji je všeč in ji ustreza takšno življenje ali pa ni zanjo. Tudi učiteljica novink mora skrbno ugotavljati, ali dana oseba je ali ni primerna za takšen način življenja. Če se po enem letu pokaže, da ima dobro voljo in je iskreno pripravljena služiti Bogu, jo je treba sprejeti v noviciat.
544 Noviciat mora trajati eno leto brez presledka. Novinko je treba poučiti o krepostih, ki se nanašajo na zaobljube, in o pomembnosti zaobljub. Učiteljica novink si mora vneto prizadevati za njihovo temeljito vzgojo. Naj jih navaja na ponižnost, ker le ponižno srce z lahkoto ohranja zaobljube in spoznava velike radosti, ki pritekajo od Boga na zvesto dušo. Novinke ne bodo obtežene z odgovornimi dolžnostmi, da bi se lahko svobodno posvetile lastnemu izpopolnjevanju. Tudi postulantke so dolžne strogo izpolnjevati pravila in predpise.

---

[197] Po nekdanjih konstitucijah skupnosti je naziv »mati« pripadal članicam vrhovnega vodstva ter vsem predstojnicam redovnih hiš. Da bi se v vzgojnih zavodih, ki jih je vodila skupnost, ustvarilo bolj družinsko ozračje, so naziv »mati« uporabljale tudi gojenke za svoje vzgojiteljice.

545 (18) Če se novinka po enem letu noviciata izkaže zvesta, more izpovedati zaobljube za eno leto. Te je treba obnavljati tri leta. Medtem že lahko prevzema odgovorne dolžnosti, vendar še naprej spada v noviciat in enkrat na teden mora biti pri pouku skupaj z novinkami. Zadnjih šest mesecev bo v celoti preživela v noviciatu, da bi se dobro pripravila na trenutek, ko bo izpovedala slovesne zaobljube.
546 Kar zadeva prehrano, ne bomo jedle mesa. Hrana bo takšna, da bi nam glede tega revni ljudje ne imeli kaj očitati. Prazniki pa se smejo nekoliko razlikovati od navadnih dni. Jedle bomo trikrat na dan. Strogo se bo upošteval post v izvirnem duhu, posebej oba vélika posta. Hrana naj bo enaka za vse sestre, brez (19) izjem, da bi se skupno življenje moglo ohraniti v vsej čistosti tako glede prehrane kot v oblačilih in urejenosti celice. Če pa katera od sester zboli, mora biti deležna vsakršne pozornosti.
547 O molitvi. Enourno premišljevanje, sveta maša in sveto obhajilo, dnevne molitve, dvakratno izpraševanje vesti, oficij,[198] rožni venec, duhovno branje, ena ura nočne molitve. Razpored dneva po urah se bo spremenil, ko začnemo živeti na ta način.
548 Tedaj sem v svoji duši zaslišala naslednje besede: **Moja hči, zagotavljam ti stalni dohodek, od katerega boš živela. Tvoja dolžnost je popolnoma zaupati v mojo dobroto, a moja dolžnost je, da ti dam vse, kar potrebuješ. Odvisen sem od tvojega zaupanja; če bo tvoje zaupanje veliko, moja velikodušnost ne bo poznala mere.**
549 (20) O delu. Kot uboge osebe bodo same opravljale vsa dela, kakršna so v samostanu. Vsaka sestra bi se morala veseliti, če jo doleti ponižujoča obveznost ali nasprotna njeni naravi, ker ji bo to pomagalo k notranji zrelosti. Prednica bo pogosto menjavala dolžnosti sester in s tem pripomogla k popolnemu odvračanju od malenkosti, h katerim so žene zelo nagnjene. Zares, velikokrat se mi zdi smešno, ko na svoje oči vidim, da se osebe, ki so zares opustile pomembne zadeve, zdaj navezujejo na lažne malenkosti ali drobnarije. Vsaka sestra bo delala mesec dni v kuhinji, brez izjeme, tudi prednica. Vse naj pridejo na vrsto za vsako delo, ki je v samostanu, vse naj imajo vedno v vsem čiste namene, ker dvoličnost Bogu nikakor ni všeč.
550 Naj se same obtožujejo svojih zunanjih napak (21) in prosijo prednico za pokoro. To naj delajo v duhu ponižnosti. Ljubijo naj se med seboj v čisti in višji ljubezni, in v vsaki sosestri naj vidijo Božjo podobo. Posebna značilnost te male skupnosti je ljubezen. Zato naj ne zakrknejo svojih src, pač pa objemajo ves svet in vsaki osebi z molitvijo izkazujejo usmiljenje tako, kot to zahteva njihovo poslanstvo. Če bomo usmiljene v tem duhu, tedaj bomo tudi same dosegle usmiljenje.
551 Kako veliko ljubezen do Cerkve mora imeti vsaka sestra. Kot dober otrok, ki ljubi svojo mater in zanjo moli, tako bi moral vsak kristjan moliti za Cerkev, ki je zanj mati. A kaj reči šele o nas sestrah, ker smo se posebej obvezale moliti za Cerkev. Velik je torej naš apostolat, čeprav ostaja skrit. Te vsakodnevne drobne stvari bodo položene k nogam Gospoda Jezusa kot spravna daritev za svet. Da bi ta daritev (22) bila Bogu všeč, mora biti čista, da bi pa daritev bila čista, se mora srce osvoboditi vseh naravnih navezanosti in vsa čustva vračati svojemu Stvarniku, v njem ljubiti vsa ustvarjena bitja po njegovi sveti volji. Vsaka, ki ravna tako v duhu gorečnosti, bo Cerkvi prinesla veselje.
552 Poleg zaobljub je molk najvažnejše pravilo; čeprav je vse pomembno, vendar dajem prvo mesto molčanju. Zares, če bomo to pravilo strogo izpolnjevali, sem glede drugih brez skrbi. Ženske so zelo nagnjene h govorjenju. Resnično, Sveti Duh ne govori raztreseni in klepetavi osebi, pač pa po svojih tihih navdihih zbrani in molčeči. Ko bi molk strogo spoštovali, ne bi bilo nobenega godrnjanja, nobene grenkobe in nobenega opravljanja, nobenih čenč, ne bi bila ranjena ljubezen do bližnjega. (23) Z eno besedo povedano: veliko napak bi izginilo. Molčeča usta so čisto zlato in pričajo o notranji svetosti.
553 Takoj želim govoriti o drugem pravilu, to je o govorjenju. Molčati, ko je treba govoriti, je nepopolnost, včasih celo greh. Tako naj se vse udeležujejo rekreacij, od katerih naj prednica

[198] Oficij (brevir) – liturgična molitev Cerkve, sestavljena iz psalmov in beril.

nobene sestre ne oprosti, razen če se res pokaže potreba. Rekreacije naj bodo vesele – v Božjem duhu. V njih imamo priložnost za medsebojno spoznavanje. Vsaka naj naravnost pove svoje mnenje za spodbudo drugih, ne vzvišeno ali, Bog ne daj, v prerekanju. To bi ne bilo skladno s popolnostjo in z duhom našega poslanstva, ki naj ga zaznamuje ljubezen. Rekreacija bo dvakrat dnevno po pol ure; če pa katera od sester prelomi molk, (24) se mora takoj obtožiti pri prednici in jo prositi za pokoro. Prednica naj ji za ta prekršek naloži javno pokoro; če bi ravnala drugače, potem bo morala pred Gospodom sama odgovarjati.
554 O klavzuri.[199] V klavzuro nihče ne sme vstopiti brez posebnega dovoljenja krajevnega škofa, in to le v izrednih primerih, kot je podeljevanje zakramentov bolnikom, pa tudi pomoč ali priprava na smrt, oziroma pri pogrebnih obredih, ali pa v primeru, ko mora kakšen obrtnik kaj popraviti v klavzuri. Tudi za to mora biti izdano izrecno dovoljenje. Vrata, ki vodijo v klavzuro, morajo vedno biti zaklenjena, ključ pa mora imeti le prednica.
555 O vstopu v govorilnico. Nobena sestra ne sme stopiti v govorilnico brez posebnega dovoljenja prednice, ki pa dovoljenj za pogosto vstopanje v govorilnico (25) ne sme dajati zlahka. Te, ki so svetu umrle, naj se vanj ne vračajo, celo ne v pogovoru. Če pa prednica spozna, da je potrebno, da bi kakšna sestra prišla v govorilnico, se mora držati naslednjih navodil: sama naj spremlja sestro; če bi je sama ne mogla, naj določi namestnico, ki pa jo obvezuje k diskretnosti, da ne bi govorila, kar je slišala v govorilnici, ampak naj o vsem obvesti prednico. Pogovori naj bodo kratki, razen če se iz obzirnosti do druge osebe sestra zadrži dalj časa. Zavese naj se nikoli ne odstranijo. Le ob redkih prilikah se sme to zgoditi, na izjemno prošnjo rodnega očeta ali matere.
556 O pismih. Vsaka sestra sme pisati zapečatena pisma škofu, ki mu je redovna hiša podrejena. Sicer bodo sestre prosile za dovoljenje za vsako pismo in ga odprtega predale prednici, ki mora ravnati v duhu ljubezni (26) in modrosti, ker ima pravico pismo odposlati ali ga zadržati, pač glede na to, kaj bo v večjo Božjo slavo. Vendar bi zelo želela, da bi bilo pisanje, kolikor je mogoče, poredko. Ljudem pomagajmo z molitvijo in žrtvami, ne s pismi.
557 O spovedi. Spovednika za skupnost določa škof, tako rednega kot tudi izrednega. Redni spovednik bo eden in bo enkrat tedensko spovedal vso skupnost. Izredni spovednik pa bo prihajal vsake tri mesece. Vsaka sestra se je dolžna pri njem oglasiti, čeprav se ne bi spovedala. Redni kot tudi izredni spovednik ne bo opravljal svoje dejavnosti dalj kot tri leta. Na koncu tega triletnega obdobja bo tajno glasovanje in na tej podlagi bo prednica prošnjo sester predlagala škofu. Spovednik pa more biti potrjen za drugo ali celo za tretje (27) triletno obdobje. Sestre se bodo spovedovale pri zaprtih rešetkah. Duhovni nagovori za skupnost naj bodo tudi pri zaprtih rešetkah z zastrto temno zaveso. Sestre se ne bodo med seboj nikoli pogovarjale o spovedi in spovednikih. Raje naj molijo zanje, da bi jim Bog podaril razsvetljenje za vodenje duš.
558 O svetem obhajilu. Sestre naj se ne pogovarjajo o tem, katera redkeje in katera pogosteje prejema sveto obhajilo. Naj se vzdržijo presojanja o tej zadevi, ker za to nimajo pravice. Vsaka sodba v tem pogledu pripada izrecno spovedniku. Prednica sme vprašati sestro, vendar ne, da bi zvedela za vzrok izostajanja od svetega obhajila, ampak zato, da bi ji olajšala spoved. Prednice naj si ne drznejo posegati na področje vesti sester. Prednica sme večkrat odločiti, da bi skupnost darovala (28) sveto obhajilo v poseben namen. Vsaka si mora prizadevati za kar največjo čistost svoje duše, da bi mogla dnevno prejemati svojega Božjega gosta.
559 Ko sem nekoč stopila v kapelo, sem zagledala zidove neke stavbe, ki je bila videti kot da razpada.[200] Okna so bila brez šip, nedokončana vrata brez kril, samo s podboji. Tedaj sem v

---

[199] Pod »klavzuro« razumemo ločeni bivalni del redovne hiše, kamor drugim osebam vstop ni dovoljen.

[200] Sestra Favstina je imela videnje hiše, kjer naj bi bil sedež nove skupnosti. Ta popolnoma razpadla hiša je bila v Vilni, v ul. sv. Ane 12. Spovednik s. Favstine duhovnik Michał Sopoćko jo je obnovil z lastnimi sredstvi in se ukvarjal z mislijo o morebitni namestitvi nove skupnosti v njej. Uresničenje teh načrtov so preprečile vojne razmere.

svoji duši zaslišala besede: **Tu bo ta samostan.** Niti malo mi ni bilo všeč, da naj bi stal na teh ruševinah.
560 Četrtek. Čutila sem, da me nekaj priganja, naj se po Gospodovi želji čimprej lotim dela. Pri spovedi sem svojemu mnenju dala prednost pred spovednikovim. Prvi trenutek se tega sploh nisem zavedala, ko pa sem pri molitveni uri zagledala Gospoda Jezusa, (29) kakršen je na podobi, mi je rekel, naj o vsem, kar mi pove, in o vsem, kar mi naroča, obveščam spovednika in prednico – **A stori samo to, za kar boš dobila dovoljenje.** In Jezus mi je razodel, kako zelo mu samovoljna sestra niti malo ni všeč, in v tej sestri sem odkrila samo sebe. V sebi sem prepoznala senco samovolje in pred njegovim veličastvom sem se vrgla v prah in ga s strtim srcem prosila za odpuščanje. Jezus mi ni dovolil, da bi dalj časa ostala v takšnem stanju. Njegov božanski pogled je napolnil mojo dušo s tako velikim veseljem, da nimam besed, ki bi to izrazile. Jezus mi je pojasnil, naj bi ga večkrat vprašala in se z njim posvetovala. Zares je ljubezniv pogled mojega Gospoda. Njegov pogled prodira do najbolj skritih globin moje duše, moj duh se sporazumeva z Bogom, ne da bi spregovoril besedo. Čutim, da živi v meni in jaz v njem.
561 (30) Nekoč sem zagledala to podobo[201] [v] neki mali kapelici in v istem hipu sem videla, kako je iz majhne kapelice nastala velika in lepa božja hiša. V tej cerkvi pa sem videla Božjo Mater z Detetom Jezusom v naročju. Nenadoma je Dete Jezus izginilo iz naročja Božje Matere in zagledala sem živo podobo križanega Jezusa. Božja Mati mi je rekla, naj ravnam tako kakor ona. Kljub veselju je njen pogled vedno strmel na križ. Rekla mi je, da milosti, ki mi jih Bog daje, niso le zame, ampak tudi za druge.
562 Ko vidim pri sveti maši Dete Jezusa, ga ne vidim vedno enakega. Včasih je zelo veselo, drugič pa sploh ne gleda po kapeli. Najbolj je veselo, ko daruje sveto mašo naš spovednik.[202] Zelo sem se čudila, da ga ima malo Dete Jezus tako rado. Včasih ga vidim v barvni srajčki.[203]
563 (31) Preden sem prišla v Vilno in spoznala tega spovednika, sem videla majhno cerkev in ob njej redovno skupnost. Samostan je imel dvanajst celic, vsaka sestra je stanovala posebej. Videla sem duhovnika, ki mi je pomagal pri urejanju tega samostana; spoznala sem ga šele po nekaj letih, na podlagi prikazanja pa sem ga že poznala. Videla sem, kako je z veliko predanostjo v samostanu vse skrbno uredil in neki drugi duhovnik mu je pri tem pomagal, vendar ga do zdaj še nisem spoznala. Videla sem železne rešetke, prekrite s temnim suknom. V to cerkev sestre niso prihajale.
564 Dan brezmadežnega spočetja Božje Matere. Med sveto mašo sem slišala šelest oblačil in zagledala presveto Mater v čudovito lepi svetlobi. Njeno oblačilo je bilo belo z modrim ogrinjalom. (32) Rekla mi je: »Pripravljaš mi veliko veselje, ko slaviš sveto Trojico zaradi meni podeljenih milosti in privilegijev,« in takoj je izginila.

565 O pokori in samoodpovedi

Na prvem mestu so notranje samoodpovedi, poleg tega bomo opravljale tudi zunanja, natančno določena premagovanja, obvezna za vse. To so: tri dni v tednu bomo imele strogi post; ob petkih, sobotah in sredah. Vsak petek bomo med molitvijo petdesetega psalma izvedle disciplino,[204] vse ob istem času v svojih celicah; predviden čas je tretja ura – za umirajoče grešnike. Ob dveh velikih postnih dnevih[205] kakor tudi ob kvatrnih dnevih[206] in na dan pred velikimi prazniki[207] bo za kosilo kos kruha in malo vode.

---

[201] Podoba Božjega usmiljenja z napisom »Jezus, vate zaupam«.
[202] Duhovnik Michał Sopoćko.
[203] Dobesedno »predpasnik« – tu: vrsta otroške srajčke.
[204] »Izvedle disciplino« – se bomo bičale.
[205] Težko je določiti, katere postne dni je imela s. Favstina v mislih. Domnevamo lahko, da sta mišljena post na pepelnično sredo in veliki petek.

Vsaka naj si prizadeva uresničevati te odpovedi, predpisane za (33) vse. Če bi kakšna sestra želela več, naj prosi prednico za dovoljenje. Še ena splošna odpoved: nobena od sester ne sme stopiti v celico druge brez posebnega dovoljenja prednice. Nasprotno pa bi prednica včasih celo morala neopazno vstopiti v celice sester, toda ne vohunsko, ampak v duhu ljubezni in odgovornosti, ki jo ima pred Bogom. Nobena od sester ne bo ničesar zaklepala. Pravilo bo splošni ključ skupnosti za vse.
566 Nekega dne sem po svetem obhajilu nenadoma zagledala Dete Jezusa, ki je stalo ob mojem klečalniku in se z obema ročicama držalo zanj. Čeprav je to Dete majhno, sta mojo dušo navdala bojazen in strah. V njem vidim svojega Sodnika, Gospoda in Stvarnika, pred čigar svetostjo trepetajo angeli. Po drugi strani pa nepojmljiva ljubezen preplavlja (34) mojo dušo, dozdeva se mi, da zaradi nje umiram. Zdaj vidim, da Jezus najprej utrjuje mojo dušo in jo usposablja za snidenje z njim, sicer tega ne bi mogla prenesti, kar doživljam v posameznih trenutkih.

567 Odnos sester do prednice

Vse sestre naj spoštujejo prednico kakor samega Gospoda Jezusa, kot sem to že pripomnila pri zaobljubi pokorščine. Nanjo naj se obračajo z otroškim zaupanjem, nikoli naj ne godrnjajo ali grajajo njenih ukazov, ker to Bogu ni všeč. Vsako sestro naj vodi duh zaupanja do predstojnic, s preprostostjo naj prosi za vse, kar potrebuje. Naj Bog obvaruje, in da bi se to nikoli ne ponovilo ali sploh ne zgodilo, da bi katera izmed vas bila vzrok žalosti ali solz prednice. Vsaka sestra naj ve: kakor četrta zapoved obvezuje otroka spoštovati svoje starše, tako tudi sestro v odnosu do prednice. Ni dobra (35) sestra, ki bi si drznila soditi prednico. Naj bodo do prednice iskrene in ji z otroško preprostostjo vse povedo tudi o svojih potrebah. Sestre bodo nagovarjale svojo prednico takole: »Prosim, sestra prednica«. Nikoli ji ne bodo poljubljale roke, toda pri vsakem srečanju na hodniku ali pri vstopu v celico bodo rekle: »Hvaljen Jezus,« z blagim nagibom glave.
Sestre se bodo med seboj nagovarjale s: »Prosim, sestra« – in dodale ime. V odnosu do prednice naj vsako vodi duh vere, ne pa čustvenost ali dobrikanje, ker to ni vredno sestre in bi jo zelo poniževalo. Sestra mora biti svobodna kakor kraljica, to pa bo mogla biti samo, če živi iz duha vere. Prednico moramo ubogati in jo spoštovati, ne zato, ker je dobra, razumna in sveta, ne, ne zato, ampak zato, ker zastopa Boga. Ko sem njej poslušna, sem poslušna samemu Bogu.

568 (36) Odnos prednice do sester

Prednica se je dolžna odlikovati v ponižnosti in ljubezni do vsake sestre brez izjem; naj je ne vodi simpatija ali antipatija, pač pa Kristusov duh. Naj se zaveda, da bo Bog od nje terjal obračun za vsako sestro. Naj sestram ne daje moralnih pridig, ampak zgled globoke ponižnosti in samoodpovedi. To bo najučinkovitejši nauk za podrejene. Naj bo odločna, vendar ne ostra, naj bo potrpežljiva, če jo bodo dolgočasile z istimi vprašanji. Čeprav bi se zgodilo, da bi morala tudi stokrat povedati isto, naj to stori z enako umirjenostjo. Naj se trudi, da bo spoznala potrebe sester, in naj ne čaka, da jo bodo prosile za to ali ono, ker so različnih značajev. Če opazi, da je kakšna sestra žalostna ali da trpi, naj se na vse načine potrudi, da ji pomaga ali jo potolaži. Veliko naj moli in prosi za razsvetljenje, (37) kako je treba ravnati s posamezno, ker je vsaka oseba nekaj posebnega. Bog se z dušami srečuje na različne, za nas

---

[206] Splošno imenovani »suhi dnevi«. Bili so to trije dnevi na vsake kvatre (sreda, petek, sobota), takrat je bil obvezen post.

[207] V tem času je bil obvezen post na predvečer prihoda Svetega Duha ali binkošti, vnebovzetja BDM in vseh svetnikov.

včasih nerazumljive in nepojmljive načine. Zato naj bo prednica previdna, da ne bo v kakšni sestri ovirala Božjega delovanja. Ko je razburjena, naj sester ne opominja, opomini pa morajo vedno biti spodbudni. Sestri je treba dati možnost, da spozna svoje napake, toda ne je zlomiti. Prednica se mora do sester odlikovati z dejavno ljubeznijo. Naj vzame vse napore na svoje rame, da bi sestre razbremenila. Od sester naj ne zahteva nobenih uslug, naj jih spoštuje kot Jezusove neveste in naj jim služi dan in noč. Raje naj prosi kakor pa ukazuje. Naj ima srce odprto za trpljenje sester, sama pa naj se uči in pazljivo gleda v odprto knjigo, to je, na križanega Jezusa. Vedno naj iskreno moli za razsvetljenje, posebej ko ima kaj pomembnega opraviti (38) s katero od sester. Naj ne posega na področje njihove vesti, ker ima milost za to samo duhovnik, čeprav se dogaja, da kakšna sestra čuti potrebo, da se pogovori s prednico. Takrat jo prednica lahko posluša, toda skrivnost mora ohraniti zase, ker sestre nič bolj ne rani kot to, da se razve, kar je razodela zaupno kot skrivnost. V tem pogledu so ženske vedno bolj šibke, redko se najde ženska z moško pametjo. Predstojnica naj se trudi za globoko združenje z Bogom, tako bo Bog vodil po njej. Božja Mati bo prednica[208] tega samostana, me pa bomo njene zveste hčerke.

569 15. 12. 1935. Danes me že od zgodnjega jutra neka čudna moč priganja k delu, ne da mi niti trenutek miru. Neki poseben žar za delo se je vnel v mojem srcu. Ne znam ga obvladati. To je neko tiho mučeništvo, samo Bogu znano. Toda naj stori z menoj, kar (39) mu je všeč. Moje srce je pripravljeno na vse. O Jezus, moj najdražji učitelj, niti za trenutek me ne puščaj same. Jezus, saj ti dobro veš, kako sem brez tebe slabotna, zato vem, da te moja šibkost sili, da bi bil neprestano z menoj.

570 Nekoč sem videla Gospoda Jezusa v svetlem oblačilu. Bilo je v rastlinjaku.[209] **Piši to, kar povem: Moje veselje je družiti se s teboj. Z veliko željo in poln hrepenenja čakam ta trenutek, v katerem se bom zakramentalno naselil v tvojem samostanu. Moj duh se bo v tem samostanu odpočil. Okolico samostana bom posebej blagoslovil. Iz ljubezni do vas bom odpustil vse kazni, ki jih po pravici odmerja pravičnost mojega Očeta. Moja hči, nagnil sem svoje Srce k tvojim prošnjam. Tvoja naloga in dolžnost tu na zemlji je: vsemu svetu izprositi usmiljenje.** (40) **Nihče ne prejme odpuščanja, dokler se z zaupanjem ne zateče k mojemu usmiljenju, in zato naj bo prva nedelja po veliki noči praznik usmiljenja. Duhovniki naj na ta dan vernikom pridigajo o mojem velikem in neizčrpnem usmiljenju. Postavljam te za oskrbnico mojega usmiljenja. Povej spovedniku, naj bo ta podoba izpostavljena v cerkvi, ne v klavzuri samostana. Po tej podobi bom delil dušam veliko milosti, zato naj ima vsakdo dostop do nje.**

571 O moj Jezus, večna Resnica, ničesar se ne bojim, nobenih težav, nobenega trpljenja, samo nečesa se bojim, tebe žaliti. Moj Jezus, rajši ne bi živela kakor pa tebe razžalostila. Jezus, ti veš, da moja ljubezen ne pozna nikogar, razen tebe. V tebi je utonila moja duša.

572 (41) O kako velika mora biti gorečnost vsake sestre, ki živi v tem samostanu, če želi Bog prebivati z nami. Vsaka naj pomni to: če se me redovnice ne spravimo z Bogom, kdo se bo potem z njim spravil? Vsaka naj plameni pred Božjim veličastvom kot čista žrtev ljubezni; da bi bila Bogu všeč, naj se najtesneje združi z Jezusom. Samo z njim, v njem in po njem smo lahko Bogu všeč.

573 21. 12. 1935. V [nekem] trenutku je rekel spovednik,[210] naj pogledam to hišo, če je prav taka kot tista, ki sem jo videla v videnju. Ko sem skupaj s svojim spovednikom šla pogledat hišo[211] oziroma njene ruševine, sem na prvi pogled spoznala, da je vse natančno tako, kakor sem videla v prikazanju. Ko sem se dotaknila desk, ki so bile zbite kakor vrata, je v istem

---

[208] Kongregacija Božje Matere usmiljenja si je, podobno kot nekatere druge skupnosti, izbrala Božjo Mater za vrhovno predstojnico ter njej izročila vse časne in večne zadeve. Ta izročitev je bila izvršena 5. 8. 1937 v generalni redovni hiši v Varšavi, v Żytni ul. 3/9, pri njej pa so bile navzoče vse predstojnice redovnih hiš. Nato so tako izročitev ponovili v vseh redovnih hišah skupnosti dne 15. 8. 1937.

[209] V originalu beseda »oranżeria« – tu pomeni rastlinjak.

[210] Duhovnik Michał Sopoćko.

[211] Glej opombo 200.

trenutku mojo dušo bliskovito prešinila neka moč, (42) ki mi je dala nezlomljivo gotovost. Hitro sem zapustila to mesto z dušo, prepolno veselja. Dozdevalo se mi je, kot da me je neka moč prikovala na to mesto. Zelo se veselim, ker vidim popolno skladnost teh stvari s tistimi, ki sem jih videla v videnju. Ko je spovednik govoril o ureditvi celic in drugih stvareh, sem prepoznala, da je vse prav takšno, kot mi je Jezus govoril. Zelo se veselim, da Bog po njem deluje. Ne čudim se, da mu Bog daje toliko razsvetljenja, saj v čistem in ponižnem srcu biva Bog, ki je sama svetloba. Vse trpljenje in nasprotovanja so zato, da bi se izkazala svetost duše. Ko sem se vrnila domov, sem takoj odšla v našo kapelo, da bi se za trenutek odpočila. Takrat sem v duši zaslišala besede: **Nič se ne boj. Jaz sem s teboj. Te zadeve so v mojih rokah in uresničil jih bom po svojem usmiljenju. Moji volji ne more nič nasprotovati.**

574 (43) Leto 1935, božični večer

Že od zgodnjega jutra je bil moj duh potopljen v Boga. Njegova navzočnost me je vso prevzela. Zvečer pred večerjo sem za trenutek odšla v kapelo, da bi pod nogami Gospoda Jezusa delila oblat s tistimi, ki so daleč, in jih Jezus zelo ljubi, a jaz jim veliko dolgujem. Ko sem si z neko osebo v duhu lomila óblat, sem v svoji duši zaslišala besede: **Njegovo Srce mi pomeni nebesa na zemlji.** Ko sem odšla iz kapele, me je nenadoma objela Božja vsemogočnost. Spoznala sem, kako zelo nas Bog ljubi; o ko bi duše vsaj delček tega lahko razumele in dojele!

575 Božič

Polnočnica. Pri sveti maši sem spet videla malo Dete Jezusa, čudovito lepo, ki je veselo stegovalo svoje ročice k meni. (44) Po svetem obhajilu sem zaslišala besede: **Vedno sem v tvojem srcu, ne samo takrat, ko me prejmeš v svetem obhajilu, ampak vedno.** V velikem veselju sem preživljala te praznike.
576 O presveta Trojica, večni Bog, moj duh tone v tvoji lepoti. Veki so nič pred teboj. Ti si vedno isti. O, kako veliko je tvoje veličastvo! Jezus, kaj je vzrok, da ti skrivaš svoje veličastvo, da si zapustil nebeški prestol in prebivaš z nami? Gospod mi je odgovoril: **Moja hči, priklicala me je ljubezen, ljubezen me zadržuje. Moja hči, ko bi vedela, kako veliko zasluženje in plačilo ima vsako čisto dejanje ljubezni do mene, bi umrla od veselja. To govorim zato, da bi se po ljubezni neprestano združevala z menoj, ker je to življenjski cilj tvoje duše! To dejanje temelji na delovanju volje. Vedi, da je čista duša ponižna.** (45) **Ko se pred mojim veličastvom ponižuješ in izničuješ, takrat te jaz spremljam s svojimi milostmi in uporabljam vsemogočnost, da bi te povišal.**
577 Ko mi je nekoč spovednik rekel, naj za pokoro opravim molitev *Slava Očetu***,** mi je to vzelo zelo veliko časa. Večkrat sem začela, a nisem končala, ker se je moj duh združil z Bogom in se nisem mogla zadržati. Včasih me nehote objame Božja vsemogočnost in se v ljubezni vsa popolnoma potopim vanj. Tedaj ne vem, kaj se dogaja okrog mene. Ko sem povedala spovedniku, da mi ta kratka molitev včasih vzame zelo veliko časa in da je včasih ne morem zmoliti, mi je rekel, naj jo zmolim takoj v spovednici. Toda moj duh potone v Boga in kljub trudu ne morem misliti na to, kar želim. Spovednik mi je nato rekel: »Prosim, ponavljajte za menoj.« (46) Vsako besedo sem ponovila, vendar se je pri tem, ko sem izgovarjala besedo za besedo, moj duh potopil v osebo, katere ime sem izgovarjala.
578 Nekoč mi je Jezus povedal o nekem duhovniku, da bodo ta leta okras njegovim duhovniškim letom. Dnevi trpljenja se nam vedno zdijo daljši, vendar tudi ti minejo, čeprav tako počasi, da se nam zdi, da gredo nazaj. Kljub vsemu jih je kmalu konec, a potem večno, nepojmljivo veselje. Večnost – kdo dojame in razume eno samo besedo, ki izhaja od tebe, o nepojmljivi Bog – to je večnost.

579 Vem, da so milosti, ki mi jih Bog daje, včasih izrecno namenjene nekaterim osebam. Ta zavest me napolnjuje z velikim veseljem; vedno se veselim blagra drugih oseb, kot da bi bil moj lasten.
580 (47) Gospod mi je nekoč povedal: **Majhne nepopolnosti izvoljenih oseb me bolj ranijo kakor grehi ljudi, ki živijo v svetu.** Zelo sem se razžalostila, ker Jezus okuša trpljenje zaradi izvoljenih oseb, a Jezus mi je rekel: **Ne konča se pri teh majhnih nepopolnostih. Odkril ti bom skrivnost svojega Srca, kaj trpim zaradi izvoljenih oseb – nehvaležnost izvoljene osebe za tolike milosti je stalna hrana za moje Srce. Njihova ljubezen je mlačna, tega moje Srce ne more prenesti. Te osebe me silijo, da bi jih zavrgel. Druge ne zaupajo moji dobroti in v lastnem srcu nikoli ne želijo okusiti prijetno zaupnost, marveč me iščejo nekje daleč in me ne najdejo. To nezaupanje moji dobroti me najbolj rani. Če vas niti moja smrt ni prepričala o moji ljubezni do vas, kaj vas potem še lahko prepriča? Pogosto me kdo smrtno rani, a me nihče ne potolaži.** (48) **Okoriščajo se z mojimi milostmi, da bi me žalili. Nekateri prezirajo moje milosti in vse dokaze moje ljubezni; nočejo poslušati mojega klica in gredo v peklensko brezno. Ta izguba duš me pogreza v smrtno žalost. Čeprav sem Bog, tu duši ne morem nič pomagati, ker me prezira. Obdarjena s svobodno voljo me more zaničevati ali me ljubiti. Ti, oskrbnica mojega usmiljenja, oznanjaj vsemu svetu mojo dobroto, tako boš potolažila moje Srce.**
581 Največ ti povem, ko se z menoj pogovarjaš v globini svojega srca; tu ne more nihče ovirati mojega delovanja, tu počivam kakor v kakšnem zaklenjenem vrtu.
582 Notranjost moje duše je kakor velik in čudovit svet, v katerem prebivava Bog in jaz. Razen Boga tja nihče nima dostopa. Na začetku tega življenja z Bogom (49) me je prevzemala bojazen in zaslepljenost. Njegova svetloba me je slepila in mislila sem, da ga ni v mojem srcu. Toda bili so trenutki, v katerih je Bog deloval v moji duši, ljubezen je postajala čistejša in močnejša; in tako je Bog privedel mojo voljo do najtesnejšega zedinjenja s svojo sveto voljo. Nihče ne razume, kaj doživljam v prekrasnem dvorcu svoje duše, kjer trajno prebivam s svojim Ženinom. Nič zunanjega me ne ovira pri srečevanju z Bogom. Tudi če bi uporabila najmočnejše izraze, ne bo to niti senca tega, kako je moja duša opojena s srečo in nepojmljivo ljubeznijo – tako veliko in čisto kot izvir, iz katerega priteka, to je Bog sam. Duša je popolnoma prepojena z Bogom, to čutim tudi telesno in telo sodeluje v teh radostih. Čeprav se dogaja, da so v isti duši različni Božji navdihi, vendar pritekajo iz istega izvira.
583 (50) Nekoč sem zagledala Jezusa, žejnega in onemoglega, in rekel mi je: **Žejen sem.** Ko sem Gospodu podala vode, jo je vzel, toda ni pil in je takoj izginil; bil je tako oblečen kakor v svojem trpljenju.
584 Če premišljuješ o tem, kar ti govorim v globini tvojega srca, boš imela več koristi, kakor če bi prebrala veliko knjig. O če bi ljudje hoteli poslušati moj glas, ko govorim v globini njihovega srca, bi v kratkem času prišli do vrhunca svetosti.
585 8. 1. 1936. Ko sem bila pri nadškofu,[212] sem ga seznanila, da mi Gospod Jezus naroča, naj molim za Božje usmiljenje do sveta in naj se ustanovi skupnost, ki bo prosila Boga za Božje usmiljenje do sveta. Prosila sem ga, da bi mi dal dovoljenje za vse, kar Gospod Jezus od mene želi. Nadškof (51) mi je odgovoril s temi besedami: »Kar se tiče molitve, vam dovoljujem in vas, sestra, spodbujam, kolikor je mogoče, molite za svet in mu izprosite Božjega usmiljenja, saj vsi potrebujemo Božje usmiljenje, pa tudi spovednik vam gotovo ne prepoveduje moliti v ta namen. Kar pa zadeva skupnost, še nekoliko počakajte, sestra, vse naj se uredi s premislekom. Ta zadeva je sama po sebi dobra, ni pa treba hiteti; če je to Božja volja, potem se bo prej ali slej uresničila. Zakaj naj ne bi bilo skupnosti, saj je vendar toliko raznih skupnosti, pa bo tudi ta, če Bog tako želi. Prosim, bodi popolnoma mirna. Gospod Jezus zmore vse. Prizadevaj si za tesno združevanje z Bogom in bodi velikodušna.« – Te besede so me zelo razveselile.

[212] Pri nadškofu Romualdu Jałbrzykowskem.

586 Ko sem prišla od nadškofa, sem v duši zaslišala besede: **Za okrepitev tvojega duha** (52) **govorim po svojih namestnikih, skladno s tem, kar želim od tebe. Toda vedi, da vedno ne bo tako. Nasprotovali ti bodo v mnogih zadevah, a tako se bo v tebi pokazala moja milost in izkazalo se bo, da je to moje delo. Toda ne boj se ničesar, jaz sem vedno s teboj. Vedi tudi, moja hči, da vsa ustvarjena bitja, če vedo ali ne, če hočejo ali ne, vedno uresničujejo mojo voljo.**
587 Nekoč sem nenadoma uzrla Gospoda Jezusa v veliki slavi. Rekel mi je naslednje besede: **Moja hči, če hočeš, v trenutku ustvarim nov svet, lepši od tega, in v njem boš preživela ostanek svojih dni.** Odgovorila sem: »Nočem nobenih svetov, jaz hrepenim po tebi, Jezus, želim te ljubiti s takšno ljubeznijo, s kakršno ti mene ljubiš; samo to te rotim, usposobi moje srce, da tebe ljubi. (53) Zelo se čudim, moj Jezus, da mi daješ takšno vprašanje; kaj bi mi vsi ti svetovi, če bi mi jih dal tisoč, kaj bi imela od tega? Ti dobro veš, Jezus, da moje srce umira od hrepenenja po tebi. Vse, kar je zunaj tebe, mi ne pomeni nič.« V tem trenutku nisem nič več videla, vendar je neka moč objela mojo dušo in čudovit ogenj je zagorel v mojem srcu in bila sem kot v svojevrstnem umiranju za Njim. Zaslišala sem besede: **Z nobenim človekom se tako tesno in na tak način ne združujem kakor s teboj, a to zaradi tvoje globoke ponižnosti in goreče ljubezni, ki jo imaš do mene.**
588 Nekoč sem v duši zaslišala besede: **Vem za vsak vzgib tvojega srca; vedi, moja hči, da bi me en sam tvoj pogled na koga drugega ranil** (54) **bolj kakor mnogi grehi, ki jih je storil kdo drug.**
589 Ljubezen prežene strah iz duše. Odkar sem vzljubila Boga z vsem svojim bitjem, z vso močjo svojega srca, od tega trenutka se je strah umaknil. Tudi če bi mi kar koli govorili o njegovi pravičnosti, se ga sploh ne bojim, ker ga dobro poznam: Bog je ljubezen, a njegov Duh – je mir. Zdaj vidim, da so moja dela, ki jih vršim iz ljubezni, popolnejša od tistih, ki sem jih delala iz strahu. Bogu zaupam in ničesar se ne bojim. Prepuščam se njegovi sveti volji. Naj dela z menoj, kar hoče, jaz ga bom kljub vsemu ljubila.
590 Pri prejemu svetega obhajila prosim in rotim Odrešenika, naj mi ozdravi moj jezik, da se nikoli ne bom pregrešila v ljubezni do bližnjega.
591 (55) Jezus, ti veš, kako zelo se želim skriti, da bi me nihče ne poznal kot le tvoje ljubeznivo Srce. Želim biti majhna, neznatna vijolica, skrita v travi, sredi prelepega, zagrajenega vrta, kjer rastejo prelepe vrtnice, lilije. Lepa vrtnica in čudovita lilija se vidita od daleč, a da bi se videla vijolica, se je treba nizko skloniti – izdaja jo le njen vonj. O kako se veselim, da se lahko tako skrijem. O moj Božji Ženin, za tebe je cvet mojega srca in vonj čiste ljubezni. Moja duša je utonila v tebi, večni Bog, od trenutka, ko si me pritegnil k sebi; o moj Jezus, čim bolj te spoznavam, tem bolj goreče te želim.
592 V Jezusovem Srcu sem spoznala, da so v samih nebesih še nebesa za izbrane, kamor nimajo vstopa vse, ampak le izbrane duše. Nepojmljiva sreča, v katero bo potopljena duša. O moj Bog, veš da tega nikakor ne morem opisati do najmanjše podrobnosti. (56) Duše so prevzete z njegovim božanstvom, prehajajo od svetlobe do svetlobe; nespremenljiva svetloba, a nikoli enolična, vedno nova in nikoli niti malo spremenljiva. O presveta Trojica, daj se duši spoznati.
593 O moj Jezus, za dušo ni nič lepšega kakor ponižanja. V prezrtosti je skrivnost sreče. Ko človek spozna, da je sam na sebi nič in sama revščina, da je vse, kar ima dobrega v sebi, samo Božji dar, ko vidi vse v sebi kot zastonjski dar in da je njegova last le revščina, ostaja v nenehni ponižnosti pred Božjo slavo. Toda Bog, ki vidi osebo v takšnem stanju, jo spremlja s svojimi milostmi. Ko se človek poglobi v brezno svoje revščine, ga Bog z močjo svoje vsemogočnosti povzdigne. Če je tu na zemlji kakšna oseba resnično srečna, je to lahko samo (57) resnično ponižna oseba. V začetku zaradi tega zelo trpi samoljubje, toda po pogumnem prizadevanju Bog duši podeljuje veliko razsvetljenja, ona pa spoznava, kako je vse uborno in varljivo. Le Bog sam je v njenem srcu; ponižna duša ne gradi na sami sebi, ampak vse zaupanje polaga v Boga. Bog varuje ponižnega in ga uvaja v njegove zadeve. Takrat je duša najbolj srečna in tega ne more nihče doumeti.

594 Nekega večera je prišla k meni ena od umrlih sester, ki je bila že prej večkrat pri meni. Prvič sem jo videla v zelo trpečem stanju, potem se je trpljenje postopoma zmanjševalo, ta večer pa je žarela od sreče in mi povedala, da je že v nebesih. Povedala mi je, da je Bog (58) tej hiši poslal trpljenje zato, ker se je mati vrhovna prednica predala dvomom in nekako ni hotela prav verjeti, kar sem povedala o tej osebi. V znamenje, da je ona šele zdaj v nebesih, bo Gospod Bog blagoslovil to hišo. Potem se mi je približala, me prisrčno objela in rekla: »Že moram oditi.« Spoznala sem, kako tesno so drugo z drugim povezana tri obdobja v življenju duš: zemlja, vice, nebesa.
595 Že večkrat sem opazila, da Bog preizkuša nekatere osebe glede na to, kar mi on govori, ker mu dvomi ne ugajajo. Ko sem nekoč opazila, da je Bog preizkušal nekega višjega duhovnika, ker je pokazal odpor in podvomil o namenu…,[213] me je prevzelo sočutje. Prosila sem Boga zanj in Gospod je ublažil preizkušnjo. Bogu ni všeč, če mu ne zaupamo, in prav zato nekateri izgubijo mnoge milosti. Človekova nezaupljivost (59) rani njegovo predobro Srce, ki je polno dobrote in nepojmljive ljubezni do nas. Velika je namreč razlika med dolžnostjo duhovnika, ki včasih ne sme verjeti, da bi se tako globlje prepričal o resničnosti darov ali milosti kake osebe. Če to stori z namenom, da bi to osebo mogel bolje voditi in privesti h globlji združitvi z Bogom, prejme za to nepojmljivo veliko nagrado. Toda če omalovažuje Božje milosti v duši in dvomi o njih le zato, ker jih ne more razložiti in razumeti, to Gospodu ni všeč. Zelo mi je žal za takšne osebe, ki naletijo na neizkušene duhovnike.
596 Nekoč me je prosil neki duhovnik,[214] da bi molila zanj. Obljubila sem mu in prosila za samopremagovanje. Ko sem dobila dovoljenje za (60) neko odpoved, sem v duši začutila nagib, da bi vse milosti tega dne, ki so bile po Božji dobroti namenjene meni, prepustila temu duhovniku. In prosila sem Gospoda Jezusa, da bi mi blagovolil prepustiti vse trpljenje, zunanje in notranje stiske, ki naj bi jih duhovnik tega dne prenašal. Bog je deloma sprejel mojo željo in takoj, ne da bi vedela od kod, so se začele pojavljati razne težave in nasprotovanja v takšni meri, da je ena od sester na glas povedala: »S tem je povezan Gospod, ker vsi preizkušajo s. Favstino.« Vzroki so bili tako neutemeljeni, da so nekatere sestre to zelo poudarile, a druge temu nasprotovale, jaz pa sem se molče žrtvovala za tega duhovnika. A to še ni bilo vse. Čutila sem notranje trpljenje. Najprej me je zajelo splošno malodušje in odpor do sester. Nato me je začela mučiti negotovost. (61) Nisem se mogla zbrati pri molitvi, mojo glavo so zaposlovale razne stvari. Ko sem izčrpana prišla v kapelo, je mojo dušo stisnilo od neke čudne bolečine in začela sem tiho jokati. Tedaj sem v svoji duši zaslišala tale glas: **Moja hči, zakaj jokaš? Sama si se vendar darovala za to trpljenje. Vedi, da je to le majhen delček tega, kar si prevzela za tega človeka. On še veliko bolj trpi.** Potem sem Gospoda vprašala: »Zakaj tako ravnaš z njim?« Gospod mi je odgovoril, da je to zaradi trojne krone, ki je zanj določena: deviške, duhovniške in mučeniške. Tedaj je zavladala radost v moji duši ob pogledu na veliko čast, ki jo bo prejel v nebesih. Takoj sem zmolila *Te Deum*[215] za to posebno Božjo milost, po kateri sem spoznala, da Bog tako ravna s tistimi, ki jih hoče imeti v svoji bližini. Torej je vse trpljenje ničevo v primerjavi s tem, kar nas čaka v nebesih.
597 (62) Nekega dne, to je bilo po naši sveti maši, sem nenadoma zagledala svojega spovednika,[216] ki je daroval sveto mašo v cerkvi sv. Mihaela pred podobo Božje Matere. Pravkar je bilo darovanje, jaz pa sem videla malo Dete Jezusa, ki si je prizadevalo priti k njemu, kot da bi hotelo zbežati pred nečim in pri njem iskati zavetje. Ko pa je prišel čas

---

[213] Lahko domnevamo, da gre v tem primeru za nadškofa Romualda Jałbrzykowskega in njegov zadržan odnos do zamisli s. Favstine – za ustanovitev nove skupnosti.

[214] Ta duhovnik je bil bržkone Michał Sopoćko. V svojih spominih o s. Favstini piše takole: Moje nevšečnosti so dosegle vrhunec januarja 1936. O tem nisem govoril nikomur, šele na ta kritični dan sem prosil s. Favstino za molitev. Na moje veliko začudenje so se prav ta dan vse nevšečnosti razblinile kot milni mehurčki, s. Favstina pa mi je povedala, da je sprejela vse moje trpljenje nase in ga prav ta dan prenašala v takšni meri kot še nikoli v življenju.

[215] Te Deum laudamus – Tebe, Boga, hvalimo; zahvalna cerkvena himna.

[216] Duhovnika Michała Sopoćka.

svetega obhajila, je izginilo kot vedno. Tedaj sem zagledala Božjo Mater, ki ga je zagrnila s svojim plaščem in rekla: »Pogumno, moj sin, le pogumno, moj sin.« Rekla je še nekaj, česar nisem dobro slišala.
598 O kako goreče želim, da bi vsakdo slavil tvoje usmiljenje. Blagor osebi, ki kliče Gospodovo usmiljenje; izkusila bo, kar je Gospod povedal, da jo bo branil kakor svojo čast; in kdo si upa bojevati z Bogom? Vsaka oseba s svojim zaupanjem v njegovo usmiljenje, z vsem svojim življenjem, posebej v času smrti, hvali Gospodovo (63) usmiljenje. Ničesar se ne boj, draga duša, kakršna koli si, saj kolikor večji je grešnik, toliko večja je njegova pravica do tvojega usmiljenja, Gospod. O nepojmljiva dobrota. Bog se prvi poniža do grešnika. O Jezus, želim poveličevati tvoje usmiljenje za tisoče ljudi. Dobro vem, moj Jezus, da moram ljudem oznanjati tvojo dobroto, tvoje nepojmljivo usmiljenje.
599 [V] nekem trenutku, ko me je za molitev prosila neka oseba in ko sem se srečala z Gospodom, sem rekla naslednje: »Jezus, posebej ljubim duše, ki jih ti ljubiš.« Jezus mi je odgovoril: **A jaz podeljujem posebne milosti dušam, za katere se ti zavzemaš pri meni.**
600 Jezus me čudovito varuje, resnično, to je velika Božja milost, ki jo že dalj časa doživljam.
601 (64) Ko je ena izmed naših sester[217] umirala in se je vsa skupnost[218] zbrala okrog nje – prišel pa je tudi duhovnik, ki ji je podelil bolniško maziljenje – sem zagledala množico duhov teme. Tedaj sem pozabila, da sem med sestrami, in zgrabila sem škropilnico z blagoslovljeno vodo ter poškropila duhove, nakar so takoj izginili. Ko pa so sestre prišle v jedilnico, me je mati prednica opomnila,[219] da ne bi smela bolníce poškropiti v navzočnosti duhovnika, ker ta dejavnost pripada njemu. Ta opomin sem sprejela v duhu pokorščine, a blagoslovljena voda umirajočim prinaša veliko olajšanje.
602 Moj Jezus, ti vidiš, kako sem sama po sebi šibka. Zato ti sam vodi vse moje zadeve. Vedi, Jezus, da se brez tebe ne upam ničesar dotakniti, a s teboj bom pristopila k najtežjim stvarem.
603 (65) 29. 1. 1936. Zvečer, ko sem bila v celici, sem nenadoma zagledala veliko svetlobo, visoko zgoraj v tej svetlobi pa velik temnosiv križ. Nepričakovano sem se znašla v bližini križa, in čeprav sem vanj strmela, nisem mogla ničesar razumeti, zato sem molila za razjasnitev, kaj to pomeni. V trenutku sem zagledala Gospoda Jezusa, križ pa je izginil. Gospod Jezus je sedel v veliki svetlobi, njegove noge so bile do kolen potopljene v tej svetlobi, tako da jih nisem videla. Jezus se je sklonil k meni, me dobrohotno pogledal in mi govoril o volji nebeškega Očeta. Povedal mi je, da je oseba, ki uresničuje Očetovo voljo, najpopolnejša in sveta, vendar je takšnih oseb zelo malo. [S] posebno ljubeznijo gleda na osebo, ki živi po njegovi volji, in Jezus je dodal, da jaz na popoln način, torej dovršeno, uresničujem Božjo voljo. **Zato se povezujem s teboj** [na] **tak poseben in prisrčen način ter se družim s teboj.** Bog z nepojmljivo ljubeznijo objema osebo, ki (66) živi po njegovi volji. Spoznala sem, kako zelo nas Bog ljubi, kako je preprost, čeprav nepojmljiv, kako lahko se je družiti z njim kljub njegovi veliki slavi. Tako lahkotno in sproščeno se ob nikomer ne počutim kakor z njim. Niti mati se z lastnim otrokom, ki ga iskreno ljubi, ne more tako razumeti kakor moja duša z Bogom. Ko sem bila tako združena z Gospodom, sem zagledala dve osebi, katerih notranje stanje mi ni bilo skrito. Žalostno je stanje teh duš, toda zaupam, da bosta tudi oni slavili Božje usmiljenje.
604 Ob istem času sem tudi videla nekoga[220] in deloma stanje njegove duše, a tudi velike preizkušnje, ki mu jih Bog pošilja. To duhovno trpljenje je zadevalo njegov um, in to v tako hudi obliki, da mi ga je bilo žal, in rekla sem Gospodu: «Zakaj tako ravnaš z njim?« In Gospod mi je odgovoril: **Zaradi njegove trojne krone**. Gospod mi je razodel, kako nepojmljiva slava čaka osebo, ki je (67) tu na zemlji podobna trpečemu Jezusu; taka oseba bo

---

[217] Verjetno je to bila s. Weronika – Marcjanna Rapisz (izg. Rapiš), roj. 18. 3. 1853, v skupnost je vstopila 16. 12. 1881, vse svoje redovniško življenje je delala na vrtu. Umrla v Vilni 28. 1. 1936.
[218] »Vsa skupnost« – v tem primeru sestre iz redovne hiše v Vilni.
[219] Predstojnica redovne hiše v Vilni je bila tedaj s. Borgia Tichy.
[220] Najverjetneje je bil to duhovnik Michał Sopoćko. Za to pričajo besede o »trojni kroni«, o kateri je bil govor v zvezi z njegovo osebo prej. (Dn. št. 596.)

podobna Jezusu v njegovi slavi. Nebeški Oče bo toliko poveličal naše duše in jih priznal, kolikor bo v nas videl podobnost s svojim Sinom. Spoznala sem, da nam je to, da postajamo podobni Jezusu, dano tu na zemlji. Vidim čiste in nedolžne duše, na katerih Bog uresničuje svojo pravičnost, in te duše so spravne žrtve, ki podpirajo svet in dopolnjujejo tisto, kar še manjka Jezusovem trpljenju. Takih ljudi ni veliko. Zelo se veselim, da je Bog dopustil, da sem spoznala takšne osebe.
605 O sveta Trojica, večni Bog, zahvaljujem se ti, da si mi razodel velikost in razliko v stopnjah slave, po katerih se razlikujejo duše med seboj. O kako velika razlika je med eno samo stopnjo globljega poznavanja Boga. O ko bi to duše mogle vedeti! O moj Bog, ko bi mogla doseči vsaj eno stopnjo več, bi z veseljem vzela nase trpljenje vseh mučencev skupaj. (68) Resnično, vse to trpljenje se mi zdi nično v primerjavi s slavo, ki nas čaka vso večnost. O Gospod, potopi mojo dušo v ocean svojega božanstva in podeli mi milost, da te bolje spoznam, saj kolikor bolj te poznam, toliko bolj vroče te želim, a moja ljubezen do tebe raste. V svoji duši čutim neizčrpno brezno, ki ga napolnjuje samo Bog. Raztapljam se v njem kakor kaplja v oceanu. Gospod se je sklonil nad mojo bedo kot sončni žarek nad pusto in kamnito zemljo, toda moja duša se je pod vplivom njegovih žarkov pokrila z zelenjem, cvetjem in plodovi ter postala prekrasen vrt za njegov počitek.
606 Moj Jezus, kljub tvojim milostim čutim in vidim vso svojo bedo. Dan začenjam in končujem z bojevanjem. Komaj opravim z eno težavo, se na njenem mestu (69) pojavi deset novih, ki jih je treba premagati. Toda zaradi tega se ne žalostim, ker vem, da je zdaj čas boja, ne miru. Ko boji presežejo moje moči, se kakor otrok vržem v objem nebeškega Očeta in upam, da ne bom propadla. O moj Jezus, kako zelo sem nagnjena k zlu in to me sili k stalni budnosti nad seboj. Toda nič me ne zastraši, zaupam Božji milosti, ki je prisotna v največji bedi.
607 Sredi največjih težav in nasprotovanj ne izgubljam notranjega miru in tudi ne svoje uravnoteženosti navzven, kar jemlje mojim sovražnikom pogum. Potrpljenje pri nasprotovanju daje duši moč.
608 2. februarja [1936]. Zjutraj, ko me je zbudil glas zvona, se me je polastila velika zaspanost. Ker se nisem mogla predramiti, sem skočila v hladno vodo, po dveh minutah me je zaspanost minila. Ko sem prišla k premišljevanju, (70) so mi v glavi rojile nesmiselne misli in ves čas premišljevanja sem se borila. Tako je bilo tudi med molitvami, toda ko se je začela sveta maša, sta v moji duši zavladala čudovit mir in radost. Tedaj sem zagledala presveto Mater z Detetom Jezusom in svetim Dedkom,[221] ki je stal za Božjo Materjo. Presveta Mati mi je rekla: »Tu imaš najdražji zaklad« – in mi izročila Dete Jezusa. Ko sem ga vzela v roke, sta izginila Božja Mati in sveti Jožef, ostala sem sama z Detetom Jezusom. Rekla sem mu:
609 »Vem, da si ti moj Gospod in Stvarnik, čeprav si tako majhen.« Jezus je iztegnil ročice in me z nasmehom gledal. Moj duh je bil napolnjen z neizmernim veseljem. In nenadoma je Jezus izginil, maša pa se je bližala času obhajila. Takoj sem skupaj s sestrami, pretresena v duši, šla k svetemu obhajilu. Po svetem obhajilu (71) sem v duši zaslišala besede: S**em v tvojem srcu isti, kakor si ga imela na rokah.** Tedaj sem prosila Gospoda za neko osebo,[222] da bi ji Gospod podelil milost za boj in ji odvzel skušnjavo. **Naj se zgodi, kakor prosiš, toda njegovo zasluženje se ne bo zmanjšalo.** Radost je zavladala v moji duši, ker je Bog tako dober in usmiljen; Bog nam daje vse, za kar ga z zaupanjem prosimo.
610 Po vsakem pogovoru z Gospodom je moja duša čudežno okrepčana. V moji duši vlada globok mir in me tako opogumlja, da se ničesar na svetu ne bojim. Samo nečesa se bojim: da ne bi razžalostila Jezusa.
611 O moj Jezus, po dobroti tvojega predobrega Srca te milo prosim, naj se ublaži tvoja jeza in izkaži nam svoje usmiljenje. Tvoje rane naj nam bodo obramba pred pravičnostjo (72) tvojega Očeta. Spoznala sem te, o Bog, kot izvir usmiljenja, s katerim se oživlja in hrani

---

[221] S »svetim Dedkom« naslavlja s. Favstina sv. Jožefa skladno s tistim krščanskim izročilom, po katerem je bil sv. Jožef že prileten, ko se je rodil Gospod Jezus.

[222] Najverjetneje je tu mišljen duhovnik Michał Sopoćko.

vsaka duša. O kako veliko je Gospodovo usmiljenje, kako presega vse njegove lastnosti. Usmiljenje je največja Božja lastnost; vse, kar me obkroža, mi o tem govori. Usmiljenje je življenje duš, njegovo usmiljenje je neizčrpno. O Gospod, poglej na nas in ravnaj z nami po svojem brezmejnem usmiljenju, po svojem velikem usmiljenju.
612 Nekoč sem podvomila, ali morda zadeva, ki se mi je zgodila, ni hudo užalila Gospoda Jezusa. Ker mi ni bilo jasno, sem se odločila, da ne prejmem svetega obhajila, dokler se ne spovem, čeprav sem takoj obudila kesanje. Navajena sem, da se po najmanjših napakah pokesam. V dneh, ko nisem prejemala svetega obhajila, (73) nisem čutila Božje navzočnosti. Zaradi tega sem neizrekljivo trpela, vendar sem to prenašala kot kazen za greh. Pri sveti spovedi sem bila posvarjena, da bi lahko pristopila k svetemu obhajilu, ker to, kar se mi je zgodilo, ni bila ovira za prejemanje svetega obhajila. Po spovedi sem prejela sveto obhajilo; nenadoma sem zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je rekel: **Vedi, moja hči, da si mi s tem, ker se nisi združila z menoj v svetem obhajilu, naredila večjo neprijetnost kakor s tisto majhno napako.**
613 Nekega dne sem videla kapelo in v njej šest sester med prejemanjem svetega obhajila, ki ga je delil naš spovednik, oblečen v koretelj in štolo.[223] V tej kapeli ni bilo nobenih okraskov, niti klečalnikov; po svetem obhajilu sem zagledala Gospoda Jezusa, po videzu takšnega kot na tej podobi. Jezus je odhajal in zaklicala sem: »Kako moreš oditi, Gospod, ne da bi mi kaj povedal? (74) Sama ničesar ne morem storiti brez tebe. Moraš ostati z menoj. Blagoslovi mene, to skupnost in mojo domovino.« Jezus je napravil znamenje križa in rekel: **Ne boj se ničesar, jaz sem vedno s teboj.**
614 Poslednja dva dneva pred velikonočnim postom smo skupaj z našimi gojenkami[224] imele uro češčenja v zadoščenje. V obeh urah češčenja sem videla Gospoda Jezusa takšnega, kot je bil po bičanju. Tako velika bolečina je stisnila mojo dušo, da se mi je zdelo, da vse to trpljenje čutim na svojem telesu in v svoji duši.
615 1. 3. 1936. Tega dne sem pri sveti maši čutila čudežno moč in spodbudo, da bi uresničila Božje želje.[225] Vse, kar mi je Gospod naročil, mi je bilo jasno pred očmi, tako da se ne bi mogla opravičevati, (75) da ne razumem, kaj Gospod želi. Drugače bi lagala, ker mi je Gospod dal jasno in razločno razumeti svojo voljo in pri tej stvari nimam niti sence dvoma. Spoznala sem, da bi bilo odlašanje teh zadev, ki jih Gospod želi uresničiti sebi v slavo in v korist mnogih, največja nehvaležnost, saj mene uporablja kot borno orodje, s katerim bo uresničil svoje večne načrte usmiljenja. Zares, kako nehvaležna bi bila moja duša, če bi se še naprej upirala Božji volji. Nič več me od tega ne more zadržati, niti preganjanje niti trpljenje, ne roganje, grožnje niti prošnje, ne lakota ne mraz, pa tudi ne dobrikanje in prijateljstva, ne nasprotovanja, niti prijatelji ne sovražniki, ne stvari, ki jih doživljam ali jih bom doživela, niti samo sovraštvo pekla, nič me ne bo odtrgalo od uresničevanja Božje volje. (76) Ne opiram se na svoje moči, ampak na njegovo vsemogočnost. Če mi je Bog dal milost spoznanja svoje svete volje, mi bo podelil tudi milost uresničenja. Ne morem mimo tega, kako moja lastna nižja narava nasprotuje tem prizadevanjem in postavlja svoje zahteve. V duši včasih nastaja tako hud boj, da kličem k svojemu večnemu Očetu kakor Gospod Jezus na Oljski gori: »Če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, toda ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti, o Gospod.« Naj se zgodi tvoja volja. Nič mi ni skrito, kar bom doživela, ampak s polno zavestjo sprejemam vse, kar mi pošlješ, o Gospod. Zaupam vate, usmiljeni Bog, in kot prva želim izkazati zaupanje, ki ga želiš od ljudi. O večna Resnica, podpiraj in razsvetljuj me na poti življenja in me spodbujaj, da bi se v meni izpolnila tvoja volja.
(77) Ničesar ne želim, razen izpolnjevati tvojo voljo, moj Bog, nič zato, če mi bo to lahko ali težko. Čutim, da me nekakšna nenavadna moč priganja k delu. Samo eno me zadržuje – to je

---

[223] To videnje s. Favstine duhovnik Michał Sopoćko omenja v svojem pismu z dne 31. 3. 1972.
[224] Podobno kot druge redovne hiše skupnosti je tudi redovna hiša v Vilni vodila zavod za dekleta. Gojenke zavoda so se včasih skupaj s sestrami udeleževale češčenja Gospoda Jezusa – in tako zadoščevale za svoje grehe in grehe drugih.
[225] Najbrž gre v tem primeru za ustanovitev nove skupnosti.

sveta pokorščina. O moj Jezus, po eni strani me spodbujaš, po drugi strani pa oviraš in zadržuješ. O moj Jezus, naj se tudi v tem zgodi tvoja volja. V takšnem stanju sem bila brez prestanka nekaj dni. Moje telesne moči so oslabele, in čeprav tega nisem nikomur povedala, je vendar mati prednica[226] opazila moje trpljenje in rekla: »Opazila sem, da ste spremenjeni in zelo bledi.« Priporočila mi je, da bi hodila prej spat in da bi dlje spala. Zvečer so mi na njeno naročilo prinašale skodelico vročega mleka. Njeno skrbno in resnično materinsko srce mi je hotelo pomagati, toda zunanje reči na trpljenje duha nimajo vpliva (78) in prinašajo le malo olajšanja. V spovednici sem črpala moč in tolažbo, da ne bom več dolgo čakala na to, da se lotim dejanj.
616 V četrtek, ko sem šla v celico, sem nad seboj videla sveto hostijo. V veliki svetlobi sem zaslišala glas, ki se mi je zdel, kakor da prihaja iznad hostije: **V njej je tvoja moč, ona te bo branila.** Po teh besedah je videnje izginilo, v mojo dušo se je naselila čudežna moč in nekakšno nenavadno razsvetljenje: v čem se kaže naša ljubezen do Boga, namreč v izpolnjevanju Božje volje.
617 O sveta Trojica, večni Bog, želim sijati v kroni tvojega usmiljenja kot majhen kamen, čigar lepota je odvisna od žarkov tvoje svetlobe (79) in nepojmljivega usmiljenja. Vse, kar je v moji duši lepega, je tvoje, o Bog, sama na sebi sem vedno nič.
618 Na začetku posta sem prosila svojega spovednika za odpoved v tem postnem času. Dobila sem napotek, naj ne bi opuščala obrokov, ampak med jedjo premišljevala, kako je Gospod Jezus na križu sprejel kis z žolčem; to bo kakor odpoved. Nisem vedela, da bom za svojo dušo lahko načrpala takšno korist, ki je v tem, da trajno premišljujem o njegovem prebridkem trpljenju, a pri jedi ne razlikujem več, kaj jem, ampak se poglabljam v smrt svojega Gospoda.
619 Na začetku posta sem prosila za spremembo posebnega izpraševanja vesti in sem kot posebnost dobila to, da bom vse, kar bom storila, storila s čistim namenom zadoščevanja za grešnike. (80) To me ohranja v trajni povezanosti z Bogom in ta namen izpopolnjuje moja dejanja, ker vse, kar storim, storim za neumrljive duše. Vsi napori in utrujenost mi ne pomenijo nič, ko pomislim, da spravljajo grešne duše z Bogom.
620 Marija je moja učiteljica; ona me vedno uči, kako naj živim za Boga. Moj duh se razvnema v tvojem molku in ponižnosti, o Marija.
621 Ko sem nekoč prišla na petminutno češčenje in molila za neko osebo, sem spoznala, da Bog naših molitev ne sprejema vedno za tiste, za katere mi molimo, ampak jih nameni drugim. Tako jim ne olajšujejo njihovega trpljenja v vicah; vendar naša molitev ni izgubljena.
622 (81) Zaupno druženje duše z Bogom. Bog se duši približuje na poseben način, ki je znan le Bogu in duši. Nihče ne opazi te skrivnostne povezave. V njej je vodilna ljubezen in samo ljubezen vse uresničuje. Jezus se daje duši na blag in ljubezniv način, a v njeni globini je mir. Jezus ji podeljuje mnoge milosti in jo usposablja za soudeleženko svojih večnih misli, pri čemer duši včasih odkriva svoje Božje načrte.
623 Ko mi je oče Andrasz rekel, da bi bilo dobro, da bi v Božji Cerkvi imeli skupnost oseb, ki bi prosile za Božje usmiljenje, ker smo tega usmiljenja resnično vsi potrebni,[227] je po teh besedah mojo dušo zajela čudežna svetloba. O, kako dober je Gospod.
624 (82) 18. 3. 1936. Nekega dne sem prosila Gospoda Jezusa, naj on sam naredi prvi korak s kakšno spremembo ali zunanjim dejanjem, ali pa naj me odslovijo, ker sama ne morem zapustiti te skupnosti. Tako sem več kot tri ure umirala. Nisem mogla moliti, toda svojo voljo sem podredila Božji volji. Naslednje jutro mi je mati prednica[228] povedala, da me bo mati vrhovna predstojnica[229] odpeljala s seboj v Varšavo. Odgovorila sem materi, da mogoče ne bom odpotovala, ampak da takoj tu izstopim. Mislila sem, da je to tisto zunanje znamenje, za katero sem prosila Boga. Mati prednica [ni] na to odgovorila. Čez nekaj časa pa me je spet poklicala in mi rekla: »Veste kaj, sestra, vseeno odpotujte in tega potovanja ne imejte za

---

[226] M. Borgia Tichy.
[227] Glej Dn. št. 506.
[228] M. Borgia Tichy.
[229] M. Michaela Moraczewska.

izgubo, čeprav bi se morali takoj vrniti.« Odgovorila sem: »Dobro, odpotovala bom«. Čeprav mi je bolečina prešinila dušo, ker sem vedela, (83) da se bo zaradi tega zadeva upočasnila. Kljub vsemu si vedno prizadevam, da bi bila pokorna.
625 Ko sem zvečer molila, mi je rekla Božja Mati: »Vaše življenje mora biti podobno mojemu življenju, tiho in skrito; trajno [se notranje] zedinjajte z Bogom, prosite za človeštvo in svet pripravljajte na ponovni prihod Boga.«
626 Med večernim blagoslovom[230] se je moja duša nekaj časa družila z Bogom Očetom. Čutila sem, da sem kakor otrok v njegovih rokah, v svoji duši sem zaslišala besede**: Nič se ne boj, moja hči, pod mojimi nogami se razpršijo vsi sovražniki.** Po teh besedah se je v mojo dušo naselil globok mir in čudovita notranja tišina.
627 (84) Ko sem potožila Gospodu, da mi je odrekel pomoč in da bom spet sama in ne bom vedela, kako naj ravnam, sem zaslišala besede: **Ne boj se, jaz sem vedno s teboj.** Po teh besedah se je ponovno v mojo dušo naselil globok mir. Njegova navzočnost me je na občuten način popolnoma prepojila. Moj duh je bil napolnjen s svetlobo, moje telo je bilo soudeleženo.
628 Zadnji večer, ko bi morala odpotovati iz Vilne, mi je neka starejša sestra razkrila stanje svoje duše.[231] Rekla je, da že več let trpi v svoji notranjosti, ker se ji zdi, da se je slabo spovedovala, in dvomi, ali ji je Gospod Jezus odpustil. Vprašala sem jo, ali je to že povedala spovedniku. Odgovorila je, da je to spovednikom že večkrat rekla, (85) a spovedniki so ji vedno odgovorili, naj bo zaradi tega mirna. Vendar zelo trpi in nič ji ne prinese olajšanja, stalno se ji dozdeva, da ji Bog ni odpustil. Odgovorila sem ji: »Bodite, sestra, poslušni spovedniku in popolnoma mirni, veste, to je gotovo skušnjava.« S solzami v očeh me je rotila, naj bi vprašala Gospoda Jezusa, ali ji je odpustil in ali so njene spovedi dobre ali ne. Odločno sem ji odgovorila: »Sami vprašajte, sestra, če ne verjamete spovednikom.« Tedaj me je prijela za roko in je ni hotela izpustiti, dokler ji nisem obljubila, da bom zanjo molila in ji povedala, kaj mi bo Gospod Jezus o njej rekel. Bridko je jokala, ni me hotela izpustiti in mi je rekla: »Jaz vem, da vam Gospod Jezus govori,« in ker se ji nisem mogla iztrgati, saj me je prijela za roke, sem ji pač obljubila, (86) da bom zanjo molila. Zvečer sem med blagoslovom slišala v duši besede: **Povej ji, da bolj rani moje Srce to, da mi ne zaupa, kakor grehi, ki jih je storila.** Ko sem ji to povedala, se je razjokala kakor otrok in veliko veselje je napolnilo njeno dušo. Dojela sem, da je Bog želel potolažiti to osebo po meni. Zato sem uresničila Božjo željo, čeprav me je to veliko stalo.
629 Ko sem zvečer za kratek čas stopila v kapelo, da bi se zahvalila Bogu za vse milosti, ki mi jih je podaril v tej hiši, me je nenadoma objela Božja navzočnost. Počutila sem [se] kot otrok v rokah najboljšega očeta in zaslišala sem besede: **Nič se ne boj. Jaz sem vedno s teboj.** Popolnoma me je prevzela njegova ljubezen. Čutim, da stopam z njim v tako tesno prijateljstvo, (87) da se z besedami ne da izraziti.
630 Tedaj sem kakor nekoč ob sebi zagledala enega od sedmih duhov, ožarjenega, v bleščeči podobi; med potovanjem z vlakom sem ga stalno videla[232] ob sebi. Videla sem, kako je na vsaki cerkvi, mimo katere smo se peljali, stal angel, vendar v bolj medli svetlobi kakor pa duh, ki me je spremljal. Vsak izmed duhov, ki so varovali božje hiše, se je klanjal duhu, ki je bil ob meni.

---

[230] Večernice z blagoslovom z Najsvetejšim.

[231] Verjetno je to bila s. Antonina Grejwul, ki v svojih spominih o s. Favstini piše: »Po spovedi so me navdajali nemir in dvomi; ali mi je Jezus odpustil. Jokajoč sem prosila s. Favstino za molitev. Drugo jutro mi je povedala: »Sestra, Jezus vas ljubi, saj mi je takoj odgovoril, da se na vas ne jezi zaradi pregreškov, boli pa ga nezaupanje v njegovo odpuščanje. Molila bom, da bi se mu za vas opravičila.«
S. Antonia-Agata Grejwul, roj. 13. 9. 1877, v skupnost je vstopila 29. 6. 1909 v Vilni, kjer je bila do ukinitve te redovne hiše l. 1945. Med drugo svetovno vojno je bila l. 1939 skupaj z drugimi sestrami odpeljana v zapor v Vilni na Łukiszkach, vendar je bila čez čas – kot Litvanka izpuščena. Po odstranitvi sester iz Vilne je bila določena za redovno hišo skupnosti v Biały pri Płocku, kjer je umrla 22. 1. 1960.

[232] S. Favstina je na koncu stavka pomotoma še drugič zapisala besedo »videla sem.«

Ko sem v Varšavi prišla pred samostanska vrata, je ta duh izginil. Zahvalila sem se Bogu za njegovo dobroto, ker nam daje angele za spremljevalce. O kako malo mislijo ljudje na to, da imajo vedno ob sebi takšnega gosta in obenem pričo vsega. Grešniki, pomnite, da imate pričo svojih dejanj.
631 O moj Jezus, tvoja dobrota presega vsak razum in tvojega usmiljenja ne bo nihče izčrpal. (88) Oseba, ki hoče propasti – se pogubi; kdor pa hrepeni po zveličanju, ima na voljo neizčrpno morje Gospodovega usmiljenja; kako naj majhna posoda vase spravi brezdanje morje ...?
632 Ko sem se poslavljala od sester in sem že hotela odpotovati, me je ena od njih prijateljsko prosila za odpuščanje, ker mi je pri delu tako malo pomagala; ne samo, da mi ni pomagala, ampak si je vedno prizadevala, da mi delo oteži. V duši sem jo imela za veliko dobrotnico, ker me je vadila v potrpežljivosti. Do te stopnje mi je povzročala težave, da se je ena od starejših sester takole izrazila: »Sestra Favstina je ali neumna ali pa sveta, ker povprečen človek gotovo ne bi prenesel, da bi mu kdo stalno tako kljuboval.« Toda (89) vedno sem se ji približevala z dobrohotnostjo. Ta sestra se je tako trudila, da mi oteži delo, da ji je kljub mojemu prizadevanju včasih uspelo kaj uničiti, kar sem dobrega naredila – kot mi je sama ob slovesu rekla in me iskreno prosila odpuščanja. Nisem se hotela poglabljati v njen namen, sem pa to sprejela kot Božjo preizkušnjo…
633 Zelo se čudim, da je mogoče biti tako zelo zavisten. Kar jaz vidim dobrega pri drugih, me veseli, kot da bi bilo moje. Veselje drugih je moje veselje in trpljenje drugih je moje trpljenje, saj si drugače ne bi upala družiti se z Gospodom Jezusom. Jezusov duh je vedno preprost, nežen, iskren. Kakršna koli hudobija, nevoščljivost in zloba, prikrita z nasmehom dobrohotnosti, je inteligenten hudiček. Groba beseda, ki izvira iz iskrene ljubezni, ne rani srca.
634 (90) 22. 3. 1936. Ko sem prispela v Varšavo, sem za kratek čas stopila v malo kapelo, da bi se zahvalila Gospodu za srečno pot, in prosila sem Gospoda za pomoč in njegovo milost za vse, kar me tu čaka – vsa sem se predala njegovi sveti volji. Zaslišala sem besede**: Nič se ne boj, vse težave bodo služile temu, da bi se uresničila moja volja.**
635 25. marca. Zjutraj med premišljevanjem me je na poseben način objela Božja navzočnost, ko sem videla neizmerno veličino Boga in istočasno njegovo ponižanje k zemeljskim bitjem. Tedaj sem zagledala Božjo Mater, ki mi je rekla: »O kako draga je Bogu oseba, ki zvesto sledi navdihom njegove milosti. Jaz sem svetu dala Odrešenika, ti pa moraš svetu pričati o njegovem velikem usmiljenju in pripraviti svet na njegov ponovni (91) prihod, ko ne bo prišel kot usmiljeni Odrešenik, temveč kot pravični sodnik. O, ta dan je strašen. Pripravljen je dan pravičnosti, dan Božje jeze, pred njim trepetajo angeli. Govôri ljudem o tem velikem usmiljenju, dokler je čas usmiljenja; če boš zdaj molčala, boš odgovarjala na ta strašni dan za veliko število duš. Ne boj se ničesar, bodi zvesta do konca, jaz sem s teboj.«
636 Ko sem prispela v Walendów, mi je ena od sester[233] pri pozdravu povedala: »Zdaj, ko ste prišli k nam, sestra, bo vse dobro.« Vprašala sem jo: »Sestra, zakaj to govorite?« Odgovorila mi je, da tako čuti v svoji duši. Ta oseba je polna preprostosti in zelo draga Jezusovemu Srcu. Hiša je bila zares [v] izredno slabem stanju ...[234] Tu ne bom vsega navajala.
637 (92) Spoved. Medtem ko sem se pripravljala na spoved, sem rekla Gospodu Jezusu, skritemu v najsvetejšem zakramentu: »Jezus, prosim, spregovori mi po ustih tega duhovnika.[235] Znamenje naj mi bo to, da mi on kaj pove o usmiljenju, čeprav nič ne ve o tem, da mi ti, Jezus, naročaš ustanoviti delo usmiljenja.« Ko sem prišla v spovednico in se začela spovedovati, je duhovnik prekinil mojo spoved in začel z velikim poudarkom govoriti o

---

[233] Verjetno je bila to s. Regina, ki se je s s. Favstino poznala iz noviciata. S. Regina (Waleria Jaworska), roj. 28. 11. 1905, v skupnost vstopila l. 1926. Med informativnim postopkom s. Favstine je bila priča. Umrla je 27. 4. 1984.

[234] Redovna hiša v Walendowu je bila takrat v težkem gospodarskem stanju.

[235] Spovednik sester v Walendowu je bil v tem času duhovnik Czesław Maliszewski (1900-1957), župnik v župniji Nadarzyn. Če se je s. Favstina pri njem spovedovala – ni znano.

velikem Božjem usmiljenju, kakor še nikoli nisem slišala, in vprašal me je: »Ali veš, da Gospodovo usmiljenje presega vsa njegova dela in je krona njegovih del?« Pozorno sem prisluhnila njegovim besedam, ki mi jih je Gospod govoril po ustih tega duhovnika. Četudi verjamem, da v spovednici po ustih duhovnika vedno govori Bog, sem tokrat to izkusila na poseben način. (93) Svojega življenja z Bogom, ki vlada v moji duši, sploh nisem odkrila in obtožila sem se le napak, vendar mi je ta duhovnik sam od sebe veliko povedal, kaj se godi v moji duši in me zavezal k zvestobi Božjim navdihom. Rekel mi je: »Skozi življenje greš z Božjo Materjo, ki je zvesto sledila vsakemu Božjemu navdihu.« O moj Jezus, kdo doume tvojo dobroto?
638 Jezus, odstrani od mene vse misli, ki niso po tvoji volji. Spoznavam, da me na to zemljo nič več ne veže, razen delo usmiljenja.
639 Četrtek. Zvečer, v času češčenja, sem zagledala prebičanega in izmučenega Gospoda, ki je govoril: **Moja hči, želim, da bi bila v najmanjših zadevah odvisna od spovednika. Tvoje največje žrtve mi niso všeč, če jih uresničuješ brez dovoljenja spovednika,** (94) **in obratno – najmanjša žrtev ima veliko vrednost v mojih očeh, če je izpolnjena z dovoljenjem spovednika. Največja dela v mojih očeh so nepomembna, če so samovoljna; pogosto neskladna z mojo voljo zaslužijo prej kazen kakor nagrado. Tvoje najmanjše delo s spovednikovim dovoljenjem je ljubo mojim očem in mi je zelo drago. Utrdi se v tem za vedno, bodi neprestano budna, ker se ves pekel napreza proti tebi zaradi tega dela. Mnoge osebe se bodo namreč odvrnile od peklenskih vrat in slavile bodo moje usmiljenje. Toda nič se ne boj, ker sem jaz s teboj; vedi, da sama po sebi nič ne moreš.**
640 Prvi petek v mesecu sem pred svetim obhajilom zagledala velik ciborij, (95) napolnjen s svetimi hostijami. Neka roka je ta ciborij postavila pred mene in vzela sem ga v roko, v njem pa je bilo tisoč živih hostij. Takrat sem zaslišala glas: **Te hostije so prejele tiste osebe, katerim si v postnem času izprosila milost pravega spreobrnjenja.** To je bilo v tednu pred velikim petkom. Ta dan sem preživela v veliki notranji zbranosti in se zatajevala v korist dušam.
641 O kakšno veselje, zatajevati se v korist nesmrtnih duš. Vem, da mora biti pšenično zrno, ki naj bi postalo hrana, uničeno in s kamni zmleto; tako moram biti uničena tudi jaz, da bi koristila Cerkvi in dušam, čeprav na zunaj nihče ne opazi moje žrtve. Jezus, na zunaj želim biti skrita tako kakor ta hostija, na kateri oko nič ne opazi, jaz pa sem hostija, tebi posvečena.
642 (96) Cvetna nedelja. To nedeljo sem na poseben način doživela presveto Srce Jezusovo. Moj duh je bil tam, kjer je bil Jezus. Videla sem Gospoda Jezusa, sedečega na osličku in učence ter velike množice, ki so v velikem veselju spremljale Gospoda Jezusa, z vejami v rokah. Eni so jih metali pod noge, kjer je Gospod Jezus jezdil, drugi so jih držali visoko in poskakovali pred Gospodom in niso vedeli, kaj bi počeli od veselja. In videla sem drugo gručo, ki je šla Jezusu naproti, prav tako z veselimi obrazi in z vejami v rokah in nenehno so od veselja vzklikali tudi majhni otroci – toda Jezus je bil zelo resen. Gospod mi je dal spoznati, kako je v tem času zelo trpel. Ta trenutek nisem videla ničesar razen Jezusa, ki je imel Srce nasičeno z nehvaležnostjo [ljudi].
643 (97) Kvatrna spoved. Oče Bukowski. Ko me je spet neka notranja moč silila, da ne bi z zadevo več odlašala, nikakor nisem mogla najti miru in sem očetu Bukowskemu povedala, da pač ne morem dalj čakati. Oče mi je odgovoril: »Sestra, to je prevara. Tega Gospod Jezus ne more zahtevati. Vi ste izpovedali večne zaobljube. Vse to je prevara. Vi si izmišljate krivoverstva.« Na ves glas je kričal name. Vprašala sem ga, ali je vse prevara. Odgovoril mi je, da vse. Prosila sem ga, naj mi pove, kako naj se za naprej obnašam. »Vi, sestra, ne smete slediti nobenim navdihom. Biti morate raztreseni in se ne ozirati na to, kaj slišite v duši, navzven pa si prizadevajte dobro izpolnjevati svoje dolžnosti. O teh stvareh sploh ne mislite, živite v popolni raztresenosti.« Odgovorila sem: »Dobro, (98) do zdaj sem ravnala po svoji vesti, a zdaj, kakor mi vi, oče, naročate, naj ne pazim na svojo notranjost, torej ne bom.« Odgovoril mi je: »Če ti Jezus spet kaj pove, prosim, povejte meni, vendar vi, sestra, tega ne

smete delati.« Odgovorila sem: »Dobro, potrudila se bom, da bom poslušna.« Ne vem, od kod je očetu prišla taka strogost.
644 Ko sem zapustila spovednico, mi je cel roj misli pritiskal na dušo. Čemu biti iskren, saj to, kar sem rekla, niso bili grehi, torej nisem dolžna o tem govoriti spovedniku. Pa spet – kako dobro je vendar, da mi zdaj ni treba več paziti na svojo notranjost, da bi le navzven vse bilo v redu, na nič mi zdaj ni treba več paziti. Zares nič več slediti notranjim glasovom, zaradi katerih sem bila velikokrat tako zelo ponižana, zdaj bom končno svobodna. Pa je spet mojo dušo stisnila čudna (99) bolečina. Torej se ne smem več družiti s tistim, po katerem tako goreče hrepenim? Ki je vsa moč moje duše? Začela sem klicati: »H komu naj grem, Jezus?« V trenutku spovednikove prepovedi se je v mojo dušo prikradla velika tema. Bojim se slišati glas v svoji notranjosti in tako kršiti spovednikovo prepoved, po drugi strani pa umiram od hrepenenja po Bogu. Moja notranjost je razrvana, brez svoje volje [sem] popolnoma predana Bogu.
To je bilo [v] sredo velikega tedna. Na veliki četrtek se je moje trpljenje še stopnjevalo. Ko sem prišla k premišljevanju, sem čutila kakor da umiram; nisem čutila Božje navzočnosti, a vsa Božja pravičnost me je težila. Videla sem se, kot da bi bila ubita za grehe sveta. Satan se mi je začel rogati: »Vidiš, zdaj pa ne boš več skrbela za duše, glej, kakšno plačilo imaš. Nihče (100) ti ne bo verjel, da Jezus to naroča. Glej, kako zdaj trpiš in koliko boš še trpela, saj te je spovednik že zdaj oprostil od vsega.« Zdaj lahko živim kakor hočem, da bi le na zunaj bilo v redu. Celo uro so me mučile te strašne misli. Ko se je približala sveta maša, je bolečina stisnila moje srce – torej naj jaz zapustim red? Toda če mi je oče povedal, da je to krivoverstvo. Ali bom odpadla od Cerkve? Z bolečim notranjim glasom sem zaklicala Gospodu: »Jezus, reši me.« Vendar niti en svetel žarek ni prodrl v mojo dušo; in čutila sem, kako me moči zapuščajo. Zdelo se mi je, da se mi telo ločuje od duše. Prepuščam se Božji volji in ponavljam: »Z menoj naj bo, o Bog, kot si ti določil, nič v meni ni več mojega.« Tedaj me je nenadoma objela Božja navzočnost in me prešinila do mozga kosti. (101) Bil je čas prejema svetega obhajila. Takoj po prejemu svetega obhajila je izginilo vse, kar me je obdajalo in kjer sem bila.
645 Nepričakovano sem zagledala Gospoda takšnega, kakršen je na podobi, in rekel mi je: **Povej spovedniku, da je to moje delo in da tebe uporabljam kot ubogo orodje.** Rekla sem: »Jezus, jaz ne morem storiti, kar mi naročaš, ker mi je spovednik dejal, da je vse to prevara. Ni mi dovoljeno poslušati nobenega tvojega naročila. Jaz ne bom ničesar več storila, kar mi boš zdaj naročil. Prosim te za odpuščanje, Gospod, ničesar ne smem storiti, jaz moram biti pokorna spovedniku. Jezus, lepo te prosim, oprosti mi. Ti veš, koliko zaradi tega trpim, toda žal, Jezus, spovednik mi ni dovolil slediti tvojim naročilom.« Jezus je dobrohotno in zadovoljno poslušal moje utemeljitve in pritožbe. Mislila sem, (102) da bo to Gospoda Jezusa zelo užalilo, toda nasprotno, Jezus je bil zadovoljen in mi je dobrohotno rekel: **Spovedniku vedno povej vse, kar ti jaz naročam in govorim, in stori le to, za kar dobiš dovoljenje. Ne vznemirjaj se in se ne boj ničesar. Jaz sem s teboj.** Moja duša je bila izpolnjena z radostjo. Izginile so vse moreče misli, gotovost in pogum sta se vrnila v mojo dušo.
646 Malo pozneje pa sem doživljala trpljenje, kot ga je Jezus trpel na Oljski gori. To je trajalo vse do petka zjutraj. V petek sem preživljala Jezusovo trpljenje, toda na drugačen način. Ta dan je k nam pripotoval oče Bukowski iz Derda. Neka čudovita moč me je spodbudila, da bi se pri njem spovedala in mu povedala vse, kar se mi je zgodilo in kar mi je Jezus rekel. Ko sem to očetu povedala, je bil popolnoma drugačen in mi je odgovoril: (103) »Sestra, nič se ne bojte, vam se ne bo nič zgodilo, ker tega Gospod ne bo dovolil. Sestra, ker ste tako ponižni in takega razpoloženja, se ne smete, prosim, z ničimer vznemirjati. Bog bo našel način, da uresniči to delo. Prosim, bodite vedno tako preprosti in iskreni ter vse povejte vrhovni predstojnici. Kar sem rekel, se je zgodilo zato, da bi vas, sestra, opozoril, ker so čutne prevare možne tudi pri svetih osebah; temu se lahko večkrat pridruži kakšno satansko prišepetavanje, včasih tudi od nas samih, zato je treba biti previden. Obnašajte se še naprej tako kot doslej.

Sestra, vidite, da se Gospod zaradi tega ne jezi. Vi lahko nekatere stvari, ki so se zdaj zgodile, poveste svojemu stalnemu spovedniku.«
647 Spoznala sem, da moram za vsakega spovednika veliko moliti za razsvetljenje Svetega Duha, (104) saj kadar pridem v spovednico, [a] pred tem nisem goreče molila, me spovednik prav malo razume. Ta oče pa me je spodbujal k prisrčni molitvi v ta namen, da bi Bog dal bolje spoznati in razumeti, kaj od mene pričakuje: »Sestra, opravite devetdnevnico, eno za drugo, in Bog vam ne bo odrekel svoje milosti.«
648 Veliki petek. Ob tretji uri sem zagledala križanega Gospoda, ki me je pogledal in rekel: **Žejen sem**. Nepričakovano sem zagledala, kako sta iz njegove strani privrela dva prav taka pramena žarkov, kakor sta na podobi. Tedaj sem v svoji duši začutila hrepenenje po reševanju duš in žrtvah za uboge grešnike. Skupaj z umirajočim Jezusom sem se darovala večnemu Očetu za svet. Z Jezusom, po Jezusu (105) in v Jezusu je moja povezanost s teboj, večni Oče. Na veliki petek je Gospod Jezus v duši drugače trpel kakor na veliki četrtek.
649 Vstajenje [12. 4. 1936]. Ko sem prišla v kapelo, se je moj duh potopil v Boga, v moj edini zaklad; zalila [me] je njegova navzočnost.
650 O moj Jezus, moj učitelj in moj voditelj, utrdi me, razsvetli me v teh težkih trenutkih mojega življenja. Od ljudi ne pričakujem pomoči. V tebi je vse moje upanje. Gospod, čutim, da sem ob tvojih naročilih sama. Kljub strahu in odporu narave izpolnjujem tvojo sveto voljo in jo želim zvesto uresničevati, kolikor le morem, v vsem svojem življenju in ob svoji smrti. Jezus, s teboj zmorem vse, stori z menoj, kar ti je všeč, le svoje usmiljeno Srce mi daj, in to mi je dovolj.
(106) Jezus, moj Gospod, pomagaj, da se z menoj zgodi to, kar si namenil od vekomaj. Pripravljena sem na vsak migljaj tvoje svete volje. Razsvetli moj razum, da bi mogla spoznati, kaj je tvoja volja. O Bog, ki prodiraš v mojo dušo, ti veš, da poleg tvoje slave ničesar ne želim.
O Božja volja, zaklad mojega srca, hrana moje duše, razsvetljenje mojega razuma, vsemogočna moč moje volje, ko se združim s tvojo voljo, Gospod, takrat tvoja moč deluje po meni in zavzema prostor moje slabotne volje. Vsak dan si prizadevam uresničiti Božje želje.
651 O nepojmljivi Bog, veličina tvojega usmiljenja presega vsakršno pojmovanje ljudi in angelov skupaj. Vsi angeli (107) in ljudje so izšli iz notranjosti tvojega usmiljenja. Usmiljenje je cvet ljubezni; Bog je ljubezen, in usmiljenje je njegovo delo; začenja se v ljubezni in v usmiljenju se razkriva. Kar koli pogledam, vse mi govori o njegovem usmiljenju, tudi sama Božja pravičnost mi govori o njegovem brezmejnem usmiljenju, ker pravičnost izvira iz ljubezni.
652 Na neko besedo pazim, z njo vedno računam, pomeni mi vse, z njo živim in umiram – to je sveta Božja volja. Ona je moja vsakdanja hrana, vsa moja duša prisluškuje Božjim željam, vedno delam tisto, kar Bog želi od mene, čeprav dostikrat moja narava drhti, in čutim, da velikost želja presega moje moči. Dobro vem, kaj sem sama po sebi, pa tudi dobro vem, kaj je Božja milost, ki me podpira.
653 (108) 25. 4. 1936. Walendów. Ta dan je bilo trpljenje moje duše tako težko kakor redko kdaj. Od zgodnjega jutra sem nekako čutila razdvojenost telesa od duše, čutila sem, da me je Bog popolnoma prevzel; čutila sem v sebi vso Božjo pravičnost. Pomislila sem, da bi me pomirila ena sama beseda mojega duhovnega voditelja, toda ni ga tu. Tako sem se odločila, da bom razsvetljenje poiskala pri sveti spovedi. Ko sem duhovniku odkrila svojo dušo, se je bal naprej poslušati mojo spoved, kar me je privedlo v še večje trpljenje. Ko vidim bojazen kakšnega duhovnika, ne prejmem nobenega notranjega miru. Tako sem se odločila, da svojo dušo popolnoma razkrijem samo svojemu duhovnemu voditelju, od največjih do najmanjših stvari, in se strogo držim njegovega nasveta.
654 Sedaj razumem, da je spoved samo priznanje (109) grehov, duhovno vodstvo [to] pa je nekaj popolnoma drugega, toda o tem ne bom govorila. Želim spregovoriti o nenavadnem dogodku, ki se mi je pripetil prvič. Ko mi je spovednik začel govoriti, nisem razumela niti ene same besede. Tedaj sem nenadoma zagledala križanega Gospoda Jezusa, ki mi je rekel: **V**

mojem trpljenju išči moči in razsvetljenja. Po spovedi sem premišljevala o strašnem Jezusovem trpljenju in dojela sem, da to, kar jaz trpim, ni nič v primerjavi z Odrešenikovim trpljenjem, in da je vsaka, tudi najmanjša nepopolnost bila vzrok tega strašnega trpljenja. Potem je mojo dušo navdala velika skrušenost in šele tedaj sem občutila, da sem v morju nepojmljivega Božjega usmiljenja. O kako mi manjka besed, da bi opisala, kar doživljam. Čutim, da sem kakor kapljica rose, ki jo je vpila globina brezdanjega oceana Božjega usmiljenja.
655 (110) + 11. maja. 1936. Prišla sem v Krakov in razveselila sem se, da bom sedaj lahko vse izpolnila, kar mi Gospod Jezus naroča.
Ko sem se srečala z očetom A ...[236] in mu vse povedala, sem dobila naslednji odgovor: »Sestra, molite do praznika Srca Jezusovega in temu dodajte kakšno žrtev; na praznik Srca Jezusovega vam bom dal odgovor.« Nekega dne sem v svoji duši zaslišala glas: **Ne boj se ničesar, jaz sem s teboj.** Po teh besedah se je v moji duši pojavilo tako veliko spodbujanje, da nisem čakala do praznika Srca Jezusovega, ampak sem že pri spovedi naznanila, da zapuščam skupnost.[237] Oče mi je odgovoril: »Sestra, če ste se vi sami tako odločili, prevzemate tudi sami odgovornost nase, torej pojdite.« Razveselila sem se, da lahko že odidem.
Naslednjega jutra me je nenadoma zapustila (111) Božja navzočnost. Globoka tema je objela mojo dušo. Moliti nisem mogla. Zaradi te nenadne Božje odsotnosti sem se odločila, da to zadevo za nekaj časa odložim in se prej pogovorim z očetom.
Oče Andrasz mi je odgovoril, da se pogosto dogajajo takšne spremembe v dušah in da to ni ovira za delovanje.
656 Ko sem se pogovarjala z materjo vrhovno predstojnico[238] o vsem, kar se je zgodilo, mi je odgovorila naslednje: »Sestra, z Gospodom Jezusom vas zaklenem v tabernakelj. Kamor koli pojdete od tam, bo to Božja volja.«
657 19. junija. Ko smo šle k jezuitom k procesiji Srca Jezusovega, sem med večernicami videla enaka pramena žarkov, kakor sta na podobi; izhajala sta iz svete hostije. Mojo dušo je prevzelo veliko hrepenenje po Bogu.
658 (112) Junij 1936. Pogovor z očetom Andraszem.
»Vedi, da so te zadeve težke in naporne. Tvoj najpomembnejši voditelj je Sveti Duh, mi lahko te navdihe samo usmerjamo, a tvoj pravi voditelj je Sveti Duh. Če ste se, sestra, sami odločili za izstop, tega ne branim, a tudi ne naročam. Tu sami prevzemate nase odgovornost. Sestra, povem vam, da lahko začnete delovati, vi to zmorete. Te stvari so možne. Vse, kar ste mi zdaj in tudi že prej[239] povedali, to dokazuje, vendar je pri tem treba biti zelo previden, veliko moliti in prositi, da me Bog razsvetli.«
659 Pri sveti maši, ki jo je daroval oče Andrasz, sem zagledala malo Dete Jezusa, ki mi je dejalo, da moram biti v vsem odvisna od njega. **Nobeno samovoljno dejanje mi ni všeč, čeprav bi** (113) **vanj vložila veliko truda**. Razumela sem to odvisnost.
660 O moj Jezus, ti boš na sodni dan terjal obračun za to delo usmiljenja. O pravični Sodnik, pa tudi moj Ženin, pomagaj mi uresničiti tvojo sveto voljo.
O usmiljenje, ti Božja lastnost.
O nadvse usmiljeno Srce Jezusa, mojega Ženina, upodobi moje srce po svojem Srcu.
661 16. julija. Danes sem vso noč prebila v molitvi. Premišljevala sem o Gospodovem trpljenju in Božja pravičnost je stiskala mojo dušo. Božja roka se me dotika.
662 17. julija. O moj Jezus, ti veš, kako zelo mi nasprotujejo v tej zadevi, koliko očitkov moram prenesti, koliko ironičnih posmehov moram ravnodušno sprejeti. Sama tega ne bi

---

236 Duhovnik Józef Andrasz DJ.
237 To pomeni – izstopa iz Kongregacije Božje Matere usmiljenja, da bi ustanovila novo skupnost, v kar jo silijo notranji navdihi.
238 Z M. Michaelo Moraczewsko.
239 »Prej« – to pomeni pred večnimi zaobljubami v Krakovu l. 1933. (Gl. Dn. št. 52.)

(114) preživela; toda s teboj zmorem vse, moj učitelj. O, kako boleče rani porogljiv posmeh tedaj, ko nekaj z veliko iskrenostjo povemo.
663 22. julija. O moj Jezus, vem, da o človekovi veličini priča njegovo dejanje, ne besede in ne čustvo. Dela, ki izhajajo od nas, bodo govorila o nas. Moj Jezus, ne dovoli mi nobenih sanjarij, ampak mi daj poguma in moči, da uresničim tvojo sveto voljo.
Jezus, če me hočeš pustiti v negotovosti, četudi do konca življenja, naj bo v tem blagoslovljeno tvoje sveto ime.

Junij
664 + O moj Jezus, kako zelo se veselim, ker si mi zagotovil, da bo ta skupnost obstajala. Zdaj nič več ne dvomim, ni sence dvoma, in vidim, kakšno veliko slavo bo dajala Bogu. Bo odsev te največje lastnosti, ki je v Bogu, to je Božje usmiljenje. Člani bodo neprestano (115) zase in za ves svet prosili Božje usmiljenje in vsako delo usmiljenja bo izviralo iz Božje ljubezni, s katero bodo napolnjeni. Prizadevali si bodo, da si prisvojijo to veliko Božjo lastnost in v njej živijo. Trudili se bodo, da jo tudi drugi spoznajo in se zaupajo Božji dobroti. Ta skupnost Božjega usmiljenja bo v Božji Cerkvi skrita, tiha kakor panj v prekrasnem vrtu. Sestre bodo delale kakor čebelice, da bi z medom nahranile duše bližnjih, vosek pa bo tekel Bogu v čast.

+29. junija 1936
665 Oče Andrasz mi je priporočil, naj opravim devetdnevnico z namenom, da bolje spoznam Božjo voljo. Goreče sem molila in molitvi pridružila neko telesno odpoved. Proti koncu devetdnevnice sem prejela notranje razsvetljenje in zagotovilo, da ta skupnost bo in je tudi Bogu ljuba. Kljub težavam (116) in nasprotovanjem sta v mojo dušo iz višin vstopila popoln mir in moč. Spoznala sem, da se Božji volji nič ne upre, nič je ne uniči; razumela sem, da sem dolžna Božjo voljo spolniti kljub nasprotovanjem, preganjanju, vsakovrstnemu trpljenju, kljub odporu in bojazni narave.
666 Razumela sem, da vsakršno prizadevanje za popolnost in vsa svetost [temelji] na uresničevanju Božje volje. Popolno uresničevanje Božje volje je dozorelost v svetosti, tu ni prostora za dvom. Prejeti Božje razsvetljenje, spoznati, kaj Bog od nas zahteva, a tega ne storiti, to je velika žalitev Božjega veličastva. Takšna duša zasluži, da bi jo Bog popolnoma zapustil; podobna je Luciferju, ki je imel veliko razsvetljenje, toda ni uresničeval Božje volje. Čudovit mir se je naselil v mojo dušo, ko sem premišljevala, da sem kljub vsem velikim težavam vedno zvesto (117) sledila Božji volji, kakor sem jo spoznala. Jezus, podeli mi milost, da bi v dejanju uresničila spoznano Božjo voljo.
667 14. julija. Ob treh sem prejela pismo.[240] Jezus, edino ti veš, kaj trpim, toda umolknila bom in nobenemu bitju o tem ne bom povedala, ker vem, da me nihče ne bo potolažil. Ti si mi vse, o Bog, tvoja sveta volja pa je moja hrana. Zdaj živim od tega, od česar bom živela v večnosti.
Zelo častim svetega nadangela Mihaela. On ni imel zgleda za uresničevanje Božje volje, a je kljub temu zvesto izpolnil Božja naročila.
668 + 15. julija. Med sveto mašo sem se po najsvetejšem Jezusovem Srcu popolnoma darovala nebeškemu Očetu. Naj stori z menoj, kar mu je všeč, sama po sebi sem nič in v svoji revščini nimam nič vrednega, zato, o Gospod, se vržem v morje tvojega usmiljenja.
669 (118) 16. julija. Od Jezusa se učim biti dobra, od njega, ki je dobrota sama, da bi se lahko imenovala hči nebeškega Očeta. Danes dopoldne, ko se mi je pripetila velika neprijetnost, sem si prizadevala v tem trpljenju svojo voljo zediniti z Božjo voljo in z molkom sem častila Boga. Popoldne sem odšla na petminutno češčenje. Nenadoma sem zagledala, da je križec, ki ga nosim na prsih, živ. Jezus mi je rekel: **Moja hči, trpljenje ti bo znamenje, da sem s teboj.** Po teh besedah se je [v] mojo dušo naselila velika ganjenost.

[240] Pismo duhovnika Michała Sopoćka, napisano v Vilni 10. 7. 1936.

670 Jezus, moj učitelj in moj duhovni voditelj, edino s teboj se znam pogovarjati, z nikomer ni pogovor tako preprost kot s teboj, o Bog.
671 V duhovnem življenju se bom vedno držala duhovnikove roke. O življenju duše in njenih potrebah bom govorila samo s spovednikom.
672 (119) + 4. avgusta 1936. Več kot dve uri notranjega trpljenja. Umiranje ... Nenadoma me prevzame Božja navzočnost. Čutim, da prihajam pod oblast pravičnega Boga. Ta pravičnost me prešinja do kosti in mozga. Izgubljam zunanjo moč in zavest. Tedaj spoznavam veliko Božjo svetost in svojo veliko revščino, v moji duši se pojavlja strašno trpljenje. Duša vidi vsa svoja omadeževana dejanja. Tedaj se v duši prebuja moč upanja ..., duša se z vso svojo močjo vzpenja k Bogu. Vidi, kako je uboga in kako je vse, kar jo obdaja, revno. In tako spričo te svetosti – o uboga duša…

673 13. avgusta
Ves dan so me trpinčile strašne skušnjave. Bogokletje mi je sililo na usta, odpor do vsega, kar je sveto in Božje, vendar sem se borila ves dan. Zvečer je začelo vse bolj gnjaviti moj razum: Zakaj o tem govoriti spovedniku? (120) On se temu smeje. Neki odpor in malodušje sta objeli mojo dušo in zdelo se mi je, da v takšnem stanju nikakor ne morem pristopiti k svetemu obhajilu. Ko sem pomislila na to, da naj ne bi pristopila k svetemu obhajilu, je mojo dušo stisnila tako strašna bolečina, da sem v kapeli skoraj na ves glas zakričala. A sem se zavedela, da so sestre navzoče, in odločila sem se, da grem na vrt in se tam skrijem, da bi se mogla vsaj glasno zjokati.
674 Nenadoma se je pred menoj pojavil Jezus in me vprašal: **Kam nameravaš iti?** Jezusu nisem nič odgovorila, le vso bolečino sem izlila pred njim, in vse satanove skušnjave so izginile. Jezus mi je rekel: **Notranji mir, ki ga imaš, je milost.** Takoj je Jezus izginil. Počutila sem se srečno in čudovito pomirjeno. Zares, samo Jezus lahko naredi, da se v enem samem trenutku povrne takšna moč miru, on – najvišji Gospod.

675 (121) + 7. avgusta 1936
Ko sem dobila članek[241] o Božjem usmiljenju s to podobo,[242] me je navdala čudovita Božja navzočnost. Ko sem se potopila v zahvalno molitev, sem zagledala Gospoda Jezusa v veliki svetlobi, kot je naslikan na podobi. Ob njegovih nogah sem videla očeta Andrasza in duhovnika Sopoćka. Oba sta v rokah držala peresi, s koncev obeh peres je prihajal sijaj in ogenj kakor blisk in je treščil v veliko množico ljudi, v svojem begu raztepenih – ne vem kam. Kakor hitro se je koga ta žarek dotaknil, se je odvrnil od množice in je iztegoval roke k Jezusu. Nekateri so se vračali z velikim veseljem, drugi pa z veliko bolečino in obžalovanjem. Jezus je z veliko ljubeznijo gledal na oboje. Čez trenutek sem ostala z Jezusom sama in rekla: »Jezus, vzemi me že, saj je tvoja volja že uresničena«, a Jezus mi je odgovoril: (122**) V tebi se še ni uresničila vsa moja volja, še veliko boš trpela, jaz sem s teboj, ne boj se.**
676 Z Gospodom se veliko pogovarjam o očetu Andraszu in tudi o duhovniku Sopoćku. Vem, da mi Gospod ne bo ničesar odrekel, za kar ga zanju prosim, ampak jima bo dal to, za kar ga prosim. Čutila sem in vem, kako zelo ju Jezus ljubi. Podrobno o tem ne pišem, toda vem to in tega se zelo veselim.

+ 15. avgusta 1936
677 Pri sveti maši, ki jo je daroval oče Andrasz, je v trenutku pred povzdigovanjem mojo dušo prevzela Božja navzočnost in moja duša je bila pritegnjena k oltarju. Tedaj sem zagledala Božjo Mater z Detetom Jezusom. Dete Jezus se je močno držalo za roko Božje Matere, naenkrat pa je veselo steklo na sredo oltarja, Božja Mati pa mi je rekla: »Poglej, kako brezskrbno zaupam Jezusa njegovim rokam. Tako mu moraš tudi ti (123) zaupati svojo dušo

[241] Verjetno je mišljena brošurica duhovnika Michała Sopoćka pod naslovom *Božje usmiljenje*, izdana v Vilni l. 1936.
[242] Na platnicah brošurice je bila natisnjena barvna podobica s kopijo podobe Eugeniusza Kazimirowskega.

in biti ob njem otrok.« Po teh besedah je bila moja duša napolnjena s posebnim zaupanjem. Božja Mati je bila oblečena v belo oblačilo, čudovito belo, prosojno, na ramenih je imela prosojno modro haljo, vso v nebeški modrini, z odkrito glavo in razpuščenimi lasmi je bila prekrasna in nepojmljivo lepa. Božja Mati je gledala z veliko naklonjenostjo na očeta, a čez nekaj časa je oče razlomil lepo Dete in pritekla je resnična živa kri; oče se je sklonil in zaužil tega živega in pravega Jezusa. Če ga je použil, ne vem, kako je to mogoče. Jezus, Jezus, ne morem te dohajati, ker mi v trenutku postaneš nepojmljiv.
678 Vsebina kreposti je Božja volja; kdor zvesto izpolnjuje Božjo voljo, se vadi v vseh krepostih. V vseh dogodkih in življenjskih okoliščinah slavim in blagoslavljam sveto Božjo voljo. Sveta Božja volja je predmet moje ljubezni. (124) V najbolj skritih globinah duše živim Božjo voljo, a na zunaj delujem, kolikor notranje spoznam, da je to Božja volja. Muke, trpljenje, preganjanja in razna nasprotovanja po Božji volji so mi ljubša kakor pa uspehi, pohvale in priznanja po moji volji.
679 Lahko noč, moj Jezus. Zvonec me kliče k počitku. Moj Jezus, vidiš, da umiram od hrepenenja po rešitvi duš. Lahko noč, moj Ženin! Veselim se, da sem že en dan bližje večnosti; a če mi dovoliš, Jezus, da se zjutraj zbudim, začnem novo hvalnico v tvojo slavo.
680 + 13. julija. Danes med premišljevanjem sem prejela spoznanje: nikoli ne govoriti o svojih notranjih doživetjih, ničesar ne skrivati pred duhovnim voditeljem duše, posebej prositi Boga za razsvetljenje za svojega duhovnega voditelja duše. (125) Spovednikovi besedi posvečam večjo pozornost kakor vsem prejetim notranjim razsvetljenjem.
681 + V največjih bridkostih svoje duše utapljam pogled v križanega Jezusa; ne pričakujem pomoči od ljudi, ampak imam vse svoje zaupanje v Bogu, v njegovem neizčrpnem usmiljenju je vsako moje upanje.
682 + Bolj ko čutim, da me Bog spreminja, toliko bolj se želim pogrezati v molk. Božja ljubezen uresničuje svoje delo v globini moje duše; vidim, da se začenja moje poslanstvo, ki mi ga je zaupal Gospod.
683 + Ko sem nekoč goreče molila k jezuitskim svetnikom, sem nenadoma zagledala angela varuha, ki me je vodil pred Božji prestol; šla sem (126) mimo velikega zbora svetnikov, prepoznala sem veliko znancev, ki sem jih poznala s podob in videla veliko jezuitov, ki so me spraševali: Iz katerega reda je ta duša? Ko sem jim povedala, so me vprašali: Kdo je tvoj duhovni voditelj? Odgovorila sem, da oče Andrasz. Ko so hoteli govoriti še več, je moj angel varuh dal znamenje za molk in prišla sem pred sam Božji prestol. Videla sem veliko in nedostopno svetlobo, videla sem svoje že vnaprej določeno mesto v bližini Boga, toda ne vem, kakšno je, ker ga je zakrival oblak, in moj angel varuh mi je rekel: Tu je tvoj prestol za zvestobo v izpolnjevanju Božje volje.
684 + Sveta ura. Četrtek. Med to molitveno uro mi je Jezus dovolil vstopiti v dvorano zadnje večerje in bila sem navzoča ob vsem, kar se je tam dogajalo. Najgloblje me je prevzel trenutek,[243] v katerem je Jezus pred spremenjenjem (127) povzdignil oči k nebu in se poglobil v skrivnostni pogovor s svojim Očetom. Ta trenutek bomo dokončno spoznali šele v večnosti. Njegove oči so bile kakor dva plamena, obličje ožarjeno, belo kot sneg, vsa postava veličastna. Njegova duša, polna hrepenenja, se je v trenutku spremenjenja odpočila – prepolna ljubezen – daritev je v vsej svoji polnosti uresničena. Sedaj se izpolni samo zunanji obred smrti; zunanje izničenje – bistvo je pri zadnji večerji. Vse svoje življenje nisem imela tako globokega spoznanja te skrivnosti kakor v tej uri češčenja. O, kako goreče želim, da bi ves svet spoznal to neizmerno skrivnost.
685 Po končani molitveni uri, ko sem odšla v celico, sem nenadoma spoznala, kako zelo Boga žali oseba, ki je mojemu srcu blizu. Ob pogledu na to je bolečina prešinila mojo dušo in vrgla sem se v prah pred Gospodom in prosjačila za usmiljenje. Dve uri sem s solzami, molitvijo in bičanjem zadrževala (128) greh in spoznala, da je Božje usmiljenje prevzelo to ubogo dušo. O, koliko stane en sam greh.

---

[243] V rokopisu: s. Favstina je pomotoma dodala besedo (moj trenutek) po besedah: »me je prevzel«.

686 + September. Prvi petek. Zvečer sem zagledala Božjo Mater z mečem, zasajenim v razkrite prsi. Bridko je jokala in nas varovala pred strašno božjo kaznijo. Bog nas hoče udariti s strašno kaznijo, toda ne more, ker nas varuje Božja Mati. Silen strah je prešinil mojo dušo, neprestano molim za Poljsko, mojo drago Poljsko, ki je tako malo hvaležna Božji Materi. Ko ne bi bilo Božje Matere, bi naša prizadevanja kaj malo koristila. Pomnožila sem svoje molitve in žrtve za ljubo domovino, vendar vidim, da sem kaplja spričo vala zla. Kako more kaplja zaustaviti val? A vendar. Sama po sebi je kakor nič, toda s teboj, Jezus, se bom pogumno uprla vsemu valu zla, celo (129) vsemu peklu. Tvoja vsemogočnost zmore vse.
687 Nekoč, ko sem šla po hodniku v kuhinjo, sem zaslišala v duši besede: **Nenehno moli rožni venec, ki sem te ga naučil. Kdor koli ga bo molil, bo ob smrtni uri deležen velikega usmiljenja. Duhovniki ga bodo priporočali grešnikom kot zadnjo možnost rešitve; tudi najbolj trdovraten grešnik, ki bi samo enkrat zmolil ta rožni venec, prejme milost iz mojega neskončnega usmiljenja. Želim, da bi ves svet spoznal moje usmiljenje; dušam, ki zaupajo v moje usmiljenje, želim podeliti nepojmljive milosti.**
688 Jezus, življenje in resnica, moj učitelj, vodi vsak korak mojega življenja, da se bom ravnala po tvoji sveti volji.
689 (130) + Nekoč sem zagledala prestol Božjega Jagnjeta in pred njegovim prestolom tri svetnike: Stanislava Kostka, Andreja Bobola in kraljeviča Kazimirja, ki so se zavzemali za Poljsko. Nenadoma sem zagledala veliko knjigo, ki je pred prestolom. In izročena mi je bila knjiga, da bi jo brala. Bila je pisana s krvjo, vendar nisem mogla ničesar prebrati kot le Jezusovo ime. Potem sem zaslišala glas, ki mi je govoril: **Ni še prišla tvoja ura.** – Vzel mi je knjigo in zaslišala sem besede: **Ti boš pričala o mojem neskončnem usmiljenju. V tej knjigi so zapisane osebe, ki so slavile moje usmiljenje.** Napolnilo me je veselje, ko sem spoznala to veliko dobroto Boga.
690 + Nekoč sem spoznala stanje dveh redovnih sester, ki sta v svoji notranjosti godrnjali zoper izdani ukaz prednice in jima je zaradi tega Bog odrekel mnoge izredne milosti. (131) Ko sem to videla, je bolečina stisnila moje srce. Jezus, kako žalostno je, če smo sami vzrok za izgubo milosti. Kdo lahko to razume in je vedno zvest.
691 + Četrtek. Kljub temu, da sem danes zelo utrujena, sem se odločila, da opravim sveto uro. Moliti nisem mogla, tudi klečati nisem mogla, toda vztrajala sem vso uro molitve in se v duhu družila s tistimi dušami, ki že na popoln način častijo Boga. Proti koncu te ure sem nenadoma zagledala Jezusa, ki me je globoko in z neizrekljivo milino pogledal in rekel: **Tvoja molitev mi je zelo prijetna.** Po teh besedah se je v mojo dušo naselila čudovita moč in duhovna radost, Božja navzočnost je popolnoma prevzela mojo dušo. O, kaj se dogaja z dušo, ki se sreča iz oči v oči z Gospodom, tega nobeno pero ni in tudi nikoli ne bo izrazilo ...
692 (132) + O, Jezus, razumem, da je tvoje usmiljenje nepojmljivo, zato te prosim, naredi moje srce tako veliko, da bo moglo obseči potrebe vseh ljudi, ki živijo na vsej zemeljski obli. Jezus, moja ljubezen sega onkraj sveta do trpečih duš v vicah in tudi njim hočem izkazati usmiljenje z molitvami, povezanimi z odpustki. Božje usmiljenje nima dna in je neizčrpno in nepojmljivo kakor sam Bog. Četudi bi uporabila najmočnejše besede, da bi izrazila to Božje usmiljenje, ni to nič v primerjavi z resničnostjo. O Jezus, naredi moje srce občutljivo za vsako duševno in telesno trpljenje mojih bližnjih. Moj Jezus, vem, da ti tako ravnaš z nami, kakor mi ravnamo z bližnjimi.
Moj Jezus, upodobi moje srce po svojem usmiljenem Srcu. Jezus, pomagaj mi iti skozi življenje tako, da delam dobro vsakemu ...
693 (133) 14. septembra [1936]. K nam je pripotoval vilnski nadškof. Čeprav je bil njegov obisk pri nas kratek, sem vendar imela priložnost pogovoriti se s tem plemenitim dušnim pastirjem o delu usmiljenja. Pokazal mi je veliko naklonjenost glede tega usmiljenja: »Bodite popolnoma mirni. Če je to v oblasti Božje previdnosti, se bo zgodilo. Medtem, sestra, molite za jasnejše zunanje znamenje; naj vam Gospod Jezus da to jasneje spoznati; prosim, še malo počakajte. Gospod Jezus bo tako uredil okoliščine, da bo vse dobro.«

694 19. septembra [1936]. Ko smo se vrnile od zdravnika[244] in za trenutek stopile v kapelico, ki je v tem zdravilišču, sem v duši zaslišala besede: **Moj otrok, samo še nekaj kapljic v kelihu, ne več dolgo.** Veselje (134) je preplavilo mojo dušo, saj to je prvo povabilo mojega Ženina in učitelja. Ganjenost je prevzela moje srce in bil je trenutek, ko se je moja duša potopila v morje Božjega usmiljenja; čutila sem, da se začenja moje poslanstvo v vsej polnosti. Smrt ničesar, kar je dobro, ne uniči; najbolj molim za osebe, ki okušajo notranje trpljenje.
695 Nekoč sem dobila v duši razsvetljenje glede dveh sester. Spoznala sem, da ni mogoče enako ravnati. Nekatere osebe znajo na čudovit način sklepati prijateljstva in kot prijatelji v olajšanje izvabljati besedo za besedo, v primernem trenutku pa iste besede uporabijo, da delajo težave. Moj Jezus, kako čudna je človeška slabost. Tvoja ljubezen, Jezus, podeljuje duši veliko preudarnost v srečavanju z drugimi.

696 (135) + 24. septembra 1936

Mati prednica[245] mi je naročila, naj namesto vseh pobožnih vaj zmolim skrivnost rožnega venca in grem takoj k počitku. Ko sem legla, sem takoj zaspala, ker sem bila zelo utrujena. Čez nekaj časa so me zbudile bolečine. Bile so tako hude, da mi niso dopustile napraviti najmanjše kretnje, celo sline nisem mogla požreti. To je trajalo približno tri ure. Mislila sem zbuditi sestro novinko, s katero sem stanovala, a spomnila sem se, da mi vendar ne more nič pomagati, naj torej spi, škoda jo je buditi. Popolnoma sem se predala Božji volji in že sem mislila, da nastopi moj nadvse željno pričakovani dan smrti. Imela sem priložnost združiti se s trpečim Jezusom na križu, moliti tako nisem mogla. Ko so bolečine popustile, (136) sem se začela potiti, vendar se nikakor nisem mogla premakniti, ker se je povrnilo to, kar je bilo prej. Zjutraj sem bila zelo utrujena, a telesno nisem več trpela, vendar za sveto mašo nisem mogla vstati. V sebi sem premišljevala: če po takšnih bolečinah ni smrti, kako velike morajo biti šele smrtne muke.
697 Jezus, ti veš, da ljubim bolečine in da želim izpiti kelih trpljenja do poslednje kaplje, čeprav mojo naravo prešinja slaboten drget in bojazen. In takoj se je z vso močjo prebudilo moje zaupanje v neskončno Božje usmiljenje in vse se je moralo pred njim umakniti kakor senca pred sončnimi žarki. O Jezus, kako velika je tvoja dobrota; tvoja neskončna dobrota, ki jo dobro poznam, mi dopušča, da sami smrti pogumno gledam v oči. Vem, da se mi brez njegovega dovoljenja ne bo nič zgodilo. Želim poveličevati tvoje neskončno usmiljenje v življenju, v smrtni uri, v vstajenju in v večnosti.
(137) + Moj Jezus, moja moč, moj mir in moj počitek, v tvojih pramenih usmiljenja se vsak dan koplje moja duša. V svojem življenju ne poznam trenutka, v katerem ne bi izkusila tvojega usmiljenja, o Bog. V vsem svojem življenju se ne zanašam na nič, razen na tvoje neskončno usmiljenje, Gospod – to je vodilo mojega življenja. Moja duša je polna Božjega usmiljenja.
698 + O kako zelo Jezusa prizadene nehvaležnost izvoljene osebe, njegova nepojmljiva ljubezen okuša mučeništvo. Bog nas ljubi, kakršen je, z vsem svojim neskončnim bistvom, a tu ubogi prah prezira njegovo ljubezen. Srce mi poka od bolečine, ko spoznavam takšno nehvaležnost.
699 Nekoč sem zaslišala besede: **Moja hči, vsemu svetu oznanjaj moje nepojmljivo** (138) **usmiljenje. Želim, da bi bil praznik usmiljenja pribežališče in zavetje vsem, posebej ubogim grešnikom. Na ta dan so odprte globine mojega usmiljenja; na ljudi, ki se**

---

[244] Zdravnika »Sanatoriuma« na Prądniku – dr. Adama Silberga. – Roj. l. 1896, v katoliško vero spreobrnjeni Jud. V letih 1937 – 1939 (do izbruha 2. svetovne vojne) je bil direktor Mestnih sanitarnih zavodov v Krakovu na Prądniku, splošno znanih pod imenom »Sanatorium« (zdaj – Mestna specialistična bolnišnica Janeza Pavla II.). O njegovi usodi po izbruhu vojne ni zanesljivih vesti.
[245] Predstojnica s. Favstine v krakovski redovni hiši skupnosti je bila ves čas m. Irena Krzyżanowska.

približajo izviru mojega usmiljenja, izlivam celo morje milosti. Oseba, ki pristopi k spovedi in k svetemu obhajilu, prejme popolno odpuščanje krivde in kazni. Ta dan so odprte vse Božje zapornice, po katerih tečejo milosti; naj se nihče ne boji približati se mi, čeprav bi bili njegovi grehi rdeči kakor škrlat. Moje usmiljenje je tako veliko, da ga v vsej večnosti ne more doumeti noben razum, ne človeški ne angelski. Vse, kar obstaja, je izšlo iz notranjosti mojega usmiljenja. Vsaka duša bo v odnosu do mene vso večnost premišljevala o moji ljubezni in mojem usmiljenju. Praznik usmiljenja je izšel iz moje notranjosti; (139) **želim, da bi bilo slovesno praznovanje prvo nedeljo po veliki noči. Človeštvo ne bo okusilo miru, dokler se ne obrne k izviru mojega usmiljenja.**
700 + Včasih sem bila zelo utrujena in sem trpela; ko sem to povedala materi prednici, mi je odgovorila, da moram trpljenje sprejeti. Poslušala sem vse, kar mi je mati rekla, in nato odšla. Naša mati prednica ima toliko ljubezni do bližnjega, posebej do bolnih sester, in po tem je vsem znana; vendar kar zadeva mene, je Gospod čudovito dopustil, da me ni razumela in me je glede na to pogosto kaznovala.
701 Tega dne, ko sem se tako slabo počutila in sem šla na delo, mi je vsak trenutek postajalo slabo, vročina je bila tako velika, da bi se človek [tudi] brez dela počutil brez moči, (140) kaj šele, če dela, in pri tem še trpi. Prav zato sem se pred poldnevom vzravnala pri delu, pogledala v nebo in z velikim zaupanjem rekla Gospodu: Jezus, zakrij sonce, ker ne morem več prenašati vročine – in za čuda, nenadoma je bel oblaček zakril sonce in od takrat ni bilo več tako vroče. Ko sem si potem začela očitati, da nisem prenesla vročine, ampak sem prosila za ublažitev, me je Jezus glede tega pomiril.
702 13. avgusta 1936. Danes zvečer me prevzema Božja navzočnost, v trenutku spoznam veliko svetost Boga. O kako močno me objema ta veličina Boga, tedaj spoznam vso svojo praznoto in ničnost. To je velika muka, ker spoznanju sledi ljubezen. Duša se z vso močjo vzpenja k Bogu in nasproti si stojita dve vrsti ljubezni: Stvarnikova in ljubezen ustvarjenega bitja, (141) ena kapljica se hoče meriti z oceanom. Prvi trenutek bi hotela kaplja vsrkati ta neizmerni ocean, a takoj spozna, da je samo kaplja, in tedaj je premagana, ter prehaja vsa v Boga – kakor kaplja v ocean ... V tem trenutku nastopi najprej trpljenje, vendar tako prijetno, da je človek srečen, ko se tega zave.
703 Takoj sedaj opravim posebno izpraševanje vesti; združim se z usmiljenim Kristusom. Ta vaja mi daje čudovito moč, srce je vedno združeno s tistim, po katerem hrepeni – a dela uravnava z usmiljenjem, ki priteka iz ljubezni.
704 Vsak prosti trenutek preživljam pri nogah nevidnega Boga. On je moj učitelj, vse ga vprašam, vse mu povem, od tod črpam moč in svetlobo, tu se učim vsega, od tod mi prihaja razsvetljenje, kako ravnati z bližnjimi. Od trenutka, ko (142) sem prišla iz noviciata, sem se s svojim učiteljem Jezusom zaprla v tabernakelj. Sam me je pritegnil v ta ogenj žive ljubezni, okrog katere se vse zbira.
705 25. 9. Čutim bolečine v rokah, v nogah in na strani – na tistih mestih, kjer je bil Jezus preboden. Posebej doživljam to trpljenje takrat, ko se srečam z dušo, ki ni v stanju milosti; takrat goreče molim, da bi to dušo objelo Božje usmiljenje.
706 29. 9. Na dan svetega nadangela Mihaela sem videla tega vodnika ob sebi. Rekel mi je: »Gospod mi je naročil, naj posebej skrbim zate. Vedi, da te hudobni duh sovraži, toda ne boj se. Kdo je kakor Bog!« – In izginil je. Vendar čutim njegovo navzočnost in pomoč.
707 (143) 2. 10. 1936. Prvi petek v mesecu. Po svetem obhajilu sem nenadoma zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je dejal: **Zdaj vem, da me ne ljubiš zaradi milosti in darov, ampak ti je moja volja dragocenejša kakor življenje; zato se združujem s teboj tako tesno kakor z nobenim ustvarjenim bitjem.**
708 V tem trenutku je Jezus izginil. Mojo dušo je preplavila Božja navzočnost; vem, da sem pred očmi tega Vladarja. Vsa se utapljam v veselju, ki priteka iz Boga. Ves dan sem neprestano živela potopljena v Boga. Zvečer sem nenadoma padla kakor v neko omotico in nekakšen čuden način umiranja. Moja ljubezen se želi združiti z ljubeznijo tega Vladarja, tako silovito je pritegnjena k njemu, da bi brez posebne Božje milosti ne bilo mogoče v tem

življenju prenesti to polnost milosti. Toda jasno vidim, da me sam Jezus podpira in krepi ter usposablja za druženje z njim. V tem je duša čudovito dejavna.
709 (144) 3. 10. 1936. Danes sem v času rožnega venca nenadoma zagledala ciborij z najsvetejšim zakramentom. Bil je odprt in poln hostij. Iz ciborija je prišel glas: **Te hostije so prejele osebe, spreobrnjene po tvoji molitvi in trpljenju.** Ob tem sem začutila Božjo navzočnost na otroški način – počutila sem se čudovito kakor otrok.
710 Ko sem nekega dne čutila, da ne bom zmogla zdržati do devete ure, in sem prosila sestro N. za malo hrane, kajti zgodaj grem počivat, ker se slabo počutim – mi je sestra N. odgovorila: »Vi niste bolni, samo počitek so vam hoteli dati in zato so vas naredili bolno.« O moj Jezus, saj je bolezen že tako napredovala, da me je zdravnik ločil od sester,[246] da ne bi okužila drugih, a tu človeka tako obsojajo; vendar je tako dobro, vse to je zate, moj Jezus. Nočem veliko pisati o zunanjih zadevah, ker niso vzrok mojemu (145) pisanju. Predvsem želim zabeležiti milosti, ki mi jih Gospod daje, ker te niso le zame, ampak tudi za mnoge duše.
711 5. 10. 1936. Danes sem dobila pismo duhovnika Sopoćka, v katerem mi sporoča, da namerava izdati podobico usmiljenega Kristusa. Prosil me je, naj mu pošljem neko molitev, ki jo želi natisniti na hrbtni strani, če bo dobil nadškofovo dovoljenje. O kako veliko veselje je napolnilo moje srce, ker mi je Bog dovolil ugledati to delo svojega usmiljenja. O kako veliko je delo Boga najvišjega, a jaz sem le njegovo orodje. O kako goreče hrepenim dočakati praznik Božjega usmiljenja, ki ga Bog želi po meni, če je to Božja volja; pa tudi če se bo slovesno praznoval šele po moji smrti, se ga vendar že sedaj veselim in z dovoljenjem spovednika ga že zdaj v notranjosti obhajam.
712 (146) + Danes sem zagledala očeta Andrasza, ki je klečal zatopljen v molitev, nenadoma pa je ob njem stal Jezus in stegnil obe roki nad njegovo glavo ter mi rekel: **On te bo spremljal, ne boj se!**
713 11. oktobra. Zvečer, ko sem pisala o velikem Božjem usmiljenju in o veliki koristi za duše, je satan v velikem besu in srdu vdrl v mojo celico. Zgrabil je pregradno zaveso pred posteljo in jo začel mečkati in trgati. V prvem trenutku sem se nekoliko prestrašila, takoj sem s križcem naredila znamenje svetega križa, zlodej pa se je pri priči pomiril in izginil. Danes nisem videla te pošastne postave, ampak samo njen bes; grozljiv je satanov bes, vendar zavesa ob postelji ni bila ne pomečkana ne raztrgana; v miru sem pisala naprej. Dobro vem, da se me ta malopridnež brez Božje volje ne bo dotaknil, vendar kaj namerava? Javno me začenja napadati, (147) in to s takšnim besom in sovraštvom; toda niti za trenutek me ne vznemirja, in to ravnovesje ga spravlja v bes.
714 + Gospod mi je danes dejal: **Pojdi k prednici in ji povej, da želim, naj bi vse sestre in otroci molili rožni venec, ki sem te ga naučil. Devet dni naj ga molijo v kapeli z namenom, da prosijo mojega Očeta in Poljski izprosijo Božje usmiljenje.** Gospodu sem odgovorila, da bom to povedala prednici, toda najprej se moram sporazumeti z očetom Andraszem in odločila sem se, da se bom takoj, ko bo oče prišel, pogovorila o tej zadevi. Ko je oče prispel, so okoliščine nanesle tako, da se nisva mogla videti, vendar se ne bi smela ozirati na nobene okoliščine, ampak iti k njemu in to zadevo urediti. Pri sebi sem razmišljala: no, ko oče drugič pride.
715 Gospodu to (148) nikakor ni ugajalo. Takoj me je zapustila Božja navzočnost, ta velika Božja navzočnost, ki je po navadi celo na zaznaven način navzoča v meni. Toda ta trenutek me je popolnoma zapustila, nekakšna tema je zavladala v moji duši do te stopnje, da nisem vedela, ali sem v stanju milosti ali ne. Zavoljo tega štiri dni nisem pristopila k svetemu obhajilu, po štirih dneh sem se z očetom videla in mu vse povedala. Oče me je potolažil: »Nisi izgubila Božje milosti«, a istočasno [je povedal], »bodi zvesta Bogu«. V trenutku, ko sem odšla iz spovednice, me je spet objela Božja navzočnost kakor prej; spoznala sem, da je

[246] Zdravnik »sanatorija« na Prądniku je pri sestri Favstini ugotovil pljučno jetiko. Zaradi nevarnosti za okužbo drugih sester je naročil bolníco osamiti. Nastanjena je bila v sobi, predvideni za bolnike s hudo boleznijo, v tako imenovani izolirnici – bolniški sobi.

treba Božje milosti sprejemati, kakor jih pošilja Bog, in na tak način, kakor on hoče, in v takšni obliki, v kakršni nam jih pošilja Bog.
716 O moj Jezus, v tem trenutku v moči tvoje milosti in usmiljenja trdno in za večno sklenem, da bom zvesta tvoji najmanjši milosti.
717 (149) Vso noč sem se pripravljala na prejem svetega obhajila, ker zaradi telesnih bolečin nisem mogla spati. Moja duša se je potapljala v ljubezni in kesanju.
718 Po svetemu obhajilu sem zaslišala besede: **Vidiš, kaj si sama po sebi, toda ne boj se zaradi tega. Ko bi ti razkril vso bedo, kakršna si, bi umrla od strahu. Zavedaj se tega, kaj si. Zato, ker si tako velika beda, sem ti razkril morje svojega usmiljenja. Takšne duše, kot je tvoja, iščem in želim, a jih je malo; tvoje veliko zaupanje vame me sili, da ti neprestano delim milosti. Imaš veliko in nepojmljivo pravico do mojega Srca, ker si hči polnega zaupanja. Ne bi prenesla moje velike ljubezni, ki jo imam do tebe, če bi se ti tu na zemlji razodel v vsej polnosti; pogosto zate odgrinjam rob zavese, toda vedi, da je to samo moja izredna milost. Moja ljubezen in usmiljenje ne poznata meja.**
719 (150) Danes sem zaslišala besede: **Vedi, moj otrok, da zaradi tebe podeljujem vsej okolici milosti, a si se mi dolžna zahvaljevati zanje, ker se mi oni ne zahvaljujejo za dobrote, ki jim jih izkazujem; zaradi tvoje hvaležnosti jih bom blagoslavljal še naprej.**
720 O moj Jezus, ti veš, kako težko je skupno življenje, koliko je nerazumevanj in nesporazumov kljub iskreni dobri volji na obeh straneh, toda [to] je tvoja skrivnost, o Gospod; mi jo bomo spoznali v večnosti, vendar naj bi bile naše sodbe vedno blage.
721 Velika in neizmerna milost je imeti duhovnega voditelja. Čutim, da zdaj ne bi znala hoditi v duhovnem življenju; velika je moč duhovnika, neprestano se zahvaljujem Bogu, ker mi je dal duhovnega voditelja.
722 (151) + Danes sem zaslišala besede: **Vidiš, kako si slabotna; kdaj bom lahko računal s teboj?** Odgovorila sem: »Jezus, ti bodi vedno z menoj, kajti jaz sem tvoj mali otrok; Jezus, ti veš, kaj delajo majhni otroci.«
723 + Danes sem zaslišala besede: **Milosti, ki ti jih dajem, niso samo zate, ampak tudi za veliko število ljudi ... V tvojem srcu je moje stalno bivališče. Kljub bedi, kakršna si, se združujem s teboj in ti odvzemam tvojo bedo, dajem ti pa svoje usmiljenje; v vsaki duši uresničujem dela usmiljenja in čim večji je grešnik, tem večjo pravico ima do mojega usmiljenja. Nad vsakim delom mojih rok se razliva moje usmiljenje. Kdor zaupa v moje usmiljenje, se ne bo pogubil, ker so vse njegove zadeve moje, vsi sovražniki pa se razblinijo ob vznožju mojih nog.**
724 (152) [Na] predvečer duhovnih vaj sem začela moliti, da bi mi Gospod Jezus podelil vsaj malo zdravja, da bi se mogla udeležiti teh duhovnih vaj, saj se tako slabo počutim, da bodo mogoče zame zadnje. Toda ko sem začela moliti, sem takoj začutila neko čudno nezadovoljstvo; prenehala sem s prosilnimi molitvami in se začela zahvaljevati Bogu za vse, kar mi pošilja. Prepuščajoč se popolnoma njegovi sveti volji, sem nenadoma začutila v duši globok mir.
+ Zvesta predanost Božji volji vedno in povsod, v vseh dogodkih in življenjskih okoliščinah, daje Bogu veliko slavo. Takšno izročanje Božji volji ima v njegovih očeh večjo težo kakor pa dolgi posti, odpovedi in najstrožja pokora. O, kako veliko je plačilo za eno dejanje izročitve Božji volji iz ljubezni. Ko to pišem, se moja duša navdušuje s tem, kako jo Bog ljubi in kakšnega miru se duša veseli že tu na zemlji.

725 (153) + JMJ. Krakov – 1936

O Božja volja, bodi moja ljubezen
+ Osemdnevne duhovne vaje, 20. 10. 1936

Moj Jezus, danes pojdem v puščavo, da bi se pogovarjala samo s teboj, moj učitelj in Gospod. Naj zemlja umolkne, ti sam mi govori, Jezus. Ti veš, da ne razumem drugega glasu kakor samo tvojega – dobri Pastir. V bivališču mojega srca je tista puščava, kamor nima dostopa nobeno ustvarjeno bitje. Ti sam si v njej kralj.
726 + Ko sem stopila v kapelo k petminutnemu češčenju, sem vprašala Gospoda Jezusa, kako naj opravljam te duhovne vaje. Tedaj sem zaslišala v duši: **Želim, da bi se vsa spremenila v ljubezen in gorela s plamenom kot čista žrtev ljubezni…**
727 (154) Večna resnica, podeli mi pramena žarkov tvoje luči, da bi spoznala tebe, Gospod, in vredno slavila tvoje neskončno usmiljenje, in istočasno mi daj spoznati samo sebe, ves prepad bede, kakršna sem.
728 + Za zavetnike teh duhovnih vaj sem si izbrala svetega Klavdija de la Colombière in sveto Gertrudo, da bi se neprestano zavzemala zame pri Božji Materi in usmiljenem Odrešeniku.
729 V premišljevanju o stvarjenju ... se je v nekem trenutku moja duša združila s Stvarnikom in svojim Gospodom; v tem združenju sem spoznala svoj cilj in poslanstvo. Moj cilj je tesno združiti se v ljubezni z Bogom, moje poslanstvo je častiti in slaviti Boga, njegovo usmiljenje. Gospod mi je dal to jasno spoznati in doživeti celo na telesno zaznaven način. Ko spoznavam in doživljam nepojmljivo Božjo ljubezen, s katero me Bog ljubi, se ne morem dovolj načuditi. Kdo je Bog – in kdo sem jaz? Ne morem dalje premišljevati. (155) Samo ljubezen razume srečanje in združenje dveh duhov, to je Boga – Duha – in ustvarjene duše. Čim bolj ga spoznavam, tem bolj z vso močjo svojega bitja tonem v njem.
730 + **Med temi duhovnimi vajami te bom neprestano zadrževal ob svojem Srcu, da bi bolje spoznala moje usmiljenje, ki ga imam do ljudi, posebej do ubogih grešnikov.**
731 Ob začetku duhovnih vaj je prišla k meni neka sestra, ki je prispela na večne zaobljube, in se mi je izpovedala, da sploh nima zaupanja v Boga in da ji vse jemlje veselje. Odgovorila sem ji: »Dobro, da ste mi to povedali. Molila bom za vas.« In povedala sem ji nekaj besed, kako zelo Gospoda boli nezaupanje, in to od izvoljene osebe. Povedala mi je, da se bo od teh večnih zaobljub naprej vadila v zaupanju. Zdaj vem, da celo izvoljene osebe, ki so napredovale (156) v redovnem ali v duhovnem življenju, nimajo poguma popolnoma zaupati v Boga. Vzrok je v tem, ker malo oseb pozna nepojmljivo Božje usmiljenje in njegovo veliko dobroto.
732 + Veliko Božje veličastvo, ki me je danes presunilo in me prevzelo, je v meni vzbudilo velik strah, in sicer strah iz spoštovanja in ne suženjski strah, ki se zelo razlikuje od strahu iz spoštovanja. Sveti božji strah se je danes rodil v mojem srcu iz ljubezni in spoznanja veličine Boga, kar daje duši veliko veselje. Duša trepeta pred najmanjšo žalitvijo Boga, toda to je ne moti in tudi ne zatemnjuje sreče. Kjer je vodilo ljubezen, tam je vse dobro.
733 Pri poslušanju branja za meditacijo[247] se mi dogaja, da me že ena beseda pripelje v prisrčno združenje z Gospodom, in ne vem, kaj pater govori. Vem, da sem pri nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu. Moj duh potone vanj in v enem samem trenutku spoznam več (157) kakor v dolgih urah razumskega razglabljanja in premišljevanja. To so nenadna razsvetljenja, na podlagi katerih stvar spoznam tako, kakor nanjo gleda Bog, tako v stvareh notranjega kakor tudi v stvareh zunanjega sveta.
734 Vidim, da med temi duhovnimi vajami Jezus sam deluje v moji duši. Sama si samo prizadevam biti zvesta njegovi milosti. Vso svojo dušo sem podvrgla Božjemu vplivu. Ta nebeški Vladar je vzel mojo dušo v svojo popolno posest. Čutim, da sem povzdignjena nad zemljo in nebesa v notranje življenje Boga, kjer prepoznavam Očeta, Sina in Svetega Duha, vendar vedno v enoti veličastva.
735 + Zaprla se bom v Jezusov kelih, da bi ga vedno tolažila. Narediti moram vse, kar koli bo v moji moči za rešitev duš – narediti z molitvijo in s trpljenjem.

---

[247] V tem primeru – točk (glavnih misli) za meditacijo; dajal jih je duhovnik Władysław Wojtonia DJ, ki je v dneh od 20. – 29. 10. 1936 vodil duhovne vaje pred zaobljubami sester.

(158) + Prizadevam si, da bi bila za Jezusa vedno Betanija,[248] kjer bi se po velikem naporu lahko odpočil. V svetemu obhajilu je moje združenje z Jezusom tako tesno in nepojmljivo, da bi se ne znala izraziti z besedami, če bi to hotela opisati.
736 Danes zvečer sem videla Gospoda Jezusa v taki podobi kakor takrat, ko je trpel. Oči je imel povzdignjene k svojemu Očetu in je molil za nas.
737 Čeprav sem bolna, sem nameravala danes kot vedno opraviti molitveno uro. V tej uri sem zagledala Gospoda Jezusa, ob stebru bičanega; med tem strašnim trpljenjem je Jezus molil. Čez nekaj trenutkov mi je rekel: **Malo je oseb, ki s pristnimi čustvi premišljujejo moje trpljenje. Največ milosti podeljujem osebam, ki pobožno premišljujejo moje trpljenje.**
738 + **Celó moje milosti ne moreš sprejeti brez moje posebne pomoči – veš, kaj si.**
739 (159) Danes po svetem obhajilu sem Gospodu Jezusu zelo veliko povedala o osebah, ki so za mene zelo pomembne. Nenadoma sem zaslišala besede: **Moja hči, ne trudi se s tako zgovornostjo. Tiste, ki jih posebej ljubiš, tudi jaz posebej ljubim in jih iz naklonjenosti do tebe obsipavam s svojimi milostmi. Ljubo mi je, ko mi o njih govoriš, a ne delaj tega s prevelikim naporom.**
740 + O Odrešenik sveta, združujem se s tvojim usmiljenjem. Moj Jezus, združujem vse svoje trpljenje s tvojim in ga polagam v zakladnico Cerkve v korist duš.
741 Danes me je angel vodil v brezna pekla. To je kraj velike kazni. Njegovo področje je strašno veliko. Vrste muk, ki sem jih videla, so: prva muka, ki spada k peklu, je izguba Boga; druga – neprestani očitki vesti; tretja – ta usoda se ne bo nikoli spremenila; (160) četrta muka – ogenj, ki bo prešinjal dušo, a je ne bo uničil; to je strašna muka, to je čisto duhovni ogenj razvnet zaradi Božje jeze; peta muka – stalna tema, strašno zadušljiv vonj; čeprav je tema, se satani in pogubljene duše med seboj vidijo in vidijo vse zlo drugih in svoje; šesta muka – neprestana satanova družba; sedma muka – strašen obup, sovraštvo do Boga, zmerjanje, preklinjanje, bogokletje. To so muke, ki jih skupaj trpijo vsi pogubljeni, toda muk še ni konec. Obstajajo še posebne muke za duše, muke čutov: kakor je kakšna duša grešila, tako je mučena na strašen in nepopisen način. Tam so grozne podzemeljske jame in brezna mučenja, kjer se eno trpljenje razlikuje od drugega. Umrla bi ob pogledu na to strašno trpljenje, če bi me ne podpirala Božja vsemogočnost. Grešnik naj ve, s katerim čutom greši, s tistim bo kaznovan (161) vso večnost. O tem pišem po Božjem naročilu, da bi se nobena oseba ne izgovarjala, da ni pekla, ali s tem, da tam nihče ni bil in ne ve, kako je tam.
Jaz, sestra Favstina, sem po Božjem naročilu bila v peklenskih breznih, zato da bi ljudem povedala in pričala, da pekel je. O tem zdaj ne smem govoriti; imam Božje naročilo, naj to zapustim v pisni obliki. Satani so me zelo sovražili, toda po Božjem naročilu so me morali ubogati. To, kar sem napisala, je medla senca stvari, ki sem jih videla. Eno sem opazila: da je tam največ duš, ki niso verjele, da pekel obstaja. Ko sem prišla k sebi, si nisem mogla opomoči od groze, kako strašno tam duše trpijo. Prav zato še bolj goreče molim za spreobrnjenje grešnikov, neprestano nanje kličem Božje usmiljenje. O moj Jezus, raje bi do konca sveta trpela najhujše muke, kot da bi tebe z najmanjšim grehom žalila.

(162) + JMJ

742 Moja hči, če po tebi naročam, naj ljudje častijo moje usmiljenje, si se ti prva dolžna odlikovati z zaupanjem v moje usmiljenje. Od tebe zahtevam dela usmiljenja, ki morajo izhajati iz ljubezni do mene. Usmiljenje moraš izkazovati bližnjim vedno in povsod, temu se ne moreš ne odtegniti ne izgovarjati se ne opravičevati.
Dajem ti tri načine za izkazovanje usmiljenja bližnjim: prvi – delo; drugi – beseda; tretji – molitev; v teh treh stopnjah je zajeta polnost usmiljenja in je neizpodbitni dokaz ljubezni do mene. Na ta način duša slavi in poveličuje moje usmiljenje. Da, prva nedelja

[248] »Betanija« pomeni tu kraj počitka. V evangeljski Betaniji je Gospod Jezus imel prijatelje, kamor je rad prihajal, da bi se odpočil (prim. Jn 12,1-11).

po veliki noči je praznik usmiljenja, vendar mora biti tudi delo; naročam češčenje mojega usmiljenja s slovesnim obhajanjem tega praznika ter s češčenjem naslikane podobe. Po tej podobi bom dušam delil mnoge milosti. Podoba mora opozarjati na želje mojega usmiljenja, saj tudi najmočnejša (163) **vera brez del nič ne pomaga.** O moj Jezus, ti sam me v vsem podpiraj, saj vidiš, kako sem majhna, zato se opiram le na tvojo dobroto, o Bog.

+ Posebno izpraševanje vesti

743 Združenje z usmiljenim Kristusom. Ves svet objemam s svojim srcem, posebej daljne in preganjane dežele, zanje prosim usmiljenja.
Dva splošna sklepa:
Prvi – prizadevati si za notranjo tihoto in se strogo držati pravila molka.
Drugi – zvestoba notranjim navdihom; uresničevati jih v dejanjih, skladno s preudarkom duhovnega voditelja.
V tej bolezni želim poveličevati Božjo voljo. Kolikor bo v moji moči, si bom prizadevala (164) udeleževati se vseh skupnih vaj; za vsako težavo in trpljenje se bom goreče zahvaljevala Bogu.
744 + Pogosto čutim, da razen od Jezusa nimam od nikoder pomoči, čeprav večkrat zelo potrebujem pojasnil teh Gospodovih želja.
Danes zvečer sem nenadoma prejela Božje razsvetljenje o neki zadevi. Dvanajst let sem razmišljala o tej zadevi in je nisem mogla razumeti. Danes mi je Jezus dal spoznati, kako mu je bilo to zelo všeč.

Praznik Kristusa kralja [25. 10. 1936]

745 Pri sveti maši me je objel takšen notranji žar ljubezni do Boga in za reševanje duš, [da] tega ne morem izraziti. Čutim, da sem vsa v ognju, z orožjem usmiljenja se bom borila z vsakim zlom. Žge me hrepenenje po reševanju duš; tekam po vsem svetu počez in vzdolž in se spuščam do njegovih skrajnih meja, (165) do najbolj daljnih prostorov, da bi reševala duše. To delam z molitvijo in z žrtvijo. Želim, da bi vsaka duša slavila Božje usmiljenje, saj vsakdo izkuša učinek tega usmiljenja. Svetniki v nebesih slavijo Gospodovo usmiljenje, jaz ga želim slaviti že tu na zemlji in širiti njegovo čast, tako kakor Bog pričakuje od mene.
746 Spoznala sem, da bom v nekaterih najtežjih trenutkih sama, od vseh zapuščena, in takrat se moram postaviti po robu vsem viharjem in se z vso močjo svoje duše boriti, celo s tistimi, od katerih sem pričakovala pomoč.
Toda nisem sama, saj je Jezus z menoj, z njim se ničesar ne bojim. Dobro se zavedam vsega in vem, kaj Bog želi od mene. Trpljenje, preziranost, posmeh, preganjanje, poniževanje, to bo moj stalni delež, ne poznam druge poti; za iskreno ljubezen – nehvaležnost. Takšna je moja stezica, izhojena z Jezusovimi stopinjami.
(166) Moj Jezus, moja moč in moje edino upanje, samo v tebi je vse moje upanje; moje zaupanje ne bo ogoljufano.
747 Dan obnovitve zaobljub.[249] Božja navzočnost preplavlja mojo dušo ne samo na duhovni način, ampak to zaznavam celo telesno.
748 2. novembra [1936]. Zvečer po večernicah sem odšla na pokopališče.[250] Nekaj časa sem molila; tedaj sem zagledala eno od naših sester, ki mi je rekla: »V kapeli smo.« Razumela sem, da moram oditi v kapelo in tam moliti za prejem odpustkov. Naslednji dan sem med

[249] Obnova zaobljub po duhovnih vajah je bila določena za petek, 30. 10. 1936.
[250] Na pokopališče pri samostanskem vrtu.

sveto mašo videla, kako so se z oltarja k nebu dvignili trije beli golobi; razumela sem, da niso v nebesa šle samo te tri duše, ki sem jih videla, ampak mnoge druge, ki sploh niso umrle v naši ustanovi. O kako dober in usmiljen je Gospod.
749 (167) Pogovor z očetom Andraszem na koncu duhovnih vaj. Zelo me je začudila neka stvar, ki sem jo opazila med vsakim pogovorom z očetom Andraszem, ko sem iskala njegov nasvet in navodila, in sicer: opazila sem, da mi je oče Andrasz na vsa moja vprašanja, ki sem jih postavljala in ki mi jih je naročil Gospod, odgovarjal s táko jasnostjo in odločnostjo, kakor da bi že vse to sam doživel. O moj Jezus, če bi bilo več takšnih duhovnih voditeljev, bi duše pod takšnim vodstvom v kratkem času prispele do vrhov svetosti in bi ne zapravile tako velikih milosti. Neprestano se Bogu zahvaljujem za te velike milosti, da je v svoji dobroti blagovolil [postaviti] te svetleče stebre na poti mojega duhovnega življenja, ki mi osvetljujejo mojo pot, da ne bi tavala po krivih poteh in ne bi zamujala v prizadevanju za prisrčno združitvijo z Gospodom. Veliko ljubezen imam do Cerkve, ki vzgaja in vodi duše k Bogu.

750 (168) 31. 10. 1936. Pogovor z materjo vrhovno prednico[251]
Ko sem se pogovarjala z vrhovno prednico glede izstopa, sem prejela tak odgovor: »Če Gospod Jezus želi, da zapustite to skupnost, naj mi da kakšno znamenje, da on to naroča. Molite, sestra, za to znamenje, ker se bojim, da ne bi zapadli v kakšno prevaro, čeprav po drugi strani ne bi hotela nasprotovati Božji volji, niti se ji upirati, ker sama želim izpolniti Božjo voljo.« In tako sva se dogovorili, da še ostanem, dokler Gospod vrhovni predstojnici ne da spoznati, da on naroča, naj zapustim to skupnost.
751 In tako se je vsa zadeva še nekoliko odložila. Vidiš, Jezus, da je zdaj samo še od tebe odvisno. Popolnoma sem mirna kljub temu velikemu priganjanju; s svoje strani sem vse naredila, zdaj je vrsta na tebi, moj Jezus, s tem pa (169) bo tvoja zadeva postala javna. S svoje strani sem popolnoma združena s tvojo voljo, stori z menoj, kar ti je všeč, Gospod, daj mi le milost, da bi te čedalje bolj goreče ljubila. To mi je najljubše, ničesar ne želim, razen tebe – ti večna ljubezen. Nič zato, po katerih poteh me popelješ – ali bolečih ali radostnih. Želim te ljubiti vsak trenutek svojega življenja. Ukažeš iti, Jezus, izpolnjevati tvojo voljo – pojdem, ukažeš mi ostati – ostanem. Ni mi mar, kaj bom trpela v enem ali drugem primeru. O moj Jezus, če pojdem, vem, kaj moram zdržati in prenesti; pri polni zavesti soglašam s tem in z dejanjem volje že vse sprejemam. Ni mi mar, kaj je v tem kelihu zame pripravljeno. Zadošča mi, da vem, da mi ga je podala ljubeča Božja roka. Če me zavrneš s te poti in mi ukažeš ostati – bom kljub vsem notranjim nagnjenjem ostala. Če jih boš v duši še naprej (170) podpiral in me ohranjal v tem notranjem umiranju, četudi do konca življenja – sprejemam to s polno zavestjo volje in z ljubečo vdanostjo tebi, o moj Bog. Če ostanem, se skrijem v tvojem usmiljenju, moj Bog, tako globoko, da me nobeno oko ne bo več uzrlo. V svojem življenju želim biti kadilnica, napolnjena s skritim žarečim ogljem; dim, ki se dviga k tebi, živa Hostija, naj ti bo prijeten. V srcu čutim, da vsaka najmanjša žrtev razvnema plamen moje ljubezni do tebe, čeprav tako tiho in skrito, da ga nihče ne opazi.
752 Ko sem vrhovni predstojnici povedala, da Gospod skupnosti naroča molitev rožnega venca za ublažitev Božje jeze, mi je odgovorila, da za zdaj ne more uvajati takih novih molitev, ki niso potrjene. »Vendar mi dajte, sestra, ta rožni venec, mogoče ga pri kakšnem češčenju lahko zmolimo. Bomo (171) videle. Bilo bi dobro, če bi duhovnik dr. Sopoćko izdal kakšno brošurico s tem rožnim vencem, saj bi bilo dobro in lažje, če bi ga molili v skupnosti, ker tako – je nekoliko težje.«
753 Božje usmiljenje slavijo duše svetnikov v nebesih, ki so na sebi same spoznale to neskončno usmiljenje. Kar delajo te duše v nebesih – začenjam jaz že tu na zemlji. Slavila bom Boga za njegovo neskončno dobroto in se trudila, da bi druge duše spoznale in slavile neizrekljivo in nepojmljivo Božje usmiljenje.

[251] Z m. Michaelo Moraczewsko.

754 + Gospodova obljuba: **Tiste, ki bodo molili ta rožni venec, bo objelo moje usmiljenje v življenju, zlasti pa ob smrtni uri.**
755 O moj Jezus, nauči me, da bom vsakemu, ki me bo za to prosil, odprla globine usmiljenja in ljubezni. Jezus, moj voditelj, ti me nauči, da bodo vse moje molitve in dela nosila na sebi pečat tvojega usmiljenja.
756 (172) 18. 11. 1936. Danes sem se trudila, da bi opravila vse svoje vaje do blagoslova, ker sem se počutila bolj bolna kot navadno. Zato sem takoj po blagoslovu odšla počivat; toda ko sem prišla v spalnico, sem na znotraj takoj spoznala, da moram oditi v celico sestre N., ker potrebuje pomoč. Takoj sem odšla v to celico in sestra N. mi je rekla: »O kako dobro, da vas je Bog poslal sem.« Govorila je s tako tihim glasom, da sem jo komaj slišala. Dejala mi je: »Sestra, prosim, prinesite mi malo čaja z limono, ker sem tako žejna, pa se ne morem ganiti, ker zelo trpim.« In res je zelo trpela in imela visoko vročino. Postregla sem ji in s to [skodelico] čaja je ovlažila žejna usta. Ko sem stopila v svojo celico, je mojo dušo obdala velika ljubezen do Boga in spoznala sem, kako zelo je treba biti pozoren na notranje navdihe in jim zvesto slediti; zvestoba eni milosti privabi naslednje.
757 (173) 19. 11. [1936]. Danes sem pri sveti maši zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je rekel: **Bodi mirna, moja hči, vidim tvoja prizadevanja, ki so mi zelo prijetna. –** In Gospod je izginil, bil je čas prejema svetega obhajila. Po prejemu sv. obhajila sem nenadoma zagledala dvorano zadnje večerje in v njej Gospoda Jezusa z apostoli. Videla sem ustanovitev najsvetejšega zakramenta. Jezus mi je dovolil, da sem prodrla v njegovo notranjost in spoznala njegovo mogočno veličastvo in obenem njegovo veliko ponižanje. Čudežna luč, ki mi je dopustila, da sem spoznala njegovo veličastvo, mi je obenem razkrila, kaj je v moji duši.
758 Jezus mi je dal spoznati globine svoje tihote in ponižnosti in mi dal razumeti, da prav to izrecno pričakuje od mene. V svoji duši sem začutila Božji pogled, ki me je napolnil z nepojmljivo ljubeznijo; razumela sem, da je Gospod z ljubeznijo gledal na moje kreposti in junaške napore, in spoznala, da to privlači Boga v moje srce. Spoznala sem, da ne zadošča prizadevanje samo za navadne kreposti, ampak si moram prizadevati (174) za junaške kreposti; čeprav bo to na zunaj povsem preprosta zadeva, bo po načinu drugačna, vidna le Gospodovim očem. O moj Jezus, to, kar sem napisala, je le bleda senca [tistega], kar sem spoznala v svoji duši, to pa so čisto duhovne zadeve. Da bi nekaj tega, kar mi daje Gospod spoznati, mogla zapisati, moram uporabiti take besede, s katerimi sploh nisem zadovoljna, ker ne ustrezajo resničnosti.
759 Ko sem prvič prejela to trpljenje,[252] je bilo takole: Po letnih zaobljubah[253] sem nekega dne med molitvijo zagledala veliko svetlobo. Iz te svetlobe so prihajali žarki, ki so me objeli, in takrat sem začutila strašno bolečino v rokah, v nogah ter na strani in trnje trnove krone. Te bolečine sem čutila pri sveti maši ob petkih, a zelo kratek hip. To se je ponavljalo nekaj petkov in pozneje nisem čutila nobenih bolečin prav do zdaj, to je, do konca septembra tega leta. (175) V času te bolezni sem ob petkih pri sveti maši čutila, kako so me prevzele enake bolečine; in [to] se ponavlja vsak petek, včasih pa tudi ob srečanju z dušo, ki ni v stanju milosti. Čeprav je to redko – [in] ta bolečina traja zelo kratko – je vendar strašno in brez Božje milosti je ne bi mogla prenesti. Na zunaj pa nimam nobenih znamenj bolečin. Kaj bo dalje – ne vem. Vse to za duše…
760 21. 11. [1936]. Jezus, vidiš, da nisem ne hudo bolna ne prav zdrava. V dušo mi vlivaš gorečnost za delovanje, jaz pa nimam moči. V meni gori žar tvoje ljubezni, in kar ne morejo storiti moje telesne moči, nadomesti ljubezen.
761 Jezus, moja duša je polna hrepenenja in zelo si želim zediniti se s teboj, toda tvoja dela me zadržujejo. Število duš, ki ti jih moram pripeljati, še ni doseženo. Želim si naporov, trpljenja; naj se v meni izpolni vse, kar si mi (176) pred veki namenil – o moj Stvarnik in

[252] Gl. Dn. št. 46.
[253] S. Favstina je začasne zaobljube (imenujejo jih letne) izrekla 30. 4. 1928.

Gospod. Razumem le tvojo govorico, ta mi edina daje moč. Tvoj Duh, o Gospod, je duh miru, in moje globine nič ne vznemirja, ker ti tam prebivaš, Gospod.
Vem, da sem pod tvojim skrbnim pogledom, Gospod. Ne raziskujem boječe tvojih načrtov, ki jih imaš z menoj. Moja stvar je, da vse sprejemam iz tvoje roke; ničesar se ne bojim, čeprav divja vihar in grozne strele udarjajo okoli mene. Tedaj se čutim osamljeno, toda moje srce te čuti, moje zaupanje pa raste in vidim vso tvojo vsemogočnost, ki me podpira. S teboj, Jezus, grem skozi življenje, sredi mavric in neviht z veselim vzklikanjem, pojoč pesem tvojega usmiljenja. Ne umolknem v svojem spevu ljubezni, dokler ga ne povzame angelski zbor. Nobene moči ni, ki bi me zadržala v hitenju k Bogu. Vidim, da celo predstojniki vedno ne razumejo poti, po kateri me vodi Bog, in ne čudim se temu.
762 (177) V nekem trenutku sem videla duhovnika Sopoćka v molitvi, ko je preudarjal te zadeve.[254] Videla sem, kako se je nenadoma zarisal krog svetlobe nad njegovo glavo. Čeprav naju ločuje prostranstvo, ga pogosto vidim, posebno ko kljub utrujenosti dela za pisalno mizo.
763 22. 11. [1936]. Danes mi je Gospod Jezus pri sveti spovedi spregovoril po ustih nekega duhovnika. Ta duhovnik ni poznal moje duše, jaz pa sem se samo obtožila grehov, vendar mi je rekel: »Zvesto izpolnjuj vse, kar ti Gospod naroča, kljub težavam. Vedi, čeprav bi se ljudje nate jezili, se Jezus nate ne jezi in se nikoli ne bo jezil. Ne oziraj se na človeške razloge.« V prvem trenutku me je ta nasvet presenetil. Toda spoznala sem, da mi po njem govori Gospod in da se on sam tega malo zaveda. O sveta skrivnost, kako velike zaklade skrivaš v sebi. O sveta vera, moj kažipot.
764 (178) 24. 11. – Danes sem prejela pismo duhovnika Sopoćka.[255] Iz pisma sem spoznala, da vso zadevo vodi Bog sam, in kakor jo je Gospod začel, tako jo bo Gospod tudi vodil; čim večje težave vidim, tem bolj sem mirna. O, če bi v tej zadevi ne bilo velike Božje slave in koristi za mnoge duše, bi satan toliko ne nasprotoval, toda on zaznava, kaj bo s tem izgubil. Zdaj sem spoznala, da satan najbolj sovraži usmiljenje, to je zanj največje trpljenje, vendar Gospodova beseda ne premine, Božja govorica je živa. Težave ne bodo uničile Božjih del, temveč jih bodo razodele, da so Božja …
765 Nekoč sem zagledala samostan nove skupnosti. Ko sem tako hodila in si vse ogledovala, sem nenadoma opazila trumo otrok, ki niso bili starejši od pet do enajst let. Ko so me zagledali, so me obstopili in začeli glasno klicati: »Brani nas pred zlom«! (179) in odvedli so me v kapelo, ki je bila v tem samostanu. Ko sem vstopila, sem v njej zagledala trpečega Gospoda Jezusa; Jezus me je ljubeznivo pogledal in mi rekel, da ga **otroci hudo žalijo – ti jih brani pred zlom**. Od takrat molim za otroke, toda čutim, da ne zadošča samo molitev.
766 O moj Jezus, ti veš, koliko truda je treba, da bi se odkrito in iskreno družili s tistimi, pred katerimi naša narava beži, ali s tistimi, ki so nam hote ali nehote prizadeli bolečino – po človeško je to nemogoče. V takšnih trenutkih si bolj kot kadar koli prizadevam odkriti v tisti osebi Gospoda Jezusa in zaradi Jezusa storim vse za tiste osebe. Pri takih dejanjih je ljubezen čista, takšna vaja v ljubezni daje duši stanovitnost in moč. Od človeških bitij nič ne pričakujem, zato ne doživljam nobenih prevar, vem, da [je] človeško bitje samo po sebi ubogo (180) – in kaj naj bi od njega pričakovala? Bog mi je vse, vse želim ocenjevati glede na Boga.
767 + Moje druženje z Gospodom je zdaj popolnoma duhovno, moje duše se je dotaknil Bog in vsa se pogreza vanj, prav do pozabljanja nase. Popolnoma prežeta z Bogom tone v njegovi lepoti, vsa tone v njem – ne znam tega opisati, ker pri pisanju uporabljam občutke, a tam, v tem združenju, čutila ne delujejo, to je zlitje Boga in duše, to je globoko življenje v Bogu, kamor je duši dopuščeno, da se tega z besedami ne da izraziti. Ko se duša vrne v običajno življenje, vidi, da je to življenje mrak, megla, zaspana zmeda, kakor povit dojenček. V takih trenutkih duša samo prejema od Boga, saj sama nič ne dela, ne okuša najmanjšega napora, vse v njej dela Bog. Ko se vrne v svoje običajno stanje, spozna, da ni v njeni (181) moči ostati še

[254] Moremo domnevati, da je duhovnik Michał Sopoćko razmišljal o zadevah širjenja češčenja Božjega usmiljenja, o ustanovitvi praznika Božjega usmiljenja in o zasnovi nove skupnosti.
[255] Pismo, datirano 21. 11. 1936, v njem duhovnik Michał Sopoćko obvešča s. Favstino o razširjanju češčenja Božjega usmiljenja in o zadevah, povezanih z ustanovitvijo nove skupnosti.

naprej v tem združenju. Ti trenutki so kratki, kajti duša ne more dolgo biti v tem stanju [združitve z Bogom], ker bi se sicer po sili razmer vsa za vedno osvobodila telesnih spon – a jo pri življenju čudežno ohranja Bog. Bog daje duši jasno spoznanje, kako zelo jo ljubi, kot da bi bila edini predmet njegovega ugajanja. Duša to spoznava jasno kakor brez zastora, v diru se vzpenja k Bogu, a se počuti kakor otrok; ve, da to ni v njeni moči, zato se Bog skloni k njej in jo združuje s seboj na način ..., tu moram umolkniti, ker tega, kar duša doživlja – ne znam opisati.
768 Čudno je to, da duša doživlja združitev z Bogom, ne zna pa tega dovolj natančno opredeliti in določiti, toda ko se sreča s podobno dušo, se v teh zadevah čudovito razumeta, čeprav brez veliko besed. Duša, ki je na tak način združena z Bogom, zlahka prepozna sebi podobno dušo, čeprav (182) ji ta ne odkriva svoje notranjosti, temveč se z njo samo običajno pogovarja; to je kakor duhovno sorodstvo. Tako združenih duš z Bogom ni veliko, manj kot si mislimo.
769 Opazila sem, da Gospod takšne milosti dušam podeljuje v dva namena: prvič, če mora oseba brezpogojno izpolniti kakšno veliko nalogo, kar po človeški presoji presega njene moči. V drugem primeru, tako sem opazila, jih Bog podeljuje za vodenje in pomiritev podobnih oseb, čeprav lahko Bog te milosti podeli, kakor hoče in komur hoče. Te milosti sem opazila pri treh duhovnikih. Eden od njih je škofijski duhovnik, druga dva pa sta redovnika; in dve redovnici [sta prejeli te milosti], toda ne v enaki meri.
770 Kar zadeva mene, sem to milost prejela prvič, in to za kratek trenutek, v osemnajstem[256] letu življenja, v osmini praznika Rešnjega telesa med večernicami, ko sem Gospodu Jezusu prisegla zaobljubo večne (183) čistosti. Tedaj sem še živela v svetu, vendar sem kmalu vstopila v samostan. Ta milost je trajala le kratek trenutek, toda njena moč je bila velika. Po tej milosti je nastopil dolg premor. Res je, da sem med tem premorom od Gospoda prejela številne milosti, toda druge stopnje. Bil je to čas preizkušenj in očiščevanja. [Te] preizkušnje so bile tako boleče, da je moja duša izkusila popolno zapuščenost od Boga, ostala pogreznjena v tako velikih teminah. Spoznala sem in razumela, da me iz teh muk nihče ne more rešiti ne izvleči, niti me ne [more] razumeti. Bila sta dva trenutka, ko je bila moja duša pogreznjena v obup: enkrat pol ure, drugič tri četrt ure. Kar zadeva milosti, ne morem natančno opisati njihove veličine kakor tudi ne Božjih preizkušenj, čeprav bi uporabila ne vem kakšne besede, vse to je bleda senca. Kakor me je Gospod potopil v to trpljenje, tako me je iz njega tudi izpeljal. Trajalo je to nekaj let in spet sem prejela izredno milost združenja, (184) ki traja vse do danes. V tem ponovnem združenju so bili krajši presledki. Vendar zdaj že nekaj časa ne doživljam nobene prekinitve, ampak se vedno globlje pogrezam v Boga. Velika svetloba, ki razsvetljuje razum, daje spoznati veličino Boga; ne kakor prej, ko sem v njem morala spoznavati posamezne lastnosti – zdaj je drugače: v trenutku spoznavam celotno bistvo Boga.
771 Duša v istem trenutku vsa tone vanj in okuša zelo veliko srečo[257] kakor izvoljenci v nebesih. Čeprav izvoljenci v nebesih gledajo Boga iz obličja v obličje in so popolnoma srečni, vendar njihovo spoznanje Boga ni enako, to mi je dal Bog spoznati. To globlje spoznanje se začenja po meri milosti že tu na zemlji, a je večji del odvisno od naše zvestobe tej milosti. Vendar duša, ki je deležna te nepojmljive milosti združenja, ne more reči, da vidi Boga iz obličja v obličje, tu je še prav tanek zastor vere, a tako tanek, (185) da duša lahko reče, da vidi Boga in se z njim pogovarja. Je pobožanstvena. Bog daje duši spoznati, kako zelo jo ljubi. Duša pa vidi, da boljše in bolj svete duše, kakor je ona, niso prejele te milosti, zato jo prevzema sveto začudenje in jo ohranja v globoki ponižnosti. Pogreza se v svoji ničnosti in svetem začudenju, a bolj ko se ponižuje, bolj tesno se z njo Bog združuje in se k njej sklanja. Duša je v tem trenutku kakor skrita, njena čutila so nedejavna, v istem trenutku spoznava

---

[256] S. Favstina se je pri preverjanju svoje starosti najbrž zmotila, saj je, kot se sama spominja v *Dnevniku* (št. 15), to milost prejela l. 1925, med osmino praznika svetega Rešnjega telesa. Ker se je rodila l. 1905, je torej leta 1925 bila stara 20 let, ne 18 (Gl. Dn. št. 16 in opombo 14).

[257] Besedo »duša« je v poljskem originalu avtorica že drugič pomotoma vstavila za besedo »sreča.«

Boga in tone v njem. Spoznava vso globino Nepojmljivega in čim globlje je to spoznanje, tem bolj goreče duša po njem hrepeni.
772 Globoka je vzajemnost duše z Bogom. Ko duša prihaja [iz] svoje skritosti, so čutila deležna tega, kar je uživala duša; tudi to je velika Božja milost, ni pa čisto duhovna. Čutila pri tem nimajo prednosti. Vsaka milost daje duši moč in trdnost za delovanje, pogum za trpljenje. Oseba dobro ve, kaj Bog od nje želi, in kljub nasprotovanju izpolnjuje (186) njegovo sveto voljo.
773 Vendar oseba v teh zadevah ne more sama delovati. Slediti mora nasvetu razsvetljenega spovednika, sicer lahko zaide, ali pa nima od tega nobene koristi.
774 + Dobro razumem, moj Jezus: kakor se bolezen meri s toplomerom, visoka vročina pa nam govori o stopnji bolezni, tako je v duhovnem življenju trpljenje toplomer, ki meri Božjo ljubezen v duši.
775 + Moj cilj je Bog… A moja sreča je spolnitev Božje volje in nič na tem svetu mi ne more skaliti te sreče, nobena sila in nobena moč.
776 Danes je bil Gospod pri meni v celici in mi je rekel: **Moja hči, ne bom te več dolgo pustil v tej skupnosti. To ti pravim zato, da bi bolj prizadevno uporabljala milosti, ki ti jih dajem.**
777 (187) 27. 11. [1936]. Danes sem bila v duhu v nebesih in sem ogledovala te nepojmljive lepote in srečo, ki nas čaka po smrti. Videla sem, kako vsa ustvarjena bitja neprestano izkazujejo Bogu čast in slavo. Videla sem, kako je v Bogu velika sreča, sreča, ki se razliva na vsa ustvarjena bitja, jih osrečuje, in kako se vsa slava in čast vračata od osrečitve k Izviru. V Božje globine prodirata, zroč notranje življenje Boga – Očeta, Sina in Svetega Duha – ki ga nikoli ne doumeta in mu ne sežeta do dna.
Ta izvir sreče je v svojem bistvu nespremenljiv, a vedno znova žubori in osrečuje vsako bitje. Zdaj lahko razumem sv. Pavla, ki je rekel: »Oko ni videlo, uho ni slišalo in v človeško srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.«
778 In Bog mi je dal spoznati eno, edino stvar, ki ima v njegovih očeh neskončno vrednost, to je Božja ljubezen, ljubezen, ljubezen in še enkrat ljubezen – in z enim samim dejanjem (188) čiste Božje ljubezni se ne more primerjati nič. S kakšno nepojmljivo naklonjenostjo Bog obdarja osebe, ki ga iskreno ljubijo. O srečna oseba, ki že tu na zemlji uživa njegovo posebno naklonjenost, a to so male, ponižne duše.
779 To je veliko Božje veličastvo, ki sem ga globlje spoznala, ki ga slavijo nebeški duhovi po stopnji milosti in hierarhiji, po kateri se delijo. Ko je moja duša videla moč in veličino Boga, je ni prevzela ne groza ne strah, ne – sploh ne. Mojo dušo sta napolnila mir in ljubezen, in bolj ko spoznavam Boga, bolj se veselim, da je takšen. Zelo se veselim njegove veličine in svoje majhnosti, saj zato, ker sem majhna, me Bog nosi na svojih rokah in me priklepa k svojemu srcu.
780 O moj Bog, kako se mi smilijo ljudje, ki ne verujejo v večno življenje, kako molim zanje, da bi tudi nje objel žarek usmiljenja in da bi jih Bog nežno stisnil v očetovsko naročje. O ljubezen, o kraljica. –
781 Ljubezen ne pozna bojazni. (189) Gre skozi vse angelske zbore, ki stražijo pred Božjim prestolom. Ne ustraši se nikogar; doseže Boga in tone v njem kot v edinem zakladu. Kerub z ognjenim mečem, ki varuje raj, nima moči nad njo. O čista Božja ljubezen, kako si velika in neprimerljiva. O če bi ljudje spoznali tvojo moč.
782 + Danes sem zelo slabotna, niti premišljevanja ne morem opraviti v kapeli, ampak moram leči. O moj Jezus, ljubim te in te želim slaviti s svojo slabostjo. Popolnoma se predajam tvoji sveti volji.
783 + Zelo moram biti čuječa, posebej danes, ker me je začela navdajati pretirana občutljivost za vse. Danes me motijo stvari, na katere pri zdravju sploh ne bi bila pozorna. O moj Jezus, moj ščit in moja moč, podeli mi milost, da iz teh okoliščin izidem kot zmagovalka. O moj Jezus, z močjo tvoje ljubezni me spremeni v sebe, da bom postala vredno orodje za oznanjanje tvojega usmiljenja.

784 (190) + Zahvaljujem se Bogu za to bolezen in slabo telesno počutje, ker imam čas za pogovor z Gospodom Jezusom. Moja radost je v tem, da bi dolgo časa preživela pod nogami skritega Boga. Ure pa mi minevajo kot minute, ne da bi vedela, kdaj. Čutim, da v meni plameni žar, in ne razumem drugačnega življenja kakor življenje žrtve, ki priteka iz čiste ljubezni.
785 29. 11. [1936]. Božja Mati me je poučila, kako naj se pripravim za praznik Božjega rojstva. Danes sem jo videla brez Deteta Jezusa. Rekla mi je: »Moja hči, prizadevaj si za molk in ponižnost, da se bo Jezus, ki vedno prebiva v tvojem srcu, mogel odpočiti. Časti ga v svojem srcu, ne zapuščaj svoje notranjosti. Izprosila ti bom, moja hči, to vrsto milosti za notranje življenje, da ne boš zapuščala svoje notranjosti, na zunaj pa boš izpolnila vse svoje dolžnosti še z večjo natančnostjo. Vedno prebivaj z njim v svojem srcu, on bo tvoja moč. Z ustvarjenimi bitji vzdržuj [stike] le toliko, kolikor je to nujno potrebno (191) in tvoja dolžnost. Živemu Bogu si prijetno prebivališče, v katerem v ljubezni in zadovoljstvu on trajno prebiva. Živa Božja navzočnost, ki jo čutiš na bolj živ in jasen način, te bo okrepila v tem, kar sem ti povedala. Trudi se, da boš do božiča tako ravnala kakor doslej, pozneje pa ti bo on sam dal spoznati, kako se boš z njim družila in zedinjala.«
786 30. 11. [1936]. Danes med večernicami je bolečina prevzela mojo dušo. Vidim, da to delo v vsakem oziru presega moje moči. Sem majhen otrok spričo veličine naloge in samo na izrecno Božje naročilo se lotevam uresničitve, po drugi strani pa so mi celo te velike milosti postale breme, ki ga komaj prenašam. Vidim nezaupanje nadrejenih in različne dvome ter nezaupljivost, ki se iz tega razloga zgrinjajo name. Moj Jezus, vidim, da so tudi tako velike milosti lahko trpljenje, a vendar je tako; (192) trpljenje s takim povodom ne le more biti, ampak tudi mora biti znamenje Božjega delovanja. Dobro razumem, če ne bi Bog sam krepil duše v različnih preizkušnjah, si sama ne bi znala pomagati; in tako je sam Bog njena zaščita. Ko sem med večernicami in naprej premišljevala o tej nekakšni mešanici trpljenja in milosti, sem zaslišala glas najsvetejše Matere: »Vedi, moja hči, čeprav sem bila povzdignjena v dostojanstvo Božje Matere, mi je vendar sedem mečev trpljenja presunilo srce. Nič ne stori v svojo obrambo, vse prenašaj ponižno, Bog sam te bo branil.«

787 1. 12. [1936]. Enodnevna duhovna obnova

Danes med jutranjim premišljevanjem mi je Gospod dal spoznati in jasno razumeti nespremenljivost svojih želja. Jasno vidim, da me nihče ne more odvezati dolžnosti uresničevanja spoznane Božje volje. Pomanjkanje zdravja in telesnih moči ni zadosten razlog in me ne oprošča (193) tega dela, ki ga Gospod sam vodi. Biti moram le orodje v njegovi roki. Torej, o Gospod, tu sem, da bi uresničila tvojo voljo, ukazuj mi po svojih večnih namenih in lastni volji; le milosti mi daj, da bi ti bila vedno zvesta.
788 Ko sem se pogovarjala s skritim Bogom, mi je dal spoznati in razumeti, da mi ni treba veliko premišljevati in se bati težav, ki me bodo lahko doletele. **Vedi to, da sem s teboj, jaz povzročam težave in jaz jih premagujem, nenaklonjena razpoloženja ljudi v tej zadevi lahko v trenutku spremenim v naklonjena.** – V današnjem premišljevanju mi je Gospod veliko pojasnil, čeprav ne pišem vsega.
789 Vedno dajati prednost drugim v vseh okoliščinah, posebej pri rekreaciji, mirno poslušati, ne prekinjati, čeprav bi mi eno in isto desetkrat povedali. Nikoli ne bom vprašala za stvar, ki me zelo zanima.
790 (194) Sklep: Še naprej enako – to je, združevati se z usmiljenim Kristusom.

Splošni sklep: notranja tihota, molk.

791 Skrij me, Jezus, v globine svojega usmiljenja in takrat naj me sodi moj bližnji, kot mu je všeč.
792 Nikoli ne govoriti o svojih doživetjih. V trpljenju iskati olajšanje v molitvi, pri najmanjših dvomih iskati nasvet samo pri spovedniku. Imeti vedno srce odprto za sprejemanje trpljenja drugih, svoje trpljenje potopiti v Božje Srce, da bi se, kolikor je mogoče, ne odražalo navzven.
Prizadevati si vedno za ravnovesje, čeprav bi bile okoliščine še tako vznemirljive. Sebi ne dovoliti skalitve notranjega miru in tihote. Nič se ne more primerjati z dušnim mirom. Ko [bi] mi kaj neupravičeno očitali – se ne bom opravičevala; če bo mati prednica (195) hotela izvedeti resnico o moji upravičenosti ali neupravičenosti, ni nujno, da to izve od mene. Moja naloga je, da vse sprejemam z notranjim razpoloženjem ponižnosti.
Ta advent bom po napotilih Božje Matere preživela v tihoti in ponižnosti.
793 Trenutke preživljam z najsvetejšo Materjo. Z velikim hrepenenjem pričakujem Gospodov prihod. Moje želje so velike. Želim, da bi vsi narodi spoznali Gospoda, želim vse narode pripraviti na sprejem učlovečene Besede. Jezus, stori, da izvir tvojega usmiljenja privre z večjim obiljem, saj je človeštvo zelo bolno in bolj kot kadar koli potrebuje tvojega usmiljenja. Ti si nepojmljivo morje usmiljenja za nas grešnike, in čim večja je naša beda, tem večjo pravico imamo do tvojega usmiljenja. Ti si po svojem neskončnem usmiljenju osrečujoč izvir za vsa ustvarjena bitja.
794 (196) Danes [9. 12. 1936] odpotujem na zdravljenje v Prądnik, prav blizu Krakova. Tam moram ostati tri mesece. Velika skrb predstojnikov, posebej naše ljubljene vrhovne matere, ki zelo skrbi za bolne sestre, me pošilja tja. Sprejela sem to milost zdravljenja, a sem popolnoma predana Božji volji, naj Bog naredi z menoj, kakor mu je všeč.
795 Ničesar ne želim, razen izpolnitev njegove svete volje. Družim se z Božjo Materjo in zapuščam Nazaret; odhajam v Betlehem, tam bom preživela božični praznik med neznanimi, toda z Jezusom, Marijo in Jožefom, ker je taka Božja volja. Prizadevam [si], da bi v vsem izpolnila Božjo voljo; ne želim si bolj ozdravljenja kakor smrti, popolnoma se izročam njegovemu neskončnemu usmiljenju in živim kakor majhen otrok v največjem miru. Prizadevam si le za to, da bi bila moja ljubezen do njega vedno globlja in čistejša, da bi bila radost za njegov Božji pogled…
796 (197) Gospod mi je rekel, da bi rožni venec [božjega usmiljenja] molila vseh devet dni pred praznikom usmiljenja. Začeti je treba na veliki petek. **V tej devetdnevnici bom dušam podelil vsakršne milosti.**
797 Ko me je nekoliko prevzel strah, da bom morala tako dolgo biti sama zunaj skupnosti, mi je Jezus rekel: **Ne boš sama, saj sem s teboj, vedno in povsod; ob mojem Srcu se ne boj ničesar. Sam sem povzročitelj tvojega potovanja. Vedi, da moje oko z veliko pozornostjo spremlja vsak vzgib tvojega srca. Jemljem te v samoto, da bi sam oblikoval tvoje srce po svojih prihodnjih namenih. Česa se bojiš? Če si z menoj, kdo se te bo upal dotakniti? Toda zelo se veselim, ko mi govoriš o svojih dvomih. Moja hči, vse mi povej čisto preprosto in po človeško, s tem mi napravljaš veliko veselje; razumem te, saj sem Bog in človek.** (198) **Ta preprosta govorica tvojega srca mi je ljubša kakor hvalnice, zložene meni v čast. Vedi, moja hči, čim bolj je preprosta tvoja govorica, tem bolj me privlačiš. Toda zdaj bodi mirna ob mojem Srcu, odloži pero in se pripravi za odhod.**
798 9. 12. 1936. Danes zjutraj sem odpotovala v Prądnik. Odpeljala me je sestra Krizostoma. Imam svojo sobico in sem čisto podobna kakšni karmeličanki. Ko je sestra Krizostoma odšla in sem ostala sama, sem se potopila v molitev, in se posebej predala v varstvo Božji Materi. Ona sama je vedno z menoj, kot dobra Mati spremlja vsa moja doživetja in napore.
799 Nenadoma sem zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je rekel: **Bodi mirna, moj otrok, vidiš, da nisi sama. Moje Srce bedi nad teboj.** Jezus me je v odnosu do neke osebe napolnil z močjo, v duši čutim moč.

800 (199) Nravno načelo

Če človek ne ve, kaj je boljše, je treba razmisliti, preudariti in se posvetovati, ker z negotovostjo v vesti človek ne sme delovati. V negotovosti si je treba reči: kar koli storim, bo dobro, ker imam namen delati dobro; Gospod Bog bo sprejel, kar mi pojmujemo kot dobro – to tudi Gospod Bog sprejme in prizna za dobro. Ni se treba vznemirjati, če se zadeva čez čas ne izkaže kot dobra. Gospod Bog gleda na namen, s kakršnim jo začenjamo, in jo bo po tem nagradil. To je načelo, ki se ga moramo držati.
801 Še danes sem šla h Gospodu na kratek obisk,[258] preden sem legla. Moj duh je potonil v Gospoda kakor v moj edini zaklad, in moje srce si je za nekaj trenutkov odpočilo pri Srcu mojega Ženina. Prejela sem spoznanje, kako ravnati s svojim okoljem, in vrnila sem se v svojo samoto. Zdravnik[259] me je vzel v svoje varstvo. Okoli sebe vidim dobrohotna srca.
802 (200) 10. 12. [1936]. Danes sem zgodaj vstala in še pred sveto mašo sem opravila premišljevanje. Tu je sveta maša ob šestih. Po svetem obhajilu je moj duh utonil v Gospodu kot v edinem predmetu moje ljubezni. Počutila sem se kot vsrkana od njegove vsemogočnosti. Ko sem se vrnila v svojo samoto, mi je postalo slabo in sem morala takoj leči. Sestra[260] mi je prinesla kapljice, vendar sem se ves dan slabo počutila. Zvečer sem se trudila opraviti molitveno uro, vendar je nisem mogla, samo družila sem se s trpečim Jezusom.
803 Moja soba-samica je poleg sobe za moške; nisem vedela, da so moški take klepetulje; od zgodnjega jutra do pozne noči govorijo o različnih rečeh, veliko bolj tiho je v ženski dvorani. Vedno to [klepetavost] očitajo ženskam – vendar sem imela priložnost prepričati se [o nasprotnem]. Težko se mi je zbrati v molitvi ob tem smehu in šalah. Takrat, ko me Božja milost popolnoma osvoji, (201) me ne motijo, ker takrat ne vem, kaj se godi okoli mene.
804 Moj Jezus, kako malo se ti ljudje pogovarjajo o tebi; o vsem, samo ne o tebi, Jezus. Toda kakor malo govorijo, tako gotovo tudi sploh ne mislijo; ves svet jih zanima, o tebi, Stvarnik, pa molčijo. Žalostna sem, Jezus, ko vidim to veliko brezbrižnost in nehvaležnost ustvarjenih bitij. O moj Jezus, zanje te želim ljubiti in ti s svojo ljubeznijo zadoščevati.

805 Brezmadežno spočetje Božje Matere

Od zgodnjega jutra sem čutila bližino najsvetejše Matere. Pri sveti maši sem jo zagledala tako krasno in lepo, da nimam besed, ki bi mogle opisati vsaj delček te lepote. Bila je vsa bela, prepasana z modrim pasom, tudi plašč je bil modre barve, na glavi je imela krono. Iz vsega nastopanja je izhajal nepojmljiv sijaj.- »Kraljica nebes in zemlje sem, predvsem pa vaša Mati.« – Priklenila me je na svoje srce in rekla: »Vedno sočustvujem s teboj.« – Začutila sem (202) moč njenega brezmadežnega srca, ki je preplavila mojo dušo. Zdaj razumem, zakaj sem se že dva meseca pripravljala na ta praznik in ga pričakovala s takšnim hrepenenjem. Od danes si bom prizadevala za kar največjo čistost duše, da bi žarki Božje milosti odsevali v vsej svetlobi. Želim biti kristal, da bi ugajala njegovim očem.
806 + Tega dne sem videla nekega duhovnika, obdanega s sijem, ki se je z Marije zlival nanj; ta oseba gotovo ljubi Brezmadežno.
807 Čudovito hrepenenje je objelo mojo dušo; čudim se, da ne loči duše od telesa. Hrepenim po Bogu, v njem želim potoniti. Razumem, da sem v strašnem izgnanstvu. Moja duša z vso močjo silno hrepeni po Bogu. O prebivalci moje domovine, spomnite se izgnanke – kdaj bo tudi zame padel zastor. Čeprav vidim (203) in približno čutim, kako tanek zastor me oddaljuje od Gospoda, ga želim gledati iz obličja v obličje – toda vse naj se zgodi po tvoji volji.

---

[258] To pomeni nekajminutno češčenje Gospoda Jezusa v najsvetejšem zakramentu.
[259] Dr. Adam Silberg.
[260] Sestra Dawida (Antonina Cedro, roj. 17. 9. 1898) iz skupnosti služabnic najsvetejšega Srca Gospoda Jezusa (srcevke). Sestre te skupnosti so delale v bolnišnici na Prądniku.

808 11. 12. Danes se nisem mogla udeležiti celotne svete maše. Bila sem le pri pomembnejših delih, a takoj po svetem obhajilu sem se vrnila v svojo samoto. Nenadoma me je objela Božja navzočnost in v tem trenutku sem za hipec začutila Gospodovo trpljenje. Tedaj sem globlje spoznala delo usmiljenja.
809 Ponoči sem se nenadoma zbudila in spoznala, da me neka oseba prosi za molitev in da je močno potrebna molitve. Prav kratko, vendar iz vse duše, sem zanjo prosila Gospoda milosti.
810 Naslednji dan, že po dvanajsti uri, ko sem stopila v dvorano, sem zagledala umirajočo osebo in zvedela, da se je agonija začela že ponoči. Ugotovila sem, da je bilo to tedaj, (204) ko me je prosila za molitev. Nenadoma sem zaslišala v duši glas: **Zmoli rožni venec, ki sem te ga naučil.** Stekla sem po rožni venec in pokleknila ob umirajoči ter začela z vso gorečnostjo moliti ta rožni venec. Nenadoma je umirajoča odprla oči in se ozrla name; še preden sem zmolila cel rožni venec, je umrla v čudovitem miru. Goreče sem prosila Gospoda, naj izpolni obljubo, ki mi jo je dal glede molitve tega rožnega venca. Gospod mi je dal spoznati, da je ta duša prejela milost, ki mi jo je Gospod obljubil. To je bila prva oseba, ki je okusila Gospodovo obljubo. Čutila sem, kako je moč usmiljenja objela to dušo.
811 Ko sem stopila v svojo samoto, sem zaslišala besede: **Vsako osebo, ki bo molila ta rožni venec, bom ob smrtni uri branil kakor svojo čast. Ko bodo drugi molili ta rožni venec ob umirajočem, bo duša prejela obljubljeno odpuščanje. Ko ob umirajočem molimo ta rožni venec,** (205) **se umiri Božja jeza in dušo objame brezmejno usmiljenje ter se zaradi bridkega trpljenja mojega Sina zganejo globine mojega usmiljenja.**
O, ko bi vsi spoznali, kako veliko je Gospodovo usmiljenje; in kako zelo vsi potrebujemo tega usmiljenja, posebej v tej odločilni uri.
812 + Danes sem se spopadla z duhovi teme za neko dušo. Kako strašno satan sovraži Božje usmiljenje; vidim, kako nasprotuje vsemu temu delu.
813 + O usmiljeni Jezus, pribit na križ, spomni se naše smrtne ure! O neizmerno usmiljeno Srce Jezusovo, s sulico prebodeno, varuj me ob zadnji, smrtni uri. O kri in voda, ki si privrela iz Jezusovega Srca kot studenec nepojmljivega usmiljenja zame ob moji smrtni uri! Umirajoči Jezus, utemeljitelj[261] usmiljenja, pomiri Božjo jezo ob moji smrtni uri.
814 (206) + 12. 12. [1936]. Danes sem bila samo pri svetem obhajilu in le kratek čas pri sveti maši. Vsa moja moč je v tebi, ti živi kruh. Težko bi mi bilo dan preživeti brez svetega obhajila, ki je moj ščit. Brez tebe, Jezus, ne znam živeti.
815 Jezus, moja ljubezen, mi je dal danes razumeti, kako zelo me ljubi, čeprav je tako veliko brezno med nama: Stvarnik in ustvarjeno bitje, a kljub temu obstaja na neki način enakost – ljubezen izravnava to brezno. On se sam poniža k meni in me dela sposobno za druženje z njim. Potopila sem se vanj in se nekako popolnoma izgubila – kljub temu moja duša pod njegovim ljubečim pogledom nabira moč in trdnost zavesti, da ljubi in je posebno ljubljena; ona ve, da jo Mogočni brani. Takšna molitev, čeprav kratka, duši veliko da. Cele ure navadne molitve duši ne dajo te svetlobe, kot jo dá kratka višja molitev.
816 (207) + Popoldne sem bila prvič na verandi.[262] Danes me je obiskala sestra Felicija[263] in mi prinesla potrebne malenkosti in nekaj lepih jabolk ter pozdrave od ljubljene matere prednice in dragih sester.

817 13. 12. [1936]. Spoved pred Jezusom

---

[261] V originalu je »ustanova« – pravilno je »talec« ali »utemeljitelj« usmiljenja.
[262] Bilo je to prvo počivanje na ležalniku na verandi bolnišnice.
[263] S. Felicija – Janina Żakowiecka (izg. Žakovjecka), roj. l. 1900, v skupnost je vstopila l. 1926, opravljala je dolžnost hišne ekonome v Vilni in Krakovu, nato je postala predstojnica redovne hiše skupnosti v Rabki, pozneje pa v Derdach. S. s. Favstino se je srečala v Vilni in Krakovu (1936 – 1938). V informativnem postopku s. Favstine je bila priča. Umrla je v redovni hiši skupnosti v Wrocławu 7. 11. 1975.

Ko sem pomislila, da že tretji teden nisem bila pri spovedi – sem se razjokala, ker sem videla grešnost svoje duše in nekatere težave. Pri spovedi nisem bila zaradi spleta nastalih okoliščin. Na dan, ko je bila spoved, sem ležala. Drugi teden je bila spoved popoldne, jaz pa sem dopoldne odpotovala v bolnišnico. Danes popoldne je prišel v mojo sobico oče Andrasz in sedel, da bi se spovedala. Na začetku ni rekel niti besede. Silno sem se razveselila, ker sem se zelo želela spovedati. Kot vedno sem mu razkrila vso svojo dušo. Odgovoril mi je na vsako malenkost. Počutila sem se zelo srečno, da sem tako lahko (208) vse povedala. Za pokoro mi je naložil *litanije imena Jezusovega*. Ko sem hotela predstaviti težave, ki jih imam, ko molim te litanije, je vstal in mi podelil odvezo. Nenadoma je iz njegove postave začela vreti velika svetloba in videla sem, da to ni bil oče Andrasz, ampak Jezus. Njegovo oblačilo je bilo belo kot sneg in takoj je izginil. V prvem trenutku sem bila nekoliko vznemirjena, a kmalu je mojo dušo prežel nekakšen mir; opazila sem, da Jezus prav tako spoveduje kakor spovedniki, vendar je moje srce med to spovedjo prevevalo nekaj nenavadnega. V prvem trenutku nisem mogla razumeti, kaj to pomeni.
818 16. 12. [1936]. Današnji dan sem darovala za Rusijo, vse svoje trpljenje in molitve sem podarila za to ubogo deželo. Po svetem obhajilu mi je Jezus rekel: **Ne morem več prenašati te dežele. Ne zadržuj mi rok, moja hči.** (209) Spoznala sem, da bi bil brez molitev Bogu zvestih oseb ta narod že uničen. O kako trpim zaradi naroda, ki je Boga pregnal do svojih meja.
819 + O neizčrpni izvir Božjega usmiljenja – razlij se na nas! Tvoja dobrota nima meja. Utrdi, o Gospod, moč svojega usmiljenja nad breznom mojega uboštva, saj v svojem usmiljenju nimaš meja. Čudovito in nedosegljivo je tvoje usmiljenje, ki vzbuja začudenje človeškega in angelskega razuma.
820 Angel varuh mi je priporočil moliti za neko osebo – in zjutraj sem zvedela, da gre za človeka, ki je v tem trenutku začel umirati. Na čudovit način mi Gospod Jezus daje spoznati, kdo potrebuje moje molitve. Posebej prepoznam, kdaj mojo molitev potrebuje duša umirajočega. Zdaj se to dogaja pogosteje kakor prej.
821 (210) Gospod Jezus mi je dal spoznati, kako zelo mu je draga oseba, ki živi po Božji volji; taka daje Bogu največjo čast ...
822 Danes sem spoznala: četudi bi nič ne naredila od tega, kar mi Gospod naroča, me bo nagradil, kakor da bi vse izpolnila, ker vidi namen, s katerim začenjam; in čeprav bi me danes vzel k sebi, to delo ne bo utrpelo nobene škode, ker je on sam Gospodar – tako dela kakor tistega, ki ga uresničuje. Na meni je le, da bi ga ljubila do norosti, vsa dela so pred njim samo kapljica, ljubezen daje pomen, moč in zasluženje. V moji duši je razkril široka obzorja – ljubezen izravnava prepade.
823 17. 12. [1936]. Današnji dan sem darovala za duhovnike; ta dan sem – zunanje in notranje – veliko več trpela, več kot kadar koli. Nisem vedela, da je mogoče v enem samem dnevu (211) toliko pretrpeti. Trudila sem se opraviti molitveno uro, v kateri je moja duša okusila bridkosti vrta Getsemani. Bojujem se, oprta na njegovo roko, čisto sama proti vsem težavam, ki stoje pred menoj kot nepremagljive. Vendar zaupam v moč njegovega imena in se ničesar ne bojim.
824 V tej osamljenosti je sam Jezus moj učitelj. On sam me vzgaja in poučuje; čutim, da sem pod njegovim posebnim delovanjem. Zaradi svojih nepojmljivih načrtov in nedoumljivih Božjih sklepov se z menoj združuje na poseben način in mi dovoljuje prenikniti v nepojmljive skrivnosti. Je to skrivnost, ki me povezuje z Gospodom, skrivnost, za katero nihče ne more vedeti, celo angeli ne; in čeprav bi hotela povedati, ne znam tega izpovedati, a vendar živim in bom iz tega večno živela. Ta skrivnost me dela različno od drugih oseb tu na zemlji in [v] večnosti.
825 (212) + O svetli in prekrasni dan, v katerem se uresničijo vse moje želje, o željno pričakovani dan, ki boš poslednji v mojem življenju! Veselim se te poslednje črte, ki jo bo moj Božji umetnik naredil na moji duši ter ji tako navrgel posebno lepoto, po kateri se bom razlikovala od drugih duš. O veliki dan, v katerem se bo v meni utrdila Božja ljubezen! Na ta

dan bom prvič zapela pred nebesi in zemljo pesem nepojmljivega Gospodovega usmiljenja. To je moje delo in poslanstvo, ki mi ga je Gospod namenil od stvarjenja sveta. Da bi pesem moje duše bila prijetna presveti Trojici, vodi in oblikuj mojo dušo ti sam, o Božji Duh. Oborožujem se s potrpežljivostjo in čakam na tvoj prihod, usmiljeni Bog. V trenutku strašne bolečine in smrtnega strahu bolj kot kadar koli zaupam v tvoje brezdanje usmiljenje (213) in te želim spomniti, usmiljeni Jezus in dobri Odrešenik, na vse tvoje obljube, ki si mi jih dal.
826 Danes zjutraj sem imela prigodo. Ura se mi je ustavila in nisem vedela, kdaj moram vstati. Žal pa mi je [bilo] opustiti sveto obhajilo. Bilo je tako temno, da se nisem mogla znajti, kdaj je treba vstati. Oblekla sem se, opravila premišljevanje in odšla v kapelo, a vse je še bilo zaprto in povsod tiho. Potopila sem se v molitev, posebej za bolnike. Zdaj vidim, kako zelo bolniki potrebujejo molitev. Končno je bila kapela odprta. S težavo sem molila, ker sem se počutila zelo izčrpano, a takoj po svetem obhajilu sem se vrnila v svojo samoto. Tedaj sem zagledala Gospoda, ki mi je rekel**: Vedi, moja hči, da mi je žar tvojega srca prijeten, in kot se ti goreče želiš z menoj združiti v svetem obhajilu, tako se ti tudi jaz želim popolnoma izročiti; za nagrado** (214) **za tvojo gorečnost si odpočij ob mojem Srcu.** Ta trenutek se je moja duša potopila v njegovo bistvo kakor kaplja v brezdanjem oceanu. Tonem v njem kot v svojem edinem zakladu; nenadoma sem spoznala, da Gospod dopušča težave zaradi svoje večje slave.
827 18. 12. [1936]. Danes mi je bilo hudo, ker me že ves teden nihče ni obiskal.[264] Ko sem Gospodu potožila, mi je odgovoril: **Mar ti ne zadostuje, da te vsak dan obiščem?** Opravičila sem se Gospodu in moja težava je prešla. O Bog, moja moč, ti mi zadostuješ!
828 Nocoj sem spoznala, da neka oseba potrebuje mojo molitev. Goreče sem molila, toda čutila sem, da je to premalo, zato sem dlje vztrajala v molitvi. Naslednji dan sem zvedela, da je prav v tem času začela umirati neka oseba in je umirala do jutra. Spoznala sem, kako težak boj je prestala ta oseba. (215) Čudovito mi daje Gospod Jezus spoznati, da umirajoči potrebuje mojo molitev. Živo in jasno čutim dušo, ki me prosi za molitev. Nisem vedela, da obstaja takšna povezanost med dušami. O tem mi pogosto govori moj angel varuh.
829 Malo Dete Jezus pri sveti maši je radost moje duše. Pogosto ne obstajajo razdalje, vidim nekega duhovnika, ki ga privabi. Z velikim hrepenenjem pričakujem praznik Božjega rojstva, pričakovanje doživljam z najsvetejšo Materjo.
830 O večna luč, ki prihajaš na zemljo, razsvetli moj razum in okrepi mojo voljo, da v času težkih preizkušenj ne bom omagala! Naj tvoja luč prežene vse sence dvomov, naj tvoja vsemogočnost deluje po meni. Zaupam vate, o neizmerna luč. Ti, Dete Jezus, si mi vzor v izpolnjevanju volje tvojega Očeta, ko si rekel: »Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo.« – Stori, da bi tudi jaz (216) v vsem zvesto izpolnjevala Božjo voljo. O Božje Dete, daj mi to milost.
831 O moj Jezus, moja duša goreče hrepeni po dnevih preizkušenj, toda v temini moje duše me ne puščaj same, ampak me močno drži ob sebi, postavi stražo mojim ustnicam, da bi bil vonj trpljenja znan in prijeten le tebi.
832 O usmiljeni Jezus, s kakšnim hrepenenjem si hitel v dvorano zadnje večerje, da bi posvetil hostijo, ki jo bom prejela v svojem življenju. Ti, Jezus, si se hotel naseliti v mojem srcu. Tvoja živa kri se združuje z mojo krvjo. Kdo bo doumel to tesno povezanost? Moje srce zaklepa vase Vsemogočnega, Brezmejnega. Jezus, podeljuj mi svoje Božje življenje, naj se tvoja čista in plemenita kri z vso močjo pretaka v mojem srcu. Vse svoje bitje ti izročam, (217) spremeni me v tebe in me naredi sposobno v vsem uresničevati tvojo sveto voljo in te ljubiti. O dobri moj Ženin, ti veš, da moje srce ne pozna nikogar, razen tebe. V mojem srcu si odprl nenasitno globino ljubezni do tebe. Od prvega trenutka, ko sem te spoznala, te je vzljubilo moje srce in se je potopilo vate kakor v svoje edino bogastvo. Tvoja čista in

[264] Krakovska redovna hiša Kongregacije Božje Matere usmiljenja (v četrti Łagiewniki) je bila približno 10 km oddaljena od Prądnika, kjer se je zdravila s. Favstina. Pri tedanjih prometnih razmerah je prihod v »bolnišnico« terjal veliko truda in časa. To opravičuje ne ravno pogostne obiske pri s. Favstini.

vsemogočna ljubezen naj [bo] spodbuda za dejanja. Kdo more razumeti in doumeti globino usmiljenja, ki izvira iz tvojega Srca?
833 Izkusila sem, koliko nevoščljivosti je celo v duhovnem življenju. Spoznavam, da je malo resnično velikih duš, ki bi prezirale vse, kar ni Bog. O duša, ne najdeš lepote razen pri Bogu. Kako krhek je temelj, če se povišuješ na račun drugih. Kakšna škoda!
834 (218) 19. 12. [1936]. Danes zvečer sem v svoji duši začutila, da neka oseba potrebuje mojo molitev. Takoj sem začela moliti; nenadoma notranje spoznam in začutim duha, ki me za to prosi; molim tako dolgo, da se umirim. Velika pomoč za umirajoče je v tem rožnem vencu. Pogosto molim po spoznanem namenu, vedno tako dolgo molim, da v svoji duši spoznam, da je molitev učinkovala.
835 Posebej zdaj, ko sem tu v bolnišnici, čutim notranjo povezanost z umirajočimi, ki me prosijo za molitev, ko začnejo umirati. Bog mi je podaril čudovito povezanost z umirajočimi. [Kadar] se to pogosteje dogaja, imam možnost ugotoviti natančno uro. Danes ob enajsti uri ponoči sem se nenadoma zbudila in jasno čutila, da je pri meni neki duh in me prosi za molitev; kar neka sila me prisili k molitvi. Moje spoznanje je čisto duhovno, po nenadnem razsvetljenju, (219) ki mi ga v tem trenutku Bog podeli. Molim tako dolgo, da v duši začutim mir. Ne vedno enako dolgo, včasih se zgodi, da se umirim že po eni *zdravamariji*, a včasih molim *Iz globočine* in preneham moliti. Tu pa tam se zgodi, da zmolim ves rožni venec in komaj potem začutim mir. Ugotovila sem tudi, da je takrat, ko dlje časa čutim potrebo po molitvi ali notranji nemir, ta duša v večjem in težjem smrtnem boju. Način, kako ugotovim ta čas, je naslednji: imam uro in pogledam, koliko kaže; naslednji dan, ko mi povedo o smrti osebe, vprašam za uro, in ta se s časom smrti točno ujema. Enkrat mi povedo, da je neka oseba imela zelo težak boj, drugič pa, da je neka druga oseba zaspala hitro in mirno. Zgodi se, da je umirajoča v drugi ali tretji baraki, toda za duha (220) razdalja ne obstaja. Zgodi se, da imam na nekaj sto kilometrov isto spoznanje. To se je zgodilo nekajkrat v zvezi z mojimi sorodniki in družino, pa tudi z redovnicami in osebami, ki jih v življenju nikoli nisem poznala.
O Bog nepojmljivega usmiljenja, ki mi dovoljuješ, da z nevredno molitvijo umirajočim prinašam olajšanje in pomoč, bodi tisočkrat blagoslovljen, kolikor zvezd je na nebu in kolikor kapljic vode v vseh oceanih. Naj tvoje usmiljenje odmeva po vsej zemeljski obli in naj se povzpne do vznožja tvojega prestola in slavi to tvojo največjo lastnost, to je tvoje nepojmljivo usmiljenje.
O Bog, to nepojmljivo usmiljenje vliva v svete duše in v vse nebeške duhove novo navdušenje. Ti čisti duhovi se pogrezajo v sveto začudenje in slavijo nepojmljivo Božje usmiljenje, kar jih dviga v novo navdušenje; tako je njihovo slavljenje popolnejše. O večni Bog, kako goreče želim slaviti tvojo največjo značilnost, (221) namreč tvoje neizrekljivo usmiljenje. Vidim vso svojo majhnost in se ne morem meriti z nebeščani, ki v svetem občudovanju slavijo Gospodovo usmiljenje. Toda tudi jaz sem našla popoln način poveličevanja tega nepojmljivega Božjega usmiljenja.
836 O dobri Jezus, ti si blagohotno dopustil, da sem jaz, uboga, spoznala tvoje neizrekljivo usmiljenje. O predobri Jezus, ti si me ljubeznivo prosil, da bi vsemu svetu govorila o tvojem nepojmljivem usmiljenju. Glej, danes sprejemam v roke ta dva pramena žarkov, ki sta privrela iz tvojega usmiljenega srca – kri in vodo – in ju razlivam po vsej zemeljski obli, da bi vsaka duša spoznala tvoje usmiljenje in ga po spoznanju slavila na vekov veke. O predobri Jezus, ki si v svoji nepojmljivi ljubeznivosti blagovolil združiti moje ubogo srce s svojim nadvse usmiljenim Srcem, glej, Boga Očeta slavim s tvojim lastnim Srcem tako, kot ga še nobena duša ni slavila.
837 (222) 21. 12. [1936]. Popoldne vedno igra radio, zato pogrešam tišino. Dopoldne stalni pogovori in hrup. Moj Bog, veselila sem se tišine, v kateri bi se pogovarjala s teboj; zdaj pa je ravno nasprotno. Vendar me nič ne moti, ne pogovori ne radio. Z eno besedo – nič. Božja milost je povzročila, da kadar molim, niti ne vem, kje sem; vem le to, da je moja duša povezana z Gospodom in tako mi tečejo dnevi v tej bolnišnici.

838 + Čudim se tolikim poniževanjem in trpljenju, ki jih je ta duhovnik deležen pri vsej tej zadevi. To vidim v posebnih trenutkih in podpiram ga s svojo nevredno molitvijo.[265] Samo Bog lahko daje tak pogum, sicer bi človek omagal. Toda z veseljem opažam, da vsa ta nasprotovanja samo pomagajo k večji Božji slavi. Bog nima veliko takih duš. O neskončna večnost, ti boš osvetlila napore herojskih duš, ker te napore svet plačuje z nehvaležnostjo in sovraštvom. Take duše nimajo prijateljev (223) – so osamljene. V tej samoti se krepijo. Svojo moč črpajo le iz Boga, čeprav v ponižnosti, toda pogumno se upirajo vsem viharjem, ki udarjajo vanje. Neomajne so kakor hrasti, ki se dvigajo do neba. Skrivnost je v tem, da pri Bogu črpajo moč in imajo vse, kar potrebujejo zase in za druge. Nosijo svoje breme, toda znajo in zmorejo nase jemati tudi bremena drugih. To so svetlobni stebri na božjih poteh. Sami živijo v svetlobi in razsvetljujejo druge. Sami živijo v višavah in znajo druge, manjše, napotiti in jim pomagati do teh višav.
839 + Moj Jezus, ti vidiš, ne samo, da ne znam dobro pisati, celo dobrega peresa nimam. Včasih se zares tako mučim s pisanjem, da moram posamezne črke sestavljati v stavke; to pa še ni vse. Pisanje je oteženo tudi zato, ker nekatere stvari zaradi sester zapisujem skrivaj. Zato moram vedno znova zapirati zvezek in potrpežljivo poslušati pripovedovanje (224) tiste osebe. In čas, ki sem ga namenila pisanju, mine, a hitro zapiranje zvezka povzroča – da se mi maže to, kar je zapisano. Pišem z dovoljenjem predstojnikov in po naročilu spovednika. Čudna stvar, da večkrat kljub vsemu pišem primerno, toda dostikrat tako, da sama komaj preberem.
840 23. 12. [1936]. Doživljam trenutke z Božjo Materjo in se pripravljam na slovesni trenutek prihoda Gospoda Jezusa. Božja Mati me poučuje o notranjem življenju duše z Jezusom, posebej v svetem obhajilu. Kako veliko skrivnost v nas izvršuje sveto obhajilo – to bomo spoznali šele v večnosti. O najdragocenejši trenutki v življenju!
841 O Stvarnik moj, hrepenim po tebi. Ti me razumeš, o moj Gospod. Vse, kar je na zemlji, se mi zdi bleda senca, hrepenim in koprnim le po tebi. Čeprav tako nepojmljivo veliko storiš zame, saj me ti sam na poseben način obiskuješ, mi vendar ti obiski ne celijo ran mojega srca, ampak v meni dramijo (225) vedno večje hrepenenje po tebi, Gospod. O vzemi me k sebi, Gospod, če je taka tvoja volja. Ti veš, da umiram in umiram od hrepenenja po tebi, a umreti ne morem. Kje si, smrt? Vabiš me v globine svojega božanstva in se zakrivaš v temino. Vse moje bistvo je potopljeno v tebi, toda jaz hrepenim po tem, da bi te gledala iz obličja v obličje. Kdaj se mi bo to zgodilo?
842 Danes me je obiskala sestra Krizostoma.[266] Prinesla mi je limone, jabolka in majhno božično drevesce. To me je zelo razveselilo. Mati prednica je po sestri Krizostomi prosila zdravnika, da bi mi za praznike dovolil iti domov, in rad je[267] dovolil. Razveselila sem se in se razjokala kakor majhen otrok. Sestra Krizostoma se je začudila, da sem videti tako slabotna in da sem zelo spremenjena. Rekla mi je: »Veš, Favstinka, gotovo boš umrla; moraš strašno trpeti.« Odgovorila sem, da danes bolj trpim kakor druge dni, toda nič ne de, za odrešitev duš to ni preveč. O usmiljeni Jezus, daj mi duše grešnikov.
843 (226) 24. 12. [1936]. Danes pri sveti maši sem bila posebej združena z Bogom in njegovo brezmadežno Materjo. Ponižnost in ljubezen brezmadežne Device je prevzela mojo dušo. Bolj ko posnemam Božjo Mater, bolj globoko spoznavam Boga. O kako nepojmljivo hrepenenje objema mojo dušo. Jezus, kako me lahko še puščaš v tem pregnanstvu? Umiram od hrepenenja po tebi, vsak tvoj dotik moje duše me zelo rani. Ljubezen in trpljenje sta skupaj.

---

[265] V tem primeru gre za trpljenje in ponižanja, kakršna je prenašal duhovnik Michał Sopoćko v zvezi z začetnimi prizadevanji za razširjanje češčenja Božjega usmiljenja in za ustanovitev nove skupnosti. Sestra Favstina je imela notranje spoznanje teh muk in je o tem pisala duhovniku Sopoćku. (To je znano iz pisma duhovnika Sopoćka samega z dne 6. 3. 1972.)

[266] S. Chryzostoma – Maria Korczak (izg. Korčak), roj. l. 1892, v skupnost vstopila l. 1921, bila je vzgojiteljica in nato negovalka. S s. Favstino se je srečala v Vilni, potem v Krakovu malo pred njeno smrtjo. V informativnem postopku je bila uradna priča. Umrla je 19. 7. 1982.

[267] Dr. Adam Silberg.

Vendar ne bi zamenjala teh bolečin, ki si jih ti povzročil, za noben zaklad, saj so to bolečine nepojmljive radosti, ki jih duši zadaja ljubeča roka.
844 Popoldne je prišla sestra K.[268] in me za praznike vzela domov. Veselila sem se, da bom skupaj z redovno skupnostjo. Ko sva se peljali skozi mesto, sem si predstavljala, da je to Betlehem; vidim, kako vsi ljudje hitijo, in premišljujem: kdo danes v zbranosti in tihoti razmišlja o nepojmljivi skrivnosti? O čista Devica, ti danes potuješ in jaz sem na poti. Čutim, da ima današnje potovanje (227) svoj pomen. O Devica, ki žariš, čista kot kristal, vsa potopljena v Boga, tebi izročam svoje notranje življenje, stori vse tako, da bo prijetno tvojemu Sinu. O Mati moja, tako goreče želim, da bi mi med polnočnico izročila malega Jezusa. – In v globini duše sem tako živo občutila Božjo navzočnost, da sem z močno voljo zadrževala veselje, da ne bi navzven pokazala, kaj se dogaja v moji duši.
845 Pred večerjo sem za trenutek odšla v kapelo, da bi si v duhu podelila óblat z osebami, ki so drage mojemu srcu. Po imenih sem jih vse predstavila Gospodu Jezusu in prosila milosti zanje; to pa še ni vse. Gospodu sem priporočila preganjane, trpeče in tiste, ki ne poznajo njegovega imena, in posebej uboge grešnike. O mali Jezus, prisrčno te prosim, zakleni vse [v] morju svojega nepojmljivega usmiljenja. O dobri mali Jezus, imaš moje srce, naj ti bo udobno in prijetno bivališče. O neizmerno veličastvo, kako ljubeznivo si se nam približal. (228) Tu ni groznih strel velikega Jahveja, tu je prijazni, mali Jezus. Tu se nobena duša ne boji, čeprav se tvoje veličastvo ni zmanjšalo, ampak samo skrilo. – Po večerji sem bila zelo utrujena in sem zelo trpela. Morala sem leči, vendar sem bedela z najsvetejšo Materjo do prihoda Deteta.
846 25. 12. [1836]. Polnočnica. Pri sveti maši me je popolnoma prevzela Božja navzočnost. Trenutek pred povzdigovanjem sem zagledala Mater, malega Jezusa in starega Dedka.[269] Najsvetejša Mati mi je rekla: »Moja hči, Favstina, tu imaš najdražji zaklad,« – in mi podala malega Jezusa. Ko sem sprejela Jezusa v naročje, je moja duša občutila tako nepojmljivo veselje, da tega nisem zmožna opisati. Toda čudno, čez nekaj časa je Jezus postal strašen, grozen, velik, trpeč – in videnje je izginilo in bil je čas, da grem k svetemu obhajilu. Ko sem prejela Gospoda Jezusa v svetem obhajilu, je pod vplivom Božje navzočnosti drhtela vsa moja duša. Naslednjega dne sem med povzdigovanjem za hip videla (229) Božje Dete.
847 Drugi dan božiča je oče Andrasz pri nas daroval sveto mašo, med katero sem spet videla malega Jezusa. Popoldne sem šla k sveti spovedi; na nekatera vprašanja, ki so zadevala delo, mi oče ni odgovoril. Rekel mi je: »Ko boš zdrava, takrat se bomo bolj konkretno o tem pogovorili, zdaj pa se potrudi, da boš izkoristila milosti, ki ti jih Bog daje, in si prizadevaj za popolno zdravje, glede ostalega pa – ti veš, kako moraš ravnati in česa se držati v teh zadevah.« Za pokoro mi je oče naložil, naj zmolim rožni venec, katerega me je naučil Jezus.
848 Med molitvijo rožnega venca sem nenadoma zaslišala glas: **O kako velike milosti bom delil osebam, ki bodo molile ta rožni venec; za molivce tega rožnega venca se zgane notranjost mojega usmiljenja. Zapiši te besede, moja hči, oznanjaj svetu moje usmiljenje, naj vse človeštvo spozna moje brezmejno usmiljenje. To je znamenje za poslednje čase, za njimi pride** (230) **dan pravičnosti. Dokler je še čas, naj** [se] **zatekajo k izviru mojega usmiljenja, naj se okoriščajo s krvjo in vodo, ki je privrela zanje.** O človeške duše, kam se boste zatekle na dan Božje jeze? Zdaj se zatekajte k izviru Božjega usmiljenja. O kako veliko število duš vidim – [ki] so slavile Božje usmiljenje in bodo v večnosti vekomaj prepevale zahvalno pesem.
849 27. 12. Danes sem se vrnila v svojo samoto.[270] Potovanje je bilo udobno, ker je z menoj potovala neka oseba,[271] ki je peljala otroka h krstu. Zapeljali smo jo prav do cerkve v

---

[268] Po s. Favstino je prišla v bolnišnico s. Kajetana – Maria Bartkowiak, roj. 19. 1. 1911, v skupnost je vstopila l. 1933. S s. Favstino je bila skupaj v Varšavi in Krakovu. Bila je priča v informativnem postopku.

[269] Glej opombo 221.

[270] V izolirnico v bolnišnici na Prądniku.

[271] Po božičnih praznikih je s. Favstino v bolnišnico na Prądniku odpeljala s. Damiana Ziółek (izg. Žiuvek), ki je o spletu okoliščin takole pripovedovala: »Ponoči so pred samostanska vrata odložili majhnega otročička. Zjutraj ga je sestra Franciszka našla, se mu posvetila, ga okopala, nahranila in začela iskati nekoga, ki bi

Podgórzu (izg. Podgužu).[272] Da bi lahko izstopila, mi je otroka položila v naročje. Ko sem ga vzela v naročje, sem ga [v] goreči molitvi posvetila Bogu, da bi nekoč Gospodu dajal posebno slavo; v duši sem začutila, da je Gospod posebej pogledal na tega otroka. Ko smo prispeli v Prądnik, mi je sestra N.[273] pomagala nesti paket. Ko smo stopile v mojo samsko sobo, sem zagledala prelepega angela, narejenega iz papirja, z napisom: *Gloria in* ... Imam občutek, da je to (231) od tiste bolne sestre, ki sem ji poslala ono božično drevesce. Tako so minili prazniki. Nič ne more potešiti hrepenenja moje duše.
850 Po tebi hrepenim, o Stvarnik moj in večni Bog, ne slovesnosti ne lepe pesmi, ne morejo potešiti moje duše, ampak v meni spodbujajo še večje hrepenenje. Že ob sami omembi tvojega imena se moj duh vzpenja k tebi, Gospod.
851 28 12. [1936]. Danes sem začela devetdnevnico na čast Božjemu usmiljenju. To pomeni, da se v duhu preselim pred to podobo in molim rožni venec, katerega me je naučil Gospod. Drugi dan devetdnevnice sem zagledala to podobo kot živo; nanjo so bili obešeni številni votivni darovi, in videla sem velike množice ljudi, ki so prihajali sem; videla sem, da je bilo med njimi veliko srečnih. O Jezus, s kakšnim veseljem je utripalo moje srce. To devetdnevnico sem molila za dve osebi, to je za nadškofa[274] in za duhovnika Sopoćka. Goreče sem prosila Boga, naj navdihne nadškofa, da bi blagovolil potrditi rožni venec, ki je Bogu tako prijeten, in to podobo, da ne bi odlagal in ne upočasnil tega dela…
852 (232) Danes me je nenadoma kakor blisk prešinil Gospodov pogled, naenkrat sem spoznala v svoji duši najmanjši prašek. Ko sem do globin spoznala ničnost svoje duše, sem padla na kolena in prosila Gospoda za odpuščanje in se z velikim zaupanjem vrgla v njegovo neskončno usmiljenje. Táko spoznanje me ne potare in me ne oddalji od Gospoda; v moji duši celo prebuja večjo ljubezen in izredno zaupanje, skrušenost mojega srca pa se združi z ljubeznijo. Ti posebni Božji prebliski prenavljajo mojo dušo. O ljubeznivi Božji žarek, presvetli me do najskrivnostnejših globin, ker želim priti do kar največje čistosti srca in duše.
853 Zvečer je mojo dušo obvladalo veliko hrepenenje. Vzela sem brošurico[275] s podobo usmiljenega Jezusa in jo pritisnila na srce, iz duše pa so se mi utrgale besede: »Jezus, večna ljubezen, zate živim, zate umrjem in s teboj se želim združiti.« Med tem sem zagledala Gospoda v nepopisni lepoti, ki me je ljubeznivo pogledal in rekel: **Moja hči,** (233) **iz ljubezni do tebe sem stopil iz nebes, zate sem živel, zate sem umrl in zate sem ustvaril nebesa.** Jezus me je priklenil na svoje Srce in mi rekel: **Ne več dolgo, bodi mirna, moja hči**. Ko sem ostala sama, se je moja duša razvnela v trpljenju prav do trenutka, ko Gospod poreče: Dovolj. In čeprav bi morala še tisoče let živeti, vidim v Božji luči, da je to le hip. + Duše [misel ni končana].
854 29. 12. [1936]. Danes po svetem obhajilu sem v duši slišala glas: **Moja hči, bodi čuječa, ker pridem neopazno.** Jezus, nočeš mi povedati ure, ki jo s hrepenenjem pričakujem. **Moja hči, v svoje dobro boš to zvedela, vendar ne zdaj, bodi čuječa.** Jezus, stori z menoj, kar te je volja, vem, da si ti usmiljeni Odrešenik, vem tudi, da se ob smrtni uri do mene ne boš spremenil. Če mi že zdaj izkazuješ toliko posebne ljubezni in se tako zaupno in ljubeznivo z menoj združuješ, pričakujem ob smrtni uri še več. (234) Ti, Gospod, moj Bog, se ne moreš spreminjati; ti si vedno isti. Nebesa se lahko spremenijo in vse, kar je ustvarjeno, toda ti, Gospod, si vedno isti; obstajal boš vekomaj – torej, pridi, kakor hočeš in kadar hočeš. Oče

---

malčka sprejel. Za to je izvedela ena od bližnjih sosed, ki ni imela svojih otrok in je želela sprejeti v rejo kakšnega otroka. Na predlog skupnosti je najdenčka rada sprejela in mu želela dati tudi svoj priimek. Izkoristila je priložnost, ko je koleselj peljal sestro Favstino na Prądnik in se je skupaj z otrokom peljala do župnijske cerkve v Podgórzu, da bi ga tam krstili in vpisali v cerkveno matično knjigo. Prav to osebo omenja v svojem *Dnevniku*.«

S. Damiana – Zofia Ziółek, roj. 18. 10. 1911; v skupnost je vstopila l. 1927. S s. Favstino se je srečala l. 1932 v Płocku, nato v Krakovu. Med informativnim postopkom je bila priča. Umrla je 12. 6. 1990.

[272] Župnijska cerkev sv. Jožefa v Krakovu, v četrti Podgórze.

[273] S. Damiana Ziółek.

[274] Nadškofa Romualda Jałbrzykowskega.

[275] Verjetno gre za brošurico, o kateri je govor v opombi 241.

neskončnega usmiljenja, jaz, tvoj otrok, hrepeneče čakam na tvoj prihod. Jezus, ti si v svetem evangeliju povedal: »Po tvojih besedah te bom sodil,« torej, Jezus, vedno govorim o tvojem nepojmljivem usmiljenju, zato zaupam, da me boš sodil po svojem nepojmljivem usmiljenju.
855 30. 12. 1936. Leto gre h koncu. Danes sem opravila mesečno duhovno obnovo. Moj duh se je poglobil v dobrote, s katerimi me je Bog obsipaval med letom. Moja duša je zadrhtela ob pogledu na to obilje Gospodovih milosti. Iz moje duše se je dvignila zahvalna pesem Bogu. Célo uro sem se med premišljevanjem posameznih Božjih dobrot, a tudi ob svojih drobnih pomanjkljivostih, poglabljala v češčenje in zahvaljevanje. (235) Vse, kar je to leto obsegalo, je odšlo v večnost. Nič se ne izgubi; veseli me, da se nič ne izgubi.

+ 30. 12. [1936]. Enodnevna duhovna obnova

856 Med jutranjim premišljevanjem sem čutila nejevoljo in odpor do vsega, kar je zemeljsko. Vse je bledikavo v mojih očeh, moj duh se je odtrgal od vsega, hrepenim samo po Bogu, a vendar moram živeti. To je nepopisno mučeništvo. Bog se daje duši na ljubezniv način in jo privlači v svoje nepojmljive globine božanstva, istočasno jo pušča tu na zemlji le zato, da bi trpela in umirala v hrepenenju po njem. Ta močna ljubezen je tako čista, da ima sam Bog v njej svoje veselje; do njenih dejanj samoljubje nima dostopa, ker je tu vseskozi prenapolnjeno z grenkobo in je zato tudi popolnoma čisto. Življenje je neprestano boleče in strašno umiranje in istočasno globina resničnega življenja in nepojmljive sreče ter moči duha, in tako je [duša] sposobna velikih del za Boga.
857 (236) + Zvečer sem molila nekaj ur, najprej za starše in sorodnike, za mater vrhovno predstojnico, za vso skupnost in gojenke, za tri duhovnike,[276] katerim veliko dolgujem. Po dolgem in počez sem preletela ves svet in se zahvaljevala nepojmljivemu Božjemu usmiljenju za vse milosti, podeljene ljudem, in prosila odpuščanja za vse, s čimer so ga žalili.
858 Med večernicami sem zagledala Gospoda Jezusa, ki je prijazno in globoko gledal v mojo dušo. **Moja hči, bodi potrpežljiva, kmalu bo.** Ta globoki pogled in te besede so moji duši dali moč in trdnost, pogum in čudovito zaupanje, da bom vse uresničila, kar mi naroča, kljub tako strašnim težavam, in čudovito prepričanje, da je Gospod z menoj, z njim pa zmorem vse. Vse sile sveta in vsega pekla so nič, vse mora pasti pred močjo njegovega imena. Vse polagam v tvoje roke, o moj Gospod in Bog! Ti edini voditelj moje duše, vodi me po svojih večnih željah.

859 (237) + JMJ Krakov – Prądnik, 1. 1. 1937
Jezus, vate zaupam.

+ Danes ob dvanajstih ponoči sem se poslovila od starega leta 1936 in pozdravila leto 1937. V prvi uri leta sem s trepetom in strahom gledala v oči temu času. Usmiljeni Jezus, s teboj pojdem pogumno in smelo v boj. V tvojem imenu bom vse uresničila in vse premagala. Moj Bog, ti neskončna dobrota, prosim te, naj me vedno in v vsem spremlja tvoje neskončno usmiljenje.
Ob vstopu v to leto me objema strah pred življenjem, toda Jezus me vodi iz tega strahu in mi daje spoznati, kako veliko slavo mu bo prineslo delo usmiljenja.
860 V življenju so trenutki, ko se človek umiri samo v globoki molitvi. O, da bi znali v takšnih trenutkih vztrajati v molitvi. To je zelo pomembno.

(238) + JMJ

[276] Verjetno – nadškofa Romualda Jałbrzykowskega, duhovnika Michała Sopoćka in duhovnika Józefa Andrasza DJ.

Jezus, vate zaupam.
+ Sklepi za leto 1937, prvi dan, prvi mesec

861 Posebni sklepi: v nadaljevanju isto, to je – družiti se z u s m i l j e n i m K r i s t u s o m, kar pomeni ravnati enako, kakor bi ravnal Kristus v tem ali onem primeru, in v duhu objemati ves svet, posebej Rusijo in Španijo.

Splošni sklepi:

1. D o s l e d n i m o l k – notranja tišina.
2. V vsaki sestri videti Božjo podobo; iz tega nagiba naj priteka vsakršna ljubezen do bližnjega.
3. V vseh trenutkih življenja zvesto izpolnjevati Božjo voljo in po njej živeti.
4. O vsem zvesto poročati duhovnemu voditelju in brez dogovora z njim nič važnejšega ne ukreniti. Trudila se bom, da bi mu jasno razkrila najbolj skrite globine svoje duše v zavesti, (239) da imam opraviti s samim Bogom, ki ga zastopa človek. Vsak dan molitev za njegovo razsvetljenje.
5. Pri večernem izpraševanju vesti si zastaviti vprašanje: Ko bi me danes poklical?
6. Boga ne iskati daleč, ampak se z njim na samem družiti v svoji notranjosti.
7. V trpljenju in mukah se zatekati k tabernaklju in molčati.
8. Vse trpljenje, molitve, delo in žrtve povezati z Jezusovim zasluženjem, z namenom, da bi za svet izprosila usmiljenje.
9. Proste trenutke, čeprav kratke, uporabiti za molitev za umirajoče.
10. Naj ne bo dneva v mojem življenju, v katerem ne bi goreče izročala v varstvo delo naše skupnosti.
Nikoli se ne ozirati na mnenje ljudi.
11. Z nikomer ne biti preveč domač. Do deklet – blaga odločnost, brezmejna potrpežljivost, strogo jih kaznovati, toda s takimi kaznimi: z molitvijo in žrtvovanjem same sebe; moč, ki je v izničenju sebe za njihovo korist, je zanje (240) stalni očitek vesti in tako se mehčajo njihova zakrknjena srca.
12. Božja navzočnost je temelj vseh mojih dejanj, besed in misli.
13. Izkoristiti vsako duhovno pomoč. Samoljubje vedno postaviti na njegovo pravo mesto – to je na zadnje. Duhovne vaje opravljati tako, kakor da bi jih opravljala zadnjič v življenju; na enak način opravljati vse svoje dolžnosti.

862 2. 1. [1937]. Ime Jezus. O kako veliko je tvoje ime, Gospod, to je moč moje duše; ko moči pešajo in v dušo prodira tema, je tvoje ime sonce, katerega žarki osvetljujejo in grejejo; duša po njihovem delovanju postaja lepša in izžareva sijaj tvojega imena. Ko slišim najslajše ime Jezus, mi srce močneje utripa, a so trenutki, ko ob Jezusovem imenu – omedlim. Moj duh močneje hrepeni po njem.
863 (241) Zame je ta dan posebej velik. Tega dne sem šla prvič na pot zaradi slikanja podobe;[277] Čeprav je že zdavnaj znano, toda tega dne je bilo tu – prvič na zunaj, posebej češčeno Božje usmiljenje v taki obliki, kakor si je Gospod želel. Ta dan najslajšega Jezusovega imena me spominja na mnoge posebne milosti.
864 3. 1. Danes me je z eno svojih sester obiskala mati prednica skupnosti, ki skrbi za bolnišnico.[278] Dlje časa smo se pogovarjale o duhovnih zadevah. Spoznala sem, da je velika asketinja, zato je bil Bogu naš pogovor prijeten.

---

[277] S. Favstina omenja dan 2. 1. 1934, ko se je prvič zaradi podobe Božjega usmiljenja odpravila k Eugeniuszu Kazimirowskemu.

[278] Predstojnica sester Služabnic najsvetejšega Srca Gospoda Jezusa v bolnišnici na Prądniku je bila s. Sebastiana – Helena Wąsik (izg. Vonśik, 1899-1952).

Danes je prišla k meni neka gospodična. Spoznala sem, da zelo trpi, ne toliko telesno kot v duši. Tolažila sem jo, kolikor sem mogla, toda moje besede tolažbe niso zadoščale. Bila je to uboga sirota, v duši je imela polno grenkobe in bolečin. Pred menoj je razkrila svojo notranjost in mi vse povedala. Razumela sem, (242) da navadne besede tolažbe ne zadoščajo. Prisrčno sem zanjo prosila Gospoda in Bogu posvetila svoje veselje, da bi ga podelil njej, meni pa odvzel vse občutke veselja. Gospod je uslišal mojo molitev – meni je ostala tolažba, da je ona potolažena.
865 Češčenje. Prva nedelja. Med češčenjem me je tako priganjalo k delu,[279] da sem se razjokala in rekla Gospodu: »Jezus, ne priganjaj me, ampak razsvetli tiste, za katere veš, da to delo ovirajo.« In slišala sem besede**: Moja hči, bodi mirna; kmalu bo.**
866 Med večernicami sem zaslišala besede: **Moja hči, želim se odpočiti v tvojem srcu; ker me je danes veliko ljudi vrglo iz svojih src, sem izkusil smrtno žalost.** Trudila sem se potolažiti Gospoda in tisočkrat sem mu podarila svojo ljubezen. V duši sem začutila odpor do greha.
867 (243)+ Moje srce se stalno napaja z grenkobo, ker želim priti k tebi, Gospod, v polnost življenja. Jezus, to življenje se mi zdi kakor strašna puščava; na tej zemlji ni hrane za moje srce in mojo dušo, trpim od hrepenenja po tebi, o Gospod. Zapustil si mi sveto hostijo, toda v moji duši se še bolj razvnema hrepenenje po tebi, večni Bog in moj Stvarnik. Jezus, želim se združiti s teboj, poslušaj željne vzklike svoje neveste. O kako trpim, ker se še ne morem združiti s teboj, toda naj se zgodi po tvojih željah.
868 5. 1. 1937. Nocoj sem zagledala nekega duhovnika, ki je v neki zadevi potreboval molitev. Goreče sem molila, ker je ta zadeva tudi meni zelo pri srcu. O Jezus, zahvaljujem se ti za to dobroto.
869 O Jezus, usmiljenje! Objemi ves svet in ga prikleni na svoje Srce. Dovoli moji duši, o Gospod, da se odpočije v morju tvojega nepojmljivega usmiljenja.
870 (244) 6. 1. 1937. Danes med sveto mašo sem se, ne da bi se zavedala, potopila v neskončno Božje veličastvo. Vse obilje Božje ljubezni je preplavilo mojo dušo; v tem posebnem trenutku sem spoznala, kako zelo se je Bog ponižal k meni, ta Gospod nad gospodi. – A kaj sem jaz, uboga, da se tako zavzemaš zame ? Začudenje, ki me je objelo po tej posebni milosti, je zelo živo trajalo ves dan. Uporabila sem zaupljivost, ki mi jo Gospod dopušča, in sem ga prosila za ves svet. V takih trenutkih se mi zdi, da je ves svet odvisen od mene.
871 + Moj učitelj, daj da ne bom v svojem srcu od nikogar pričakovala pomoči, ampak se bom vedno trudila pomagati drugim, jih tolažiti in jim vse olajšati. Moje srce je vedno odprto za trpljenje drugih in ga ne zaprem njihovemu trpljenju, čeprav so me po tem zbadljivo imenovali smetišnica, namreč zato, ker vsak svojo bolečino vrže (245) v moje srce. – Odgovorila sem jim, da je v mojem srcu prostora za vsakega, zato pa je tudi zame v Jezusovem Srcu. Zbodljaji te vrste ne omejujejo prave ljubezni mojega srca. Moja duša je zanje vedno občutljiva in le Jezus je zame spodbuda za ljubezen do bližnjega.
872 7. 1. 1937. Med sveto uro mi je Gospod dal okusiti svoje trpljenje; deležna sem bila grenkobe trpljenja, s katerim je bila prenapolnjena njegova duša. Jezus mi je dal spoznati, kako mora biti duša zvesta v molitvi kljub nadlogam, suhoti in skušnjavam, ker je v glavnem od takšne molitve večkrat odvisna uresničitev velikih Božjih načrtov; če pa ne vztrajamo v takšni molitvi, prekrižamo tisto, kar je Bog po nas ali v nas hotel dovršiti. Naj si vsakdo zapomni besede: »Ko je bil v grozni stiski, je še bolj goreče molil.« Takšno molitev vedno podaljšujem toliko, kolikor je v moji moči in skladno z dolžnostjo.
873 (246) 8. 1. [V] petek zjutraj, ko sem šla v kapelo k sveti maši, sem nenadoma na hodniku zagledala velik brinov grm, v njem pa groznega mačka, ki me je jezno gledal in mi oviral pot v kapelo. En vzdihljaj imena Jezusovega in vse se je razpršilo. Ves dan sem darovala za umirajoče grešnike. Med sveto mašo sem posebej čutila Gospodovo bližino. Po svetem obhajilu sem polna zaupanja pogledala v Gospoda in mu rekla: »Jezus, tako zelo ti želim

[279] Delo za ustanovitev skupnosti, katere naloga bi morala biti razglašanje Božjega usmiljenja in prosilna molitev za Božje usmiljenje za ves svet.

nekaj povedati« – in Gospod se je name ljubeznivo ozrl in mi rekel: **Kaj mi želiš povedati?** »Jezus, prosim te v moči tvojega nepojmljivega usmiljenja, da bi bili vsi danes umrli ljudje obvarovani peklenskega ognja, čeprav bi bili največji grešniki. Danes je petek, spomin tvoje bridke smrti na križu. Ker je tvoje usmiljenje nepojmljivo, se angeli temu ne bodo čudili.« Jezus me je priklenil na svoje Srce in rekel: **Ljubljena hči,** (247) **dobro si spoznala globino mojega usmiljenja. Storil bom, kakor me prosiš, toda vedno se združuj z mojim umirajočim Srcem in zadoščuj moji pravičnosti. Vedi, da si me prosila za veliko zadevo; ker vidim, da ti je to narekovala čista ljubezen do mene, bom ugodil tvojim željam.**
874 Marija, brezmadežna Devica, vzemi me pod svoje posebno varstvo in ohrani čistost moje duše, mojega srca in mojega telesa. Ti si moj vzor in zvezda mojega življenja.
875 Danes sem med obiskom naših sester občutila veliko trpljenje. Spoznala sem neko zadevo, ki je zelo prizadela moje srce, vendar sem se obvladala, tako da sestre niso nič opazile. Ta bolečina mi je dalj časa trgala srce, toda vse za uboge grešnike ... O Jezus, za uboge grešnike ... Jezus, moja moč, bodi z menoj, pomagaj mi ...
876 (248) 10. 1. 1937. Danes sem prosila Gospoda, naj mi zjutraj podeli moč, da bom lahko šla k svetemu obhajilu. Moj učitelj, prosim te z vsem svojim žejnim srcem, če je skladno s tvojo sveto voljo, daj mi po svoji presoji trpljenje in šibkost; trpeti želim ves dan in vso noč, vendar te goreče prosim, okrepi me za tisti trenutek, v katerem bom prejela sveto obhajilo. Jezus, ti vidiš, da bolnikom ne prinašajo svetega obhajila; če me ne boš okrepil za ta trenutek, da bom lahko šla v kapelo, kako naj te prejmem v skrivnostni ljubezni? Ti veš, kako moje srce hrepeni po tebi. O ljubi moj Ženin, zakaj toliko utemeljevanj, ti veš, kako goreče te želim, a če hočeš, mi to lahko storiš. Drugo jutro sem se počutila, kakor da bi bila popolnoma zdrava, prenehali so napadi nemoči in slabosti. Toda ko sem se vrnila iz kapele, se je takoj vrnilo vse trpljenje in šibkost, kot bi to čakalo name; vendar se tega (249) nisem bala, ker sem bila nahranjena s kruhom močnih. Pogumno gledam na vse, celo smrti v oči.
877 Jezus, skrit v hostiji, moj dobri učitelj in zvesti prijatelj, kako je srečna moja duša, da ima takšnega prijatelja, ki jo vedno spremlja. Ne čutim se osamljena, čeprav sem ločena od drugih. Jezus – hostija, midva se poznava – in to mi zadostuje.
878 12. 1. 1937. Danes, ko je zdravnik prišel na vizito, mu nisem bila všeč. Jasno, bolj me je bolelo, vročina se je znatno dvignila. Seveda je odločil, da ne bom hodila h svetemu obhajilu, dokler vročina popolnoma ne pade. Strinjala sem se, čeprav mi je bolečina stisnila srce. No, povedala sem, da bom šla, če ne bom imela vročine. Dovolil je. Ko je zdravnik odšel, sem rekla Gospodu: »Jezus, zdaj je od tebe odvisno, ali bom šla ali ne,« in o tem nisem več premišljevala, čeprav se je vedno pojavljala misel: Ne morem prejeti (250) Jezusa – ne, to ni mogoče. In to ne le enkrat, ampak nekaj dni, dokler vročina ne pade. Zvečer sem rekla Gospodu: »Jezus, če so ti ljuba moja sveta obhajila, te prav ponižno prosim, stori, da jutri zjutraj ne bom imela niti ene črtice vročine.« Zjutraj, ko sem merila vročino, sem si mislila: Če bom imela le eno črtico vročine, pač ne bom vstala, ker bi to nasprotovalo pokorščini. Dvignila sem termometer – niti ene črtice vročine ni bilo. Takoj sem vstala in odšla k svetemu obhajilu. Ko je prišel zdravnik in sem mu povedala, da nisem imela niti ene črtice vročine in sem bila pri svetem obhajilu, se je čudil – jaz pa sem ga prosila, da bi mi ne delal težav za prejemanje svetega obhajila, ker bo to slabo vplivalo na moje zdravljenje. Zdravnik je odgovoril: »Da bi imel mirno vest in sestre ne oviral, se dogovoriva takole: Kadar bo lepo vreme in ne bo deževalo in se boste dobro počutili, no, takrat, prosim, pojdite, toda na to morate vestno paziti.« Razveselila sem se, da je zdravnik tako pozoren do mene. (251) Vidiš, Jezus, kar je odvisno od mene – sem storila, zdaj računam nate in sem popolnoma mirna.
879 Danes sem videla, kako oče Andrasz daruje sveto mašo. Pred povzdigovanjem sem zagledala zelo malega veselega Jezusa, z razširjenimi ročicami. Čez nekaj časa nisem ničesar več videla. Bila sem v svoji sobi in se naprej zahvaljevala. Pozneje sem kljub temu pomislila: Zakaj je Dete Jezus bilo tako veselo? Saj vendar, kot vidim, ni vedno tako veselo. Takrat sem v notranjosti zaslišala besede: **Ker se dobro počutim v njegovem srcu.** To me sploh ni presenetilo, ker vem, da Jezusa zelo ljubi.

880 Moja povezanost z umirajočimi je še naprej tako zaupna. O kako nepojmljivo je Božje usmiljenje, ko mi Gospod dovoljuje, da s svojimi nevrednimi molitvami pomagam umirajočim. Kolikor morem, si prizadevam biti pri vsakem umirajočem. Zaupajte v Boga, ker je dober in nepojmljiv, njegovo usmiljenje presega naše pojme.
881 (252) 14. 1. 1937. Danes je Jezus stopil v mojo posebno sobo v svetlem oblačilu, prepasan z zlatim pasom; nenavadno veličastvo je odsevalo iz vse njegove osebe in rekel mi je: **Moja hči, zakaj se predajaš nemirnim mislim?** Odgovorila sem mu: »O Gospod, ti veš, zakaj.« In rekel mi je**: Zakaj? »**To delo me vznemirja. Ti veš, da sem nesposobna za njegovo izpolnitev.« In rekel mi je**: Zakaj? »**Vidiš, da nisem zdrava, nisem izobražena, nimam denarja, sem brezno uboštva, bojim se srečati ljudi. Jezus, jaz želim samo tebe, ti me lahko osvobodiš tega.« In Gospod mi je rekel: **Moja hči, kar si povedala, je res. Ti si zelo uboga, a prav po tebi, ki si sama beda, mi je posebno všeč uresničevati delo usmiljenja. Ne boj se, ne bom te pustil same. Stori v tej zadevi, kar moreš. Česar ti ne dosežeš, bom dokončal jaz. Ti veš, kaj je v tvoji moči – to stori.** Gospod je [z] veliko ljubeznivostjo pogledal v globino mojega bitja. Mislila sem, da bom zaradi tega pogleda od veselja umrla. Gospod je izginil, v moji duši je ostala (253) radost, sila in moč za delo. Vendar sem se začudila, da me Gospod noče tega oprostiti in ne spreminja ničesar, kar je enkrat povedal, in kljub vsemu veselju, vedno ostaja senca bolečine. Vidim, da ljubezen in trpljenje hodita skupaj.
882 Takih videnj nimam veliko, toda pogosto se na globlji način srečujem z Gospodom. Čutila ostajajo uspavana, in čeprav nedojemljivo, so mi vse stvari resnične in jasnejše, kot če bi jih gledala z očmi. Razum v enem samem trenutku spozna več kakor v dolgih letih temeljitega premišljevanja. Ne samo, kar zadeva Božje bistvo, ampak tudi razodetje resnic, prav tako pa tudi spoznavanje lastnega uboštva.
883 Nič me ne ovira v tej povezanosti z Gospodom, niti pogovor z bližnjimi, nikakršne obveznosti. Čeprav bi morala urediti ne vem kakšne pomembne zadeve, me to sploh ne moti. Moj duh je z Bogom, moja notranjost je polna Boga, zato ga ne iščem (254) zunaj sebe; on, Gospod, preseva mojo dušo, kakor sončni žarek preseva čisto steklo. Ko sem bila zavarovana v telesu rodne matere, nisem bila z njo tako povezana kakor s svojim Bogom. Tam se še nisem zavedala, a tu je polnost resničnosti in zavest združenja. Moja videnja so čisto notranja, toda čim bolj jih razumem, tem manj jih morem z besedami izraziti.
884 O kako lep je svet duha. In kako resničen – zato je v primerjavi z njim zunanje življenje bedno slepilo, nemoč.
885 Jezus, daj mi moč in modrost, da bom prebredla to strašno puščavo, da bo moje srce znalo potrpežljivo prenašati hrepenenje po tebi, o moj Gospod. Vedno vztrajam v svetem začudenju, ko čutim, da se mi približuješ. Ti, Gospod strah zbujajočega prestola, se spuščaš v bedno izgnanstvo in prihajaš k ubogi beračici, ki nima nič, razen uboštva; ne znam te pogostiti, moj Kraljevič, toda ti veš, da te ljubim z vsakim utripom srca. Čeprav vidim tvoje ponižanje, se v mojih očeh nikakor ne zmanjša tvoja slava. (255) Vem, da me ljubiš z ljubeznijo Ženina, in to mi zadostuje, čeprav naju ločuje ogromno brezno, kajti ti si Stvarnik, a jaz tvoje ustvarjeno bitje. Samo ljubezen pojasnjuje najino povezanost, brez nje je vse nepojmljivo. Le po ljubezni je mogoče razumeti to nepojmljivo zaupanje, s katerim se združuješ z menoj. Jezus, tvoja veličina me navdaja z grozo, in stalno bi se čudila in bala, če bi me ti sam ne pomirjal. Pred vsakim zbližanjem me ti usposabljaš za druženje s teboj.
886 15. 1. 1937. V srce, ki ljubi Božjo voljo, se ne naseli žalost. Moje srce v hrepenenju po Bogu čuti vso bedo izgnanstva. Pogumno – kljub ranjenim nogam – grem v svojo domovino. Na tej poti me krepča Božja volja, ki je moja hrana. Podpirajte me, srečni prebivalci nebeške domovine, da vaša sestra ne bo omagala na poti. Čeprav je puščava strašna, vendar stopam z dvignjenim čelom in gledam v sonce – to je v usmiljeno Jezusovo Srce.
887 (256) 19. 1. 1937. Moje življenje zdaj teče v tihem zavedanju Boga. Od njega živi moja molčeča duša; to zavestno življenje Boga v moji duši je vir moje sreče in moči. Nobene sreče ne iščem, razen v globini svoje duše, v kateri biva Bog, česar se zavedam. Čutim neko

potrebo po sodelovanju z drugimi; v duši sem odkrila izvir sreče, to je Boga. O moj Bog, vidim, da je vse, kar me obdaja, izpolnjeno s teboj, najbolj pa moja duša, ki jo krasi Božja milost. S čimer bom živela v večnosti, začenjam že zdaj.
888 Molk je tako silen govor, da dosega prestol živega Boga. Molk je njegov govor, čeprav skrivnosten, toda mogočen in živ.
889 Jezus, daješ mi spoznati in razumeti, na čem temelji veličina duše: ne na velikih dejanjih, temveč na veliki ljubezni. Ljubezen je vrednota in daje našim delom veličino; čeprav so naša dela sama po sebi majhna in vsakdanja, bodo zaradi ljubezni postala velika in mogočna pred Bogom – zaradi (257) ljubezni.
890 Ljubezen je skrivnost, ki vse, česar se dotakne, spreminja v lepe in Bogu prijetne stvari. Božja ljubezen človeka osvobaja – je kakor kraljica, ki ne pozna suženjske prisile. Vsega se loteva z veliko dušno svobodo, ker v njem prebiva ljubezen, ki je spodbuda za delovanje. Vse, kar ga obdaja, mu daje spoznati, da je samo Bog vreden njegove ljubezni. Človek, ki ljubi Boga in je vanj potopljen, opravlja svojo dolžnost s prav enakim nagnjenjem, kakor prejema sveto obhajilo, in izvršuje najbolj preprosto delo z veliko skrbjo pod ljubečim pogledom Boga. Ni v zadregi, ko se čez čas izkaže, da je kakšna stvar manj uspela. Miren je, ker je med svojim delovanjem naredil vse, kar je bilo v njegovi moči. Če se zgodi, da ga zapusti živa Božja navzočnost, ki se je skoraj neprestano veseli, tedaj se trudi živeti iz žive vere. Njegova duša razume, da pridejo trenutki počitka in trenutki boja. Z voljo je vedno združen z Bogom. Njegova duša je izurjena kakor vitez v boju, vitez, ki iz daljave opazuje, kje se skriva sovražnik, in je pripravljena za boj; (258) ve, da ni sama – Bog je njena moč.
891 21. 1. [1937]. Danes sem že od zgodnjega jutra čudovito povezana z Gospodom. Zvečer me je obiskal bolniški duhovnik. Po krajšem pogovoru sem zaznala, da se moj duh vse bolj pogreza v Boga, in izgubljati sem začela občutek [za to], kar se dogaja okrog mene. Goreče sem prosila Jezusa: »Daj mi možnost pogovora;« in Gospod je dal, da sem se lahko z njim sproščeno pogovorila. Toda bil je trenutek, ko nisem razumela, kaj govori. Opravičila sem se, da ne razumem njegovega govorjenja, čeprav sem slišala njegov glas. To je milostni trenutek združenja z Bogom, toda nepopoln. Ker tudi čutila navzven delujejo nepopolno, ni celovite potopitve v Boga, če so izključena čutila, kar se pogosto dogaja, da se na zunaj nič ne sliši in ne vidi – vsa duša pa je svobodno potopljena v Boga. Ko me navda ta milost, želim biti sama. Prosim Jezusa, naj me (259) varuje pred pogledi ljudi. Res sem se zelo sramovala pred tem duhovnikom, toda pomirila sem se, ker je pri sveti spovedi vsaj nekoliko spoznal mojo dušo.
892 Danes mi je Gospod v duhu dal videti samostan Božjega usmiljenja; v njem sem videla pravega duha, a vse ubogo in zelo skromno. O moj Jezus, ti mi omogočaš duhovno srečanje s temi sestrami, toda mogoče ne bom nikoli stopila mednje. Vendar naj bo blagoslovljeno tvoje ime in naj se zgodi to, kar si namenil.
893 22. 1. [1937]. Danes je petek. Moja duša je v morju trpljenja. Vse so mi vzeli grešniki. Vendar je dobro; zanje sem izročila vse, da bi spoznali tebe, ki si dober in neskončno usmiljen; jaz pa ti ostajam zvesta sredi mavric in viharjev.
894 Danes je zdravnik odločil, da ne smem iti k sveti maši, ampak le k svetemu obhajilu. Goreče sem želela biti pri sveti maši, vendar je spovednik skladno z zdravnikom dejal, da moram biti poslušna: »Božja volja je, da bi (260) ozdraveli. Ne smete se z ničimer mrtviti, ubogajte in Bog vam bo to poplačal.« Čutila sem, da te spovednikove besede izvirajo od Gospoda Jezusa; in čeprav mi je bilo žal opustiti sveto mašo, kjer mi je Bog dajal milost, da sem mogla videti malo Dete Jezusa, sem dala prednost pokorščini.
Potopila sem se v molitev in opravila pokoro. Nenadoma sem zagledala Gospoda, ki mi je rekel: **Moja hči, vedi, da mi z enim samim dejanjem pokorščine izkazuješ večjo čast kakor z dolgimi molitvami in odpovedmi.** O kako dobro je živeti v pokorščini in se zavedati, da je vse, kar storim, Bogu prijetno.
895 23. 1. [1937]. Danes nisem imela volje za pisanje. Tedaj sem zaslišala v duši glas: **Moja hči, ne živiš zase, ampak za duše, piši za njihovo dobro. Kar zadeva pisanje, veš, da so ti spovedniki že večkrat** (261) **potrdili mojo voljo. Ti veš, kaj mi je ljubše; če dvomiš o**

mojih besedah, veš, koga moraš vprašati. Razsvetljujem ga, da bi presojal mojo stvar, moje oko bedi nad njim. Moja hči, do njega bodi kakor otrok, polna preprostosti in iskrenosti, njegovemu mnenju daj prednost pred vsemi mojimi željami, on te bo vodil po moji volji. Če ti ne bo dovolil izpolniti mojih zahtev, bodi mirna, ne bom te sodil zaradi tega, ta zadeva ostane med menoj in njim – ti moraš biti pokorna.
896 25. 1. 1937. Danes je moja duša potopljena v grenkobo. O Jezus, o moj Jezus, danes je vsakemu dovoljeno prilivati grenkobo v moj kelih, vseeno, ali je prijatelj ali sovražnik, vsak mi lahko zadaja bolečine, a ti, Jezus, si mi v teh težkih trenutkih dolžan dajati moč in trdnost. Sveta hostija, podpiraj me in zapri moje ustnice, da ne bom godrnjala in se pritoževala. Ko molčim, vem, da bom zmagala.
897 (262) 27. 1. [1937]. Čutim znatno izboljšanje zdravja. Jezus me vodi od vrat smrti v življenje; saj ni več veliko manjkalo, da bi umrla, a spet mi Gospod podarja polnost življenja. Skoraj popolnoma sem že zdrava, čeprav moram še ostati v bolnišnici. Vidim, da se v meni še ni izpolnila vsa Božja volja, zato moram še živeti. Saj vendar vem, ko bom izpolnila vse, kar mi je Bog določil na zemlji, me ne bo več dolgo pustil v izgnanstvu, kajti moj dom je v nebesih. Toda preden pojdemo v domovino, moramo na zemlji izpolniti Božjo voljo, to je – moramo prenesti preizkušnje in boje.
898 O moj Jezus, spet mi vračaš zdravje in življenje; daj mi moč za boje, ker brez tebe ne morem ničesar storiti. Daj mi moč, ker ti zmoreš vse; vidiš, da sem slaboten otrok – le kaj bi zmogla brez tebe?
Poznam vso moč tvojega usmiljenja in zaupam, da mi boš dal vse, kar potrebuje tvoj slabotni otrok.
899 (263) Kako zelo sem hrepenela po smrti! Ne vem, ali bom še kdaj v življenju tako zelo hrepenela po Bogu. Bili so trenutki, ko sem omedlela od hrepenenja po njem. O kako grda je zemlja, če poznaš nebesa; prisiliti se moram, da bi živela. O Božja volja, ti si moja hrana!
900 O življenje, sivo in polno nesporazumov! Utrjujem svojo potrpežljivost, za njo pa prihaja izkušnja. Veliko spoznavam, vsak dan se učim in vidim, da znam malo. Kar naprej odkrivam napake v svojem ravnanju, vendar mi to ne jemlje poguma, samo Bogu se zahvaljujem, da mi blagovoli podeliti razsvetljenje za spoznavanje same sebe.
901 + Imam neko osebo, ki me vadi v potrpežljivosti. Moram ji posvetiti veliko časa. Ko se z njo pogovarjam, čutim, da laže, in to neprestano. A ker mi pripoveduje stvari iz preteklosti, ki jih ne morem preveriti, se ji laganje posreči, vendar sem notranje prepričana, da ni resnice v tem, (264) kar govori. Ko sem nekoč podvomila, da se tudi jaz lahko motim, ona pa mogoče govori resnico, sem prosila Gospoda Jezusa, naj mi da kakšno znamenje. Če ona zares laže, naj mi to sama prizna, in to v kateri koli zadevi, o kateri sem bila notranje prepričana, če pa govori resnico, naj mi Gospod Jezus odvzame prepričanje, da ona laže. Čez nekaj časa je spet prišla in mi rekla: »Sestra, prav lepo prosim za odpuščanje, toda v tej in tej zadevi sem lagala.« Spoznala sem, da me notranje razsvetljenje glede te osebe ni zavajalo v zmoto.
902 29. 1. 1937. Danes sem zaspala. Imam le še trenutek časa, da ne zamudim svetega obhajila, ker je kapela precej oddaljena od našega oddelka.[280] Ko sem stopila ven, je bilo snega do kolen, toda še preden sem pomislila, da bi mi zdravnik ne dovolil iti po takšnem snegu, sem že bila (265) pri Gospodu v kapeli. Prejela sem sveto obhajilo in takoj sem se vrnila. V duši sem zaslišala besede**: Moja hči, odpočij se na mojem srcu, znani so mi tvoji napori.** Moja duša je še bolj vesela, ko sem na Srcu svojega Boga.

30. 1. 1937. Enodnevna duhovna obnova

903 Zmeraj bolj spoznavam Božjo veličino in [se] je veselim. V globini svojega srca nenehno prebivam z Bogom; najlažje mi je najti Boga v lastni duši.

[280] S. Favstina je ležala na tuberkuloznem oddelku I, ki je bil od kapele oddaljen približno 70 korakov.

904 Med premišljevanjem sem zaslišala besede: **Moja hči, največjo čast mi izkazuješ, ko se potrpežljivo izročaš moji volji, sebi pa pridobivaš tako veliko zasluženje, da ga ne bi mogla pridobiti z nobenim postom in odpovedovanjem. Vedi, moja hči, če svojo voljo podrejaš moji volji, priteguješ nase mojo veliko naklonjenost. Ta žrtev mi je prijetna in polna sladkosti, v njej imam svoje zadovoljstvo. Ona je moja moč.**
905 (266) + Izpraševanje vesti: Še naprej isto – zedinjenje z usmiljenim Kristusom. Vaja: notranja tišina ali dosledni molk.
906 + V težkih trenutkih bom zrla v prebodeno in tiho Jezusovo Srce na križu, iz žarečih plamenov njegovega usmiljenega Srca pa mi bo pritekala moč in trdnost za bojevanje.
907 Čudna stvar, da pozimi prihaja kanarček na moje okno in nekaj časa prekrasno poje. Hotela sem se prepričati, ali je tu kje kakšna kletka. Toda ne, nikjer je ni, celo na drugem oddelku je ni. Ena izmed bolníc ga je tudi slišala, a le enkrat, in čudila se je, kako v tako hladnem vremenu kanarček lahko poje.
908 + O Jezus, kako pomilujem grešnike. Jezus, podari jim kesanje in obžalovanje, spomni se svojega bridkega trpljenja! Poznam tvoje neskončno usmiljenje, ne morem sprejeti tega, da bi se pogubila duša, za katero si toliko trpel. Jezus, daj mi duše (267) grešnikov, naj se tvoje usmiljenje odpočije v njih. Vse mi vzemi, le duše mi daj! Želim biti daritvena hostija za grešnike, lupina telesa naj skriva mojo žrtev, saj je tudi tvoje presveto Srce skrito v hostiji, čeprav si živa žrtev.
Spremeni me v sebe, o Jezus, da bom tebi živa in draga žrtev. Vsak trenutek ti želim zadoščevati za uboge grešnike. Žrtev mojega duha se skriva pod zavetjem telesa, človeško oko je ne ugleda, zato je čista in tebi prijetna. O moj Stvarnik in Oče velikega usmiljenja, vate zaupam, ker si dobrota sama. Duše, ne bojte se Boga, ampak mu zaupajte, ker je dober in je njegovo usmiljenje večno.
909 + Z Gospodom se medsebojno poznava v prebivališču mojega srca. Da, zdaj te sprejemam v goste v domku svojega srca. Toda bliža se čas, ko me boš poklical v svoje prebivališče, ki si mi ga pripravil od začetka sveta. O kaj sem jaz v primeri s teboj, Gospod.
910 (268) Gospod me vodi v neznani svet, daje mi spoznati svojo veliko ljubezen, toda jaz se je bojim in ne bom se predala njenemu vplivu, kolikor bo to v moji moči, dokler se ne prepričam pri duhovnem voditelju, kakšna milost je to.
911 V nekem trenutku je Božja navzočnost prežela vse moje bitje. Moj razum je postal čudovito razsvetljen v spoznanju njegovega bitja. [Bog] mi je dopustil, da sem spoznala njegovo notranje življenje. V duhu sem videla tri Božje osebe, toda njih bistvo je eno. On je sam, eden, edini, toda v treh osebah. Nobena od njih ni ne večja ne manjša, ne v lepoti ne v svetosti ni razlike, ker so eno. Eno, popolnoma eno so. Njegova ljubezen me je prenesla v to spoznanje in me združila s seboj. Ko sem bila združena z eno [božjo osebo], sem bila prav tako združena z drugo in tretjo [božjo osebo]; če se tako združimo z eno osebo, se združimo še z drugima dvema – prav tako kot s prvo. Njihova volja je ena, Bog je eden, čeprav so v njem tri osebe. Ko se človeku podarja (269) ena od treh oseb, tedaj je v moči ene volje združena s tremi osebami in prepojena s srečo, ki izvira iz presvete Trojice; s to srečo se hranijo svetniki. Sreča, ki vre iz presvete Trojice, osrečuje vse, kar je ustvarjeno; tu izvira življenje, ki vse oživlja in vsemu daje življenje in od njega sprejema svoj izvor. V teh trenutkih je moja duša spoznala tako veliko Božjo radost, da jo težko izrazim.
912 Tedaj sem zaslišala besede: **S teboj se želim poročiti.** Mojo dušo je navdal strah, toda brez vznemirjenja sem premišljevala, kakšna poroka bi to bila. Vsakokrat mojo dušo prevzame strah, pa vendar je v moji duši mir, ki ga ohranja višja sila.
Saj imam vendar večne zaobljube, ki sem jih izrekla z vso iskrenostjo svoje volje. Venomer pa premišljujem, kaj naj to pomeni. Čutim in slutim, da je to neka izredna milost. Ko o njej premišljujem, me objema nemoč pred Bogom, toda v tej nemoči razum ostaja jasen in prežet s svetlobo. Ko sem združena z njim, (270) omedlim od neizmerne sreče, toda moj razum je jasen in čist, brez primesi. – Svoje veličastvo ponižaš, da bi se srečal z ubogim bitjem. Zahvaljujem se ti, o Gospod, za te velike milosti, ki me usposabljajo za druženje s teboj.

Jezus, tvoje ime je moja radost; od daleč čutim svojega ljubljenega. Moja hrepeneča duša počiva v njegovem objemu, brez njega ne znam živeti. Raje sem z njim v mukah in trpljenju kakor brez njega v nebeški radosti.
913 2. 2. 1937. Danes Božja zbranost že od jutra prežema mojo dušo. Pri sveti maši sem mislila, da bom videla malega Jezusa, kakor [ga] pogosto vidim, vendar sem danes med sveto mašo videla Križanega. Jezus je bil pribit na križ in [v] velikih bolečinah. Mojo dušo je prevzelo Jezusovo trpljenje, a prav tako boleče, čeprav na neviden način, je bilo v moji duši in telesu. O, kako silne skrivnosti se dogajajo med sveto mašo.
914 Velika skrivnost se uresničuje pri sveti maši. (271) S kakšno pobožnostjo bi morali poslušati in sodelovati pri tem Jezusovem umiranju. Nekoč bomo spoznali, kaj Bog izvršuje za nas pri vsaki sveti maši in kakšen dar nam v njej pripravlja. Samo Božja ljubezen se je sposobna tako darovati. O Jezus, o moj Jezus, s kako veliko bolečino je prežeta moja duša, ko vidi, s kakšno milino in močjo žubori izvir življenja za vsako dušo. A vendar vidim duše, ki so po lastni krivdi ovenele in usahnile. Moj Jezus, stori, da moč tvojega usmiljenja objame te duše.
915 + O Marija, danes je strašen meč[281] presunil tvojo sveto dušo. Razen Boga nihče ne ve za tvoje trpljenje. Tvoja duša se ne zlomi, ampak je pogumna, ker je z Jezusom. Predobra Mati, združi mojo dušo z Jezusom, ker samo takrat lahko zdržim vse preizkušnje in le v zedinjenju z Jezusom bodo moje male žrtve Bogu prijetne. Najlepša Mati, poučuj me o notranjem življenju, naj me meč trpljenja nikoli ne zlomi. O čista Devica, vlij pogum v moje srce in ga varuj.
916 (272) + Današnji dan je zame tako izreden, čeprav sem tako zelo trpela, toda moja duša plava v veliki radosti. V sosednji sobi je ležala hudo bolna Judinja. Pred tremi dnevi sem jo obiskala. V duši sem občutila bolečino, ker bo že kmalu umrla, vendar njene duše ne bo očistila milost svetega krsta. Pogovorila sem se z bolniško sestro, da bi ji, ko se približa zadnja ura, podelila sveti krst. Bila pa je težava, ker so bili vedno Judje pri njej. Vendar sem v duši začutila navdih, da bi molila pred podobo, ki mi jo je Jezus naročil naslikati; imam brošurico, na platnici pa je posnetek te podobe Božjega usmiljenja. Rekla sem Gospodu: »Jezus, ti si mi sam rekel, da boš po tej podobi podelil mnoge milosti. Torej te prosim za milost svetega krsta za to Judinjo. Vseeno je, kdo jo krsti, da bi le bila krščena.« Po teh besedah sem bila čudovito pomirjena in prepričana, da bo kljub težavam njeno dušo oblila voda svetega krsta. In ponoči, (273) ko je bila zelo slabotna, sem zaradi nje trikrat vstala, da bi pazila na primeren trenutek, v katerem bi ji podelili to milost. Zjutraj se je kar dobro počutila, popoldne pa se je začela približevati zadnja ura; bolniška sestra je rekla, da ji bo težko podeliti to milost, ker so ljudje pri njej. Prišel je trenutek, ko je začela izgubljati zavest. Eni so takoj tekli po zdravnika, drugi spet nekam drugam, da bi jo rešili, in tako [se je zgodilo], da je bolníca ostala sama in bolniška sestra ji je podelila sv. krst. Preden so se vsi zbrali, je bila njena duša okrašena z Božjo milostjo in takoj je začela umirati. Trajalo je kratko, kot da bi zaspala. Nenadoma sem videla, kako je njena duša v čudoviti lepoti vstopila v nebesa. O kako lepa je duša v posvečujoči milosti; v moji duši je zavladala velika radost, ker sem za to dušo pred to podobo prejela tako veliko milost.
917 O kako veliko je Božje usmiljenje, naj ga slavi vsaka duša. O moj Jezus, ta duša ti bo vso večnost pela hvalnico usmiljenja. (274) Ne bom pozabila občutka tega dne, ki sem ga imela v duši. To je že druga velika milost, ki sem jo tu pred to podobo prejela za duše.
O kako dober je Gospod in poln usmiljenja. Jezus, kako zelo se ti zahvaljujem za te milosti.
918 5. 2. 1937. Moj Jezus, kljub vsemu si silno želim zediniti se s teboj. Jezus, če je mogoče, me vzemi k sebi, ker se mi zdi, da mi bo srce počilo od hrepenenja po tebi.
O kako močno čutim, da sem v izgnanstvu. Kdaj bom prišla v dom našega Očeta in se napojila s srečo, ki priteka iz presvete Trojice. Toda če je tvoja volja, da bi še živela in trpela, tedaj želim tisto, kar si mi namenil. Zadrži me na zemlji, dokler ti je po volji, pa čeprav do

[281] Gl. Lk 2,34–35.

konca sveta. O volja mojega Gospoda, bodi moja radost in navdušenje moje duše. Čeprav je zemlja tako naseljena, se vseeno počutim osamljeno, zemlja je strašna puščava. O Jezus, Jezus, ti veš in poznaš žar mojega srca. Samo ti, Gospod, me lahko napolniš.
919 (275) + Danes, ko sem opomnila neko gospodično, naj ne bi cele ure postajala z moškimi na hodniku, ker se to pošteni gospodični ne spodobi, se mi je opravičila in obljubila, da se bo poboljšala; razjokala se je, ko je spoznala svojo nepremišljenost. Ko sem ji spregovorila nekaj besed o nravnosti, so se moški iz vse dvorane zbrali in poslušali ta pouk. Celo Judje so slišali nekaj tudi zase. Pozneje mi je neka oseba pravila, da so drug za drugim ušesa prislanjali k steni in zbrano poslušali; za čuda sem zaslutila, da poslušajo, vendar sem povedala, kar sem imela povedati. Tu so stene tako tanke, da se kljub tihemu govorjenju lahko vse sliši.
920 + Tu pri nas je neka oseba, ki je bila nekoč naša gojenka. Seveda – vadi me v potrpežljivosti. Obišče me nekajkrat vsak dan; po vsakem obisku pa sem utrujena. Toda vidim, da mi jo je Gospod Jezus poslal. Naj te vse slavi, o Gospod; potrpežljivost daje Bogu slavo; o kako uboge so duše.
921 (276) 6. 2. [1937]. Danes mi je Gospod povedal: **Moja hči, pravijo, da si zelo preprosta; zakaj mi torej ne poveš vsega, kar te zadeva – celo najmanjše podrobnosti! Vse mi povej, vedi, da mi tako narediš veliko veselje. –** Odgovorila sem: »Saj ti vse veš, Gospod.« – In Jezus mi je odgovoril: **»Da, vem, toda ti se ne izgovarjaj s tem, da vem, temveč mi s preprostostjo otroka pripoveduj o vsem, ker je moje uho in Srce nagnjeno k tebi in mi je tvoj govor prijeten.**
922 + Ko sem začela veliko devetdnevnico v tri namene, sem na tleh zagledala malega črvička, in pomislila sem: Od kod se je vzel tu sredi zime? Tedaj sem v duši zaslišala besede: **Vidiš, mislim nanj in ga ohranjam – a kaj je on v primeri s teboj? Zakaj se je tvoja duša v trenutku vznemirila?** Prosila sem Gospoda, naj mi ta trenutek odpusti. Jezus hoče, da ostanem vedno otrok in vso skrb preložim nanj ter se zaupno predam njegovi sveti volji; vse vzame nase.
923 (277) 7. 2. [1937]. Gospod mi je danes povedal: **Od tebe želim popolno daritev in žgalno žrtev tvoje volje. S to daritvijo se ne more primerjati nobena druga. Sam vodim tvoje življenje in vse urejam tako, da bi mi ti bila trajna žrtev in da boš vedno uresničevala mojo voljo; za dopolnitev te žrtve pa se boš z menoj združila na križu. Vem, kaj zmoreš. Sam ti bom neposredno naročal mnoge reči in ti dal možnost, da jih izvršiš pozneje in odvisno od drugih. Česar ne bodo dosegli predstojniki, bom sam neposredno dopolnil v tvoji duši. Tako se bo uresničila popolna žgalna žrtev v najskrivnejši globini tvoje duše, in to ne le za nekaj časa, ampak vedi, moja hči, da bo ta žrtev trajala vse do smrti. Toda, čas je, da jaz, Gospod, izpolnim vse tvoje želje; prijetna si mi kot živa hostija: Naj te nič ne prestraši, jaz sem s teboj.**
924 Danes sem od prednice dobila pismo-zalepko,[282] da ne smem biti pri umirajočih. Tako bom umirajočim namesto sebe poslala pokorščino in ta bo podpirala umirajoče duše. (278) Taka je Božja volja in to mi zadostuje. Česar ne razumem zdaj, bom zvedela pozneje.
925 7. 2. 1937. Danes sem molila bolj goreče kot kadar koli po namenu svetega očeta in treh duhovnikov,[283] da bi jih Bog navdihnil s tem, kar pričakuje od mene, saj je od njih odvisna ta uresničitev. O kako sem se razveselila, da se je zdravstveno stanje svetega očeta obrnilo na bolje. Danes sem slišala, kako je govoril udeležencem evharističnega kongresa,[284] in sem se v duhu preselila tja, da bi prejela apostolski blagoslov.
926 9. 2. 1937. Pust. [V] zadnjih dveh pustnih dneh sem spoznala veliko množino kazni in grehov. Gospod mi je dal, da sem v trenutku spoznala grehe vsega sveta, storjene na ta dan. Od groze sem omedlela, in čeprav poznam vso globino Božjega usmiljenja, sem se začudila,

---

[282] »Zalepka« – majhen listič brez kuverte, z zlepljenimi konci.

[283] Verjetno – nadškofa Romualda Jałbrzykowskega, duhovnika Michała Sopoćka in duhovnika Józefa Andrasza DJ.

[284] Evharistični kongres je bil v Manili na Filipinih od 3. – 7. februarja 1937.

da Bog dopušča človeštvu obstajati. In Gospod mi je dal spoznati, kdo ohranja obstoj človeštva: to so izvoljene duše. Ko se dopolni mera izvoljenih, sveta ne bo več.
927 Zadnja dva dni sem prejela zadostilno sveto obhajilo (279) in rekla Gospodu: »Jezus, danes vse darujem za grešnike, naj udarci tvoje pravičnosti zadenejo mene, morje tvojega usmiljenja pa naj objame grešnike.« In Gospod je uslišal mojo prošnjo; veliko duš se je vrnilo h Gospodu, jaz sem umirala pod bremenom Božje pravičnosti. Čutila sem, da sem predmet jeze najvišjega Boga. Zvečer je moja muka prešla v tako veliko notranjo zapuščenost, da so se iz mojih prsi nehote trgali kriki. Zaklenila sem se v svojo sobo in začela s češčenjem ali sveto uro. Notranja zapuščenost in občutena Božja pravičnost – to je bila moja molitev; bolečina in stok, ki se mi je iztrgal iz moje duše, sta zamenjala osrečujoč pogovor z Gospodom.
928 Tedaj sem nenadoma zagledala Gospoda, ki me je priklenil na svoje Srce in rekel**: Moja hči, ne jokaj, ker tvojih solz ne morem prenašati; vse jim dam, za kar prosiš, vendar nehaj jokati.** In napolnilo me je veliko veselje, (280) moj duh pa se je kot običajno potopil vanj kot v svoj edini zaklad. Tega dne sem se še več pogovarjala z Jezusom, opogumljena z njegovo dobroto.
929 Ko sem si odpočila ob njegovem predobrem Srcu, sem mu rekla: »Jezus, tako veliko ti imam povedati.« In Gospod mi je ljubeznivo rekel: **Govori, moja hči.** Tedaj sem začela izlivati bolečino svojega srca takole: Vse človeštvo mi je zelo pri srcu, vsi te ne poznajo, tisti pa, ki te ponovno spoznajo, pa te ne ljubijo z ljubeznijo, ki si je vreden. Znova pa vidim, kako hudo te grešniki žalijo. »Spet vidim veliko zatiranje in preganjanje vernikov, posebej tvojih služabnikov, veliko duš, ki na slepo drvijo v strašno peklensko brezno. Vidiš Jezus, to je bolečina, ki se mi zajeda v srce in kosti, in čeprav mi podarjaš svojo posebno ljubezen in moje srce zalivaš s potoki svojega veselja, mi vse to ne zadrži bolečin, ki sem ti jih omenila; naj še bolj živo prešinjajo (281) moje ubogo srce. Oh, kako goreče hrepenim, da bi se vse človeštvo z zaupanjem obrnilo k tvojemu usmiljenju. Takrat se bo moje srce umirilo, ko bo videlo slavo tvojega imena.« Jezus je z resnostjo in zanimanjem poslušal izlive mojega srca, kot da bi o njih nič ne vedel. Nekako tajil je pred menoj vse, a jaz kot da sem bila takrat med govorjenjem bolj svobodna. Gospod mi je rekel: **Moja hči, prijetna mi je govorica tvojega srca in z molitvijo tega rožnega venca zbližuješ človeštvo z menoj.** Po teh besedah sem ostala sama, Božja navzočnost pa je vedno v moji duši.
930 + O moj Jezus, čeprav pojdem k tebi in me napolniš s seboj, [in] bo to polnost moje sreče – vendar ne bom pozabila človeštva; želim odstreti zastor nebes, da zemlja ne bo dvomila o Božjem usmiljenju. Moj oddih je v oznanjevanju tvojega usmiljenja. Človek izkazuje največjo čast svojemu Stvarniku, kadar se z zaupanjem obrača k Božjemu usmiljenju.

931 (282) 10. 2. [1937]. Danes je pepelnična sreda

Pri sveti maši sem krajši čas v svojih udih čutila Jezusovo trpljenje. Veliki post – to je čas posebnega dela duhovnikov. Treba jim je priskočiti na pomoč pri reševanju duš.
932 Pred nekaj dnevi sem svojemu duhovnemu voditelju napisala pismo[285] s prošnjo, da mi v postnem času dovoli nekatere spokorne vaje. Ker mi zdravnik ni dovolil potovati v mesto, sem morala to opraviti pisno. Vendar je danes že pepelnična sreda, jaz pa nimam odgovora. Zjutraj po svetem obhajilu sem začela prositi Gospoda Jezusa, naj bi ga navdihnil s svojo svetlobo, da bi mi odpisal. V duši sem spoznala, da mi oče ne bo odklonil spokornih vaj, za katere sem prosila, in da mi bo dal dovoljenje, in mirno sem začela opravljati spokorne vaje, za katere sem prosila. Istega dne popoldne sem od očeta prejela pismo: da mi rad podeli svoje dovoljenje za zaprošene spokorne vaje. (283) Zelo sem se razveselila, da se je moje notranje spoznanje ujemalo z mnenjem duhovnega očeta.

[285] Duhovni voditelj s. Favstine je bil takrat duhovnik J. Andrasz DJ; da se torej sklepati, da je bilo njemu osebno napisano pismo, ki zadeva dovoljenja za določene spokorne vaje.

933 Tedaj sem v duši zaslišala besede: **Večjo nagrado prejmeš za pokorščino in odvisnost od spovednika kakor pa za same spokorne vaje, ki jih boš opravljala. Moja hči, vedi to in po tem se ravnaj; tudi če gre za najmanjšo stvar, ki ima na sebi pečat pokorščine do mojega namestnika – mi je draga in velika v mojih očeh.**
934 Male spokorne vaje za post. Ne morem se več vaditi kot nekdaj [v] strogem premagovanju samega sebe, kljub goreči želji in hrepenenju po tem, ker sem pod strogim nadzorom zdravnika. V malih stvareh pa se lahko žrtvujem: prvič – spati brez zglavnika, občutiti nekoliko lakote, vsak dan nedoločen čas moliti z razprostrtimi rokami rožni venec, ki ga me je naučil Gospod (284), in s spontano molitvijo. Namen: izprositi Božje usmiljenje ubogim grešnikom in duhovnikom moč, da bi omehčali srca grešnikov.
935 Moja povezanost z dušami umirajočih je tako zaupna kot prej. Pogosto se na veliki oddaljenosti družim z dušo umirajočega, najbolj pa se veselim, ko vidim, da se obljuba usmiljenja spolnjuje na teh dušah. Zvest je Gospod, kar enkrat izreče – to izpolni.
936 Nekdo, ki je ležal na našem oddelku, je začel umirati. Zelo se je mučil. Tri dni je umiral, pa spet na trenutke bil pri zavesti. Vsa soba je molila zanj. Tudi jaz sem si želela iti k njemu, toda mati prednica mi je prepovedala hoditi k umirajočim. Tako sem v svoji sobici molila za to osebo. Ko sem slišala, da se še muči in temu ni videti konca, me je hipoma nekaj ganilo v duši in rekla sem Gospodu: »Jezus, če ti je vse, kar delam, ljubo, (285) te torej prosim za pritrditev, naj se ta človek ne muči, ampak naj takoj preide v večno srečo.« Nekaj minut pozneje sem zvedela, da je ta oseba tako mirno in hitro zaspala, da ji celo sveče ni bilo mogoče prižgati.
937 + S kakšno besedo se bom spomnila še svojega duhovnega voditelja. Čudna stvar, da je tako malo takih duhovnikov, ki znajo človeku vliti moč in pogum ter trdnost, da lahko brez muk napreduje. Pod takšnim vodstvom lahko celo pri slabih močeh veliko stori za Božjo slavo. In tako sem spoznala v tem neko skrivnost, da namreč spovednik ali duhovni voditelj ne omalovažuje majhnih reči, ki mu jih spovedanec zaupa. Ko opazi, da ga voditelj v tem nadzoruje, se začne uriti v kreposti in ne opušča najmanjše priložnosti, izogiba pa se tudi najmanjših napak in iz tega, kot iz drobnih kamenčkov, postaja prelepo svetišče. (286) In obratno: če spovedanec opazi, da spovednik omalovažuje drobne reči, jih tudi sam začne omalovaževati, preneha o njih dajati obračune spovedniku in, kar je še hujše, začenja se zanemarjati v drobnih rečeh in tako, namesto da bi napredoval, polagoma nazaduje. Spovedanec to opazi šele, ko zapade v bolj resne stvari. In tako se pojavi resno vprašanje, kdo je za to kriv. Ali je to njegova ali spovednikova krivda, krivda njegovega duhovnega voditelja? Tu raje govorim o duhovnem voditelju. Zdi se mi, da je vso krivdo treba pripisati nepreudarnemu duhovnemu voditelju. Spovedancu pa je treba pripisati le to napako, da si je duhovnega voditelja sam izbral. Duhovni voditelj bi mogel spovedanca dobro voditi po poteh Božje volje do svetosti.
938 Oseba bi morala dalj časa goreče moliti za duhovnega voditelja in prositi Boga, da bi ji blagovolil sam izbrati duhovnega voditelja. Kar se je z Bogom začelo – bo Božje, kar pa se je začelo čisto po človeško – ostane človeško. Bog je tako usmiljen, da (287) osebi pomaga – ji sam nameni takega duhovnega voditelja in dušo razsvetli, da je to duhovni voditelj, pred katerim se je dolžna odpreti – vse do najskrivnejših globin – kot pred Gospodom Jezusom. Ko oseba pretehta in spozna, da je vse to vodil Bog, naj ga goreče prosi, da bi duhovnemu voditelju podelil veliko luči za spoznavanje njene duše, in naj ne zamenja takega duhovnega voditelja, razen če bi šlo za važno stvar. Kakor je veliko molila za spoznanje Božje volje pred izbiro duhovnega voditelja, tako naj veliko in goreče moli, kadar ga hoče zamenjati, če je zares Božja volja, da bi ga zapustila in izbrala drugega. Ako v tem pogledu ni izrečena Božja volja, naj ga ne zamenja, saj sama ne bo prišla daleč, satan pa hoče samo to, da bi oseba, ki si prizadeva za svetost, vodila samo sebe, takrat pa ni govora, da jo bo dosegla.
939 Izjema je oseba, ki jo Bog sam neposredno vodi, kar duhovni voditelj takoj opazi, (288) Bog mu da to jasno in razločno spoznati. Takšna oseba mora biti še pod natančnejšim nadzorom duhovnega voditelja kakor druge. V tem primeru duhovni voditelj ne vodi in ne

nakazuje poti, po kateri mora oseba iti, ampak jo bolj presoja in potrjuje, da je na pravi poti in da jo vodi dobri duh. V tem primeru mora biti voditelj ne le svet, ampak tudi izkušen in preudaren, oseba pa mora njegove besede upoštevati bolj kot besede Boga samega, ker le takrat bo varna pred prevarami in ovinki. Oseba, ki bi teh navdihov ne predala strogemu nadzoru Cerkve oziroma duhovnemu voditelju, bi s tem pokazala, da jo vodi hudobni duh. Glede tega mora biti duhovni voditelj zelo previden in osebo preizkušati v pokorščini. Satan si lahko nadene celo oblačilo ponižnosti, toda oblačila pokorščine si ne zna natakniti nase, (289) in tako pride na dan vse njegovo delo. Spovednik se ne bi smel pretirano bati take osebe; če mu Bog daje v varstvo tako izredno dušo, mu podeli tudi veliko svetlobo glede nje; kako bi sicer mogel dobro presojati tako velike skrivnosti, kakor so med Bogom in dušo.
940 V tem pogledu sem sama veliko pretrpela in sem bila zelo preizkušena. Sedaj pišem le o tem, kar sem sama izkusila. Veliko devetdnevnic, molitev in pokore sem opravila, preden mi je Bog poslal duhovnika, ki je razumel mojo dušo. O bilo bi veliko več svetih duš, če bi bilo več izkušenih in svetih duhovnih voditeljev. Marsikdo, ki si iskreno prizadeva za svetost, si sam ne zna pomagati, ko pride čas skušnjav, in opusti pot popolnosti. Jezus, daj nam vnetih in svetih duhovnikov!
941 Veliko je dostojanstvo duhovnika, velika pa je tudi njegova odgovornost. Veliko ti je dano, o duhovnik, a veliko se bo od tebe tudi zahtevalo ...
942 (290) 11. 2. [1937]. Danes je petek. Pri sveti maši sem začutila bolečine v svojem telesu: na rokah, nogah in na strani; to trpljenje Jezus sam dopušča na meni kot zadoščevanje za grešnike. Traja le kratek čas, toda bolečine so hude; ne trpim več kakor nekaj minut, toda občutek ostaja dolgo in zelo živo.
943 + Danes se v duši počutim tako zapuščeno, da si tega ne znam razložiti. Skrila bi se pred ljudmi in brez konca jokala; nihče ne razume srca, ki je ranjeno zaradi ljubezni. Ko doživi notranjo zapuščenost, ga nihče ne potolaži. O duše grešnikov, odvzele ste mi Gospoda, toda dobro, prav je, spoznajte, kako dobrohoten je Gospod. In celo morje grenkobe naj zaliva moje srce, vso Božjo tolažbo sem vam dala.
944 + So trenutki, v katerih ne zaupam sebi; do dna sem prepričana o svoji slabosti ter bedi, in spoznala sem, da v teh trenutkih lahko vztrajam samo z zaupanjem v neskončno Božje usmiljenje. (291) Potrpljenje, molitev in molk – to krepi dušo. So trenutki, v katerih mora duša molčati in ne spodobi se ji pogovarjati se z nikomer. So trenutki nezadovoljstva s samo seboj, duša se počuti slabotna kakor majhen otrok. Takrat se z vso močjo oklepa Boga. V takih trenutkih živim izključno iz vere, in ko se spet počutim okrepčano z Božjo milostjo, tedaj sem bolj pogumna v govorjenju in druženju z bližnjimi.
945 Zvečer mi je rekel Gospod: **Moj otrok, odpočij se na mojem Srcu, vidim, da si utrujena od dela v mojem vinogradu.** In mojo dušo je preplavilo Božje veselje.
946 12. 2. [1937]. Danes me kot sončni žarek popolnoma prevzema Božja navzočnost. Hrepenenje moje duše po Bogu je tako veliko, da vedno znova padam v nezavest. Čutim, da se večna Ljubezen dotika mojega srca, moja majhnost ne more tega prenesti, (292) ampak me spravlja v nezavest; toda notranja moč je velika. Duša želi doseči Ljubezen, ki jo ljubi. V teh trenutkih ima nadvse globoko spoznanje Boga, in bolj ko ga spoznava, tem bolj goreča in čistejša je njena ljubezen do njega. Nepojmljive so skrivnosti duše z Bogom.
947 Včasih je moja duša dolge ure potopljena v občudovanje, ko gleda neskončno veličastvo, ki se tako ponižuje k moji duši. Neprestano se na znotraj čudim temu, da ima vzvišeni Gospod svoje zadovoljstvo v meni in mi o tem sam govori. Jaz pa se še bolj pogrezam v svojo ničnost, ker vem, kaj sem sama po sebi. Vendar moram povedati, da vzajemno ljubim svojega Stvarnika do norosti, z vsakim utripom srca, z vsakim živcem. Moja duša nevede tone, se potaplja vanj. Čutim, da me nič ne bo ločilo od Gospoda, ne nebesa ne zemlja, niti sedanjost niti prihodnost. Vse se lahko spremeni, le ljubezen nikoli, nikoli, ta je vedno enaka. (293) On, nesmrtni vladar, mi razodeva svojo voljo, da bi ga posebej ljubila, in sam v mojo dušo vliva zmožnost za takšno ljubezen, s kakršno si želi, da bi ga ljubila. Vedno bolj se pogrezam vanj in se ne bojim ničesar. Ljubezen je prevzela vse moje srce, in čeprav bi mi govorili o Božji

pravičnosti in o tem, kako pred njo drhtijo celo čisti duhovi in si zakrivajo obličje ter nenehno vzklikajo: »Svet, svet…«, in bi se iz tega zdelo, kot da bi moje zaupno druženje z Gospodom škodovalo njegovi slavi in veličastvu – vendar, ne in spet ne. Čista ljubezen vsebuje vse – največje češčenje in najgloblje poveličevanje; prav po ljubezni je [duša] potopljena v Boga v najglobljem miru; kar ustvarjena bitja na zunaj govorijo, ne vpliva nanjo. To, kar ji govorijo o Bogu, je bleda senca v primeri s tem, kar notranje doživlja z Bogom, in pogosto se čudi, kako se duše navdušijo nad takšnim govorjenjem o Bogu; kajti to je zanjo vsakdanji kruh. Ker ve, da to, kar se da (294) povedati, še ni tako veliko – sprejema in s svetim spoštovanjem posluša vse, vendar ima svoje posebno življenje v Bogu.
948 13. 2. [1937]. Danes sem med pasijonom[286] zagledala izmučenega Jezusa, s trnjem kronanega, s trsom v roki. Jezus je molčal, vojaki pa so tekmovali, kdo ga bo bolj mučil. Jezus ni nič rekel, samo ozrl se je name. V tem pogledu sem začutila njegovo strašno trpljenje. Niti predstavljati se ne moremo, koliko je Jezus za nas pretrpel pred križanjem. Moja duša je polna bolečin in hrepenenja; v svoji duši sem začutila veliko sovraštvo do greha, in moja najmanjša nezvestoba se mi zdi velika gora; opravljam zadoščevanje s premagovanjem in pokoro. Ko vidim Jezusa, kako trpi, se mi srce trga na koščke. Premišljujem, kaj bo z grešniki, če ne bodo zase izkoristili Jezusovega trpljenja. V njegovem trpljenju vidim celo morje usmiljenja.

949 (295) + JMJ 12. 2. 1937
+ Božja ljubezen je cvet – usmiljenje pa je sad.

Naj oseba, ki dvomi, bere ta izhodišča o usmiljenju in naj začne zaupati. [287]
Božje usmiljenje, ki izviraš iz Očetovega naročja – vate zaupam.
Božje usmiljenje, največja Božja lastnost – vate zaupam.
Božje usmiljenje, nepojmljiva skrivnost – vate zaupam.
Božje usmiljenje, vrelec, ki izviraš iz skrivnosti presvete Trojice- vate zaupam.
Božje usmiljenje, nedoumljivo vsakršnemu, tako angelskemu kakor človeškemu razumu – vate zaupam.
Božje usmiljenje, iz katerega izvira vsakršno življenje in sreča – vate zaupam.
Božje usmiljenje, višje od nebes.
Božje usmiljenje, vir čudežev in skrivnosti.
Božje usmiljenje, ki objemaš vse vesolje.
Božje usmiljenje, ki si prišlo na svet v osebi učlovečene Besede.
(296) Božje usmiljenje, ki si priteklo iz odprte rane Jezusovega Srca.
Božje usmiljenje, ki si za nas vsebovano v Jezusovem Srcu, posebej za grešnike.
Božje usmiljenje, nedoumljivo v ustanovitvi svete evharistije.
Božje usmiljenje, v ustanovitvi svete Cerkve.
Božje usmiljenje, v zakramentu svetega krsta.
Božje usmiljenje, v našem opravičenju po Jezusu Kristusu.
Božje usmiljenje, ki nas spremljaš skozi vse naše življenje.
Božje usmiljenje, ki nas posebej objemaš v smrtni uri.
Božje usmiljenje, ki nam podarjaš večno življenje.
Božje usmiljenje, ki nas spremljaš v vsakem trenutku našega življenja.
Božje usmiljenje, ki nas varuješ pred peklenskim ognjem.
Božje usmiljenje, v spreobrnjenju najtrdovratnejših grešnikov.
Božje usmiljenje, začudenje angelov in nepojmljivo svetnikom.
Božje usmiljenje, nedoumljivo v vseh Božjih skrivnostih.

---

[286] Pasijon – tu: pobožnost v postnem času, pri kateri se pojejo »bridke žalostinke«, postne pesmi.
[287] Na podlagi teh vzklikov je duhovnik Michał Sopoćko sestavil litanije Božjega usmiljenja – nekatere vzklike je preoblikoval in dodal nekaj novih.

Božje usmiljenje, ki nas dvigaš iz vsake naše revščine.
Božje usmiljenje, vir naše sreče in veselja.
Božje usmiljenje, ki nas kličeš iz niča v bivanje.
Božje usmiljenje, ki objemaš vsa dela svojih rok.
Božje usmiljenje, krona vsega, kar je in kar bó.
(297) Božje usmiljenje, [v katero] smo vsi potopljeni.
Božje usmiljenje, osrečujoča tolažba za potrta srca.
Božje usmiljenje, edino upanje obupanih duš.
Božje usmiljenje, počitek src, spokojnost sredi nemira.
Božje usmiljenje, radost in prevzetost svetih duš.
Božje usmiljenje, ki prebujaš upanje proti upanju.

950 + O večni Bog, čigar usmiljenje je nedoumljivo in čigar zakladi dobrotljivosti neizčrpni, milostno poglej na nas in pomnoži v nas svoje usmiljenje, da v težkih trenutkih ne bomo obupovali in ne izgubljali poguma, marveč se bomo z velikim zaupanjem izročali tvoji sveti volji, ki je ljubezen in usmiljenje sámo.
951 + O nepojmljivo in nedoumljivo Božje usmiljenje,
kdo te more dostojno poveličevati in slaviti.
Največja lastnost vsemogočnega Boga,
ti si osrečujoče upanje grešnega človeka.
V eno hvalnico se zlijte, ve zvezde, zemlja in morje, ter ubrano, hvaležno opevajte nepojmljivo Božje usmiljenje.
952 (298) Moj Jezus, ti vidiš, da mi je tvoja sveta volja vse. Vseeno mi je, kaj storiš z menoj; če mi ukažeš lotiti se dela – bom mirno začela, čeprav vem, da sem za to nesposobna. Če mi po tvojih namestnikih naročaš čakati – bom potrpežljivo čakala; mojo dušo napolnjuješ z gorečnostjo, a ne daješ možnosti za delo; privlačiš me k sebi v nebesa, a me puščaš na zemlji. V mojo dušo vlivaš hrepenenje po tebi, a se pred menoj skrivaš. Umiram od hrepenenja, da bi se za večno združila s teboj, smrti pa ne dovoliš, da bi se mi približala. O Božja volja, ti si hrana in slast moje duše. Ko se predajam sveti volji mojega Boga, preplavlja mojo dušo globok mir.
O moj Jezus, ti ne nagrajuješ uspešnosti dela, ampak iskreno voljo in začete napore. Zato sem popolnoma mirna, čeprav bi bila vsa moja ravnanja in napori zaman ali če se nikoli ne bi uresničili. Če storim vse, (299) kar je v moji moči, mi nič drugega več ne pripada in zato najhujši viharji ne bodo vznemirili globin mojega miru.
953 + 15. 2. 1937. Danes so se moje bolečine nekoliko povečale, ne čutim hujše bolečine le po vseh pljučih, ampak čudne bolečine tudi v črevesju. Toliko trpim, kolikor more prenesti moja slabotna narava, vse za neumrljive duše, da bi ubogim grešnikom izprosila Božje usmiljenje in duhovnikom moč. O kako zelo spoštujem duhovnike in prosim Jezusa, najvišjega duhovnika, za mnoge milosti zanje.
954 Danes, po svetem obhajilu, mi je Gospod rekel: **Moja hči, moja radost je biti povezan s teboj. Največjo slavo mi izkazuješ, ko se podrejaš moji volji, s tem pa nase priteguješ morje blagoslova. Ne bilo bi mi všeč, če bi ne živela po moji volji.** O moj ljubeznivi gost, zate sem pripravljena na vsako žrtev, toda ti veš, (300) da sem sama slabotna, le s teboj vse zmorem. O moj Jezus, prisrčno te prosim, bodi z menoj vsak trenutek.
955 15. 2. 1937. Danes sem v duši zaslišala besede: **Hostija, draga mojemu Očetu! Vedi, moja hči, da posebej ugajaš sveti Trojici zato, ker živiš izključno po Božji volji. Nobena žrtev se s tem ne more primerjati.**
956 + Po teh besedah mi je v dušo prišlo spoznanje Božje volje, to je – da na vse gledam z višjega zornega kota. Vse dogodke in zadeve, neprijetne ali prijetne, sprejemam z ljubeznijo kot dokaz posebnega ugajanja nebeškemu Očetu.
957 Na oltarju ljubezni bo gorela čista žrtev moje volje. Da bi bila moja žrtev popolna, se zaupno združujem z Jezusovo žrtvijo na križu. Ko pod težo velikega trpljenja zadrhti moja

narava in se moje telesne in psihične moči zmanjšujejo, se skrijem globoko v odprto rano Jezusovega Srca, (301) molče kakor golobica, in se ne pritožujem. Naj bodo vsa moja nagnjenja, četudi najsvetejša, najlepša in najplemenitejša, vedno na zadnjem mestu, na prvem mestu pa tvoja sveta volja. Tvoja najmanjša želja, o Gospod, mi je dragocenejša kakor nebesa z vsemi zakladi. Dobro vem, da me ustvarjena bitja ne bodo razumela, zato pa bo moja žrtev čistejša v tvojih očeh.
958 Pred nekaj dnevi je k meni prišla neka oseba s prošnjo, naj bi zelo molila po njenem namenu, ker gre za pomembne in nujne stvari. Nenadoma sem v duši začutila, da to Bogu ne ugaja, in odgovorila sem ji, da ne bom molila v ta namen, ampak bom za gospo molila na splošno. Čez nekaj dni me je spet obiskala in se mi zahvalila, da nisem molila po njenem namenu, ampak zanjo, ker se je nameravala maščevati neki osebi, ki ji je bila dolžna izkazovati čast in spoštovanje po četrti zapovedi. (302) Gospod Jezus je spremenil njeno notranjost in sama je spoznala svojo krivdo, vendar se je začudila, ker sem sprevidela njeno skrivnost.
959 + Danes sem prejela pismo duhovnika Sopoćka z voščili za god.[288] Želje so me razveselile, razžalostilo pa me je njegovo slabotno zdravje. Vedela sem to po notranjem spoznanju, a nisem verjela; toda ker mi je odpisal, da je tako, so tudi druge stvari resnične, o katerih mi ni pisal; moja notranja spoznanja me ne zavajajo v zmoto. Priporočil mi je, da bi podčrtala vse to, za kar vem, da ne izhaja od mene. Gre za vse to, kar mi Jezus govori, kar slišim v duši. Že večkrat me je za to prosil, toda zares nisem imela časa in mudilo se mi je – toda, od kod neki ve, da tega nisem izpolnila. Zelo me je to presenetilo, zdaj pa začenjam to delo z vsem srcem. O moj Jezus, volja tvojih namestnikov je tvoja sveta volja, brez sence dvoma.
960 (303) 16. 2. 1937. Ko sem danes po pomoti stopila v sosednjo sobo, sem se za trenutek pogovarjala s to osebo; ko sem se vrnila v svojo celico, sem nekoliko premišljevala o njej. Nenadoma se je ob meni pojavil Jezus in rekel: **Moja hči, o čem premišljuješ v tem trenutku?** Brez premisleka sem se priklenila k njegovemu Srcu, ker sem spoznala, da sem preveč mislila na ustvarjeno bitje.
961 + Danes zjutraj, ko sem opravljala svoje duhovne vaje, sem takoj začela kvačkati. Tiho sem v svojem srcu čutila, da Jezus počiva v njem; ta globoka in sladka zavest Božje navzočnosti me je spodbudila, da sem Gospodu rekla: »O presveta Trojica, ki bivaš v mojem srcu, prosim te, daj milost spreobrnjenja toliko dušam, kolikor bom danes naredila pentelj s to kvačko.« Tedaj sem v duši zaslišala besede: **Moja hči, prevelike so tvoje želje.** – »Jezus, saj tebi je vendar lažje dati veliko kakor pa malo.« **Tako je, lažje mi je duši dati veliko kakor malo, toda za vsako spreobrnjenje grešne duše je potrebna žrtev.** »Torej ti, Jezus, darujem (304) to moje iskreno delo; ne zdi se mi ta žrtev premajhna za tako veliko število duš. Saj si ti Jezus s takšnim delom trideset let reševal duše. Ker pa mi sveta pokorščina prepoveduje strogo pokoro in velike žrtve, te prosim, Gospod, sprejmi te drobnarije s pečatom pokorščine kot velike stvari.« Tedaj sem v duši zaslišala: **Moja ljuba hči, ustregel bom tvoji prošnji.**
962 + Pogosto vidim neko osebo, ki Bogu ugaja. Bogu je zelo všeč, ne samo zato, ker si prizadeva za češčenje Božjega usmiljenja, ampak zaradi ljubezni, ki jo goji do Gospoda Boga – čeprav ta oseba ne čuti vedno ljubezni v svojem srcu na dojemljiv način in skoraj vedno prebiva v vrtu Oljske gore – je vedno ljuba Bogu in njena velika potrpežljivost bo premagala vse ovire.
963 + O če bi trpeča oseba vedela, kako jo Bog ljubi, bi umrla od veselja in preobilice sreče; nekoč bomo spoznali, kaj je trpljenje, toda takrat ne bomo mogli več trpeti. Sedanji trenutek je naš.

[288] Redovniški god je s. Favstina obhajala 15. februarja.

964 (305) 17. 2. 1937. Danes zjutraj sem pri sveti maši videla trpečega Jezusa. Njegovo trpljenje se je vtisnilo v moje telo, čeprav na neviden, vendar nič manj boleč način. Jezus se je ozrl name in rekel:
965 Duše propadajo kljub mojemu bridkemu trpljenju. Dajem jim poslednjo možnost rešitve, to je praznik mojega usmiljenja. Če ne bodo slavile mojega usmiljenja, bodo pogubljene vekomaj. Zaupnica mojega usmiljenja, piši, oznanjaj ljudem to moje veliko usmiljenje, ker je blizu strašni dan, dan moje pravičnosti.
966 + Danes sem zaslišala v duši besede: **Moja hči,** [moraš] **se lotiti dela, jaz sem s teboj. Čakata te veliko preganjanje in trpljenje, toda naj te tolaži misel, da se bodo mnoge duše po tem delu rešile in posvetile.**
967 + Ko sem začela s tem delom in podčrtavala Gospodove besede[289] ter spet vse po vrsti pregledala in sem prišla do strani, na kateri imam napisane nasvete in navodila očeta Andrasza, nisem vedela, kaj naj naredim, naj jih podčrtam ali ne. Tedaj sem v duši zaslišala: **Podčrtaj, ker so te besede moje. Posodil sem usta** (306) **prijatelju mojega Srca, da bi ti spregovoril za tvojo pomiritev, in do smrti se moraš držati teh navodil. Ne bi mi bilo všeč, če bi od njih odstopila. Vedi, da sem ga jaz postavil med sebe** [in] **tvojo dušo.**
968 To delam za tvojo pomiritev in da ne bi blodila. Od takrat, ko sem te izročil pod posebno duhovniško varstvo, si oproščena podrobnega poročanja predstojnikom o tem, kako se srečujem s teboj. Bodi do svojih predstojnikov kakor otrok, vendar o vsem, kar uresničujem v globini tvoje duše, odkrito povej samo duhovnikom. Opazila sem, da Bog od trenutka, ko mi je dal duhovnega voditelja, ni naročal kakor prej, naj bi o vsem govorila svojim predstojnicam, razen tega, kar se nanaša na zunanje stvari; sicer pa le duhovni voditelj pozna mojo dušo. Izredna Božja milost je imeti duhovnega voditelja. O kako malo oseb ima to milost. V največjih težavah duša živi v stalnem miru. Vsak dan se pri svetem obhajilu zahvaljujem Gospodu Jezusu za to milost in (307) vsak dan prosim Svetega Duha, naj razsvetljuje duhovnega voditelja. Sama sem v duši čutila, kako veliko moč imajo besede duhovnega voditelja. Naj bo slavljeno Božje usmiljenje za to milost.
969 Danes sem šla opravit premišljevanje pred najsvetejši zakrament.[290] Ko sem se približala oltarju, je Božja navzočnost prešinila mojo dušo, bila sem potopljena v ocean njegovega božanstva, in Jezus mi je rekel: **Moja hči, vse, kar obstaja, je tvoje.** – Gospodu sem odgovorila: »Moje srce ne želi ničesar drugega kakor samo tebe, o zaklad mojega srca. Za vse darove, ki mi jih daješ, se ti zahvaljujem, o Gospod, a želim le tvoje Srce. Čeprav so nebesa velika, so zame brez tebe kakor nič; ti, Jezus, dobro veš, da neprestano omedlevam od hrepenenja po tebi – **Vedi, moja hči, da že zdaj okušaš to, kar bodo druge duše dosegle** [v] **večnosti.**
970 In nenadoma je mojo dušo preplavila svetloba Božjega spoznanja. O če bi mogla vsaj nekoliko izraziti, kaj moja duša doživlja ob Srcu nepojmljivega (308) veličastva. Tega ne znam izpovedati, samo [tista] oseba razume to milost, ki je vsaj enkrat v življenju kaj podobnega doživela. Ko sem se vrnila v svojo sobo, se mi je zdelo, da sem se iz pravega življenja vrnila v smrt. Ko mi je zdravnik izmeril utrip, se je začudil: »Kaj se vam je zgodilo? Podobnega utripa še nikoli niste imeli. Vendar bi rad vedel, kaj je povzročilo tako povečan utrip?« Kaj bi mu lahko povedala, ko sama nisem vedela, da imam tako močan utrip. Samo to vem, da umiram od hrepenenja po Bogu, tega pa mu seveda nisem povedala, saj kaj mi pri tem pomaga medicina.
971 19. 2. 1937. Druženje z umirajočimi. Prosijo me za molitev; lahko molim, ker mi Gospod čudovito podarja duha molitve. Vedno sem z njim povezana. V vsej polnosti čutim, da živim za duše, da bi jih privedla k tvojemu usmiljenju, o Gospod. V ta namen nobena žrtev ni premajhna.

---

[289] Duhovnik Michał Sopoćko je s. Favstini kot duhovni voditelj svetoval, naj bi v svojem dnevniku natančno podčrtala vse, kar je po njenem mnenju Božjega izvora, posebej vse tisto, kar zadeva ustanovitev praznika Božjega usmiljenja in ustanovitev nove skupnosti.
[290] To pomeni v kapelo sanatorija, kjer je bilo spravljeno Najsvetejše.

972 (309) Danes je gospod zdravnik[291] odločil, da moram ostati še do aprila. Božja volja, čeprav sem se že želela vrniti v skupnost sester.
973 Danes sem izvedela za smrt ene naših sester,[292] ki je umrla v Płocku, a še preden so me obvestili o njeni smrti, je bila pri meni.
974 22. 2. 1937. Danes so se v naši bolniški kapeli začele duhovne vaje za strežnice, vendar se jih je lahko udeležil vsak, kdor je hotel. Vsak dan je po en nagovor. Pater Bonaventura,[293] piarist, govori sestram celo uro, govori odkrito. Udeležila sem se duhovnih vaj, ker zelo želim globlje spoznati Boga in ga bolj goreče vzljubiti, saj sem spoznala, da čim večje je spoznanje, tem močnejša je ljubezen.
975 Danes sem zaslišala besede: **Moli za te duše, da se ne bodo bale približati se sodišču mojega usmiljenja. Neutrudno si prizadevaj za grešnike. Ti veš, kako zelo njihove duše obtežujejo moje Srce; ublaži mojo smrtno žalost, razdajaj moje usmiljenje.**
976 (310) 24. 2. 1937. Danes sem med sveto mašo videla umirajočega Jezusa. Gospodovo trpljenje je prebadalo mojo dušo in moje telo, čeprav na neviden način, vendar je bila bolečina velika. Trajala je zelo kratko.
977 Med pasijonom[294] me Gospodovo trpljenje tako živo prizadene, da ne morem zadržati solz. Želela bi se kje skriti, da bi se svobodno predala bolečini, ki izvira iz premišljevanja njegovega trpljenja.
978 Ko sem molila po namenu očeta Andrasza, sem spoznala, kako zelo je Bogu drag. Od tega trenutka ga spoštujem kot svetega; kako se tega veselim. Za to sem se Bogu prisrčno zahvalila.
979 Danes sem med blagoslovom zagledala Jezusa. Rekel mi je**: V vsem bodi pokorna svojemu duhovnemu voditelju. Njegova beseda je moja volja; prepričaj se v globini duše, da govorim po njegovih ustih in želim, da bi mu razkrivala stanje svoje duše s prav tako preprostostjo** (311) **in iskrenostjo, kakor to delaš pred menoj. Moja hči, še enkrat ti ponavljam: Vedi, da je njegova beseda zate moja volja.**
980 Danes sem uzrla Gospoda [v] veliki lepoti; rekel mi je: **Moja ljuba hostija, moli za duhovnike, posebej v tem času žetve.[295] Moje Srce se te veseli in zaradi tebe bom blagoslovil zemljo.**
981 Dojela sem, [da] sem v teh dveh letih notranjega trpljenja, ki sem ga prestala v izročitvi Božji volji, bolj napredovala v popolnosti kot v prejšnjih desetih letih. Že dve leti sem na križu med nebom in zemljo, to pomeni, da sem zavezana z zaobljubo pokorščine. Ubogati moram prednico kakor samega Boga – a po drugi strani mi Bog sam neposredno daje spoznati svojo voljo in zato je moje notranje trpljenje tako veliko, da ga nihče (312) ne dojame in ne razume teh duhovnih stisk. Lažje se mi zdi dati življenje kot večkrat preživeti eno uro takšnega trpljenja. O tem raje ne bom veliko pisala, ker tega ni mogoče opisati, kako Božjo voljo neposredno spoznavati, vendar hočem biti popolnoma pokorna Božji volji, ki jo posredujejo predstojniki. Hvala Gospodu, ker mi je dal duhovnega voditelja, sicer ne bi napredovala niti za korak.
982 + Te dni sem od svoje sedemnajstletne sestre prejela zelo ljubeznivo pisemce. Milo me prosi in roti, naj ji pomagam vstopiti v samostan.[296] Pripravljena je na vsako žrtev za Boga. Iz njenega pisma spoznavam, da jo sam Bog vodi, veselim se velikega Božjega usmiljenja.

---

[291] Dr. Adam Silberg.
[292] 15. 2. 1937 je v Płocku umrla s. Kornelia-Zofia Trzaska (izg. Tžaska). Roj. l. 1888, v skupnost je vstopila l. 1905, bila je čevljarica.
[293] Duhovnik Bonawentura Kadeja iz reda duhovnikov piaristov, ki je tedaj bival v Krakovu v Pijarski ul. Roj. l. 1906, mašniško posvečenje prejel l. 1932. V redu je opravljal predstojniške dolžnosti hiše generalnega svetovalca, provinciala. V letih 1965-1966 je bil sodnik v informativnem postopku za beatifikacijo s. Favstine. Umrl 13. 9. 1980.
[294] Med »velikim postom« so v kapeli sanatorija peli postne pesmi (»bridke žalostinke«).
[295] Beseda »žetev« pomeni v duhovniškem izražanju veliki post – čas duhovnih vaj in spovedi vernikov.
[296] V tej zadevi je s. Favstina pisala 10. 6. 1938 v pismu svojima rodnima sestrama Natalii in Wandy.

983 + Danes je mojo dušo popolnoma objelo in prevzelo Božje veličastvo. Veličina Boga me pogreza in tako preplavlja, da vsa tonem [v] v njej; raztapljam se in vsa izginjam v njem, ki je moje življenje in moja polnost.
984 (313) Moj Jezus, dobro razumem, da moja popolnost ni v tem, da mi naročaš uresničevati ta velika dela. O ne, veličina duše ni v tem, ampak v goreči ljubezni do tebe. Jezus, v globini svoje duše razumem to, da se največja dela ne dajo primerjati z enim samim dejanjem čiste ljubezni do tebe. Želim ti biti zvesta in uresničiti tvoje želje. Dajem svoje moči in svoj razum, da bi izpolnila vse, kar mi ti naročaš, da naredim, o Gospod, toda niti najmanj nisem navezana na to. Vse to izpolnjujem, ker je taka tvoja volja. Vsa moja ljubezen ni utonila v tvojih delih, ampak v tebi samem, o moj Stvarnik in Gospod.
985 25. 2. 1937. Goreče sem molila za srečno smrt neke osebe, ki se je zelo mučila. Dva tedna je visela med življenjem in smrtjo; smilila se mi je in rekla sem Gospodu: »Mili Jezus, če so ti prijetne moje zadeve, ki se jih lotevam tebi v slavo, potem te prosim – vzemi jo k sebi, (314) naj si odpočije v tvojem usmiljenju,« in čudovito sem bila mirna. Čez trenutek so mi prišli povedat, da je ta oseba, ki se je tako strašno mučila – že umrla.
986 Videla sem nekega duhovnika v stiski in molila sem zanj, dokler se ni Jezus ljubeznivo ozrl nanj in mu podelil svoje moči.
987 Danes sem spoznala, kako neka oseba iz moje družine žali Boga in da je v veliki smrtni nevarnosti. To spoznanje je navdalo mojo dušo s tako velikim trpljenjem, da sem mislila, da ne bom mogla prenesti te žalitve Boga. Zelo sem ga prosila odpuščanja, toda videla sem njegovo veliko jezo.
988 Molila sem po namenu nekega duhovnika, da bi mu Bog pomagal v nekih zadevah. Nenadoma sem zagledala križanega Gospoda Jezusa. Imel je zaprte oči in bil potopljen v trpljenje. Pozdravila sem pet njegovih ran, vsako posebej, in prosila blagoslova zanj. Jezus mi je dal notranje spoznati, kako mu je draga ta oseba, (315) in čutila sem, da milost iz Jezusovih ran odteka na to dušo, ki je kakor Jezus razpeta na križu.
989 Moj Gospod in Bog, ti veš, da sem vzljubila tebe edinega. Vsa moja duša se je utopila v tebi, Gospod. Četudi bi nič ne izpolnila od tega, kar si mi razodel, o Gospod, sem kljub temu popolnoma mirna, ker sem v tej smeri naredila, kar je bilo v moji moči. Dobro vem, Gospod, da ti naših del ne potrebuješ. Ti naročaš ljubezen.
990 Ljubezen, ljubezen in še enkrat ljubezen do Boga – nič večjega ni, ne v nebesih ne na zemlji. Največja veličina je – ljubiti Boga, resnična veličina je v Božji ljubezni, prava modrost je – ljubiti Boga. Vse, kar je velikega in lepega, je v Bogu; zunaj Boga ni lepote in ne veličine. O modrijani in veliki misleci tega sveta – spoznajte, da je resnica in veličina v ljubezni do Boga. O kako zelo se čudim nekaterim ljudem, ki govorijo, da ni večnosti, in tako sami sebe varajo.
991 (316) 26. 2. 1937. Danes sem zagledala, kako zaradi občasnih viharjev častijo svete skrivnosti brez bogoslužnih oblačil in v zasebnih hišah. Zagledala sem sonce, ki je vzšlo iz najsvetejšega zakramenta, in ugasnile ali potemnele so druge luči in vsi so usmerili oči v to svetlobo; vendar pomena v tem trenutku nisem razumela.
992 + Skozi življenje grem med mavricami in viharji, toda s ponosno dvignjeno glavo, ker sem kraljevski otrok, ker čutim, da Jezusova kri teče v mojih žilah, svoje zaupanje pa sem darovala velikemu Gospodovemu usmiljenju.
993 + Prosila sem Gospoda, naj bi danes prišla k meni neka oseba, da bi se z njo mogla še enkrat videti. To mi bo znamenje, da je poklicana v samostan, ki mi ga je Jezus naročil ustanoviti. Čudovito. Prišla je in potrudila sem [se] nekoliko oblikovati njeno notranjost. Začela sem ji kazati pot odpovedi in žrtvovanja, kar je rada sprejela. Vendar sem vso to zadevo izročila v Gospodove roke, da bi vse vodil, kot mu ugaja.
994 (317) Danes, ko sem po radiu zaslišala pesem *Lahko noč, sveta glava mojega Jezusa,* se je moj duh nenadoma potopil v Boga in Božja ljubezen je preplavila mojo dušo. Nekaj trenutkov sem bila v navzočnosti nebeškega Očeta.

995 Čeprav ni lahko živeti v nenehnem umiranju,
biti pribita na križ vsakovrstnih bolečin,
vendar se razvnemam z ljubeznijo v Ljubezni.
Kot seraf ljubim Boga, čeravno sem beda.

O velik je človek, ki sredi trpljenja
zvesto vztraja pri Bogu in izvršuje njegovo voljo,
ter je sredi največjih mavric in neviht brez tolažbe,
kajti čista Božja ljubezen mu sladi usodo.

Ni težko ljubiti Boga, ko gre vse dobro,
in se mu zahvaljevati, ko se nam dobro godi.
Nekaj drugega je slaviti ga sredi največjih nasprotovanj,
in ga ljubiti zaradi njega samega ter le njemu zaupati.

Ko človek prebiva v golgotskih sencah
sam sredi grenkih bolečin,
(318) se dvigne do Jezusovih višin;
čeprav neprestano pije grenkobo, ni žalosten.

Ko izpolnjuje voljo Boga najvišjega,
četudi se sredi nenehnih muk in mučenj
položi usta na podani mu kelih,
ostane močan in nič ga ne zamaje.

Kljub trpljenju ponavlja: Zgodi se tvoja volja,
in potrpežljivo čaka dan, ko bo spremenjen.
Čeprav v najglobljih teminah, sliši Jezusov glas: Ti si moja.
In to spozna v vsej polnosti, ko pade zavesa.

996 28. 2. 1937. Danes sem dalj časa občutila trpljenje Gospoda Jezusa, med tem pa spoznala, kako veliko duš potrebuje molitev. Čutim, da se vsa spreminjam v molitev, da bi vsaki duši izprosila Božje usmiljenje. O moj Jezus, sprejemam te v srce kot zaklad usmiljenja za duše.
997 Ko sem nocoj po radiu zaslišala pesem *Lahko noč, sveta glava mojega Jezusa,* je bil moj duh nenadoma prenesen v skrivnostno Božje naročje. Spoznala sem, (319) v čem je veličina človeka in kaj je spričo Boga pomembno: ljubezen, ljubezen in še enkrat ljubezen. Spoznala sem, da je vse, kar obstaja, prežeto z Bogom. Preplavila me je tako velika Božja ljubezen, da se tega ne da opisati. Srečen, kdor zna ljubiti brez pridržkov, ker je v tem njegova veličina.
998 Danes sem opravila enodnevno duhovno obnovo. Ko sem bila pri zadnjem govoru[297] je duhovnik spregovoril, kako zelo svet potrebuje Božje usmiljenje: to je izreden čas, v katerem človeštvo tako zelo potrebuje Božjega usmiljenja in molitve. Tedaj sem v duši zaslišala: **To so besede zate, stori vse, kar je v tvoji moči za delo mojega usmiljenja. Želim, da se časti moje usmiljenje; človeštvu dajem zadnjo možnost rešitve – to je zatekanje k mojemu usmiljenju. Moje srce se veseli tega praznika.** Po teh besedah sem spoznala, da me nič ne more oprostiti tega, kar mi naroča Gospod.
999 Danes ponoči sem tako trpela, da sem mislila, da bo konec mojega življenja. Zdravniki sploh niso mogli ugotoviti, za kakšno bolezen gre. (320) Zdelo se mi je, kot da bi mi razpadel ves trebuh, vendar po nekaj urah takega trpljenja sem zdrava. Vse to za grešnike. Naj se nanje spusti tvoje usmiljenje, o Gospod.

---

[297] S. Favstina je med opravljanjem enodnevne duhovne obnove (mesečni dan zbranosti) poslušala tudi govore, ki jih je za osebje sanatorija imel duhovnik Bonawentura Kadeja.

1000 Sredi strašne puščave življenja,
o najljubeznivejši moj Jezus,
varuj dušo pred razbitjem,
saj si izvir usmiljenja.

Naj jasnina tvojih žarkov,
o dobri pastir naših duš,
naj usmiljenje spremeni svet,
da bi v tej milosti, Jezus, tebi služili.

Prehoditi moram to kamnito cesto,
a ne bojim se ničesar,
kajti žubori mi čisti vrelec usmiljenja,
z njim pa priteka moč za ponižnega.

Utrujena sem in izmučena,
toda vest mi pričuje,
da vse delam v večjo Gospodovo slavo,
Gospod je moj počitek in moja dediščina.

[Konec drugega zvezka *Dnevnika*]

Tretji zvezek

Gospodovo usmiljenje bom opevala

S. Favstina najsvetejšega zakramenta

Kongregacija sester Božje Matere usmiljenja

1001 (1) + JMJ[298]

Hvala ti, o Gospod, moj učitelj,
da si me vso v sebe spremenil
in greš z menoj skozi trud in trpljenje.
Ker imam v srcu tebe, se ne bojim ničesar.

+ JMJ

1002 Gospodova večerja je pripravljena.
Jezus z apostoli k mizi prisede.
Vse njegovo bitje je spremenjeno v ljubezen.
Tak je bil sklep svete Trojice.

Srčno sem želel z vami jesti,
preden bom smrtno trpel.
Pri odhodu me ljubezen z vami združuje,
kri preliva, življenje daje, ker ljubi neizmerno.

Ljubezen se skriva pod podobo kruha,
da pri odhodu ostala bi z nami.
Takšno izničenje ni bilo potrebno,
goreča ljubezen ga k temu priganja.

Nad kruhom in vinom spregovori besede:
To je moje telo, to je moja kri.
Čeprav skrivnostne besede, a polne ljubezni.
Svojim učencem kelih poda.

Vznemiri se Jezus v sebi in reče:
Eden od vas bo izdal svojega učitelja.
Umolknejo in grobna tišina nastane,
a Janez nasloni glavo na njegove prsi.

Večerja je končana,
pojdimo na Oljsko goro.
Ljubezen je izpolnjena,
a tam že čaka izdajalec.

+ JMJ

1003 O Božja volja, ti si mi hrana, ti si moja radost. Pospeši, Gospod, praznik usmiljenja, da bi ljudje spoznali izvir tvoje dobrote.

Bog in duše

Sestra M. Favstina
najsvetejšega zakramenta

---

[298] JMJ – Jezus, Marija, Jožef.

1004 +JMJ Krakov, 1. 3. 1937

O volja Boga vsemogočnega,
ti si moja radost, ti si moje veselje.
Kar koli mi izroči roka mojega Gospoda,
sprejemam z veseljem, vdano in z ljubeznijo.

Tvoja sveta volja – je zame počitek;
v njej je zajeta vsa moja svetost
in vsa moja večna rešitev,
ker je izpolnjevanje volje Boga največja slava.

Božja volja – to so njegove različne želje.
Moja duša jih brezpogojno uresničuje,
ker to so njegove Božje želje
v trenutkih, ko nam Bog podarja svoje zaupanje.

Stori z menoj, kar ti je všeč, Gospod,
ne bom ti postavljala nobenih ovir in pogojev.
Ti si zaklad in ljubezen moje duše;
med nama je potok zaupnih skrivnosti.

(3) + JMJ Krakov, 1. 3. 1937
+ Tretji zvezek

1005 Bog in duše

Od vseh ustvarjenih bitij se razlega hvala in slava Božjemu usmiljenju na vse veke in čase.
1006 +O Gospod in moj Bog, naročaš mi pisati o milostih, ki mi jih podeljuješ. O moj Jezus, če bi ne bilo naročila spovednikov,[299] da moram pisati, kar se v moji duši dogaja – ne bi sama od sebe napisala niti ene besede. Toda o sebi pišem, in to na izrecen ukaz svete pokorščine.
1007 + Naj ti bo slava in čast, o sveta Trojica, večni Bog; naj nas usmiljenje, ki priteka iz tvoje notranjosti, brani pred tvojo pravično jezo. Naj se razlega slava tvojemu nepojmljivemu usmiljenju. O Bog, na vseh tvojih delih je pečat tvojega nepojmljivega usmiljenja.
1008 1. 3. 1937. Gospod mi je dal spoznati, kako malo mu ugaja klepetava duša. **V taki duši ne najdem počitka. Neprestan hrup me muči in v tem hrupu duša ne razločuje mojega glasu.**
1009 Danes sem Gospoda Jezusa prosila, da bi se lahko srečala z neko osebo, kar mi bo znamenje, da jo Gospod kliče v samostan. Srečala sem se z njo in spoznala, da je ta oseba poklicana. Prosila sem Gospoda, naj bi sam blagovolil oblikovati njeno dušo. Pogosto sem se z njo pogovarjala o klicu, ostalo pa bo storil Gospod.
1010 (4) 5. 3. 1937. Danes sem v vsem svojem telesu dlje časa čutila trpljenje Gospoda Jezusa; to je velika bolečina, a vse za neumrljive duše.
1011 Danes me je obiskal Gospod, me pritisnil na svoje Srce in povedal: **Odpočij si, moj otrok. Jaz sem vedno s teboj.**
1012 + 8. 3. 1937. Ko sem danes molila po namenu za očeta Andrasza, sem nenadoma spoznala, kako blizu je Bogu in kako draga je Gospodu njegova duša; zelo sem se razveselila, ker goreče želim, da bi bile vse duše kar najtesneje združene z Bogom.

---

[299] Zdi se, da beseda »spovednikov« nakazuje, da s. Favstina naročila za pisanje *Dnevnika* ni prejela le od duhovnika Michała Sopoćka, ampak tudi od duhovnika Józefa Andrasza DJ.

1013 + Danes med molitvijo je mojo dušo zajelo tako veliko hrepenenje, da bi se lotila dela, da nisem mogla zadržati te vneme. O kako goreče želim, da bi osebe te skupnosti stale pred Božjim prestolom in neprestano prosile nepojmljivo Božje usmiljenje za ves svet ter častile in poveličevale nepojmljivo Božje usmiljenje. Neka nenavadna moč me priganja k delu.
1014 12. 3. 1937. Videla sem utrujenost nekega duhovnika, kateremu je Gospod določil težko in trdo pot, a sadovi njegovega dela so živi. O da bi Bog dal veliko takih duš, ki znajo ljubiti Boga sredi največjega trpljenja.
1015 + Danes sem občutila, kako zelo je neka umirajoča oseba želela molitev. Molila sem tako dolgo, dokler nisem občutila, da je že umrla. O kako zelo umirajoči potrebujejo molitve. Jezus, navdihni ljudi, da bi pogosto molili za umirajoče.
1016 (5) 15. 3. 1937. Danes sem vstopila v grenkobo trpljenja Gospoda Jezusa; trpela sem zgolj duhovno. Spoznala sem, kako strašen je greh. [Gospod] mi je dal spoznati ves gnus do greha. Na znotraj, v globini svoje duše, sem spoznala, kako strašen je tudi najmanjši greh, kako zelo je mučil Jezusovo dušo. Raje bi trpela v tisočerih peklih, kakor pa storila mali, čeprav najmanjši greh.
1017 Gospod mi je povedal: **Želim se razdajati ljudem in jih napolnjevati s svojo ljubeznijo, vendar je malo ljudi, ki bi hoteli sprejeti vse milosti, ki jim jih je moja ljubezen namenila. Moja milost ne propade; če je človek, kateremu je namenjena, ne sprejme, jo bo sprejel kak drug človek.**
1018 Pogosto čutim, kako nekatere osebe molijo zame; to nenadoma začutim v svoji duši, toda vedno ne vem, katera oseba se zavzema zame. Tudi vem, če ima kakšna oseba iz kakršnega koli razloga zaradi mene neprijetnosti. Tudi to spoznam na znotraj, čeprav bi se dogajalo zelo daleč.[300]
1019 18. 3. 1937. Spoznala sem neko milost, ki me vodi v veliko medsebojno zaupnost in povezanost z Gospodom. Daje mi jo [Gospod] spoznati po notranjem razsvetljenju. Daje mi spoznati svojo veličino in svetost – in kako ljubeznivo se sklanja k meni; daje mi spoznati vso ljubezen edinole do mene, kako je popoln Gospodar vsega, in daje mi spoznati, da se on razdaja duši, vendar zunaj vseh naravnih zakonitosti. Ravna, kakor hoče.
1020 Spoznavam notranjo poroko duše z Bogom, ki se navzven ne vidi – [to] je čisto notranje dejanje duše z Bogom. Ta milost me je pritegnila v sam žar Božje ljubezni, spoznala sem njegovo Trojstvo in absolutno enost njegove biti. Ta milost se razlikuje od vseh milosti, je tako visoko duhovna, da moj pomanjkljivi opis o njej ne more izraziti niti sence tega.
1021 (6) + Imam zelo veliko željo, da bi se skrila. Hotela bi tako živeti, kot da bi me sploh ne bilo. Čutim čudovit notranji nagib, da bi se še globlje skrila, da bi le Jezusovo Srce vedelo zame . Želim biti prav tiho Jezusovo bivališče, da bi se mogel v njem odpočiti. Ne dopustim ničesar, kar bi lahko mojega Ljubega zbudilo. Skritost mi daje možnost neprestanega zedinjenja z edinim mojim Ljubim. Z ustvarjenimi bitji se toliko srečujem, kolikor je to všeč mojemu Ljubemu. Moje srce je vzljubilo Gospoda z vso močjo ljubezni in druge ljubezni ne poznam, saj se je moja duša že na začetku potopila v Gospoda kot v moj edini zaklad.
1022 + Čeprav na zunaj zelo trpim in občutim razna nasprotovanja, vendar to niti za trenutek ne zmanjša mojega notranjega življenja niti ne moti moje notranje tišine. Ne bojim se trenutkov zapuščenosti od ustvarjenih bitij, kajti čeprav bi me vsi zapustili, nisem sama, saj je Gospod z menoj. In čeprav bi se Gospod skril, ga bo našla ljubezen – saj za ljubezen ni vrat niti straže, celo strogi kerub z ognjenim mečem ne zaustavi ljubezni; ljubezen se prebije skozi puščavo in vročino, skozi viharje, temine in prodre do Izvira, iz katerega je izšla, in tam prebiva vekomaj. Vse mine, a ljubezen nikoli.
1023 + Danes sem dobila pomaranče; ko je sestra odšla, sem pomislila: namesto da bi se odpovedala in delala pokoro v svetem postu, naj jem pomaranče? Saj mi je že nekoliko bolje. – Tedaj sem v duši zaslišala glas: **Moja hči, bolj mi ugajaš, če iz pokorščine in ljubezni do**

[300] Duhovni voditelj s. Favstine v Vilni – duhovnik Michał Sopoćko – se spominja, da je imela izredne darove, kot so: videnja in razsvetljenja; slišala je notranje glasove. Tu se seznanjamo z enim izmed teh darov s. Favstine, tj. z notranjim poznavanjem doživljanj z njo povezanih oseb.

mene ješ pomaranče, kakor če bi se po svoji volji postila in odpovedovala. Duša, ki me zelo ljubi, mora in je dolžna živeti po moji volji. Poznam tvoje srce; vem, da ni z ničimer zadovoljno, samo z mojo ljubeznijo.
1024 (7) + Ne bi mogla živeti brez Gospoda; v tej osamljenosti me Jezus pogosto obiskuje, poučuje, tolaži, graja in opominja. Sam oblikuje moje srce po svojih Božjih željah in kakor mu je všeč, a vedno je poln usmiljenja in dobrote; najini srci sta zliti v eno.
1025 19. 3. 1937. Danes sem se pridružila češčenju v naši hiši, toda moja duša je bila polna muk in nekakšen čuden strah mi je prebadal srce. Zato sem podvojila svoje molitve. Nenadoma sem v globini svojega srca uzrla Božji pogled.
1026 Ko sem sedla k zelo okusnemu zajtrku, sem rekla Gospodu: Zahvaljujem se ti za te darove, toda moje srce umira od hrepenenja po tebi in nič zemeljskega mi ne tekne; želim si hrane tvoje ljubezni.
1027 Danes me je neka nenavadna moč potegnila k delu.[301] Moram se upirati tej privlačnosti, sicer bi takoj šla v to smer.
1028 21. 3. 1937. Cvetna nedelja. Pri sveti maši se je moja duša potopila v bridkost in Jezusovo trpljenje. Jezus mi je dal spoznati, koliko je trpel v tem zmagoslavnem sprevodu. Hozana je odzvanjalo v Jezusovem Srcu skupaj z odmevom – križaj ga. Na poseben način mi je dal Jezus to občutiti.
1029 Zdravnik mi ni dovolil oditi v kapelo k pasijonu,[302] čeprav sem goreče želela; zato sem molila v svoji sobi. Nenadoma sem zaslišala zvonček v sosednji sobi ter vstopila in pomagala hudo bolnemu človeku. (8) Ko sem se vrnila v svojo sobo, sem nenadoma zagledala Gospoda Jezusa, ki mi je rekel: **Moja hči, s to uslugo si mi naredila večje veselje, kakor če bi dolgo molila.** Odgovorila sem: »Saj vendar nisem pomagala tebi, o moj Jezus, ampak temu bolniku.«- In Gospod mi je odgovoril: **Da, moja hči, kar koli storiš svojemu bližnjemu – storiš meni.**
1030 + O moj Jezus, daj mi modrost, daj mi velik in s tvojo svetlobo razsvetljen razum samo zato, da bi bolje spoznala tebe, o Gospod. Kajti čim bolje te spoznam, tem bolj vroče te bom ljubila, ti edini predmet moje ljubezni. V tebi tone moja duša, v tebi se raztaplja moje srce; ne znam ljubiti polovično, marveč z vso močjo svoje duše in z vsem žarom svojega srca. Ti sam, o Gospod, si razvnel mojo ljubezen do tebe; v tebi je za vedno utonilo moje srce.
1031 22. 3. 1937. Ko sem se danes pogovarjala z neko osebo, sem spoznala, da v svoji duši zelo trpi, čeprav se je navzven pretvarjala, da je vesela in da nič ne trpi. Začutila sem navdih, da bi ji povedala, da je to, kar jo pesti, skušnjava. Ko sem ji razkrila to, kar jo je mučilo, je glasno zajokala in povedala, da je prišla prav zato k meni, da bi se pogovorila, ker je čutila, da ji bo pomagalo. Trpljenje je bilo v tem, da je dušo po eni strani vabila Božja milost, po drugi strani pa svet. Šla je skozi strašen boj, dokler se ni razjokala kakor majhen otrok; odšla je pomirjena in vesela.
1032 + Pri sveti maši sem zagledala Gospoda Jezusa, pribitega na križ, [v] velikih mukah. Tiho ječanje se je utrgalo iz njegovega Srca, čez trenutek mi je rekel: **Želim, želim zveličanje duš; pomagaj mi, moja hči, reševati duše. Združuj svoje trpljenje z mojim trpljenjem in ga daruj nebeškemu Očetu za grešnike.**
1033 (9) + Ko vidim, da breme presega moje moči, o tem ne razmišljam, ne razčlenjujem in ne razglabljam, ampak se kakor otrok zatekam v Jezusovo Srce in mu rečem samo eno besedo: Ti zmoreš vse – in molčim, ker vem, da sam Jezus poseže v to stvar – jaz pa, namesto da se mučim, ta čas izkoristim tako, da ga ljubim.
1034 Veliki ponedeljek. Prosila sem Gospoda, da bi mi dovolil sprejeti delež v njegovem bridkem trpljenju, da bi na duši in telesu občutila njegovo bridko trpljenje v taki meri, v kakršni ustvarjeno bitje lahko sodeluje – kolikor je to mogoče, da bi lahko občutila vso

[301] Za ustanovitev nove skupnosti.
[302] »k pasijonu« – na bridke žalostinke.

njegovo bridkost – in Gospod mi je odgovoril, da mi bo dal to milost in da mi bo v četrtek po svetem obhajilu to milost podelil na poseben način.
1035 + Nocoj je umiral neki mlad človek, strašno se je mučil. Zanj sem začela moliti rožni venec, ki me ga je naučil Gospod. Ko sem ga zmolila, a se je umiranje še podaljševalo, sem hotela zmoliti *litanije vseh svetnikov,* takrat pa sem nenadoma zaslišala: **Moli ta rožni venec.** Spoznala sem, da duša potrebuje veliko pomoči molitve in velikega usmiljenja. Zaklenila sem se v svojo sobo in padla na obraz pred Bogom in prosjačila usmiljenja za to dušo. Tedaj sem začutila mogočnost Božjega veličastva in veliko pravičnost Boga. Drhtela sem od groze, vendar nisem prenehala rotiti Boga za usmiljenje za to dušo in snela sem križec zaobljub[303] s svojih prsi ter ga položila na prsi umirajočega ter rekla Gospodu: Jezus, poglej na to dušo s takšno ljubeznijo, s kakršno si se na dan večnih zaobljub ozrl na mojo žgalno daritev, in z močjo obljube, ki si mi jo dal za umirajoče, tistim, ki bodo poklicali tvoje usmiljenje zanje. Prenehal se je mučiti, umrl je mirno. O kako zelo smo dolžni moliti za umirajoče; uporabimo usmiljenje, dokler je čas usmiljenja.
1036 (10) + Vedno bolj spoznavam, kako zelo vsak človek vse življenje potrebuje Božje usmiljenje, še posebej ob smrtni uri. Rožni venec je za pomiritev Božje jeze, kot mi je sam [Gospod] povedal.
1037 Zdim se tako slabotna, da bi brez svetega obhajila neprenehoma padala; samo eno me drži pokonci, to je sveto obhajilo. Iz njega črpam moč, v njem je moja moč. Bojim se življenja, [če] kakšen dan nimam svetega obhajila. Bojim se same sebe. Jezus, skrit v hostiji, mi je vse. Iz tabernaklja črpam moč, trdnost, pogum in razsvetljenje; tu iščem tolažbo v trenutkih trpljenja. Ne bi znala slaviti Boga, če bi ne imela evharistije v srcu.
1038 + Moja ljubljena domovina, Poljska, če bi ti vedela, koliko žrtev in molitev prinašam Bogu zate! Bodi vendar pozorna in slavi Boga, Bog te bo povišal in te odlikoval, toda ostani hvaležna.
1039 + Ko gledam trpljenje svojih bližnjih, občutim grozno bolečino. Vse trpljenje bližnjih se zrcali v mojem srcu; njihovo trpljenje nosim v svojem srcu, tako da me celo fizično izčrpava. Želela bi, da bi vse bolečine padle name v olajšanje bližnjim.
1040 Sredi strašnih muk gledam vate, o Bog, in, čeprav se pripravlja nevihta nad mojo glavo, vem, da sonce ne bo ugasnilo. Ne čudim se pokvarjenim bitjem in že vnaprej sprejemam vse dogodke. Moja usta molčijo, ko so ušesa prenasičena z roganjem. V največjem trpljenju si prizadevam za mir srca in se pred vsemi streli zavarujem s ščitom tvojega imena.
1041 (11) Goreče hrepenenje po tem prazniku[304] razvnema vso mojo dušo. Ko goreče molim za čimprejšnjo uvedbo tega praznika, mi nekoliko odleže. In začela sem devetdnevnico po namenu za nekatere duhovnike, da bi jim Bog podaril razsvetljenje in navdih, da bi si prizadevali za potrditev tega praznika in da bi Sveti Duh v vsej tej zadevi navdihnil svetega očeta.
Devetdnevnica se je ujemala z uro češčenja pred najsvetejšim zakramentom. Goreče sem prosila Boga za pospešitev tega praznika in prosila Svetega Duha za navdih nekaterim osebam v vsej tej stvari. Devetdnevnico bom končala na veliki četrtek.
1042 23. 3. 1937. Danes je sedmi dan devetdnevnice. Prejela sem veliko in nepojmljivo milost; nadvse usmiljeni Jezus mi je obljubil, da bom dočakala slovesno obhajanje tega praznika.
1043 Danes, triindvajsetega, je veliki torek, to je dan, v katerem mi je Bog podelil velike milosti.
1044 Nenadoma me je preplavila Božja navzočnost in zagledala sem se v Rimu, v kapeli svetega očeta, istočasno pa sem bila tudi v naši kapeli. Slavje pri svetem očetu in v vsej Cerkvi je bilo tesno povezano z našo kapelo, na poseben način z našo skupnostjo. Hkrati sem se udeležila slovesnosti v Rimu in pri nas. Čeprav pišem, ne morem razločiti ozke

---

[303] V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja so sestre pri prvih začasnih zaobljubah prejele črn pajčolan, križec, rožni venec in pas. Prav ta križec omenja s. Favstina.

[304] Gre za ustanovitev praznika Božjega usmiljenja na prvo nedeljo po veliki noči.

povezanosti praznovanja z Rimom, vendar je tako, kakor sem videla. V naši kapeli sem videla Gospoda Jezusa v monštranci, izpostavljenega na velikem oltarju. Kapela je bila praznično okrašena. Ta dan je bil vstop dovoljen vsem ljudem, vsakomur, kdor je hotel.[305] Množica ljudi je bila tako velika, da jih oko ni moglo zaobjeti. Vsi so z velikim veseljem sodelovali pri praznovanju in veliko jih je prejelo to, po čemer so hrepeneli. (12) Enako praznovanje je bilo v Rimu, v čudoviti božji hiši. Sveti oče je ta praznik obhajal z vsemi duhovniki. Nenadoma sem zagledala svetega Petra, ki je stal med oltarjem in svetim očetom. Kaj je sveti Peter govoril, nisem mogla slišati, a spoznala sem, da je sveti oče razumel njegove besede.
1045 Tedaj so me neki duhovniki, ki jih nisem poznala, začeli poniževati in izpraševati, najbolj o tem, o čemer sem pisala, vendar sem videla, kako me je sam Jezus branil in jim dal razumeti, česar niso vedeli.
1046 Tedaj sem nenadoma zagledala, kako sta iz svete hostije izhajala dva pramena žarkov, kakor sta naslikana na podobi, in sta se razlila na ves svet. Zgodilo se je v trenutku, toda zdelo se je kot da je trajalo ves dan, in naša kapela je bila prepolna ves dan. Ves ta dan je bil napolnjen z veseljem.
1047 Nepričakovano sem na našem oltarju zagledala živega Gospoda Jezusa, kakor je naslikan na tej podobi. Vendar sem čutila, da sestre in vse ljudstvo ni videlo Gospoda Jezusa tako, kot sem ga videla jaz. Jezus se je z veliko ljubeznivostjo in z veseljem ozrl na svetega očeta in na neke duhovnike, na vse klerike, ljudstvo in našo skupnost.
1048 Tedaj sem bila hitro prenesena v Jezusovo bližino in postavljena na oltar ob Gospoda Jezusa. Moja duša je bila napolnjena s tako veliko srečo, da je ne morem razumeti in ne opisati. Globok mir in počitek sta prevzemala mojo dušo. Jezus se je sklonil k meni in me ljubeznivo vprašal: **Česa si želiš, moja hči?** Odgovorila sem mu: »Želim hvalo in slavo za tvoje usmiljenje.« **Čast že prejemam – po ustanovitvi in obhajanju tega praznika; kaj še želiš?** In pogledala sem na velike množice ljudi, ki so slavile Božje usmiljenje, in sem rekla Gospodu: »Jezus, blagoslovi vse te, ki so zbrani, da slavijo tebe in tvoje neskončno usmiljenje.« Jezus je z roko naredil znamenje svetega križa. Ta blagoslov se je odražal na dušah kot sijaj svetlobe. (13) Moja duša je utonila v njegovi ljubezni. Počutim se, kot da bi se raztopila v Bogu in izginila v njem. Ko sem se zavedela, je dušo preplavljal globok mir in moj razum je prejel čudovito spoznanje mnogih reči, ki mi prej niso bile razumljive.
1049 Izredno sem srečna, čeprav sem najneznatnejša, in ničesar, kar mi je dal Bog, ne bi hotela spremeniti. Celo s serafom ne bi hotela zamenjati glede notranjega spoznanja Njega samega, kakršno mi daje Bog. Moja notranja povezanost z Bogom je takšna, kakršne nobeno zemeljsko bitje ne more razumeti, posebej še globina njegovega usmiljenja, ki me obdaja. Osrečuje me vse, kar mi daješ.
1050 24. 3. 1937. Velika sreda. Moje srce hrepeni po Bogu, z njim se želim združiti; lahen strah prešinja mojo dušo, obenem pa mi poseben plamen ljubezni razvnema srce. Ljubezen in trpljenje se združujeta v mojem srcu.
1051 Začutila sem hude bolečine po vsem telesu, toda čutim, da me Bog podpira, ker sicer tega ne bi prenesla.
1052 O moj Jezus, prosim te za vso Cerkev, podeli ji ljubezen in razsvetljenje svojega Duha, podeli moč besedam duhovnikov, da bodo omehčali okamnela srca in bi se ljudje vrnili k tebi, Gospod. Daj nam svetih duhovnikov, Gospod; ti sam jih ohrani v svetosti. O Božji in najvišji duhovnik, naj jih povsod spremlja moč tvojega usmiljenja in naj jih varuje pred zasedami in zankami hudiča, ki jih nenehno nastavlja duši duhovnika. O Gospod, naj moč tvojega usmiljenja zdrobi in izniči vse, kar bi moglo zatemniti svetost duhovnika – ker ti zmoreš vse.
1053 (14) 25. 3. 1937. Veliki četrtek. Pri sveti maši sem zagledala Gospoda, rekel mi je: **Nasloni svojo glavo na moje prsi in si odpočij.** Gospod me je stisnil na svoje Srce in mi rekel: **Dajem ti delček svojega trpljenja, vendar se ne boj in bodi pogumna, ne išči olajšanja, ampak vse sprejmi s predanostjo moji volji.**

---

[305] V tistem času je bila kapela Kongregacije Božje Matere usmiljenja namenjena samo sestram in gojenkam zavoda; šele med okupacijo je postala splošno dostopna za vernike.

1054 Ko se je Jezus od mene poslovil, sem v svoji duši začutila tako veliko bolečino, da se ne da izraziti. Zapustile so me telesne moči, hitro sem odšla iz kapele in legla v posteljo. Pozabila sem, kaj se godi okrog mene. Moja duša je hrepenela po Gospodu in vsa bridkost njegovega Božjega Srca me je prevzela. To je trajalo do tretje ure. Prosila sem Gospoda, da bi me obvaroval pred očmi okolja. Čeprav sem hotela, ves dan prav do večera nisem mogla zaužiti nobene hrane.
Goreče sem želela vso noč prebiti z Gospodom Jezusom v temnici.[306] Molila sem do enajste ure z Gospodom Jezusom, ob enajstih mi je Gospod rekel: **Lezi in se odpočij, v treh urah sem ti dal doživeti to, kar sem trpel vso noč.** In takoj sem odšla v posteljo.
Nobenih telesnih moči nisem več imela, trpljenje mi jih je popolnoma odvzelo. Ves ta čas sem bila kot v nezavesti, vsak vzgib Jezusovega Srca se je odražal v mojem srcu in prebadal mojo dušo. Če bi to trpljenje zadelo le mene, bi manj trpela. Toda, ko gledam nanj, ki ga ljubim z vso močjo svojega srca, kako trpi, in mu jaz z ničimer ne morem trpljenja olajšati, se moje srce trga v ljubezni in bridkosti. Z njim sem umirala, a nisem mogla umreti; vendar teh muk ne bi zamenjala za vse radosti vsega sveta. Moja ljubezen je v tem trpljenju zrasla do nepojmljivosti. Vem, da me je Gospod s svojo vsemogočnostjo podpiral, ker drugače ne bi zdržala niti trenutek. Vse vrste muk sem doživljala skupaj z njim na poseben način. Svet še vedno ne ve vsega, kaj je Jezus trpel. (15) Pridružila sem se mu na Oljski gori, v temnici, na sodnih zasliševanjih; z njim sem bila v njegovih vsakovrstnih mukah. Moji pozornosti ni ušel niti en njegov gib, niti en njegov pogled, spoznala sem vso vsemogočnost njegove ljubezni in usmiljenja do duš.
1055 26. 3. 1937. Petek. Zgodaj zjutraj sem na svojem telesu začutila bolečine – njegovih petero ran. To trpljenje je trajalo do tretje ure. Čeprav navzven ni nobenih sledov, te muke niso manj boleče. Veselim se, da me Jezus varuje pred človeškimi pogledi.
1056 Ob enajstih mi je Jezus rekel: **Moja hostija, ti si tolažba mojemu izmučenemu Srcu.** Mislila sem, da bo po teh besedah moje srce zgorelo. In Jezus me je vpeljal v tako tesno povezanost s seboj, da se je moje srce v ljubezni združilo z njegovim Srcem. Začutila sem vsak njegov lahen vzgib in on mojega. Ustvarjeni ogenj moje ljubezni se je združil z večnim žarom njegove ljubezni, ki po svoji brezmejnosti presega vse milosti. Njegova troedinost me je popolnoma objela in vsa sem utonila vanj. Moja majhnost se nekako bojuje s tem nesmrtnim Vladarjem. Potopljena sem v nepojmljivo ljubezen in nepojmljivo trpljenje zaradi njegovih muk. Vse, kar zadeva njegovo bitje, postaja tudi del mene.
1057 Jezus mi je že prej dal spoznati in slutiti to milost, toda danes mi jo je podelil. Niti sanjati ne bi smela o tej milosti. Moje srce je kakor v stalnem zamaknjenju, čeprav mi na zunaj nič ne ovira druženja z mojimi bližnjimi in opravljanja različnih zadev. Nič ne more prekiniti mojega zamaknjenja in nihče ga ne more slutiti, ker sem Jezusa prosila, da bi me blagovolil varovati pred pogledi ljudi. S to milostjo pa je v mojo dušo vstopilo celo morje svetlobe spoznanj o Bogu in sebi. Začudenje me vso prevzema in me vodi kakor v neko novo zamaknjenje, ker se je k meni, tako majhni, Bog blagovolil skloniti.
1058 (16) + Ob treh sem leže na tleh v znamenju križa molila za ves svet. Jezus je že zapuščal svoje smrtno življenje, slišala sem njegovih sedem besed, potem se je ozrl name in rekel**:**
Ljubljena hči mojega Srca, ti si mi olajšanje sredi strašnih muk.
1059 Jezus mi naroča opraviti devetdnevnico pred praznikom usmiljenja in danes jo moram začeti za spreobrnjenje vsega sveta in za spoznanje Božjega usmiljenja. **Naj bi vsak človek slavil mojo dobroto. Želim si zaupanja vseh svojih ustvarjenih bitij; spodbujaj ljudi k velikemu zaupanju v moje brezdanje usmiljenje. Naj se mi ne boji približati slaboten in grešen človek, pa čeprav bi imel več grehov, kakor je peska na zemlji; vse utone v globinah mojega usmiljenja.**

[306] »Temnica« – oltar ali kapelica, kjer je bilo shranjeno Najsvetejše na veliki četrtek.

1060 Ko je Jezus izdihnil, se je moja duša stopila v bolečini in dalj časa nisem mogla priti k sebi. V solzah sem nekako našla olajšanje. Ta, ki ga je vzljubilo moje srce, umira. Kdo dojame mojo bolečino?
1061 Proti večeru sem po radiu zaslišala pesem oziroma psalme, ki so jih prepevali duhovniki.[307] Razjokala sem se in vsa bolečina se je obnovila v moji duši; jokala sem, ne da bi mogla utešiti bolečino. Tedaj sem v duši zaslišala glas**: Ne jokaj, ne trpim več. Toda za zvestobo, s kakršno si me spremljala in mi delala družbo v trpljenju in smrti, bo tvoja smrt praznična in jaz te bom spremljal v poslednji uri. Ti ljubljeni biser mojega Srca, vidim tvojo ljubezen, čistejšo od angelske, in sicer zato, ker se bojuješ. Zaradi tebe bom blagoslovil svet. Vidim tvoje napore zame, ki očarujejo moje Srce.**
Po teh besedah nisem več jokala, ampak sem se zahvaljevala nebeškemu Očetu, da nam je poslal svojega Sina, in za delo odrešenja človeškega rodu.
1062 (17) + Opravila sem uro češčenja kot zahvalo za podarjene mi milosti in vso bolezen; tudi bolezen je velika milost. Štiri mesece sem bila bolna, a se ne spominjam, da bi zgubila eno minuto. Vse za Boga in duše, povsod mu želim biti zvesta.
Med češčenjem sem spoznala vso skrb in dobroto, s katero me je Jezus obdajal in branil pred vsakršnim zlom. Posebej se ti zahvaljujem, Jezus, ker si me obiskoval v moji samoti, in zahvaljujem se ti, da si navdihnil moje predstojnike, da so me poslali na zdravljenje. Podeli jim, Jezus, vsemogočnost svojega blagoslova in poplačaj vse izgube zame.
1063 Danes mi Jezus naroča, naj potolažim in pomirim neko osebo, ki se mi je razodela in povedala svoje težave. Ta duša je Gospodu ljuba, vendar sama tega ne ve. Bog jo ohranja v globoki ponižnosti. Izpolnila sem Gospodovo naročilo.
1064 + O moj najslajši učitelj, dobri Jezus, podarjam ti svoje srce in ti ga vzgoji ter oblikuj, kakor ti je všeč. O nepojmljiva ljubezen, pred teboj odpiram in razprostiram kelih svojega srca kakor popek vrtnice za svežino rose. Vonj cveta mojega srca je le tebi znan. Ženin moj, naj ti bo prijeten vonj moje žrtve. Nesmrtni Bog, moja večna radost, že tu na zemlji si ti moja edina nebesa. Naj bo vsak utrip mojega srca nova hvalnica poveličevanja tebe, o sveta Trojica. Če bi imela toliko src, kolikor je kapljic vode v oceanu, kolikor je zrnc peska na vsej zemeljski obli – vse bi jih žrtvovala tebi, o moja ljubezen, zaklad mojega srca. S komer koli v življenju se bom srečala, vsakega želim pritegniti, da te vzljubi, o moj Jezus, moja lepota, moj počitek, moj edini učitelj, sodnik, Odrešenik in Ženin hkrati. Vem, da bo en sam naziv blažil drugega – vse sem izročila tvojemu usmiljenju.
1065 (18) + Moj Jezus, podpiraj me, ko pridejo težki, oblačni dnevi skušnjav, dnevi preizkušenj, ko trpljenje in utrujenost začneta pritiskati na telo in dušo. Podpiraj me, Jezus, daj mi moč, da prenesem trpljenje. Zastraži moja usta, da bi iz njih ne prišla nobena beseda pritožbe čez ustvarjena bitja. Vse moje upanje – je tvoje neizmerno usmiljeno Srce. Ničesar nimam v svojo obrambo, le tvoje usmiljenje; v njem je vse moje upanje.
1066 27. 3. 1937. Danes sem se vrnila iz Prądnika po skoraj štirimesečnem zdravljenju; za vse se Bogu zelo zahvaljujem. Vsak trenutek sem uporabila, da bi slavila Boga. Ko sem za trenutek stopila v kapelo, sem spoznala, kako zelo bom morala trpeti in se bojevati za vso to stvar. O Jezus, moja moč, samo ti mi lahko pomagaš, utrdi me!
1067 28. Vstajenje. Med vstajenjem sem zagledala Gospoda v lepoti in sijaju, in rekel mi je: **Moja hči, mir s teboj.** Blagoslovil me je in izginil, mojo dušo pa je napolnilo veselje in nepopisna radost. Moje srce se je utrdilo za boj in trpljenje.
1068 Danes sem se pogovarjala z očetom,[308] ki mi je priporočil veliko previdnost pri tem nenavadnem prikazovanju Gospoda Jezusa. Ko je govoril o Božjem usmiljenju, je v moje srce vstopila neka sila in moč. Moj Bog, tako se želim vsega izpovedati, vendar ne morem. Pater mi je rekel, da je Jezus zelo radodaren pri obdarovanju duš, a po drugi strani skop. »Čeprav je Božja radodarnost velika [mi je rekel oče], bodi vendar previdna, ker to nenavadno

[307] Poljski radio je prenašal pobožnost velikega tedna.
[308] S p. Józefom Andraszem DJ.

prikazovanje zbuja sum. Čeprav tu še ne vidim nič slabega, nič, kar bi nasprotovalo veri. Bodi nekoliko bolj previdna; ko pride mati, se lahko pogovoriš o teh stvareh.«
1069 (19) 29. 3. 1937. Danes sem med premišljevanjem zagledala Gospoda v veliki lepoti. Rekel mi je**: Mir s teboj, moja hči.** Vsa moja duša je zadrhtela v ljubezni do njega in rekla sem mu: »O Gospod, čeprav te z vsem srcem ljubim, te vendar prosim, ne prikazuj se mi, ker mi je duhovni oče povedal, da tvoje nenavadno prikazovanje zbuja sum, da si lahko kakšno slepilo. Čeprav te ljubim bolj kot svoje življenje in vem, da si ti moj Gospod in Bog, ki se družiš z menoj, sem vendar nadvse pokorna svojemu spovedniku.«
Jezus je pozorno in ljubeznivo poslušal, kar sem govorila, in mi je rekel naslednje: **Povej spovedniku, da se tako zaupno družim s tvojo dušo zato, ker ne kradeš mojih darov. Zato izlivam vsakršne milosti na tvojo dušo, saj vem, da si jih ne prilaščaš zase. V znamenje, da mi je njegova previdnost všeč, me ne boš videla in ne bom se ti prikazoval na tak način, dokler ne izvršiš zadeve, kakor sem ti povedal.**
1070 + 2. 4. 1937. Zgodaj zjutraj sem pri sveti maši zaslišala besede: **Povej prednici, da želim, naj bi bilo tu češčenje, ki bi imelo namen izprositi usmiljenje za svet.**
1071 O moj Jezus, ti sam veš, kaj prestaja moje srce. O moja moč, ti zmoreš vse; in čeprav se izpostavljam velikemu trpljenju, ti bom vedno ostala zvesta, ker me podpira tvoja posebna milost.
1072 + 3. 4. 1937. Danes mi je Gospod naročil: **Povej duhovniku prof.,**[309] **da želim, naj bi na praznik mojega usmiljenja pridigal o tem mojem nepojmljivem usmiljenju.** Izpolnila sem Božjo željo, toda ta duhovnik ni spoznal Gospodove govorice. Ko sem se vračala od spovedi, sem zaslišala: **Stori, kar ti naročam, in bodi mirna, ta zadeva je med njim in menoj. Za to ti ne boš odgovarjala.**
1073 (20) 4. 4. 1937. Bela nedelja ali praznik usmiljenja. Zjutraj po svetem obhajilu je bila moja duša potopljena v Boga. Bila sem tako zelo združena s tremi Božjimi osebami, da sem bila pri zedinjenju z Jezusom hkrati povezana tudi z Očetom in Svetim Duhom. Moja duša se je utapljala v nepojmljivem veselju in Gospod mi je dal spoznati vse morje in globine svojega brezdanjega usmiljenja. O če bi ljudje hoteli to razumeti, kako jih Bog ljubi! Vse primerjave, tudi najnežnejše in najmočnejše, so samo bleda senca v primerjavi z resničnostjo.
Ko sem bila združena z Gospodom, sem spoznala, kako veliko je ljudi, ki slavijo to Božje usmiljenje.
1074 Ko sem odšla na češčenje, sem zaslišala besede: **Moja ljubljena hči, zapiši: Danes se je moje Srce odpočilo v tem samostanu. Oznanjaj svetu o mojem usmiljenju, o moji ljubezni.**
Žgejo me plameni usmiljenja, želim jih izlivati na človeške duše. O kakšno bolečino mi povzročajo, če jih nočejo sprejeti.
Moja hči, stori, kar je v tvoji moči, da se bo razširilo češčenje mojega usmiljenja. Dopolnil bom, kar ti manjka. Povej obolelemu človeštvu, naj se oklene mojega usmiljenega Srca, in napolnil jih bom z mirom.
Povej, moja hči, da sem sama ljubezen in usmiljenje. Če se mi duša z zaupanjem približa, jo napolnim s tako velikimi milostmi, da sama po sebi teh milosti ne more sprejeti, marveč jih izžareva na druge duše.
1075 Tiste, ki širijo slavo mojega usmiljenja, bom varoval vse življenje kakor ljubeča mati svojega otročička, ob smrtni uri pa jim ne bom sodnik, temveč usmiljeni Odrešenik. V tej poslednji uri človek nima ničesar v svojo obrambo, razen mojega usmiljenja; srečen, kdor se je v življenju potapljal v studenec usmiljenja, ker ga pravičnost ne bo dosegla.
1076 Napiši: Vse, kar obstaja, je skrito v notranjosti mojega usmiljenja, globlje kakor otrok v osrčju matere. Kako boleče me rani dvom o moji dobroti. Zelo boleče me ranijo grehi nezaupanja.

[309] Verjetno duhovniku Teodoru Czaputu, ki je kot kaplan vsako nedeljo pridigal v kapeli skupnosti.

1077 Učiteljica novink[310] je pri sveti maši zaigrala prelepo pesem o Božjem usmiljenju; tedaj sem prosila Gospoda, da bi ji dal globlje spoznati globine tega nepojmljivega usmiljenja.
1078 + Ko sem se pred odhodom k počitku poslavljala od Gospoda, sem zaslišala besede**: Ti hostija, ljuba mojem Srcu, zaradi tebe blagoslavljam zemljo.**
1079 7. 4. 1937. Ko je danes prišla v kapelo neka oseba, sem nenadoma začutila strašne bolečine v rokah, nogah in na strani – tako kot Jezus med trpljenjem. To je trajalo kratek hip; tako spoznam dušo, ki ni v stanju Božje milosti.
1080 V nekem trenutku sem videla svetega očeta, kako premišljuje o tej zadevi.[311]
1081 10. 4. 1937. Danes mi je mati prednica dala brati članek o Božjem usmiljenju, ob njem je bil posnetek naslikane podobe. Ta članek je objavljen v *Tygodniku Wilenskim*.[312] V Krakov nam ga je poslal duhovnik Michał Sopoćko, ta vneti apostol Božjega usmiljenja. V tem članku so navedene besede Gospoda Jezusa, ki mi jih je govoril, nekateri izrazi so dobesedni.
1082 Ko sem ta tednik vzela v roke, je strela ljubezni prešinila mojo dušo.- **Zaradi tvojih** (22) **gorečih želja bom pospešil praznik usmiljenja**. Moja duša je vzplamenela s tako močnim žarom ljubezni, da se mi je zdelo, da sem se vsa raztopila v Bogu.
1083 + Ta lepa duša, ki to delo Božjega usmiljenja razširja po svetu, je tako draga Bogu zaradi svoje globoke ponižnosti.
1084 Pred vsako večjo milostjo je moja duša podvržena preizkušnji potrpežljivosti, ker jo čutim, a je še nimam. Moj duh se dviga k njej, vendar ura še ni prišla – ti trenutki so tako nenavadni, da jih je težko opisati.
1085 13. 4. 1937. Danes moram ves dan ostati v postelji. Zgrabil me je silovit kašelj, ki me je tako izčrpal, da nimam moči za hojo. Moj duh hrepeni po uresničevanju božjih del, toda telesne moči so me zapustile. – Trenutno ne morem pospešiti tvojega dela, Gospod, zato ponavljam z voljo ljubezni, stori z menoj, kar ti je všeč.
1086 Čeprav so skušnjave močne, ves val dvomov udarja v dušo in je malodušje pripravljeno na usluge, pa Gospod utrjuje voljo, ob kateri se kakor ob skali razbijajo vsi sovražnikovi nameni. Vidim, koliko pomagajočih milosti mi daje Bog, ki me nenehno podpira. Zelo sem slabotna in za vse sem hvaležna edino Božji milosti.
1087 + Ko sem se nekega dne odločila, da se bom vadila v neki kreposti, sem desetkrat bolj kot kak drugi dan zabredla v nasprotje te kreposti. Zvečer, ko sem o tem premišljevala, zakaj sem danes tako izredno padala, sem zaslišala besede: **Preveč si računala nase, a premalo name.** Spoznala sem vzrok svojih padcev.

1088 (23) Hitra ozdravitev
Ko sem v nedeljo, enajstega aprila, napisala pismo duhovniku Sopoćku, se je moje zdravje nenadoma tako močno poslabšalo, da pisma nisem poslala, ampak sem čakala na jasno Božjo voljo. Vendar se mi je zdravje tako poslabšalo, da sem morala v posteljo. Kašelj me je tako strašno mučil. Zdelo se mi je, če se še nekajkrat ponovi, bo to gotovo konec.
1089 Štirinajstega aprila sem se počutila tako slabotno, da sem s težavo vstala za sveto mašo. Počutila sem se slabše kot takrat, ko so me poslali na zdravljenje. V pljučih mi je hroplo ter hrčalo in imela sem čudne bolečine. Ko sem prejela sveto obhajilo, sem, sama ne vem zakaj, a kakor da bi me nekaj priganjalo k tej molitvi, začela takole moliti: »Jezus, naj tvoja čista in zdrava kri zakroži v mojem izčrpanem telesu, tvoje čisto in zdravo telo naj spremeni moje izčrpano telo in naj v meni vzkipi zdravo in močno življenje, če je to tvoja sveta volja, da bi se lotila tega dela; to naj mi bo jasno znamenje tvoje svete volje.« Ko sem tako molila, sem

---

[310] Učiteljica novink je bila tedaj s. Kaliksta-Helena Piekarczyk (izg. Pjekarčik), roj. 30. 3. 1900, v skupnost je vstopila l. 1920. Dolžnosti učiteljice v noviciatu je za s. Marijo Józefo Brzozo prevzela 10. 12. 1934 ter jo opravljala do 8. 9. 1945. Umrla je 11. 9. 1947.

[311] »Zadeva«, »stvar«, »delo« – s temi besedami s. Favstina v *Dnevniku* poimenuje vsebino svojega poslanstva: razširjanje pobožnosti Božjega usmiljenja, in to z ustanovitvijo novega praznika in nove skupnosti.

[312] Tu gre za članek duhovnika Michała Sopoćka o Božjem usmiljenju, ki je izšel v vilnski reviji *Tygodnik Katolicki – Nasz Przyjaciel,* 1937, št. 14.

naglo začutila kot neko drgetanje po vsem telesu in takoj sem se počutila popolnoma zdrava. Dihanje imam čisto, kot bi nikoli ne bila bolna na pljučih, in bolečin ne čutim, to pa je zame znamenje, da se moram lotiti dela.
1090 To se je zgodilo zadnji dan devetdnevnice, ki sem jo opravljala k Svetemu Duhu. Po tej ozdravitvi sem bila nenadoma na povsem duhovni način združena z Gospodom Jezusom. Jezus mi je podaril močno prepričanje, oziroma utrdil me je v teh željah. V tej Gospodovi bližini sem ostala ves dan in se pogovarjala o podrobnostih, ki so se nanašale na to skupnost. (24) Jezus je v mojo dušo vlil moč in pogum za dejanja. Zdaj razumem: »Če Gospod od duše kaj želi, ji daje tudi možnosti za uresničenje in jo po milosti usposablja za izvršitev tega, kar od nje želi. Čeprav bi to bila najrevnejša duša, se more na Gospodovo naročilo lotiti stvari, ki presegajo njeno pojmovanje; kajti to je znamenje, po katerem je mogoče prepoznati, da je Gospod s to dušo, če se v njej pokažeta božja moč in trdnost. Dušo napravi pogumno in odločno. Kar zadeva mene, se prvi trenutek vedno nekoliko prestrašim Gospodove veličine, a potem vstopi v mojo dušo globok mir, ki ga nič ne more skaliti, in ta mi daje notranjo moč za tisto, kar v danem trenutku Gospod naroča…
1091 In zaslišala sem besede: **Pojdi, povej prednici, da si zdrava.**
Kako dolgo bom zdrava, ne vem, niti se o tem ne sprašujem; vem le, da se zdaj veselim dobrega zdravja; prihodnost ne pripada meni. Prosila sem za zdravje kot za znamenje potrditve Božje volje, ne da bi iskala olajšanja za svoje trpljenje.
1092 16. 4. 1937. Ko me je danes objelo Božje veličastvo, je moja duša spoznala, da Gospod, čeprav je tako velik, ljubi ponižne duše. Čim[313] globlje se duša poniža, tem bolj ljubeznivo se ji Gospod približa, popolnoma se z njo zedini in jo povzdigne prav do svojega prestola. Srečna duša, ki jo sam Gospod brani. Spoznala sem, da ima samo ljubezen vrednost. Ljubezen je veličina. Nič se ne more primerjati z enim samim dejanjem čiste ljubezni Boga – nobeno delo.
1093 + O Jezus, zavaruj me s svojim usmiljenjem in me tudi milostno sodi, sicer me lahko tvoja pravičnost upravičeno pogubi.
1094 (25) 17. 4. Danes sem pri razlaganju katekizma[314] dobila potrdilo tega, kar sem po notranjem razumevanju [spoznala in] od zdavnaj s tem živela, namreč: če duša iskreno ljubi Boga in je z njim notranje združena, pa čeprav bi navzven živela v težkih okoliščinah, ne more nič ohromiti njene notranjosti in sredi pokvarjenosti; zmore ostati čista in nedotaknjena. Velika Božja ljubezen ji daje moč za boje. Dušo, ki srčno ljubi Boga, on brani na poseben, celo čudežen način.
1095 Ko mi je Bog nekega dne dal na znotraj spoznati, da svoje nedolžnosti nisem nikoli izgubila, in me je kljub raznim nevarnostim, v katerih sem se znašla, sam varoval, da bi devištvo moje duše in srca ostalo nedotaknjeno, sem ta dan preživela v gorečem notranjem zahvaljevanju. Bogu sem se zahvaljevala, ker me je blagovolil varovati pred zlom, in tudi zato, ker sem v njegovih očeh našla milost, da me je sam blagovolil poučiti o tem.
1096 Nekaj let pozneje me je blagovolil utrditi v njej in od takrat ne čutim več upora čutov proti duši. To imam v drugem *Dnevniku* bolj natančno[315] zapisano. Kolikorkrat se spomnim na to nepojmljivo milost, tolikokrat iz mojega srca vzplapola nov plamen – ljubezni in hvaležnosti Bogu. Ta ljubezen me vodi prav do popolne samopozabe.
1097 Od tistih dni živim pod deviškim plaščem Božje Matere. Ona me varuje in poučuje; mirna sem ob njenem brezmadežnem Srcu.
1098 Ker sem tako slabotna in neizkušena, se kakor majhen otrok stiskam k njenemu Srcu. Čeprav me je Bog v tej kreposti utrdil, neprestano pazim in se bojim lastne sence, vse to pa le zato, ker sem silno vzljubila Boga.

---

[313] V rokopisu: »Preden«.
[314] V hiši Kongregacije Božje Matere usmiljenja v Krakovu je kaplan vsak teden sestram govoril o asketskih temah, splošno imenovanih »katekizem«.
[315] Glej Dn. št. 40 – od besed: »Ko smo izstopile izza klečalnikov…«.

1099 (26) Ta Božja milost mi je bila dana le zato, ker sem bila najslabotnejša med ljudmi, zato me je Vsemogočni obdal s svojim posebnim usmiljenjem.
1100 24. 4. Že vnaprej čutim vsako večjo milost. Čakam jo in posebno hrepenenje ter želja po Bogu me prevzemata. A čim večja je milost, tem močnejši je občutek in večji spopad imam z nasprotnikom svojega odrešenja.
Moja duša je včasih v takem stanju – tu moram uporabiti primerjavo – kakor dva iskrena prijatelja. Eden od njiju prireja veliko gostijo in nanjo je povabil svojega prijatelja. Prvi se veseli in drugi se veseli; toda ura gostije je vnaprej določena. In tako so ti trenutki pred samo milostjo tako siloviti, da mi jih je težko opisati. Zaznamuje jih boleče hrepenenje in žar ljubezni. Čutim, da je Gospod tu, a se ne morem popolnoma potopiti vanj, kajti ura je vnaprej določena. Včasih sem pred takšnim trenutkom milosti popolnoma razgaljena – moj razum, volja, srce; ostajam popolnoma sama in čakam samo na Boga. On sam to pred svojim prihodom povzroča v meni.

1101 23. 4. 1937. Danes sem začela tridnevnico[316]

Zvečer sem v duši zaslišala besede: **Moja hči, vedi, da ti bom po tem duhovniku[317] spregovoril na poseben način, da se ne boš vdajala dvomom glede mojih zahtev.** Takoj v prvem premišljevanju so duhovnikove besede zadele mojo dušo, in to: ne smem nasprotovati Božji volji in Božjim željam, kakršne koli že so. Ko pa se prepričam o gotovosti in resničnosti Božje volje, jo moram uresničiti, tega me nihče ne more oprostiti. Kakršna koli (27) ta Božja volja je, brž ko jo spoznam, jo moram izpolniti. To je le povzetek premišljevanja, a celota tega premišljevanja se mi je vtisnila v dušo in ni več nobenih dvomov. Vem, kaj mi Bog naroča in kaj sem dolžna storiti.
1102 V življenju so časi in trenutki notranjega spoznanja ali božjega razsvetljenja, v katerih je duša na znotraj poučena o stvareh, o katerih ni niti zvedela iz knjig niti je o tem niso poučili ljudje. To so trenutki notranjih spoznanj, ki jih duši podeljuje sam Bog. To so velike skrivnosti… Pogosto prejemam svetlobo in spoznanje notranjega božjega življenja, s čimer [spoznavam] notranjo Božjo naravo. To me napolnjuje z neizrekljivim zaupanjem in veseljem, ki ga kar ne morem dojeti, vsa se želim popolnoma raztopiti v njem….
1103 + Jedro ljubezni – je žrtev in trpljenje. Resnica nosi trnovo krono. Molitev zadeva razum, voljo in čustva.
1104 + Danes je bil lep govor[318] o Božjem usmiljenju in Božji dobroti. Med tem govorom je moja duša okusila žar Božje ljubezni in spoznala sem, da je Božja beseda živa.
1105 Posebna sklepa sta še naprej enaka: združevanje z usmiljenim Kristusom in molk. Cvetka, ki jo v maju polagam k nogam Božji Materi, je vaja ohranitve molka.
1106 (28) + Krepost brez razumnosti ni krepost. Pogosto bi morali moliti k Svetemu Duhu za milost razumnosti. Sestavljajo jo: presojanje, razumen premislek in pogumen sklep. Končni sklep je vedno odvisen od nas. Odločiti moramo, moremo in dolžni smo poiskati nasvet in iskati razsvetljenje…
1107 Med današnjim premišljevanjem mi je Bog dal notranje razsvetljenje in razumevanje svetosti in spoznanje, na čem temelji. Čeprav sem to pri nagovorih že velikokrat slišala, vendar duša to drugače razume, ko to spozna v Božji luči, ki jo osvetljuje.
Ne milosti ne razodetja ne zamaknjenja, kakor tudi ne drugi darovi, podeljeni duši, je ne morejo napraviti popolne. Popolnost lahko dosežem le z notranjim zedinjenjem moje duše z

---

[316] Sestre Kongregacije Božje Matere usmiljenja so vsako leto poleg osemdnevnih duhovnih vaj opravile še tridnevno duhovno obnovo.
[317] V hiši skupnosti v Krakovu so tedaj potekale osemdnevne duhovne vaje (20.- 29. 4. 1937) pred zaobljubami in preobleko sester. Te duhovne vaje je vodil duhovnik Józef Płaza DJ (1884-1950), tedanji predstojnik hiše jezuitov v Krakovu pri Małym Rynku.
[318] Gre za enega od govorov duhovnika Józefa Płaze DJ.

Bogom. Ti darovi so duši le okras, toda ne pomenijo vsebine niti popolnosti. Moja svetost in popolnost temelji na tesnem zedinjenju moje volje z Božjo voljo. Bog nikoli ne dela nasilja nad našo svobodno voljo. Od nas je odvisno, ali hočemo sprejeti Božjo milost ali ne; ali bomo z njo sodelovali ali pa jo zapravili.
1108 V zadnjem večernem nagovoru, ki je bil priprava na obnovitev zaobljub, je oče govoril o sreči, kakršna priteka iz treh zaobljub, in o plačilu za njihovo zvesto spolnjevanje. Nenadoma je bila moja duša pahnjena v veliko notranjo temo. Namesto z veseljem se je napolnila z bridkostjo, srce je prešinila ostra bolečina. Počutila sem se tako bedno in nevredno te milosti. Z občutkom te bednosti in nevrednosti se ne bi upala približati niti najmlajši novinki, da bi ji poljubila noge. V duhu sem jo videla lepo in od Boga ljubljeno, a sebe sem videla kakor v breznu bede. Po končanem nagovoru (29) sem se – v solzah in bolečini vrgla pod noge nevidnemu Bogu. Vrgla sem se v morje neskončnega Božjega usmiljenja in šele takrat mi je odleglo in čutila sem, da me je objela vsa vsemogočnost Božjega usmiljenja.

1109 + 30. Danes je obnovitev zaobljub

Takoj ko sem se zbudila, me je navdala Božja navzočnost in počutim se kot Božji otrok. Božja ljubezen je preplavila mojo dušo in daje mi spoznati, kako je vse odvisno od njegove volje. Povedal mi je besede: **Osebam, ki na praznik mojega usmiljenja opravijo spoved in prejmejo sveto obhajilo, želim podeliti popolni odpustek. Moja hči, ne boj se ničesar, jaz sem vedno s teboj, čeprav se ti zdi, kakor da bi me ne bilo; tvoja ponižnost me privablja z visokega prestola in popolnoma se združujem s teboj.**
1110 29. [4. 1937]. Gospod mi je dal spoznati razprave,[319] ki so v Vatikanu potekale o tem prazniku. Dostojanstvenik Pacelli je tam veliko delal.
1111 Danes je obnovitev ali izpoved zaobljub in slovesen obred. Ko so sestre izpovedale zaobljube, sem zaslišala angelsko petje: »Svet, svet, svet« v različnih tonih. Očarljivosti tega napeva se s človeškim jezikom ne da izraziti.
1112 Popoldne sem se pogovarjala z mojo ljubljeno učiteljico novink – materjo Marijo Jožefo. Odšli sva na vrt in vsaj o najnujnejšem sem se z njo pogovorila. Še vedno je ista, ljubljena učiteljica novink, čeprav ni več učiteljica, ampak prednica, a jaz sem že deset let po prvih zaobljubah. Pripovedovala mi je, kako redovnica ne more živeti brez križa. Razkrila mi je neko trpljenje, ki sem ga doživljala v Varšavi, čeprav ji o tem sploh (30) nisem pripovedovala. Pred očmi moje duše so oživele vse milosti, ki sem jih prejela v noviciatu. O kako zelo sem ji hvaležna. Ko je bila moja duša potopljena v temine in se mi je zdelo, da sem izgubljena, me je ona z močjo pokorščine iztrgala iz tega brezna.
1113 Pogosto je moja duša zatemnjena od trpljenja in v teh mukah me noben človek ne razume.
1114 Maj – 1. 5. 1937. Danes sem občutila bližino svoje Matere – nebeške Matere. Vsaj pred vsakim svetim obhajilom Božjo Mater goreče prosim, da bi mi pomagala pri pripravi duše na prihod njenega Sina in jasno čutim njeno varstvo nad seboj. Zelo jo prosim za to, da bi v meni blagovolila razplameneti ogenj Božje ljubezni, s kakršnim je gorelo njeno čisto Srce v trenutku učlovečene Božje Besede.
1115 4. 5. Danes sem za trenutek odšla k materi vrhovni predstojnici[320] in jo vprašala: »Ali ste, draga mati, imeli kakšen navdih glede mojega izstopa iz samostana?« Mati vrhovna predstojnica mi je odgovorila: »Doslej sem vas, sestra, vedno zadrževala, a zdaj vam dajem svobodo. Če hočete – lahko zapustite skupnost, če želite – lahko ostanete.« Odgovorila sem,

---

[319] Težko je ta stavek *Dnevnika* spraviti v zvezo s kakršnim koli konkretnim razmišljanjem v Vatikanu o ustanovitvi praznika Božjega usmiljenja.- Kardinal Eugenio Pacelli je bil takrat državni tajnik apostolskega sedeža.

[320] Vrhovna prednica m. Michaela Moraczewska je bila v tem času v Krakovu v zvezi z zaobljubami sester in vizitacijo hiše.

da je prav. Mislila sem, da bom takoj napisala svetemu očetu prošnjo za razrešitev zaobljub. Ko sem odšla od matere vrhovne predstojnice, se je v mojo dušo prikradla nekakšna temina, spet kakor prej. Čudno, da vsakokrat, ko prosim za izstop, mojo dušo objame takšna temina in čutim, kakor da bi bila prepuščena sama sebi. Ko sem bila v tem duhovnem trpljenju, (31) sem se odločila, da takoj odidem k materi in ji povem o svojih čudnih mukah in bojih. Mati mi je odgovorila: »Ta vaš izstop, sestra, je skušnjava.« Po kratkem pogovoru mi je odleglo, toda temina ostaja. »To Božje usmiljenje je lepo in mora biti veliko Božje delo, ker mu satan toliko nasprotuje in ga hoče uničiti« – besede ljubljene matere vrhovne predstojnice.
1116 Mojih stisk nihče ne dojame in ne razume. Še sama tega ne zmorem opisati, ne more biti večjega, kot je to trpljenje. Trpljenje mučencev ni večje, saj bi mi bila smrt v teh trenutkih olajšanje, in tega trpljenja, tega umiranja duše brez konca, ne morem z ničemer primerjati.
1117 5. 5. [1937]. Danes, ko sem pri sveti spovedi nekoliko odkrila svojo dušo, mi je prišlo na misel, da je mogoče prav to skušnjava, da v trenutku, ko prosim za odhod iz skupnosti, doživim tako hudo trpljenje in temo – in spovednik mi je odgovoril,[321] da mogoče to ni trenutek, določen od Boga. »Treba je moliti in potrpežljivo čakati, toda resnica je, da te čaka veliko trpljenje. Veliko trpljenja in težav boš morala prenašati, to je gotovo; bilo bi bolje še počakati in veliko moliti za globlje spoznanje in Božje razsvetljenje. To so velike stvari.«
1118 Moj Bog. V teh težkih trenutkih nimam svojega voditelja, ker je odpotoval v Rim.[322] Jezus, ker si mi ga vzel, me zdaj ti sam (32) vodi, saj ti veš, kaj lahko prenesem. Trdno verujem, da mi Bog ne more dati več, kakor zmorem. Zaupam v njegovo usmiljenje.
1119 V trenutkih, ko sem med nebesi in zemljo – molčim, kajti tudi če bi govorila, kdo bi razumel moj govor ? Večnost bo razkrila mnoge stvari, o katerih zdaj molčim…
1120 Ko sem stopila na vrt, sem videla, kako vse diha z radostjo pomladi. Drevesa, okrašena s cvetjem, širijo omamen vonj; vse utripa od veselja, ptičice s pesmijo in s ščebetanjem slavijo Boga in mi govorijo: »Veseli se in raduj, sestra Favstina,« moja duša pa je v temini in mukah. Moja duša je tako zelo občutljiva za šepet ljubezni, zna se pogovarjati z vsem, kar je ustvarjeno in kar me obdaja, in vem, zakaj je Bog tako okrasil zemljo… Toda moje srce se ne more razveseliti, ker se je moj Ljubi skril pred menoj in ne bom se odpočila, dokler te ne najdem… Ne znam živeti brez Boga, toda čutim, da tudi Bog ne more okušati sreče brez mene, čeprav sam sebi popolnoma zadostuje…

1121 6. 5. [1937]. Gospodov vnebohod

Danes se je Bog že navsezgodaj zjutraj dotaknil moje duše. Po svetem obhajilu sem se družila z nebeškim Očetom. Moja duša je bila pritegnjena v sam žar ljubezni. Spoznala sem, da se nobena zunanja dela ne morejo primerjati s čisto ljubeznijo Boga… Videla sem radost učlovečene Besede in bila sem potopljena v Božji Trojici. Ko sem se zavedela, je mojo dušo preplavilo hrepenenje (33) po združitvi z Bogom. Prevzela me je tako velika ljubezen do nebeškega Očeta, da ves ta dan poimenujem neprekinjeni zanos ljubezni. Vse vesolje se mi zdi kakor majhna kapljica spričo Boga. Ni večje sreče kakor to, da mi Bog daje na znotraj spoznati, da mu je drag vsak utrip mojega srca, in ko mi izkazuje, da me posebej ljubi. To notranje prepričanje, s katerim Bog potrjuje svojo ljubezen do mene, in to, kako draga mu je moja duša, vnaša v mojo dušo globok mir. Ta dan nisem mogla zaužiti nobene hrane, počutila sem se nasičena od ljubezni.
1122 Bog velikega usmiljenja, ki si nam blagovolil poslati svojega edinorojenega Sina kot največji dokaz nepojmljive ljubezni in usmiljenja, ne zavračaš grešnikov. S svojim nepojmljivim usmiljenjem si jim odprl zaklad, iz katerega lahko črpajo v izobilju ne le opravičenje, ampak vsakršno svetost, katero duša lahko doseže. Oče velikega usmiljenja,

---

[321] Stalna spovednika sester skupnosti v Krakovu sta tedaj bila: duhovnik Gołąb in duhovnik Teodor Czaputa. Ni znano, o kom govori s. Favstina.
[322] »Voditelj« – duhovni voditelj duhovnik Józef Andrasz DJ.

hrepenim po tem, da bi se vsa srca z zaupanjem obrnila k tvojemu neskončnemu usmiljenju. Nihče se ne opraviči pred teboj, če ga ne bo spremljalo tvoje nepojmljivo usmiljenje. Ko nam odkriješ skrivnost svojega usmiljenja, bo večnost prekratka, da bi se ti za to primerno zahvalili.
1123 O kako prijetno je imeti globoko v duši to, kar nam Cerkev zapoveduje verovati. Ko je moja duša potopljena v ljubezni, takrat jasno in hitro razsojam o najbolj zapletenih vprašanjih. Le ljubezen se je sposobna povzpeti nad brezna in hoditi po vrhovih gora. Ljubezen in še enkrat ljubezen.
1124 (34) + 12. [5. 1937]. Čudna tema včasih preplavlja moj razum in proti svoji želji sem pogreznjena v ničnost.
1125 20. 5. Ko je minilo mesec dni, odkar se počutim zelo zdrava, mi je prišlo na misel, da ne vem, kaj je mojemu Gospodu bolj všeč: ali mu služiti v bolezni ali v čvrstem zdravju, za katero sem prosila. Tako sem rekla Gospodu: »Jezus, stori z menoj, kar ti je všeč,« in Jezus me je privedel v nekdanje stanje.
1126 O kako prijetno je živeti v samostanu med sestrami, ne smemo pa pozabiti, da so ti angeli v človeškem telesu.
1127 V nekem trenutku sem videla satana, ki je hitel in iskal eno od sester, vendar je ni našel. V duši sem začutila navdih, da bi mu v Božjem imenu ukazala, naj mi prizna, kaj išče med sestrami. Priznal je, čeprav nerad: »Iščem brezdelne duše.« Ko sem mu ponovno v Božjem imenu ukazala, naj prizna, do kakšnih sester v redu ima najuspešnejši pristop – je spet nerad priznal: »Do lenih in brezdelnih sester.« Opazila sem, da takšnih sester zdaj v tej hiši ni. Naj se veselijo zdelane in izmučene sestre.
1128 22. 5. 1937. Danes je taka vročina, da jo je težko prenašati. Želimo si dežja, vendar ne dežuje. Že nekaj dni se nebo oblači, toda deževati ne more. Ko sem (35) se ozrla na rastline, žejne dežja, me je prevzela žalost in odločila sem se tako dolgo moliti rožni venec [božjega usmiljenja], dokler Bog ne da dežja. Po popoldanski malici se je nebo prekrilo z oblaki in na zemljo je padlo obilo dežja; tri ure sem neprenehoma molila to molitev. In Bog mi je dal spoznati, da se s to molitvijo lahko izprosi vse.

23. [5. 1937].- Dan presvete Trojice

1129 Pri sveti maši sem bila nenadoma združena s presveto Trojico. Spoznala sem njeno veličastvo in njeno veličino. Bila sem združena s tremi osebami. In brž ko sem združena z eno od teh častivrednih oseb – sem istočasno združena z obema drugima osebama. Sreče in radosti, ki sta bili podarjeni moji duši, se ne da opisati. Žalostna sem, ker tega z besedami ne morem izraziti.
1130 Zaslišala sem besede: **Povej materi vrhovni predstojnici, naj se zanese nate kot na najzvestejšo hčerko v redu.**
1131 Po teh besedah sem dobila notranje spoznanje, kaj je vse ustvarjeno spričo Boga. Veliko in nepojmljivo je njegovo veličastvo, a da se tako ljubeznivo poniža k nam, to je globina njegovega usmiljenja…

1132 V tej solzni dolini se vse konča.
Tudi solze splahnijo in bol usahne.
Le eno ne mine:
ljubezen do tebe, Gospod.

Vse se konča v tem izgnanstvu,
preizkušnje in puščava duše.
In čeprav bi duša stalno umirala,
če ima Boga – je nič ne premakne.

1133 (36) 27. [5. 1937]. Telovo

Med molitvijo sem zaslišala besede: **Moja hči, naj se tvoje srce napolni z veseljem. Jaz, Gospod, sem s teboj, ne boj se ničesar, saj si v mojem Srcu.** V istem trenutku sem spoznala veliko slavo Boga in razumela, da se s samim spoznanjem Boga nič ne more primerjati. Zunanja veličina izgine kakor prašek pred samim dejstvom globljega spoznanja Boga.
1134 Gospod je vlil tako veliko globino miru v mojo dušo, da mi ga nič več ne zatemni. Kljub vsemu, kar se okrog mene dogaja, mi to niti za trenutek ne odvzame miru; četudi bi se ves svet podiral, tudi to ne more skaliti moje globine in tihote, v kateri počiva Bog. Vsi dogodki in najrazličnejše stvari, ki se dogajajo, so pod njegovimi nogami.
1135 To globoko spoznanje Boga mi daje popolno svobodo in duhovno prostost. V prisrčnem združenju z njim me nič ne more ovirati, celo angelske moči ne. Čutim, da sem velika, ko sem združena z Bogom. Kakšna sreča, zavedati se Boga v srcu in z njim živeti v prisrčni medsebojni zaupnosti!
1136 Ko je prišla procesija iz Borka[323] k nam in so Gospoda nesli v našo kapelo, da bi ga shranili, sem zaslišala glas iz hostije: **Tu je moj počitek.** Pri blagoslovu mi je Jezus dal spoznati, da bo na tem mestu kmalu napočil slovesni trenutek. **Vzljubil sem tvoje srce in nič me ne bo zadržalo v podarjanju milosti tebi.** Ta veličina Boga izpolnjuje mojo dušo, tonem v njem in izginjam, izgubljam se v njem, raztapljam se v njem…
1137 (37) 30. 5. [1937]. Danes umiram po Bogu. Hrepenenje je objelo vso mojo dušo; kako strašno čutim, da sem v izgnanstvu. O Jezus, kdaj napoči zaželeni trenutek?
1138 Moja izmučena duša nikjer ne najde pomoči. Edino v tebi – živa hostija. V tvojem usmiljenem Srcu je vse moje upanje, potrpežljivo čakam na tvojo besedo, Gospod.
1139 O kakšno bolečino povzroča mojemu srcu, ko gledam na redovnico, ki nima redovniškega duha. Kako je mogoče ugajati Bogu, ko se ošabnost in samovoljnost šopirita in se pretvarjata, da si prizadevata za Božjo čast, v resnici pa težita po svoji časti? Zelo me boli, ko to opazim. Kako se more takšna duša prisrčno združiti z Bogom? Ni govora o združenju z Gospodom.
1140 1. 6. 1937. Danes je pri nas telovska procesija.[324] Pri prvem oltarju je šinil ogenj iz svete hostije ter mi prebodel srce in zaslišala sem glas: **Tu je moj počitek.** Žar se je vnel v mojem srcu. Čutila sem, da sem vsa spremenjena vanj.
1141 Zvečer mi je dal spoznati, kako kratkotrajno je vse, kar je zemeljsko. Vse, kar je na videz veliko, se razblinja kot dim, duša pa nima svobode, ampak utrujenost. Srečna duša, ki te stvari razume in se samo z eno nogo dotika zemlje. Počivam le, ko sem združena s teboj, vse drugo me muči. O kako zelo čutim, da sem v izgnanstvu. – Vidim, da nihče ne razume moje notranjosti, samo ti me razumeš, ki si skrit v mojem srcu, a večno živ.
1142 (38) 4. 6. Danes je praznik presvetega Srca Jezusovega.[325] Pri sveti maši sem spoznala Jezusovo Srce: s kakšnim ognjem ljubezni gori za nas. Je morje usmiljenja. Tedaj sem zaslišala glas: **Apostol mojega usmiljenja, vsemu svetu oznanjaj moje nepojmljivo usmiljenje; ne izgubljaj poguma zaradi težav, na katere boš naletela pri oznanjevanju mojega usmiljenja. Težave, ki te tako boleče prizadevajo, so potrebne za tvojo posvetitev in za dokaz, da je to delo moje. Moja hči, bodi skrbna pri zapisovanju vsakega stavka, ki ti ga povem o svojem usmiljenju, ker bo to v korist velikemu številu ljudi.**
1143 + Pri češčenju mi je Gospod dal globlje spoznati svoje delo.

---

[323] Gre za procesijo na praznik svetega Rešnjega telesa. Ta procesija se je odvijala iz župnijske cerkve v Borku Fałęckem in se končala pri zadnjem oltarju na vrtu Kongregacije Božje Matere usmiljenja. Najsvetejše je tedaj ostalo v kapeli sester.

[324] Procesija ob osmini Rešnjega telesa. V Kongregaciji Božje Matere usmiljenja v Krakovu je procesija šla po samostanskem vrtu.

[325] Praznik presvetega Srca Gospoda Jezusa se obhaja na petek po osmini Rešnjega telesa.

1144 Danes sem Gospoda prosila odpuščanja za vse žalitve, ki jih okuša njegovo Božje Srce po naših domovih.
1145 + 6. 6. [1937]. Prva nedelja v mesecu. Danes sem se udeležila mesečne duhovne obnove.
Razsvetljenje od jutranjega premišljevanja: Jezus, kar koli z menoj storiš, vedno te bom ljubila, ker sem tvoja. Vseeno mi je, ali me pustiš tu ali tudi kje drugje – vedno sem tvoja.
Z ljubeznijo se podvržem tvoji najmodrejši razsodbi, o Bog, in tvoja volja, o Gospod, je moja vsakdanja hrana. Ti, ki poznaš bitje mojega srca, veš, da bije izključno zate, moj Jezus. Nič ne more pogasiti mojega hrepenenja po tebi. Umiram po tebi, Jezus, kdaj me vzameš v svoje bivališče?
1146 (39) **Največji grešniki** [naj imajo] **zaupanje v moje usmiljenje. Oni imajo pred drugimi pravico zaupati v globine mojega usmiljenja. Moja hči, piši o mojem usmiljenju do izmučenih ljudi. Radost mi pripravljajo osebe, ki se priporočajo mojemu usmiljenju. Takšnim osebam podarjam večje milosti, kakor si jih želijo. Čeprav bi bil človek največji grešnik, ga ne morem kaznovati, če se sklicuje na moje usmiljenje, marveč mu v svojem nepojmljivem in brezdanjem usmiljenju odpuščam. Piši: Preden pridem kot pravični sodnik, na široko odpiram vrata svojega usmiljenja. Kdor noče priti skozi vrata usmiljenja, ta mora skozi vrata moje pravičnosti…**
1147 Ko sem nekoč iz nekih razlogov v srcu čutila nevšečnost in sem se potožila Gospodu, mi je Jezus odgovoril: **Moja hči, zakaj ti je toliko do naukov in govorjenja ljudi? Jaz sam te hočem poučiti. Zato urejam okoliščine tako, da bi ne mogla biti pri teh nagovorih; v trenutku ti bom dal spoznati več, kakor pa drugi dosežejo z večletnim prizadevanjem.**
1148 20. 6. [1937]. Najbolj smo Bogu podobni takrat, ko odpuščamo bližnjim. Bog je ljubezen, dobrota, usmiljenje**… Vsaka oseba, posebej redovna, je dolžna v sebi odsevati moje usmiljenje. Moje Srce je prenapolnjeno z ljubeznijo in usmiljenjem za vse. Srce moje neveste mora biti podobno mojemu Srcu. Iz njenega srca mora vreti studenec mojega usmiljenja za duše, drugače je ne priznam za svojo.**
1149 (40) + Ob neki priložnosti sem spoznala, kako redovne duše branijo svojo čast z navidezno Božjo častjo; pri tem vendar ne gre za božjo, ampak za lastno čast. O Jezus, kako me je to zabolelo. Kakšne skrivnosti bo odkril dan tvoje sodbe? Kako je mogoče krasti Božje darove ?
1150 Danes me je doletela velika neprijetnost s strani neke osebe, pravzaprav neke svetne osebe, ki je sicer na podlagi neke resnične zadeve govorila veliko izmišljenih stvari; in ker so drugi imeli te stvari za resnične, so jih raznesli po vsej hiši. Ko mi je to prišlo na ušesa, me je stisnilo pri srcu: kako je mogoče tako zlorabiti tujo dobroto? Odločila sem se, da ne bom rekla niti ene besede v svojo obrambo, tej osebi pa bom izkazovala še večjo dobroto. Toda opazila sem, da imam premalo moči, da bi mogla to, kar je trajalo tedne, mirno prenesti. Ko sem videla, da se pripravlja k nevihti in da veter začenja sipati pesek naravnost v oči, sem šla pred najsvetejši zakrament in rekla Gospodu: »Jezus, prosim te za moč tvoje pomagajoče milosti, ker čutim, da ne bom mogla prestati tega boja. Zavaruj me s svojimi prsi.«
Tedaj sem zaslišala besede: **Ne boj se, jaz sem s teboj.** Ko sem odšla od oltarja, sta mojo dušo preplavila čudovita moč in mir. Nevihta se je besneče zaganjala v mojo dušo kot ob skalo, pena nevihte pa je legla na tiste, ki so jo zanetili. Kako dober je Gospod, ki vsakemu poplača po njegovem delu ... Vsak naj si izprosi pomoč pomagajočih milosti, kajti včasih navadna milost ne zadošča.

1151 (41) + Ko bolečina zajame vso mojo dušo
in obzorje potemni kakor noč,
a srce trga bolečina trpljenja,
ti, križani Jezus, moja si moč.

Ko se duša stemni v bolečini,

sile napreza, se bori brez oddiha,
a srce v grenkih mukah umira,
ti, križani Jezus, si up moje rešitve.

Tako dan za dnevom mineva,
A duša se koplje v morju bridkosti,
In srce se v grenkih solzah raztaplja,
ti, križani Jezus, mi svetiš kot zarja.

Ko se kelih grenkobe razliva čez rob
in se vse zaroti proti njej,
ter duša preživlja trenutke Kalvarije,
imam v tebi, križani Jezus, svojo obrambo.

Ko duša v občutku svoje nedolžnosti
sprejema od Boga to dopuščanje,
tedaj more srce poplačati težave z ljubeznijo.
Križani Jezus, mojo nemoč spremeni v veliko moč.

1152 Ni lahko z veseljem prenašati trpljenje, zlasti če je to nezasluženo. Prizadeta narava se upira, in čeprav volja in razum stojita višje od trpljenja, ker sta zmožna delati dobro tistim, ki jima zadajajo trpljenje, povzroča čustvo velik hrup in kakor nemirni duh napada voljo in razum; toda [ko] vidi, da samo nič ne more, onemi in se podredi razumu in volji. Kakor kakšno strašilo (42) vdira v notranjost, dela velik hrup in hoče, da človek samo njega posluša, dokler ga ne obrzdata volja in razum.
1153 23. 6. [1937]. Ko sem molila pred Najsvetejšim, je nenadoma ponehalo moje telesno trpljenje in v duši sem zaslišala glas: **Vidiš, da ti lahko dam vse v trenutku, ne omejujejo me nobeni zakoni.**
24. 6. [1937]. Po svetem obhajilu sem zaslišala: **Vedi, moja hči, da ti lahko v trenutku dam vse, kar ti je potrebno za izpolnitev tega dela.** Po teh besedah ostaja v moji duši čudovita svetloba in vse Božje zahteve se mi zdijo tako preproste, da bi jih celo majhen otrok lahko uresničil.
1154 27. [6. 1937]. Danes sem videla samostan nove skupnosti:[326] prostrani in veliki prostori, ogledala sem si vse stvari po vrsti in videla sem, da je Božja previdnost priskrbela to, kar je bilo potrebno. Osebe, ki so živele v tem samostanu, so bile takrat še svetno oblečene, vendar je v vsej polnosti vladal redovniški duh, in vse sem uredila tako, kot si je želel Gospod. Nenadoma me je pokarala ena od naših sester: »Kako morete vi, sestra, uresničiti takšna dela?« Odgovorila sem: »Ne jaz, ampak Gospod po meni, a za to imam vsa dovoljenja.« Pri sveti maši sem prejela razsvetljenje in globoko spoznanje vsega tega dela in v moji duši ni ostala niti senca dvoma.
1155 (43) Gospod mi je dal spoznati njegovo voljo v treh odtenkih, ki so vsi eno.
Prvi odtenek je v tem, da bodo osebe, ločene od sveta, izgorevale kot žrtve pred Božjim prestolom in prosile usmiljenja za ves svet… Goreče bodo prosile blagoslova za duhovnike in s svojo molitvijo pripravljale svet na dokončni Jezusov prihod.
1156 Drugi je molitev, povezana z delom usmiljenja. Pred zlom bodo posebej branile duše otrok. Molitev in delo usmiljenja vsebujeta vse, kar morajo te osebe delati. V njihovo skupnost so lahko sprejete celo najbolj uboge; v sebičnem svetu si bodo prizadevale zbujati ljubezen in Jezusovo usmiljenje.

[326] Prim. Dn. 435-438; 559; 563; 573: 1155–1158 in druge.

1157 Tretji je molitev in delo usmiljenja, ki nista vezana na zaobljube, za izpolnitev tega pa bodo deležne vsega zasluženja in privilegijev celote. Tej različici lahko pripadajo vsi v svetu živeči ljudje.
1158 Član te stopnje naj bi dnevno naredil najmanj eno delo usmiljenja, lahko tudi več, saj ga more narediti vsak, celo najubožnejši, kajti uresničevanje usmiljenja je trojno: usmiljena beseda – z odpuščanjem in tolažbo; drugo – kjer ne moreš z besedo nič opraviti, tam moli – tudi to je usmiljenje; tretje – dela usmiljenja. Ko bo prišel poslednji dan, bomo po tem sojeni in po tem prejeli večno plačilo.
1159 Božje zapornice so se odprle za nas, dajmo jih uporabiti, preden napoči dan božje pravičnosti, [to bo] strašen dan.
1160 (44) Ko sem nekoč vprašala Gospoda Jezusa, kako more prenesti toliko prestopkov in raznih zločinov in jih ne kaznuje, mi je odgovoril: **Za kaznovanje imam večnost, zdaj pa jim podaljšujem čas usmiljenja. Toda gorje jim, če ne spoznajo časa mojega obiska. Moja hči, zaupnica mojega usmiljenja, ne obvezuje te samo pisanje in oznanjevanje o mojem usmiljenju, marveč jim izprosi milosti, da bodo tudi oni slavili moje usmiljenje.**
1161 Danes je moja duša okušala tako veliko muk, da sem se začela Gospodu Jezusu pritoževati: »Jezus, kako me moreš pustiti samo? Sama niti koraka ne napravim. Sam se skrivaš in spovednika si mi vzel; saj vendar veš, Jezus, da jaz sama od sebe ničesar več ne morem kot samo zapraviti tvoje milosti. Jezus, uredi okoliščine tako, da se bo oče Andrasz vrnil.« – Vendar so stiske ostale.
1162 Prišlo mi je na misel, da bi odšla h kakšnemu duhovniku in mu povedala o svojih stiskah in raznih navdihih, da bi me od njih odvezal. To misel sem povedala celo materi prednici. Mati mi je odgovorila: »Verjamem, sestra, da vam je težko, toda trenutno zares ne poznam takega duhovnika, ki bi vam odgovoril. Kmalu se bo pater vrnil, a zdaj se, sestra, vsega izpovejte pred Gospodom Jezusom.«
1163 Ko sem prišla h Gospodu na kratek pogovor, sem v duši zaslišala glas**: Moja** [hči]**, ne dam ti milosti, da bi kje drugje izpovedala svojo notranjost; čeprav bi se izpovedala, temu duhovniku ne bom dal milosti, da bi te mogel razumeti. Sedaj mi ugaja, da sama sebe potrpežljivo prenašaš.** (45) **Moja hči, ni moja volja, da bi vsem pripovedovala o darovih, ki sem ti jih podelil. Izročil sem te v varstvo prijatelja mojega Srca in pod njegovim vodstvom se bo razvijala tvoja duša. Njemu sem dal luč za spoznanje mojega življenja v tvoji duši.**
1164 Moja hči, ko sem bil pred Herodom, sem ti izprosil milost, da bi se znala dvigniti nad človeško zaničevanje in bi zvesto hodila po mojih sledeh. Molči, ko nočejo priznati tvoje resnice, kajti takrat najbolj prepričljivo govoriš.
1165 Vedi, moja hči, če si prizadevaš za popolnost, boš posvetila veliko duš, če pa si ne bi prizadevala za svetost, bi prav s tem veliko duš ostalo nepopolnih. Vedi, da bo njihova popolnost odvisna od tvoje popolnosti, in večji del odgovornosti bo padel nate.
1166 Povedal mi je**: Ne boj se, moj otrok, marveč bodi zvesta samo moji milosti…**
1167 Satan mi je priznal, da sem predmet njegovega sovraštva. Rekel mi je: »Tisoč duš mi dela manj škode kakor ti, ko govoriš o velikem usmiljenju Vsemogočnega. Največji grešniki pridobivajo zaupanje in se vračajo k Bogu, a jaz« – govori hudobni duh – »izgubljam vse, toda povrhu še mene samega preganjaš s tem nepojmljivim usmiljenjem Vsemogočnega.« – Spoznala sem, kako zelo satan sovraži Božje usmiljenje. Noče priznati, da je Bog dober.
1168 (46) 29. 6. 1937. Danes med zajtrkom je vso skupnost po telefonu pozdravil oče Andrasz. Vrnil se je [iz Rima] in danes popoldne je prišel k nam. Vse sestre z zaobljubami, noviciat in oba razreda gojenk smo se zbrale na kvadratu[327] in pričakale dragega očeta. Otroci so ga pozdravili s pesmijo in recitacijami in prosili smo ga, da bi nam pripovedoval o Rimu in o veliko lepih rečeh, ki si jih je tam ogledal. Pripovedoval nam je več kot dve uri, zato pa ni bilo časa za osebne stike.

[327] Prostor, predviden za zabavo gojenk zavoda, ki je bil pred stavbo, se je glede na obliko imenoval »kvadrat«.

1169 Danes se je moja duša tesno združila z Gospodom. Dal mi je spoznati, kako se moram vedno izročati njegovi sveti volji. **V trenutku ti lahko dam več, kakor si ti lahko zaželiš.**
1170 30. 6. 37. Danes mi je Gospod povedal: **Večkrat sem hotel povišati to skupnost, pa ne morem zaradi njenega napuha. Moja hči, vedi, da ošabnim ljudem ne dajem svojih milosti, celo že podeljene jim odvzemam.**
1171 Danes mi je sestra Jolanta[328] predlagala, da bi sklenili dogovor: Ona bo molila zame, jaz naj bi molila za njen razred v Vilni. Vedno molim za naše delo, toda odločila sem se, da bom dva meseca molila za njen razred v Vilni, sestra Jolanta pa bo vsak dan zmolila tri *zdravamarije* k učlovečeni Besedi po mojem namenu, da bi se ravnala po Božji milosti. Najino prijateljstvo se je še bolj utrdilo.

(47) 1. 7. 1937. Mesec julij

1172 Danes mi je pri molitvi *Angel Gospodov* Gospod dal, [da] sem razumela nepojmljivo Božjo ljubezen do ljudi. Povzdiguje nas prav do svojega božanstva. Ravna se edino po ljubezni in nepojmljivem usmiljenju. – Čeprav o skrivnosti oznanjaš po angelu, jo sam izvršuješ.
1173 Kljub globokemu miru, ki se ga veseli moja duša, se nenehno bojujem in večkrat se vztrajno bojujem za to, da bi zvesto hodila po svoji poti, po tej, ki jo želi Gospod Jezus. Moja pot pa je zvestoba Božji volji vedno in v vsem, posebej po zvestobi notranjim navdihom, da bi bila uporabno orodje v Božjih rokah za uresničitev dela njegovega brezmejnega usmiljenja.

1174 (48) 4. 7. 1937. Prva nedelja v mesecu
Mesečna duhovna obnova

Zvečer sem se zelo skrbno pripravljala in dolgo molila k Svetemu Duhu, da bi mi blagovolil podeliti svojo luč in bi me vzel pod svoje posebno vodstvo; a tudi k Božji Materi, angelu varuhu in k zavetnikom.[329]

1175 Sadovi premišljevanja

Kar koli je Jezus storil – je storil prav. Prišel je, da bi delal dobro. V srečanju z ljudmi je bil poln dobrote in usmiljenja. Njegove korake je vodilo usmiljenje. Sovražnikom je izkazoval dobroto, prijaznost, prizanesljivost, potrebnim pomoč in tolažbo.
V tem mesecu sem se odločila, da bom v sebi zvesto odsevala Jezusove poteze, čeprav bi me to veliko stalo.
1176 Med češčenjem sem v duši zaslišala glas: **Dragocena so mi tvoja prizadevanja, moja hči, radost mojega Srca, vidim vsak vzgib tvojega srca, s katerim me slaviš.**

1177 Poseben sklep

---

[328] S. Jolanta – Aleksandra Woźniak, vzgojiteljica v zavodu skupnosti v Vilni. Med tem časom, julija 1937, se je udeleževala tečaja za vzgojiteljice v Krakovu. Rojena l. 1909, v skupnost vstopila l. 1929, delovala je kot vzgojiteljica na postojankah skupnosti, nato je bila prednica v Radomju, Čenstohovi in Krakovu. Umrla je 14. 6. 1988.

[329] Zavetniki Kongregacije Božje Matere usmiljenja so bili: Božja Mati usmiljenja (5. avgusta), sv. Ignacij Lojolski (31. julija), sv. Jožef (19. marca), sv. nadangel Mihael (29. septembra), sv. Marija Magdalena (22. julija), sv. Terezija Jezusova (15. oktobra), sv. Anton Padovanski (13. junija).

Še naprej enako: Združevati se z usmiljenim Kristusom. Po njegovem bridkem trpljenju bom prosila nebeškega Očeta za ves svet. Točka pravila – držati se strogega molka.
Vstopiti v globino svojega bitja in se za vse zahvaljevati Bogu, zedinjati se z Jezusom: z njim, v njem in po njem izkazovati Bogu slavo.
1178 (49) O Gospod, ljubezen moja, zahvaljujem se ti za današnji dan, ker si mi iz studenca svojega nepojmljivega usmiljenja dovolil črpati zaklade usmiljenja. Jezus, ne samo na današnji dan, vsak trenutek črpam iz tvojega nepojmljivega usmiljenja vse, kar koli si moreta želeti duša in telo.
1179 7. 7. 1937. V trenutkih dvomov, ali če je duša slabotna, naj prosi Jezusa, da bi on sam deloval. Čeprav ve, da je dolžna sodelovati z Božjo milostjo, naj vendar v posebnih trenutkih vso dejavnost prepusti Bogu.
1180 15. 7. 1937. V nekem trenutku sem spoznala, da bom prestavljena v drugo hišo. To spoznanje je čisto notranje. V istem trenutku sem v duši zaslišala glas: **Ne boj se, moja hči, moja volja je, da bi bila tu. Človeški načrti bodo spodleteli in se bodo morali prilagoditi moji volji.**
1181 Ko sva si bila blizu z Gospodom, me je vprašal: **Zakaj se bojiš lotiti se dela, ki ti ga zaupam?** Odgovorila sem: «Jezus, zakaj me v teh trenutkih puščaš samo in ne čutim tvoje navzočnosti?« **Moja hči, čeprav bi me celo v najskrivnejših globinah svojega srca ne zaznala, ne moreš trditi, da me tam ni. Odstranjujem samo dojemanje mene, pa to ne sme biti ovira pri izpolnjevanju moje volje. To delam zaradi svojih nepojmljivih namenov, ki jih boš spoznala pozneje. Moja hči, za vedno si zapomni, da me le smrtni greh prežene iz duše, nič drugega.**
1182 (50) + Danes mi je Gospod rekel: **Moja hči, moja radost in moje zadovoljstvo, nič me ne zadrži pri podarjanju milosti tebi**. **Tvoja beda ne moti mojega usmiljenja. Napiši, moja hči: čim večja je beda ljudi, tem večjo pravico imajo do mojega usmiljenja; vse** [nagovarjaj] **k zaupanju v nepojmljive globine mojega usmiljenja, ker želim vse rešiti. Izvir mojega usmiljenja se je odprl na stežaj s sulico na križu za vse ljudi – nikogar nisem izločil.**
1183 Jezus, želim živeti sedanji trenutek – kakor da bi bil ta dan zame zadnji v življenju: skrbno želim izkoristiti vsak trenutek za večjo Božjo slavo, vsako priložnost izkoristiti zase tako, da bi bilo koristno za dušo. Na vse gledati s tega zornega kota, da se brez Božje volje nič ne zgodi.
Bog nepojmljivega usmiljenja, objemi ves svet in izlij se na nas po usmiljenem Jezusovem Srcu.

1184 Iz preteklosti

Zvečer sem zagledala križanega Gospoda Jezusa. Iz rok, iz nog in iz strani je tekla najsvetejša kri. Čez nekaj časa mi je Jezus rekel: **Vse to je za zveličanje duš. Premisli, moja hči, kaj delaš za njihovo odrešenje.** Odgovorila sem: »Jezus, ko gledam na tvoje trpljenje, jaz pravzaprav nič ne delam za rešitev duš.« – In Gospod mi je povedal: **Vedi, moja hči, da tvoje vsakdanje tiho mučeništvo v popolni predanosti moji volji veliko duš vodi v nebesa. Ko se ti zdi, da trpljenje presega tvoje moči, poglej v moje rane** (51) **in dvignila se boš nad zaničevanje in sodbe ljudi. Premišljevanje mojega trpljenja ti bo pomagalo, da se dvigneš nad vse**. Spoznala sem veliko reči, ki jih prej nisem mogla razumeti.
1185 9. 7. 1937. Zvečer je prišla k meni ena od pokojnih sester in me prosila za en dan posta in da bi zanjo darovala vse vaje tega dneva. Odgovorila sem, da prav.
1186 Drugi dan, takoj zjutraj, sem vse naredila po namenu za to sestro. Pri sveti maši sem za trenutek doživljala njene muke, v duši sem občutila tako veliko lakoto po Bogu, da se mi je dozdevalo, da umiram od hrepenenja po združitvi z njim. To ni trajalo dolgo, toda spoznala sem, kakšno je hrepenenje duš v vicah.

1187 Takoj po sveti maši sem prosila mater prednico za dovoljenje za post, vendar ga zato, ker sem bolna, nisem dobila. Ko sem stopila v kapelo, sem zaslišala besede: »Če bi se, sestra, postila, bi jaz prejela to olajšanje komaj zvečer, a zaradi pokorščine, ki sestri prepoveduje postiti se, prejemam to olajšanje takoj. Velika je moč pokorščine.« Po teh besedah sem zaslišala: »Bog povrni.«
1188 Pogosto molim za Poljsko, vendar vidim nad njo veliko Božjo jezo, ker je nehvaležna. Z vso dušo si prizadevam, da bi jo branila. Neprestano spominjam Boga na njegovo obljubo usmiljenja. Ko vidim njegovo jezo, se z velikim zaupanjem vržem v globine usmiljenja in vanje potapljam vso Poljsko, medtem pa Bog ne more uporabiti svoje pravičnosti. O moja domovina, koliko me ti staneš, ni dneva, v katerem ne bi molila zate.
1189 (52) (Stavek sv. Vincencija Pavelskega: Gospod vedno polaga svojo roko na delo, ko odstranjuje vsa človeška sredstva, nam pa veleva storiti nekaj, kar presega naše moči.)
1190 +Jezus: **Iz vseh mojih ran kakor iz potokov priteka usmiljenje za ljudi, toda rana mojega Srca je vrelec nepojmljivega usmiljenja; iz tega vrelca kipijo vse milosti za duše. Žgeta me pramena usmiljenja, želim ju izliti na človeške duše. Govori vsemu svetu o mojem usmiljenju.**
1191 Dokler živimo, raste v nas Božja ljubezen. Vse do smrti smo se dolžni truditi za Božjo ljubezen. Spoznala sem in se prepričala, da se osebe, ki živijo v ljubezni, odlikujejo po velikem razsvetljenju v spoznavanju božjih reči, svoje duše, in duš drugih. Tudi preprosti ljudje, ki nimajo izobrazbe, se odlikujejo po vednosti.
1192 Pri štirinajsti postaji doživljam nenavaden občutek, da gre Jezus v zemljo.
Ko je moja duša izmučena, mislim samo takole: Jezus je dober in poln usmiljenja; čeprav bi se zemlja spodmaknila pod mojimi nogami, mu ne preneham zaupati.
1193 Danes sem slišala besede**: Moja hči, zadovoljstvo mojega Srca, z radostjo gledam v tvojo dušo. Veliko milosti pošiljam samo zaradi tebe. Veliko kazni zadržujem samo zaradi tebe; zadržuješ me in ne morem doseči pravičnosti; s svojo ljubeznijo mi vežeš roke.**
1194 (53) 13. 7. 1937. Danes me je Jezus razsvetlil, kako naj ravnam v odnosu do ene izmed sester, ki me je spraševala o mnogih duhovnih rečeh, o katerih je dvomila, a [v] resnici ji ni šlo za to. Prepričati se je hotela, kako jaz gledam na te reči, in da bi o meni lahko pripovedovala drugim sestram. O ko bi vsaj prav ponovila te besede, ki sem jih povedala, brez izkrivljanja in dodajanja. Jezus me je posvaril glede te sestre. Odločila sem se moliti zanjo, saj more to sestro razsvetliti samo molitev.
1195 O moj Jezus, nič ne more znižati mojih idealov, to je ljubezni do tebe. Čeprav je ta pot posejana s trnjem, se ne bojim iti naprej, najsi me obsuje toča preganjanj, najsi me prijatelji zapustijo; čeprav se vse obrne proti meni in čeprav se obzorje stemni, čeprav začne vihar besneti in občutim, da sem čisto sama in se moram vsemu postaviti po robu – tedaj se z vsem mirom zaupam tvojemu usmiljenju, o moj Bog, in moje upanje ne bo prevarano.
1196 Ko se mi je danes v samostanski jedilnici približala sestra, ki je stregla, sem na mestih ran [Jezusa] občutila hude bolečine. Dano mi je bilo spoznati stanje njene duše. Veliko sem molila zanjo.

1197 Hitra umiritev nevihte

Danes ponoči je bila huda nevihta. Sklonila sem se z obrazom do tal in začela moliti *litanije vseh svetnikov*. Proti koncu litanij me je prevzemal tako močan spanec, da nikakor nisem mogla te molitve dokončati. Tedaj sem vstala in rekla Gospodu: »Jezus, (54) umiri nevihto, ker tvoj otrok ni sposoben moliti naprej, spanec me muči.« Po teh besedah sem na široko odprla okno in nisem ga pritrdila s kavljem. Sestra N. mi reče: »Kaj delate, sestra, saj bo vihar odtrgal okno.« Odgovorila sem ji, naj mirno spi – in takoj se je nevihta popolnoma pomirila. Naslednji dan so se sestre pogovarjale o tem hitrem utišanju nevihte, ne vedoč, kaj je to

pomenilo. Nič nisem na to odgovorila, samo v sebi sem razmišljala: »Jezus in Favstinka vesta, kaj to pomeni…«
1198 20. [7. 1937]. Danes sem zvedela, da moram odpotovati v Rabko.[330] Morala bi oditi šele po 5. avgustu, a sem prosila mater prednico, da bi mi dovolila odpotovati takoj. Nisem bila pri očetu Andraszu in prosila sem, da bi mogla kar najhitreje odpotovati. Mati prednica je bila nekoliko začudena, zakaj hočem tako hitro odpotovati, vendar se ji nisem opravičevala niti pojasnjevala, zakaj. To ostane skrivnost za večno. V teh okoliščinah sem si zadala tak sklep in se ga bom držala.
1199 29. [7. 1937]. Danes potujem v Rabko. Za kratek čas sem stopila v kapelo in prosila Gospoda Jezusa za srečno pot. Toda v moji duši je bilo gluho in temno. Začutila sem, da sem sama in da nimam nikogar; prosila sem Jezusa, da bi bil z menoj. Tedaj sem v duši začutila plamenček svetlobe kot znamenje, da je Jezus z menoj; toda po tej milosti se je še bolj stemnilo in v duši se je še bolj zmračilo. Tedaj sem rekla: »Zgodi se tvoja volja, ti moreš vse.« Ko sem med potovanjem z vlakom skozi okno gledala lepo pokrajino in gore, sem v duši začutila še večje trpljenje.
1200 Ko so me sestre ob prihodu pozdravile in me obdale s svojo prisrčnostjo, se je moje trpljenje povečalo. Hotela bi se skriti in se za trenutek v samoti odpočiti, ostati sama. (55) Zdaj me nobeno ustvarjeno bitje ne more potolažiti, a če bi tudi hotela kaj povedati o sebi, bi okusila novo trpljenje. Zato sem tudi v teh trenutkih molčala in se v molku predajala Božji volji in to mi je prineslo olajšanje. Od ustvarjenih bitij ničesar ne zahtevam, z njimi se samo toliko družim, kolikor je nujno potrebno. Nikomur se ne bom zaupala – kvečjemu takrat, ko bo to potrebno za Božjo slavo. Moje druženje je z angeli.
1201 Vendar se tu zdravstveno počutim tako slabotno, da sem prisiljena ostati v postelji. V vsem prsnem košu občutim čudne, ostre bolečine, celo roke ne morem premakniti. Neko noč sem morala ležati popolnoma nepremično. Zdelo se mi je, da se mi bo vse v pljučih raztrgalo, če se premaknem. Ta noč je bila brez konca, združila sem se s križanim Jezusom in prosila nebeškega Očeta za grešnike. Pravijo, da pljučnica ne povzroča tako ostrih bolečin, vendar jih jaz neprestano doživljam. Tu se mi je zdravje tako poslabšalo, da moram leči v posteljo, sestra N. pa mi je povedala, da se tu ne bom bolje počutila, ker Rabka ne pomaga vsem bolnikom.
1202 Danes celo k sveti maši nisem mogla, niti ne k svetemu obhajilu. Sredi dušnega in telesnega trpljenja sem si ponavljala: »Zgodi se Gospodova volja. Vem, da je tvoja radodarnost nedosegljiva.« Tedaj sem zaslišala pesem angela, ki je opeval vse moje življenje, vse, kar je vsebovalo. Začudila sem se in se okrepila.
1203 Sveti Jožef je izrekel željo, naj bi do njega gojila stalno pobožnost. Sam mi je naročil, naj vsak dan zmolim tri očenaše in enkrat *Pomni.*[331] Gledal je z veliko dobrohotnostjo in mi dal spoznati, kako zelo je za to delo, obljubljal mi je svojo posebno pomoč in varstvo. Vsak dan zmolim naročene molitve in čutim njegovo posebno varstvo.

1204 (56) 1. 8. 1937. Enodnevna duhovna obnova

Vaje trpljenja. O Jezus, v teh dneh trpljenja nisem sposobna za kakršno koli molitev, breme telesa in duše se stopnjuje. Moj Jezus, saj ti vendar vidiš, da je tvoj otrok nemočen. Ne naprezam se veliko, raje svojo voljo izročam Jezusovi volji. Jezus, ti si vedno moj Jezus.
1205 Ko sem šla k spovedi, se celo spovedati nisem znala, vendar je duhovnik takoj prepoznal stanje moje duše in mi rekel: »Kljub vsemu boš rešena, na dobri poti si. Morda [Bog] ne povrne prejšnje svetlobe, Bog lahko tvojo dušo do smrti pusti v takšni dušni temini in mraku – toda v vsem se ukloni Božji volji.«

[330] V Rabki ima Kongregacija Božje Matere usmiljenja majhen počitniški dom, imenovan Loretto.
[331] »Pomni« – molitev k sv. Jožefu so včasih v Kongregaciji Božje Matere usmiljenja molili vsak dan.

1206 Danes sem začela devetdnevnico k presveti Materi [pred praznikom] vnebovzetja s tremi nameni: prvi – da bi se lahko srečala z duhovnikom dr. Sopoćkom; drugi – da bi Bog pospešil [izpolnitev] tega dela; tretji – za domovino.
1207 10. 8. Danes se vračam v Krakov v spremstvu neke sestre. Moja duša je potopljena v trpljenje, neprestano se združujem z Jezusom z dejanjem volje, on je moja trdnost in moč.
1208 Bodi blagoslovljen, o Bog, za vse, kar mi pošiljaš. Nič pod soncem se ne zgodi brez tvoje volje; ne morem prodreti v tvoje skrivnosti glede sebe, marveč prislanjam usta na ponudeni mi kelih.
(57) Jezus, vate zaupam.

1209 Devetdnevnica k Božjemu usmiljenju[332]

ki mi jo je Jezus naročil zapisati in opravljati pred praznikom usmiljenja. Začenja se na veliki petek.
Želim, da bi devet dni vodila duše k izviru mojega usmiljenja, da bi zajemale moč in olajšanje ter vse milosti, ki jih potrebujejo v naporih življenja, posebej ob smrtni uri. Vsak dan privedi v moje Srce drugačno skupino duš ter jo potopi v morje mojega usmiljenja. Vse te duše bom pripeljal v hišo svojega Očeta. To boš delala v tem in v prihodnjem življenju. Ničesar ne bom odklonil duši, ki jo pripelješ k izviru mojega usmiljenja. Vsak dan boš po mojem bridkem trpljenju prosila mojega Očeta milosti za te duše.
Odgovorila sem: »Jezus, ne vem, kako naj opravljam to devetdnevnico in katere duše naj najprej privedem v tvoje neizmerno usmiljeno Srce.« – In Jezus mi je odgovoril, da mi bo vsak dan povedal, katere duše naj privedem v njegovo Srce.

1210 Prvi dan

Danes mi privedi vse človeštvo, posebej grešnike, in jih potopi v morje mojega usmiljenja. Tako boš potolažila mojo grenko žalost, ki me prevzema zaradi izgube duš.
1211 Neizmerno usmiljeni Jezus, tvoja lastnost je usmiljenje do nas in odpuščanje. Ne glej na naše grehe, marveč na naše zaupanje (58) v tvojo neskončno dobroto, ter nas vse sprejmi v bivališče svojega nadvse usmiljenega Srca in ne dovoli, da bi ga kdaj zapustili. Goreče te prosimo zaradi tvoje ljubezni, po kateri si zedinjen z Očetom in Svetim Duhom.

O vsemogočnost usmiljenega Boga,
rešitev za grešnega človeka,
ti si usmiljenje in morje sočutja,
pomagaš tistemu, ki te vdano prosi.

Večni Oče, usmiljeno poglej na vse človeštvo, posebej na uboge grešnike, ki so v neizmerno usmiljenem Jezusovem Srcu; in po njegovem bridkem trpljenju nam izkaži svoje usmiljenje, da bi na vse veke slavili vsemogočnost tvojega usmiljenja. Amen.

1212 Drugi dan

---

[332] Devetdnevnica, navedena v *Dnevniku*, je bila leta 1937 z nekaterimi spremembami natisnjena v brošurici Chrystus, Król Miłosierdzia (tisk: J. Cebulski, Krakov). Na ovitek brošurice je bila umeščena barvna podobica Usmiljenega Kristusa s pramenoma in z napisom: »Jezus, vate zaupam.« Vsebina je obsegala devetdnevnico k Božjemu usmiljenju, litanije in rožni venec.
Prednica hiše v Krakovu m. Irena Krzyżanowska je te brošurice razposlala hišam skupnosti.

Danes mi privedi duše duhovnikov in redovnikov ter jih potopi v moje brezmejno usmiljenje. Te duše so mi dale moč, da sem vzdržal v grenkem trpljenju; po njih se kakor po pretočnih napravah izliva na človeštvo moje usmiljenje.
1213 Neizmerno usmiljeni Jezus, od tebe prihaja vse, kar je dobrega, pomnoži v nas milost, da bi dostojno izvrševali dela usmiljenja, da bi tisti, ki gledajo na nas, hvalili Očeta usmiljenja, ki je v nebesih.

Vir Božje ljubezni,
v čistih srcih si gost.
Potopljena v morju usmiljenja
žarijo kakor zvezde, jasne kakor zarja.

Večni Oče, usmiljeno poglej (59) na družbo izvoljenih v svojem vinogradu, na duše duhovnikov in redovnikov, ter jih obdari z močjo svojega blagoslova; po sočutnem Srcu svojega Sina, v katerem so zaobjeti, jim podeli moč svojega razsvetljenja, da bi mogli druge voditi po poteh odrešenja in z njimi prepevati hvalnico tvojemu nepojmljivemu usmiljenju na vse veke. Amen.

1214 Tretji dan

Danes mi privedi pobožne in zveste duše ter jih potopi v morje mojega usmiljenja. Te duše so me tolažile na križevem potu; bile so kaplja tolažbe v morju bridkosti.
1215 Neizmerno usmiljeni Jezus, ki iz zakladnice svojega usmiljenja vsem deliš obilje milosti, sprejmi nas v bivališče svojega nadvse usmiljenega Srca in ne dopusti nam nikoli iz njega oditi. Goreče te za to prosimo po tvoji neizmerni ljubezni, s kakršno se tvoje Srce vnema do nebeškega Očeta.

Skrivnostni so čudeži usmiljenja;
niti grešnik niti pravičnik jih ne dojame.
Na nas gledaš z očesom usmiljenja
in vse priteguješ k svoji ljubezni.

Večni Oče, usmiljeno poglej na duše vernikov kot na dediščino svojega Sina in jim po njegovem bridkem trpljenju podeli svoj blagoslov; obdaj jih s svojim trajnim varstvom, da ne bi izgubili ljubezni in zaklada svete vere, marveč z vso množico angelov in svetnikov slavili tvoje brezmejno usmiljenje vekomaj. Amen.

(60) Četrti dan

1216 Danes mi privedi pogane in tiste, ki me še ne poznajo. V svojem grenkem trpljenju sem mislil tudi nanje in njihova prihodnja gorečnost je tolažila moje Srce. Potopi jih v morje mojega usmiljenja.
1217 Neizmerno usmiljeni Jezus, ki si luč vsega sveta, sprejmi v bivališče svojega nadvse usmiljenega Srca duše poganov, ki te še ne poznajo. Naj jih razsvetlijo žarki tvoje milosti, da bodo tudi oni skupaj z nami slavili tvoje prečudovito usmiljenje, in ne dopusti jim oditi iz bivališča svojega nadvse usmiljenega Srca.

Naj luč tvoje ljubezni
razsvetli temino duš.

Daj, da bi te duše spoznale
in z nami slavile tvoje usmiljenje.

Večni Oče, usmiljeno poglej na duše poganov in teh, ki te še ne poznajo, saj so vključene v neizmerno usmiljenem Jezusovemu Srcu. Pritegni jih k luči evangelija. Te duše ne vedo, kako velika sreča je ljubiti tebe. Stori, da bi tudi one vekomaj slavile radodarnost tvojega usmiljenja. Amen.

1218 Peti dan

Danes mi privedi duše krivovercev in razkolnikov ter jih potopi v morje mojega usmiljenja. V grenkem trpljenju so trgale moje telo in srce, to je mojo Cerkev. Če se vrnejo v edinost Cerkve, se zacelijo[333] moje rane in se mi s tem olajšajo muke.

(61) Za tiste, ki so trgali oblačilo tvoje edinosti,
priteka iz tvojega Srca studenec usmiljenja.
Vsemogočnost tvojega usmiljenja, o Bog,
lahko tudi te duše izpelje iz zmot.

1219 Neizmerno usmiljeni Jezus, ki si dobrota sama, ti ne odrekaš razsvetljenja tistim, ki te prosijo. Sprejmi v bivališče svojega neizmerno usmiljenega Srca duše krivovercev in razkolnikov ter jih s svojo lučjo pritegni v edinost Cerkve. Ne dopusti jim oditi iz bivališča svojega nadvse usmiljenega Srca, temveč stori, da bi tudi oni slavili velikodušnost tvojega usmiljenja.
Večni Oče, usmiljeno poglej na duše krivovercev in razkolnikov, ki so zapravili tvoje darove in zlorabili tvoje milosti s trdovratnim vztrajanjem v svojih zmotah. Ne glej na njihove zmote, marveč na ljubezen svojega Sina in na njegovo grenko trpljenje, ki ga je zanje vzel nase, saj so tudi oni vključeni v nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu. Stori, da bodo tudi oni slavili tvoje veliko usmiljenje na vse veke. Amen.

1220 Šesti dan

Danes mi privedi krotke in ponižne duše in duše otročičev ter jih potopi v moje usmiljenje. Te duše so najbolj podobne mojemu Srcu; tolažile so me v grenkem smrtnem trpljenju. Gledal sem nanje kakor na zemeljske angele, ki bodo čuvali moje oltarje. Nanje izlivam potoke milosti. Mojo milost more sprejeti samo ponižna duša; ponižne duše obdarjam s svojim zaupanjem.
1221 (62) Neizmerno usmiljeni Jezus, ti sam si dejal: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen,« sprejmi v bivališče svojega nadvse usmiljenega Srca krotke in ponižne duše in duše otročičev. Te duše navdušujejo vsa nebesa in so posebno zadovoljstvo nebeškega Očeta, so dišeč šopek pred Božjim prestolom, so vonj, ki opaja samega Boga. Te duše imajo trajno bivališče v nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu in nenehno pojejo hvalnico ljubezni in usmiljenja vekomaj.

1222 Resnično ponižna in krotka duša
že tu na zemlji uživa raj.
Vonj njenega ponižnega srca
navdušuje samega Stvarnika.

[333] V rokopisu: »celijo se«.

1223 Večni Oče, usmiljeno poglej na krotke in ponižne duše in na duše otročičev, ki so vključene v bivališču nadvse usmiljenega Jezusovega Srca. Te duše so najbolj podobne tvojemu Sinu; njihov vonj se z zemlje dviga vse do tvojega prestola. Oče usmiljenja in vse dobrote, po ljubezni in veselju, ki ju gojiš do teh duš, te goreče prosim, blagoslovi ves svet, da bi vse duše skupaj prepevale slavo tvojemu usmiljenju na vekomaj. Amen.

1224 Sedmi dan

Danes mi privedi duše, ki posebej častijo in slavijo moje usmiljenje ter jih potopi v moje usmiljenje. Te duše so najbolj občutile moje trpljenje in so najgloblje razumele mojega duha. So živi odsev mojega usmiljenega Srca. V prihodnjem življenju bodo blestele v posebnem sijaju, nobena ne pride v peklenski ogenj, vsako bom ob smrtni uri posebej branil.
1225 (63) Neizmerno usmiljeni Jezus, tvoje Srce je ljubezen sama, sprejmi v bivališče svojega nadvse usmiljenega Srca duše, ki posebej častijo in slavijo veličino tvojega usmiljenja. Te duše so mogočna sila samega Boga; sredi vseh stisk in nasprotovanj vztrajajo, zaupajoč v tvoje usmiljenje. Združene s teboj na svojih ramenih nosijo vse človeštvo. Po smrti ne bodo strogo sojene, temveč jih bo ob smrtni uri objelo tvoje usmiljenje.

Dušo, ki slavi dobroto svojega Gospoda,
on posebej ljubi.
Vedno je blizu živemu izviru
in črpa milosti iz Božjega usmiljenja.

Večni Oče, usmiljeno poglej na duše, ki častijo in slavijo tvojo največjo lastnost, to je tvoje nepojmljivo usmiljenje, in so vključene v nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu. Te duše so živi evangelij, njihove roke so polne del usmiljenja, srce pa prepolno veselja prepeva pesem usmiljenja Najvišjemu. O Bog, goreče te prosim, izkaži jim svoje usmiljenje zaradi upanja in zaupanja, ki so ga te duše polagale vate. Naj se nad njimi izpolni Jezusova obljuba, saj je dejal: **Duše, ki bodo častile to moje nepojmljivo usmiljenje, bom kakor svojo čast sam branil v življenju, posebej ob smrtni uri.**

1226 Osmi dan

Danes mi privedi duše, ki so v ječi vic, in jih potopi v globine mojega usmiljenja; naj potoki moje krvi pogasijo njihov ogenj. Vse te duše neizmerno ljubim, saj zadoščujejo moji pravičnosti; ti jim moreš prinesti olajšanje. Zajemi iz zaklada (64) **moje Cerkve vse odpustke in jih daruj zanje. Ko bi poznala njihovo trpljenje, bi zanje neprestano darovala duhovno miloščino in poravnavala dolgove moji pravičnosti.**
1227 Neizmerno usmiljeni Jezus, ti sam si dejal, da hočeš usmiljenja; glej, v bivališče tvojega neizmerno usmiljenega Srca vodim verne duše, ki jih tako ljubiš, a se vendar morajo odkupiti tvoji pravičnosti. Naj studenci krvi in vode, ki so privreli iz tvojega Srca, pogasijo ognjeni plamen vic, da bi se tudi tam slavila moč tvojega usmiljenja.

Iz strašne vročine ognja v vicah
se dviga vzdihovanje k tvojemu usmiljenju.
Duše okusijo osvežitev, uteho in olajšanje
v izlitem potoku krvi in vode.

Večni Oče, usmiljeno poglej na trpeče duše v vicah, ki so vključene v nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu. Zaradi bridkega trpljenja Jezusa, tvojega Sina, in bridkosti, ki je preplavljala njegovo presveto dušo, izkaži svoje usmiljenje dušam, ki so pod pogledom tvoje pravičnosti. Ne glej nanje drugače kakor skozi rane tvojega preljubega Sina Jezusa, saj verujemo, da sta tvoja dobrota in usmiljenje brezmejni. Amen.

1228 Deveti dan

Danes mi privedi mlačne duše in jih potopi v globine mojega usmiljenja. Te duše zelo boleče ranijo moje Srce. V vrtu Getsemani je moja duša občutila največji odpor prav zaradi mlačnih duš. One so bile vzrok, da sem rekel: »Oče, naj gre ta kelih mimo mene, če je to tvoja volja.« – Njihova poslednja možnost rešitve (65) **je v tem, da se zatečejo k mojemu usmiljenju.**
1229 Neizmerno usmiljeni Jezus, ti si usmiljenje samo, v bivališče tvojega neizmerno usmiljenega Srca vodim mlačne duše. Naj se te mlačne duše, ki [so] podobne mrličem in te navdajajo s takim odporom, ogrejejo v ognju tvoje čiste ljubezni. O nadvse usmiljeni Jezus, izkaži jim vsemogočnost svojega usmiljenja, pritegni jih v žarišče svoje ljubezni ter jih obdari s svojo ljubeznijo, saj ti zmoreš vse.

Ogenj in led se ne moreta združiti,
saj bo ogenj ugasnil ali se led stopil.
Toda tvoje usmiljenje, o Bog,
more pomagati še večji bedi.

Večni Bog, usmiljeno se ozri na mlačne duše, vključene v nadvse usmiljenem Jezusovem Srcu. Oče usmiljenja, zaradi bridkega trpljenja tvojega Sina in njegovega tri ure dolgega umiranja na križu te goreče prosim, dovoli, da bi tudi one slavile globine tvojega usmiljenja…

1230 (66) O večni dan, o dan zaželeni,
čakam te s tesnobo in hrepenenjem.
Kmalu bo ljubezen pretrgala zastore
in ti boš moje zveličanje.

O dan prelepi, trenutek, ki mu ni enakega,
ko prvič uzrem svojega Boga,
Ženina svoje duše in Gospoda gospodov;
čutim, da moje duše ne zajame strah.

O dan, nadvse slovesni, o dan svetlobe,
v katerem duša spozna Boga v njegovi moči
in vsa utone v njegovi ljubezni
in spozna, da je minila beda izgnanstva.

O srečni dan, o dan blagoslovljeni,
ko moje srce k tebi z večnim žarom zagori.
Že zdaj te občutim, čeprav skozi zastore;
ti si mi, Jezus, v življenju in smrti čar in zanos.

O dan, po katerem se vse življenje oziram,
in težko čakam nate, o Bog,
ker si edinole tebe želim,

samo ti si mi v srcu, vse drugo ni nič, kar obstaja.

O dan radosti, večne miline.
O Bog, vladar veličastni, moj Ženin,
ti veš, da nič ne umiri srca device,
na tvoje dobro Srce svojo glavo naslanjam.

[Konec tretjega zvezka rokopisa *Dnevnika*]

Četrti zvezek

(1) + JMJ

1231 V moje srce je danes Jezus prišel,
z visokega nebeškega prestola je stopil.
Mogočni Gospod, Stvarnik vesolja,
je prišel k meni v podobi kruha.

O večni Bog, zaprt v mojih prsih,
s teboj so zdaj v meni vsa nebesa.
Z angeli ti pojem Svet.
Živim samo za tvojo slavo.

Ne povezuješ se s serafi, o Bog,
ampak z bednim človekom,
ki brez tebe ničesar storiti ne more;
toda ti si s človekom vedno usmiljen.

Moje srce je tvoje bivališče –
o Kralj večne slave.
Gospoduj in kraljuj v mojem srcu
kakor v sijajni palači.

O veliki, nepojmljivi Bog,
ti si se hotel tako ponižati,
ponižno te častim,
rotim te, daj, reši me.

(2) + JMJ

1232 O dobra Mati Božja,
naj posnemam tvoje življenje.
Ti si mi svetla zarja,
vsa prevzeta tonem v tebi.

O Mati in brezmadežna Devica,
po tebi mi odseva žarek Boga.
Učiš me, kako naj ljubim Boga sredi stisk.
Ti si moje varstvo in ščit pred sovražnikom.

Krakov, 10. 8. 1937

1233 S. Marija Favstina
najsvetejšega zakramenta

O sveta hostija, vir Božje miline,
ti podarjaš moč moji duši.
Vsemogočni, od Device si prejel telo,
skrit prihajaš v moje srce,
moč čutov te ne dosega.

(3) + JMJ

1234 Krakov, 10. 8. 1937
Četrti dnevnik
Vse zate, Jezus, z vsakim utripom srca želim poveličevati tvoje usmiljenje in, kolikor mi dajo moči, želim spodbujati ljudi k zaupanju v to usmiljenje, kakor si mi naročil, o Gospod.
1235 V srcu, v moji duši je temna noč. Pred mojim razumom je neprebojen zid, ki mi je zastrl Boga, vendar ta tema ni po moji krivdi. Čudno je to trpljenje, [o] katerem se bojim v vsej polnosti pisati, vendar si tudi v tem stanju si prizadevam biti zvesta tebi, o moj Jezus, vedno in v vsem; moje srce bije samo zate.
1236 (4) 10. 8. 1937. Danes sem se vrnila iz Rabke v Krakov; čutim, da sem zelo bolna. Samo Jezus ve, koliko trpim. V teh dneh sem bila popolnoma podobna križanemu Jezusu. Oborožila sem se s potrpežljivostjo, da bi vsaki sestri odgovorila, zakaj nisem mogla biti tam, pač zato, ker sem se zdravstveno počutila slabše, čeprav sem vedela, da nekatere sestre ne sprašujejo iz sočutja do trpljenja, ampak zato, da bi mi dodale novo trpljenje.
1237 O Jezus, kakšna temina me obdaja in kakšen nič me navdaja; zato, moj Jezus, me ne puščaj same, podari mi milost zvestobe. Čeprav ne morem prodreti v skrivnost tvojega dopuščenja, rečem: »Zgodi se tvoja volja.«
1238 12. 8. Danes sva se videla z duhovnikom dr. Sopoćkom, ki se je med potovanjem skozi Krakov na kratko oglasil. Želela sem ga videti in Bog je izpolnil moje hrepenenje. (5) Ta duhovnik je velika, popolnoma Bogu predana duša. Zelo sem bila vesela; zahvalila sem se Bogu za to veliko milost, saj sem se želela z njim srečati v večjo Božjo slavo.
1239 O živa hostija, skriti Jezus, ti vidiš stanje moje duše. Sama po sebi nisem sposobna, da bi izgovorila tvoje sveto ime. Iz srca ne morem iztisniti žara ljubezni, pa vendar pred tvojimi nogami kleče z očmi svoje duše upiram zvesti pogled v tabernakelj. Ti si vedno isti, čeprav je v moji duši sprememba. Upam, da pride trenutek, v katerem boš razkril svoje obličje, in tvoj otrok bo spet uzrl tvoj mili obraz. Jezus, čudim se ti, da se lahko tako dolgo skrivaš pred menoj; kako moreš krotiti to veliko ljubezen, ki jo imaš do mene? V bivališču svojega srca prisluškujem in čakam na tvoj prihod, edini zaklad mojega srca.
1240 (6) Gospod Jezus skrbno varuje svoje namestnike na zemlji. Zelo močno je z njimi povezan in mi naroča dajati prednost njihovemu mnenju pred mojim. Spoznala sem njuno veliko sožitje – med Jezusom in duhovnikom. Jezus zagovarja to, kar duhovnik pove, in pogosto se prilagaja njegovi želji, večkrat tudi svoj odnos do človeka podreja mnenju duhovnika. V posebnih milostih sem zelo dobro spoznala, kako daleč Jezus z njimi deli svojo oblast in skrivnost, bolj kakor z angeli. Veselim se tega, ker je vse to v moje dobro.
1241 + O moj Jezus, kako težko je prenašati te vrste trpljenje; ko nam kdo ni naklonjen in nam naredi kakšno nevšečnost, me to manj boli, kakor če mi kdo kaže naklonjenost, a mi na vsakem koraku meče polena pod noge. (7) Kako močna mora biti takrat volja, da bi zaradi Boga ljubili takšnega človeka. Naenkrat se mora oseba povzpeti prav do herojstva, da bi takšnega človeka ljubila, kakor Bog to naroča. Če bi se z njim redkeje srečevala, bi to lažje prenašala, če pa živi človek z njim skupaj in to stalno doživlja, je potreben velik napor.
1242 Moj Jezus, popolnoma me prevzemi, da bi te mogla odsevati v vse svoje življenje. Pobožanstvi me, da bodo moja dela imela nadnaravno vrednost. Naredi, da bi do vsakega človeka brez izjeme gojila ljubezen, dobrosrčnost in usmiljenje. O moj Jezus, vsak tvoj svetnik odseva eno tvojo krepost, jaz želim odsevati tvoje sočutno in usmiljenja polno Srce ter ga slaviti. Tvoje usmiljenje, o Jezus, (8) naj bo vtisnjeno v moje srce in dušo kot pečat, ki bo moja odlika v tem in prihodnjem življenju. Poveličevanje tvojega usmiljenja je edina naloga mojega življenja.

1243 15. 8. 1937. Navodila očeta Andra[sza]

Trenutki, ki jih je Bog dopustil, trenutki suhote in občutek lastne revščine dajo duši spoznati, kako malo zmore sama; poučijo te, kako zelo je treba spoštovati Božjo milost. Drugo –

namreč zvestoba v svojih vajah in obveznostih, zvestoba nasploh v vsem, tako kakor v trenutkih veselja. Tretje – kar zadeva te reči, je potrebna popolna pokorščina nadškofu,[334] vendar človek včasih lahko na te reči opozori, toda mirno. (9) Kdaj pa kdaj je potrebna trohica bridke resnice.
Na koncu pogovora sem prosila, da bi mi dovolil družiti se z Gospodom Jezusom tako kot nekdaj. Odgovoril mi je: »Gospodu Jezusu ne morem ukazovati, vendar če te sam pritegne k sebi, mu lahko slediš. Toda vedno se zavedaj te velike časti, ker je on vzvišeni Gospod. Če ti resnično v vsem tem iščeš Božjo voljo in jo želiš izpolniti, si lahko mirna. Bog ne bo dopustil kakega odmika. O tem, na kakšen način se zatajuješ in o trpljenju mi boš povedala prihodnjič. Izroči se v varstvo presvete Matere.«
1244 15. 8. 1937. Med premišljevanjem me je živo prevzela Božja navzočnost in spoznala sem veselje najsvetejše Gospe v trenutku njenega vnebovzetja… Med tem (10) dejanjem,[335] ki je bilo v čast Božje Matere, sem pred koncem zagledala najsvetejšo Gospo, ki mi je rekla: »O kako drago mi je vaše spoštovanje ljubezni.« Tedaj je s svojim plaščem pokrila vse sestre naše skupnosti. Z desno roko je k sebi privila mater vrhovno prednico Michaelo, z levo roko mene, vse druge sestre pa so bile ob njenem vznožju pokrite z njenim plaščem. Tedaj je Božja Mati rekla: »Vsaka sestra, ki bo do smrti požrtvovalno vztrajala v moji skupnosti, bo obvarovana vic, želim pa, da bi se vsaka odlikovala z naslednjimi krepostmi: »s ponižnostjo in molkom, s čistostjo, ljubeznijo do Boga in bližnjega, s sočutjem in usmiljenjem.« Po teh besedah je vsa skupnost izginila, ostala sem sama s presveto Materjo, ki me je poučila o Božji volji, kako (11) jo je treba v življenju uresničevati in kako se je treba popolnoma podrediti presveti Božji sodbi. Ni mogoče biti Bogu všeč, če ne izpolnjujemo njegove svete volje. »Moja hči, goreče ti priporočam, da bi zvesto izpolnjevala vsa Božja naročila, ker je to najdražje njegovim svetim očem. Zelo želim, da bi se v tem odlikovala, namreč v zvestem izpolnjevanju Božje volje. Božja volja naj ti bo več kakor vse žgalne daritve in žrtve.« Ko mi je nebeška Mati govorila, je mojo dušo napolnjevalo globoko razumevanje Božje volje.
1245 Moj Jezus, sreča mojega srca, ko je moja duša prepojena s tvojim božanstvom, z enako mirnostjo sprejemam prijetnost in bridkost – eno in drugo mine. Eno stvar ohranjam v duši, to je Božja ljubezen. Prizadevam si zanjo, a vse drugo – kolikor toliko.
1246 (12) 16. [8. 1937]. Po svetem obhajilu sem zagledala Gospoda Jezusa v neizmernem veličastvu. Rekel mi je: **Moja hči, v teh tednih, ko me nisi videla in ne čutila moje navzočnosti, sem bil s teboj globlje povezan kakor v trenutkih zanosa. Tvoja zvestoba in vonj tvoje molitve sta me dosegla.** Po teh besedah je mojo dušo preplavila božja tolažba. Jezusa nisem videla, le eno samo besedo sem lahko izgovorila: »Jezus.« Po izgovoru tega imena je mojo dušo spet preplavila svetloba in globlja zbranost, kar je neprestano trajalo tri dni. Vendar sem navzven mogla izpolnjevati svoje dolžnosti.
Vse moje bitje je bilo ganjeno do najskrivnostnejših globin. Ne bojim se veličine Boga; osrečuje me. Ko ga slavim, sem tudi sama povišana. Ko vidim njegovo srečo, sem sama srečna, ker (13) vse, kar je v njem, priteka name.
1247 Spoznala sem stanje neke duše in to, kar v njej Bogu ne ugaja. To prepoznam takole: nenadoma občutim bolečine na rokah, nogah in na strani, na mestih, kjer so bile prebodene Odrešenikove roke, noge in stran. V istem trenutku spoznam stanje duše in vrsto greha. Gospodu Jezusu želim v ta namen zadoščevati.
1248 Danes sem sedem ur nosila pas iz verig, da bi tej duši izprosila milost kesanja; ob sedmi uri sem občutila olajšanje, ker je ta duša v svoji notranjosti že zaznala odpuščanje, čeprav se še ni spovedala. Čutni greh – zatajujem telo in se postim v dovoljenih mejah. Greh napuha – molim s čelom, naslonjenim na tla. Greh sovraštva (14) – molim in izkazujem uslugo osebi, s katero imam težave. Tako po vrsti spoznanih grehov zadoščujem pravičnosti.

---

[334] Glej Dn. št. 585.
[335] Šlo je za izbor Božje Matere usmiljenja za vrhovno predstojnico skupnosti.

1249 19. [8. 1937]. Danes mi je pri češčenju Gospod dal spoznati, kako zelo želi, da bi se duša odlikovala z dejanji ljubezni; v duhu sem videla, kako veliko duš nam kliče: »Dajte nam Boga.« V meni je vzkipela apostolska kri. Ne bom ji prizanašala, marveč jo bom do poslednje kaplje žrtvovala za neumrljive duše; čeprav Bog tega morda ne pričakuje dobesedno, mi je to mogoče v duhu in ni nič manj zaslužno.
1250 Danes sem spoznala, naj ne bi prosila za neko dovoljenje in naj v tej zadevi odgovorim tako, kakor želi Božja Mati. Za zdaj (15) pojasnila niso potrebna, vrnil se mi je mir. Ta navdih sem prejela, ko sem šla k izpraševanju vesti in sem se zelo vznemirjala, ker nisem vedela, kaj naj storim. Božje razsvetljenje lahko v trenutku stori več kakor moje večdnevno mučenje.
1251 22. 8. Danes zjutraj je k meni prišla devica – sveta Barbara – in mi priporočila, naj bi devet dni darovala sveto obhajilo za svojo domovino. »S tem boš pomirila Božjo jezo.« Devica je imela zvezdnato krono in meč v roki; sij krone in meča sta bila enaka, njena obleka je bila bela, lasje razpuščeni. Bila je tako lepa, da bi mislila, če ne bi poznala najsvetejše Gospe, da je ona. Zdaj razumem, da se vse device odlikujejo s posebno lepoto; to lepoto izžarevajo.
1252 (16) + 25. 8. 1937. Danes je prispel k nam duhovnik dr. Sopoćko in bo pri nas do tridesetega. Zelo sem se razveselila, ker sam Bog ve, kako zelo sem si želela, da bi ga videla zaradi dela, ki ga Bog po njem uresničuje, čeprav je bil ta obisk povezan z nekaterimi neprijetnostmi.
1253 + Medtem ko je daroval sveto mašo, sem tik pred povzdigovanjem videla križanega Gospoda Jezusa, ki je odtrgal desno roko od križa; svetloba, ki je šinila iz njegove rane, se je dotaknila duhovnikove rame. To se je ponovilo pri treh svetih mašah. Spoznala sem, da mu bo Bog, kljub težavam in nasprotovanjem, podelil moč za uresničenje dela. Ta Bogu ljuba duša je križana z mnogoterim trpljenjem, čemur se sploh ne čudim, saj Bog tako ravna s tistimi, ki jih posebej ljubi.
1254 (17) + Danes, 29. [avgusta], sem dobila dovoljenje za daljši pogovor z duhovnikom dr. Sopoćkom. Izvedela sem, da – čeprav s težavami – to delo vendar napreduje, in da je praznik tega velikega usmiljenja že zelo napredoval in le malo še manjka za njegovo uvedbo, vendar je treba še veliko moliti, da bi se odpravile nekatere težave.
1255 »Zdaj pa, kar se vas, sestra, tiče: dobro je, da ste v takšni naravnanosti glede na Božjo voljo in bolj uravnovešeni, in prosim, da si za to ravnovesje prizadevate. In zdaj, glede vseh teh zadev ste vi, sestra, popolnoma odvisni od očeta Andrasza, popolnoma se z njim strinjam. Ničesar, sestra, ne delajte na svojo roko, temveč se o vsem vedno sporazumite s svojim duhovnim voditeljem. Prosim, pri vsem ohranite ravnovesje in kar največji mir. Še nekaj – dal sem natisniti (18) rožni venec, ki mora biti na hrbtni strani podobice, in tudi litanijam podobne vzklike, prav tako na hrbtni strani podobice. Tudi večjo podobico in z njo nekaj strani z devetdnevnico k usmiljenju. Molite, sestra, da bi bilo to potrjeno.«[336]
1256 30. 8. Danes zjutraj je duhovnik dr. Sopoćko odpotoval. Ko sem se potopila v zahvalno molitev za to veliko milost, da sem se mogla z njim srečati, sem bila nepričakovano tesno združena z Gospodom, ki mi je rekel: **To je duhovnik po mojem Srcu, prijetni so mi njegovi napori. Vidiš, moja hči, da se mora izpolniti moja volja, in to, kar sem ti obljubil, izpolnim. Po njem sejem tolažbo mučenim in trpečim dušam; všeč mi je bilo, da sem po njem razglasil češčenje mojega usmiljenja.** (19) **Po tem delu usmiljenja se mi bo približalo več duš, kakor če bi on dan in noč dajal odvezo vse do konca svojega življenja, saj bi tako deloval samo do konca življenja, po tem delu bo deloval do konca sveta.**
1257 Začela sem z devetdnevnico, da bi ga srečala, vendar mi je Bog podelil to milost, še preden sem jo dokončala.
1258 O moj Jezus, malo sem uporabila to milost, ni bilo odvisno od mene, po drugi strani sem kljub temu veliko prejela.

---

[336] Za natis besedil verske vsebine je morala takrat dati odobrenje (imprimatur) pristojna cerkvena oblast. (Za nekatera verska besedila velja ta predpis še danes.) Duhovnik Michał Sopoćko je za natis omenjenih molitev dobil takšno odobrenje.

1259 + Med pogovorom sem spoznala njegovo potrto dušo. Ta križana duša je podobna Odrešenikovi. Tam, kjer upravičeno pričakuje tolažbo, najde križ; živi sredi številnih prijateljev, toda nima nikogar razen Jezusa. Tako Bog razgalja dušo, ki jo posebno ljubi.
1260 (20) Danes sem zaslišala besede: **Moja hči, v odnosu do mojih namestnikov bodi vedno otrok, ker sicer ne boš uporabila mojih milosti, ki ti jih po njih pošiljam.**
1261 1. 9. 1937. Zagledala sem Gospoda Jezusa kot kralja [v] veliki slavi, ki je na našo zemljo pogledal s strogim pogledom, toda na prošnjo svoje Matere je podaljšal čas usmiljenja.
1262 3. 9. Prvi petek v mesecu. Med sveto mašo sem bila združena z Bogom. Jezus mi je dal spoznati, da se brez njegove volje na svetu ne zgodi niti najmanjša stvar. Po tem videnju se je moja duša čudovito odpočila. Popolnoma sem bila pomirjena glede dela v vsem njegovem obsegu. Bog lahko z menoj ravna, kakor mu ugaja; za vse ga bom poveličevala.
1263 (21) Do zdaj sem z nekim strahom razmišljala, kam me bodo ti navdihi pripeljali. Še večji strah me je obšel, ko mi je Gospod dal spoznati, da moram zapustiti to skupnost. Tretje leto se od takrat bliža koncu, a moja duša čuti izmenoma zdaj gorečnost in spodbudo k delovanju, in tedaj čutim velik pogum in moč, in spet, ko se bliža odločilen trenutek, da bi pričela z delom, se znova čutim zapuščeno od Gospoda; ob tem mojo dušo spreletava čuden strah in vidim, da to ni ura, ki bi jo določil Gospod za začetek dela. To je trpljenje, ki ga ne znam niti opisati. Sam Bog ve, kaj preživljam dan in noč … Zdi se mi, da bi bilo zame lažje največje trpljenje mučencev kakor to, kar doživljam, čeprav ne prelijem niti kaplje krvi; naj bo vse to za duše, za duše, Gospod…
1264 (22) Dejanje popolne predanosti Božji volji, ki je zame sama ljubezen in usmiljenje

Dejanje darovanja

Jezus, hostija, ki sem te pravkar prejela v svoje srce, v tem združenju se s teboj darujem nebeškemu Očetu kot žrtvena hostija in se vsa izročam usmiljeni in najsvetejši volji mojega Boga. Od danes, Gospod, je tvoja volja moja jed. Vse moje bitje imaš in z menoj razpolagaj po svojem Božjem preudarku. Kar koli mi bo dala tvoja očetovska dlan, sprejmem z vdanostjo, mirom in veseljem. Ničesar se ne bojim, kamor koli me usmeriš, in vse, kar koli mi boš naročil, bom izpolnila s pomočjo tvoje milosti. Zdaj se več ne bojim nobenih tvojih navdihov, niti (23) jih nemirno [ne] raziskujem, do kam me bodo pripeljali. Vodi me po poteh, o Bog, ki so tebi všeč; popolnoma zaupam tvoji volji, ki je sama ljubezen in usmiljenje. Če mi naročiš ostati v tem samostanu – ostanem; če mi naročiš lotiti se dela – pristopim; če me zaradi tega dela do smrti pustiš v negotovosti – bodi blagoslovljen; če mi pošlješ smrt takrat, ko se bo moje življenje po človeškem mišljenju zdelo najbolj potrebno – bodi blagoslovljen; če me vzameš v mladosti – bodi blagoslovljen; če mi daš dočakati sivo starost – bodi blagoslovljen; če mi daš zdravje in moč – bodi blagoslovljen; če me prikuješ na bolniško posteljo, četudi [za] vse življenje – bodi blagoslovljen; če mi v življenju daš sama razočaranja in neuspehe – bodi blagoslovljen; če dopustiš, da bodo moji najčistejši nameni obsojeni – bodi blagoslovljen; če mojemu razumu daš razsvetljenje – bodi blagoslovljen; če me pustiš v temi in kakršnem koli trpljenju (24) – bodi blagoslovljen. Od tega trenutka živim v najglobljem miru, saj me sam Gospod nosi na svojih rokah. On, Gospod nepojmljivega usmiljenja, ve, da v vsem želim samo njega, vedno in povsod.
1265 Molitev. O Jezus, pribit na križu, goreče te prosim, podeli mi milost, da bom vedno in povsod v vsem zvesto uresničevala najsvetejšo voljo tvojega Očeta. Kadar se mi bo Božja volja zdela težka in naporna, takrat te, Jezus, goreče prosim, naj mi iz tvojih ran priteče moč, in moja usta naj ponavljajo: »Zgodi se tvoja volja, Gospod.« O Odrešenik sveta, ljubljenec odrešenih ljudi, ti v tako strašnih bolečinah mučenja pozabljaš nase in misliš na odrešenje ljudi. Neizmerno usmiljeni Jezus, podeli mi milost, da pozabim nase, da bi vsa živela za duše in ti pomagala pri delu odrešenja, po presveti volji tvojega Očeta…

1266 (25) 5. 9. [1937].[337] Gospod mi je dal spoznati, kako zelo me brani mati prednica pred…z molitvijo, pa tudi z dejanjem. Zahvaljujem se ti, Jezus, za to milost; v mojem srcu to ne bo ostalo brez hvaležnosti – ko sem pri Jezusu, je ne pozabljam.
1267 6. 9. 1937. Z današnjim dnem ne opravljam več dolžnosti na vrtu, ampak v samoti samostanskih vrat.[338] Odšla sem za trenutek h Gospodu na pogovor; prosila sem ga za blagoslov in milosti za zvesto opravljanje zaupane mi dolžnosti. Tedaj sem slišala naslednje besede: **Moja hči, vedno sem s teboj; dal sem ti možnost, da se vadiš v delih usmiljenja, ki jih boš uresničevala po pokorščini. Napravila mi boš veliko veselje, če se boš vsak večer z menoj o teh opravilih posebej pogovorila.** Čutila sem, da mi je Jezus dal novo milost za to službo, zato sem se še globlje zaprla v njegovo Srce.
1268 (26) Danes sem se slabše počutila, zato mi je Jezus dal več priložnosti za vajo v krepostih. Dogodilo se je, da sem imela težko dolžnost. Sestra iz kuhinje je pokazala svoje nezadovoljstvo, ker sem zamudila h kosilu, čeprav nikakor nisem mogla priti prej. Počutila sem se tako slabotno, da sem morala prositi mater prednico, naj bi mi dovolila, da ležem. Odšla sem k sestri N …in jo prosila, da bi me nadomestila; ponovno me je grajala: »Kaj ste se, sestra, tako izmučili, da morate spet počivati? Pojdite no s tem ležanjem…« Vse to sem poslušala, toda še ni bilo konec, morala sem še prositi sestro …, ki streže bolnikom, da bi mi prinesla hrano. Ko sem ji to povedala, je iz kapele skočila za menoj na hodnik, da bi mi lahko povedala, kar je čutila: »Zakaj pa greste v posteljo…« itd. Prosila sem jo, da bi mi nič ne prinašala. (27) To pišem zelo skrajšano, ker nimam namena pisati o teh stvareh; to delam zaradi tega, da bi ne ravnali tako s kakim drugim bolnikom, ker to Gospodu ne ugaja. V trpeči sestri moramo gledati križanega Jezusa, ne pa prisklednika in breme za skupnost. Trpeča sestra, predana Božji volji, pridobi več blagoslova za samostan kakor vse delovne sestre. Uboga je tista hiša, ki nima bolnih sester; Bog pogosto podeljuje veliko in velike milosti zaradi trpečih oseb, in samo zaradi njih umakne veliko kazni.
1269 O moj Jezus, kdaj bomo gledali na ljudi iz višjih nagibov? Kdaj bodo naše sodbe pravične? Daješ nam priložnost za vaje v delih usmiljenja, mi pa se vadimo v obsojanju. Da bi se prepričali, če v samostanu cveti Božja ljubezen, se je treba vprašati, kako ravnajo z bolniki, s pohabljenimi in nebogljenimi.
1270 (28) 10. 9. [1937]. Med premišljevanjem sem spoznala: Čim bolj je duša čista, tem bolj je njeno srečanje z Bogom duhovno; malo se Bog meni za čutila in njihove proteste. Bog je duh, zato ga ljubim v duhu in resnici.
1271 Ko sem spoznala, kako nevarno je v sedanjih časih biti pri samostanskih vratih zaradi revolucionarnih nemirov, in kako zlobni ljudje sovražijo samostane, sem šla k pogovoru z Gospodom in ga prosila, naj bi storil tako, da bi se noben zloben človek ne smel približati našim vratom. Tedaj sem zaslišala besede: **Moja hči, v trenutku, ko si šla k samostanskim vratom, sem nad vrata postavil keruba, da bi jih varoval; bodi mirna.**
Ko sem se po pogovoru z Gospodom vrnila, sem zagledala bel oblaček in v njem keruba s prekrižanimi rokami, njegov pogled je bil kakor blisk; spoznala sem, kako v tem pogledu gori ogenj Božje ljubezni…
1272 (29) 14. 9. [1937]. Povišanje svetega križa. Danes sem spoznala, kakšna nasprotovanja doživlja ta duhovnik[339] v vsej tej zadevi. Nasprotujejo mu celo za Božjo čast goreče in pobožne osebe; izključno Božji milosti je treba pripisati, da pri tem ne izgubi poguma.
1273 Jezus: **Moja hči, ali sodiš, da si dovolj napisala o mojem usmiljenju? To, kar si napisala, je komaj kapljica v primerjavi z oceanom. Sem sama ljubezen in usmiljenje; ni stiske, ki bi se mogla meriti z mojim usmiljenjem. Nobena stiska ga ne more izčrpati, ker se v trenutku podelitve –** [moje usmiljenje] **poveča. Oseba, ki zaupa v moje usmiljenje, je nadvse srečna, kajti jaz sam skrbim zanjo.**

---

[337] Avtorica je pomotoma napisala datum: 5. 8. – namesto 5. 9.

[338] Samostanska vratarica je bila zaradi načina dela večino dneva izločena od skupnosti sester. Zato s. Favstina samostansko vratarnico imenuje »pustinja«.

[339] Duhovnik Michał Sopoćko.

1274 Moja duša zelo trpi, ko spoznam kakšno žalitev Boga. Danes sem izvedela, da se je v bližini naših vhodnih vrat zgodil velik greh. To je bilo zvečer; goreče sem molila v kapeli, (30) potem sem se šla bičat. Ko sem pokleknila k molitvi, mi je Gospod dal spoznati, kako trpi od Boga zavržena duša… Zdelo se mi je, da se mi bo srce raztrgalo na kose, pa sem istočasno spoznala, kako ta duša prizadene neizmerno usmiljeno Jezusovo Srce. To ubogo bitje noče sprejeti Božjega usmiljenja; čim bolj je Bog duši izkazoval svoje usmiljenje, tem bolj bo do nje pravičen.
1275 Moja zaupnica, zapiši, da sem do grešnikov bolj darežljiv kakor do pravičnih. Zanje sem prišel na zemljo, … zanje sem prelil kri, naj se ne bojijo približati se mi; oni najbolj potrebujejo moje usmiljenje.
1276 16. 9. [1937]. Danes sem tako goreče želela opraviti sveto uro pred najsvetejšim zakramentom, vendar je bila Božja volja drugačna. Ob osmih so se pojavile tako silovite bolečine, da (31) sem morala takoj v posteljo. Tri ure sem se zvijala v bolečinah, to je, do enajstih zvečer. Nobeno zdravilo mi ni pomagalo; kar sem zaužila, sem izbruhala. Občasno sem se zaradi bolečin onesvestila. Jezus mi je dal spoznati, da sem [na] tak način sodelovala pri njegovem umiranju na Oljski gori in da je to trpljenje sam dopustil kot zadoščenje Bogu za otroke, pomorjene v telesih zlih mater. Takšno trpljenje sem prestajala že trikrat, vedno se začenja ob osmi uri – [in traja] do enajstih zvečer. Nobeno zdravilo mi ne more olajšati teh bolečin. Ko se bliža enajsta ura, same popustijo in takoj zaspim; naslednjega dne se počutim zelo slabotna. Prvič se mi je to zgodilo, ko sem bila v zdravilišču. Zdravniki niso mogli ugotoviti, kaj je to; ne injekcija ne nikakršno zdravilo mi ni nič pomagalo, (32) in sama nisem razumela, kakšne bolečine bi to lahko bile. Povedala sem zdravniku, da še nikoli v življenju nisem imela podobnih bolečin; priznal je, da ne ve, za kakšne bolečine gre. Zdaj razumem, kakšne so te bolečine, ker mi je to dal spoznati Gospod. Ko pomislim, da bom mogoče spet kdaj na tak način trpela, me objame groza. Ne vem, če bom še kdaj trpela na ta način – to prepuščam Bogu; kar mu je všeč, naj mi pošlje, to sprejmem z ljubeznijo in vdanostjo. Ko bi s tem trpljenjem lahko vsaj enega otroka rešila pred umorom.
1277 Drugi dan po tem trpljenju čutim stanje duš in njihovo teženje po Bogu; navdaja me pristno spoznanje.
1278 Sveto obhajilo prejemam na nekakšen angelski način. Moja duša je preplavljena z Božjo svetlobo in se z njo hrani. (33) Občutki so zamrli – to je popolno duhovno zedinjenje z Gospodom, to je velika premoč duha nad naravo.
1279 Gospod mi je dal spoznati milosti, s katerimi me neprestano obsipava. To razsvetljenje me je do kraja prešinilo in spoznala sem nepojmljive razloge za ljubezen, ki mi jih Bog izkazuje. Ostala sem v celici pri dolgem zahvaljevanju, ležala sem z obrazom na tleh in točila solze hvaležnosti. Nisem se mogla dvigniti s tal; ko sem hotela vstati, mi je ta Božja luč dajala novo spoznanje Božje milosti; pri tretjem poskusu sem lahko vstala s tal. Kakor otrok sem čutila, da je vse, kar ima nebeški Oče, moje. Sam me je dvignil s tal prav do svojega Srca; čutila sem, da je vse, kar obstaja, na ta način izključno moje, jaz pa do vsega tega nisem imela nobenih želja, ker mi zadostuje Bog sam.
1280 (34) Danes sem spoznala, kako nerad prihaja Gospod pri svetem obhajilu v neko dušo. V to srce prihaja kakor v temnico – v muke in trpljenje. Prosila sem ga za odpuščanje in sem zadoščevala za to žalitev.
1281 Gospod mi je dal spoznati, da se bom srečala s svojim bratom,[340] nisem pa mogla razumeti, kako se bom z njim videla in čemu bo prišel k meni. Vedela sem, da ima milost Božjega klica, toda čemu bi prihajal k meni? Zavrnila sem takšna razglabljanja in verjela, da mi je Gospod dal spoznanje, da pride; to mi zadostuje. Svoje misli sem združila z Bogom; nisem se ukvarjala z ustvarjenimi bitji, vse pa sem izročila Gospodu.

[340] Sestra Favstina je imela dva brata – Stanisława in Mieczysława Kowalskega- V nadaljevanju *Dnevnika* izvemo, da jo je obiskal Stanisław.

1282 + Ko prihajajo k vhodnim vratom že drugič isti reveži, sem z njimi še bolj prijazna in jim ne dajem tega občutiti, (35) da bi ne bili v zadregi, ker so že bili tu; oni mi pogumno pripovedujejo o svojih nadlogah in potrebah.
Čeprav mi sestra N. pravi, da se z berači tako ne ravna, in mi pred nosom zaloputne vrata, vendar ravnam, ko je ni, z njimi tako, kakor bi z njimi ravnal moj Učitelj. Včasih človek daje več, ko ne daje nič, kakor če na grob način dá veliko.
1283 Pogosto mi Gospod na znotraj dá spoznati osebe, s katerimi se srečujem pri vhodnih vratih. Neka usmiljenja vredna oseba je sama hotela nekaj povedati. Izkoristila sem priložnost in ji obzirno dala vedeti, v kakšnem bednem stanju je njena duša. Odšla je bolje razpoložena.
1284 17. 9. [1937]. O Jezus, toliko lepot vidim razsejanih naokrog, da se ti zanje neprestano zahvaljujem; opažam, da so nekateri ljudje kakor kamen, vedno hladni in brezčutni. Celo čudeži jih kaj prida ne ganejo; pogled imajo uprt k svojim nogam in tako nič ne vidijo, razen sebe.
1285 V življenju si me obdal s svojim nežnim in prisrčnim varstvom, bolj kakor lahko to dojamem. Šele ko pade zavesa, bom v vsej polnosti spoznala tvojo dobroto. Želim, da bi vse moje življenje bilo ena sama zahvala tebi, o Bog.

1286 + Zahvaljujem se ti, Bog, za vse milosti,
s katerimi me neprestano obsipaš.
Svetijo mi kakor sončni sij;
z njimi mi kažeš pravo pot.

Zahvaljujem se ti, Bog, ker si me ustvaril,
da si me iz nič v bivanje poklical,
in me zaznamoval z Božjim pečatom;
vse to si storil iz ljubezni.

(37) Zahvaljujem se ti, Bog, za sveti krst,
ki me je vključil v Božjo družino.
To je dar velike nepojmljive milosti,
ki nam preobraža.

Zahvaljujem se ti, Gospod, za sveto spoved,
za izvir velikega usmiljenja, ki je neizčrpen,
za te vrelce nepojmljivih milosti,
v katerih z grehom umazane duše postanejo čiste.

Zahvaljujem se ti, Jezus, za sveto obhajilo,
v katerem nam podarjaš sebe;
čutim, kako tvoje Srce bije v mojih prsih,
kako ti sam v meni razvijaš Božje življenje.

Zahvaljujem se ti, Sveti Duh, za sveto birmo,
ki me je naredila za tvojega viteza
in vsak trenutek moji duši daje moč
ter me varuje pred zlom.

Zahvaljujem se ti, Bog, za milost poklica,
da izključno služim samo tebi.
Daješ mi možnost, da ljubim samo tebe,
kar je velika čast za mojo dušo.

(38) Zahvaljujem se ti, Gospod, za večne zaobljube,
za to vez čiste ljubezni;
da si svoje čisto Srce blagovolil povezati z mojim
in si združil moje srce s svojo vezjo neomadeževanosti.

Zahvaljujem se ti, Gospod, za zakrament bolniškega maziljenja;
ob zadnjem dihu mi bo dal moči
za boj – in mi bo pomagal, da se zveličam,
ter bo dušo okrepil za nebeško veselje.

Zahvaljujem se ti, Bog, za vse navdihe,
s katerimi me obsipa tvoja dobrota,
za notranje razsvetljenje duše,
ki je neizrekljivo, toda srce ga občuti.

Zahvaljujem se ti, sveta Trojica, za mnoge milosti,
s katerimi si me obsipavala vse življenje.
Ob zori večnosti bo moja hvaležnost še večja,
ko bom prvič tiho pesem v tvojo čast zapela.

1287 + Kljub dušnemu miru se neprestano bojujem s sovražnikom duše. Kar naprej odkrivam njegove nove zvijače in spet besni boj. (39) V času miru se urim in bedim, da bi me sovražnik ne našel nepripravljene. Kadar vidim njegov silni bes, takrat ostajam v trdnjavi, v najsvetejšem Jezusovem Srcu.
1288 19. 9. (1937) Danes mi je Gospod dejal: **Moja hči, zapiši, da me zelo boli, če redovne osebe pristopajo k zakramentu ljubezni samo iz navade, kakor da se ne bi zavedale svetosti te hrane. V njihovih srcih ne najdem ne vere ne ljubezni; v take duše prihajam z veliko nejevoljo; bolje bi bilo, da bi me ne prejemale.**
1289 Premili Jezus, vžgi mojo ljubezen do tebe in me spremeni v sebe; pobožanstvi me, da bi ti bila prijetna moja dela. Naj to povzroči moč svetega obhajila, ki ga prejemam vsak dan. Kako zelo se želim vsa poistovetiti s teboj, o Gospod.
1290 (40) 19. 9. 1937. Danes me je obiskal rodni brat Stašo. Zelo sem se razveselila te lepe duše, ki se tudi namerava izročiti v službo Bogu oziroma jo sam Bog priteguje v svojo ljubezen. Dolgo sva se pogovarjala o Bogu, o njegovi dobroti. Med pogovorom sem spoznala, kako je ta duša Bogu prijetna. Od matere prednice sem dobila dovoljenje, da se lahko pogosteje vidiva. Ko me je vprašal za nasvet glede vstopa v red, sem mu odgovorila: »Ti vendar najbolje veš, kaj Gospod od tebe pričakuje.« Svetovala sem mu red jezuitov – vendar: »Vstopi tja, kjer ti je všeč.« Obljubila sem, da bom molila zanj, in odločila sem se tudi, da bom opravila devetdnevnico k Božjemu Srcu po namenu duhovnika Piotra Skarge, z obljubo, da to objavim v *Glasniku Srca Jezusovega,*[341] ker ima v tej zadevi velike težave. Spoznala sem, da je v tej zadevi molitev bolj koristna kot nasvet…
1291 (41) 21. 9. Ko sem se danes ponoči večkrat prebudila, sem se vsaj na kratko iz vsega srca zahvaljevala Bogu za vse milosti, ki jih je podelil meni in naši skupnosti; premišljevala sem o njegovi veliki dobroti.
1292 Ko sem prejela sveto obhajilo, sem rekla: »Jezus, to noč sem tolikokrat mislila nate.« Jezus mi je odgovoril: **Tudi jaz sem mislil nate, še preden sem te poklical v bivanje**. »Jezus, na kakšen način si mislil name?« **Na tak način, da ti dovolim približati se moji večni sreči.** Po teh besedah je mojo dušo napolnila Božja ljubezen; nisem se mogla načuditi, kako nas Bog ljubi.

[341] Posłaniec Serca Jezusowego – mesečnik, ki so ga od leta 1872 izdajali jezuiti v Krakovu.

1293 Ko sem kljub iskrenemu namenu spet naredila isto napako, čeprav je to bil majhen, bolje rečeno nehoten padec, sem vendar v svoji duši začutila tako živo bolečino, da sem prekinila svoje opravilo in za trenutek (42) [odšla] v kapelo ter padla Jezusu pred noge; z ljubeznijo in veliko bolečino sem prosila Gospoda odpuščanja. Sramovala sem se tem bolj, ker sem mu že zjutraj, po svetem obhajilu, v pogovoru obljubila zvestobo. Tedaj sem zaslišala besede: **Če ne bi bilo teh majhnih nepopolnosti, ne bi prišla k meni. Vedi, vsakokrat, ko prideš k meni, se ponižuješ in prosiš za odpuščanje, zlivam obilje milosti na tvojo dušo, tvoja nepopolnost pa izginja pred menoj, saj vidim le tvojo ljubezen in ponižnost; ničesar ne izgubljaš, veliko pa pridobivaš…**
1294 Gospod mi je dal vedeti: Če ta ali ona duša ne prejme milosti, določenih zanjo, prejme v istem trenutku te milosti druga duša. O moj Jezus, stori, da bom vredna prejemati milosti, ker sama od sebe ne morem ničesar storiti; brez tvoje pomoči niti tvojega imena ne morem dostojno izreči.
1295 (43) 25. 9. [1937]. Ko sem videla, kako velike težave obstajajo v vsej tej zadevi, sem odšla h Gospodu in rekla: »Jezus, ali ne vidiš, kako otežujejo tvoje delo?« Potem sem v duši zaslišala glas: **Stori, kar je v tvoji moči, za drugo ne skrbi; te težave dokazujejo, da je to moje delo. Bodi mirna, če storiš vse, kar je v tvoji moči.**
1296 Danes sem odprla vhodna vrata materi prednici in izvedela, da gre v mesto v zadevi Božjega usmiljenja.[342] Ta prednica je največ storila za vse delo usmiljenja.
1297 Danes sem neprevidno vprašala dva revna otroka, če doma zares nimajo kaj jesti. Ta otroka sta, ne da bi mi odgovorila, odšla od vhodnih vrat. Spoznala sem, kako težko jima je govoriti o svoji revščini. Kar najhitreje (44) sem stopila za njima, da sta se vrnila, in jima dala, kar sem mogla in kar mi je bilo dovoljeno dati.

1298 Pokaži mi, Bog, svoje usmiljenje
po usmiljenem Jezusovem Srcu.
Usliši moje vzdihe in prošnje
ter solze skesanega srca.

O vsemogočni, vedno usmiljeni Bog,
neizčrpno je tvoje usmiljenje.
Čeprav je moja beda velika kakor morje,
imam popolno zaupanje v usmiljenega Gospoda.

O večna Trojica, vedno dobrotni Bog,
tvoje usmiljenje nima mere,
zato zaupam v morje usmiljenja
in te prepoznam, Gospod, čeprav me loči zastor.

O Gospod, naj se proslavlja po vsem svetu
vsemogočnost tvojega usmiljenja.
Njegovo češčenje naj nikoli ne preneha,
moja duša, goreče oznanjaj Božje usmiljenje.

1299 (45) 27. 9. [1937]. Danes sem bila z materjo prednico pri nekem gospodu,[343] kjer so tiskali in slikali podobice Božjega usmiljenja, tudi molitve[344] ter rožni venec,[345] za kar smo že dobili dovoljenje;[346] in tudi veliko podobo, ki je bila popravljena,[347] sva si morali ogledati.

---

[342] Najbrž zaradi tiskanja brošuric z devetdnevnico, rožnim vencem in litanijami Božjega usmiljenja.
[343] Verjetno pri J. Cebulskem, lastniku neke trgovine z nabožnimi predmeti.
[344] Litanije Božjega usmiljenja. (Glej Dn. št. 949.)
[345] Rožni venec Božjega usmiljenja. (Glej Dn. št. 475-476.)
[346] Dovoljenje cerkvene oblasti za natis.

Zelo sem se je razveselila, ker je bila zelo podobna originalu. Ko sem pogledala podobo, me je tako živo prešinila Božja ljubezen, da za trenutek nisem vedela, kje sem.
1300 Ko sva vse zadeve opravili, sva odšli v cerkev presvete Device Marije in se udeležili svete maše, med katero mi je Jezus dal vedeti, da bo po tem delu našlo rešitev veliko število duš. Nato sem se potopila v notranji pogovor z Gospodom in se mu zahvalila, da mi je blagovolil dati to milost, da lahko vidim širjenje češčenja njegovega nepojmljivega usmiljenja. Potopila sem se v globoko zahvalno molitev. O kako velika je Božja radodarnost. Naj bo hvaljen Gospod, ki ostaja zvest (46) svojim obljubam…
1301 Mati Irena[348] ima v vsej tej zadevi presenetljivo veliko Božjega razsvetljenja. Ona je prva dovolila izpolniti Gospodove želje; čeprav je šele dve leti po razodetju postala moja prednica, je prva šla z menoj, ko se je začelo slikanje te podobe,[349] in tudi zdaj, ko se tiskajo nekatere druge stvari o Božjem usmiljenju in so razmnožene podobice, je v tej zadevi ponovno šla z menoj. Čudovito je Bog vse to vnaprej določil, saj se je vse začelo v Vilni, zdaj pa je Božja volja okoliščine tako usmerila, da se vse te zadeve nadalje urejajo v Krakovu. Vem, kako zelo je ta predstojnica draga Bogu; vidim, kako jo Bog vodi in želi, da bi v teh pomembnih trenutkih ostala pod njenim varstvom… Hvala ti, Gospod, za takšne predstojnike, ki živijo v ljubezni (47) in božjem strahu. Zato tudi največ molim zanjo, ona je prevzela največ težav za delo Božjega usmiljenja…
1302 29. 9. [1937]. Danes sem spoznala veliko Božjih skrivnosti. Spoznala sem, da se sveto obhajilo ohranja v meni do naslednjega svetega obhajila. Živa, občutena Božja navzočnost ostaja v duši; ta zavest me potaplja v globoko zbranost brez lastnega napora… Moje srce je živi tabernakelj, v katerem se hrani živa hostija. Nikoli nisem iskala Boga kje daleč, ampak v svoji notranjosti; v globini svojega bitja se družim s svojim Bogom.
1303 Moj Bog, kljub vsem milostim neprestano hrepenim po neminljivem zedinjenju s svojim Bogom; čim bolj ga spoznavam, tem bolj goreče hrepenim po njem.

1304 (48) + JMJ

Hrepeneče zrem v zvezdnato nebo,
v modrino neskončnega nebesnega svoda.
K tebi, Bog, hrepenijo čista srca.
Želim se rešiti telesnih spon.

Z velikim hrepenenjem gledam nate, moja domovina.
Kdaj se bo končalo to moje izgnanstvo?
Tako kliče k tebi, Jezus, tvoja nevesta,
ki v hrepenenju po tebi umira.

Hrepeneče se oziram k stopinjam svetnikov,
ki so šli skozi puščavo v domovino.
Zapustili so mi vzor kreposti in nasvete.
Pravijo mi: potrpežljivost, sestra, še malo, pa bodo padle vezi.

Toda koprneča duša ne sliši teh besed,
ona silno hrepeni po svojem Bogu in Gospodu
in ne razume človeške govorice,
ker je on sam njena edina ljubezen.

---

[347] Kopija podobe Eugeniusza Kazimirowskega, ki jo je za duhovnike redemptoriste naslikala vilnjanka Łucja Bałzukiewiczówna. To kopijo so potem našli v Krakovu.
[348] M. Irena Krzyżanowska – prednica hiše.
[349] Podobe, ki jo je naslikal Eugeniusz Kazimirowski.

Moja hrepeneča, od ljubezni ranjena duša
se prebija skozi vse, kar je ustvarjeno,
(49) in se združuje z neprimerljivo večnostjo,
s tem Gospodom, s katerim je moje srce poročeno.

Dovoli, o Bog, moji hrepeneči duši
potopiti se v tvojo Božjo Troedinost.
Izpolni moja hrepenenja, za katera te ponižno prosim
s srcem prepolnim žara ljubezni.

1305 Danes je prišla neka oseba k vhodnim vratom in prosila, naj jo sprejmemo k otrokom;[350] a je nismo mogli sprejeti, čeprav bi ji zelo koristilo, če bi ostala v našem domu. Med pogovori z njo sem ponovno podoživela Jezusovo trpljenje. Ko je odšla, sem opravila eno od najtežjih premagovanj; vendar naslednjič ne dopustim, da takšna oseba odide. Kar tri dni sem veliko trpela zanjo. Zelo obžalujem, da so naši zavodi tako majhni, da ne morejo dati zatočišča večjemu številu oseb. Moj Jezus, ti veš, kako zelo se žalostim zaradi vsake izgubljene ovčice.
1306 (50) + O ponižnost, ti krasni cvet, vidim, kako malo ljudi te ima – ali zato ker si tako lepa in hkrati tako težko dosegljiva? Gotovo eno in drugo. Bogu samemu ugaja. Nad ponižnim človekom so odprte nebeške zapornice in morje milosti priteka vanj. O, kako lepa je ponižna oseba! Iz njenega srca se kot iz kadilnice dviga vsakršna nadvse prijetna vonjava in predira oblake ter dosega Boga in z radostjo napolnjuje njegovo najsvetejše Srce. Takšni osebi Bog ničesar ne odreče, takšna oseba je vsemogočna in vpliva na usodo vsega sveta. Bog jo dviga prav do svojega prestola in čim bolj se ona ponižuje, tem bolj se Bog sklanja k njej, jo prehiteva s svojimi milostmi in jo vsak trenutek spremlja s svojo vsemogočnostjo. Takšna oseba je najgloblje povezana z Bogom. O ponižnost, globoko se ukorenini v vsem mojem bitju. O najčistejša, a tudi najponižnejša Devica, pomagaj mi pridobiti globoko (51) ponižnost. Zdaj razumem, zakaj je tako malo svetnikov, saj je zelo malo globoko ponižnih duš.
1307 Večna ljubezen, globočina usmiljenja, o troedina svetost, a eno božanstvo, ki nudiš vsem ljubeznivo naročje kot dobri Oče; nikogar ne preziraš. O Božja ljubezen, živi vrelec, izlij se na nas, na tvoja nevredna bitja; naj naša revščina ne zadržuje potokov tvoje ljubezni, saj za svoje usmiljenje nimaš meja.
1308 + Jezus, opazila sem, kakor da bi se manj ukvarjal z menoj. **Da, moj otrok, skrivam se za tvojim duhovnim voditeljem;[351] on se zavzema zate po moji volji, vsako njegovo besedo spoštuj kakor mojo lastno. On je zastor, za katerim se skrivam. Tvoj duhovni voditelj in jaz sva eno, njegove besede so moje besede.**
1309 (52) Ko molim križev pot, doživljam pri dvanajsti postaji globoko ganjenost. Tam premišljujem o vsemogočnosti Božjega usmiljenja, ki je privrelo iz Jezusovega Srca. V to odprto rano Jezusovega Srca zapiram vse bedno človeštvo… in posebej osebe, ki jih ljubim – kadar koli molim križev pot. Iz tega izvira usmiljenja izhajata dva pramena žarkov, ki sta kri in voda, in se s svojo silovito milostjo zlivata na ves svet…
1310 V slabosti in bolezni si je treba stalno prizadevati, da bi obvladali tisto, kar vsi običajno delajo; toda tudi temu, »običajnemu«, ni mogoče vedno biti kos; vendar, Jezus, hvala ti za vse. Ne bo poplačan obseg dela, ampak obseg napora. Kar kdo stori iz ljubezni, ni majhno, o moj Jezus, saj tvoje oko vidi vse. (53) Ne vem, zakaj se zjutraj tako izredno slabo počutim. Da bi vstala iz postelje, moram zbrati vse moči, včasih uporabiti pravo junaštvo. Ob misli na sveto obhajilo pridobim nekoliko več moči. Dan začnem z bojem in ga z njim končam. Ko grem spat, se počutim kakor vojak, ki se vrača z bojnega polja. Kaj ta dan skriva v sebi, veš le ti, moj učitelj in Gospod.

---

[350] To pomeni v vzgojni zavod. Gojenke zavoda so v pogovoru imenovali »otroci«.
[351] Za duhovnikom Józefom Andraszem.

1311 Premišljevanje. Sestra, ki ima klečalnik poleg mene, med premišljevanjem neprestano hrka in pokašljuje, večkrat brez odmora. Prišlo mi je na misel, da bi med premišljevanjem, ker se je sveta maša že končala, zamenjala prostor. Vendar sem pomislila, če zamenjam prostor, sestra to lahko opazi in ji s tem lahko povzročim neprijetnosti, ker se odmikam od nje. Odločila sem se, da bom vztrajala v molitvi na svojem prostoru (54) in potrpežljivo to dejanje darovala Bogu. Proti koncu premišljevanja je mojo dušo napolnila Božja tolažba v tolikšni meri, kolikršno je moje srce bilo sposobno prenesti. Gospod mi je dal vedeti, da bi se takrat, ko bi se odmaknila od sestre, oddaljila tudi od milosti, ki so se zlile na mojo dušo.
1312 + Danes je v podobi revnega mladeniča prišel k vhodnim vratom sam Jezus. Shujšan mladenič v strašno raztrgani obleki, bos, brez pokrivala, premražen, ker je bil dan hladen in deževen. Prosil je, da bi kaj toplega pojedel. Vendar [ko] sem šla v kuhinjo, nisem tam za reveže nič našla; po krajšem iskanju sem našla malo juhe. Pogrela sem jo, nadrobila nekoliko kruha in jo dala ubožcu, da jo je pojedel. V trenutku, ko sem vzela lonček nazaj, se mi je dal prepoznati kot Gospod nebes in zemlje. Ko sem ga zagledala takšnega, kot je, mi je izginil izpred oči. (55) Ko sem se vrnila v stanovanje in premišljevala [o tem], kaj se je zgodilo pri vhodnih vratih, sem v svoji duši zaslišala besede: **Moja hči, do mojih ušes so mi prišli blagoslovi ubogih, ki se z blagoslavljanjem oddaljujejo od vhodnih vrat, in všeč mi je bilo tvoje usmiljenje v mejah pokorščine; zato sem stopil s prestola, da bi okusil sad tvojega usmiljenja.**
1313 O moj Jezus, zdaj mi je jasno in sem razumela vse, kar se je pravkar zgodilo. Vendar sem čutila, kdo je revež, ki odraža toliko skromnost. Od tega trenutka dalje se je v mojem srcu vnela še čistejša ljubezen do revežev in potrebnih. Kako sem vesela, da so mi predstojniki dali tako delo. Vem, da je usmiljenje raznovrstno; vedno, povsod in ob vsakem času lahko delamo dobro. Goreča ljubezen do Boga vidi okrog sebe stalne potrebe za pomoč z delom, besedo in molitvijo. Zdaj razumem, (56) Gospod, tvoje besede, ki si mi jih zdavnaj povedal.
1314 Samo ti, Kristus, veš, kako zelo se trudim, da bi pri tako slabem zdravju dobro opravila svoje dolžnosti.
1315 + V trenutkih notranje zapuščenosti ne izgubljam svojega miru, ker vem, da Bog duše nikoli ne zapušča – kvečjemu samo takrat, ko duša sama z nezvestobo pretrga vez ljubezni. Vendar je prav vsako ustvarjeno bitje odvisno od Gospoda in ga vzdržuje njegova vsemogočnost. Nekatere vodi ljubezen, druge pravičnost; od nas je odvisno, pod kakšno oblastjo hočemo živeti, kajti nikomur se ne odreče, nihče ni prikrajšan za zadostno pomoč milosti. Navidezne zapuščenosti se sploh ne bojim. Sprašujem se in raziskujem, če ni v tem moja krivda. Če ni – tedaj bodi blagoslovljen.
1316 (57) 1. 10. 1937. **Hči, potrebujem daritev, napolnjeno z ljubeznijo, kajti samo ta ima pred menoj vrednost. Veliki so dolgovi sveta, storjeni zoper mene; odplačajo jih lahko čiste duše s svojo žrtvijo, daritvijo, z duhovnimi deli usmiljenja.**
1317 Razumem tvoje besede, Gospod, kakor tudi razsežnost usmiljenja, ki naj bi odsevalo v moji duši. – Jezus: **Vem, moja hči, da jih razumeš in delaš vse, kar je v tvoji moči; vendar zapiši to za mnoge osebe, ki so pogosto zaskrbljene, ker nimajo tvarnih dobrin, da bi z njimi vršile telesna dela usmiljenja. Enako ali veliko večjo vrednost imajo duhovna dela usmiljenja; zanje pa ni treba ne dovoljenja ne žitnice, dostopna so vsem. Če oseba ne naredi dela usmiljenja, ki ga je na kakršen koli način sposobna, na sodni dan ne bo dosegla mojega usmiljenja. O, če bi ljudje znali nabirati večne zaklade, bi ne bili sojeni, ker bi z usmiljenjem prehiteli mojo sodbo.**
1318 (58) 10. 10. [1937]. O moj Jezus, v zahvalo za neštete milosti ti darujem dušo in telo, razum in voljo in vsa čustva svojega srca. Po zaobljubah sem se ti vsa darovala, nič več nimam, kar bi ti lahko še darovala. Jezus mi je rekel: **Moja hči, nisi mi darovala tega, kar je resnično tvoje.** Poglobila sem se vase in spoznala, da Boga ljubim z vso močjo svoje duše; nisem pa mogla spoznati, česa še nisem darovala Gospodu. Vprašala sem: »Jezus, povej mi, kaj, in jaz ti bom to takoj podarila z vso radodarnostjo srca.« Jezus mi je ljubeznivo rekel: **Hči, izroči mi svojo bedo, ker je to izključno tvoja last.** V tem trenutku je razsvetlil žarek

svetlobe mojo dušo in spoznala sem vse brezno svoje bede. Takoj sem se z velikim zaupanjem oklenila presvetega Srca Jezusovega, in tudi če bi imela na vesti grehe vseh pogubljenih, ne bi podvomila (59) v Božje usmiljenje, marveč bi se s srcem, kot prah ponižnim, vrgla v globine tvojega usmiljenja. Verujem, Jezus, da me ne bi pahnil od sebe, ampak bi mi z roko tvojega namestnika dal odvezo.
1319 Jezus, ti si umrl, pritekel pa je vrelec življenja za duše in odprlo se je morje usmiljenja za ves svet. O vrelec življenja, nepojmljivo Božje usmiljenje, objemi ves svet in izlij se na nas.
1320 Ob tretji uri milo prosi moje usmiljenje, posebno za grešnike, in vsaj za kratek čas se poglobi v moje trpljenje, predvsem v mojo zapuščenost v trenutku umiranja. To je ura velikega usmiljenja za ves svet. Dovolim ti, da prodreš v mojo smrtno žalost; ob tej uri ničesar ne odrečem osebi, ki me prosi v imenu mojega trpljenja…

1321 (60) + JMJ

Bodi pozdravljeno, usmiljeno Srce Jezusovo,
živi vrelec vseh milosti,
edino zatočišče in naše pribežališče,
v tebi imam sij upanja.

Pozdravljeno, najbolj usmiljeno Srce mojega Boga,
nepojmljivi živi vrelec ljubezni,
iz katerega vre življenje za grešnega človeka,
in vir vsakršne blaženosti.

Pozdravljena, odprta rana Jezusovega Srca,
iz katere izhajata pramena usmiljenja
in iz katere nam je dano črpati življenje
samó s posodo zaupanja.

Pozdravljena, nepojmljiva Božja dobrota,
nikoli izmerjena in ne raziskana,
polna ljubezni in usmiljenja, a vedno sveta,
ti si kakor dobra mati, sklonjena k nam.

Pozdravljen, prestol usmiljenega – Jagnje Božje,
ki si zame daroval svoje življenje;
kateremu se vsak dan klanja moja duša,
prežeta z globoko vero.

[Konec četrtega zvezka rokopisa *Dnevnika*.]

Peti zvezek

Sestra Favstina
najsvetejšega zakramenta

iz Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja

(1) + JMJ

1322 Ladja mojega življenja plava
skozi temo in sence noči
in ne vidim nobene obale,
sem na globokem odprtem morju.

Najmanjši vihar me lahko potopi,
pogrezne mojo ladjo na dno morja,
če ti sam, o Bog, nad menoj ne bediš
v vsakem trenutku in vsako uro mojega življenja.

Sredi bobnenja valov
plavam mirno – z zaupanjem
in zrem v daljavo kakor otrok, brez strahu,
ker si ti, Jezus, moja svetloba.

Okrog mene je groza in strah,
a v moji duši je globlji mir kakor je globina morja.
Kdor je s teboj, Gospod, ta se ne pogubi,
tako mi zagotavlja tvoja Božja ljubezen.

Čeprav je vsenaokrog polno nevarnosti,
se jih ne bojim, ker gledam v zvezdnato nebo
in plovem pogumno, veselo,
kot se spodobi čistemu srcu.

Toda predvsem samo zato,
ker si ti, o Bog, moj krmar,
tako mirno plove ladja mojega življenja,
to priznam v najgloblji ponižnosti.

(2) + JMJ

1323 Moj Bog, ljubim te!
Sestra Favstina najsvetejšega zakramenta

1324 Krakov, 20. 10. 1937
+ Klanjam se tebi, angelski Kruh,
z globoko vero, upanjem in ljubeznijo
in te iz globine duše slavim,
čeprav sem bednost in nič.

Klanjam se tebi, skriti Bog,
in te ljubim z vsem srcem.
Ne ovirajo me skrivnostne tančice,
ljubim te tako kakor izvoljeni v nebesih.

Klanjam se tebi, Jagnje Božje,
ki izbrisuješ grehe moje duše.

Vsako jutro te sprejmem v svoje srce
in ti mi pomagaš, da se zveličam.

(3) + JMJ

1325 Krakov, 20. 10. 1937 Peti dnevnik

O moj Bog, vse, kar je v meni, naj te slavi, moj Stvarnik in Gospod, in z vsakim utripom svojega srca želim poveličevati tvoje nepojmljivo usmiljenje. Ljudem želim govoriti o tvoji dobroti in jih spodbujati k zaupanju v tvoje usmiljenje. To je moje poslanstvo, ki si mi ga sam določil, Gospod, v tem in v prihodnjem življenju.
1326 Danes začenjamo osemdnevne duhovne vaje. Jezus, moj učitelj, pomagaj mi, da bi s kar največjo gorečnostjo opravljala te svete duhovne vaje. Naj me vodi tvoj Duh, o Bog, v globino spoznavanja tebe, Gospod, in v globine spoznanja sebe, saj te le toliko ljubim, kolikor te spoznam. Sebe pa toliko preziram, kolikor prepoznam svojo revščino. Vem, Gospod, da mi ne odrečeš svoje pomoči. S teh duhovnih vaj želim priti sveta, čeprav človeške oči (4) tega ne bodo opazile, niti pogled predstojnikov. Vsa se predajam delovanju tvoje milosti, naj se v meni popolnoma izpolni tvoja volja, Gospod.
1327 Prvi dan. Jezus: **Moja hči, te duhovne vaje bodo nepretrgana kontemplacija. Vpeljal te bom vanje kot na duhovno gostijo. Ob mojem usmiljenem Srcu boš premislila vse milosti, ki jih je okusilo tvoje srce, in globok mir bo spremljal tvojo dušo. Želim, da bi bil pogled tvoje duše vedno uprt v mojo sveto voljo, saj si mi tako najbolj všeč. Nobena žrtev se ne more primerjati s tem. Med vsemi vajami boš ob mojem Srcu. Nobenih reform ne boš izvajala, ker je tvoje življenje po moji zamisli. Nobena beseda duhovnika, ki vodi duhovne vaje, te ne bo vznemirila.**
1328 Moj Jezus, za menoj sta že dve premišljevanji in v njih sem spoznala, da je vse, kar si mi povedal, resnica. Doživljam globok mir, ta mir (5) pa izvira iz pričevanja, ki mi ga daje vest – namreč, da vedno izpolnjujem tvojo voljo, o Gospod.
1329 Pri premišljevanju o človekovem cilju sem spoznala, da je ta resnica globoko ukoreninjena v moji duši in zato so tudi moja dela bolj popolna. Vem, zakaj sem ustvarjena, vsa ustvarjena bitja skupaj mi ne nadomestijo Stvarnika. Vem, da je moj poslednji cilj Bog, zato sem s svojimi deli vsa usmerjena k Bogu.
1330 + O kako dobro je opravljati duhovne vaje pri najslajšem Srcu mojega Boga. Sem v samoti s svojim Ženinom in nihče me ne ovira v prisrčnem pogovoru z njim.
1331 Jezus, ti sam si blagovolil postaviti temelj stavbi moje svetosti, saj moje sodelovanje ni bilo veliko. Ti, Gospod, si mi pomagal v moji ravnodušnosti do stvari in do njih izbiranja, kajti moje srce je samo po sebi slabotno. Zato sem te prosila, moj učitelj, da bi se ne oziral na bolečino mojega srca, (6) temveč bi presekal vse, kar bi me lahko zadrževalo na poti ljubezni. V trenutkih trpljenja, ko si uresničeval svoje delo v moji duši, te nisem razumela, Gospod. Vendar te danes razumem in se veselim svobode duha. Jezus sam me je varoval, da nobena strast ni zasvojila mojega srca. Dobro sem spoznala, iz kakšnih nevarnosti me je rešil, in zato sem brezmejno hvaležna svojemu Bogu.
1332 Drugi dan. Ko sem premišljevala o grehu angelov in njihovem takojšnjem kaznovanju, sem vprašala Jezusa: »Zakaj so bili angeli takoj po grehu kaznovani?« Zaslišala sem glas: **Zaradi globokega spoznanja Boga; noben človek na zemlji nima, čeprav bi bil velik svetnik, takšnega spoznanja o Bogu, kakor ga ima angel.** – Toda meni, bedni, si se pokazal kot usmiljeni Bog, in to tolikokrat. Nosiš me v naročju svojega usmiljenja in vedno mi odpuščaš, ko te skesanega srca prosim za odpuščanje.
1333 Globoka tišina napolnjuje mojo dušo. Niti oblaček mi ne zakriva Sonca. Popolnoma se (7) predajam žarkom tega Sonca. Njegova ljubezen naj v meni izvrši popolno spremembo. S teh duhovnih vaj želim priti sveta, in to kljub vsemu, to je, kljub vsej svoji bednosti želim

postati sveta. Zaupam, da Božje usmiljenje iz takšne bede, kakršna sem, lahko napravi svetnico, saj imam vendar dobro voljo. Kljub vsem porazom se želim bojevati kakor sveta duša in hočem ravnati kakor svet človek. Nič mi ne bo vzelo poguma, kakor svet človek ne izgubi poguma. Hočem živeti in umreti kot sveta oseba, s pogledom uprtim vate, na križ pribiti Jezus, ki si mi vzor, kako naj ravnam. Okrog sebe sem iskala vzore, pa nisem našla nobenega zadovoljivega; opazila sem, kakor da bi moja svetost zamujala. Toda odslej bom svoj pogled upirala vate, Kristus, moj najboljši voditelj. Zaupam, da boš blagoslovil moje napore.
1334 + Med premišljevanjem o grehu mi je Gospod dal spoznati vso zlobo greha in nehvaležnost, ki jo greh vsebuje. V duši čutim velik gnus celo do najmanjšega greha. (8) Vendar večne resnice, o katerih premišljujem, ne vnašajo v mojo dušo niti najmanjše sence zbeganosti niti nemira; čeprav jih globoko občutim, ne prekinejo mojega premišljevanja. V premišljevanju ne doživljam srčnega navdušenja, ampak globok mir in čudovito tišino. Kljub veliki ljubezni je tu neko čudovito ravnotežje. Celo samo prejemanje svetega obhajila me pušča brez čustev, vodi pa me v globino združitve, kjer moja ljubezen, zlita z Božjo ljubeznijo, postane [z njo] eno.
1335 + Jezus mi je dal vedeti, naj bi molila za sestre, ki opravljajo duhovne vaje. Med molitvijo sem spoznala boj nekaterih duš. Podvojila sem svojo molitev.
1336 + V tej globoki tišini lahko bolje presodim stanje svoje duše. Moja duša je podobna bistri vodi, v kateri vidim vse – tako svojo revščino kakor tudi veličino Božjih milosti. Iz teh resničnih spoznanj pa se moj duh utrjuje v globoki ponižnosti. Svoje srce izpostavljam delovanju tvoje milosti kakor kristal sončni svetlobi. Naj v (9) mojem srcu odseva tvoja Božja podoba tako, kakor more odsevati v ustvarjenem bitju. Naj prek mene žari tvoje božanstvo, kajti ti prebivaš v moji duši.
1337 Ko sem molila pred najsvetejšim zakramentom in pozdravljala pet ran Gospoda Jezusa, sem pri vsakem pozdravu rane čutila, kako je pritekal vir milosti v mojo dušo in mi dajal vnaprejšnje občutje nebes ter brezmejno zaupanje v Božje usmiljenje.
1338 V trenutku, ko pišem te besede, sem zaslišala krik satana: »Vse piše, vse piše in s tem mi toliko izgubljamo. Ne piši o Božji dobroti. On je pravičen.« – Zatulil je od togote in izginil.
1339 O usmiljeni Bog, ti nas ne zaničuješ, pač pa nas nenehno obsipavaš s svojimi milostmi, delaš nas vredne tvojega kraljestva in v svoji dobroti z ljudmi napolnjuješ prostor, ki so ga zapustili nehvaležni angeli. O Bog velikega usmiljenja, ki si svoj sveti pogled odvrnil od upornih angelov in ga obrnil k skesanemu človeku, (10) naj bo čast in slava tvojemu nepojmljivemu usmiljenju; o Bog, ti ne zaničuješ ponižnega srca.
1340 Moj Jezus, čutim, da se moja narava glede na tvoje milosti plemeniti, a ne odmre popolnoma, zato je moja budnost trajna. Bojevati se moram s številnimi napakami, saj vem, da boj sam nikogar ne ponižuje, marveč ga ponižuje le strahopetnost in padec.
1341 Pri slabem zdravju je treba veliko prenesti. Če sem namreč bolna, pa ne ležim, me nimajo za bolno. Iz različnih vzrokov je vedno priložnost za žrtev, in to večkrat tudi za zelo veliko žrtev. Zdaj razumem, da se bo veliko stvari odkrilo šele v večnosti, razumem pa tudi, da Bog, če zahteva žrtev, ne skopari s svojo milostjo, ampak jo daje v izobilju.
1342 Moj Jezus, naj moja žrtev tiho izgoreva pred tvojim prestolom, vendar v vsej polnosti ljubezni, in te vneto prosi usmiljenja za duše.
1343 (11) Tretji dan. Pri premišljevanju o smrti sem se pripravljala kakor na resnično smrt. Izprašala sem si vest in pred obličjem smrti natančno preiskala vse svoje zadeve. Zaradi milosti so vse moje zadeve na sebi nosile znamenje poslednjega cilja, kar je moje srce prevzelo z veliko hvaležnostjo do Boga, in odločila sem se v prihodnje s še večjo zvestobo služiti svojemu Bogu. Eno je [pomembno]: da bi povsem umrla staremu človeku in začela novo življenje. Zjutraj sem se pripravila na sveto obhajilo, kakor da bi bilo zadnje v mojem življenju. Po svetem obhajilu sem si predstavljala resnično smrt in zmolila molitve za umirajoče, pozneje še za svojo dušo *Iz globočine,* in položeno je bilo moje truplo v grob in

rekla sem svoji duši: »Poglej, kaj je ostalo od tvojega telesa, prgišče prsti in množica črvov – to je tvoja dediščina.«
1344 O usmiljeni Bog, ki mi še dovoljuješ živeti, daj mi moč, da bi mogla živeti novo življenje, življenje duha, nad katerim smrt nima oblasti. In moje srce se je prenovilo in začela sem živeti novo življenje že tu na zemlji – življenje Božje ljubezni. Pri vsem tem pa ne pozabljam, da sem sama (12) slabost, vendar niti za trenutek ne dvomim, o Bog, v pomoč tvoje milosti.
1345 Četrti dan. O Jezus, v času teh duhovnih vaj se ob tvojem Srcu počutim čudovito dobro. Nič mi ne kali globine miru. Z enim očesom gledam v brezna svoje bede, z drugim očesom pa v brezno tvojega usmiljenja.
1346 Pri sveti maši, ki jo je daroval oče Andrasz, sem videla malo Dete Jezusa, ki je sedelo v mašnem kelihu z razprtimi ročicami naproti nam. Po globokem pogledu mi je reklo: **Takšen, kakršnega me vidiš v tem kelihu, prebivam v tvojem srcu.**
1347 Sveta spoved. Po priznanju grehov sem prejela zaželeno dovoljenje, da smem med sveto mašo nositi zapestnico[352] pol ure dnevno in v izrednih primerih dve uri nositi pas.[353] [Oče je rekel:] »Sestra, ohranite kar največjo zvestobo Gospodu Jezusu.«
1348 (13) Peti dan. Ko sem zgodaj prišla v kapelo, sem spoznala, da je mati prednica imela neko nevšečnost zaradi mene. Zelo me je to zabolelo. Po svetem obhajilu sem nagnila svojo glavo na najsvetejše Jezusovo Srce in rekla: »O moj Gospod, prosim te, stori, da se vsa tolažba, ki jo imam od tvoje navzočnosti v svojem srcu, izlije na dušo moje drage prednice, ker je imela zaradi mene težave, ne da bi jaz vedela.«
1349 Jezus me je potolažil, rekoč, da sva obe imeli korist za dušo. Vendar sem Gospoda rotila, da bi me blagovolil obvarovati tega, da bi kdor koli moral zaradi mene trpeti, kajti moje srce tega ne prenese.
1350 O bela hostija, ti ohranjaš belino moje duše. Bojim se dneva, v katerem bi opustila sv. obhajilo. Ti si angelski kruh in zato tudi deviški kruh.
1351 Jezus, moj najpopolnejši vzor, s pogledom, uprtim vate, pojdem skozi življenje po tvojih stopinjah, z naravo, ki jo prilagajam milostim, po tvoji sveti volji in svetlobi, ki razsvetljuje mojo dušo, povsem zaupam v tvojo pomoč.

(14) + JMJ

1352 Pregled kontrole notranjosti[354]
Posebno izpraševanje vesti

Združenje z usmiljenim Jezusom. Če sem z Jezusom združena, moram biti vedno in povsod zvesta, zato navznoter druženje z Gospodom – navzven zvestoba pravilom, posebno molčanje.

1353 November, zmage: 53, porazi: 2.
December, zmage: 104, porazi:-.
Januar, zmage: 78, porazi: 1.
Februar, zmage: 59, porazi: 1.
Marec, zmage: 50.
April, zmage: 61.
Maj
Junij
Julij

[352] Zapestnica – tesna, bodičasta, zapeta verižica.
[353] Pas iz žice.
[354] Sestre so si navadno za osebno rast zapisovale svoje uspehe in poraze.

Avgust
September
Oktober

1354 Kadar v čem dvomim, kako ravnati, vedno vprašam ljubezen; ona najlepše svetuje.

1355 (15) Splošno izpraševanje vesti Leto 1937- 25. 10.
Zmage. Porazi
[Napiši v rokopisu] Nov, Dec, Jan, Feb, Mar, Apr, Maj, Jun, Jul, Avg, Sep, Okt,
[Zgornji napisi izražajo mesece]
XI, XII, I, II, III, IV, V. VI, VII, VIII, IX, X.
Božje zapovedi
Zaobljube – uboštvo 9
Zaob[ljuba] – čistosti 7
Zaob[ljuba] – pokorščine 27 7
Pravila 7
Ljubezen do bližnjega 38 17 73 35 30 20 1, 1, 1
Ponižnost 7 39 23 34 56 25 2, 3, 1, 1, 6
Potrpežljivost 23 56 50 17 80 50
Molk 11 45 37 28 37 20
Čast bližnjega 15 25 3 1 1,
Sv. maša in sv. obhajilo 17 12 13 7 10 sv. maša 6, 2, 1, 12
sv. obhajilo 1, (12)
Premišljevanje 6 5 10
Posebno izpraševanje vesti 7 5 11 1
Odnos do Boga in
- spovednika 5 5
- predstojnikov 7 1, 1
- sester in otrok 4 7
svetnih 20 2 2, 1

1356 (16) Šesti dan. O moj Bog, pripravljena sem na vsakršno tvojo voljo. Poveličevala te bom, kakor koli me boš vodil. Karkoli želiš, bom izpolnila s pomočjo tvoje milosti. Kakršnakoli bi bila tvoja sveta volja glede mene – sprejemam jo z vsem srcem in dušo, ne oziraje se na to, kaj mi govori moja pokvarjena narava.
1357 Ko sem šla nekoč mimo skupine ljudi, sem vprašala Gospoda: »Ali so vsi v stanju posvečujoče milosti, ker nisem čutila tvojih bolečin.« **Torej morajo biti vsi v stanju milosti, vendar ne zaradi tega, ker nisi čutila mojega trpljenja. Včasih ti dajem občutiti neko stanje duše in ti dajem milost trpljenja; to pa le zato, da te uporabim kot sredstvo za njihovo spreobrnjenje.**
1358 Tam, kjer je prava krepost, mora biti tudi žrtev, vse življenje mora biti žrtev. Duše so lahko koristne samo prek žrtve. Moje druženje z bližnjimi je lahko Bogu v slavo prek mojega žrtvovanja sebe, toda po tej žrtvi se mora prelivati Božja ljubezen, kajti vse se osredotoča v njej in po njej dobiva vrednost.
1359 (17) **Ko prideš s teh duhovnih vaj, pomni, da bom s teboj ravnal kot s popolnim človekom. Želim te imeti v svojih rokah kot voljno orodje za izvrševanje del.**
1360 O Gospod, ti preiskuješ vse moje bitje in najbolj skrite kotičke moje duše. Ti vidiš, da hrepenim samo po tebi in po spolnjevanju tvoje svete volje, ne oziraje se na kakršnekoli težave, trpljenje, poniževanja in človeške ozire.
1361 Tvoj trdni sklep, da postaneš sveta, mi je izredno drag. Blagoslavljam tvoja prizadevanja in bom poskrbel za priložnost, da se posvetiš. Bodi pazljiva, da bi ti ne ušla nobena priložnost za posvetitev, ki ti jo poda moja previdnost. Če se ti ne posreči

uporabiti dane priložnosti, se ne vznemirjaj, ampak se pred menoj globoko ponižaj in se vsa z velikim zaupanjem potopi v moje usmiljenje. Tako boš več pridobila kot izgubila, kajti ponižnemu človeku radodarno dajem več, kakor on sam prosi…
1362 (18) + Sedmi dan. Spoznanje mojega poslanstva, to je notranjega prepričanja, da dosežem svetost. To globoko spoznanje me je napolnilo s hvaležnostjo do Boga. Vso slavo sem izročila svojemu Bogu, ker vem, kaj sem sama iz sebe.
1363 S teh duhovnih vaj prihajam popolnoma spremenjena po Božji ljubezni. Resno in pogumno začenjam novo življenje. Čeprav se navzven v mojem življenju ne bo nič spremenilo in nihče ne bo tega opazil, bo vendar moje vodilo čista ljubezen, navzven pa bo njen sad usmiljenje. Čutim, da sem vsa prepojena z Bogom in s tem Bogom grem v vsakdanje sivo življenje, utrudljivo in naporno, z zaupanjem v Boga, ki ga čutim v srcu, da bo to sivino spremenil v mojo osebno svetost.
1364 Med duhovnimi vajami ob tvojem usmiljenem Srcu v globokem molku dozoreva moja duša. V čistih žarkih tvoje ljubezni je spremenila svojo trpkost (19) in postala sladek dozoreli sad. Zdaj sem lahko koristna Cerkvi po osebni svetosti, ki bo zganila življenje v vsej Cerkvi, ker vsi sestavljamo eno telo v Jezusu. Zato se trudim, da bi zemlja mojega srca rodila zdrave sadove, čeprav jih mogoče nobeno človeško oko ne bo videlo, toda pride dan, ko se pokaže, da se je s tem sadom hranilo in da se bo hranilo veliko ljudi.
1365 O večna ljubezen, ki v meni razvnemaš novo življenje, življenje ljubezni in usmiljenja, podpiraj me s svojimi milostmi, da bi se dostojno odzvala tvojemu vabilu, da bi se v ljudeh po meni dopolnilo to, kar si nameraval.
Moj Bog, vidim sij večne zarje. Vsa moja duša hrepeni po tebi, Gospod, čeprav me nič več ne zadržuje in ne veže z zemljo. Pomagaj mi, Gospod, da bi preostanek svojih dni potrpežljivo prenašala. Žrtev moje ljubezni neprestano gori pred Veličastvom, toda tako tiho, da jo samo tvoje Božje oko vidi, nobeno drugo tega ne more opaziti.
1366 (20) O moj Gospod, čeprav mi tako veliko zadev jemlje čas, čeprav mi je to delo pri srcu, čeprav hrepenim po zmagoslavju Cerkve, čeprav hrepenim po rešitvi duš, čeprav me prizadene vsakršno preganjanje tvojih vernih, čeprav me boli vsak padec duš – vendar je kljub vsemu v duši globok mir in ga niti zmagoslavja niti želje niti nasprotovanja ne morejo omajati, ker mi ti pomeniš več kot vsa dopuščenja, Gospod in moj Bog.
1367 Osmi dan. O moj Gospod, ko sem se ob tvojem najsvetejšem Srcu spominjala vseh dobrot, sem začutila potrebo po posebni hvaležnosti za toliko Božjih milosti in dobrot. Sedem dni in noči se želim pogrezati v zahvaljevanju pred Božjim veličastvom in vztrajati v zahvalni molitvi. Čeprav bom navzven izpolnjevala vse svoje dolžnosti, bo vendar moj duh stalno pri Gospodu in vse vaje bodo prepojene z duhom zahvale. Zvečer – pol ure kleče v svoji celici sama z Gospodom; [po] noči – vsakič, ko se zbudim, (21) se potopim v zahvalno molitev. Na ta način se hočem nekoliko oddolžiti za veliko Božjo dobroto.
1368 Vendar, da bi bilo vse to Božjim očem ljubše in bi mi bila odstranjena vsaka senca dvoma, sem se napotila k svojemu duhovnemu voditelju in mu predstavila želje, ki jih je občutila moja duša, to je, da bi se potopila [v] to zahvaljevanje. Dobila sem dovoljenje za vse, z izjemo tega, da se ne bi naprezala pri molitvi ponoči, ko se prebudim.
1369 Z velikim veseljem sem se vrnila v samostan[355] in naslednji dan sem začela uresničevati veliko zahvaljevanje z obnovitvijo zaobljub. Vsa moja duša se je potopila v Boga, iz vsega mojega bitja pa je k Bogu plamenel en sam plamen – plamen hvaležnosti in zahvale. Ni bilo veliko besed, ker je Božja dobrota gorela kakor nekakšen žar v moji duši. Vse trpljenje in težave so bile kakor polena, vržena na ogenj, brez katerih bi ogenj ugasnil. Poklicala sem vsa nebesa in zemljo, da bi se pridružila mojemu zahvaljevanju.
1370 (22) Končale so se duhovne vaje, ti lepi dnevi druženja na samem z Gospodom Jezusom. Opravljala sem jih tako, kot si je Jezus želel, in tako, kot mi je povedal prvi dan duhovnih vaj, namreč v najglobljem miru sem premišljevala o Božji dobrotljivosti. Takšnih

[355] Ob sklepu duhovnih vaj se je s. Favstina napotila v jezuitsko cerkev, da bi se spovedala pri duhovniku Józefu Andraszu, ki jo je, kot je mogoče sklepati iz *Dnevnika*, duhovno opogumil.

duhovnih vaj v življenju še nisem opravljala; moja duša se je globlje utrdila po tem miru kakor pa po kakšnih pretresih ali ganjenosti. V žarkih ljubezni sem vse videla tako, kakor je v resnici.
1371 Ko odhajam z duhovnih vaj, se počutim po Božji ljubezni popolnoma prerojeno. O Gospod, posveti moja dejanja, da bi imela zasluženje za večnost, saj kljub svoji veliki slabosti zaupam v moč tvoje milosti, ki me bo podpirala.
1372 Moj Jezus, ti veš, da sem že od najzgodnejših let želela postati velika svetnica, to je, želela sem te ljubiti s tako veliko ljubeznijo, s kakršno te do zdaj še nobena oseba ni ljubila. Na začetku so bile to moje skrite želje, (23) za katere je vedel samo Jezus. Danes jih moje srce ne more več zadržati v sebi, vsemu svetu bi želela vzklikati: »Ljubite Boga, ker je dober in je veliko njegovo usmiljenje.«
1373 O dnevi vsakdanji in polni sivine, na vas gledam s slovesnim in prazničnim očesom. Kako velik in slovesen je čas, ki nam daje možnost nabirati si zasluženje za večna nebesa. Vem, kako bi ga uporabili svetniki.
1374 30. 10. 1937. Danes sem med redovnimi obredi[356] pri sveti maši drugega zahvalnega dne zagledala Gospoda Jezusa v veliki lepoti; rekel mi je: **Moja hči, nisem te oprostil dela.** Odgovorila sem: »Gospod, preslabotna je moja roka za taka dejanja.« **Da, to vem, toda združena z mojo desnico boš vse uresničila; samo bodi pokorna, bodi pokorna spovednikom. Razsvetlil jih bom, kako naj te vodijo.** »Gospod, že sem se hotela lotiti dela v tvojem imenu, vendar duhovnik S.[357] še odlaša.« Jezus mi je odgovoril: **Vem to, torej stori to, kar je v tvoji moči, le umakniti se ne smeš.**

1375 (24) November – 1. 11. 1937

Danes po večernicah je šla procesija na pokopališče; jaz nisem mogla iti, ker sem bila dežurna na porti. To pa me ni motilo, da ne bi molila za duše. Ko se je procesija vrnila s pokopališča v kapelo, je moja duša zaznala navzočnost veliko duš. Spoznala sem veliko Božjo pravičnost, pri kateri mora vsakdo odslužiti do poslednjega beliča.
1376 Gospod mi je dal po osebi, ki skupaj z njo opravljam eno od svojih dolžnosti, priložnost vaditi se v potrpežljivosti. Tako je počasna, da še nisem videla kaj takega; treba se je oborožiti [z] velikim potrpljenjem, da bi se dalo poslušati njeno dolgočasnost.
1377 5. 11. Davi je prišlo pet brezposelnih k naši porti in hoteli so na vsak način vstopiti. Ko se je sestra N. z njimi dalj časa pregovarjala in jih ni mogla odpraviti, je odšla k mamici v kapelo. (25) Mamica[358] pa je poslala mene, a [ko] sem bila še daleč od vhodnih vrat, me je že doseglo njihovo glasno razbijanje po vratih. V trenutku me je zajel dvom in strah. Nisem vedela, ali naj jim odprem ali naj jim tako kakor sestra N. odgovorim skozi okence. Vendar sem nenadoma v duši zaslišala glas: **Pojdi in odpri vrata ter se pogovori z njimi s takšno milino, kot se pogovarjaš z menoj.** Takoj sem odprla vrata, se približala najbolj nevarnemu in se začela z njim tako prijazno in umirjeno pogovarjati, da sami niso vedeli, kaj bi napravili. In začeli so se z menoj obzirno pogovarjati in rekli: »Je pač težko, če nam samostan ne more dati dela.« – In mirno so odšli. Čisto jasno sem čutila, da je po meni na njihova srca deloval Jezus, ki sem ga [šele] pred kakšno uro prejela pri svetem obhajilu. – O kako dobro je delovati po božjem navdihu.
1378 Danes sem se počutila slabše in odšla sem k materi prednici z namenom, da bi jo prosila za dovoljenje, da bi lahko legla. Vendar mi je, preden sem zaprosila za dovoljenje, (26) da bi legla, mati prednica rekla: »Sestra, danes si kar sami pomagajte na porti, jaz bom namreč vzela dekle za pomoč k zelju, ker tam ni nikogar.« – Odgovorila sem, [da] je dobro, in odšla.

---

[356] Obredi preobleke in redovnih zaobljub.
[357] Duhovnik Michał Sopoćko.
[358] Gre za m. Ireno Krzyżanovsko, ki je bila med bivanjem s. Favstine v Krakovu (od 12. maja 1936 do njene smrti 5. 10. 1938) njena predstojnica. Sestre so svojo predstojnico ljubkovalno imenovale »mamica«.

Ko sem prišla na porto, sem se počutila nenavadno močna in ves dan sem opravljala svojo dolžnost ter sem se dobro počutila. Občutila sem moč svete pokorščine.
1379 10. 11. [1937]. Ko mi je mati pokazala knjižico,[359] ki je vsebovala rožni venec in litanije ter devetdnevnico, sem jo prosila, da bi mi jo dala pregledati. Ko sem jo pregledovala, mi je Jezus dal notranje spoznanje [in rekel]: **Ta podoba bo veliko ljudi pritegnila k moji ljubezni. Moje usmiljenje deluje v dušah po tem delu.** Spoznala sem, da je veliko ljudi okusilo Božjo milost.
1380 Spoznala sem, da mater prednico čaka precej težak križ, združen s telesnim trpljenjem, vendar to ne bo trajalo dolgo.
1381 (27) + Prišlo mi je na misel, da ne bi zaužila polne žličke zdravila, ampak po malem, ker je bilo drago. Tedaj sem zaslišala glas: **Moja hči, ni mi všeč takšno ravnanje. Vse sprejemaj s hvaležnostjo, kar ti dajem po predstojnikih, tako mi bolj ugajaš.**
1382 Ko je ponoči okrog ene ure umrla sestra Dominika,[360] je prišla k meni in mi dala vedeti, da je umrla. Goreče sem molila zanjo. Zjutraj so mi sestre povedale, da ne živi več. Odgovorila sem, da vem, ker je bila pri meni. Bolniška sestra[361] me je prosila, da bi jo pomagala preobleči; medtem ko sem z njo ostala sama, mi je Gospod dal spoznati, da še trpi v vicah. Podvojila sem svoje molitve zanjo, vendar kljub gorečnosti, s kakršno sem vedno molila za naše umrle sestre, sem se zmotila pri dnevih, in namesto da bi darovala molitev [skozi] tri dni, kot predpisuje pravilo, sem ji zaradi pomote posvetila dva dneva. Četrti dan mi je dala vedeti, da ji od mene še pripadajo molitve, ker so ji potrebne. Takoj (28) sem molitve tega dne posvetila v njen namen, pa ne samo tega dne, temveč več, kakor mi je nalagala ljubezen do bližnjega.
1383 Ker je bila sestra Dominika po smrti videti zelo lepa in ni dajala videza mrliča, so nekatere sestre menile, da je mogoče le otrpla. Ena od sester je rekla, da bi ji podržale ogledalo na ustih in preizkusile, ali še diha; če je živa, se bo orosilo. Rekla sem: dobro, in storile smo, kot smo se dogovorile. Vendar se ogledalo ni orosilo, čeprav se nam je zdelo, kot da se v resnici je. Gospod pa mi je dal spoznati, da mu to ni bilo niti najmanj všeč in strogo sem bila opomnjena, naj bi nikoli ne ravnala proti notranjemu prepričanju. Globoko sem se ponižala pred Gospodom in ga prosila odpuščanja.
1384 Vidim nekega duhovnika, ki ga Bog zelo ljubi, satan pa ga zelo sovraži, ker vodi veliko ljudi k veliki svetosti; (29) njegov edini namen je Božja slava. Prosim Boga, da bi njegovo potrpljenje do tistih, ki mu stalno nasprotujejo, ne popustilo. Tam, kjer satan sam ne more škodovati, si pomaga z ljudmi.
1385 19. 11. Danes po svetem obhajilu mi je Jezus povedal, kako zelo želi prihajati v srca ljudi: **Želim se združiti s človeškimi dušami. Moja radost je zediniti se z dušami. Vedi, moja hči, kadar pri obhajilu pridem v srca ljudi, imam roke polne vsakršnih milosti in jih želim izročiti dušam. Ljudje pa se name ne ozirajo, celo puščajo me samega in se ukvarjajo s čim drugim. O kako žalosten sem, ker ljudje niso spoznali Ljubezni. Do mene se obnašajo kakor do nečesa mrtvega.** Odgovorila sem Jezusu: »O zaklad mojega srca, edina stvar mojega srca in vsa radost moje duše. Želim te poveličevati v svojem srcu, kakor si slavljen na prestolu svoje večne slave. Moja ljubezen goreče želi (30) vsaj malo zadostiti za brezbrižnost tako velikega števila ljudi. Jezus, glej, moje srce je tvoje bivališče, v katero nihče nima vstopa. Ti sam počivaj v njem kot v lepem vrtu. O moj Jezus, na svidenje, že se moram odpraviti po opravkih, toda svojo ljubezen ti bom dokazala z žrtvijo. Ne bom se izogibala [ničesar], niti si ne bom dovolila, da se izmaknem kakšni priložnosti za to.«
1386 Ko sem prišla iz kapele, mi je rekla mati prednica: »Sestra, vi ne boste šli na razlago katekizma,[362] ampak boste dežurni.« Dobro, Jezus, tako sem ves dan imela izredno veliko

---

[359] Brošurico, ki vsebuje devetdnevnico, rožni venec in litanije Božjega usmiljenja.
[360] S. Dominika – Józefa Szymańska (izg. Juzefa Šimanjska), roj. 28. 11. 1875, v skupnost je vstopila l. 1897, celih trideset let je delala kot čevljarica v krakovski redovni hiši. Umrla je 15. 11. 1937.
[361] Negovalka oz. tim. »bolničarka« je bila s. Chryzostoma Korczak.
[362] Glej opombo 314.

priložnosti za žrtve in zaradi moči duha, ki sem jo črpala iz svetega obhajila, nisem nobene opustila.
1387 V življenju so trenutki, ko je človek v takem stanju, da nekako ne razume človeške govorice. Vse ga muči in nič ga ne pomiri, razen goreče molitve. V goreči molitvi okuša olajšanje; če bi hotel pojasnila ustvarjenih bitij, bi ga ta vodila [v] še večji nemir.
1388 (31) + V molitvi sem spoznala, kako zelo je Bogu ljuba duša očeta Andrasza. Je pravi Božji otrok. Redko se v kakšni duši tako izrazito pokaže Božje sinovstvo, to pa zato, ker goji posebno pobožnost do Božje Matere.
1389 O moj Jezus, čeprav me veliko stvari priganja, moram biti počasna, da bi s svojo naglico ne uničila tvojega dela. O moj Jezus, daješ mi spoznati svoje skrivnosti in hočeš, da bi jih prinašala drugim ljudem. Kmalu se mi bo odkrila možnost za delovanje. V trenutku navidezno popolnega uničenja se bo brez težav začelo moje poslanstvo. Taka je glede tega Božja volja, ki se ne bo spremenila, čeprav ji bodo mnogi nasprotovali, toda Božje volje ne bo nič spremenilo.
1390 Vidim duhovnika Sopoćka, kako zavzet je njegov duh za delo v božji zadevi,[363] da bi Božje želje predložil cerkvenim dostojanstvenikom. Po njegovih prizadevanjih (32) bo v Božji Cerkvi zasvetila nova luč v tolažbo ljudem. Čeprav je zdaj njegova duša prepolna bridkosti, in se zdi, da je to nagrada za prizadevanje za Boga, pri tem ne bo ostalo. Vidim njegovo veselje, ki mu ga ne bo zmanjšala nobena stvar, in mu ga bo Bog podelil delno že tu na zemlji. Takšne zvestobe do Boga, s kakršno se odlikuje ta človek, še nisem srečala.
1391 Danes sem v jedilnici med večerjo v globini svojega srca čutila Božji pogled. Tako živa navzočnost me je spreletela, da se nekaj časa nisem zavedala, kje sem. Osrečujoča Božja navzočnost me je preplavljala in na trenutke nisem razumela, kaj so mi sestre govorile.
1392 Vse, kar je v meni dobrega je sad svetega obhajila. Njemu se za vse zahvaljujem. Čutim, da me je ta sveti ogenj popolnoma spremenil. O kako se veselim, ker sem bivališče zate, o Gospod: moje srce je svetišče, v katerem vedno prebivaš ...

(33) + JMJ
1393 O Jezus, blaženost moje duše, angelski kruh,
z vsem svojim bitjem se potapljam vate.
V tvojem Božjem življenju živim kot v nebesih
in resničnost tega življenja ne preneha, ko bom počivala v grobu.

Evharistični Jezus, neumrljivi Bog,
ti neprestano prebivaš v mojem srcu.
Ko imam tebe, mi niti smrt ne more škodovati.
Ljubezen mi pravi, da bom na koncu življenja zagledala tebe.

Prežeta s tvojim Božjim življenjem
mirno zrem v zame odprta nebesa.
Osramočena smrt odide brez vsega,
ker je tvoje Božje življenje v moji duši.

Ker je tvoja sveta volja, Gospod,
da se smrt dotakne mojega telesa,
želim, da se to čimprej zgodi,
ker bom prek nje vstopila v večno življenje.

Evharistični Jezus, življenje moje duše,
dvignil si me do neskončnih višin

[363] Duhovnik Michał Sopoćko se je tedaj pri cerkvenih oblasteh zavzemal za širjenje češčenja Božjega usmiljenja, za določitev praznika Božjega usmiljenja in ustanovitev nove skupnosti.

po trpljenju in umiranju v strahotnih bolečinah.

1394 (34) 26. [11. 1937]
Enodnevna mesečna duhovna obnova

Pri tej duhovni obnovi mi je Gospod podelil luč globljega spoznanja njegove volje, obenem pa tudi popolno predanost sveti Božji volji. To razsvetljenje me je utrdilo v globokem miru in umevanju, da se mi ni treba ničesar bati, razen greha. Kar koli bo Bog dopustil, bom sprejela s popolno predanostjo njegovi sveti volji. Kamorkoli me postavi, si bom prizadevala zvesto uresničiti njegovo sveto voljo in vse njegove želje, kolikor bo v moji moči, čeprav bi bila Božja volja zame težka in neizprosna – kakor je bila volja nebeškega Očeta do svojega Sina, ki je molil na Oljski gori. Spoznala sem: če se izpolnjuje volja nebeškega Očeta na ta način na njegovem preljubem Sinu, se bo tako uresničevala tudi na nas; s trpljenjem, preganjanjem, žalitvami, sramotenjem – po vsem tem postaja moja duša podobna Jezusovi. Čim večje je trpljenje, tem bolj opažam, da postajam podobna Jezusu – to je najzanesljivejša pot. Če bi obstajala boljša pot, bi mi jo Jezus pokazal. Trpljenje mi sploh (35) ne vzame mojega miru; obratno pa mi globoki mir, ki me razveseljuje, ne zabriše občutka trpljenja. Čeprav je moj obraz večkrat sklonjen k zemlji in solze obilno teko, se vendar v istem trenutku moja duša napaja z globokim mirom in srečo…
1395 Kakor kapljica rose v cvetni čaši se želim skriti v tvojem neizmerno usmiljenem Srcu. Skrij me v tem kelihu pred mrazom tega sveta. Nihče ne more spoznati moje sreče, ki jo moje srce uživa v skritosti, na samem z Bogom.
1396 Danes sem v duši zaslišala glas: **O če bi grešniki poznali moje usmiljenje, ne bi propadali v tako velikem številu. Govôri grešnim ljudem, naj se ne bojijo približati se mi. Govôri jim o mojem velikem usmiljenju.**
1397 Gospod mi je rekel: **Izguba vsake duše me navdaja s smrtno žalostjo. Vedno me potolažiš, ko** (36) **moliš za grešnike. Najljubša mi je molitev – in sicer molitev za spreobrnjenje grešnikov. Vedi, moja hči, da je ta molitev vedno uslišana.**
1398 Približuje se adventni čas. V tihoti in zbranosti duha želim pripraviti svoje srce na prihod Gospoda Jezusa v povezanosti z najsvetejšo Materjo, zvesto posnemajoč njeno krepost molka, s katero je bila všeč samemu Bogu. Upam, da bom ob njej ostala stanovitna v tej odločitvi.
1399 Ko sem zvečer za trenutek stopila v kapelo, sem v glavi začutila strahoten trn. To je kratko trajalo, toda vbod je bil tako boleč, da mi je v trenutku glava omahnila na obhajilno mizo. Zdelo se mi je, da se mi je trn zadrl v možgane. Toda nič zato; vse rada trpim za duše, da bi jim izprosila Božje usmiljenje.
1400 Živim iz ure v uro, ne morem drugače ravnati. Sedanji trenutek želim izkoristiti, kolikor je najbolj mogoče, in zvesto izpolnjevati vse, kar mi ta nudi. V vsem se zanašam na Boga z neomajnim zaupanjem.
1401 (37) Včeraj sem prejela pismo duhovnika Sopoćka. Zvedela sem, da Božja zadeva napreduje, čeprav počasi. To me izredno veseli in podvojila sem svoje molitve za vse to delo. Spoznala sem, da Bog zdaj pri tem delu od mene pričakuje molitve in žrtve. Moje dejanje bi zares lahko prekrižalo Božje načrte, kot mi je v včerajšnjem pismu napisal duhovnik Sopoćko. O moj Jezus, nakloni mi milost, da bi bila voljno orodje v tvoji roki. Iz pisma sem spoznala, kako veliko razsvetljenje podeljuje Bog temu duhovniku. To me utrjuje [v] prepričanju, da bo Bog delo spremljal po njem kljub oviram, da se bo delo uresničilo, čeprav se nasprotovanja kopičijo. Dobro vem, čim lepše in večje je delo, tem hujše nevihte bodo besnele proti njemu.
1402 Bog v svojih nepojmljivih razsodbah večkrat dopušča, da se tisti, ki so prevzeli največje breme pri kakem delu, večinoma tu na zemlji ne veselijo njihovih sadov. Vse njihovo veselje Bog ohranja za večnost; toda kljub vsemu jim včasih Bog daje spoznati, kako zelo so mu dragi napori (38) takih ljudi. Ti trenutki pa krepijo ljudi za nove boje in preizkušnje. Te osebe

so najbolj podobne Odrešeniku, ki je pri svojem delovanju, utemeljenem na zemlji, okušal samo bridkost.
1403 O moj Jezus, za vse bodi blagoslovljen. Veselim se, da se izpolnjuje tvoja najsvetejša volja. To mi povsem zadostuje za srečo.
1404 Skriti Jezus, v tebi je vsa moja moč. Od rosnih let me Gospod Jezus v presvetem oltarnem zakramentu priteguje k sebi. Ko mi je bilo sedem let in sem bila pri večernicah, Gospod Jezus pa izpostavljen v monštranci, mi je bila prvič podeljena Božja ljubezen. Napolnila je moje majhno srce, Gospod pa mi je dal razumeti Božje reči. Od tega dne pa do danes moja ljubezen do skritega Boga raste prav do najbolj pristnega sožitja. Vsa moč moje duše priteka iz najsvetejšega oltarnega zakramenta. Vsak prosti trenutek prebijem v pogovoru z njim. On je moj učitelj.
1405 (39) 30. 11. [1937]. Zvečer me je na stopnicah nenadoma obšla neka čudna otopelost do vsega, kar je Božje. Tedaj sem zaslišala satana: »Sploh ne misli na delo. Bog ni tako usmiljen, kakor ti o njem govoriš. Ne moli za grešnike, oni bodo tako in tako pogubljeni, z delom usmiljenja pa se samo izpostavljaš nevarnosti za pogubljenje. Nikoli ne govori s spovednikom o Božjem usmiljenju, posebej pa ne z duhovnikom Sopoćkom in očetom Andraszem.«
Ob tem se je glas preobrazil v podobo angela varuha. V trenutku sem odgovorila: »Vem, kdo si ti – oče laži.«[364] – Naredila sem znamenje svetega križa in ta angel je z velikim hrupom in besom izginil.
1406 Danes mi je Gospod dal notranje spoznanje, da me ne bo zapustil. Dal mi je spoznati svoje veličastvo in svetost, obenem pa ljubezen in usmiljenje do mene; globlje sem spoznala svojo bedo. Vendar mi velika beda ne odvzema zaupanja, nasprotno, kolikor bolj sem jo spoznala, toliko bolj se je okrepilo moje zaupanje (40) v Božje usmiljenje. Spoznala sem, kako je vse odvisno od Gospoda; vem, da mi brez njegove volje nihče ne more skriviti niti lasu.
1407 Ko sem danes prejela sveto obhajilo, sem v kelihu opazila živo hostijo, ki mi jo je podal duhovnik. Ko sem prišla na svoj prostor, sem vprašala Gospoda: »Zakaj je ena živa? Saj si vendar živ v vseh hostijah.« – Gospod mi je odgovoril**: Tako je, v vseh hostijah sem isti, toda ne sprejemajo me vsi s tako živo vero kakor ti, moja hči, in zato v njihovih dušah ne morem delovati tako kakor v tvoji duši.**
1408 Sveto mašo je daroval duhovnik Sopoćko. Bila sem pri tej sveti maši in uzrla malega Jezusa, kako se je z enim prstkom dotaknil duhovnikovega čela in mi rekel: **Njegova misel je tesno povezana z mojo, zato bodi mirna glede mojega dela.** (41) **Ne dopustim, da bi se zmotil, ti pa ničesar ne stori brez njegovega dovoljenja.** Mojo dušo je napolnil velik mir za celoto tega dela.
1409 + Danes mi je Gospod Jezus dal spoznati samega sebe in svojo neizmerno nežno ljubezen in varstvo nad menoj – v globokem razumevanju, kako je vse odvisno od njegove volje, kako dopušča nekatere težave za naše zasluženje, da bi se očitno pokazala naša zvestoba, pri tem pa sem bila deležna še moči za trpljenje in samoodpoved.
1410 Danes je vigilija brezmadežnega spočetja blažene Device Marije. Pri kosilu mi je Bog dal v trenutku spoznati veličino mojega poslanstva, kar pomeni, da mi je dal spoznati bližino Boga, ki mi na veke ne bo odvzeta; [to mi je dal spoznati] tako živo in izrazito, da sem še dolgo časa ostala globoko potopljena v njegovo živo navzočnost v ponižnosti pred njegovo veličino.

1411 (42) + JMJ

O Božji Duh, Duh resnice in luči,
prebivaj neprestano v moji duši po svoji milosti.

[364] Kristus imenuje satana »oče laži« – glej Jn 8,44.

Naj tvoj dih razprši temo,
a v tvoji luči naj se množijo dobra dela.

O Božji Duh, Duh ljubezni in usmiljenja,
ti v moje srce vlivaš balzam zaupanja.
Tvoja milost mojo dušo utrjuje v dobrem.
Podarjaš ji nepremagljivo moč – stanovitnosti.

O Božji Duh, Duh miru in radosti,
ti krepiš moje žejno srce
in vanj vlivaš živi vir Božje ljubezni;
za boj ga narediš neustrašenega.

O Božji Duh, najdražji gost moje duše,
želim ti ostati zvesta
v dneh radosti in v mukah trpljenja.
Božji Duh, vedno želim živeti v tvoji navzočnosti.

O Božji Duh, ti prešinjaš vse moje bitje
in mi daješ spoznati svoje troedino Božje življenje
in mi odkrivaš skrivnosti svojega Božjega bistva,
tako bom združena s teboj živela večno življenje.

1412 (43) + Z veliko gorečnostjo sem se pripravljala na praznik brezmadežnega spočetja Matere Božje. Bolj skrbno sem pazila na zbranost svojega duha in premišljevala o tej Marijini edinstveni prednosti. Moje srce se je pri tem popolnoma potopilo vanjo, zahvaljujoč se Bogu za veliko prednost, ki jo je podelil Mariji.
1413 Nisem se pripravljala le s skupno devetdnevnico, ki jo opravlja vsa skupnost, ampak sem si še sama posebej prizadevala, da bi Marijo vsak dan tisočkrat pozdravila, ko bi njej na čast zmolila tisoč *Zdravamarij* tekom devetih dni.
+ Že tretjič sem opravljala tako devetdnevnico k Božji Materi. Sestavlja jo tisoč dnevnih zdravamarij. To je v celoti devet tisoč pozdravov v tej devetdnevnici. Čeprav jo opravljam že tretjič v življenju, od tega dvakrat ob delu, v ničemer pri tem moje dolžnosti niso trpele, ker sem jih izvrševala kar mogoče natančno. Molila sem tudi po vajah in teh zdravamarij nisem molila pri sveti maši niti med češčenjem. Nekoč sem opravljala tako devetdnevnico, ko (44) sem ležala v bolnišnici. Za tistega, ki hoče – ni nič težko. Razen med rekreacijo sem ves čas molila in delala; v teh dneh nisem spregovorila nobene besede brez potrebe, čeprav moram priznati, da to zahteva veliko pazljivosti in napora. Toda za počastitev Brezmadežne ni nič preveč.
1414 Praznik brezmadežnega spočetja. Pred svetim obhajilom sem zagledala najsvetejšo Mater v nepopisni lepoti. Smehljala se mi je in rekla: »Moja hči, po Božjem naročilu ti moram biti na edinstven in poseben način mati, toda želim, da bi mi bila tudi ti poseben otrok. Želim, moja najljubša hči, da bi se vadila v treh krepostih, ki so mi najdražje in Bogu najljubše:
1415 Prva je ponižnost, ponižnost in še enkrat ponižnost. Druga krepost je čistost. Tretja krepost je ljubezen do Boga. Kot moja hči moraš posebej blesteti v teh krepostih.« – Po končanem pogovoru me je pritisnila na svoje srce in izginila.
1416 Ko sem se zavedela, (45) je bilo moje srce čudovito pritegovano k tem krepostim in zvesto se vadim v njih; so kakor vraščene v moje srce. To je velik dan zame. Tega dne sem bila kakor v trajni kontemplaciji, pri čemer me je samo spomin na to milost vodil v novo kontemplacijo. Ves dan sem vztrajala v zahvaljevanju. Nisem ga končala, ker je spomin na milosti mojo dušo vodil v novo potopitev v Boga…

1417 O moj Jezus, moja duša je res nadvse bedna, vendar se ti k njej tako ljubeznivo sklanjaš. Jasno vidim tvojo veličino in svojo majhnost in zato se veselim, da si tako mogočen in silno velik. Zelo se veselim, ker sem tako majhna.
1418 Trpeči Kristus, prihajam na srečanje s teboj. Kot tvoja nevesta ti moram biti podobna. Tvoje sramotilno oblačilo mora pokrivati tudi mene. Kristus, ti veš, kako goreče hrepenim, da bi ti bila podobna. Naj vse tvoje trpljenje postane moj delež, naj se vsa tvoja (46) bolečina prelije v moje srce. Upam, da boš to v meni dopolnil na tebi lasten način.
1419 + Danes je nočno češčenje. Zaradi slabega zdravja nisem mogla sodelovati pri njem. Vendar nisem zaspala, združila sem se s sestrami pri češčenju. Med četrto in peto uro sem se nenadoma zbudila. Zaslišala sem glas, naj bi se udeležila [molitve] z osebami, ki zdaj molijo pred Najsvetejšim.
Spoznala sem, da eden izmed molivcev moli zame.
1420 Ko sem se poglobila v molitev, sem bila v duhu prenesena v kapelo in sem uzrla Gospoda Jezusa, izpostavljenega v monštranci. Na mestu monštrance sem videla slavno Gospodovo obličje. Rekel mi je: **Kar ti vidiš v stvarnosti, vidijo ti ljudje v veri. O kako zelo mi je prijetna njihova velika vera. Vidiš, čeprav navidez v meni ni sledu življenja, je vendar v stvarnosti v vsej polnosti vsebovano v vsaki hostiji; vendar pa mora človek, da bi mogel delovati v duši, imeti vero. O kako draga mi je živa vera.**
1421 Uro češčenja je opravljala (47) mati prednica skupaj z drugimi sestrami. Spoznala sem, da je molitev matere prednice ganila nebesa. Razveselila sem se tega, da obstajajo ljudje, ki so tako ljubi Bogu.
1422 Ko sem naslednjega dne pri rekreaciji vprašala, katere sestre so imele med četrto in peto uro adoracijo, je ena od sester vzkliknila: »Zakaj to sprašujete? Ste morda imeli kakšno razodetje?« Umolknila sem in nisem več govorila. Čeprav me je vprašala mati prednica, nisem mogla odgovoriti, ker ni bil pravi trenutek.
1423 Nekoč mi je ena od sester zaupala, da si namerava izbrati nekega duhovnika za duhovnega voditelja. Vzradoščena je to odločitev razkrila meni in me prosila, da bi po njenem namenu molila, kar sem ji tudi obljubila. Med molitvijo sem spoznala, da njena duša ne bo imela duhovne koristi od tega vodstva. Pri naslednjem srečanju mi je spet pripovedovala o veselju zaradi tega duhovnega vodstva.
1424 Z njo sem se veselila, toda ko je odšla, (48) me je Jezus strogo opomnil. Rekel mi je, da bi ji morala povedati, kar mi je on dal spoznati v molitvi. To sem storila takoj pri prvi priložnosti, čeprav me je veliko stalo.
1425 Danes sem za krajši čas občutila bolečine trnove krone. Pravkar sem za nekoga molila pred najsvetejšim oltarnim zakramentom. V trenutku sem začutila tako silno bolečino, da mi je glava omahnila na obhajilno mizo. Čeprav je bilo to le za hip, je bilo zelo boleče.
1426 Kristus, daj mi duše. Dopuščaj na meni po mili volji, kar ti ugaja, v zameno pa mi daj duše. Hrepenim po rešitvi duš. Zelo hrepenim po tem, da bi ljudje spoznali tvoje usmiljenje. Ničesar nimam zase, ker sem vse razdala ljudem, tako da bom na sodni dan stala pred teboj praznih rok. Ker sem vse razdala ljudem, me ne boš imel glede česa soditi in ta dan se bova srečala: ljubezen z usmiljenjem…

1427 (49) + JMJ

Skriti Jezus, življenje moje duše,
cilj, po katerem vroče in goreče hrepenim;
nič ne bo uničilo tvoje ljubezni v mojem srcu,
tako mi zagotavlja moč medsebojne ljubezni.

Skriti Jezus, hvalevredno jamstvo mojega obujenja od mrtvih,
v tebi se strne vse moje življenje.

Ti, Hostija, me usposabljaš za večno ljubezen.
Vem, da me boš ljubil kot svojega otroka.

Skriti Jezus, moja najčistejša ljubezen,
moje življenje s teboj, ki se je začelo že tu na zemlji,
bo v vsej polnosti zablestelo v prihodnji večnosti,
ker se najina medsebojna ljubezen ne bo nikoli spremenila.

Skriti Jezus, edino tebe želi moja duša,
ti si mi več kot vsa nebeška sreča.
Nad vsemi darovi in milostmi le tebe gleda moja duša,
ki prihajaš k meni v podobi kruha.

Skriti Jezus, vzemi že k sebi moje hrepeneče srce,
ki zate gori s čistim ognjem serafa.
Skozi življenje grem po tvojih stopinjah – nepremagljivo,
z dvignjeno glavo kakor vitez, čeprav sem le slabotno dekle.

1428 (50) Že ves mesec se slabše počutim in pri vsakem odkašljevanju čutim razkroj v pljučih. Včasih se mi dozdeva, da čutim popoln razkroj telesa; kako veliko je to trpljenje, je težko povedati. Čeprav se z voljo s tem povsem strinjam, pa je to za naravo veliko trpljenje, večje kot nošenje spokorniške srajce in bičanje do krvi. Najbolj sem to čutila, ko sem šla v jedilnico; zelo sem se trudila, da bi kar koli pojedla, ker so se mi jedi gabile. V tem času so se me lotile še bolečine v črevesju. Vse bolj ostre jedi so mi povzročale neizmerne bolečine; tako sem se dostikrat ponoči zvijala v strašnih bolečinah in solzah v prid grešnikom.
1429 Vendar sem vprašala spovednika, kako ravnati: ali naj to še naprej prenašam za grešnike ali pa naj poprosim prednico za izjemo blažjih jedi. Spovednik je odločil, da moram prositi prednico za bolj blage jedi; tako sem po spovednikovih navodilih tudi ravnala, ker sem videla, da je ponižanje Bogu ljubše.
1430 (51) Nekega dne so se mi pojavili dvomi, kako je mogoče stalno čutiti vonj razkrajajočega se telesa in se pri tem gibati in še delati – ali ni to mogoče kakšna prevara? Po drugi strani pa bi bila to težko kaka čutna prevara, ker mi vendar povzroča tako strašno trpljenje. Ko sem o tem razmišljala, je prišla k meni ena od sester na kratek pogovor. Po nekaj minutah se je strašno skremžila in mi rekla: »Sestra, tu čutim mrliča, tako kot da bi truplo razpadalo. O kako strašno je to!« Odgovorila sem ji: »Sestra, ne prestrašite se, ta vonj prihaja od mene.« Zelo se je začudila in je rekla, da dlje ne more zdržati. Ko je odšla, sem razumela, da je Bog sestri dal tak občutek, da jaz ne bi imela dvomov in da to trpljenje Bog naravnost čudovito skriva pred celotno skupnostjo. O moj Jezus, samo ti poznaš vso globino te žrtve.
1431 Vendar je bilo treba tudi v jedilnici prenesti marsikakšno sumničenje – češ da sem muhasta. Takrat pohitim, kot po navadi, k tabernaklju, se poklonim ciboriju (52) in črpam moč, da bi sprejela Božjo voljo. To, kar sem napisala, še ni vse.
1432 Danes je pri sveti spovedi [oče] z menoj v duhu lomil óblat in mi izrekel naslednje želje: »Bodi čim bolj zvesta Božji ljubezni; drugo – zase in za ves svet neprestano prosi za Božje usmiljenje, ker vsi zelo potrebujemo Božje usmiljenje.«
1433 Dva dni pred prazniki so v jedilnici prebrali besede: »Jutri je človeško rojstvo[365] Jezusa Kristusa.« Pri teh besedah sta Božja svetloba in ljubezen prešinili mojo dušo in globlje sem spoznala skrivnost učlovečenja. Kako veliko Božje usmiljenje vsebuje skrivnost učlovečenja Božjega Sina!

[365] Navedek iz Rimskega martirologija, ki so ga brali v samostanski jedilnici po molitvi pred jedjo.

1434 Danes mi je Gospod dal spoznati svojo jezo nad človeštvom, ki zaradi svojih grehov zasluži skrajšanje dni. Razumela pa sem, da obstoj sveta podpirajo izvoljeni ljudje, to so redovi. Gorje svetu, če bi zmanjkalo redovnih ustanov.

1435 (53) + JMJ

Vsako dejanje izpolnjujem s pogledom na smrt,
tako ga izvršujem zdaj, kakor bi ga želela videti ob smrtni uri.
Čeprav življenje kot vihar hitro mine,
nobeno dejanje, narejeno z Bogom, ne izgine.

Čutim popoln razpad svojega telesa,
čeprav še živim in delam.
Smrt me ne bo užalostila,
ker jo že dolgo čutim.

Za naravo je zelo mučno
neprestano čutiti lastno razkrajanje,
a ni tako strašno, ko dušo prešine Božja luč,
kajti v njej se budijo vera, upanje, ljubezen in kesanje.

Vsak dan delam z velikim naporom,
da sodelujem v skupnem življenju;
tako izprosim milosti za rešitev duš,
zavarujem jih s svojo žrtvijo pred večnim ognjem.

Za večno rešitev ene same duše
se je vredno žrtvovati vse življenje
in prenašati največje bolečine in odpovedi,
saj vidimo, kako veliko slavo to prinaša Bogu.

1436 (54) + Gospod, čeprav mi pogosto daješ spoznati strele svoje jeze, se zaradi ponižnega človeka tvoja jeza vendar umirja. Gospod, čeprav si velik, se daš premagati ponižnemu in globoko vdanemu človeku. O ponižnost, ti nadvse dragocena krepost, le redki te imajo. Povsod vidim samo videz te kreposti, toda same kreposti ne vidim. Gospod, popolnoma me izniči v mojih očeh, samo da bi mogla najti milost v tvojih svetih očeh.
1437 + Vigilija (1937). Po svetem obhajilu mi je Božja Mati dala spoznati svojo skrb, ki jo je imela v srcu zaradi Božjega Sina. Toda skrb je bila izpolnjena s takim duhom predanosti Božji volji, da jo raje imenujem radost, ne skrb. Razumela sem, kako mora moja duša sprejemati vsakršno Božjo voljo. Škoda da ne znam tega tako napisati, kakor sem to spoznala. Ves dan je bila moja duša v globoki zbranosti. Nič je iz tega ni moglo iztrgati, ne dolžnosti ne odnosi s svetnimi osebami.
1438 (55) Pred večerjo sem za trenutek stopila v kapelo, da bi bila v duhu deležna óblata skupaj z mojemu srcu ljubimi in dragimi osebami, čeprav so daleč. Najprej sem se potopila v globoko molitev in prosila Gospoda zanje milosti, potem pa še za vsakega posebej. Jezus mi je dal spoznati, kako zelo mu to ugaja. Mojo dušo je napolnilo še večje veselje, ker Bog posebej ljubi tiste, ki jih mi ljubimo.
1439 + Ko sem med branjem prišla v jedilnico, se je vse moje bitje potopilo v Boga. Notranje sem videla Božji pogled, ki z veliko naklonjenostjo zre na nas. Ostala sem z nebeškim Očetom na samem. V tem trenutku sem globlje spoznala tri Božje osebe, o katerih bomo premišljevali vso večnost, po milijonih let pa spoznali, da smo svojo kontemplacijo komaj

začeli. O kako veliko je Božje usmiljenje, da dopušča človeku tako velik (56) delež pri Božji sreči. V napolnjenosti z Božjo srečo pa moje srce istočasno prešinja velika bolečina, ker je veliko ljudi to srečo omalovaževalo.
1440 Ko smo si začele med seboj deliti óblate, je zavladala iskrena in vzajemna ljubezen. Mati prednica mi je čestitala [s] s temi besedami: »Sestra, Božja dela potekajo počasi, naj se vam, sestra, ne mudi.« V splošnem so mi vse sestre [z] veliko ljubeznijo iskreno želele vse, kar si sama najbolj želim. Videla sem, da so želje res prihajale iz srca, z izjemo pri eni sestri, ki je v svojih željah skrivala zlonamernost. To me niti ni zabolelo, ker je bila moja duša napolnjena z Bogom; toda dano mi je bilo razsvetljenje, zakaj se Bog taki duši tako malo daje. Spoznala sem, da sestra vedno išče sebe, celo v svetih stvareh. O kako dober je Gospod, da mi ne dovoli zaiti. Vem, da me bo celo ljubosumno varoval, toda le dokler bom majhna, ker s takimi se on – veliki Gospod – rad druži, velike pa že od daleč spozna in jim nasprotuje.
1441 (57) Čeprav sem pred polnočnico hotela nekoliko bedeti, nisem mogla. Takoj sem zaspala in celo zelo slabo sem se počutila. Ko pa je zazvonilo k polnočnici, sem takoj skočila pokonci. Oblekla sem se z velikim trudom, ker mi je postajalo slabo.
1442 + Pri polnočnici sem se takoj na začetku svete maše vsa potopila v globoko zbranost; videla sem betlehemske jaslice, napolnjene z močno svetlobo. Presveta Gospa je, zatopljena [v] veliki ljubezni, povijala Jezusa v pleničke, sveti Jožef pa je še spal. Šele ko je Božja Mati položila Jezusa v jasli, je Božja svetloba prebudila Jožefa, ki je tudi molil. Čez trenutek sem ostala sama z malim Jezusom. Iztegnil je ročice k meni in razumela sem, naj ga vzamem v roke. Jezus je glavico naslonil na moje srce, s svojim globokim pogledom pa mi je dal razumeti, da mu je dobro ob mojem srcu. V hipu je Jezus izginil in zvonček je vabil k svetemu obhajilu. (58) Moja duša je od veselja omedlevala.
1443 Proti koncu svete maše sem se počutila tako slabo, da sem morala oditi iz kapele v celico. Nisem se mogla udeležiti skupnega čaja. Moje veselje med vsemi prazniki je bilo veliko, ker je bila moja duša neprestano združena z Gospodom. Spoznala sem, da si vsak človek želi Božje tolažbe, vendar nikakor noče opustiti človeških tolažb. Toda ti dve stvari se med seboj nikakor ne moreta uskladiti.
1444 V tem prazničnem času sem začutila, da nekateri molijo zame. Veselim se, da že tu na zemlji obstaja takšna povezanost in duhovna bližina. O moj Jezus, čast ti za vse.
1445 V največjih dušnih stiskah sem zapuščena od vseh, vendar nisem sama, ampak s teboj, Jezus; tu pa govorim o ljudeh. Noben človek ne razume mojega srca, toda temu se zdaj več ne čudim. Prej sem se čudila, ko so bili moji nameni (59) deležni obsojanja in napačnega razumevanja. Zdaj se temu sploh ne čudim. Ljudje ne znajo zaznati duše. Vidijo le telo in sodijo po tem telesu. Toda kakor je nebo daleč od zemlje, tako daleč so Božje misli od naših. Sama sem izkusila, da se pogosto dogaja, tako da[366] (…)
1446 Gospod mi je rekel: **Naj te nič ne briga, kako kdo ravna. Ti ravnaj tako, kakor ti rečem; biti moraš živi odsev mojega usmiljenja in ljubezni.** Odgovorila sem: »Gospod, ko pa pogosto zlorabijo mojo dobroto.« **Nič ne de, moja hči, naj ti to ne bo nič mar. Ti bodi vedno do vseh usmiljena, posebej do grešnikov.**
1447 + **O kako me boli, da se kristjani tako malo združujejo z menoj v svetem obhajilu. Čakam nanje, oni pa so do mene tako brezbrižni. Ljubim jih tako nežno in iskreno, oni pa mi ne zaupajo. Želim jih obsipati z milostmi – oni jih nočejo sprejeti. Do mene se obnašajo kakor** [do] **nečesa mrtvega,** (60) **moje Srce pa je vendar polno ljubezni in usmiljenja. – Da bi vsaj malo spoznala mojo bolečino, si predstavljaj najnežnejšo mater, ki zelo ljubi svoje otroke, ti otroci pa zaničujejo njeno ljubezen. Premisli njeno bolečino, nihče je ne potolaži. To je medla prispodoba in podobnost moji ljubezni.**
1448 Piši, pripoveduj o mojem usmiljenju. Povej ljudem, kje naj iščejo tolažbo, to je, pri sodišču usmiljenja.[367] Tam so največji čudeži, ki se neprestano ponavljajo. Za ta čudež

[366] Z »da« se stavek prekine. Moremo domnevati, da je pri pisanju kdo s. Favstino zmotil in se pozneje ni vrnila k začeti misli.
[367] To je zakrament pokore ali spoved.

se ni treba odpraviti na daljno romanje, tudi ni treba prirejati kakih zunanjih obredov, ampak zadostuje z vero pristopiti k nogam mojega namestnika in mu izpovedati svojo bedo; in čudež Božjega usmiljenja se pokaže v vsej svoji polnosti. Čeprav bi bila duša kakor razpadajoče truplo in čeprav bi po človeško ne bilo več možnosti za obuditev in bi bilo že vse izgubljeno – po Božje ni tako. Čudež Božjega usmiljenja to dušo popolnoma obudi. O ubogi, ki ne uporabijo tega čudeža Božjega usmiljenja; zaman boste klicali, ker bo prepozno.

(61) + JMJ

Leto 1938
Prvi januar

1449 Bodi pozdravljeno, novo leto, v katerem se bo dokončala moja dovršitev. Gospod, že vnaprej se ti zahvaljujem za vse, kar mi pošlje tvoja dobrota. Zahvaljujem se ti za kelih trpljenja, iz katerega bom vsak dan pila. Ne zmanjšuj njegove bridkosti, o Gospod, ampak okrepčaj moja usta, da bi takrat, ko pijem bridkost, znala biti usmiljena iz ljubezni do tebe, učitelj moj. Zahvaljujem se ti za vso tolažbo in vse milosti, ki jih ne morem prešteti in vsak dan pritekajo name kot jutranja rosa, tiho in neopazno, da jih nobeno radovedno človeško oko ne zazna. O njih veva samo ti in jaz, Gospod. Za vse to se ti že danes zahvaljujem, ker morda v trenutku, ko mi boš podal kelih, moje srce ne bo sposobno za zahvalo.
1450 Glej, danes se z ljubečo voljo popolnoma predajam tvoji sveti volji, o Gospod, in tvojim nadvse modrim razsodbam. Zame so vedno polne ljubezni in usmiljenja, čeprav jih včasih ne (62) razumem, niti jim ne pridem do dna. Učitelj moj, glej, popolnoma prepuščam tebi krmilo moje duše.
Sam ga vodi po svojem Božjem preudarku. Skrijem se v tvoje usmiljeno Srce, ki je morje nepojmljivega usmiljenja.
1451 + S trpljenjem končujem staro leto in s trpljenjem začenjam novo leto. Dva dni pred novim letom sem morala v posteljo. Zelo slabo sem se počutila. Močan kašelj me je oslabil, pri tem pa so me zelo izčrpale stalne bolečine v črevesju in slabost. Čeprav se skupnega bogoslužja nisem mogla udeleževati, sem se v duhu vendar povezovala z vso skupnostjo. Ko so sestre ob enajsti uri ponoči vstale, da bi bedele in pozdravile novo leto, sem se vse od mraka prav do dvanajste ure ponoči zvijala od bolečin. Svoje trpljenje sem pridružila molitvam sester, ki so bedele v kapeli in zadoščevale Bogu za žalitve grešnikov.
1452 Ko je odbila dvanajsta ura, se je moja duša potopila v še globljo zbranost in v duši (63) sem zaslišala glas: **Ne boj se, moj otrok, nisi sama. Bojuj se pogumno, ker te podpira moja roka. Bojuj se za rešitev duš, spodbujaj jih k zaupanju v moje usmiljenje, kajti to je tvoja naloga v tem in v prihodnjem življenju.** – Po teh besedah mi je bilo dano globlje razumevanje Božjega usmiljenja. Samo tisti človek bo pogubljen, ki to sam hoče, ker Bog ne pogublja nikogar.
1453 Danes je praznik novega leta. Zjutraj sem se počutila tako slabo, da sem komaj zmogla oditi v sosednjo celico k svetemu obhajilu. K sveti maši nisem mogla. Slabost me je obhajala, zato sem zahvalo opravljala v postelji. Tako zelo sem želela iti k sveti maši in se po njej spovedati pri očetu Andraszu; vendar sem se počutila tako slabotno, da nisem mogla niti k sveti maši niti k spovedi, zato je moja duša zelo trpela.
Po zajtrku je prišla bolniška sestra[368] in me vprašala: »Zakaj niste bili pri sveti maši?« – Odgovorila sem ji, da nisem mogla.
Omalovažujoče je zmajala z glavo, rekoč: »Tak praznik, vi pa ne greste k maši.« In je odšla iz celice. Dva dni sem se zvijala v bolečinah, vendar me ni obiskala. Ko je tretji dan prišla, (64)

[368] »Sestra bolničarka« – s. Chryzostoma Korczak.

niti ni vprašala, ali lahko vstanem, ampak je takoj z zvišanim glasom vprašala, zakaj nisem vstala, da bi šla k sveti maši. – Ko sem ostala sama, sem poskušala vstati, vendar mi je spet postalo slabo, tako sem mirno ostala v postelji. Moje srce pa je vendar moglo veliko darovati Gospodu, ko sem se pri drugi sveti maši v duhu združila z Gospodom. Po drugi sveti maši je spet prišla k meni bolniška sestra, tokrat s toplomerom – kot bolničarka. Vendar vročine nisem imela; sem pa hudo bolna in se ne morem dvigniti. Zdaj nova pridiga – da se ne smem predajati bolezni. Odgovorila sem ji: vem, da imajo pri nas človeka za hudo bolnega takrat, ko začne že umirati. Vendar sem ji, ozirajoč se na njene številne moralne nauke, odgovorila, da zdaj ne potrebujem spodbude za gorečnost; in spet sem ostala sama v svoji celici.
Bolečina mi je stisnila srce in bridkost mi je zalila dušo. Ponavljala sem besede: »Pozdravljeno, novo leto, pozdravljen, kelih bridkosti. Moj Jezus, moje srce hrepeni po tebi, pa mi vendar huda bolezen ne dovoljuje, da bi bila telesno (65) navzoča pri pobožnostih; in obsojajo me, da sem lena.« Trpljenje se je še povečalo. Po kosilu je k meni na hitro prišla mati prednica, a je takoj odšla. Imela sem jo namen poprositi, naj bi oče Andrasz prišel v celico, da bi se mogla spovedati, toda odpovedala sem se prošnji iz dveh razlogov: prvič, da ne bi dala povoda za govoričenje, kakršno je bilo zaradi svete maše; drugič, pa tudi spovedati se ne bi mogla, ker sem čutila, da bi se razjokala kakor majhen otrok. Čez nekaj časa je spet prišla ena od sester in pripomnila, da stoji na peči mleko z maslom – zakaj sestra ne pije? – Odgovorila sem, da mi ga nima kdo prinesti.
1454 + Ko se je znočilo, se je moje telesno trpljenje še povečalo. Pridružilo se mu je še moralno trpljenje. Noč in trpljenje. Slovesni nočni mir mi je omogočil sproščeno trpljenje. Moje telo se je razpelo na lesu križa. Do enajste ure sem se zvijala v strašnih bolečinah. V duhu sem prišla pred tabernakelj in odprla ciborij. Naslonila sem glavo na rob keliha in solze (66) so tiho tekle v Srce tistega, ki edini razume, kaj je trpljenje in bolečina, in okusila sem v trpljenju sladkost. Moja duša si je zaželela tega prijetnega umiranja, ki ga ne bi zamenjala za nobene zaklade sveta. Gospod mi je podelil moč duha in ljubezni do tistih, po katerih mi prihaja trpljenje. – To, vidite, je bil prvi dan v letu.
1455 Še istega dne sem občutila molitev lepe duše, ki je zame molila in mi je v duhu podelila svoj duhovniški blagoslov. Vzajemno sem se odzvala z gorečo molitvijo.
1456 + O predobri Gospod, kako si ti usmiljen, ker sodiš vsakega po njegovi vesti in njegovem spoznanju, ne po človeškem govoričenju. Moj duh je vse bolj prevzet od tvoje modrosti; z njo se hrani. Vse globlje jo spoznavam in tako se mi še bolj odstira veličina tvojega usmiljenja. O moj Jezus, vse to spoznanje tako učinkuje na mojo dušo, da se spreminjam v žar ljubezni do tebe, moj Bog.
1457 (67) + 2. 1. 1938. Ko sem se danes pripravljala na sveto obhajilo, je Jezus naročil, naj ne bi več pisala samo o milostih, ki mi jih podeljuje, ampak tudi o zunanjih rečeh, in to v tolažbo mnogim ljudem.
1458 + Ko je po tej noči trpljenja duhovnik z Gospodom Jezusom stopil v celico, je vse moje bitje objel tak žar, da sem čutila: če bi duhovnik še nekoliko odlašal, bi se mu Jezus sam iztrgal iz roke in bi prišel k meni. Po svetem obhajilu mi je Gospod rekel:
1459 Če bi me duhovnik ne prinesel k tebi, bi sam prišel pod isto podobo. Moja hči, tvoje trpljenje nocojšnje noči je velikemu številu ljudi pridobilo milost usmiljenja.
1460 + Moja hči, imam ti nekaj povedati. Odgovorila sem: »Govori, Jezus, hrepenim po tvojih besedah.« **Ne ugaja mi, da se oziraš na to, da zaradi negodovanja sester nisi sprejela spovedi očeta Andrasza v celici; vedi, da si jim s tem dala še večji povod za negodovanje.** (68) Z veliko ponižnostjo sem prosila Gospoda, naj mi oprosti: »O moj učitelj, kaznuj me in ne spreglej mi [ničesar] ter mi ne dovoli, da bi zablodila.«
1461 + O moj Jezus, ko me ne razumejo, moja duša pa je izmučena, želim ostati trenutek čisto sama s teboj. Pogovori smrtnikov me ne potolažijo; ne pošiljaj mi, Gospod, takšnih glasnikov, ki sami iz sebe nekaj govorijo, kar jim narekuje njihova lastna narava. Takšni tolažniki me zelo mučijo.

1462 6. 1. 1938. Danes, ko mi je duhovnik prinesel Gospoda Jezusa, je iz hostije šinila svetloba in pramena žarkov sta zadela moje srce ter me napolnila z velikim ognjem ljubezni. Jezus mi daje spoznati, naj bi se z večjo zvestobo odzivala navdihom milosti, da bi bila moja budnost bolj tankočutna.
1463 + Gospod mi je dal tudi spoznati, da je več škofov skupaj z nekim svetnim gospodom premišljevalo o tem prazniku.[369] Nekateri so bili navdušeni nad Božjim delom, drugi so bili nezaupljivi. Kljub vsemu se je Božje delo izkazalo (69) hvale vredno. Mati Irena[370] in mati Józefa sta nekako poročali o tem dostojanstvenikom, vendar ju niso toliko spraševali o delu kakor o meni sami. Glede dela ni bilo več dvomov, ker se je po njem že razlegala Božja slava.
1464 Danes se počutim veliko bolje. Veselila sem se, da bom pri sveti uri lahko več premišljevala. Tedaj sem slišala glas: **Ne boš ozdravela in ne odlagaj zakramenta spovedi, ker mi to ne ugaja. Ne oziraj se na godrnjanje okolice**. Začudila sem se, saj se danes vendar bolje počutim. Toda o tem nisem več premišljevala. Ko je sestra ugasnila luč, sem začela moliti sveto uro. Vendar so se čez nekaj časa začele težave s srcem. Do enajste ure sem tiho trpela, potem pa sem se počutila tako slabo, da sem zbudila sestro N., ki stanuje z menoj. Dala mi je kapljice, ki so mi nekoliko pomagale; vsaj toliko, da sem lahko legla. Tako zdaj razumem Gospodovo svarilo. Odločila sem se, da bom naslednji dan poslala po kateregakoli duhovnika in mu (70) odkrila svojo dušo. Vendar to ni vse; ko sem molila za grešnike in zanje žrtvovala vse trpljenje, [sem doživela napade satana]. Hudobni duh tega ni mogel prenesti.
1465 [Prikazal se mi je v podobi prikazni in ta] prikazen mi je rekla: »Ne moli za grešnike, ampak zase, ker boš pogubljena.« Ne da bi se zmenila za satana, sem s podvojeno gorečnostjo molila, toda za grešnike. Hudobni duh je zatulil od togote: »O če bi imel moč nad teboj« in je izginil. Spoznala sem, da so moje molitve in trpljenje ovirale satana in veliko duš iztrgale iz njegovih krempljev.
1466 Jezus, ljubitelj človeškega zveličanja, pritegni vse ljudi k Božjemu življenju. Naj tu na zemlji in v večnosti vsi slavijo veličino tvojega usmiljenja. O veliki ljubitelj ljudi, ti si v svojem neizčrpnem usmiljenju odprl odrešilne izvire usmiljenja, da bi se slabotni okrepčali na romanju skozi življenje. Tvoje usmiljenje se kot zlata nit vleče skozi vse naše življenje in postopoma povezuje naše bitje z Bogom, ker za svojo srečo ničesar drugega ne potrebujemo. Vse je torej izključno delo (71) njegovega usmiljenja. Od veselja mi odpovedujejo čuti, ko mi Bog daje globlje spoznati njegovo veliko lastnost, to je: njegovo nepojmljivo usmiljenje.
1467 7. 1. 1938. Prvi petek v mesecu. Zjutraj pri sveti maši sem za trenutek videla trpečega Odrešenika. Presenetilo me je to, da je bil Jezus sredi velikega trpljenja tako miren. Spoznala sem, da je to nauk zame, kako naj se ob različnem trpljenju na zunaj vedem.
1468 Že dlje časa sem čutila bolečine v rokah, nogah in na strani. Naenkrat sem zagledala nekega grešnika, ki se je po mojem trpljenju približal Gospodu. Vse za sestradane duše, da bi ne umrle od lakote.
1469 + Danes sem se spovedala pri duhovniku;[371] po njem me je Jezus sam tolažil. O moja mati, Božja Cerkev, ti si prava mati, ki razume svoje otroke…
1470 (72) O kako dobro je, da nas bo Jezus sodil po naši vesti in ne po našem človeškem praznem govorjenju, človeških sodbah. O nepojmljiva dobrota, celo na sami sodbi te vidim polnega dobrote.
1471 Čeprav se slabo počutim in narava zahteva počitek, čutim navdih milosti, da bi se premagala in pisala, pisala za tolažbo duš, ki jih tako ljubim in s katerimi bom skupaj prebivala vso večnost. Tako goreče hrepenim po njihovem večnem življenju, da zato uporabim vse proste trenutke, tudi najmanjše, za pisanje, in to tako, kakor si želi sam Jezus.

---

[369] O ustanovitvi praznika Božjega usmiljenja.

[370] M. Irena Krzyżanowska je bila priča v informativnem postopku za beatifikacijo s. Favstine. Težko pa je kar koli reči o kakšnih pričevanjih m. Marije Józefe Brzoze (umrla l. 1939).

[371] Pri duhovniku Teodoru Czaputu.

1472 8. 1. Med sveto mašo sem imela kratko spoznanje o duhovniku S.,[372] da so to najini skupni napori, ki so Bogu v veliko slavo, in čeprav sva oddaljena, sva pogosto skupaj, ker naju povezuje isti cilj.
1473 O moj Jezus, moja edina želja, čeprav sem te danes želela prejeti še z večjim žarom v svoje srce kot (73) kadarkoli, pa je vendar prav danes moja duša bolj izsušena kakor kadarkoli. Moja vera se krepi in tako bo sad tvojega prihoda, Gospod, obilen. Čeprav večkrat prihajaš, ne da bi se dotaknil mojih čutov – na sami višji ravni kraljuješ – se vendar včasih tudi čuti veselijo tvojega prihoda.
1474 Pogosto prosim Gospoda Jezusa za razum, razsvetljen z vero. To Gospodu izražam z besedami: »Jezus, daj mi razum, in to velik razum, samo zato, da bi te bolje spoznala, kajti čim[373] bolj te bom spoznala, tem bolj goreče te bom vzljubila. Jezus, prosim te za mogočen razum, za razumevanje Božjih in vzvišenih stvari. Jezus, daj mi velik razum, ki bo spoznaval tvoje Božje bistvo in tvoje troedino notranje življenje. Usposobi moj razum po svoji posebni milosti. Čeprav vem za sposobnosti po milostih, ki mi jih daje Cerkev, obstaja vendar zaklad velikih milosti, ki jih ti, o Gospod, podeljuješ na naše prošnje. Toda če ti moja prošnja ne ugaja, te prosim, ne daj mi želje za takšno molitev.«
1475 (74) Prizadevam si za kar največjo popolnost, da bi bila koristna za Cerkev. Moja povezanost s Cerkvijo pa je veliko večja. Svetost ali propad vsakega posameznega človeka se odraža v vsej Cerkvi. Ko opazujem sebe in ljudi, ki so mi blizu, sem spoznala, kako velik vpliv imam na druge duše. Ne z junaškimi dejanji, ki so sama po sebi prepoznavna, ampak z drobnimi, kot so: kretnja z roko, pogled in veliko drugih reči, ki jih ne omenjam, pa vendar delujejo in se odražajo na drugih ljudeh, kar sem sama opazila.
1476 O kako dobro je, da pravilo nalaga strogi molk v spalnicah in razen v nujnih potrebah ne dovoljuje muditi se v njih. Zdaj imam sobico, kjer spiva dve, toda [v] trenutku, ko sem oslabela in sem morala leči, sem izkusila, kako težavno je, če nekdo stalno sedi v spalnici. Sestra N. se je ukvarjala z ročnim delom in je pri tem ves čas sedela (75) v spalnici, druga sestra pa jo je prihajala poučevat, kako naj dela. Ne da se opisati, kako me je to mučilo, še zlasti ob veliki slabosti in ko sem noč preživela v bolečinah ter se je vsaka beseda odbijala v možganih, posebej takrat, ko mi je spanec rahlo zastrl oči. O pravilo, koliko je v tebi ljubezni!…
1477 Ko smo med večernicami prepevali *Magnifikat,* je pri besedah »dvignil je svojo močno roko« mojo dušo navdala globoka zbranost in spoznala ter razumela sem, da bo Gospod v moji duši kmalu končal svoje delo. Zdaj se ne čudim, da mi Gospod vsega tega ni prej odkril.
1478 + »Jezus, zakaj si danes žalosten? Povej mi, kdo je vzrok tvoje žalosti?« Jezus mi je odgovoril**: Izvoljene osebe, ki nimajo mojega duha, ki živijo po črki, so povzdignile črke nad mojega duha, duha ljubezni. Vso svojo postavo sem oprl na ljubezen, toda celo v redovnih skupnostih ne vidim ljubezni, zato je moje Srce napolnila žalost.**

1479 (76) + JMJ

O moj Jezus, sredi strašnega trpljenja in bridkosti
vseeno čutim, da me tvoje Božje Srce ljubkuje.
Kot dobra mati me k sebi prižemaš
in mi že zdaj razodevaš, kaj zakriva zastor.

O moj Jezus, kljub strašni praznoti in grozi, ki me obdajata,
moje srce čuti tvoj pogled,
ki mi ga noben vihar ne more zakriti;

[372] O duhovniku Michału Sopoćku.
[373] V rokopisu – »preden«.

podarjaš mi notranjo gotovost, da me zelo ljubiš, o Bog.

O moj Jezus, sredi tako velike bede tega življenja
mi svetiš kot zvezda in me varuješ pred razbitjem.
Čeprav je moja beda tako velika,
imam veliko zaupanje v moč tvojega usmiljenja.

O skriti Jezus, sredi mnogih bojev v zadnji uri
naj vsemogočnost tvoje milosti napolni mojo dušo,
da bom takoj, ko bom umrla, zagledala tebe
iz obličja v obličje kakor izvoljeni v nebesih.

O moj Jezus, obdana z mnogimi nevarnostmi naokoli
grem skozi življenje z radostnim vzklikanjem in ponosno dvigam glavo,
kajti tvoje Srce, o Jezus, je polno ljubezni;
premagani so vsi sovražniki in razpršene vse temine.

1480 (77) + Jezus, skrij me v svoje usmiljenje in zavaruj me pred vsem, kar bi lahko prestrašilo dušo; naj se ne prevaram v svojem zaupanju, ki sem ga položila v tvoje usmiljenje. Zavaruj me z vsemogočnostjo tvojega usmiljenja in še sodi me blago.
1481 Danes med sveto mašo sem na svojem klečalniku zagledala Dete Jezusa, približno eno leto staro. Milo me je prosilo, naj ga vzamem v naročje. Ko sem ga vzela v naročje, se je priklenilo na moje srce in mi reklo: **Ob tvojem srcu se dobro počutim.** »Čeprav si tako majhen, vem, da si Bog. Zakaj si za srečanje z menoj izbereš podobo tako majhnega?« **Ker te hočem naučiti duhovnega otroštva. Hočem, da bi bila zelo majhna. Kajti če si majhna, te nosim v svojem Srcu, tako kakor me imaš zdaj ti v svojem srcu.** Naenkrat sem ostala sama, nihče pa ne razume občutja moje duše. Bila sem vsa potopljena v Boga kakor gobica, vržena v morje…
1482 (78) + Moj Jezus, ti veš, kako sem marsikdaj tvegala zaradi izpovedovanja resnice. O resnica, kako velikokrat si zatirana; skoraj vedno pa hodiš s trnovim vencem. O večna resnica, podpiraj me, da bi imela pogum povedati resnico, tudi če bi jo morala zapečatiti z življenjem. Jezus, kako težko je verovati, če v življenju vidimo drugačen nauk in drugačno ravnanje.
1483 Zato sem se po dolgem opazovanju življenja med duhovnimi vajami odločila, da svoj pogled močno uprem vate, Jezus, ti najpopolnejši vzor. O večnost, ti boš odkrila mnoge skrivnosti in razodela resnico!…
1484 O živa hostija, podpiraj me v tem pregnanstvu, da bi mogla zvesto slediti Odrešenikovim stopinjam. Gospod, ne prosim te, da bi me snel s križa, ampak te rotim, da mi daš moč, da bom na njem vzdržala. Na njem želim biti križana kakor ti in prenašati vse muke in bolečine, ki si jih ti pretrpel; kelih bridkosti želim izpiti do dna.

(79) Božja dobrota

1485 Usmiljenje Boga, skritega v najsvetejšem zakramentu; glas Gospoda, ki nam govori s prestola usmiljenja: **Pridite k meni vsi.**

Pogovor usmiljenega Boga z grešnikom
- Jezus: **Ne boj se, grešnik, svojega Odrešenika. Prvi se približujem k tebi, ker vem, da se sam nisi sposoben dvigniti k meni. Ne beži, otrok, od svojega očeta. Želi se pogovoriti na samem s svojim usmiljenim Bogom, ki ti sam želi izreči besede odpuščanja in te obsuti z milostmi. O kako draga mi je tvoja duša. Zapisal sem te na svoje roke. Povzročil si globoko rano v mojem srcu.**

- Grešnik: »Gospod, slišim tvoj glas, ki me kliče, da bi se vrnil s krive poti, pa nimam ne poguma ne moči.«
- Jezus: **Jaz sem tvoja moč, dal ti bom moči za bojevanje.**
- Grešnik: »Gospod, priznavam tvojo svetost in se te bojim.«
- Jezus: **Moj otrok, zakaj se bojiš usmiljenega Boga? Moja svetost** (80) **me ne ovira, da bi ne bil usmiljen do tebe. Glej, človek, zate sem na zemlji postavil prestol usmiljenja. Ta prestol je tabernakelj in s tega prestola usmiljenja želim stopiti v tvoje srce. Glej, nisem se obdal ne s spremstvom ne s stražo. Vsak trenutek imaš dostop do mene. Ob vsakem dnevnem času se želim pogovarjati s teboj in te obsipati z milostmi.**
- Grešnik: »Gospod, bojim se, da mi ne boš odpustil tako velikega števila grehov. Moja beda me napolnjuje s strahom.«
- Jezus: **Moje usmiljenje je večje kakor tvoja beda in beda vsega sveta. Kdo je izmeril mojo dobroto? Zate sem se spustil iz nebes na zemljo; zate sem se dal pribiti na križ; zate sem dovolil s sulico odpreti svoje presveto Srce in sem ti odprl studenec usmiljenja. Pridi in črpaj s posodo zaupanja milosti iz tega izvira. Ponižnega srca nikoli ne zavračam. Tvoja beda je utonila v globinah mojega usmiljenja. Zakaj bi se z menoj prerekal zaradi svoje bede? Napravi mi veselje in mi izroči vse svoje stiske in vso bedo, jaz pa te bom napolnil z zakladi svojih milosti.**
- (81) – Grešnik: »O Gospod, s svojo dobroto si premagal moje kamnito srce. Glej, z zaupanjem in ponižnostjo se bližam sodišču tvojega usmiljenja. Z roko svojega namestnika mi podeli odpuščanje. O Gospod, čutim, kako sta se milost in mir izlila na mojo ubogo dušo. Čutim, da me je popolnoma prevzelo tvoje usmiljenje, Gospod. Več si mi odpustil, kot sem si upal pričakovati ali kot sem bil sposoben pomisliti. Tvoja dobrota je prekosila vse moje želje. Zdaj te, prevzet od hvaležnosti za toliko milosti, vabim v svoje srce. Blodil sem okrog po krivih poteh kot izgubljen otrok, ti pa mi nisi prenehal biti oče. Pomnoži v meni tvoje usmiljenje, saj vidiš, kako sem slaboten.
- Jezus: **Otrok, ne govori več o svoji bedi, ker se je več ne spominjam. Poslušaj, moj otrok, kaj ti želim povedati: Prikleni se na moje rane in črpaj vse iz izvira življenja, kar koli more tvoje srce poželeti. Slastno pij iz izvira življenja in ne boš omagal na poti. Glej v sijaj mojega usmiljenja in ne boj se sovražnikov svojega odrešenja. Slavi moje usmiljenje.**

1486 (82) Pogovor usmiljenega Boga z obupanim človekom
- Jezus: **O človek, pogreznjen v temo, ne obupuj, ni še vse izgubljeno. Pogovori se s svojim Bogom, ki je sama ljubezen in usmiljenje.** – Toda na žalost ostaja duša gluha za Božji klic in se pogreza v še večjo temo.
- Jezus znova kliče: **Človek, ubogaj glas svojega usmiljenega Očeta.**
- V človeku se budi odgovor: »Zame ni več usmiljenja.« In pada v še večjo temo, v neke vrste obup, ki je nekakšen predokus pekla, in človeka popolnoma onesposablja za zbližanje z Bogom.
- Jezus tretjič govori človeku, toda človek je gluh in slep, začenja se utrjevati v svoji zakrknjenosti in obupu. Takrat pa začnejo delovati globine Božjega usmiljenja in Bog daje človeku brez njegovega sodelovanja svojo zadnjo milost. Če jo zavrne, ga Bog pusti v stanju, v kakršnem hoče sam biti vekomaj. Ta milost prihaja iz usmiljenega Jezusovega Srca in se s svetlobo dotika človekove duše; človek začenja razumevati (83) prizadevanje Boga samega, toda njegov povratek [k Bogu] je odvisen od človeka samega. Človek ve, da je ta milost zanj zadnja; če pokaže vsaj drobec dobre volje – čeprav najmanjši – bo vse drugo izvršilo Božje usmiljenje.
- [Jezus:] **Tu deluje vsemogočnost mojega usmiljenja; srečen človek, ki sodeluje s to milostjo.**
- Jezus: **Kako veliko veselje me je prevzelo, ko se vračaš k meni. Vidim, da si zelo slaboten, zato te dvigam na svoja ramena in te nesem v hišo svojega Očeta.**

- Človek, kakor prebujen, se sprašuje poln nemira: »Ali je mogoče, da bi zame še bilo usmiljenje?«
- Jezus**: Prav ti, moj otrok, imaš izključno pravico do mojega usmiljenja. Dovoli mojemu usmiljenju, da deluje v tebi, v tvoji ubogi duši. Dovoli žarkom usmiljenja, naj vstopijo v dušo. Ti žarki prinašajo svetlobo, toploto in življenje.**
- Človek: »Kljub temu me obhaja strah ob samem spominu na moje grehe in ta strašni nemir vzbuja v meni dvom o tvoji dobroti.«
- Jezus: **Vedi, grešnik, da vsi tvoji grehi niso tako boleče prizadeli mojega Srca kakor sedaj tvoje nezaupanje. Po tolikšnih naporih moje** (84) **ljubezni in usmiljenja ne zaupaš moji dobroti.**
- Človek: »O Gospod, ti me reši, ker propadam, bodi moj Odrešenik. O Gospod, drugega nisem sposoben izreči, moje ubogo srce je strto, toda ti, Gospod…«
- Jezus človeku ni dovolil dokončati teh besed, temveč pa ga je dvignil z zemlje, iz brezna bede, in ga v trenutku popeljal v bivališče lastnega Srca. Vsi grehi so izginili,[374] kot bi trenil. Žar ljubezni jih je uničil.
- Jezus: **Človek, vse zaklade mojega Srca imaš, vzemi iz njega, kar koli potrebuješ.**
- Človek: »O Gospod, čutim, da sem preplavljen s tvojo milostjo. Čutim, kako je novo življenje stopilo vame, predvsem pa čutim v svojem srcu tvojo ljubezen. To mi zadošča. O Gospod, skozi vso večnost bom slavil vsemogočnost tvojega usmiljenja. Opogumljen zaradi tvoje dobrote ti izpovem vso bolečino svojega srca.«
- Jezus: **Povej, otrok, vse, brez vsakršnih pomislekov, saj te posluša ljubeče Srce, Srce najboljšega prijatelja.**
- »O Gospod, zdaj vidim vso svojo nehvaležnost in tvojo dobroto. Privabljaš me s svojo milostjo, jaz pa onemogočam vse tvoje napore. Vidim, da zaradi zapravljanja tvojih milosti zaslužim (85) samo dno pekla.
- Jezus prekine govorjenje človeka in [pravi]: **Ne poglabljaj se v svojo bedo. Preslaboten si, da bi govoril. Raje glej v moje Srce, polno dobrote, in prevzamejo naj te moja čustva in prizadevaj si za molk in ponižnost. Bodi usmiljen do drugih, kot sem jaz do tebe. Ko pa začutiš, da ti pešajo moči, pridi k izviru usmiljenja in okrepi svojo dušo. Tako ne boš omagal na poti.**
- Človek: »Zdaj že razumem tvoje usmiljenje, ki me obdaja kot svetal oblak in me vodi v hišo mojega Očeta. Varuje me pred strašnim peklom, ki sem ga ne samo enkrat, ampak tisočkrat zaslužil. O Gospod, večnost mi ne bo zadoščala za dostojno poveličevanje tvojega neizrekljivega usmiljenja, tvojega usmiljenja do mene.«

1487 + Pogovor usmiljenega Boga s trpečim človekom
- Jezus: **Vidim te, človek, kako zelo trpiš in nimaš več moči za pogovor z menoj. Glej, jaz sam ti bom govoril. Čeprav bi bilo tvoje trpljenje** (86) **največje, ne izgubljaj dušnega miru, niti se ne predajaj malodušju. Povej mi vendar, moj otrok, kdo si je drznil raniti tvoje srce. Povej, povej mi vse, bodi iskren v odnosu do mene. Odkrij mi vse rane svojega srca. Ozdravil jih bom, tvoje trpljenje pa bo postalo studenec za tvoje posvečenje.**
- Človek: »Gospod, zelo veliko in različno je moje trpljenje; spričo njegove dolgotrajnosti se me loteva malodušje.«
- Jezus: **Moj otrok, ne smeš biti malodušen. Vem, da mi brezmejno zaupaš; vem, da poznaš mojo dobroto in usmiljenje. Torej se pogovoriva podrobno o vsem, kar ti najbolj leži na srcu.**
- Človek: »Toliko različnih reči imam, da ne vem, o čem naj najprej spregovorim in kako naj vse to izrazim.«

[374] V rokopisu – »obledeli«.

- Jezus: **Povej mi preprosto kakor prijatelj prijatelju. No, povej mi, moj otrok, kaj te zadržuje na poti svetosti.**
- Človek: »Na poti svetosti me zadržuje slabotno zdravje; ne morem izpolnjevati svojih dolžnosti, ker sem tak slabič. Ne morem se zatajevati, ne strogo postiti, kakor so ravnali svetniki; (87) ne verjamejo mi, da sem bolan, in telesnim bolečinam se pridružujejo moralne; iz tega izvira veliko ponižanj. Vidiš, Jezus, kako naj tako postanem svet?«
- Jezus**: Otrok, to je resnica. Vse to je trpljenje, toda ni druge poti v nebesa kakor pot križa. Jaz sem jo prehodil prvi. Vedi, to je najkrajša in najzanesljivejša pot.**
- Človek: »Gospod, še ena ovira in težava obstaja na poti do svetosti: Ker sem tebi zvest, me preganjajo in mi s tem zadajajo veliko bolečin.«
- Jezus: **Vedi: ker nisi od tega sveta, te svet sovraži. Mene je najprej preganjal. Preganjanje je znamenje, da zvesto hodiš po mojih stopinjah.**
- Človek: »Gospod, malodušen sem tudi zato, ker ne razumejo mojih notranjih bolečin niti predstojniki niti spovednik. Tema zatemnjuje moj razum; kako naj napredujem? Vse to me dela tako malodušnega; mislim, da zame niso višine svetosti.«
- Jezus: **Glej, moj otrok, tokrat si mi veliko povedal. Vem, da je to veliko trpljenje:** (88) **če te ne razumejo, posebej tisti, ki jih ljubiš in do katerih si zelo odkrit. Toda naj ti zadostuje, da te v vseh tvojih stiskah in bedi razumem jaz. Veseli me tvoja globoka vera v odnosu do mojih namestnikov, ki jo kljub vsemu imaš. Vedi pa, da te ljudje ne bodo popolnoma razumeli, ker to presega njihove zmožnosti; zato sem ostal na zemlji, da bi tolažil tvoje ranjeno srce in krepil tvojo dušo, da ne bi omagal na poti. Praviš, da velika tema zastira tvoj razum, zakaj pa potem v takšnih trenutkih ne prideš k meni, ki sem luč in zmorem v trenutku v tvojo dušo vliti toliko svetlobe in umevanja svetosti, kakor je ne moreš najti v nobenih knjigah. Noben spovednik ni sposoben tako poučiti in razsvetliti duše. Vedi še, da sem temo, nad katero se pritožuješ, najprej sam prestal zate v vrtu Getsemani. Moja duša je bila potrta v smrtni žalosti; tebi dajem delček tega trpljenja zaradi moje posebne ljubezni do tebe in zaradi visoke stopnje svetosti, ki sem jo vnaprej določil zate** (89) **v nebesih. Trpeča duša je mojemu Srcu najbližja.**
- Človek: »Samo še nekaj, Gospod. Kaj storiti, če me ljudje zavračajo in odklanjajo, posebej tisti, na katere se upravičeno zanašam, in sicer takrat, ko so mi najbolj potrebni?«
- Jezus: **Moj otrok, postavi si načelo, da se ne boš nikoli opiral na ljudi. Veliko boš dosegel, če se popolnoma predaš moji volji in rečeš: Ne kakor jaz hočem, ampak kakor je tvoja volja, naj se mi zgodi, o Bog. Vedi, da te besede, izgovorjene iz globine srca, v trenutku dvignejo dušo v vrh svetosti. Takšna duša mi posebno ugaja, taka duša mi daje veliko slavo, takšna duša napolnjuje nebesa z vonjem svoje kreposti. Toda vedi, za moč, ki jo imaš v sebi za prenašanje trpljenja, se moraš zahvaliti pogostnemu prejemanju svetega obhajila. Zato prihajaj pogosto k temu izviru usmiljenja in zajemaj s posodo zaupanja, kar koli potrebuješ.**
- Človek: »Hvala ti, Gospod, za nepojmljivo dobroto, ker si blagovolil ostati z nami v tem izgnanstvu in z nami prebivaš kot Bog usmiljenja. (90) Okoli sebe razširjaš sijaj svojega usmiljenja in svoje dobrote. V svetlobi žarkov tvojega usmiljenja sem spoznal, kako zelo me ljubiš.«

1488 Pogovor usmiljenega Boga s človekom, ki si prizadeva za popolnost.
- Jezus: **Dragi so mi tvoji napori, o človek, ki si prizadevaš za popolnost. Toda zakaj te tako pogosto vidim žalostnega in potrtega? Povej mi, moj otrok, kaj naj pomeni ta žalost in kakšen je njen vzrok?**
- Človek: »Gospod, razlog moje žalosti je [v tem], da kljub iskrenim sklepom stalno padam in delam iste napake. Zjutraj sklenem, zvečer pa vidim, kako daleč sem od sklepov.«
- Jezus: **Vidiš, moj otrok, kaj si sam po sebi; vzrok tvojih padcev je v tem, da se preveč zanašaš nase, premalo pa se opiraš name. Toda naj te to preveč ne žalosti. Opraviti imaš**

z usmiljenim Bogom. Tvoja beda ga ne bo izčrpala, saj vendar nisem omejil števila odpuščanj.
- Človek: »Da, vse to vem, (91) vendar me napadajo velike skušnjave in v meni se prebujajo različni dvomi, pri tem pa me vse vznemirja in mi jemlje pogum.«
- Jezus**: Moj otrok, vedi, da je največja ovira na poti svetosti pomanjkanje poguma in neutemeljen nemir. Zaradi tega se ne moreš vaditi v kreposti. Vse skušnjave skupaj ne bi smele niti za trenutek zmotiti tvojega notranjega miru. Vznemirjenost in malodušje sta sad tvojega samoljubja. Ne smeš biti malodušen. Prizadevaj si, da bi namesto tvojega samoljubja mogla zavladati moja ljubezen. Torej zaupaj, moj otrok; ne smeš izgubljati poguma, prihajaj marveč k meni po odpuščanje, saj sem ti vedno pripravljen odpustiti. Kolikorkrat me za to prosiš, tolikokrat slaviš moje usmiljenje.**
- Človek: »Vem, kaj je popolnejše in kaj ti bolj ugaja, toda prevelike so ovire, da bi izpolnil to, kar spoznavam.«
- Jezus: **Moj otrok, življenje na zemlji je boj, in to velik boj za moje kraljestvo. Toda ne boj se, ker nisi sam. Vedno te podpiram,** (92) **zato se opri na mojo roko in se bojuj, ne boj se ničesar. Vzemi posodo zaupanja in zajemaj iz vrelca življenja ne samo zase, ampak pomisli tudi na druge, posebej na tiste, ki ne zaupajo v mojo dobroto.**
- Človek: »O Gospod, čutim, da se moje srce napolnjuje s tvojo ljubeznijo, da so žarki tvojega usmiljenja in ljubezni prešinili mojo dušo. Glej, Gospod, na tvoje povabilo grem; glej, grem osvajat duše, oprt na tvoje milosti; pripravljen sem ti slediti, Gospod, ne le na Tabor, ampak tudi na Kalvarijo. Želim voditi duše k izviru tvojega usmiljenja, da bi na vseh dušah odseval sijaj tvojih žarkov usmiljenja, da bi se napolnila hiša našega Očeta. Ko pa sovražnik usmeri svoje krogle name, tedaj se bom zavaroval s ščitom tvojega usmiljenja.«

1489 Pogovor usmiljenega Boga s popolnim človekom:

- Človek: »Moj Gospod in moj učitelj, želim se pogovoriti s teboj.«
- Jezus: **Govori, moj ljubljeni otrok. (**93**) Vedno te poslušam, vedno te čakam. O čem pa se želiš pogovoriti z menoj?**
- Človek: »Gospod, najprej izlivam svoje srce k tvojim nogam kot prijeten vonj zahvale za toliko milosti in dobrot, s katerimi me nenehno obsipavaš. Če bi jih hotel sešteti, tega ne bi zmogel. Vem samo to, da v mojem življenju ni bilo trenutka, v katerem ne bi občutil tvojega varstva in dobrote.«
- Jezus: **Pogovor s teboj mi je prijeten in hvaležnost ti odpira nove zaklade milosti. Toda, moj otrok, mogoče se ne bi pogovarjala tako na splošno, ampak o podrobnostih, o tem, kar ti najbolj leži na srcu; pogovoriva se zaupno, iskreno kot dve ljubeči srci.**
- Človek: »Moj usmiljeni Gospod, v mojem srcu so skrivnosti, za katere razen tebe ne ve in ne bo zvedel nihče. Tudi če bi jih hotel povedati, bi me nihče ne razumel. Nekaj malega ve tvoj namestnik, saj se pri njem spovedujem, toda le toliko, kolikor sem mu sposoben odkriti skrivnosti. Ostalo ostaja med nama za večno, moj Gospod! (94) Odel si me s plaščem svojega usmiljenja in si mi vedno odpustil grehe. Niti enkrat mi nisi odrekel odpuščanja, ampak si se me usmilil in me vedno obdaroval z novim življenjem, z življenjem milosti. Da ne bi imel nikakršnih dvomov, si me postavil pod nežno varstvo svoje Cerkve, te resnično nežne matere, ki me v tvojem imenu utrjuje v verskih resnicah in me varuje, da ne bi nikoli zašel. Posebej pa bo moja duša pred sodnim stolom tvojega usmiljenja spoznala vse morje tvoje naklonjenosti. Padlim angelom nisi dal časa za pokoro, nisi jim podaljšal časa usmiljenja. Moj Gospod, na pot mojega življenja si poslal svete duhovnike, ki mi kažejo zanesljivo pot. Jezus, še ena skrivnost je v mojem življenju – najgloblja, pa tudi najbolj prisrčna – to si ti sam pod podobo kruha, ko prihajaš v moje srce. Tu je vsa skrivnost moje svetosti. Tu se moje srce združuje s tvojim in postaja eno. Tu ni več nobenih skrivnosti, kajti vse tvoje – je moje, in moje – je tvoje. To je vsemogočnost in (95) čudo tvojega usmiljenja. Tudi če bi bili vsi jeziki skupaj združeni, človeški in angelski, ne bi bilo dovolj besed za poveličevanje te skrivnosti,

skrivnosti ljubezni in tvojega nepojmljivega usmiljenja. Ko premišljujem to skrivnost ljubezni, pada moje srce v nov zanos ljubezni. O vsem ti govorim, Gospod, molče, kajti govorica ljubezni je brez besed, ker se ji ne izmuzne niti en sam vzgib mojega srca. O Gospod, kljub tvojemu globokemu izničenju se je tvoja veličina v moji duši nadvse pomnožila. Zato se je v moji duši prebudila še večja ljubezen do tebe, ki si edina moja ljubezen. Življenje ljubezni do tebe in združitve s teboj pa se kaže navzven v popolni čistosti in globoki ponižnosti, v blagem miru in veliki gorečnosti za reševanje duš. Moj predobri Gospod, vsak trenutek bediš nad menoj in me navdihuješ, kako naj v posameznem primeru ravnam; ko je moje srce omahovalo med enim in drugim, si sam velikokrat razrešil zadevo. Kako velikokrat si mi v naglem razsvetljenju dal razumeti, (96) kaj ti je bolj všeč.
Koliko je teh skrivnostnih odpuščanj, za katera nihče ne ve. Velikokrat si moji duši vlil moč in pogum, da je šla naprej. Sam si z moje poti odstranjeval težave in si[375] neposredno posegel v človeško ravnanje. Jezus, vse, kar sem ti povedal, je samo bleda senca tega, kar čutim v svojem srcu. Moj Jezus, kako zelo hrepenim po spreobrnjenju grešnikov. Ti veš, kaj storim zanje, da bi ti jih pridobil. Zelo me boli vsaka žalitev, ki ti jo prizadenejo. Ti vidiš, da ne varčujem niti z zdravjem niti z močmi, ne z življenjem za obrambo tvojega kraljestva. Čeprav so moji napori na zemlji neopazni, niso zato v tvojih očeh nič manj vredni. Jezus, želim voditi duše k izviru tvojega usmiljenja, da bi s posodo zaupanja zajemale oživljajočo vodo življenja. Če želi človek na sebi okusiti večje Božje usmiljenje, naj se Bogu približa z velikim zaupanjem. Če bo njegovo zaupanje v Boga brezmejno, bo tudi Božje usmiljenje zanj brezmejno. O moj Gospod, (97) ki poznaš vsak utrip mojega srca, ti veš, kako goreče hrepenim, da bi vsa srca utripala samo zate, da bi vsaka duša slavila veličino tvojega usmiljenja.
- Jezus: »**Moj ljubljeni otrok, ti sreča mojega Srca, pogovor s teboj mi je dražji in prijetnejši kakor angelski spev. Zate so odprti vsi zakladi mojega Srca. Jemlji iz tega Srca, kar potrebuješ zase in za ves svet. Zaradi tvoje ljubezni odvračam pravične kazni, ki so jih ljudje zaslužili. Eno dejanje čiste ljubezni do mene mi je dražje kakor na tisoče hvalnic nepopolnih duš. En tvoj vzdihljaj ljubezni da zadoščenje za mnoge žalitve, s kakršnimi me hranijo neverniki. Najmanjše delo ali dejanje kreposti ima v mojih očeh neizmerno vrednost, to pa zaradi velike ljubezni, ki jo imaš do mene. V takšni duši, ki živi izključno od moje ljubezni, kraljujem kot v nebesih. Dan in noč počiva moje oko na njej in mi je všeč, in moje uho je naklonjeno njenim prošnjam** (98) **in šepetu njenega srca; pogosto prehitevam njene prošnje. O ti moj posebej ljubljeni otrok, punčica mojega očesa, nekoliko si odpočij na mojem Srcu in okusi ljubezen, ki jo boš užival vso večnost.**
Toda, otrok, nisi še v Očetovi domovini, pojdi torej – okrepljen z mojo ljubeznijo – in se bojuj za moje kraljestvo v človeških dušah. Bori se kakor kraljevski otrok in pomni, da hitro minejo dnevi pregnanstva, z njimi pa možnost nabiranja zasluženj za nebesa. Moj otrok, od tebe pričakujem veliko število oseb, ki bodo vso večnost slavile moje usmiljenje. Moj otrok, da bi se dostojno odzval mojemu povabilu, me prejemaj vsak dan v svetem obhajilu – ono ti daje moč…
(99) Jezus, v trpljenju me ne puščaj same. Ti veš, Gospod, kako sem slabotna, da sem brezno bede, en sam nič. Mar bo kaj čudnega, če padem, ako me pustiš samo? Dojenček sem, Gospod, ne znam si sama pomagati. Vendar kljub vsej zapuščenosti in nasprotnim čustvom upam in se vsa spreminjam v upanje, večkrat v nasprotju s tem, kar čutim. V ničemer ne zmanjšuj mojih muk, le moči mi daj, da jih prenesem. Stori z menoj, Gospod, kar ti ugaja, le milost mi daj, da bi te znala ljubiti v vsakem dogodku in v vseh okoliščinah. Ne zmanjšuj keliha bridkosti, Gospod, le moči mi daj, da bi ga lahko na dušek izpila.
O Gospod, dostikrat me dvigaš v jasnost videnj in spet me potapljaš v temno noč in v prepad moje ničevosti, duša pa se počuti osamljena sredi velike divjine… Vendar nadvse zaupam

[375] V rokopisu sta nepotrebni besedici »da bi«; avtorica jih je pomotoma zapisala.

vate, Jezus, ker si nespremenljiv. Moje razpoloženje je spremenljivo, ti pa si vedno isti, poln usmiljenja.
1490 (100) + Jezus, izvir življenja, posveti me. Moja moč, okrepi [me]. Moj voditelj, bojuj se zame. Edina luč moje duše, razsvetli me. Moj učitelj, vodi me. Od tebe sem odvisna kakor dojenček od ljubezni svoje matere. Če bi se vse zarotilo proti meni in če bi se zemlja spodmaknila izpod mojih nog, sem kljub vsemu mirna ob tvojem Srcu. Ti si mi vedno nadvse nežna mati in presegaš vse matere. Svojo bolečino ti izpovem molče, ti pa me boš razumel bolje kakor v vsakem izpovedovanju…
1491 Danes me je obiskal Gospod in mi rekel: **Moja hči, ne boj se tega, kar pride nate. Ne bom dopustil, kar bi preseglo tvoje moči; poznaš moč moje milosti, naj to zadostuje**. Po teh besedah mi je Gospod dal globlje spoznanje sadov njegove milosti.
1492 Pred svetim obhajilom mi je dal spoznati, naj nikakor ne bi poslušala neke sestre, (101) ker mu ne ugaja njena zvitost in lokavost. **Moja hči, ne razkrivaj tej osebi niti svojih pogledov niti svojega mnenja.** Prosila sem Gospoda odpuščanje za vse, kar mu ni ugajalo v tej duši, in ga lepo prosila, naj me okrepi z milostjo takrat, ko bo spet prišla k meni na osebni pogovor. Spraševala me je o veliko rečeh, o katerih sem ji odgovorila s pravo sestrsko ljubeznijo. V dokaz, da ji govorim iz srca, sem ji povedala nekatere reči iz lastne skušnje. Ta oseba pa je imela drugačne namene in drugačne besede na ustih…
1493 + O moj Jezus, od trenutka, ko sem se ti popolnoma izročila, ne premišljujem več o sebi. Z menoj lahko delaš, kar ti ugaja. Samo o tem mislim, kaj ti je bolj všeč in s čim te lahko razveselim, o Gospod. Čuječa sem in pazim na vsako priložnost. Ni mi mar, da me navzven v takem primeru sodijo drugače…
1494 (102) 15. 1. 1938. Ko me je danes obiskala sestra, glede katere me je Gospod opomnil, sem se v duhu oborožila za boj. Čeprav me je to veliko stalo, nisem niti za las odstopila od Božjega naročila. Minila je že skoraj ena ura, sestra pa še ni nameravala oditi; v notranjosti sem poklicala Jezusa na pomoč. Tedaj sem v duši slišala glas: **Ne boj se, vidim in ti bom pomagal. Takoj ti pošljem dve sestri, da te prideta obiskat, potem se boš zlahka naprej pogovarjala.** Ta trenutek sta vstopili dve sestri, nato je pogovor tekel brez težav, čeprav je trajal še pol ure.
1495 O kako je med pogovorom dobro poklicati Jezusa na pomoč. O kako dobro si je v trenutkih miru izprositi pomagajoče milosti. Najbolj se bojim takih na videz zaupnih pogovorov. Tedaj je treba veliko Božje luči, da bi bil pogovor koristen za tisto osebo in zame. Bog vsekakor pomaga, toda za to ga je treba prositi, nihče naj sebi preveč ne zaupa.
1496 (103) 17. 1. 1938. Danes je moja duša od zgodnjega jutra v temi. Ne morem se dvigniti k Jezusu. Počutim se, kot da bi me zapustil. Ne bom se obračala za razsvetljenje k ustvarjenim bitjem, ker vem, da me ne bodo razsvetlila, če me bo Jezus hotel pustiti v temi. Predajam se njegovi sveti volji in trpim, toda boj je vedno hujši. Med večernicami sem se hotela v molitvi združiti s sestrami. Ko sem se v mislih preselila v kapelo, se je moj duh potopil [v] še večjo temo.
1497 Prevzelo me je malodušje do vsega. Tedaj sem slišala glas satana: »Vidiš, kako je vse protislovno, kar ti Jezus daje: naroča ti ustanoviti samostan, daje ti pa bolezen. Naroča ti skrbeti za praznik usmiljenja, svet pa takega praznika sploh noče. Zakaj moliš za praznik? Ta praznik je tako in tako neumesten.« – Moja duša molči in moli z dejavno voljo, ne da bi se spuščala v pogovor z duhom teme. Vendar me je zajelo tako čudno malodušje v odnosu do življenja, da sem morala svojo voljo zelo prisiliti, da bi odobravala življenje…(104) Ponovno slišim besede skušnjavca: »Prosi za svojo smrt, jutri po svetem obhajilu. Gospod Bog te bo uslišal, saj te je tolikokrat uslišal in ti dal to, za kar si prosila.« Molčim in molim z močno voljo, še bolj se izročam Bogu in ga notranje prosim, da bi me v tem trenutku ne zapustil. Že je enajsta ura zvečer, vse sestre že spijo v celicah, le moja duša se z velikim naporom bojuje. Skušnjavec nadaljuje: »Kaj te brigajo druge duše? Ti moraš moliti le zase. Grešniki se bodo spreobrnili brez tvojih molitev. Vidim, da v tem trenutku zelo trpiš; jaz ti bom dal nasvet, od katerega bo odvisna tvoja sreča: Nikoli ne govori o Božjem usmiljenju, posebej pa ne

spodbujaj grešnikov, da bi zaupali v Božje usmiljenje, ker so si zaslužili pravično kazen. Druga najvažnejša stvar: ne govori svojim spovednikom, kaj se dogaja v tvoji duši, posebej ne očetu izrednemu spovedniku in duhovniku v Vilni. Jaz jih poznam in vem, kaj so. Zato te hočem posvariti (105) pred njimi. Glej, če hočeš biti dobra redovnica, je dovolj, da tako živiš kot vse druge, zakaj se izpostavljaš tolikim težavam?«
1498 Še naprej molčim in z dejanjem volje vztrajam v Bogu, čeprav se mi stokanje trga iz srca. Končno je skušnjavec odšel, jaz pa sem izmučena takoj zaspala. Ko sem zjutraj prejela sv. obhajilo, sem šla takoj po svetem obhajilu v svojo celico, se vrgla na kolena in obnovila dejanje izročitve najsvetejši Božji volji. Jezus, prosim te, daj mi moči za bojevanje. Naj se mi zgodi po tvoji najsvetejši volji. Moja duša je vzljubila tvojo najsvetejšo voljo.
1499 V istem trenutku sem zagledala Jezusa. Rekel je: **Zadovoljen sem s tem, kar delaš. Še naprej bodi mirna, če boš pri delu usmiljenja delala vedno to, kar je v tvoji moči. Tvoja iskrenost do spovednika naj bo kar največja.**
Satan s skušnjavo zato ni nič dosegel, ker se nisi spustila v pogovor z njim. Še naprej tako delaj. Danes si me s svojim zvestim bojevanjem zelo počastila. (106) **Naj se tvoje srce ustali in okrepi v prepričanju, da sem vedno s teboj, čeprav me med bojevanjem ne čutiš.**
1500 Danes me Božja ljubezen prestavlja v onstranstvo. Potopljena sem v ljubezen. Ljubim in čutim, da sem ljubljena, in to doživljam pri polni zavesti. Moja duša tone v Gospodu in spoznava veličino Božjega veličastva in lastno majhnost, zaradi tega spoznanja pa se moja sreča povečuje… Ta zavest je v duši tako živa, tako močna, hkrati pa tako osrečujoča.
1501 + Ker zdaj ponoči zaradi bolečin ne morem niti za krajši čas zaspati, obiskujem vse cerkve in kapele, kjer vsaj na kratko počastim najsvetejši zakrament. Ko se vrnem v svojo kapelo, tedaj molim za tiste duhovnike, ki pridigajo in slavijo Božje usmiljenje. Molim tudi po namenu svetega očeta in da bi izprosila Božje usmiljenje za grešnike – to so moje noči.
1502 (107) 20. 1. [1938]. Nikoli pred nikomer ne klečeplazim. Prilizovanja ne trpim. Samo ponižnost je resnica, v iskreni ponižnosti ni prilizovanja. Čeprav se imam za najmanjšo v vsem samostanu, se veselim dostojanstva, da sem Jezusova nevesta…Nič ne de, če včasih naletim na mnenje, da sem ošabna, saj vendar vem, da človeška presoja ne zaznava namenov delovanja.
1503 Ko sem se na začetku svojega samostanskega življenja, takoj po noviciatu, začela posebej vaditi v ponižnosti in mi tako niso zadostovala ponižanja, ki jih je Bog dopuščal, sem jih v svoji čezmerni vnemi iskala sama in se večkrat predstojnikom predstavljala takšna, kakršna v resnici nisem bila in o takšni bedi nisem imela niti pojma. Vendar mi je po krajšem času Jezus dal spoznati, da je ponižnost samo resnica. Od takrat sem spremenila svoje pojmovanje in zvesto hodim za Jezusovo lučjo. Spoznala sem, da Jezus ne dopusti, da bi zablodil, kdor je z njim.
1504 (108) +Gospod, ti veš, da sem od svoje mladosti vedno iskala tvojo voljo; ko sem jo spoznala, sem si prizadevala, da bi jo uresničila. Moje srce se je navadilo na navdihe Svetega Duha, katerim sem zvesta. V največjem hrupu sem slišala Božji glas, vedno vem, kaj se dogaja v moji notranjosti…[376]
1505 Prizadevam si za svetost, ker bom s tem koristila Cerkvi. Neprestano se trudim za krepost, trudim se zvesto hoditi za Jezusom. Vrsto teh vsakdanjih kreposti, tihih, skritih, skoraj neopaznih, toda izpolnjenih z veliko ljubeznijo, nalagam v zakladnico Božje Cerkve v skupno dobro duš. V svoji notranjosti čutim, kot da sem odgovorna za vse duše. Dobro vem, da ne živim samo zase, ampak [za] vso Cerkev…
1506 + O nepojmljivi Bog, moje srce se topi od veselja, ker si mi dal prodreti v skrivnosti (109) svojega usmiljenja… Vse se začenja v tvojem usmiljenju in se v tvojem usmiljenju končuje…

[376] V rokopisu – »v moji notranjosti«.

1507 Vse milosti izhajajo iz usmiljenja in zadnja ura je za nas polna usmiljenja. Nihče naj ne dvomi o Božji dobroti. Čeprav bi bili njegovi grehi črni kakor noč, je Božje usmiljenje močnejše kakor naša revščina. Le eno je potrebno: da bi grešnik vsaj malo odprl vrata svojega srca žarku Božjega usmiljenja, ostalo bo že Bog dopolnil. Toda nesrečna duša, ki Božjemu usmiljenju zapre vrata, in to celo ob zadnji uri. Take osebe so potopile Jezusa v vrtu Getsemani v smrtno žalost. Iz njegovega neizmerno usmiljenega Srca pa se je izlilo Božje usmiljenje.
1508 21. 1. [1938]. Jezus, resnično bi bilo trpljenje nekaj strašnega, če ne bi bilo tebe. Toda ti, Jezus, pribit na križ, mi daješ moč, in vedno si navzoč ob trpeči duši. Ljudje zapustijo človeka, ki trpi, ti, Gospod, pa si zvest…
1509 (110) V bolezni se pogosto dogaja tako kot z Jobom v Stari zavezi. Dokler lahko hodiš in delaš, je vse dobro in prav. Toda ko Bog pošlje bolezen, je prijateljev nekako manj. A vendar so, zanimajo se za naše trpljenje in tako dalje. Ko pa Bog dopusti daljšo bolezen, nas počasi začenjajo zapuščati tudi zvesti prijatelji. Bolj poredko nas obiskujejo, njihovi obiski pa pogosto povzročajo bolečine. Namesto da bi nas tolažili, nam kaj očitajo, kar povzroča veliko trpljenje in je duša pogosto osamljena kakor tisti Job. Toda na srečo ni sama, ker je z njo Jezus – hostija. Ko sem okusila navedeno trpljenje in vso noč preživela v bridkosti, sem se zjutraj, ko mi je duhovnik prinesel sveto obhajilo, morala z vso močjo premagati, da ne bi na ves glas zakričala: »Pozdravljen, edini pravi prijatelj!« Sveto obhajilo mi daje moč za trpljenje in boje. Še nekaj želim povedati, kar sem izkusila: Kadar Bog ne daje niti smrti (111) niti zdravja, in to traja leta, se okolje temu privadi in ravna, kot da človek ne bi bil bolan.
1510 Takrat se začenja niz tihega mučeništva. Samo Bog ve, koliko žrtev človek daruje. Ko sem se zvečer počutila tako slabo, da sem mislila samo na to, kako bi prišla v svojo celico, sem srečala sestro asistentko, ki je dopovedovala eni od sester ravnateljic, naj bi šla z nekim naročilom na porto. Ko me je zagledala, ji je rekla: »Ne, vi sestra ne boste šli, ampak pojde sestra Favstina, ker zelo dežuje.« Odgovorila sem, dobro; šla sem in izpolnila naročilo, za kar ve le Bog. To je ena od mnogih zgodb. Včasih se zdi, kakor da je sestra drugega kora iz kamna. Toda tudi ona je človek, ima srce in čustva…
1511 Takrat sam Bog prihaja na pomoč, ker bi drugače človek ne mogel nositi križev, o katerih še nisem pisala in tudi zdaj nimam namena pisati. Toda ko bom začutila navdih, bom to napisala…
1512 (112) Danes sem pri sveti maši videla trpečega Gospoda Jezusa, kakor da umira na križu. Rekel mi je: **Moja hči, pogosto premišljuj moje trpljenje, ki sem ga prestal zate, in nič se ti ne bo zdelo veliko, kar ti trpiš zame. Najbolj mi ugajaš, ko premišljuješ moje bridko trpljenje; združuj svoje majhno trpljenje z mojim bridkim trpljenjem, da bi pred mojim veličastvom imelo neskončno vrednost.**
1513 + Danes mi je Jezus rekel: **Pogosto me imenuješ učitelj. To je prijetno mojemu Srcu. Toda ne pozabi, moja učenka, da si učenka križanega učitelja; ta beseda naj ti zadostuje. Ti veš, kaj se skriva v križu.**
1514 + Spoznala sem, da je največja moč skrita v potrpežljivosti. Vidim, da potrpežljivost vedno vodi k zmagi. Čeprav ne takoj, se vendar ta zmaga pokaže čez leta. Potrpežljivost se druži s tihoto.
1515 (113) + Danes sem vso noč preživela v temnici z Jezusom. Je noč češčenja. Sestre molijo v kapeli. V duhu se združujem z njimi, ker mi slabotno zdravje ne dopušča iti v kapelo. Vendar vso noč nisem mogla zaspati, tako sem jo z Jezusom prebila v temni sobi. Jezus mi je dal spoznati bolečine, ki jih je tam prestajal. Svet bo o njih zvedel na sodni dan.
1516 Povej ljudem, moja hči, da jim v obrambo dajem svoje usmiljenje. Sam se zanje bojujem in prestajam pravično jezo svojega Očeta.
1517 Moja hči, povej, da je praznik mojega usmiljenja izšel iz [moje] **notranjosti za tolažbo vsemu svetu.**
1518 Jezus, moj mir in moj počitek, prosim te za to sestro, razsvetli jo, da bi se notranje spremenila. Močno jo podpiraj s svojo milostjo, da bi tudi ona prišla do popolnosti…

1519 (114) + Danes pred svetim obhajilom mi je Gospod rekel**: Moja hči, danes se s prednico odkrito pogovori o mojem usmiljenju, saj je prav ona od vseh predstojnic najbolj sodelovala pri razglašanju mojega usmiljenja.** In res, popoldne je prišla mati in pogovarjali sva se o tem Božjem delu. Mati mi je rekla, da podobice niso najbolje uspele in da jih ne kupujejo kaj dosti; sama mi pa pravi: »Vzela sem jih kar precej in jih po svojem občutku delim in delam, kolikor morem, da bi se delo usmiljenja širilo.« Ko je odšla, mi je Gospod dal spoznati, kako zelo mu je ta predstojnica draga.
1520 Danes mi je Gospod rekel: **Odprl sem svoje Srce kot živi izvir usmiljenja. Naj vsi iz njega zajemajo življenje, naj se približujejo z velikim zaupanjem temu morju usmiljenja. Grešniki bodo dosegli opravičenje, opravičeni pa potrditev v dobrem. Kdor je zaupal (**115**) v moje usmiljenje, tistemu bom ob smrtni uri dušo napolnil s svojim Božjim mirom.**
1521 Gospod mi je rekel: »**Moja hči, ne prenehaj razglašati mojega usmiljenja; s tem potolažiš moje Srce, ki gori v ognju usmiljenja do grešnikov. Povej mojim duhovnikom, da se bodo trdovratni grešniki skesali zaradi njihovih besed, ko bodo govorili o mojem nepojmljivem usmiljenju, o usmiljenju, kakršnega imam zanje v svojem Srcu. Tistim duhovnikom, ki bodo oznanjali in slavili moje usmiljenje, bom dal čudovito moč in mazilil bom njihove besede ter ganil srca tistih, katerim bodo spregovorili.**
1522 Skupno življenje je samo na sebi težko, toda dvakrat težje je živeti skupaj z ošabnimi. O Bog, podeli mi globljo vero, da bi v vsaki sestri videla tvoj sveti obraz, vtisnjen v duši.
1523 (116) Večna ljubezen, čisti ogenj, neprestano gôri v mojem srcu in vse moje bitje pobožanstvi s svojo večno ljubeznijo, po kateri si me poklical v življenje in me povabil k uživanju tvoje večne sreče! O usmiljeni Gospod, obsipal si me s temi darovi le iz usmiljenja. Videla sem, da mi je bilo vse to dano zastonj, zato z najglobljo ponižnostjo slavim tvojo nepojmljivo dobroto. Gospod, začudenje preplavlja moje srce, ker se ti, najvišji Gospod, ki nikogar ne potrebuješ, iz čiste ljubezni do nas tako ponižaš. Nikoli se ne morem dovolj načuditi, kako se Gospod iskreno združuje s svojim ustvarjenim bitjem; vedno znova je to sad njegove neizčrpne dobrote. Ponovno začenjam to premišljevati, pa nikoli ne končam, ker se moj duh popolnoma potaplja v Gospoda. Kakšno veselje je ljubiti z vso močjo svoje duše in biti sam še bolj vzajemno ljubljen; čutiti to (117) in doživljati pri polni zavesti svojega bitja – ni besed, ki bi to izrazile.
1524 25. 1. [1938]. O moj Jezus, kako si dober in potrpežljiv. Na nas pogosto gledaš kot na majhne otroke. Pogosto te prosimo, pa sami ne vemo, za kaj, zato pa proti koncu molitve, ko nam daješ to, za kar smo prosili, tega nočemo sprejeti.
1525 Nekega dne me je obiskala neka sestra in me prosila za molitev; povedala mi je, da ne more več zdržati, če bi bilo še naprej tako: »Molite, sestra, zame.« Obljubila sem, da bom; začela sem moliti devetdnevnico k Božjemu usmiljenju. Spoznala sem, da ji bo Bog dal milost. Toda ko jo bo prejela, spet ne bo zadovoljna. Vendar sem molila še dalje, kot me je prosila. Naslednjega dne je ista sestra prišla k meni; v pogovoru o tem sem ji rekla: »Sestra, veste, ne bi smeli Boga z molitvijo prisiliti, da bi nam dal to, kar mi hočemo. Raje bi se izročili njegovi sveti volji.« (118) Njej pa se je zdelo, da je to, za kar prosi, nujno. Na koncu devetdnevnice je spet prišla in rekla: »Oh, sestra, Gospod Jezus mi je dal to milost, vendar zdaj mislim drugače. Sestra, molite, da bi bilo spet kako drugače.« Odgovorila sem ji: »Da, molila bom, da bi se s sestro izpolnila Božja volja, a ne tako kot vi, sestra, hočete…«
1526 Neizmerno usmiljeno Jezusovo Srce, varuj nas pred pravično Božjo jezo.
1527 + Ena od sester me stalno zasleduje samo zato, ker se Bog z menoj tako prisrčno druži. Njej se dozdeva, da je vse to prevara. Ko se ji zazdi, da sem napravila kakšno napako, pravi: »Razodetja imate, pa delate takšne napake.« O tem je pripovedovala tudi drugim sestram, vendar v slabšalnem pomenu. O meni najraje širi mnenje, da sem zmešana. Nekega dne me je zabolelo, da zna ta kapljica človeškega razuma tako sprevračati (119) Božje darove. Po svetem obhajilu sem molila, da bi jo Bog razsvetlil; vendar sem spoznala, da ta oseba ne bo prišla do popolnosti, če ne bo spremenila svojih notranjih naravnanosti.

1528 + Nekoč sem se Gospodu Jezusu pritožila nad neko osebo: »Jezus, kako more ta oseba tako soditi celo o notranjih nagibih?« – Gospod mi je odgovoril: **Ne čudi se, ta oseba ne pozna same sebe, kako more potem o drugi izreči pravo sodbo?**
1529 Danes sem videla očeta Andrasza pri molitvi. Spoznala sem, da se v molitvi pri Bogu zavzema tudi zame. Včasih mi Gospod daje spoznati, kdo zame moli.
1530 Umaknila sem se nekoliko v senco, kot da bi me Božje delo ne zanimalo. Zdaj ne govorim o njem. Vendar je vsa moja duša potopljena v molitev in milo prosim Boga, da bi blagovolil pospešiti ta veliki dar, namreč praznik usmiljenja, in vidim, da Jezus deluje. Sam daje navodila, kako je treba to izpeljati. Nič se ne zgodi naključno.
1531 (120) Danes sem dejala Gospodu Jezusu: »Ali vidiš, koliko je težav, preden verjamejo, da si ti sam začetnik dela? In še zdaj vsi ne verjamejo tega.« **Bodi mirna, moj otrok, moji volji ne more nič nasprotovati. Kljub negodovanju in nevolji sester se bo moja volja v tebi uresničila v vsej razsežnosti, vse do poslednjega preudarka in načrta. Zato ne bodi zaradi tega žalostna. Tudi jaz sem bil nekaterim kamen spotike.**
1532 Jezus mi je potožil, kako zelo ga boli nezvestoba izvoljenih oseb. **Toda še bolj rani moje Srce njihovo nezaupanje po padcu. Če ne bi okusili dobrote mojega Srca, bi me to manj bolelo.**
1533 Videla sem Božjo jezo, ki se je zgrinjala nad Poljsko. Zdaj vidim: če bi se Bog dotaknil naše dežele z največjimi kaznimi, bi tudi v tem bilo njegovo veliko usmiljenje, saj bi nas mogel za tako velike prestopke kaznovati (121) z večno pogubo. Vsa sem otrpnila, ko mi je Gospod rahlo odstrl zaveso. Zdaj popolnoma jasno vidim, da izvoljene osebe ohranjajo obstoj sveta, da bi se mera izpolnila.
1534 + Videla sem napor nekega duhovnika v molitvi. Njegova molitev je bila podobna Jezusovi v vrtu Getsemani. O ko bi ta duhovnik vedel, kako je bila ta molitev Bogu draga.
1535 Jezus, zaprem se v tvoje usmiljeno Srce kot v nepremagljivo trdnjavo zoper vse napade sovražnikov.
1536 Danes sem bila pri neki umirajoči osebi v bližini mojega rojstnega kraja. Podpirala sem jo z molitvijo; kmalu sem začutila bolečine v rokah, nogah in na strani, toda niso dolgo trajale…
1537 (122) 27. 1. [1938]. Danes med molitveno uro se mi je Jezus potožil zaradi nehvaležnosti ljudi:
Za dobra dela prejemam nehvaležnost, za ljubezen prejemam pozabo in brezbrižnost. Moje Srce tega ne more prenašati.
1538 Zdaj je v mojem srcu močno zagorela velika ljubezen do Jezusa; žrtvovala sem se za nehvaležne ljudi in sem se takoj popolnoma potopila vanj. Ko sem se zavedela, mi je Gospod dal okusiti delček nehvaležnosti, ki je preplavljala njegovo Srce; ta preizkušnja je trajala krajši čas.
1539 Danes sem rekla Gospodu: »Kdaj me boš vzel k sebi? Tako slabo sem se že počutila in s takšnim hrepenenjem sem čakala na tvoj prihod.« Jezus mi je odgovoril**: Vedno bodi pripravljena, ne pustim te več dolgo v tem pregnanstvu; na tebi se mora izpolniti moja sveta volja.** »O Gospod, če se tvoja sveta volja na meni še ni popolnoma izpolnila, glej, sem pripravljena na vse, kar hočeš ti, Gospod. (123) O moj Jezus, samo temu se čudim, da mi razodevaš tolike skrivnosti, a te skrivnosti, namreč ure moje smrti, mi nočeš povedati.« Gospod mi je odgovoril**: Bodi mirna, dal ti jo bom spoznati, vendar še ne zdaj.** »O moj Gospod, odpusti mi, ker sem hotela to vedeti. Ti sam veš, zakaj. Ti poznaš moje hrepeneče srce, ki koprni po tebi. Ti veš, da ne bi hotela umreti niti eno minuto prej, ampak le tako, kot si ti pred veki določil.«
S čudovito naklonjenostjo je Jezus poslušal izlive mojega srca.
1540 (124) 28. 1. [1938]. Danes mi je Gospod rekel: **Moja hči, zapiši besede: Vsi tisti, ki bodo slavili moje usmiljenje in širili njegovo slavo ter spodbujali druge k zaupanju v moje usmiljenje, ne bodo ob smrtni uri okusili groze. Moje usmiljenje jih bo varovalo v zadnjem boju…**

1541 Moja hči, spodbujaj ljudi k molitvi rožnega venca, ki sem ti ga izročil. Po molitvi tega rožnega venca sem pripravljen dati vse, za kar me bodo prosili. Trdovratne grešnike, ki ga bodo molili, bom napolnil z mirom. Njihova zadnja ura bo srečna. Napiši to za trpeče ljudi: Ko bo duša uzrla in spoznala hudobijo svojih grehov, ko se ji pred očmi odgrne vse brezno njene bede, v kakršno se je pogreznila, naj ne obupuje, ampak naj se z zaupanjem vrže v naročje mojega usmiljenja kakor otrok v objem svoje ljubljene matere. Te osebe (125) **imajo prednostno pravico do mojega sočutnega Srca, imajo prednostno pravico do mojega usmiljenja. Povej jim, da še nobeden, kdor je klical moje usmiljenje, ni bil razočaran ali osramočen. Kdor je zaupal v mojo dobroto, mi posebej ugaja. Napiši: Kadar bodo pri umirajočih molili ta rožni venec usmiljenja, ne bom stal med Očetom in umirajočo dušo kot pravični sodnik, ampak kot usmiljeni Odrešenik.**
1542 V tem trenutku mi je Gospod dal spoznati, kako zelo je ljubosumen na moje srce: **Tudi med sosestrami se boš počutila osamljeno, a tedaj vedi, da želim, da bi se zaupno družila z menoj. Meni gre za vsak utrip tvojega srca; vsak trepet tvoje ljubezni odmeva v mojem Srcu, hrepenim po tvoji ljubezni.** O Jezus, saj tudi moje srce ne bi moglo živeti brez tebe. Če bi mi bila podarjena srca vseh ustvarjenih bitij, ne bi mogla umiriti globine mojega srca.
1543 (126) Danes zvečer mi je Gospod povedal: **Ob smrtni uri se mi popolnoma prepusti, jaz pa te bom svojemu Očetu predstavil kot svojo nevesto. Naročam ti, da na poseben način združuješ tudi najmanjša dejanja z mojim zasluženjem; tedaj bo moj Oče nanje pogledal z ljubeznijo kakor na moja lastna dejanja.**
1544 Ne spreminjaj posebnega izpraševanja vesti, ki sem ti ga dal po očetu Andraszu, namreč da bi se trajno združevala z menoj; to je tisto, kar od tebe danes izrecno pričakujem. Do mojih namestnikov[377] bodi otrok, kajti izposojam si njihova usta, da bi tebi govorili, da ne bi imela nobenih dvomov.
1545 Moje zdravje se je nekoliko popravilo. Danes sem šla v jedilnico in v kapelo, dolžnosti pa še ne morem opravljati, zato ostajam v celici pri čolničku šivalnega stroja.[378] To ročno delo me zelo privlači, vendar me celo takšno lahko delo utruja. (127) Vidim, kako slabotne so moje moči. Ne poznam dolgočasja, ker je vsak hip mojega življenja izpolnjen z molitvijo, s trpljenjem, z delom; če ne na en pa na drug način slavim Boga, in če bi mi Bog dal življenje še enkrat, ne vem, če bi ga bolje uporabila.
1546 Gospod mi je rekel: **Napajam se s tvojo ljubeznijo; tvoja iskrena ljubezen je tako prijetna mojemu Srcu kakor vonj popka vrtnice v zgodnjem jutru, ko sonce še ni popilo rose z njega. Svežina tvojega srca me navdušuje, zato se družim s teboj tako prisrčno kot** [z] **nobenim zemeljskim bitjem…**
1547 Danes sem zagledala napore tega duhovnika[379] za Božjo stvar. Njegovo srce začenja okušati to, s čimer je bilo prepojeno Božje Srce med zemeljskim življenjem. Za trud – nehvaležnost… Toda njegova gorečnost za Božjo slavo je velika…

1548 (128) 30. 1. 1938. Enodnevna duhovna obnova

Med premišljevanjem mi je dal Gospod spoznati: Dokler mi srce bije v prsih, se moram truditi, da bi se širilo Božje kraljestvo na zemlji. Moram se bojevati za slavo svojega Stvarnika.
Vem, da bom Bogu izkazala slavo, ki jo od mene pričakuje, če si bom prizadevala zvesto sodelovati z Božjo milostjo.

---

[377] To pomeni do spovednikov, duhovnih voditeljev, predstojnic.
[378] Med boleznijo je s. Favstina izdelovala okrasne obrobe za oltarne prte.
[379] Duhovnika Michała Sopoćka.

1549 Želim živeti v duhu vere, sprejemam vse, kar me zadene, kot dar ljubeče Božje volje, ki mi iskreno želi srečo. Zato vse, kar mi Bog pošilja, sprejemam vdano in hvaležno, ne da bi se ozirala na glas narave niti na prišepetavanje samoljubja. Pred pomembnejšim dejanjem se za trenutek zamislim, kakšno zvezo ima z večnim življenjem, kaj je glavni razlog za to delovanje: ali Božja slava ali kakšen blagor moje duše ali drugih duš. Če mi srce pove, da je tako, tedaj bom neuklonljiva pri izpolnjevanju danega delovanja, (129) ne oziraje se na ovire in na žrtve; ne dam se zastrašiti spričo sprejetega načrta; zadošča mi spoznanje, da je Bogu drag. In nasprotno, če spoznam, da tista dejanja nimajo nič skupnega z zgoraj izraženim, se bom trudila z dobrim namenom dvigniti jih na višjo raven. Če pa spoznam, da kaj izvira iz samoljubja, se temu odrečem na samem začetku.
1550 V trenutkih dvomov ne bom delovala, ampak bom prizadevno iskala razlago pri duhovnikih, posebej pri svojem duhovnem voditelju. Pred očitki in pripombami kogarkoli se ne bom opravičevala, razen če me bodo naravnost vprašali, da bi povedala resnico. Z veliko potrpežljivostjo želim poslušati zaupne izpovedi drugih, sprejemati njihovo trpljenje, jih duhovno utrjevati, svoje trpljenje pa potapljati v nadvse usmiljeno Jezusovo Srce. Nikoli ne bom zapustila globin njegovega usmiljenja, da bi ves svet privedla vanj.
1551 (130) Med premišljevanjem o smrti sem Gospoda prosila, da bi blagovolil moje srce navdati s tistimi čustvi, ki jih bom imela ob smrtni uri. Notranja Božja milost mi je odgovorila, da sem delala, kar je bilo v moji moči, torej sem lahko mirna. V tem trenutku se je v moji duši prebudila tako velika hvaležnost do Boga, da sem se od veselja razjokala kakor majhen otrok…Naslednje jutro sem se pripravljala na sveto obhajilo kot na popotnico in sem zase zmolila molitve za umirajoče.[380]
1552 Tedaj sem zaslišala besede**: Kakor si z menoj združena v življenju, tako boš tudi v trenutku smrti.** Po teh besedah se je v moji duši prebudilo tako veliko zaupanje v Božje usmiljenje, da ne bi podvomila v Božjo dobroto, četudi bi na svoji vesti imela grehe vsega sveta in grehe vseh pogubljenih. Brez pomisleka bi se vrgla v globine Božjega usmiljenja, ki je za nas vedno odprto, in s srcem, strtim v prah, bi padla (131) pred njegove noge in se popolnoma predala njegovi sveti volji, ki je usmiljenje samo.
1553 O moj Jezus, življenje moje duše, moje življenje, moj Odrešenik, moj preljubeznivi Ženin in hkrati moj sodnik, ti veš, da v tej zadnji uri ne morem računati na nikakršna svoja zasluženja, ampak samo na tvoje usmiljenje. Glej, že danes se vsa potapljam v globine tvojega usmiljenja, ki je vedno odprto za vsakega človeka.
Moj Jezus, eno nalogo imam v življenju, ob smrti in v vsej večnosti: poveličevati tvoje nepojmljivo usmiljenje. Noben um ne more priti do dna skrivnosti tvojega usmiljenja, o Bog, niti angel niti človek. Angeli se čudijo skrivnosti Božjega usmiljenja, doumeti pa je ne morejo. Vse, kar je izšlo iz Stvarnikovih rok, je vključeno v tej nepojmljivi skrivnosti, to je v globinah njegovega usmiljenja. Ko vse to preudarjam, mi zastaja dih, moje srce pa se raztaplja od veselja. Jezus, skozi tvoje neizmerno usmiljeno Srce so kot skozi kristal k nam prodrli (132) žarki Božjega usmiljenja.
1554 1. 2. [1938]. Danes [se] je zdravje nekoliko poslabšalo, vendar se udeležujem skupnega življenja celotne skupnosti. Zelo se trudim, kar je le tebi znano, Jezus. Danes sem mislila, da pri kosilu v jedilnici ne bom zdržala. Vsako uživanje hrane mi povzroča velike bolečine.
1555 Ko me je mati prednica pred enim tednom obiskala, mi je rekla: »Sestra, vas se oprime vsaka bolezen, ker imate tako slaboten organizem, kar ni vaša krivda. Če bi kaka druga sestra tako bolehala, bi gotovo še hodila, vi pa že morate ležati.« – Te besede me niso prizadele, vendar bi bilo bolje, da bi hudo bolnim prizanesli s takšno primerjavo, ker je njihov kelih že tako poln. Drugič – ko sestre obiskujejo bolnike, naj vsakokrat ne sprašujejo o podrobnostih: ali kaj boli, (133) kako boli, kajti vsaki sestri kar naprej o sebi isto govoriti je neskončno mučno, posebej, ko se to včasih večkrat na dan ponavlja.

[380] Po navadi je skupnost za umirajoče opravljala molitvi: *O preljubeznivi Jezus* … in Ps 129 *De profundis*.

1556 Ko sem za trenutek stopila v kapelo, mi je Gospod dal spoznati, da ima med izvoljenimi osebami še posebej izvoljene, ki jih vabi k višji svetosti, k izjemni združitvi s seboj. To so serafske duše, od katerih Bog pričakuje, da ga bolj ljubijo kakor druge; kljub temu, da ene kot druge živijo v samostanu, Bog vendarle želi, da bi ga nekatere osebe še bolj ljubile kakor druge. Taka oseba razume povabilo, ker ji ga Bog daje na znotraj spoznati; ostane pa svobodna, da povabilu sledi ali ne. Od osebe je odvisno, ali bo zvesta navdihom Svetega Duha ali pa se bo Svetemu Duhu uprla. Spoznala sem, da je v vicah prostor, kjer bodo duše Bogu plačevale dolg za to vrsto krivde; to je najtežje trpljenje med vsemi vrstami muk. Oseba, ki jo je Bog posebej zaznamoval, (134) za vedno ostane zaznamovana, tako v nebesih kot v vicah ali v peklu. V nebesih se bo od drugih oseb odlikovala po večji slavi, jasnosti in globljem spoznanju Boga; v vicah – z globljo bolečino, ker globlje spoznava Boga in močneje koprni po njem; v peklu bo bolj trpela kot druge osebe, ker globlje spoznava, koga je izgubila. Ta pečat izključne Božje ljubezni se na njej ne more zabrisati.
1557 Jezus, ohranjaj me v svetem strahu, da ne bi zapravila milosti. Pomagaj mi, da bom zvesta navdihom Svetega Duha. Naj mi raje iz ljubezni do tebe poči srce, kakor da bi opustila eno samo dejanje te ljubezni.
1558 2. 2. [1938]. Temina duše. Danes je praznik Matere Božje, v moji duši pa je tako temno. Gospod se je skril in sem sama, popolnoma sama. Moj razum je tako zasenčen, da krog in krog vidim same privide; niti en žarek svetlobe ne prodre v dušo. Sama sebe ne razumem, niti tistih, ki mi govorijo. Napadle so me strašne skušnjave (135) glede svete vere. O moj Jezus, reši me! Nič več ne morem povedati. Ne morem jih podrobno opisati, ker se bojim, da bi se kdo ne pohujšal, ko bi to bral. Začudila sem se, da sploh lahko dušo objamejo takšne muke. O vihar, kaj delaš s čolničem mojega srca? Ta burja traja že ves dan in vso noč. Ko je stopila k meni mati prednica, me je vprašala: »Sestra, ali ne bi želeli izkoristiti priložnosti, ker bo oče Andrasz[381] spovedoval?« Odgovorila sem, da ne. Zdelo se mi je, da me niti oče ne bo razumel, niti se jaz ne bom mogla spovedati. Vso noč sem preživela z Jezusom v vrtu Getsemani. Boleče stokanje se mi je trgalo iz prsi. Lažje bo naravno umiranje, kajti tedaj [človek] umira in umre, tu pa umira, a ne more umreti. Jezus, nisem mislila, da bi lahko obstajalo takšno trpljenje. Nič – to je resničnost. O Jezus, reši me, vate verujem z vsem srcem; tolikokrat sem videla svetlobo tvojega obličja, a zdaj – kje si, Gospod? Verujem, verujem in še enkrat verujem (136) v tebe, Boga v enoti svete Trojice, Očeta, Sina in Svetega Duha in v vse resnice, ki mi jih tvoja sveta Cerkev zapoveduje verovati. Toda tema ne pojenja, moj duh se pogreza v še večjo agonijo. V tem trenutku me je objelo tako strašno trpljenje, da se zdaj sama sebi čudim, da nisem izdihnila dušo – vendar je bil to kratek trenutek.
1559 Tedaj sem zagledala Jezusa. Iz njegovega Srca sta izhajala tista dva pramena žarkov in me vso objela. V istem hipu so moje muke izginile. **Moja hči,** je rekel Gospod, **vedi, da si sama iz sebe to, kar si zdaj doživljala; šele z mojo milostjo si udeleženka večnega življenja in vseh darov, s katerimi te bogato obsipavam.** Po teh Gospodovih besedah sem prejela pravo spoznanje sebe. Jezus me uči globoke ponižnosti in obenem popolnega zaupanja vanj. Moje srce se je zdrobilo v prah in pepel; čeprav bi me vsi ljudje teptali, bi to sprejela kot (137) milost.
Čutim in sem tako globoko prepričana, da sem nič, da bodo zame resnična ponižanja prava osvežitev.
1560 3.2. [1938]. Danes po svetem obhajilu mi je Jezus spet dal nekaj opozoril: **Prvič – s skušnjavo se ne bojuj sama, ampak jo takoj razkrij spovedniku, takrat skušnjava izgubi vso svojo moč; drugič – v teh preizkušnjah ostani mirna, kliči si v spomin mojo navzočnost, za pomoč prosi mojo Mater in svetnike; tretjič – bodi prepričana, da gledam nate in te podpiram; četrtič – ne boj se niti duhovnih bojev niti skušnjav, saj te podpiram, če se le hočeš bojevati, vedi, da boš vedno zmagala; petič – vedi, da mi s**

[381] Duhovnik Józef Andrasz DJ.

pogumnim bojem izkazuješ veliko čast, sebi pa pridobivaš zasluženja; skušnjava daje priložnost, da mi izkažeš zvestobo.
1561 A zdaj ti povem, kaj je zate najpomembnejše: brezmejna odkritost do duhovnega voditelja. Če po mojem navodilu ne boš uporabila te milosti (138)**, ti ga bom odvzel, tedaj boš ostala sama in vrnile se bodo vse muke, ki so ti znane. Ni mi všeč, če ne izkoristiš priložnosti, ko se lahko srečaš in pogovoriš z njim. Vedi, da je moja velika milost, če dajem kaki osebi duhovnega voditelja. Veliko oseb me za to prosi, vendar ne dam vsem te milosti. V trenutku, ko sem ti ga dal za duhovnega voditelja, sem ga obdaril z novo lučjo, da lahko spozna in razume tvojo dušo…**
1562 O moj Jezus, moje edino usmiljenje, prosim te, dovoli mi, da uzrem zadovoljstvo na tvojem obrazu kot znamenje sprave z menoj, kajti moje srce ne more prenesti tvoje resnobe; če še podaljšaš ta trenutek, mi bo od bolečin počilo srce. Vidiš, da sem že popolnoma skrušena.
1563 V istem trenutku sem zagledala sebe kakor v palači, Jezus pa mi je podal roko in me posadil poleg sebe in ljubeznivo rekel**: Moja nevesta, vedno si mi všeč zaradi ponižnosti. Največja beda me ne ustavi, da bi se ne združil** (139) **z dušo; vendar, kjer je napuh, tam me ni.**
Ko sem se zavedela, sem preudarjala vse, kar se je dogodilo v mojem srcu. Zahvaljevala sem se Bogu za izkazano ljubezen in usmiljenje.
1564 Jezus, skrij me, kot si se ti skril pod podobo bele hostije. Tudi mene tako skrij pred človeškimi očmi, posebej pa skrij svoje darove, s katerimi me ljubeznivo obdarjaš. Naj ne pokažem na zunaj, kako deluješ v moji duši. Pred teboj sem bela hostija, moj Božji Duhovnik. Ti sam me posveti, moje napredovanje pa naj bo znano le tebi. Vsak dan sem pred teboj kot daritvena hostija in te milo prosim usmiljenja za svet. Izničila se bom pred teboj tiho in neopazno; moja čista in nedeljiva ljubezen bo v globoki tišini gorela kot žgalna daritev pred teboj. Vonj te ljubezni pa naj se dviga do vznožja tvojega prestola. Ti si Gospod gospodov, toda ti ljubiš majhna in ponižna srca…
1565 (140) Ko sem za trenutek stopila v kapelo, mi je Gospod dejal**: Moja hči, pomagaj mi rešiti nekega umirajočega grešnika; zmoli zanj rožni venec usmiljenja, kot sem te naučil.**
Med molitvijo sem zagledala tega umirajočega v strašnih mukah in bojih. Branil ga je angel varuh, toda bil je nekako nemočen spričo velike bede te duše; cela množica satanov je čakala nanjo. Ko sem molila rožni venec, sem zagledala Jezusa takšnega, kot je naslikan na podobi. Pramena žarkov, ki sta izhajala iz Jezusovega Srca, sta objela bolnika in sile teme so v preplahu zbežale. Bolnik je mirno izdihnil. Ko sem se zavedela, sem spoznala, kako pomemben je ta rožni venec pri umirajočih; potolaži Božjo jezo.
1566 Ko sem prosila Gospoda Jezusa za odpuščanje za neko svoje dejanje, ki se je čez čas izkazalo kot nepopolno, me je Jezus pomiril z besedami**: Moja hči, nagrajujem te za čistost namena, ki si ga imela** (141) **med delovanjem; moje Srce se je razveselilo, da si imela med delovanjem pred očmi mojo ljubezen, in to tako jasno. Tudi zdaj imaš korist od tega, to je ponižnost. Da, moj otrok, želim, da bi pri svojih najmanjših načrtih vedno imela tako popolno čistost namenov.**
1567 V tem trenutku, ko sem vzela pero v roko, sem čisto kratko molila k Svetemu Duhu in rekla: »Jezus, blagoslovi to pero, da bi vse, kar mi velevaš pisati, bilo v Božjo slavo.« Tedaj sem zaslišala glas: **Da, blagoslavljam ga zato, ker je na tem rokopisu pečat pokorščine do prednice in spovednika, in že to mi je v slavo, veliko oseb pa bo imelo od tega korist. Moja hči, naročam, da ves prosti čas posvetiš pisanju o moji dobroti in usmiljenju. To je tvoje opravilo in tvoja naloga v vsem tvojem življenju, da daješ spoznavati moje veliko usmiljenje, ki ga imam do ljudi, in jih spodbujaš k zaupanju v neizmernost mojega usmiljenja**.
1568 (142) O moj Jezus, verujem tvojim besedam in nimam več nobenih dvomov glede tega, saj mi je mati prednica v nekem pogovoru omenila, naj bi več pisala o tvojem usmiljenju. Njena izjava se ujema s tvojo zahtevo. O moj Jezus, zdaj razumem: če od koga nekaj želiš,

daješ predstojnikom tudi navdih, da nam dajo dovoljenje za uresničitev tvojih želja, čeprav se to vedno ne zgodi takoj; večkrat je naša potrpežljivost na preizkušnji…
1569 + O večna ljubezen, Jezus, zaprl si se v hostijo.
Skrivaš veličastvo svojega božanstva, skrivaš svojo lepoto.
To delaš zato, da se popolnoma podarjaš moji duši,
da bi je ne prestrašil s svojo veličino.

O večna ljubezen, Jezus, ki si se skril pod podobo kruha,
večna luč, nepojmljivi vir sreče in blaženosti,
kajti želiš mi biti nebesa na zemlji
in si res to že zdaj, če mi podeliš svojo ljubezen.

1570 (143) O neskončno usmiljeni Bog, ti neskončna dobrota! Glej, danes vse človeštvo iz brezna svoje bede kliče k tvojemu usmiljenju, k tvoji dobrosrčnosti, kliče z močnim glasom svoje stiske. Milostljivi Bog, ne zavrzi molitve izgnancev te zemlje. O Gospod, nepojmljiva Dobrota, ti popolnoma poznaš našo bedo in veš, da se z lastnimi močmi nismo sposobni dvigniti k tebi. Zato te milo prosimo, prehitevaj nas s svojo milostjo in neprestano večaj v nas svoje usmiljenje, da bi zvesto izpolnjevali tvojo sveto voljo v vsem življenju in ob smrtni uri. Naj nas brani vsemogočnost tvojega usmiljenja pred kroglami sovražnikov našega zveličanja, da bi z zaupanjem kot tvoji otroci čakali na tvoj dokončni prihod, na dan, ki je le tebi znan. Pričakujemo, da bomo prejeli vse, kar nam je po Jezusu obljubljeno, kljub vsej naši bedi, kajti Jezus je naše upanje, skozi njegovo usmiljeno Srce bomo stopili v nebesa kakor skozi odprta vrata.
1571 (144) Opazila sem, da mi že od mojega vstopa v samostan očitajo eno, to je, da sem sveta; vendar je bil ta naziv vedno le zbadljivka. Na začetku me je to zelo bolelo. Ko pa sem bolj dozorevala, na to nisem bila več pozorna. Toda ko je bila nekoč zaradi moje »svetosti« prizadeta neka oseba, me je zelo bolelo, da imajo drugi zaradi mene težave; začela sem se pritoževati Gospodu Jezusu, zakaj je tako. Gospod mi je odgovoril: **Si žalostna zaradi tega? Saj si vendar sveta. Kmalu bom v tebi to sam razodel in isto besedo »sveta« bodo izgovarjali – vendar pa tedaj že z ljubeznijo.**
1572 Moja hči, spominjam te, kadarkoli boš slišala, da ura bije tri, se vsa potopi v moje usmiljenje, slavi in poveličuj to usmiljenje; kliči njegovo vsemogočnost na pomoč za ves svet, posebej za uboge grešnike, kajti v tem trenutku stoji na stežaj odprto za vsakega človeka. (145) **Ob tej uri zase in za druge izprosiš vse, ob tej uri se je rodila milost za ves svet – usmiljenje je zmagalo nad pravičnostjo. Moja hči, ob tej uri se potrudi, da zmoliš križev pot, kolikor ti obveznosti to dopuščajo; če ne moreš zmoliti križevega pota, vsaj za trenutek stopi v kapelo in počasti moje Srce, ki je v najsvetejšem zakramentu polno usmiljenja; ako pa ne moreš stopiti v kapelo, se vsaj za kratek trenutek poglobi v molitev tam, kjer si. Želim, da častí moje usmiljenje vsako ustvarjeno bitje, najprej pa ti, ker sem ti dal to skrivnost najgloblje spoznati.**
1573 + Moj Bog, kakšno hrepenenje po tebi me danes navdaja. Nič, prav nič se ne more več polastiti mojega srca, zemlja nima ničesar več zame. Jezus, kako zelo čutim to izgnanstvo, kako se mi podaljšuje; o smrt, ti božja dekla, kdaj mi boš naznanila željno pričakovani trenutek, v katerem se bom vekomaj združila s svojim Bogom?
1574 (146) Moj Jezus, naj bodo poslednji dnevi izgnanstva popolnoma po tvoji najsvetejši volji. Združujem svoje trpljenje, svojo bridkost in samo umiranje s tvojim svetim trpljenjem in se darujem za ves svet, da bi izprosila obilje Božjega usmiljenja za duše, posebej za sestre po naših hišah. Močno zaupam in se popolnoma izročam tvoji sveti volji, ki je usmiljenje samo. Ob poslednji uri mi bo tvoje usmiljenje vse – kot si mi sam obljubil…
1575 + Bodi pozdravljena, večna ljubezen, moj predobri Jezus, ki si se blagovolil naseliti v mojem srcu. Pozdravljam te, o hvalevredno božanstvo, ki si se blagovolilo zame ponižati in iz ljubezni do mene tako izničiti prav do neznatne podobe kruha. Pozdravljam te, Jezus,

neoveneli cvet človeštva, ti si edinec moje duše. Tvoja ljubezen je čistejša kakor lilija in druženje s teboj mi je bolj prijetno kakor vonj hijacinte. Tvoje prijateljstvo je bolj nežno (147) in bolj rahločutno kakor vonj vrtnice, vendar močnejše kakor smrt. Jezus, nepojmljiva lepota, ti se najbolje razumeš s čistimi dušami, ker so samo te sposobne za junaštvo in žrtev. Sladka in rožnata Jezusova kri, oplemeniti mojo kri in jo spremeni v svojo lastno, naj se mi zgodi tako, kot tebi ugaja.

1576 Vedi, moja hči, da je med menoj in teboj neskončen prepad, ki ločuje Stvarnika od ustvarjenega bitja. A ta prepad izravnava moje usmiljenje. Ne dvigam te k sebi, ker bi te potreboval, marveč te obdarjam z milostjo zedinjenja samo iz usmiljenja.

1577 Povej ljudem, naj v svojem srcu ne postavljajo pregrad mojemu usmiljenju, ki tako zelo želi delovati v njih. Moje usmiljenje deluje v vseh srcih, ki mu odpirajo vrata; kakor grešnik tako tudi pravični potrebuje (148) **mojega usmiljenja. Spreobrnjenje in vztrajanje je milost mojega usmiljenja.**

1578 Posebej naj slavijo moje usmiljenje osebe, ki hrepenijo po popolnosti, ker obilje milosti, ki jim jo podeljujem, priteka iz mojega usmiljenja. Želim, da bi se te osebe odlikovale z brezmejnim zaupanjem v moje usmiljenje. Sam bom poskrbel za posvečenje teh duš. Priskrbel jim bom vse, kar koli bo potrebno za njihovo svetost. Milosti iz mojega usmiljenja se zajemajo samo z eno posodo, ta je – zaupanje. Čim bolj oseba zaupa, tem več prejme. Osebe z brezmejnim zaupanjem so mi v veliko tolažbo, saj vanje pretakam vse zaklade milosti. Veseli me to, ker želijo veliko, saj je moja želja dajati veliko, in to zelo veliko. Žalosti pa me, če ljudje želijo malo in zakrknejo svoje srce.

1579 (149) + Najbolj trpim, ko naletim na hinavščino. Zdaj te razumem, moj Zveličar, da si tako ostro grajal farizeje zaradi njihove hinavščine. S trdovratnimi grešniki si bolj prijazno občeval, ko so skesani prihajali k tebi.

1580 Moj Jezus, glej, vidim, da sem vsa obdobja življenja prehodila s teboj: otroštvo, mladost, poklic, apostolsko delovanje, Tabor in vrt Getsemani, zdaj pa sem skupaj s teboj na Kalvariji. Voljno sem se dala križati in zdaj sem že križana. Čeprav še hodim, sem pribita na križu in jasno čutim, da mi s tvojega križa priteka moč in da si ti sam moja vztrajnost. Velikokrat slišim vabljivi glas skušnjave: »Stopi s križa,« toda Božja moč me utrjuje; ko na moje srce trka zapuščenost, tema in različno trpljenje, me vendar skrivnostna Božja moč podpira in krepi. Želim izpiti kelih (150) vse do zadnje kaplje. Trdno zaupam; če me je tvoja milost podpirala v trenutkih na vrtu Getsemani, mi bo pomagala tudi zdaj, ko sem na Kalvariji.

1581 O Moj Jezus, učitelj, svoje želje združujem s tvojimi željami, kot si jih imel na križu. Želim izpolniti tvojo sveto voljo; želim spreobrnjenja duš; želim, da bi bilo slavljeno tvoje usmiljenje; želim, da bi se pospešilo zmagoslavje Cerkve; želim, da bi ves svet častil praznik usmiljenja; želim svetost duhovnikov; želim, da bi bila v naši skupnosti svetnica;[382] želim, da bi celotno našo skupnost preveval duh velike gorečnosti za Božjo slavo in za zveličanje duš; želim, da bi ljudje po naših domovih ne žalili Boga, ampak da bi vztrajali v dobrem; želim Božjega blagoslova za starše in vso družino; želim, da bi Bog mojim duhovnim voditeljem podeljeval posebno razsvetljenje, posebej očetu Andraszu[383] in duhovniku Sopoćku;[384] želim posebnega blagoslova (151) za moje predstojnice,[385] katerim sem bila podrejena, predvsem pa materi vrhovni predstojnici[386] in materi Ireni ter učiteljici novink Jožefi.[387]

---

[382] Kongregacija Božje Matere usmiljenja takrat še ni imela razglašene svetnice.

[383] Duhovniku Józefu Andraszu DJ.

[384] Duhovniku Michału Sopoćku.

[385] Predstojnice s. Favstine v času njenega življenja so bile: m. Małgorzata Gimbutt – začetek noviciata in tretja probacija pred večnimi zaobljubami; m. Rafaela Buczyńska v Krakovu in Varšavi; m. Róża Kłobukowska v Płocku; m. Ksawera Olszamowska – v Kiekrzu; m. Borgia Tichy – v Vilni; m. Serafina Kukulska – v Walendowu.

[386] M. Michaeli Moraczewski.

1582 O moj Jezus, zdaj objemam ves svet in te prosim usmiljenja zanj. Ko mi boš, o Bog, povedal, da je že dovolj, da se je že v celoti izpolnila tvoja sveta volja, takrat v združenju s teboj, moj Odrešenik, izročim svojo dušo v roke nebeškega Očeta, polna zaupanja v tvoje nepojmljivo usmiljenje. Prvo hvalnico tvojemu usmiljenju bom zapela, ko bom stala ob vznožju tvojega prestola. Tebe, uboga zemlja, ne bom pozabila, čeprav čutim, da se bom vsa takoj potopila v Bogu kakor v oceanu sreče; to pa me ne bo oviralo, da bi se ne vračala na zemljo, opogumljala duše in jih spodbujala k zaupanju v Božje usmiljenje. Brez dvoma mi bo potopljenost v Boga dala izredno možnost delovanja.
1583 Ko to pišem, slišim satanovo škripanje zob, ker ne more prenesti Božjega usmiljenja in treska s predmeti v moji celici. Toda v sebi čutim tako veliko Božjo moč, da me niti malo ne briga, da besni sovražnik našega odrešenja, (152) ampak mirno pišem dalje.
1584 O nepojmljiva Božja dobrota, ti nas varuješ na vsakem koraku. Naj bo večna slava tvojemu usmiljenju, ker se nisi pobratil z angeli, ampak z ljudmi – to je čudež neizmerne skrivnosti tvojega usmiljenja. Vse naše upanje je v tebi, Jezus Kristus, naš prvorojeni Brat, pravi Bog in pravi človek. Srce mi drhti od veselja, ko vidim, kako dober je Bog do nas ljudi, tako ubogih in nehvaležnih. Kot dokaz svoje ljubezni nam daje kot nepojmljivi dar sebe samega v osebi svojega Sina. Te skrivnosti ljubezni ne bomo doumeli vso večnost. O človeštvo, zakaj tako malo misliš na to, da je Bog resnično sredi med nami. O Jagnje Božje, ne vem, kaj naj najprej občudujem v tebi: ali tvoj molk, tvojo skritost in izničenje za človeka ali ta trajni čudež tvojega usmiljenja, ki preobraža duše (153) in jih obuja v večno življenje. Čeprav si tako skrito, se tvoja vsemogočnost tu bolj razkriva kakor pri stvarjenju človeka; dasi za odpuščanje grešnikov deluje vsemogočnost tvojega usmiljenja, je vendar tvoje delovanje tako tiho in skrito.
1585 Videnje Božje Matere. V veliki svetlobi sem zagledala Božjo Mater v beli obleki, prepasano z zlatim pasom; majhne zlate zvezdice so bile posute po vsej obleki. Imela je v trikotu z zlatom obložene rokave, rahlo ogrnjen plašč safirno modre barve, na glavi pa ogrnjeno lahno prosojno tančico. Lepo urejene lase je imela razpuščene, krono iz zlata s križci na konicah. Na levi roki je držala Dete Jezusa. Takšne Božje Matere še nisem videla. Nepričakovano me je ljubeznivo pogledala in rekla: »Sem Božja Mati duhovnikov.« Tedaj je izpustila Dete Jezusa iz rok na tla, svojo desnico pa dvignila proti nebu, rekoč: »O Bog, blagoslovi Poljsko, blagoslovi duhovnike.« Spet mi je rekla: »Povej to, kar si videla, duhovnikom.« (154) Sklenila sem, da to povem ob prvi priložnosti, ko se srečam z očetom,[388] sama pa tega videnja nikakor ne morem razumeti.
1586 O moj Jezus, ti vidiš, kako veliko hvaležnost čutim do duhovnika Sopoćka, ki je tako daleč privedel tvoje delo. Ta tako ponižni duhovnik je znal vzdržati v vseh viharjih. Ni zgubil poguma ob nasprotovanjih, ampak je zvesto odgovarjal Božjemu klicu.
1587 + Ko je ena od sester prevzela skrb za bolnike – bila pa je malomarna pri strežbi, da se je bilo res treba zelo zatajevati – sem se nekega dne odločila, da to povem predstojnicam, vendar sem v duši zaslišala glas: **Prenašaj potrpežljivo, kdo drug bo povedal.** Vendar je bila takšna postrežba ves mesec. Ko sem spet lahko nekoliko hodila v jedilnico in na rekreacijo, sem v duši zaslišala besede**: Zdaj bodo druge sestre** (155) **spregovorile o malomarnosti te redovnice pri postrežbi, ti pa molči in se v tej zadevi ne oglašaj.** Zdaj se je začel precej oster prepir o sestri, ona pa ni mogla ničesar najti v svojo obrambo. Vse bolne sestre so kot v zboru rekle: »Sestra, poboljšajte se in bolje strezite bolnikom.« Spoznala sem, da Gospod Jezus včasih ne želi, da bi sami kaj govorili. On pozna pravi način in ve, kdaj je treba spregovoriti.
1588 Danes sem zaslišala besede**: V stari zavezi sem svojemu ljudstvu pošiljal preroke z gromom. Danes pošiljam tebe k vsemu človeštvu s svojim usmiljenjem. Nočem kaznovati obolelega človeštva, marveč ga ozdraviti s pritegnitvijo na svoje usmiljeno Srce. Kazni**

---

[387] M. Mariji Józefi Brzozi – učiteljici s. Favstine v noviciatu.
[388] P. Józefom Andraszem DJ.

uporabljam, ko me sami k temu prisilijo; moja roka nerada prijema za meč pravičnosti; pred dnevom pravičnosti pošiljam dan usmiljenja. Odgovorila sem: »O moj Jezus, ti sam govori dušam, kajti moje besede nimajo veljave.«

(156) + JMJ

1589 Duša čaka na Gospodov prihod

Ne vem, Gospod, katero uro prideš,
ves čas zato bedim in prisluškujem,
jaz, tvoja izvoljena nevesta,
kajti tvoja izvoljena nevesta ve, da želiš priti neopazno,
a čisto srce te, Gospod, že od daleč začuti.
Čakam nate, Gospod, v molku in tihoti,
z velikim hrepenenjem v srcu,
z nepremagljivimi željami.
Čutim, da se ljubezen do tebe spreminja v žar
in se bo ob koncu življenja kakor plamen dvignila v nebo;
takrat se bodo vse moje želje izpolnile.

Pridi že – moj najdražji Gospod,
in vzemi moje željno srce
k sebi v vzvišeno nebeško deželo,
kjer traja tvoje večno življenje.

Življenje na zemlji je eno samo umiranje,
moje srce pa čuti, da je ustvarjeno za višave
in ga nič ne prevzame v teh zemeljskih nižinah,
kajti moja domovina so nebesa, to trdno verujem.

[Konec petega zvezka rokopisa *Dnevnika*]

Šesti zvezek

Božje usmiljenje bom slavila vekomaj

s. M. Favstina najsvetejšega zakramenta
iz Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja

+ JMJ

Slavi, moja duša, nepojmljivo Božje usmiljenje, vse v njegovo slavo…

Krakov, 10. 2. 1938
Šesti zvezek

s. Favstina najsvetejšega zakramenta
iz Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja

1591 Moje srce išče, kje je skrit moj Bog,
ki noč in dan ostaja z nami.
V belo hostijo povit
usmerja vse vesolje in se z dušami združuje.

Moje srce vztraja pri mojem skritem Bogu,
kjer je njegova izničena ljubezen.
Moje srce čuti, da je tu živa voda;
to je moj živi Bog, čeprav zakrit z zastorom.

1592 (2) 10. 2. 1938. Med meditacijo mi je Gospod dal spoznati veselje nebes in svetnikov, ki se veselijo našega prihoda. Boga ljubijo kot edini predmet svoje ljubezni, a tudi nas nežno in prisrčno ljubijo. Na vse se zliva to veselje z Božjega obličja, ker gledamo Boga iz obličja v obličje. To obličje je tako milo, da duša pada v nov zanos.
1593 Sam Gospod me spodbuja, naj napišem molitve in hvalnice o njegovem usmiljenju, in to poveličevanje mi kar vre iz ust. Opazila sem, da mi prihajajo na misel izoblikovane besede v čast Božjemu usmiljenju, zato sem se tudi odločila, da jih, kolikor je v moji moči, prenesem na papir. Čutim, da me k temu priganja Bog.
1594 Za trenutek me je obiskala ena od sester. Po kratkem pogovoru o pokorščini mi je rekla: »Ah, zdaj razumem, kako so napredovali svetniki. (3) Zahvaljujem se vam, sestra, veliko razsvetljenje se je naselilo v mojo dušo, veliko sem pridobila.«
1595 O moj Jezus, to je tvoje delo. Ti sam si spregovoril tej duši, kajti ta sestra je prišla prav takrat k meni, ko sem bila popolnoma poglobljena v Boga, in prav v tem trenutku me je zapustila globlja zbranost. O moj Jezus, zavedam se: da bi bila koristna duša, bi se morala prizadevati za kar najtesnejše združenje s teboj, večna ljubezen. Ena beseda z Bogom združene duše naredi v dušah več dobrega kakor zgovorne razprave in pridige nepopolne duše.
1596 + Videla sem začudenje očeta Andrasza nad mojim napredovanjem, toda vse v Božjo slavo. Velika je tvoja milost, Gospod, ki dušo dviga v višave. Velika je moja hvaležnost Bogu, ker mi je dal razsvetljenega duhovnika – saj bi me lahko še naprej puščal v negotovostih in omahovanjih, toda tvoja dobrota (4) je to vse uredila. O moj Jezus, ne zmorem prešteti tvojih dobrot…
1597 Moja hči, boj bo trajal do smrti, zadnji zdihljaj ga [dokonča]. **Z molkom boš zmagala.**
1598 13. 2. 1938. Videla sem, kako nerad je Gospod Jezus šel pri svetem obhajilu k nekaterim dušam. Ponovil mi je besede: **V nekatera srca pridem kakor v ponovno trpljenje.**
1599 Med sveto uro, ki sem si jo prizadevala opraviti, sem zagledala trpečega Jezusa. Rekel mi je: **Moja hči, ne oziraj se toliko na samo posodo milosti, ampak bolj na milost, ki ti jo**

dajem. Kajti posoda ti vedno ne ugaja, tedaj pa tudi milosti pešajo. Tega te hočem obvarovati in želim, da bi se nikoli ne ozirala na posodo, v kakršni ti pošiljam svoje milosti. Naj bo vsa pozornost tvoje duše (5) **usmerjena k temu, da bi čim bolj zvesto odgovorila moji milosti.**
1600 + O moj Jezus, če ti sam ne potešiš hrepenenja moje duše, je nihče ne potolaži niti ne poteši. Vsako tvoje približevanje k meni izzove v moji duši nov zanos ljubezni, pa tudi novo umiranje. Kljub temu, da se tako nenavadno približuješ moji duši, te vendar ljubim na daljavo in moje srce umira v zanosu ljubezni. Kajti to še ni večno in popolno združenje, čeprav se tako pogosto družiš z menoj brez vsake ovire. Vendar s tem odpiraš v moji duši in srcu globine ljubezni in hrepenenja po tebi. ta brezdanja želja po Bogu v vsej polnosti na zemlji ne more biti docela izpolnjena.
1601 Gospod mi je dal spoznati, kako zelo si želi popolnosti izvoljenih duš.
Izvoljene duše so luči v mojih rokah, ki jih pošiljam v temino sveta in ga razsvetljujem. Kakor zvezde osvetljujejo noč, tako izvoljene duše osvetljujejo (6) **zemljo, in čim bolj popolna je duša, tem večjo svetlobo razširja okrog sebe in tem dlje sega. Lahko je skrita in neopazna celo najbližjim, vendar njena svetloba odseva v dušah na najbolj oddaljenih koncih sveta.**
1602 Danes mi je Gospod dejal: **Hči, ko prihajaš k sveti spovedi, k izviru mojega usmiljenja, na tvojo dušo vedno priteče kri in voda, ki je privrela iz mojega Srca, in jo oplemeniti. Vsakokrat, ko prihajaš k sveti spovedi, se vsa potopi z velikim zaupanjem v moje usmiljenje, da bom lahko na tvojo dušo izlil obilje milosti. Ko prihajaš k spovedi, vedi, da jaz sam čakam nate v spovednici. Samo skrivam se za duhovnikom, vendar v duši sam delujem. Tu se beda duše srečuje z Božjim usmiljenjem. Povej ljudem, da iz tega vira usmiljenja** (7) **lahko zajemajo milosti samo s posodo zaupanja. Če bo njihovo zaupanje veliko, moja radodarnost ne bo imela meja. Potoki moje milosti preplavljajo ponižne. Ošabni so vedno v uboštvu in bedi, ker se moja milost od njih obrača k ponižnim.**
1603 14. 2. [1938]. Ob češčenju sem zaslišala besede: »**Moli za neko gojenko, zelo potrebuje moje milosti.** Spoznala sem dušo N. Zelo sem molila in Božje usmiljenje je objelo to dušo.
1604 Ko sem med češčenjem večkrat zmolila *Sveti Bog*, me je objela živa Božja navzočnost in v duhu sem bila pritegnjena pred Božje veličastvo. Videla sem, kako angeli in svetniki častijo Gospoda. Božja slava je tako velika, da je ne upam opisati, ker tega ne zmorem, poleg tega pa bi ljudje mislili, da je to, kar bi zapisala, vse. (8) Sveti Pavel, zdaj te razumem, zakaj nisi hotel opisati nebes;[389] rekel si samo to, da oko ni videlo in uho ni slišalo niti človeško srce doumelo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.[390] Tako se vse, kar je izšlo od Boga, tudi k njemu vrača in mu daje popolno hvalo. Toda zdaj, ko sem se ozrla na svoje poveličevanje Boga – o kako je ubogo! Je le borna kapljica v primeri s to popolno nebeško slavo. O kako si dober, Bog, da sprejemaš tudi moje poveličevanje in ljubeznivo k meni obračaš svoje obličje ter mi daješ razumeti, da ti je naša molitev prijetna.
1605 Piši o moji dobroti, kar ti pride na misel. Odgovorila sem: »Kaj pa, Gospod, če napišem preveč?« Gospod mi je odgovoril: **Moja hči, četudi bi hkrati govorila z vsemi človeškimi in angelskimi jeziki, ne bi mogla povedati preveč, bi pa seveda šele tedaj** (9) **deloma poveličala mojo dobroto – moje neizčrpno usmiljenje.**
O moj Jezus, sam polagaj besede v moja usta, da bi te lahko dostojno slavila.
Moja hči, bodi mirna, stori tisto, kar ti naročam. Tvoja misel je združena z mojo mislijo, zato piši, kar ti pride na misel. Zaupnica mojega usmiljenja si, izbral sem te za to službo v tem in prihodnjem življenju. Tako hočem, kljub vsem nasprotovanjem, ki jih boš deležna; vedi, da se moja naklonjenost ne bo spremenila.

---

[389] Gl. 2 Kor 12,1-6.
[390] Gl. 1 Kor 2,9.

V istem trenutku sem se v veliki ponižnosti potopila pred Božjim veličastvom. Toda čim bolj sem se poniževala, tem bolj me je prevzemala Božja navzočnost…
1606 O Jezus, moja edina tolažba. Kako strašno je izgnanstvo, o kakšna puščava, skozi katero se moram prebiti. Moja duša se prebija skozi strašno goščavo raznih težav. Če bi me ti sam ne podpiral, Gospod, nikakor ne bi napredovala.
1607 (10) 16. [2. 1938]. Ko sem molila po namenu nekega duhovnika k živemu Jezusovemu Srcu v najsvetejšem zakramentu, mi je Jezus v trenutku dal spoznati svojo dobroto in mi rekel: **Ne dam mu več, kakor zmore.**
1608 + Ko sem zvedela za trpljenje in težave neke osebe, ki jih je prestajala pri vsem tem Božjem delu, sem pred svetim obhajilom prosila Gospoda Jezusa, da bi mi dal spoznati, ali morda to trpljenje ni zaradi mene: »Moj premili Jezus, po tvoji neskončni dobroti in usmiljenju te milo prosim, daj mi spoznati, če ti v tej stvari kaj ne ugaja, ali če gre za kakšno mojo krivdo; če je tako, te prosim, ko prideš v moje srce, napolni ga z nemirom in mi daj spoznati tvoje nezadovoljstvo. Če pa pri tem nisem nič kriva, me utrdi v miru.« Ko sem prejela Gospoda, se je moja duša napolnila z globokim mirom in Gospod mi je dal spoznati, da je napad na delo preizkušnja, (11) vendar pa zato Bogu ni nič manj všeč. To me je zelo razveselilo, vendar sem podvojila svoje molitve, da bi delo neprizadeto izšlo iz ognja preizkušnje.
1609 O moj Jezus, kako dobro je biti na križu, toda s teboj. S teboj, moja ljubezen, je moja duša stalno pribita na križu in se napaja z bridkostjo. Kis in žolč se dotikata mojih ust, vendar je dobro, dobro je, da je tako, saj se je vendar tvoje Božje Srce vse življenje napajalo z bridkostjo. Za ljubezen pa si prejemal nehvaležnost. Tako zelo si bil izmučen, da se je iz tvojih ust izvila bolestna tožba; da si iskal, kdo bi te potolažil, a ga nisi našel.[391]
1610 + Ko sem prosila Gospoda, da bi blagovolil pogledati na neko dušo, ki se sama bojuje z mnogimi težavami, mi je v Gospod v trenutku dal spoznati, da so vsi kot prah pod njegovimi nogami. **Torej se ne muči, vidiš, da oni sami po sebi nič ne zmorejo. Če jim dovolim, kot da bi na videz zmagovali, delam to zaradi svojih nepojmljivih** (12) **razlogov.** Zelo sem se pomirila, ko sem videla, kako je vse odvisno od Gospoda.
1611 + Ko prihaja duhovnik z Gospodom Jezusom, so trenutki, ko me objema zelo živa Božja navzočnost in mi Gospod daje spoznati svojo svetost. Takrat vidim najmanjše prašno zrnce svoje duše in želela bi pred vsakim svetim obhajilom očistiti svojo dušo. Vprašala sem spovednika in mi je rekel, da se ni treba spovedati pred vsakim svetim obhajilom. Te malenkosti zgladi sveto obhajilo in bi bila le skušnjava, če bi v trenutkih prejemanja svetega obhajila mislila na spoved. Nisem mu bolj pojasnjevala stanja svoje duše, ker to ni moj duhovni voditelj, ampak spovednik.[392] Ker je to spoznanje hitrejše kot blisk, mi ne vzame veliko časa, razplameni pa mojo ljubezen in mi omogoči, da spoznam sebe…
1612 (13) + 20. 2. [1938]. Danes mi je Gospod odgovoril: **Za rešitev duš potrebujem tvoje trpljenje.** O moj Jezus, stori z menoj, kar ti ugaja. Nisem imela poguma prositi Jezusa za večje trpljenje, ker sem zadnjo noč tako zelo trpela, da ne bi prenesla niti kapljice več od tistega, kar mi je sam Gospod Jezus dal.
1613 Skoraj vso noč sem imela tako strašne bolečine, da se mi je zdelo, kakor da bi imela raztrgano vse drobovje. Zaužita zdravila sem izbruhala. Ko sem se nagnila k tlom, sem se onesvestila in tako – z glavo na (14) tleh – nekaj časa ostala. Ko se mi je vrnila zavest, sem opazila, da sem z vsem telesom pritisnila obraz in glavo. Ležala sem v izbruhanem in sem mislila, da bo to že konec. Ljubljena mati prednica in sestra Tarcyzja[393]sta me reševali, kakor

---

[391] Gl. Ps 68,21.

[392] Duhovnik Teodor Czaputa je bil spovednik noviciata. Tudi nekatere sestre z zaobljubami so se spovedovale pri njem. Duhovni voditelj s. Favstine je bil takrat duhovnik Józef Andrasz DJ. S. Favstina je tu jasno nakazala razliko med spovednikom in svojim duhovnim voditeljem.

[393] S. Tarcyzja – Kazimiera Piotrowicz (izg. Pjotrovič), roj. l. 1891, v skupnost je vstopila l. 1912; nekaj časa je bila bolniška sestra v krakovski hiši skupnosti. Umrla je 2. 12. 1978.

sta mogli. Jezus je želel trpljenje, ne smrti. O moj Jezus, stori z menoj, kar ti ugaja. Samo moči mi daj za trpljenje. Ko me podpira tvoja moč, zdržim vse. O duše, kako vas ljubim!
1614 Danes je prišla k meni ena od sester[394] in mi rekla: »Sestra, prosim vas, čudno čutim, kot bi mi nekaj govorilo, da naj pridem k vam in vam zaupam različne svoje zadeve, preden umrete. Sestra mi to lahko pri Gospodu Jezusu izprosi in uredi; nekaj mi neprestano govori, da mi vi, sestra, to lahko izprosite.« Prav odkrito sem ji odgovorila, da »v duši čutim, (15) da bom po smrti pri Gospodu Jezusu mogla več izprositi kakor zdaj. Spomnila se je bom pred njegovim prestolom.«
1615 Ko sem za trenutek odšla v sosednjo spalnico, da bi obiskala bolne sestre, je ena izmed sester rekla: »Sestra, ko boste umrli, se vas ne bom nič bala; kar pridite po smrti k meni, ker vam moram zaupati neko skrivnost duše, da bi mi to pri Gospodu Jezusu uredili; vem, da mi to pri Gospodu Jezusu lahko izprosite.« Ker je to javno povedala, sem ji pač odgovorila takole: »Gospod Jezus je zelo obziren, torej nekaterih skrivnosti, ki so med njim in dušo, ne izdaja nikomur.«
1616 + O moj Gospod, zahvaljujem se ti za to, da me z izničenjem delaš sebi podobno. Vidim, da moja zemeljska lupina začenja razpadati; tega se veselim, (16) ker se bom kmalu znašla v hiši svojega Očeta.
1617 27. 2. [1938]. Danes sem bila pri spovedi pri patru A.[395] Storila sem tako, kot si je Jezus želel. Po sveti spovedi je mojo dušo preplavila globina svetlobe. Tedaj sem zaslišala glas: **Ker si pač otrok, zato ostajaš ob mojem Srcu; tvoja preprostost mi je ljubša kot odpovedovanje.**
1618 Besede očeta Andrasza: »Bolj živi iz vere; moli, da bi se Božje usmiljenje bolj razširilo in da bi to delo prišlo v dobre roke, ki bi ga dobro in pravilno usmerjale. Sama si prizadevaj, da boš dobra redovnica, čeprav bi lahko ostalo tudi tako [kot je], se trudi, da boš tu dobra redovnica. Če pa zdaj čutiš Božje posege in spoznaš, da je to Gospod, tedaj pojdi za njim. Ves predvideni čas za molitev posveti [molitvi], zapiske pa delaj po molitvi…«
1619 (17) + Zadnja dva pustna dneva. Moje telesne bolečine so se povečale. Še tesneje sem jih združila s trpečim Odrešenikom in ga prosila usmiljenja za ves svet, ki nori v vsej hudobiji. Ves dan sem čutila bolečino trnove krone. Ko sem legla, nisem mogla položiti glave na blazino; vendar so ob desetih bolečine popustile in sem zaspala; naslednji dan pa sem čutila veliko izčrpanost.
1620 + Jezus hostija, če me ti sam ne bi podpiral, ne bi znala vzdržati na križu, ne bi znala prestati tolikega trpljenja, toda moč tvoje milosti me ohranja na višji ravni in dela moje trpljenje bolj zaslužno. Daješ mi moč, da bi šla vedno naprej in silovito osvajala nebesa, v srcu pa imela ljubezen do tistih, ki mi nasprotujejo in me prezirajo. S to milostjo zmorem vse.

1621 (18) 1. 3. 1938. Enodnevna duhovna obnova

Med premišljevanjem sem spoznala, naj bi se kar najgloblje skrila v Jezusovem Srcu, premišljevala o njegovem bridkem trpljenju in prodirala v čustva njegovega Božjega Srca, ki je polno usmiljenja do grešnikov; da bi jim izprosila to usmiljenje, se bom vsak trenutek izničevala, živela po Božji volji.
1622 Ves ta postni čas sem hostija v tvoji roki, Jezus; uporabi me, da bi ti sam mogel vstopiti v grešnike. Naroči, kar ti ugaja; nobena žrtev se mi ne zdi prevelika, ko gre za duše.
1623 + Ves mesec je sv. maša in sv. obhajilo po namenu za očeta Andrasza, da bi mu Bog dal še globlje spoznati Božjo ljubezen in usmiljenje.

---

[394] To bi utegnila biti s. Amelia Socha, s katero je s. Favstino vezalo veliko prijateljstvo.
[395] Duh. Józefu Andraszu. (Prim. št. 70.)

1624 V tem mesecu se bom vadila v treh krepostih, ki mi jih je priporočila Božja Mati: v ponižnosti, (19) čistosti in Božji ljubezni ter v globoki predanosti Božji volji glede sprejemanja vsega, kar koli mi pošlje.
1625 2. 3. [1938]. Sveti postni čas sem začela tako, kakor si je zaželel Jezus: v popolni predanosti njegovi sveti volji in sprejemanju vsega z ljubeznijo, kar koli mi bo dal. Ne morem se vaditi v večjem odpovedovanju, ker sem zelo slabotna. Dolga bolezen mi je popolnoma oslabila moči. V trpljenju se združujem z Jezusom. Ko premišljujem njegovo bridko trpljenje, se zmanjša tudi moje telesno trpljenje.
1626 Gospod mi je rekel: **Za ves postni čas te jemljem v svojo šolo; naučiti te želim trpeti.** Odgovorila sem: »S teboj, Gospod, sem pripravljena na vse,« in zaslišala sem glas: **Dovoljeno ti je piti iz keliha, iz katerega jaz pijem; to izredno čast ti danes dajem.**
1627 (20) Danes sem začutila Jezusove bolečine po vsem svojem telesu, Gospod pa mi je dal spoznati spreobrnjenje nekaterih duš.
1628 Med sveto mašo sem zagledala Jezusa, pribitega na križu. Rekel mi je: **Učenka moja, imej veliko ljubezen do tistih, ki ti povzročajo trpljenje. Delaj dobro tistim, ki te sovražijo.** Odgovorila sem: »O moj učitelj, saj ti vidiš, da ne čutim ljubezni do njih in to me muči.« Jezus mi je odgovoril: **Čustva niso vedno v tvoji moči; da ljubiš, spoznaš po tem, da po doživetih težavah in nasprotovanju ne izgubljaš miru, ampak moliš za tiste, od katerih si okusila trpljenje, in jim želiš dobro.** Ko sem se vrnila [396] […]

1629 (21) + JMJ

O Jezus, moj Stvarnik in Gospod,
v tvoji roki sem hostija,
tiha, skrita, brez okraskov in lepote,
ker je vsa lepota moje duše vtisnjena v notranjosti.

Sem hostija v tvoji roki, o Božji Svečenik,
stori z menoj, kar ti je drago.
Gospod, popolnoma sem predana tvoji volji,
ki je blaženost in okras moje duše.

V tvoji roki sem, o Bog, kakor bela hostija;
prosim, preobrazi me sam vase.
Naj [bom] skrita vsa v tebi,
zaprta v tvojem usmiljenem Srcu kakor v nebesih.

V tvoji roki sem kakor hostija, večni Duhovnik.
Naj me óblat mojega telesa varuje pred pogledi ljudi.
Samo tvoje oko naj meri mojo ljubezen in predanost,
ker je moje srce vedno združeno s tvojim Božjim Srcem.

V tvoji roki sem, o Božji Srednik, kot darovana hostija
in izgorevam na daritvenem oltarju,
v bolečinah zdrobljena in zmleta kot pšenično zrno
in vse to zaradi tvoje slave, za rešitev duš.

Hostija sem, ki prebiva v tabernaklju tvojega Srca.
Skozi življenje grem potopljena v tvojo ljubezen

[396] Stavek je prekinjen po besedah: »Ko sem se vrnila…«.

in na svetu se ničesar ne bojim,
ker si ti sam moja moč, moj ščit in moja varnost.

Sem hostija, položena na oltar tvojega Srca,
da bi večno plamenela v ognju ljubezni.
Ker vem, da si me povzdignil le zaradi svojega usmiljenja,
zato tvoji slavi namenjam vse darove in milosti.

Kakor hostija sem v tvoji roki, moj Sodnik in Odrešenik.
V poslednji uri mojega življenja
naj me vsemogočnost tvoje milosti pripelje na cilj.
Naj se proslavi tvoje sočutje nad posodo usmiljenja.

1630 Moj Jezus, okrepčaj moči moje duše, da bi sovražnik nič ne pridobil. Brez tebe sem sama slabost. Kaj sem brez tvoje milosti, če ne (23) brezno lastne bede. Beda je moja lastnina.
1631 O rana usmiljenja, Srce Jezusovo, skrij me v svoji globočini kot kapljo lastne krvi in me vekomaj ne izpusti iz njega. Zapri me v svoje globine in me sam nauči ljubiti tebe. Večna ljubezen, ti sam oblikuj mojo dušo, da bi bila sposobna za medsebojno ljubezen s teboj. O živa ljubezen, usposobi me za večno ljubezen do tebe. Na tvojo ljubezen se želim večno vzajemno odzivati. O Kristus, en sam tvoj pogled mi je dražji kakor tisoče svetov, kakor vse nebo. Ti moreš, Gospod, mojo dušo izoblikovati tako, da bi te znala v vsej polnosti razumeti takšnega, kakršen si. Vem in verujem, da ti zmoreš vse; če si se mi blagovolil tako radodarno podeliti, pač vem, da si lahko še radodarnejši; vpelji me v medsebojno zaupnost s teboj tako daleč, do koder človeška narava lahko seže.

1632 (24) + JMJ
Nepojmljive in velike so želje mojega srca,
nič ne more napolniti njegovih prepadov.
Čeprav bi bile zbrane najlepše stvaritve z vsega sveta,
ne bi mogle niti za en trenutek nadomestiti tebe, o Bog.

Z enim pogledom sem prešinila svet skoz in skoz,
a nisem našla podobne ljubezni za svoje srce.
Zato sem se ozrla v svet večnosti, ker mi je ta premajhen;
moje srce je zahrepenelo po ljubezni Nesmrtnega.

Moje srce je začutilo, da sem kraljevi otrok,
da sem se znašla v izgnanstvu, v tujini.
Spoznala sem, da je moj dom nebeška palača;
tam se bom šele počutila kot v lastni domovini.

Ti sam si pritegnil k sebi mojo dušo, o Gospod.
O večni Gospod, ti sam si se k meni ponižal,
moji duši si dal globoko spoznati sebe samega.
To je skrivnost ljubezni, zaradi katere si me ustvaril.

Čista ljubezen me je naredila močno in pogumno;
ne serafi ne kerubi z mečem me ne preplašijo.
Svobodno korakam tam, kjer drugi trepetajo,
(25) ker tam, kjer je ljubezen prva, ni vzroka za strah.

Nenadoma je pogled moje duše obstal na tebi,
o Gospod Jezus Kristus, na križu razpeti.
To je moja ljubezen, s katero bom počivala v grobu,
to je moj Ženin – Gospod in moj nepojmljivi Bog.

[Daljša prekinitev][397]

1633 (26) 10. 3. [1938]. Neprestane telesne bolečine. Sem na križu z Jezusom. Nekoč mi je mati prednica rekla: »Pri vas se kaže pomanjkanje ljubezni do bližnjega tudi v tem, da nekaj pojeste, pozneje pa trpite in druge motite pri nočnem počitku.« Z gotovostjo vem, da bolečin, ki se pojavljajo v mojem drobovju, nikakor ne povzroča hrana, kar je potrdil tudi zdravnik, ampak so to telesne bolečine, ki izhajajo iz Božje previdnosti. Vendar sem se po tej pripombi odločila trpeti bolj skrito in ne prositi za pomoč, ker je tako in tako brez haska, saj so se prizadevanja končala z bruhanjem. Uspelo mi je pretrpeti nekaj napadov, za katere ve samo Jezus. Te bolečine so tako grozne in močne, da mi jemljejo celo zavest. Ko zaradi njihove silovitosti omedlim in me oblije mrzel pot, takrat začenjajo polagoma popuščati. Včasih trajajo (27) po tri ure in več. O moj Jezus, naj se zgodi tvoja sveta volja, sprejemam vse iz tvoje roke. Če sprejemam zanos in gorečnost ljubezni prav do pozabe, kaj se okrog mene godi, je tudi prav, da bi z ljubeznijo sprejela trpljenje, ki mi celo odvzema prisotnost duha.
1634 Ko je prišel zdravnik, nisem mogla, kakor druge sestre, iti k njemu v govorilnico, zato sem prosila, da bi on prišel k meni. Ker nisem mogla tja zaradi neke ovire, je čez nekaj časa prišel v celico in po pregledu rekel: »Vse bom povedal bolniški sestri.« Ko je po zdravnikovem odhodu bolniška sestra prišla, sem ji povedala vzrok, zakaj nisem mogla v govorilnico; vendar je pokazala veliko nezadovoljstvo. Ko pa sem jo vprašala: »Sestra, kaj pa je zdravnik rekel o teh bolečinah?« mi je odgovorila, da ni rekel nič, da to ni nič; (28) dejal je, da bolníca uganja kaprice – in je odšla. Tedaj sem rekla Bogu: »Kristus, daj mi moči in sile za trpljenje, daj mi v srce čisto ljubezen do te sestre.« Potem ves teden ni več pogledala k meni. Vendar so se bolečine ponovile z vso silovitostjo in so trajale skoraj vso noč in zdelo se mi je, da bo že konec. Predstojnice so odločile, da moram k drugemu zdravniku, ta pa je ugotovil, da je stanje hudo. Rekel mi je: »Zdravja se ne da več povrniti. Malo se še da pozdraviti, o popolnem zdravju pa ni govora.« Predpisal je zdravila proti bolečinam in po zaužitju zdravil se večji napadi niso ponovili. »Če pa, sestra, pridete k nam – se bomo potrudili zdravje nekako pokrpati, kolikor se še da.« Ta zdravnik je zelo želel, da bi prišla tja na zdravljenje. O, moj Jezus, kako čudni so tvoji sklepi.
1635 Vse to mi je Jezus naročil pisati (29) v tolažbo drugim dušam, ki bodo večkrat izpostavljene podobnemu trpljenju.
1636 Čeprav sem se počutila zelo slabo, sem se vendar odpravila k zdravniku, ker je bila to volja mojih nadrejenih. Sestra, ki me je spremljala, je nezadovoljna potovala z menoj. Pokazala mi je to večkrat, končno mi je rekla: »Le kaj bo, za kočijo imam premalo denarja.« Na to nisem nič odgovorila. »Mogoče pa kočije ne bo? Kako bova vzdržali tako dolgo pot?« To in veliko drugih reči je govorila samo zato, da bi me vznemirjala, saj so ljube predstojnice dale dovolj denarja in ne premalo. Ker sem vso stvar v duhu spoznala, sem se nasmehnila, sestri pa povedala, da sem čisto mirna, da zaupajva Bogu. Toda spoznala sem, da jo je moj globoki mir dražil. Tedaj sem začela moliti zanjo.
1637 O moj Gospod, vse to (30) zate, da bi izprosila ubogim grešnikom usmiljenja. Ko sem se vrnila, sem bila tako zelo utrujena, da sem takoj morala leči, vendar je bila takrat trimesečna spoved in trudila sem se, da bi šla k spovedi. Morala sem se ne le spovedati, ampak tudi poiskati nasvet duhovnega voditelja. Začela sem se pripravljati, vendar sem se slabo počutila; odločila sem se prositi mater prednico, da bi mi dovolila opraviti spoved pred

[397] S. Favstina je v rokopisu pustila pol strani prazne. Mogoče je nameravala k svoji pesmi pripisati še kakšno kitico.

novinkami, ker se slabo počutim.[398] Mati prednica mi je odgovorila: »Sestra, poiščite voditeljico novink,[399] če vam ona dovoli, da greste pred novinkami – je prav.« Samo še tri sestre so bile za spoved, zato sem počakala, ker nisem imela moči, da bi iskala voditeljico novink. Ko sem prišla k spovedi, sem se tako slabo počutila, da nisem mogla razkriti svoje duše. Komaj sem se spovedala. Tu sem spoznala, kako zelo je potreben (31) duh,[400] sama črka ne daje poleta ljubezni.
1638 Ta dan je prišlo do nekih nesporazumov med prednico in menoj. Ni bilo niti po njeni niti po moji krivdi; vendar je moralno trpljenje ostalo, ker je šlo za skrivnost, ki je v tej zadevi nisem mogla pojasniti; zato sem trpela, čeprav bi lahko z eno besedo dokazala resnico.
1639 20. [3. 1938]. Danes sem v duhu spremljala neko umirajočo dušo. Izprosila sem ji zaupanje v Božje usmiljenje. Ta duša je bila blizu obupa.
1640 Današnja noč je znana le tebi, Gospod. Darovala sem jo za uboge, trdovratne grešnike, da bi jim izprosila tvoje usmiljenje. Tu me bičaj, tu me žgi, da bi mi dal duše grešnikov, posebej… O Jezus, pri tebi nič ne propade; vse imaš, pa mi daj duše… grešnikov.
1641 (32) Pri češčenju, med štirideseturno pobožnostjo, mi je Gospod rekel: **Moja hči, napiši, da žalitve, ki se jih ljudje ne zavedajo, ne zadržujejo moje ljubezni do njih in me ne ovirajo pri združevanju z njimi, toda najmanjše prostovoljne žalitve ovirajo moje milosti, in takih duš ne morem obsipati s svojimi darovi.**
1642 + Jezus mi je dal spoznati, da je vse odvisno od njegove volje, in mi je podelil globok mir glede vsega tega dela.
1643 Poslušaj, moja hči, čeprav so vsa dela, ki so nastala po moji volji, podvržena velikemu trpljenju, pa le razmisli, če je bilo katero izmed njih podvrženo večjemu trpljenju kakor moje neposredno delo, delo odrešenja. Ne smeš se preveč vznemirjati zaradi nasprotovanj. Svet ni tako močan, kakor je videti; njegova moč je strogo omejena. Vedi, (33) **moja hči, kadar je tvoja duša napolnjena z žarom moje čiste ljubezni, tedaj se razblinijo vse težave kot megla pred sončnimi žarki, in se bojijo nadlegovati tako dušo, vsi nasprotniki se bojijo spopadati se z njo, ker čutijo, da je ta duša močnejša kakor ves svet ...**
1644 Moja hči, delaj toliko v tem delu usmiljenja, kolikor ti dopušča pokorščina, spovedniku pa jasno predstavi vsako mojo najmanjšo željo. Kar pa on odloči, zvesto uresničuj in ne izmikaj se temu, drugače bi mi ne ugajala…
1645 25. 3. [1938]. Danes sem zagledala trpečega Gospoda Jezusa. Sklonil se je nad menoj in šepetaje dejal: **Moja hči, pomagaj mi reševati grešnike.** Tedaj je mojo dušo napolnil ogenj ljubezni za reševanje duš. Ko sem se zavedela, sem vedela, (34) na kakšen način moram reševati duše, in pripravila sem se na večje trpljenje.
1646 + Danes[401] se je moje trpljenje povečalo, poleg tega sem občutila rane na rokah, nogah in na strani; potrpežljivo sem to prenesla. Čutila sem bes sovražnika duš, toda ni se me dotaknil.
1647 1. 4. [1938]. Danes se spet slabše počutim. Visoka vročina me začenja ugonabljati. Ne morem sprejemati hrane, želim si spiti kaj osvežujočega, a se je celo zgodilo, da v svojem vrčku nisem imela niti vode. Vse, o Jezus, da bi izprosila dušam usmiljenje.
Ko sem z večjo ljubeznijo obnovila svoj namen, je nenadoma vstopila ena izmed novink in mi dala veliko pomarančo, ki jo je poslala mati učiteljica novink. V tem sem videla Božjo roko. Ponovilo se je to še nekajkrat. (35) Čeprav so vedele, kaj potrebujem, nisem nikdar dobila

---

398 V skupnosti je bila navada, da so se najprej spovedale novinke, za njimi pa sestre z zaobljubami. Zato je prednica naročila s. Favstini, naj prosi učiteljico novink za dovoljenje, da bi se lahko spovedala pred novinkami.

399 Učiteljica novink je bila s. Kaliksta Piekarczyk.

400 V rokopisu se besedilo glasi takole: »Tu sem spoznala, kako zelo potreba, pomanjkanje, (31) duh, sama črka ne daje poleta ljubezni.«

401 Verjetno je to bilo v petek, 25. 3. 1938. S. Favstina je ob petkih pogosto doživljala bolečine na mestih ran Gospoda Jezusa. (Glej Dn. št. 759, 942, 1010, 1055, 1196, 1247, 1468, 1627.)

kakšne osvežilne stvari, četudi sem prosila; videla pa sem, da Bog pričakuje trpljenje in žrtve. Teh odrekanj ne opisujem podrobno, ker so zelo boleča in jih je težko verjeti, toda Bog vendar lahko zahteva tudi take žrtve.
1648 Nameravala sem prositi mater prednico za dovoljenje, da bi v celici imela kaj za potešitev teh želja.[402] Preden sem prosila, je mati sama rekla: »Sestra, naj se že enkrat konča s to boleznijo, ali tako ali drugače. Treba bo izpeljati ali zdravljenje ali pač nekaj ukreniti, tako se ne more nadaljevati.«
Ko sem čez trenutek ostala sama, sem rekla: »Kristus, kaj naj naredim? Nimam jasnega naročila, ali naj te prosim za zdravje ali za smrt.« Zato sem pokleknila in rekla: »Naj se z menoj zgodi tvoja sveta volja, Jezus, stori z menoj, kar ti ugaja.« (36) Zdaj sem se počutila nekako sama, različne skušnjave so me napadle. V prisrčni molitvi pa sem našla olajšanje in razsvetljenje in spoznala sem, da me je prednica samo preizkušala.
1649 Ne vem, kako se je zgodilo, da je bila soba, v kateri sem ležala, tako zanemarjena, da včasih več kot dva tedna sploh ni bila pospravljena. Pogosto nihče ni zanetil ognja v peči, zato pa sem še bolj kašljala; včasih sem prosila, drugič pa si nisem upala prositi. Ko me je nekoč obiskala mati prednica in vprašala, ali je treba tu bolj kuriti, sem rekla, da ne, ker je bilo zunaj že toplo in smo imele okno odprto.
1650 Prvi petek. Ko sem vzela v roke *Glasnik Srca Božjega*[403] in prebrala o kanonizaciji sv. Andreja Bobola, je mojo dušo takoj obdalo (37) veliko hrepenenje, da bi tudi me imele svetnico, in zajokala sem kakor otrok, zakaj pri nas ni svetnice. Rekla sem Gospodu: »Poznam tvojo radodarnost, a zdi se, kakor da bi bil do nas manj radodaren.« In spet sem se razjokala kakor majhen otrok. Tedaj mi je Gospod Jezus rekel: **Ne jokaj, ti si ta.** Tedaj je mojo dušo preplavila Božja svetloba in spoznala sem, koliko bom trpela. Gospodu sem rekla: »Kako se bo to zgodilo, saj si mi govoril o drugi skupnosti?« Gospod mi je odgovoril: **Ni tvoja stvar, da veš, kako se bo to zgodilo, ampak da si zvesta moji milosti in da vedno storiš to, kar je v tvoji moči in kar ti dovoljuje pokorščina …**
1651 + Danes me je obiskala ena izmed sester ter mi povedala, da se neka sestra zelo razvaja v svoji bolezni. Rekla mi je, da jo to tako vznemirja, da bi ji, če bi bila iz te hiše, dala najstrožji ukor. Odgovorila sem ji, da se temu čudim: »Kako morete, sestra, tako misliti? Spomnite se samo mnogih neprespanih noči te bolníce in solz…« Sestra je spremenila svoje mnenje.

1652 (38) + JMJ

Slavi, moja duša, Gospodovo usmiljenje,
veseli se v njem vse moje srce,
ker si za to od njega izvoljena,
da bi širila njegovo usmiljeno slavo.

Njegove dobrote nihče ne razišče, nihče ne izmeri,
njegovo sočutje je neizmerljivo,
to spozna vsaka duša, katera se mu približa;
on jo zavaruje in pritisne k usmiljenemu naročju.

Srečen človek, ki je zaupal v tvojo dobroto
in se popolnoma oprl na tvoje usmiljenje.
Njegova duša je napolnjena z mirom ljubezni;
povsod ga braniš kot svojega otroka.

---

[402] V skupnosti ni navade, da bi sestre v svojih celicah hranile kakšno hrano ali pijačo.
[403] Gre za »*Posłańca Serca Jezusowego*«.

O človek, kdorkoli si ti na svetu,
četudi bi tvoji grehi bili črni kakor noč,
ne boj se Boga, ti, dete slabotno,
kajti velika je moč Božjega usmiljenja.

1653 (39) + JMJ
K nebeški svetlobi, kjer kraljuje moj Bog,
tja hrepeni moja duša.
Tam moje srce bedi
in vse moje bitje se dviga k tebi.

Hitim v onstranstvo, k samemu Bogu,
v nepojmljivo jasnino, v sam žar ljubezni,
kajti moja duša in srce sta zanj ustvarjena
in od prve mladosti ga je vzljubilo moje srce.

Tam v svetlem siju tvojega obličja
se spočije moja hrepeneča ljubezen.
Devica v izgnanstvu umira za teboj,
ker ona živi le takrat, ko je združena s teboj.

JMJ
Moj dan se že nagiba h koncu,
že čutim tvoj večni sijaj, o Bog.
Kaj čuti moje srce, nikomur ne zaupam.
V veliki ponižnosti onemijo moje ustnice.

(40) Že grem na večno svatbo,
v neminljiva nebesa, v nepojmljivo prostranost.
Ne vzdihujem po počitku niti po nagradi,
v raj me priteguje čista Božja ljubezen.

Že grem na srečanje s teboj, večna Ljubezen,
s hrepenečim srcem, ki želi le tebe.
Čutim, da je tvoja čista ljubezen, o Bog, v mojem srcu
in čutim svojo večno določenost za nebesa.

Že odhajam k Očetu v večna nebesa,
iz pregnanstva na zemlji, iz solzne doline.
Zemlja ne more zadrževati mojega čistega srca še naprej,
k sebi so me pritegnile nebeške višine.

Že grem, moj Ženin, da uzrem tvojo slavo,
ki že sedaj z radostjo napolnjuje mojo dušo.
Nebesa se sklanjajo k tebi in te molijo.
Čutim, da ti je ljubo moje češčenje, čeprav nisem nič.

[V] večni sreči ne bom pozabila ljudi na zemlji,
za vse bom prosila Božjega usmiljenja.

(41) A posebno se bom spominjala tistih, ki so bili dragi mojemu srcu;
najgloblja zatopljenost v Boga mi ne dovoli pozabiti nanje.

V teh zadnjih trenutkih se ne znam pogovarjati z ljudmi.
Le v molku pričakujem tebe, Gospod.
Vem, da pride trenutek, ko bo to Božje delo v meni vsak razumel,
vem, da je taka tvoja volja – in tako se bo zgodilo.

JMJ
1654 O resnica, o trnovo življenje!
Da bi te zmagoslavno prehodila,
se je treba opreti nate, Kristus,
in biti vedno zelo blizu tebe.

Brez tebe, Kristus, ne znala bi trpeti,
sama iz sebe ne bi znala premagati nasprotovanja.
Sama si ne bi drznila piti iz tvojega keliha,
a ti, Gospod, si vedno z menoj – in vodiš me po skrivnih potih.

V [tvojem] imenu začenjam boj, slabotni otrok,
borim se pogumno, vendar večkrat brezuspešno.
(42) Vem, da ti je bilo drago moje prizadevanje,
in vem, da le napor poplačaš z večnim življenjem.

O resnica, o boj na življenje in smrt!
V boju sem kakor vitez brez izkušenj;
čutila sem, da imam kri viteza, a sem še otrok,
zato, o Kristus, mi je bila potrebna tvoja pomoč in obramba.

Moje srce se ne bo umirilo v naporu in boju,
dokler me ti sam ne pokličeš z bojnega polja.
Ne bom stala pred teboj, da dobim nagrado,
ampak zato, da se v tebe v miru potopim na veke.

1655 + O Kristus, če bi človek naenkrat spoznal, kaj bo v vsem svojem življenju pretrpel, bi ob tem pogledu umrl od groze; ne bi nagnil bridkega keliha k ustom; toda, ker mu je dano trpljenje po kapljicah, ga izpije do dna. O Kristus, če bi ti sam ne podpiral človeka, kaj zmore on sam? Smo močni, vendar s tvojo močjo; smo sveti, toda po tvoji svetosti, Kaj smo sami? – Manj kot nič…
1656 (43) + Moj Jezus, ti mi zadoščaš za vse na svetu. Čeprav je trpljenje veliko, me ti podpiraš. Čeprav je zapuščenost strašna, mi jo ti sladiš. Čeprav je moja slabost velika, mi jo ti spreminjaš v moč. Ne znam opisati vsega, kar trpim, kar pa sem do zdaj napisala, je komaj kapljica. So trenutki trpljenja, ki jih zares ne zmorem opisati. So pa tudi takšni trenutki v mojem življenju, ko moja usta molčijo in nimajo niti besede v obrambo in se povsem predajo Božji volji. Takrat me sam Gospod brani in se zavzema zame, kar se lahko opazi celo navzven. Ko pa opazim večje opomine, ki se mi razodevajo v kazni, tedaj ga iskreno prosim za usmiljenje in odpuščanje. Nisem pa vedno uslišana, čudno ravna Gospod z menoj. So trenutki, ko sam dopušča strašno trpljenje, so pa spet trenutki, ko ne dovoljuje trpeti in odstrani vse, (44) kar bi lahko dušo razžalostilo. To so pač njegova pota, za nas skrivnostna in nepojmljiva; naša stvar je, da se vedno uklonimo njegovi sveti volji. So skrivnosti, ki jim človeški um tu na zemlji nikoli ne bo prišel do dna, odkrila nam jih bo večnost.

1657 10. 4. [1938]. Cvetna nedelja. Bila sem pri sveti maši, toda nisem imela moči,[404]da bi šla po palme. Počutila sem se tako slabo, da sem komaj zdržala. Med sveto mašo mi je Jezus dal spoznati bolečino njegove duše, in jasno sem občutila, kako hvalnica *Hozana* boleče odmeva v njegovem najsvetejšem Srcu. Tudi moja duša se je napolnila z morjem bridkosti in vsak *Hozana* je skoz in skoz prebadal moje srce. Vsa moja duša je bila pritegnjena v Jezusovo bližino. Zaslišala sem Jezusov glas: **Moja hči, tvoje sočutje mi je v tolažbo; s premišljevanjem mojega trpljenja pridobiva tvoja duša posebno lepoto.**
1658 (45) Sveto obhajilo sem prejela zgoraj, ker nisem mogla priti v kapelo, saj sem zaradi močnega znojenja zelo oslabela. Ko pa je potenje nekoliko popustilo, je ponovno sledilo drgetanje in vročina. Počutila sem se popolnoma oslabljeno. Danes nam je prinesel sveto obhajilo eden od patrov jezuitov.[405] Potem, ko je trem sestram že podelil Gospoda, je prišel še k meni, in mi , misleč, da sem zadnja, podelil dve hostiji. Za eno izmed novink, ki je ležala v drugi celici, ni bilo hostije. Duhovnik je prišel še drugič in prinesel Gospoda; Jezus pa mi je rekel: **Nerad prihajam v to srce, zato si ti prejela dve hostiji; obotavljam se priti v dušo, ki se upira moji milosti. Gostovanje v takšni duši mi ni prijetno.** V istem trenutku je bila moja duša pritegnjena v njegovo bližino in prejela sem globoko notranje razsvetljenje, da sem v duhu razumela vse usmiljenje. Bilo je to kot blisk, bolj jasno, kot če bi ure in ure gledala s telesnimi očmi.
1659 (46) Da bi vsaj nekaj napisala, moram uporabiti besede, čeprav ne izrazijo v celoti tega, kar je razveseljevalo mojo dušo, ko sem videla slavo Božjega usmiljenja. Že zdaj se razlega slava Božjega usmiljenja kljub nasprotovanjem sovražnikov in samega satana, ki Božje usmiljenje tako zelo sovraži. To delo pa mu bo iztrgalo največ duš, zato duh teme večkrat na vse kriplje skuša dobre ljudi, da bi ovirali delo. Vendar sem jasno spoznala, da se Božja volja že izpolnjuje in se bo izpolnila prav do poslednje kapljice. Tudi največji sovražnikovi napori ne preprečijo najmanjše podrobnosti tistega, kar je Bog odločil. Nič ne de, če so trenutki, ko vse kaže, da bo delo popolnoma propadlo – tedaj se delo utrjuje.
1660 Mojo dušo je napolnil tako globok mir, kot ga še nikoli nisem izkusila. To je Božje zagotovilo, ki ga ni mogoče z ničimer izbrisati, ta globoki mir, ki ga nič ne more skaliti, čeprav bi morala prestati največje preizkušnje. (47) Sem mirna – sam Bog to vodi.
1661 Ves dan sem vztrajala v zahvaljevanju, hvaležnost mi je preplavljala dušo. O Bog, kako si dober, kako veliko je tvoje usmiljenje. Navdajaš me s tako velikimi milostmi – mene, ki sem najbednejši prah. Padam na obraz pred tvoje noge, o Gospod, in z iskrenim srcem izpovedujem, da si z ničimer nisem zaslužila niti najmanjše tvoje milosti. To, da se mi tako obilno razdajaš, je tvoja nepojmljiva dobrota, zato se moje srce, čim večje so milosti, ki jih okuša, toliko bolj pogreza v globlji ponižnosti.
1662 + O Kristus, zate trpeti, to je radost srca in duše. Da bi ti mogla dokazati svojo ljubezen, naj moje trpljenje traja v neskončnost. Glej, sprejemam vse, kar mi daje tvoja dlan. Tvoja ljubezen, Jezus, zadošča. Slavila te bom v zapuščenosti in temi, v mukah in nemiru, (48) v bolečini in bridkosti, v trpljenju duše in bridkosti srca – v vsem bodi blagoslovljen. Moje srce je tako nenavezano na zemljo, da mi ti sam popolnoma zadostuješ. V mojem življenju ni več trenutka, da bi se ukvarjala s seboj.
1663 Veliki četrtek.[406] Danes sem se počutila toliko pri močeh, da sem se lahko udeležila cerkvenih obredov. Pri sveti maši je stopil k meni [Jezus] in mi rekel: **Glej v moje Srce, ki je polno ljubezni in usmiljenja do ljudi, posebej do grešnikov. Glej in se poglobi v moje trpljenje.**

---

[404] Redovna kapela v Krakovu je z redovno hišo povezana tako, da se po hodniku v prvem nadstropju neposredno pride na kor kapele. S. Favstina se je sv. maše udeležila na koru, ni pa imela toliko moči, da bi prišla (v kapelo) in se udeležila procesije s palmami.

[405] Duh. Andrzej Żukowicz DJ (izg. Andžej Žukovič, 1886-1962), zelo zaslužni oznanjevalec ideje Apostolata molitve in urednik Posłańca Serca Jezusowego; v letih 1933-1957 tajnik jezuitske province. Bil je v prijateljskih stikih s Kongregacijo Božje Matere usmiljenja.

[406] 14. 4. 1938.

V trenutku sem v srcu začutila in doživela vse Jezusove muke; začudila sem se, da me to mučenje ni stalo življenja.
1664 Pri češčenju mi je Jezus rekel: **Moja hči, vedi, da sta mi bili tvoja živa ljubezen in sočutje, ki ju imaš zame, tolažba v vrtu Getsemani.**
1665 (49) Zvečer med sveto uro sem zaslišala besede: **Vidiš moje usmiljenje do grešnikov, ki se prav ta trenutek v vsej moči razodeva. Poglej, kako malo si napisala o tem, to je samo kapljica. Stori, kar je v tvoji moči, da bi grešniki spoznali mojo dobroto.**
1666 Veliki petek. Uzrla sem izmučenega Gospoda Jezusa, ki še ni bil pribit na križ, še pred križanjem. Rekel mi je**: Ti si moje srce, govori grešnikom o mojem usmiljenju.** Gospod mi je dal notranje spoznati vse globine svojega usmiljenja do duš in razumela sem, da je to, kar sem napisala, samo kapljica.
1667 Velika sobota. Pri češčenju mi je Gospod rekel**: Bodi mirna, moja hči, delo usmiljenja je moje delo, nič ni v njem tvojega; ugaja mi, da zvesto izpolnjuješ, kar sem ti naročil; niti ene besede nisi dodala, ne odvzela.** Podelil mi je notranje razsvetljenje in (50) sem spoznala, da ni niti ena beseda moja; kljub težavam in nasprotovanjem sem vedno izpolnjevala njegovo voljo, kakor sem jo spoznala.
1668 Vstajenje. Pred vstajenjem sem se počutila tako slabo, da sem izgubila upanje, da bi se udeležila procesije po cerkvi. Rekla sem Gospodu: »Jezus, če so ti prijetne moje molitve, okrepi me za ta trenutek, da se bom lahko udeležila procesije.« V istem trenutku sem se počutila močno in varno, da sem mogla iti skupaj s sestrami.
1669 Ko je procesija krenila, sem zagledala Jezusa v večji svetlobi, kakor je sijaj sonca. Jezus me je ljubeznivo pogledal in rekel**: Srce mojega Srca, napolni se z veseljem. V** istem trenutku se je moj duh potopil vanj… Ko sem se zavedela, sem šla skupaj s sestrami v procesiji, vsa moja duša pa je bila potopljena v njem…
1670 (51) + Velika noč. Pri sveti maši sem se zahvalila Gospodu Jezusu, ker nas je milostno odrešil, in za največji dar, ki nam ga je milostno dal, svojo ljubezen v svetem obhajilu, namreč samega sebe. V tem trenutku sem bila pritegnjena v naročje presvete Trojice in potopljena v ljubezni Očeta, Sina in Svetega Duha. Te trenutke je težko opisati.
1671 Ko sem prosila Gospoda za neko osebo, mi je Gospod odgovoril: **Ta oseba mi je posebej draga.** Zelo me je to razveselilo. Sreča drugih me napolnjuje z novim veseljem. Ko pa v kakšni duši opazim višje darove, se moje srce v novem poveličevanju dviga h Gospodu.
1672 19. 4. [1938]. Med rekreacijo je ena izmed sester[407] rekla: »Sestra Favstina je tako slabotna, da komaj hodi, vendar naj čimprej umre, ker bo sveta.« Tedaj se je oglasila ena [izmed] sester ravnateljic: »Da bo umrla, to vemo, toda če bo sveta, to je vprašanje.« Začele so se zbadljive opazke (52) na to temo. Molčala sem, izrekla sem le eno besedo. Toda videla sem, da se pogovor zaostruje, zato sem umolknila.
1673 Zdaj prejemam pisma od sosester, ki so v drugih hišah, s katerimi sem bila skupaj v noviciatu. [408] Ob njih se pogosto zelo nasmejim in razvedrim. Taka so: »Draga sestra Favstina, zelo smo žalostne, ker ste, sestra, tako hudo bolni, hkrati pa se zelo veselimo, saj če vas Gospod Jezus vzame k sebi, boste za nas molili, ker lahko veliko dosežete pri Gospodu.« Neka druga sestra se je izrazila [na] ta način: »Ko boste umrli, tedaj me obdajte s posebnim

---

[407] Bila je to s. Kajetana Bartkowiak.

[408] V noviciatu s sestro Favstino so bile: starejše novinke: s. Alicja Dąbrowska, s. Cherubina Kowieska, s. Ernesta Szczyrba, s. Iwona Goebel, s. Joachima Głuc, s. Kinga Knopik, s. Krescencja Bogdanik, s. Laurenta Kosińska, s. Longina Suchowska, s. Lucyna Tomaszewska, s. Natalia Fiszer, s. Placyda Putyra, s. Renata Jodłowska, s. Szymona Nalewajk, s. Walentyna Leszczyńska.

Mlajše novinke: s. Anuncjata Peraj, s. Bernarda Wilczek, s. Celina Bronikowska, s. Felicja Żakowiecka, s. Justyna Gołofit, s. Klementyna Głuc, s. Ludwina Gadzina, s. Martyna Górecka, s. Regina Jaworska, s. Seweryna Marciniak, s. Terezyta Kaczmarek, s. Zenobia Saja.

Preoblečene skupaj s s. Favstino: s. Bernadetta Federowicz, s. Bonawentura Edelmann–Głowacka, s. Florentyna Pająk, s. Henryka Skulimowska.

S s. Favstino so si dopisovale: s. Justyna Gołofit, s. Ludwina Gadzina, s. Regina Jaworska; morda pa tudi druge, katerih pisma se niso ohranila.

varstvom, saj boste to gotovo lahko naredili zame.« Ena od sester se je izrazila: »Čakam, kdaj vas bo Gospod Jezus poklical k sebi, ker vem, kaj to bo, in zelo želim, da bi umrli.« Hotela sem jo vprašati, kaj misli o moji smrti, (53) pa sem se premagala in odgovorila: »Z menoj, grešnico, se bo zgodilo isto kakor z vsemi grešniki, če me ne bo obvarovalo Božje usmiljenje.«
1674 20. 4. [1938]. Potovanje v Prądnik.[409] Zelo me skrbi, da bom izpostavljena raznim stvarem, ker bom ležala v skupni spalnici; če bi šlo le za en teden ali dva, toda traja lahko zelo dolgo, kar dva meseca, mogoče pa še več. Zvečer sem šla na daljši pogovor z Gospodom Jezusom. Ko sem zagledala Jezusa, sem mu izlila svoje srce, vse težave, strahove in bojazni. Jezus me je ljubeznivo poslušal, potem pa mi je rekel**: Bodi mirna, moj otrok, sem s teboj, pojdi popolnoma mirna. Vse je pripravljeno, na sebi lasten način sem naročil, da pripravijo posebno sobo.** Pomirjena, prevzeta od hvaležnosti, sem odšla spat.
1675 Naslednji dan me je odpeljala s. Felicija.[410] Potovala sem v globokem miru in duhovno sproščena. (54) Ko sva se pripeljali, so nama povedali, da je za sestro Favstino pripravljena posebna soba. Vstopili sva in se začudili, da je bilo vse tako lepo pripravljeno; prav čisto, pogrnjeno s prtički, okrašeno s cvetjem. Na nočno omarico so sestre[411] postavile lepo velikonočno jagnje. Takoj so prišle tri sestre Jezusovega Srca,[412] moje stare znanke, ki delajo v tem zdravilišču, in so me prisrčno pozdravile. S. Felicija se je vsemu temu čudila, prisrčno sva se poslovili in je odpotovala. Ko sem ostala sama z Gospodom Jezusom, sem se mu zahvalila za to veliko ljubezen. Jezus mi je rekel**: Bodi brez skrbi, jaz sem s teboj.** Utrujena sem zaspala.
1676 Zvečer je prišla sestra,[413] ki je skrbela zame: »Sestra, zjutraj ne boste prejeli Gospoda Jezusa, ker ste zelo utrujeni. Pozneje pa bomo videli, kako bo.« To me je zelo zabolelo, vendar sem odgovorila popolnoma mirno: »Dobro«. V popolnem zaupanju (55) v Gospoda sem se trudila zaspati. Zjutraj sem opravila premišljevanje in se pripravila na sveto obhajilo, čeprav naj ne bi prejela Gospoda Jezusa. Ko sta moje hrepenenje in ljubezen dosegli najvišjo stopnjo, sem ob postelji zagledala serafa, ki mi je podelil sveto obhajilo, rekoč: »Glej, Gospodar angelov.« Ko sem prejela Gospoda, se je moj duh potopil v Božjo ljubezen in začudenje. To se je ponavljalo trinajst dni. Vendar nisem bila prepričana, ali mi naslednji dan prinese Jezusa, toda prepustila sem se Bogu in [zaupala] Božji dobroti. Nisem pa si upala pomisliti, da bom tudi jutri na tak način prejela sveto obhajilo.
Serafa je obdajala velika svetloba, zrcalila se je božanstvenost, Božja ljubezen. Bil je v zlatem oblačilu s prosojnim koretljem in prosojno štolo. Kelih je bil kristalen, prekrit s prosojno tančico. Potem ko mi je podelil Gospoda, je takoj izginil.
1677 Ko se mi je nekoč vzbudil dvom, malo pred svetim obhajilom, (56) se je hipoma spet pojavil seraf z Gospodom Jezusom. Vprašala sem Gospoda Jezusa, a ker od njega nisem dobila odgovora, sem vprašala še serafa: »Ali me ne bi spovedal?« – Odgovoril mi je: »Noben duh v nebesih nima te oblasti.« V tem trenutku je sveta hostija že bila na mojih ustnicah.
1678 V nedeljo mi je bolniška sestra povedala: »No, danes vam bo duhovnik prinesel Gospoda Jezusa. Odgovorila sem, da je dobro, in prinesel mi ga je. Čez nekaj časa sem dobila dovoljenje, da vstanem iz postelje, in tako sem prihajala k sveti maši in h Gospodu.
1679 Po prvem pregledu je zdravnik[414] ugotovil hudo stanje: »Sestra, sum na tisto, [o] čemer povprašujete, obstoji, vendar vsemogočni Bog zmore vse.«
V svoji celici sem se potopila v zahvalno molitev za vse, kar mi je Gospod poslal v vsem življenju in se popolnoma izročila njegovi presveti volji. Globoko veselje in mir sta preplavila

---

[409] V bolnišnico na Prądniku.
[410] S. Felicja Żakowiecka – ekonoma redovne hiše v Krakovu.
[411] Sestre iz Skupnosti služabnic najsvetejšega Srca Gospoda Jezusa (srcovke), ki so oskrbovale bolnišnico na Prądniku.
[412] S. Dawida Cedro, s. Alana Wilusz (izg. Viluš), s. Medarda Podrazik (izg. Podraźik).
[413] S. Dawida Cedro, bolniška sestra oddelka.
[414] Dr. Adam Silberg, direktor bolnišnice na Prądniku.

mojo dušo. (57) Občutila sem globok mir; da smrti, če bi v tem trenutku nastopila, ne bi rekla: »Počakaj, ker moram še nekaj stvari urediti.« Z veseljem bi jo pozdravila, ker sem pripravljena na srečanje z Gospodom ne le danes, ampak od trenutka, ko sem se popolnoma zaupala Božjemu usmiljenju in se povsem izročila njegovi najsvetejši Božji volji, polni usmiljenja in dobrosrčnosti. Vem, kaj sem sama po sebi…
1680 Bela nedelja. Danes sem se Gospodu ponovno darovala kot žgalna daritev za grešnike. Moj Jezus, če se že približuje konec mojega življenja, te nadvse ponižno rotim, sprejmi mojo smrt v združenju s teboj kot žgalno daritev, ki ti jo danes pri polni zavesti duha in prostovoljno darujem za trojni cilj:
Prvi – da bi se delo tvojega usmiljenja razširilo po vsem svetu in da bi bil praznik Božjega usmiljenja slovesno potrjen in bi ga praznovali.
(58) Drugi – da bi se grešniki zatekali k tvojemu usmiljenju in spoznavali njegove neizrekljive sadove, posebej pa umirajoči.
Tretji – da bi se celotno delo tvojega usmiljenja uresničilo po tvojih željah, in za osebo, ki to delo vodi…
Sprejmi, neizmerno usmiljeni Jezus, to mojo nevredno žrtev, ki sem ti jo danes darovala vpričo nebes in zemlje. Naj tvoje najsvetejše Srce, polno usmiljenja, dopolni, kar v njej manjka, in daruje svojemu Očetu za spreobrnjenje grešnikov. Po dušah hrepenim, o Kristus.
1681 + V tem trenutku me je prevzela Božja svetloba in počutila sem se kot izključna Božja lastnina. Občutila sem najvišjo svobodo duha, kakršne pred tem nisem poznala; in v istem trenutku sem uzrla slavo Božjega usmiljenja in neizmerne množice duš, ki so slavile njegovo dobroto. Moja duša je popolnoma utonila v Bogu in zaslišala sem besede: **Ti si moja najljubša hči.** Živa navzočnost Boga je trajala ves dan.
1682 (59) + l. 5. [1938]. Nocoj me je Jezus vprašal: **Moja hči, ali ti kaj manjka?** Odgovorila sem: »O moja ljubezen, ker imam tebe, imam vse.« In Gospod je odgovoril: **Ko bi se ljudje popolnoma meni zaupali, bi jih sam posvečeval in jih obsipaval s še večjimi milostmi. Nekateri zaničujejo moja prizadevanja, toda to mi ne jemlje poguma; kadarkoli se obrnejo name, jim hitim pomagat, usmiljeno jih podpiram in jim dajem prvo mesto v mojem usmiljenem Srcu.**
1683 Zapiši to za redovne osebe, da je moje veselje prihajati v svetem obhajilu v njihova srca. Toda če je v srcu kdo drug, tega ne morem prenesti in čimprej odidem iz njega ter odvzamem vse zanj pripravljene darove in milosti; oseba pa niti ne opazi mojega odhoda. Čez čas postane pozorna na svojo notranjo praznino in nezadovoljstvo. O ko bi se takrat obrnila name, (60) **pomagal bi ji očistiti srce, vse bi dovršil v njeni duši, vendar brez njene vednosti in soglasja ne morem gospodovati v srcu.**
1684 + Pogosto se družim z dušami umirajočih, za katere moledujem Božjega usmiljenja. O kako velika je Božja dobrota, večja kot mi lahko spoznamo. So trenutki in skrivnosti Božjega usmiljenja, nad katerimi strmijo nebesa. Naše sodbe o dušah naj umolknejo, ker je z njimi prečudovito Božje usmiljenje.
1685 (61) Danes sem pri sveti uri prosila Gospoda Jezusa, da bi me blagovolil poučiti o notranjem življenju. Jezus mi je rekel: **Moja hči, natančno upoštevaj besede, ki ti jih bom povedal: Ne ceni preveč nobene zunanje reči, čeprav bi se ti zdela še tako draga. Zapusti sama sebe in neprestano ostajaj z menoj. Vse mi zaupaj in nič ne delaj po svoje in boš vedno** [v] **veliki svobodi duha; nobene okoliščine ne nezgode ti ga ne morejo skaliti. Ne oziraj se veliko na govorice ljudi. Dovoli, naj te vsak sodi po svojem nagnjenju. Ne opravičuj se, saj ti opustitev opravičevanja ne bo nič škodovala. Vse oddaj na prvo znamenje, čeprav bi bile najnujnejše stvari; ne prosi ničesar, ne da bi se z menoj posvetovala. Dovoli, da ti vzamejo celo tisto, kar ti pripada – priznanje, dobro ime; tvoj duh naj bo nad vsem tem. Tako, osvobojena vsega, počivaj v mojem Srcu. Ne dovoli si z ničimer skaliti miru. Učenka, premisli** (62) **moje besede, ki sem ti jih povedal.**
1686 O moja ljubezen, moj neskončni Učitelj, kako dobro je ubogati, ker [s pokorščino] v dušo vstopi moč in trdnost za izpolnjevanje dejanj.

1687 Danes sem videla križanega Gospoda Jezusa. Iz rane njegovega Srca so se vsipali dragoceni biseri in briljanti. Videla sem, kako velika množica oseb je zbirala te darove, tam pa je bila tudi oseba, ki je najbližje njegovemu Srcu. Z veliko radodarnostjo je zbirala ne le zase, ampak tudi za druge, ker je poznala veličino daru. Odrešenik mi je rekel: **Glej zaklade milosti, ki pritekajo v duše, toda vsi ne znajo uporabiti moje radodarnosti.**
1688 Danes mi je Gospod rekel**: Moja hči, glej v moje usmiljeno Srce in odsevaj njegovo usmiljenje v lastnem srcu in v dejanjih, da bi ti, ki svetu oznanjaš moje usmiljenje, sama z njim plamenela.**
1689 (63) 8. 5. [1938]. Danes sem videla v zemljo zabita dva stebra, oba zelo velika. Enega sem zabila jaz, drugega pa neka oseba S. M. z nepojmljivo velikim naporom, utrujenostjo in prizadevanjem; ko sem steber postavila, sem se sama sebi čudila, od kod sem imela to moč. Spoznala sem, da tega nisem naredila z lastno močjo, ampak z močjo iz višav. Ta dva stebra sta si bila blizu, odmaknjena vsaksebi za širino podobe, in zagledala sem to podobo zelo visoko obešeno na obeh stebrih. Nenadoma je na teh stebrih stala velika cerkev, tako notranjščina kot zunanjščina. Videla sem roko, ki je dokončevala svetišče, osebe pa nisem videla. Velika množica ljudi je bila zunaj in v cerkvi, na vse pa so se zlivali potoki iz neizmerno usmiljenega Jezusovega Srca.
1690 Danes po svetem obhajilu mi je Jezus rekel: **Moja hči, daj mi duše; vedi, da je tvoja naloga** (64) **zame osvajati duše z molitvijo in žrtvijo, s spodbujanjem k zaupanju v moje usmiljenje.**
1691 O kako zelo si želim slave tvojega usmiljenja – zame pa bridkost in trpljenje. Ko vidim slavo tvojega usmiljenja, sem izredno srečna. Vsa sramotenja, ponižanja in padci naj padejo name, da bi se le razlegala slava in čast tvojemu usmiljenju – to mi je dovolj.

1692 Stvarnik in stvarjenje

Slavim te, Stvarnik in Gospod, skrit v najsvetejšem zakramentu. Slavim te zaradi vseh del tvojih rok, v katerih se mi razodeva toliko modrosti, dobrote in usmiljenja; o Gospod, posejal si tolike lepote po zemlji, te pa mi govorijo o tvoji lepoti, čeprav so samo slab odsev tebe, nepojmljiva Lepota. Čeprav si se skril in zatajil ter prikril svojo lepoto, (65) te moje oko, razsvetljeno z vero, doseže in moja duša prepoznava svojega Stvarnika, svoje največje dobro; vse moje srce tone v slavilni molitvi. Moj Stvarnik in Gospod, tvoja dobrota me je opogumila, da govorim s teboj – tvoje usmiljenje povzroča, da med nami izginja prepad, ki ločuje Stvarnika od ustvarjenega bitja. Pogovarjati se s teboj, o Gospod, je radost mojega srca; v tebi najdem vse, po čemer more zahrepeneti moje srce. Tu tvoja svetloba razsvetljuje moj um in ga usposablja, da te vedno globlje spoznavam. Tu pritekajo potoki milosti v moje srce, tu moja duša zajema večno življenje. O moj Stvarnik in Gospod, ti edini mi poleg teh darov podarjaš samega sebe in se prisrčno združuješ s svojim bednim bitjem. Tu se najini srci razumeta brez velikih besed; tu nihče ne more prekiniti najinega pogovora. O čemer govorim s teboj, Jezus, je najina skrivnost, o kateri ustvarjena bitja (66) ne bodo vedela in angeli ne smejo vprašati. To so skrivnostna odpuščanja, o katerih veva samo Jezus in jaz. To je skrivnost njegovega usmiljenja, ki objema vsako posamezno dušo. Za to tvojo nepojmljivo dobroto te slavim, Stvarnik in Gospod, z vsem srcem in vso dušo. A čeprav je moje poveličevanje revno in majhno, sem vendar mirna, ker vem, da ti veš, da je iskreno, čeprav tako nerodno…
1693 Ko sem pisala zgornje besede, sem zagledala Gospoda Jezusa, sklonjenega nad menoj. Vprašal je**: Moja hči, kaj pišeš?** Odgovorila sem: »Pišem o tebi, Jezus, o tvoji skritosti v najsvetejšem zakramentu, o tvoji nepojmljivi ljubezni in usmiljenju do ljudi.« – In odgovoril mi je: **Zaupnica moje najgloblje skrivnosti, vedi, da si** [v] **posebni zaupnosti z menoj; tvoja naloga je, da napišeš vse, kar ti razodevam o svojem usmiljenju v korist ljudi; ti bodo ob branju tega pisanja** (67) **v dušah občutili tolažbo in bodo zbrali pogum, da se mi**

približajo. Zato želim, da bi ves prosti čas posvetila pisanju. »O Gospod, ali bom vedno imela vsaj nekoliko časa, da bi kaj napisala?« In Jezus mi je odgovoril: **Ni tvoja stvar misliti o tem. Stori le toliko, kolikor moreš; okoliščine bom vedno uredil tako, da boš z lahkoto uresničila to, kar želim…**
1694 Danes me je obiskala neka svetna oseba, zaradi katere sem imela velike težave, ker je zlorabila mojo dobroto in lagala o več rečeh. Prvi hip, ko sem jo zagledala, mi je zaledenela kri po žilah, saj se mi je pred očmi pojavilo vse, kar sem morala zaradi nje prestati, čeprav bi se lahko rešila z eno samo besedo. Prišlo mi je na misel, da bi ji takoj odločno povedala resnico. Toda v istem trenutku sem imela pred očmi Božje (68) usmiljenje in odločila sem se z njo ravnati tako, kakor bi na mojem mestu ravnal Jezus. Začela sem se z njo sproščeno pogovarjati. Ko pa si je zaželela z menoj na samem pogovarjati, sem ji na zelo rahločuten način pomagala jasno spoznati žalostno stanje njene duše. Opazila sem njeno globoko ganjenost, čeprav jo je skrivala pred menoj. V tem trenutku je vstopila tretja oseba in tako se je najin razgovor med štirimi očmi končal. Ta oseba me je prosila za kozarec vode in še dve drugi stvari, kar sem ji rade volje ustregla. Vendar brez Božje milosti ne bi zmogla z njo tako ravnati. Ko sta odšli, sem se zahvaljevala Bogu za milost, ki me je v tem času podpirala.
1695 Takoj sem zaslišala besede**: Veselim se, ker si ravnala kot moja prava hči. Bodi vedno usmiljena, kot sem jaz usmiljen. Ljubi vse iz ljubezni do mene, tudi največje sovražnike, da bi v tvojem srcu moglo v vsej polnosti odsevati moje usmiljenje.**
1696 O Kristus, čeprav so potrebni tako veliki napori, jih je s tvojo milostjo mogoče premagati.
1697 Danes se počutim precej dobro in veselila sem se, da bom lahko opravila sveto uro. V trenutku, ko sem sveto uro začela, se je moje telesno trpljenje tako povečalo, da nisem bila sposobna moliti. Ko je sveta ura minila, je tudi moje trpljenje ponehalo; pritožila sem se Gospodu, ker sem se tako zelo želela poglobiti v njegovo bridko trpljenje, toda tega mi moje trpljenje ni dovolilo. Tedaj mi je Jezus odgovoril: **Moja hči, vedi: če ti dam globlje spoznati in občutiti svoje trpljenje, je to moja milost; ko doživljaš zmedenost ter veliko trpljenje, tedaj si živo udeležena v mojem trpljenju in mi postajaš povsem podobna. Tvoja stvar je, da se v teh trenutkih bolj kot kadarkoli podvržeš moji volji…**
1698 (70) Pogosto spremljam duše umirajočih,[415] in zanje milo prosim zaupanja v Božje usmiljenje in moledujem Boga za zveličavno milost, ki vedno zmaguje. Božje usmiljenje večkrat v zadnjem trenutku doseže grešnika na čudežen in skrivnosten način. Kakor da bi bilo navzven vse izgubljeno, toda ni tako; duša, osvetljena z močnimi žarki skrajnega Božjega usmiljenja, se v zadnjem trenutku s tako silno ljubeznijo obrača k Bogu, da v enem samem trenutku od Boga prejme [odpuščanje] tako grehov kot kazni, navzven pa ne kaže nobenega znamenja ne obžalovanja ne kesanja, ker se na zunanje reči ne odziva. O kako nepojmljivo je Božje usmiljenje. Toda, o groza, so tudi duše, ki prostovoljno in zavestno zavračajo in prezirajo to milost. Tudi pri samem umiranju usmiljeni Bog daje duši svetli notranji trenutek; če duša hoče, ima možnost, da se vrne k Bogu. Toda pogosto so duše tako zelo trdovratne, (71) da zavestno izbirajo pekel; onemogočajo molitve, ki jih druge duše zanje izročajo Bogu, in celo prizadevanja samega Boga…

1699 JMJ

Samota – moji najljubši trenutki,
samota – toda vedno s teboj, Jezus in Gospod.
Ob tvojem Srcu mi prijetno mine čas,
saj ob njem moja duša najde počitek.

[415] To je bila priljubljena navada s. Favstine še pred njenim vstopom v skupnost.

Ko je srce napolnjeno s teboj in polno ljubezni,
a duša plameni s čistim žarom,
takrat kljub največji zapuščenosti ne čuti samote,
ker počiva v tvojem naročju.

O samota – trenutki največjega druženja;
čeprav zapuščena od vseh ustvarjenih bitij,
se potapljam v morje tvojega božanstva
in ti prijazno prisluhneš moji zaupni izpovedi.

1700 (72) Nocoj me je Gospod vprašal: **Nimaš v svojem srcu kakšnih želja?** Odgovorila sem: »Imam veliko željo: združiti se s teboj na veke.« In Gospod mi je odgovoril: **To se bo kmalu zgodilo. Moj najljubši otrok, vsak tvoj gib se zrcali v mojem Srcu; moj pogled ljubeznivo počiva na tebi pred drugimi ustvarjenimi bitji.**
1701 Danes sem prosila Gospoda, da bi me blagovolil poučiti o notranjem življenju, saj sama od sebe ne morem nič razumeti niti pomisliti, popolnoma nič ne morem. In Gospod mi je odgovoril**: Bil sem tvoj učitelj – sem in bom; trudi se, da bi tvoje srce postalo podobno mojemu ponižnemu in tihemu Srcu. Nikoli se ne sklicuj na svoje pravice. Vse, kar te doleti, prenašaj zelo mirno in potrpežljivo; ne brani se, ko te bodo po nedolžnem sramotili. Dovoli, da drugi zmagujejo. Ne prenehaj** (73) **biti dobra, ko opaziš, da tvojo dobroto zlorabljajo; če bo potrebno, se bom sam zavzel zate. Bodi hvaležna tudi za mojo najmanjšo milost, ker me taka hvaležnost sili, da ti podelim nove milosti…**
1702 Proti koncu molitve križevega pota se je Gospod Jezus začel pritoževati nad redovniki in duhovniki, nad pomanjkanjem ljubezni pri izvoljenih osebah: **Dopustil bom uničenje samostanov in cerkva.** Odgovorila sem: »Jezus, saj je vendar v samostanih toliko oseb, ki te slavijo.« Gospod je odgovoril: **To slavljenje rani moje Srce, ker je iz samostanov pregnana ljubezen. Tam so osebe brez ljubezni in požrtvovalnosti, polne sebičnosti in samoljubja, ošabne in domišljave, polne sprijenosti in hinavščine, mlačne osebe, ki imajo komaj toliko topline, da se same ohranijo pri življenju. Tega moje Srce ne more prenesti.** (74) **Vse moje milosti, ki jih vsak dan vlivam vanje, odtekajo kakor po skali. Ne morem jih prenašati, ker niso niti dobre niti slabe. Samostane sem ustanovil, da bi po njih posvečeval svet; iz njih mora kipeti močan plamen ljubezni in darovanja. Če se ne spreobrnejo in ne vnamejo s prvotno ljubeznijo, jih bom prepustil, da jih svet uniči… Kako bodo na sodni dan dobili v posest obljubljena mesta, saj je njihova krivda hujša kakor krivda sveta – ni niti pokore niti zadoščevanja…O srce, ki si me zjutraj prejelo, opoldne proti meni goriš v sovraštvu v najrazličnejših oblikah. O srce, ki sem te posebej izvolil, ali zato, da bi mi povzročalo več trpljenja? Veliki grehi sveta mi ranijo srce na površju, grehi izvoljene osebe pa mi prebadajo Srce skoz in skoz…**
1703 Ko sem se hotela zavzeti zanje, nisem mogla ničesar najti v njihovo (75) opravičilo. Ker pa se v danem trenutku nisem mogla ničesar spomniti v njihovo obrambo, mi je bolečina stisnila srce in sem bridko jokala. Naenkrat me je Gospod ljubeznivo pogledal in me potolažil z besedami**: Ne jokaj, je še veliko število oseb, ki me zelo ljubijo, toda moje srce želi biti ljubljeno od vseh. Ker pa je moja ljubezen velika, jim grozim in jih kaznujem.**
1704 + Boj z neko skušnjavo. Neka oseba se mi je stalno laskala s hinavskimi besedami. Vedela pa je, kdaj hodim v kapelo ali na verando, zato mi je takrat zastavljala pot. Ker se mi sama ni upala približati, si je našla sebi podobno osebo, toda nihče se mi ni upal približati. Ko sem šla k šmarnicam, [sem opazila, da] ti osebi stojita tam, kjer sem morala iti mimo. Preden sem prišla do njiju, sem slišala name naslovljene dobrikave besede. (76) Gospod mi je dal spoznati misli njunih src, ki nista bili dobri. Čutila sem, da mi bosta po pobožnosti prečkali pot in se bom tedaj morala z njima pogovoriti, ker doslej nisem spregovorila niti besede. Ko sem prišla iz kapele, sem ju že videla. Čakali sta na moj prihod in tokrat sem se ju zbala. Tedaj se je ob meni pojavil Jezus in rekel: **Ne boj se, grem s teboj.** V duši sem začutila

takšno moč, da tega ne znam izraziti; ko sem bila nekaj korakov od njiju, sem glasno in pogumno rekla: »Hvaljen bodi Jezus Kristus.« Umaknili sta se [s] poti in odgovorili: »Na vekov veke. Amen.« Kot od strele zadeti sta povesili glavo in se me nista upali niti pogledati. Ko sem šla mimo, sta me zasuli z nekaj zlobnimi opazkami. Od takrat dalje je ta oseba, ko me je zagledala, zbežala, da bi se z menoj ne srečala. Jaz pa sem, hvala Gospodu, bila mirna…
1705 (77) Po sveti maši sem šla na vrt, da bi premišljevala. Ker v tem času še ni bilo bolnikov, sem bila prosta. Premišljevala sem o Božji dobroti. Moje srce je razvnela tako močna ljubezen, da se mi je zdelo, da mi bo razneslo prsi. Nepričakovano se je Jezus pojavil pred menoj, rekoč: **Kaj delaš tu tako zgodaj?** Odgovorila sem: »Premišljujem o tebi, o tvojem usmiljenju in tvoji dobroti do nas. A ti, Jezus, kaj delaš tu?« **Prišel sem na srečanje s teboj, da bi te obsul z novimi milostmi. Iščem duše, ki bi hotele sprejeti mojo milost.**
1706 Danes med večernicami mi je dal Gospod spoznati, kako zelo mu ugaja čisto in svobodno srce. Začutila sem, da je Bogu v radost, gledati v tako srce… Toda taka srca so junaška, njihovo življenje je neprestan boj…
1707 (78) +Ko sem šla na verando, sem za trenutek stopila v kapelo. Moje srce se je potopilo v globoko slavilno molitev in slavila sem nepojmljivo Božjo dobroto in usmiljenje. Tedaj sem v duši zaslišala besede: **Tak sem in bom zate, kakršnega me slaviš; že v tem življenju boš okušala mojo dobroto, v vsej polnosti pa v prihodnjem življenju.**
1708 O Kristus, moje največje veselje je, ko vidim, da te ljubijo, slavijo in hvalijo, posebej tvoje usmiljenje. O Kristus, do zadnjega trenutka življenja ne bom prenehala poveličevati tvoje dobrote in usmiljenja. Z vsako kapljico krvi in z vsakim utripom srca slavim tvoje usmiljenje. Vsa se želim spremeniti v slavilno hvalnico tebi. Na smrtni postelji naj bo moj zadnji utrip hvalnica ljubezni v slavo tvojega nepojmljivega usmiljenja.
1709 (79) + Danes mi je Gospod dejal: **Pred prihodom Svetega Duha boš opravila tridnevne duhovne vaje. Sam te bom vodil. Ne boš se držala nobenih obvezujočih pravil duhovnih vaj, niti ne boš uporabljala knjig za premišljevanje. Tvoja skrb je prisluhniti mojim besedam. Za duhovno branje boš prebrala poglavje iz evangelija po svetemu Janezu.**

[V izvirniku prekinitev za pol strani zvezka.**]**

1710 (80) 26. 5. (1938). Danes sem Jezusa spremljala pri njegovem vnebohodu.[416] Bilo je okrog poldneva. Objelo me je veliko hrepenenje po Bogu. Čudna stvar: čim bolj sem čutila Božjo navzočnost, tem bolj goreče je bilo moje hrepenenje po Bogu. Tedaj sem se zagledala sredi velike množice učencev in apostolov z Božjo Materjo; Jezus je rekel, naj gremo po vsem svetu **in učite v mojem imenu**. – Razširil je roke, jih blagoslovil in izginil v oblaku. Videla sem hrepenenje najsvetejše Gospe. Vsa njena duša je, polna ljubezni, zahrepenela po Jezusu, toda bila je tako mirna in vdana Bogu, da v njenem srcu ni bilo drugega utripa. Želela je le, kar hoče Bog.
1711 Ko sem ostala sama z najsvetejšo Gospo, me je poučila o notranjem življenju. Rekla mi je: »Resnična veličina duše je ljubiti Boga in se poniževati v njegovi navzočnosti, popolnoma pozabljati nase in se imeti za nič, kajti le Gospod je velik; samo ponižni mu ugajajo, ošabnim vedno nasprotuje.«
1712 (81) Ko me je neka oseba, ki sem jo na drugem mestu že omenila, spet obiskala [in] sem spoznala, da je zabredla v laži, sem ji dala vedeti, da laže; zelo jo je bilo sram in je utihnila. Potem sem ji spregovorila o veliki Božji sodbi in ji povedala, da zavaja nedolžne osebe na nevarna pota. Vse sem ji razkrila, kar je imela prikritega v srcu; morala pa sem se premagati, da se z njo nisem pogovarjala. V dokaz Gospodu Jezusu, da ljubim sovražnike, sem ji prepustila svojo malico. Odšla je s svetlobo v duši, toda dejanje je daleč od nje…

[416] 26. 5. 1938. – praznovanje Gospodovega vnebohoda.

1713 So trenutki, v katerih Gospod Jezus spolnjuje moje najmanjše želje. Danes sem rekla, da želim videti žitno klasje, a ga iz našega zdravilišča ni videti. Nekdo od bolnikov je to slišal, odšel drugi dan na polje in mi prinesel nekaj lepih (82) klasov. Kar naprej imam sobo okrašeno s svežim cvetjem, toda moj duh v ničemer ne najde zadovoljstva, vedno močneje hrepenim po Bogu.
1714 Danes sem goreče prosila Gospoda Jezusa za našo hišo, da bi blagovolil odvzeti križ, ki je prišel nad samostan.[417] Gospod mi je odgovoril: **Tvoje molitve sem sprejel v druge namene. Tega križa pa ne morem odvzeti, dokler ne spoznajo njegovega pomena.** Vendar nisem nehala moliti.
1715 Silna skušnjava. Ko mi je Gospod dal spoznati, kako prijetno mu je čisto srce, sem globlje spoznala svojo bedo. Ko pa sem se začela pripravljati na sveto spoved, so me napadle močne skušnjave proti spovednikom. Satana nisem videla, čutila pa sem njegov strašen bes: »Da, to je navaden človek.« 'Vendar neobičajen, ker ima Božjo moč.' »Da, (83) obtožiti se grehov, to ni težko, toda odkriti najbolj skrite kotičke srca, si biti na jasnem glede delovanja Božje milosti, govoriti o vsaki Božji zahtevi, vse to, kar se dogaja med menoj in Bogom, o tem govoriti človeku, to presega moči.« Čutila sem, da se bojujem s silami teme in sem zavpila: »O Kristus, ti in duhovnik sta eno; k spovedi grem kakor k tebi, ne pa k človeku. Ko sem se približala rešetki, sem najprej odkrila svoje težave. Duhovnik je rekel, da bolje nisem mogla storiti, kakor da sem najprej razkrila hude skušnjave. Po spovedi so vse splahnele, moja duša se veseli v miru.
1716 Nekoč je na rekreaciji ena od sester ravnateljic dejala, da sestre pomočnice[418] nimajo čustev, zato se lahko z njimi ravna hladno. Razžalostilo me je, da sestre ravnateljice tako malo poznajo sestre pomočnice in sodijo samo po videzu.
1717 (84) Danes sem se pogovarjala z Gospodom, ki mi je rekel: **Pri nekaterih osebah ne morem ničesar opraviti; neprestano nadzorujejo druge, ne vedo pa, kaj se v njihovi lastni notranjosti dogaja. Neprestano govorijo o drugih, celo v času strogega molka, ki je predviden za pogovor z menoj; ne slišijo mojih besed, njihova notranjost ostaja prazna, ne iščejo me v notranjosti svojega srca, ampak v klepetanju, kjer me nikoli ni. Čutijo svojo praznino, pa vendar ne priznajo lastne krivde. Tiste osebe, v katerih v vsej popolnosti kraljujem, jim neprestano vzbujajo vest. Namesto da bi se poboljšale, navdaja njihovo srce zavist; če se ne spametujejo, zabredejo globlje. Dotlej zavistno srce začenja sovražiti. Takšne osebe so blizu prepada; drugim zavidajo moje darove, same pa jih ne znajo in nočejo sprejeti.**

1718 (85)
Skriti Bog, prebivati ob tvojih nogah
je za mojo dušo blaženost in raj.
Tu se mi daš spoznati, nepojmljivi,
in mi ljubeznivo govoriš: Daj mi srce, daj.

V tihem pogovoru sama s teboj, čisto sama,
to je doživljanje nebeških trenutkov
in zagotovilo Bogu – dam ti srce, Gospod, dam.
In ti, veliki in nepojmljivi, ga ljubeznivo sprejemaš.

Ljubezen in milina, to je življenje moje duše
in tvoja nenehna navzočnost v moji duši.
Na zemlji živim v neprestanem zanosu
in kakor seraf ponavljam – Hozana.

---

[417] S. Favstina ima najbrž v mislih epidemijo gripe, ki se je tega leta začela v februarju, s ponovitvami pa trajala nekaj mesecev.
[418] Sestre pomočnice – sestre drugega kora.

O skriti s telesom, dušo in božanstvom
pod preprostimi podobami kruha,
ti si mi življenje, iz tebe izhaja obilje milosti,
ti presegaš blaženost nebes.

Ko se v obhajilu združuješ z menoj, o Bog,
takrat občutim svojo nepojmljivo veličino,
(86) ki prihaja od tebe, Gospod, ponižno to priznavam
in kljub bedi s tvojo pomočjo morem postati sveta.

1719 + Pri sveti maši sem spoznala, da neki duhovnik ne stori veliko za duše, ker misli samo nase, in zato je sam – Božja milost zbeži. Opira se na neznatne zunanje reči, ki v Božjih očeh nimajo nobenega pomena; je ošaben in venomer nekaj premleva ter se brezkoristno trudi.
1720 So trenutki, v katerih mi Jezus daje v duši razumeti, da mi je na razpolago vse, kar koli je na svetu: prijatelji in sovražniki, uspehi in nasprotovanja; vse, hote ali nehote, mi mora služiti. Na to sploh ne mislim in si prizadevam biti zvesta Bogu in ga ljubiti vse do popolne samopozabe. On sam skrbi zame in se bojuje z mojimi sovražniki.
1721 (87) Po svetem obhajilu, ko sem prejela Jezusa v srce, sem mu rekla: »Moja Ljubezen, kraljuj v najbolj skritih kotičkih mojega srca. Tam, kjer se začenjajo moje najskrivnejše misli, tam, kamor imaš vstop samo ti, Gospod, v to najgloblje svetišče, kamor človeške misli niso sposobne priti, ti sam tam prebivaš, in vse, kar delam navzven, naj prihaja od tebe. Gospod, goreče želim in z vso močjo svoje duše hrepenim, da bi se v tem svetišču počutil kot doma.«
1722 Zaslišala sem besede: **Ko bi ne zadrževala mojih rok, bi na zemljo poslal veliko kazni; moja hči, tvoj pogled razorožuje mojo jezo. Čeprav tvoja usta molčijo, me tako močno kličeš, da se zganejo vsa nebesa. Ne morem se umakniti pred tvojo prošnjo, ker me ne iščeš zunaj sebe, marveč v svojem srcu.**
1723 (88) Ponoči je prišla k meni duša neke gospodične in mi dala čutiti svojo navzočnost ter spoznati, da potrebuje mojo molitev. Nekoliko sem pomolila, vendar se njen duh ni ločil od mene. Tedaj sem v mislih rekla: če si dobrega duha, me pusti pri miru, jutrišnji odpustki pa bodo zate. V istem trenutku je duša zapustila mojo sobo; spoznala sem, da je v vicah.
1724 Danes sem bolj kot kadarkoli prej občutila Jezusovo trpljenje po vsem telesu. Čutila sem, da je to za umirajočega grešnika.
1725 Danes me je Gospod spet poučil, kako naj pristopam k zakramentu sprave**: Moja hči, kakor se pripravljaš v moji navzočnosti, tako se tudi spoveduješ meni; skrit sem za duhovnikom. Nikoli ne premišljuj, kakšen je duhovnik, (**89**) v katerem sem se skril, in tako se pri spovedi odpri, kakor da si pred menoj, in tvojo dušo bom napolnil s svojo svetlobo.**
1726 Kristus in Gospod, vodiš me nad takšnimi prepadi, da me navdaja strah, ko vanje pogledam. Toda takoj se stisnem k tvojemu Srcu in mir me napolni. Pri tvojem Srcu se ničesar ne bojim. V teh nevarnih trenutkih se obnašam kakor otrok, ki ga mati nosi v naročju. Če zagleda kaj grozečega, se močneje oprime materinega vratu in se počuti varnega.
1727 + Včasih vidim zanke, ki jih nastavljajo duše, pa tega ne bi smele početi. Ne branim se, ampak še bolj zaupam v Boga, ki vidi mojo notranjost. Spoznavam, kako se duše same vanje zapletajo. O Bog, kako si pravičen in dober.
1728 (90) **Napiši: Sem trikrat sveti in upira se mi tudi najmanjši greh. Ne morem ljubiti duše, ki jo omadežuje greh. Ko pa se skesa, ni mejá moji radodarnosti do nje. Moje usmiljenje jo objema in jo opraviči. S svojim usmiljenjem zasledujem grešnike na vseh poteh in moje Srce se veseli, ko se vrnejo k meni. Pozabljam bridkosti, s katerimi so napajali moje Srce, in veselim se njihove vrnitve. Povej grešnikom, da nihče ne uide moji roki. Če bežijo pred mojim usmiljenim Srcem, bodo prišli v moje pravične roke. Povej grešnikom, da vedno čakam nanje in poslušam bitje njihovega srca, kadar utripa**

zame. Napiši, da jih nagovarjam z očitki vesti, z neuspehi in trpljenjem, z viharji, bliskom in gromom, nagovarjam jih z glasom Cerkve; če pa onemogočijo vse moje milosti, se začnem nanje (91) **jeziti, jih prepuščam njim samim in jim dajem, kar želijo.**
1729 O moj Jezus, samo ti poznaš moje napore; na videz je bolje, toda le toliko bolje, da morem iti na teraso, ne samo ležati v postelji. Vidim in se zavedam tega, kar se z menoj dogaja; kljub skrbi predstojnikov in prizadevanjem zdravnikov moje zdravje peša in se izteka. Toda zelo se veselim tvojega povabila, moj Bog, ker vem, o moja ljubezen, da se s trenutkom smrti začne moje poslanstvo. O kako zelo si želim biti rešena tega telesa. O moj Jezus, ti veš, da v vseh svojih željah vedno želim videti tvojo voljo. Sama od sebe ne bi hotela niti minuto prej umreti niti minuto dalje živeti, niti blažjega (92) trpljenja niti njegovega povečanja, ampak želim samo to, kar je tvoja sveta volja. Čeprav v srcu gorita moja velika gorečnost in velika želja, vendar nikoli mimo tvoje volje.
1730 Zatekam se k tvojemu usmiljenju, ljubeznivi Bog, saj si samo ti edini dober. Čeprav je moja beda velika in moje pregrehe številne, zaupam tvojemu usmiljenju, ker si Bog usmiljenja. Od vekomaj ni bilo slišati, niti zemlja niti nebo ne pomnita, da bi duša, ki je zaupala v tvoje usmiljenje, ostala razočarana. O Bog usmiljenja, edino ti sam mi moreš odpustiti. Ti me nikoli ne zavrneš, ko se skesana napotim k tvojemu usmiljenemu Srcu, ki še nikogar ni zavrnilo, niti največjega grešnika ne.
1731 (93) Danes me je zbudila huda nevihta. Veter je besnel, deževalo je, kot bi se odtrgal oblak, neprestano so udarjale strele. Začela sem moliti, da bi nevihta ne naredila nobene škode; tedaj sem zaslišala besede: **Moli rožni venec, ki sem te ga naučil, in nevihte bo konec.** Takoj sem začela moliti rožni venec. Nisem še končala, ko je nevihta nenadoma ponehala in zaslišala sem besede: **Z molitvijo lahko izprosiš vse, če je to, za kar prosiš, skladno z mojo voljo.**
1732 Ko sem molila za Poljsko, sem zaslišala besede**: Poljsko sem posebej vzljubil, in če bo pokorna moji volji, jo bom povzdignil v moči in svetosti. Iz nje bo izšla iskra, ki bo pripravila svet na moj poslednji prihod.**
1733 (94) + Pozdravljena, skrita ljubezen, življenje moje duše. Pozdravljam te, Jezus, pod to skromno podobo kruha. Pozdravljeno, moje najslajše usmiljenje, ki se razlivaš na vse duše. Pozdravljena, neskončna dobrota, ki naokoli razlivaš žarke milosti. Pozdravljena, zastrta svetloba, luč duš. Pozdravljen, izvir neizčrpnega usmiljenja – najčistejši vrelec, iz katerega nam pritekata življenje in svetost. Pozdravljen, zaklad čistih src. Pozdravljeno edino upanje za grešne duše.
1734 O moj Jezus, ti veš, da so trenutki, ko nimam niti vzvišenih misli niti poleta duha; potrpežljivo prenašam sama sebe in priznavam, da sem prav to jaz. Kajti vse, kar je lepo, je Božja milost. Takrat se globoko ponižam in kličem tvojo pomoč in milost obiskanja se ne obotavlja priti v predano srce.

1735 (95)
O devica, lepa cvetlica,
ne boš ostala dolgo na tem svetu.
O kako lepa je tvoja milina,
ti – moja čista nevesta.

Nobeno število ne more povedati,
kako dragocen je tvoj deviški cvet.
Tvojega sijaja nič ne zatemnjuje;
pogumna si, močna, z ničimer premagljiva.

Sam sijaj opoldanskega sonca
ugasne in otemni spričo deviškega srca.
Nič večjega ne vidim, kakor je devištvo;

to je cvet, vzet iz Božjega Srca.

O tiha devica, dehteča vrtnica,
res je na zemlji mnogo križev,
a nobeno oko ni videlo, noben človek ni spoznal,
kaj device v nebesih čaka.

O devica, snežno bela lilija,
ti si vsa le za Jezusa.
(96) V čistem kelihu tvojega srca
je prijetno bivališče za samega Boga.

O devica, nihče ne zapoje tvoje hvalnice,
v tvoji pesmi se ljubezen Božja skriva.
Niti angeli v nebesih ne dojamejo,
kaj device v svoji pesmi Bogu prepevajo.

O devica, tvoj rajski cvet
presega ves sijaj tega sveta.
Čeprav te svet ne more razumeti,
vseeno pred teboj ponižno skloni čelo.

Čeprav je pot device poslana s trnjem
in njeno življenje posejano z raznimi križi,
ni nihče tako pogumen kakor ona;
nič je ne zlomi, je nepremagljiva.

O devica, kerub na zemlji,
tvoja veličina slovi v vsej Cerkvi.
Ob tabernaklju stojiš na straži
in se kot seraf vsa spremeniš v ljubezen.

1736 (97) Nekoč sem na terasi spoznala, da neko osebo mučijo hude skušnjave zaradi svete spovedi, kakor da bi to ne bila skrivnost. – Čeprav sem poznala stanje te duše, sama nisem začenjala pogovora. Ko sva ostali sami, se mi je odkrila in mi vse povedala. Po krajšem pogovoru mi je rekla: »Zdaj sem pomirjena, moja duša je prejela veliko razsvetljenje.«
1737 Danes mi je Jezus dal spoznati, naj bi se nekoliko pogovorila z neko redovnico. Posebna Božja milost me je podpirala med tem pogovorom, ki bi v drugem primeru ne bil v Božjo slavo.
1738 Gospod mi je rekel**: Pogosto prihajaj v vice, ker te tam potrebujejo.** Razumem, o moj Jezus, pomen teh besed, ki mi jih govoriš, a dovoli mi najprej vstopiti v zakladnico (98) tvojega usmiljenja.
1739 Moja hči, napiši, da sem za skesane duše sámo usmiljenje. Največja beda duše me ne razsrdi, marveč je moje Srce polno velikega usmiljenja do nje.
1740 O moj Jezus, daj mi moč za prenašanje trpljenja, da bi ne kremžila ust, ko pijem kelih bridkosti. Pomagaj mi sam, da bi ti bila prijetna moja žrtev; naj je ne kazi moje samoljubje, čeprav se vleče v leta. Naj ti [jo] čistost namenov dela prijetno in svežo in živo. Nenehen boj in neprestan trud, to je moje življenje, da bi spolnila tvojo sveto voljo. Vse naj te slavi, o Gospod, kar je v meni – uboštvo in moč.

1741 (99) Neskončna Božja dobrota pri stvarjenju angelov

Bog, ti si sreča sam v sebi in za to srečo ne potrebuješ nobenih ustvarjenih bitij, ker si sam v sebi polnost ljubezni. Zaradi svojega brezmejnega usmiljenja kličeš k življenju ustvarjena bitja ter jim daješ delež pri svoji večni sreči in pri svojem večnem notranjem Božjem življenju, kakršnega živiš kot en sam Bog v treh osebah. V svojem nepojmljivem usmiljenju si ustvaril angelske duhove in jim dovolil približati se tvoji ljubezni, tvoji Božji zaupnosti. Usposobil si jih za večno ljubezen. Gospod, čeprav si jih tako obilno obdaril s sijajem lepote in ljubezni, ni to zmanjšalo tvoje polnosti, o Bog. Tudi njihova lepota in ljubezen nista dopolnili tebe, ker si ti sam v sebi vse. Če si jim dal delež pri svoji sreči in jim dovoljuješ obstajati in te ljubiti, so to samo globine tvojega neskončnega usmiljenja. To je tvoja brezmejna dobrota, za katero te brez konca slavijo, (100) se ponižujejo pred nogami tvojega veličastva in večno prepevajo svoj slavospev: Svet, svet, svet…

1742 Bodi slavljen, v sveti Trojici edini, usmiljeni Bog,
nedoumljivi, neizmerljivi, nepojmljivi.
Angeli te s svojim razumom ne morejo spoznati,
zato brez konca ponavljajo svoj večni: Svet.

Bodi slavljen, naš usmiljeni Stvarnik in Gospod,
vsemogočen, a poln sočutja, nepojmljiv.
Tebe ljubiti je smisel našega življenja,
peti ti svojo večno hvalnico: Svet ...

Bodi blagoslovljen, usmiljeni Bog, večna ljubezen,
ti si nad nebesi in modrino neba.
Slavi te množica čistih duhov
s svojo večno pesmijo – trikrat Svet.

Ko tebe zrem iz obličja v obličje, Bog,
vidim, da bi mogel pred angeli priklicati druga ustvarjena bitja,
zato se v veliki skrušenosti pred teboj ponižujem,
ker dobro vidim, da je ta milost le zaradi usmiljenja.

(101) Eden od najlepših duhov ni hotel priznati tvojega usmiljenja;
v svojem zaslepljenem napuhu je še druge potegnil za seboj.
Iz lepega angela je postal satan
in v trenutku je bil iz nebes pahnjen v pekel.

Tedaj pa so zvesti duhovi zaklicali: Slava Božjemu usmiljenju.
Srečno so prestali ognjeno preizkušnjo.
Slava Jezusu, izničenemu Kristusu,
slava njegovi Materi, ponižni in čisti Devici.

Po tem boju so se čisti duhovi potopili v ocean božanstva,
premišljevali so in slavili globino Božjega usmiljenja.
Potopili so se v njegovo lepoto in veliko svetlobo
ter spoznavali enega Boga v treh osebah.

1743 + Neskončna Božja dobrota pri stvarjenju ljudi

O Bog, ti si v svojem usmiljenju poklical človeški rod iz niča v življenje in si ga obilno obdaril z naravo in milostjo. Toda kakor da bi tvoji dobroti [to] ne bilo dovolj, nam ti, Gospod, v svojem usmiljenju daješ (102) večno življenje. Dovoljuješ nam priti v večno srečo in nam daješ delež pri svojem notranjem življenju, to pa delaš samo po svojem usmiljenju. Tako nas obdarjaš s svojo milostjo samo zato, ker si dober in poln ljubezni. Za tvojo srečo ti sploh nismo bili potrebni, toda ti, Gospod, hočeš svojo srečo deliti z nami. Vendar človek ni vzdržal v preizkušnji; lahko bi ga kaznoval kakor angele z večnim izgnanstvom. Toda nastopilo je tvoje usmiljenje in tvojo notranjost je prevzelo veliko sočutje; sam si obljubil, da nas boš odrešil. Nepojmljive so globine tvojega usmiljenja, da nas nisi kaznoval, kakor smo zaslužili. Naj bo slavljeno tvoje usmiljenje, o Gospod; vekomaj ga bomo slavili. Tudi angeli so se začudili nad veličino usmiljenja, ki si ga izkazal človeštvu…

1744
Bodi slavljen, naš usmiljeni Bog,
naš vsemogočni Stvarnik in Gospod.
Častimo te v najgloblji ponižnosti,
potapljamo se v ocean tvojega božanstva.

(103) Toda človek ni zdržal v uri preizkušnje,
ob prišepetavanju hudobca ti je postal nezvest.
Izgubil je milosti in darove, ostala mu je le beda,
solze, trpljenje, bolečine, grenkoba – dokler ne bo položen v grob.

Toda ti, usmiljeni Bog, nisi dopustil, da bi človeštvo propadlo,
zato si mu obljubil Odrešenika.
Ne dovoljuješ, da obupujemo, čeprav so naše krivde velike,
zato si Izraelu pošiljal svoje preroke.

Toda dan in noč človeštvo kliče k tebi
iz brezna bede, grehov in vsakovrstnih bolečin.
Usliši stok in solze, ti, ki kraljuješ v nebesih,
Bog velikega usmiljenja, sočutni Bog.

Človek se je pregrešil in ni sposoben prositi za odpuščanje,
ker se je med človekom in Bogom odprl neskončen prepad.
Človek kliče z glasom svoje bede: Pošlji nam usmiljenje.
Toda Jahve molči in mineva stoletje za stoletjem.

Hrepenenje človeštva po Stvarniku se stopnjuje,
po njem, ki jim je obljubljen.
(104) Pridi, Jagnje Božje, odvzemi naše grehe,
pridi, razsvetli našo temo – kot žarek svetlobni.

Človeštvo neprenehoma kliče k tebi, Gospod nad gospodi,
k tvojemu nepojmljivemu usmiljenju, k tvojemu sočutju.
O veliki Jahve, daj se nam preprositi,
spomni se svoje dobrote in odpusti nam naše hudobije.

1745 + Neskončna Božja dobrota nam pošlje svojega edinorojenega Sina.

O, Bog, ti človeka po padcu nisi uničil, ampak si mu v svojem usmiljenju odpustil, po Božje odpustil, to pomeni, da mu nisi le odpustil krivde, ampak si ga obdaroval z vsakršnimi milostmi. Usmiljenje te je nagnilo, da si sam blagovolil priti k nam in si nas dvignil iz naše bede. Bog se spusti na zemljo, Gospod nad gospodi, Nesmrtni se poniža. A kam se spustiš, Gospod, ali v Salomonovo svetišče? Ali naročaš zgraditi sebi nov hram, kamor nameravaš priti? O Gospod, kakšen hram ti bomo pripravili, (105) kajti vsa zemlja je tvoje podnožje. Sam si pripraviš hram – sveto Devico. Njena brezmadežna notranjost je tvoje bivališče in zgodi se nepojmljivi čudež tvojega usmiljenja, o Gospod. Beseda je postala človek – Bog prebiva med nami, Božja Beseda – učlovečeno usmiljenje. Po svojem ponižanju si nas povzdignil do svojega božanstva; to je obilnost tvoje ljubezni, to so globine tvojega usmiljenja. Nebesa se čudijo temu obilju tvoje ljubezni. Zdaj se nihče ne boji tebi se približati. Ti si Bog usmiljenja, bedi izkazuješ usmiljenje. Naš Bog si, mi tvoje ljudstvo. Naš Oče si, mi pa tvoji otroci po milosti; naj bo slavljeno tvoje usmiljenje, ker si blagovolil priti k nam.

1746
Bodi pozdravljen, usmiljeni Bog,
ker si se hotel ponižati iz nebes na to zemljo.
Slavimo te v veliki ponižnosti,
ker si hotel povišati ves človeški rod.

(106) V svojem usmiljenju nepojmljivi, brezdanji,
iz ljubezni do nas si se učlovečil
v brezmadežni Devici, nikoli omadeževani z grehom,
kajti taka je bila od vekomaj tvoja volja.

Sveta Devica, lilija snežno bela,
prva slavi vsemogočnost tvojega usmiljenja.
Njeno čisto srce se z ljubeznijo odpre za prihod Besede,
veruje besedam Božjega sla in se v zaupanju utrjuje.

Nebo se je začudilo, da je Bog postal človek,
da je na zemlji srce, vredno samega Boga.
Zakaj se nisi združil s serafom, Gospod, ampak s človekom?
To je skrivnost tvojega usmiljenja
kljub notranji čistosti življenja Device.

O skrivnost Božjega usmiljenja, Bog sočutja,
da si hotel zapustiti nebeški prestol
in si se ponižal v našo bedo, k človeški slabosti,
ker tvojega usmiljenja ne potrebujejo angeli, temveč človek.

Da bi tvoje usmiljenje vredno častili, Gospod,
se združimo s tvojo brezmadežno Materjo,
(107) ker tako ti bo naša hvalnica ljubša,
saj je ona povzdignjena nad angele in ljudi.

Po njej je kakor skozi čisti kristal
prišlo k nam tvoje usmiljenje.
Po njej je človek spet postal drag Bogu,
po njej k nam priteka vrelec vseh milosti.

1747 + Neskončna Božja dobrota v odrešenju človeka

O Bog, ti bi z eno besedo mogel rešiti tisoče svetov; en sam Jezusov vzdihljaj bi lahko zadostil tvoji pravičnosti. Toda ti, Jezus, si sam nase vzel tako strašno trpljenje za nas samo iz ljubezni. Pravičnost tvojega Očeta bi preprosil en sam tvoj vzdihljaj, vse tvoje ponižanje pa je le delo tvojega usmiljenja in nepojmljive ljubezni. Ti, Gospod, si takrat, ko si odhajal s tega sveta, hotel ostati z nami in si nam sebe zapustil v oltarnem zakramentu ter si nam na široko odprl svoje usmiljenje. Ni (108) uboštva, ki bi te izčrpalo; vse si poklical k temu viru ljubezni, k temu studencu Božjega usmiljenja. Tu je hram tvojega usmiljenja, tu je zdravilo za našo nemoč; k tebi, živi studenec usmiljenja, težijo vse duše: nekatere – so kot jeleni, žejni tvoje ljubezni, druge – bi rade umile rane grehov, spet druge – od življenja utrujene, bi hotele zajeti moči. Ko si na križu umiral, si nas obdaril z večnim življenjem. Ko si dovolil odpreti svojo najsvetejšo stran, si nam odprl neizčrpni izvir usmiljenja; dal si nam, kar si imel najdražjega, kri in vodo iz svojega Srca. Glejte, vsemogočnost tvojega usmiljenja; iz njega nam priteka vsakršna milost.

1748
Bog, bodi slavljen v delu svojega usmiljenja,
bodi blagoslovljen v vseh srcih, ki so ti zvesta,
katera zaznavajo tvoj pogled,
v katerih je skrito tvoje večno življenje.

(109) O moj usmiljeni Jezus, tvoje sveto življenje na zemlji je bilo boleče.
Svoje delo si dovršil v strašnih mukah trpljenja,
ko si visel razpet na lesu križa,
in vse to iz ljubezni do naših duš.

Iz nepojmljive ljubezni si dovolil, da so prebodli tvojo stran;
iz tvojega srca so privreli potoki krvi in vode.
Tu je tvoj živi izvir usmiljenja,
tu najdejo duše tolažbo in osvežitev.

V najsvetejšem zakramentu si nam zapustil svoje usmiljenje.
Tvoja ljubezen je hotela biti iznajdljiva,
da tudi tedaj, ko grem skozi življenje, trpljenje in znoj,
ne zdvomim o tvoji dobroti in usmiljenju.

Čeprav bi mojo dušo obtežili vsi grehi sveta,
ne sme dvomiti niti trenutek,
temveč mora zaupati v moč Božjega usmiljenja,
ker spokorjeno dušo Bog rad sprejme.

O neizrekljivo usmiljenje našega Gospoda,
vir usmiljenja in vse dobrote,
(110) zaupaj, zaupaj, duša, čeprav si z grehom omadeževana;
ko se približaš Bogu, ne okusiš grenkobe.

Kajti on je živi ogenj mogočne ljubezni;
če se mu iskreno približamo,
izgine naša beda, greh in hudobija;
on poravna naše dolgove, ko se mu izročimo.

1749 + Neskončna Božja dobrota pri krašenju vsega sveta z lepoto, da bi polepšala človekov čas bivanja na zemlji

O Bog, kako radodarno razlivaš svoje usmiljenje; vse to pa si storil za človeka. O kako zelo moraš ljubiti tega človeka, ko je tvoja ljubezen zanj tako dejavna. O moj Stvarnik in Gospod, povsod vidim sledove tvojih rok in pečat tvojega usmiljenja, ki obdaja vse, kar je ustvarjeno. O moj neizmerno usmiljeni Stvarnik, tebe želim častiti v imenu vseh ustvarjenih bitij in v imenu brezdušnih svari. (111) Pozivam vse vesolje, naj slavi tvoje usmiljenje. O kako velika je tvoja dobrota, o Bog.

1750
Bodi slavljen, naš Stvarnik in Gospod.
Vesolje vse, poveličuj Gospoda v ponižnosti.
Zahvaljuj se svojemu Stvarniku, kolikor se le moreš,
in proslavljaj njegovo nepojmljivo Božje usmiljenje.

Prepevaj, vsa zemlja, v svojem zelenju,
prepevaj, brezdanje morje,
naj se tvoja hvaležnost spremeni v milo pesem,
in poj o tem, kako veliko je Božje usmiljenje.

Prepevaj, lepo, žareče sonce,
prepevaj še pred njim, jutranja zarja,
povežita se v skupno hvalnico, naj vajini čisti glasovi
dostojno prepevajo velikemu Božjemu usmiljenju.

Prepevajte, gore in doline, šumeči gozdovi in goščave,
prepevajte navsezgodaj, lepe cvetlice,
naj vaš edinstveni vonj
slavi in poveličuje Božje usmiljenje.

(112) Prepevajte, vse zemeljske lepote,
katerim se človek ne more dovolj načuditi,
slavite Boga v njegovi harmoniji;
proslavljajte nepojmljivo Božje usmiljenje.

Pojdi, neizbrisna lepota vse zemlje,
in hvali svojega Stvarnika [v] veliki ponižnosti,
kajti vse objema njegovo ljubeče usmiljenje,
vse kliče z močnim glasom, kako veliko je Božje usmiljenje.

Toda bolj kot vse lepote sveta
bolj všečno je Bogu češčenje
nedolžne duše, polne otroškega zaupanja,
ki se po milosti z njim tesno združuje.

1751 + O Jezus, skrit v najsvetejšem oltarnem zakramentu, moja edina ljubezen in usmiljenje, izročam ti v varstvo moje dušne in telesne potrebe. Ti mi moreš pomagati, ker si usmiljenje samo, v tebi je vse moje upanje.

(113) [V izvirniku daljša prekinitev – cela stran prazna.]

(114) JMJ Krakov – Prądnik, 2. 6. 1938

1752 Tridnevne duhovne vaje

Opravljala sem jih pod vodstvom učitelja Jezusa, ki mi je sam naročil opravljati duhovne vaje in določil dneve, kdaj naj jih opravim, namreč tri dni pred prihodom Svetega Duha, in me sam v njih vodil.
Vendar sem prosila spovednika, ali te duhovne vaje lahko opravljam, in dobila sem dovoljenje. Prosila sem tudi našo mater prednico in prav tako dobila dovoljenje. Odločila sem se, da brez dovoljenja predstojnikov ne bom opravljala duhovnih vaj. Začela sem devetdnevnico k Svetemu Duhu in čakala na odgovor matere prednice.
(115) Danes bi se morale začeti duhovne vaje, jaz pa nimam nobenega obvestila, kakšno je mnenje matere prednice.
Ko sem šla zvečer k božji službi, sem pri litanijah zagledala Gospoda Jezusa: **Moja hči, začenjamo duhovne vaje.** Odgovorila sem: »Jezus, moj najdražji učitelj, prav lepo te prosim za odpuščanje, toda ne bom jih opravljala, ker nimam sporočila, ali mi mati prednica dovoljuje ali ne. **Moja hči, bodi mirna, prednica ti je dovolila, izvedela boš to jutri zjutraj, danes zvečer pa začenjamo z duhovnimi vajami.**
In resnično je mati prednica zvečer telefonirala sestri,[419] ki mi streže v bolezni, naj mi pove, da mi dovoljuje sodelovanje pri duhovnih vajah; sestra pa je pozabila in mi je povedala šele naslednji dan zjutraj. Zelo (116) se mi je opravičevala, ker mi ni včeraj povedala. Odgovorila sem ji: »Prosim, bodite mirni, sem že začela z duhovnimi vajami po želji prednice.«

1753 + Prvi dan

Zvečer mi je Jezus dal temo za premišljevanje. Najprej sta moje srce prevzela strah in veselje. Tedaj sem se pritisnila k njegovemu Srcu in strah je izginil, ostalo je veselje. Počutila sem se skoz in skoz kot Božji otrok. Gospod mi je rekel: **Nič se ne boj. To, kar drugim ni dovoljeno, je tebi dano. Milosti, ki jih druge duše ne dobijo in jih ne zaznajo niti od daleč, so dane tebi kakor vsakdanji kruh.**
1754 Moja hči, premisli, kdo je ta, s katerim je tvoje srce z zaobljubami prisrčno povezano… Preden sem ustvaril svet, sem te ljubil z ljubeznijo, ki jo tvoje srce danes okuša; vso večnost (117) **se moja ljubezen ne bo spremenila.**
1755 Uporaba: Že ob sami omembi, s kom je moje srce poročeno, se je moja duša potopila v globljo zbranost in ura mi je minila kot minuta. V zbranosti duha sem spoznala lastnosti Boga. V notranje razvneti ljubezni sem odšla na vrt, da bi se ohladila; ko sem pogledala v nebo, mi je nov plamen ljubezni preplavil srce. Tedaj sem zaslišala besede:
1756 Moja hči, si že izčrpala temo, ki sem ti jo dal? Dal ti bom nove besede. Odgovorila sem: »O brezmejno veličastvo, večnost mi bo premalo, da bi te spoznala… Vendar se je moja ljubezen do tebe okrepila s hvaležnostjo. Polagam svoje srce kakor popek vrtnice pred tvoje noge; naj njegov vonj prevzame tvoje Božje Srce zdaj in v večnosti… Kakšen raj je v duši, ko srce čuti, kako zelo jo Bog ljubi…«
1757 (118) **Danes preberi petnajsto poglavje Janezovega evangelija. Želim, da ga bereš zelo počasi.**

Drugo premišljevanje

[419] Sestri Dawidi Cedro – bolniški sestri v bolnišnici na Prądniku.

1758 Moja hči, premišljuj o Božjem življenju, ki ga vsebuje Cerkev, za odrešenje in posvečenje tvoje duše. Premišljuj, kako bi ob prizadevanjih moje ljubezni uporabila zaklade milosti.
1759 Uporaba: O neizmerno usmiljeni Jezus, nisem vedno znala uporabiti teh neprecenljivih darov, ker nisem bila pozorna na sam dar, ampak sem se preveč ozirala na posodo, v kateri si mi podeljeval svoje darove. Moj predobri učitelj, od zdaj bo drugače; tvoje milosti bom uporabila samo tako, kot jih bo moja duša sposobna uporabiti. Živa vera me bo podpirala; v kakršni koli obliki mi pošiljaš milost, jo sprejmem neposredno od tebe, ne da bi razmišljala o posodi, v kateri mi jo pošiljaš. (119) Če je ne bom mogla vedno sprejeti z veseljem, pa jo bom vselej s predanostjo tvoji sveti volji.

1760 + Nagovor o duhovnem boju

Moja hči, želim te poučiti o duhovnem boju. Nikoli ne zaupaj sebi, ampak se popolnoma predaj moji volji. V zapuščenosti, temi in raznih dvomih se zatekaj k meni in k svojemu duhovnemu voditelju; on ti bo vedno odgovoril v mojem imenu. Ne pogajaj se z nobeno skušnjavo, takoj se skrij v moje Srce, pri prvi priložnosti pa jo razodeni spovedniku. Samoljubje postavi na zadnje mesto, da ne bi omadeževalo tvojih dejanj. Z veliko potrpežljivostjo prenašaj sama sebe. Ne zanemarjaj notranjih premagovanj. Mnenje predstojnikov in spovednika vedno v sebi opravičuj. Pred godrnjavci beži kakor pred kugo. (120) **Naj drugi delajo, kakor hočejo, ti pa delaj, kakor ti naročam; izpolnjuj pravilo kar najbolj zvesto. Po prestanih težavah misli, kaj bi lahko dobrega storila za osebo, ki ti je zadala trpljenje. Ne kaži se navzven. Molči, ko te opominjajo; ne sprašuj za mnenje drugih, temveč svojega duhovnega voditelja; do njega bodi odkrita in preprosta kakor otrok. Ne izgubljaj poguma zaradi nehvaležnosti; ne preiskuj radovedno poti, po katerih te vodim; ko dolgčas in malodušje potrkata na tvoje srce, zbeži sama pred seboj in se skrij v mojem Srcu; ne boj se boja; sam pogum pogosto prestraši skušnjave – in ne upajo si nas napasti. Vedno se bojuj z globokim prepričanjem, da sem jaz s teboj. Ne daj se voditi čustvu, ker ni vedno v tvoji moči; vse zasluženje je namreč v volji sprejemati vse. Tudi v najmanjših rečeh bodi vedno odvisna od predstojnikov. Ne slepim te z mirom** (121) **in tolažbami, ampak se pripravljaj na velike boje. Vedi, da si sedaj na odru, kjer te opazujeta zemlja in vsa nebesa; bojuj se kakor vitez, da bi te mogel nagraditi. Ne boj se brez potrebe, saj nisi sama.**

Drugi dan

1761 Moja hči, danes premišljuj moje bridko trpljenje, vso njegovo razsežnost; premišljuj ga tako, kakor da sem ga pretrpel izključno zate.
1762 Uporaba: Ko sem se začela potapljati v Gospodovo trpljenje, se mi je razkrila velika vrednost človeške duše in vsa hudobija; spoznala sem, kako ne znam trpeti. Da bi za trpljenje imela zasluženje, se bom tesno združila s trpljenjem Gospoda Jezusa in prosila milosti za umirajoče ljudi, da bi jih v tem pomembnem trenutku objelo Božje usmiljenje …

(122) Drugo premišljevanje

1763 Moja hči, premišljuj o pravilu in zaobljubah, ki si mi jih izrekla. Ti veš, kako jih cenim. Vse milosti, ki jih imam za redovniške osebe, so povezane s pravilom in zaobljubami.

1764 Uporaba: O moj Jezus, zavedam se mnogih napak, toda po tvoji milosti se ne spomnim, da bi bila zavestno in prostovoljno prelomila pravila in redovne zaobljube; še naprej me varuj, o moj dobri Jezus, ker sem sama slabotna.
1765 Moja hči, danes boš brala devetnajsto poglavje evangelija po svetem Janezu, in ne beri ga samo z ustnicami, ampak s srcem…
1766 Med branjem je bila moja duša do dna napolnjena z globokim obžalovanjem. Spoznala sem vso nehvaležnost ustvarjenih bitij do Stvarnika; svojega Gospoda sem prosila, da bi me obvaroval zaslepljenosti uma.

1767 Nagovor o žrtvi in molitvi

(123) **Moja hči, želim te poučiti, kako moraš z žrtvijo in molitvijo reševati duše. Z molitvijo in trpljenjem rešiš več duš kakor kak misijonar s samimi nauki in pridigami. Želim te videti kot žrtev žive ljubezni, ki ima edina** [po žrtvi in ljubezni] **moč pred menoj. Biti moraš do kraja uničena, izničena. Živeti moraš, kakor da bi v svojem najbolj skritem bistvu umrla. Izničena moraš biti v tej skritosti, kamor človeško oko nikoli ne seže, tedaj mi boš prijetna žrtev, žgalna daritev, polna sladkosti in vonja. Tvoja moč bo mogočna, za kogar boš prosila. Navzven naj bo tvoja žrtev taka: skrita, tiha, prevzeta z ljubeznijo, prepojena z molitvijo. Moja hči, od tebe pričakujem, da bo tvoja žrtev čista in polna ponižnosti, da mi bo ugajala. Ne bom varčeval s svojimi milostmi, da boš mogla izpolniti to, kar zahtevam od tebe. Zdaj te bom poučil o tem, iz česa naj bo v vsakdanjem življenju** (124) **ta popolna žrtev, da bi te obvaroval pred prevaro. Vse trpljenje sprejmi z ljubeznijo; ne muči se, če bo tvoje srce do te žrtve pogosto občutilo odpor in malodušnost. Vsa njena moč je v volji. Nasprotujoča čustva v mojih očeh nikakor ne zmanjšajo žrtve, marveč jo povečajo. Vedi, da bosta tvoje telo in duša pogosto v ognju. Čeprav me kdaj ne boš čutila, bom vendar pri tebi. Ne boj se, moja milost bo s teboj…**

Tretji dan

1768 Moja hči, pri tem premišljevanju razmišljaj o ljubezni do bližnjega: ali tvojo ljubezen do bližnjega vodi moja ljubezen, ali moliš za sovražnike? Ali želiš dobro tistim, ki so te kakor koli razžalostili ali žalili?
Vedi to, če katerikoli duši storiš kaj (125) **dobrega, sprejmem, kot da bi storila meni samemu.**
1769 Uporaba: Jezus, moja ljubezen, ti veš, da šele nekaj časa v odnosih z bližnjimi ravnam tako, kakor me vodi tvoja ljubezen. Samo tebi so znani moji napori, ki jih prenašam v tej smeri. Danes mi je lažje. Če bi ti sam v moji duši ne razvnemal take ljubezni, ne bi znala v njej vztrajati. To dela tvoja evharistična ljubezen, ki me vsak dan razvnema.

Drugo premišljevanje

1770 Zdaj boš premišljevala o moji ljubezni v najsvetejšem zakramentu. Tu sem ves zate, z dušo, telesom in božanstvom kot tvoj Ženin. Ti veš, kaj zahteva ljubezen – eno samo stvar, to je vzajemnost…
1771 Uporaba: O Moj Jezus, ti veš, da te želim ljubiti s takšno ljubeznijo, s kakršno te doslej še nobena duša ni ljubila. (126) Želela bi, da bi se ves svet spremenil v ljubezen do tebe, moj Ženin; ti me hraniš z mlekom in medom svojega Srca; od najmlajših let si me sam vzgajal

zase, da bi te znala zdaj ljubiti. Ti veš, da te ljubim, kajti samo ti poznaš globino daritve, ki ti jo vsak dan prinašam.
1772 Jezus mi je rekel: **Moja hči, ali nimaš kakih težav ob teh duhovnih vajah?** Odgovorila sem, da jih nimam. »Moj um je na teh duhovnih vajah kakor blisk. Z veliko lahkoto dojemam vse verske skrivnosti, moj učitelj in voditelj; pod pramenoma žarkov tvoje svetlobe se iz mojega razuma umika vsa tema.«
1773 Danes vzemi za duhovno branje 21. poglavje evangelija svetega Janeza. Doživljaj ga bolj s srcem kakor z razumom.
1774 (127) + Med junijsko pobožnostjo je Gospod povedal: **Moja hči, v tvoje srce sem položil svoje zadovoljstvo. Na veliki četrtek, ko sem sebe zapustil v najsvetejšem zakramentu, si mi postala zelo pomembna.**
1775 Po teh besedah si je moja ljubezen prizadevala izpovedati, kaj je Gospod zame. Nisem mogla najti besed in sem se razjokala. Jezus pa mi je rekel: **Zate sem sámo usmiljenje, zato te prosim, daruj mi svojo bedo in svojo nemoč, s tem boš razveselila moje Srce.**
1776 Danes je mojo dušo zajel izredno živ plamen Božje ljubezni. Če bi to trajalo dlje, bi v tem žaru izgorela in osvobodila bi se spon sedanjosti. Dozdevalo se mi je, da je samo še trenutek, in že bom utonila v oceanu ljubezni. Ne znam opisati teh puščic ljubezni, ki prebadajo mojo dušo.

1777 (128) + Nagovor o usmiljenju

Vedi, moja hči, da je moje Srce usmiljenje samo. Iz tega morja usmiljenja se na ves svet razlivajo milosti. Nobena duša, ki se mi je približala, ni odšla brez tolažbe. Vsakršna beda se utaplja [v] **mojem usmiljenju in vsaka odrešilna in posvečujoča milost izvira iz tega studenca. Moja hči, želim, da bi** [bilo] **tvoje srce bivališče mojega usmiljenja. Želim, da bi se to usmiljenje po tvojem srcu razlilo na ves svet. Kdorkoli se ti približa, naj ne odide brez tega zaupanja v moje usmiljenje, ki ga tako zelo želim za duše. Moli za umirajoče, kolikor moreš; izprosi jim zaupanja v moje usmiljenje, ker ga oni najbolj potrebujejo, imajo pa ga najmanj. Vedi, da je milost večnega odrešenja nekaterih duš v zadnji uri odvisna od tvoje molitve. Ti poznaš vse globine mojega usmiljenja,** (129) **zajemaj iz njih zase, posebej pa za uboge grešnike. Prej bi zemlja in nebo prešla v nič, kakor da bi dušo, ki zaupa, ne objelo moje usmiljenje.**
1778 Moj sklep je še naprej enak: združevati se s Kristusom – usmiljenjem.

1779 Konec duhovnih vaj – zadnji pogovor z Gospodom

Zahvaljujem se ti, večna Ljubezen, za tvojo nepojmljivo naklonjenost do mene, da se sam neposredno zavzemaš za mojo posvetitev. **Moja hči, tri kreposti naj te posebej krasijo: ponižnost, čist namen** [in] **ljubezen. Ne delaj nič več, kakor to, kar ti naročam, in sprejmi vse, kar ti daje moja roka; prizadevaj si živeti v zbranosti, da boš slišala moj glas, ki je tako tih, da ga le zbrane duše lahko slišijo…**
1780 (130) Danes do dvanajstih zvečer nisem mogla zaspati, tako sem bila prevzeta zaradi jutrišnje obnovitve zaobljub. Božja veličina je objemala vse moje bitje.

1781 Binkošti.[420] Obnovitev zaobljub

[420] L. 1938 je bil praznik prihoda Svetega Duha (binkošti) 5. junija.

Vstala sem veliko prej[421] kakor po navadi in odšla v kapelo ter se zatopila v Božjo ljubezen. Preden sem prejela sveto obhajilo, sem tiho pri sebi obnovila svoje redovne zaobljube. Po svetem obhajilu me je objela nepojmljiva Božja ljubezen. Moja duša se je pogovarjala s Svetim Duhom, ki je Gospod, kakor sta Oče in Sin. Njegov dih je napolnil mojo dušo s tako radostjo, da bi se zaman trudila pojasniti vsaj del tistega, kar je doživljalo moje srce. Ves dan, povsod, kjerkoli sem bila, s komerkoli sem se pogovarjala, me je spremljala živa navzočnost Boga; moja duša je utonila v zahvaljevanju za te velike milosti.
1782 (131) + Ko sem danes odšla na vrt, mi je Gospod rekel: **Vrni se v svojo celico, ker te bom tam čakal.** Vrnila sem se in takoj uzrla Gospoda Jezusa. Sedel je za mizo in me čakal. Ljubeznivo me je pogledal, rekoč: **Moja hči, želim, da bi zdaj pisala, ker ta sprehod ne bi bil po moji volji**. Ostala sem sama in takoj sem začela pisati.
1783 + Ko sem se potopila v molitev in se združila z vsemi mašami, ki se ta trenutek darujejo po svetu, sem ponižno prosila Boga, da se po vseh teh svetih mašah usmili sveta, posebej pa ubogih grešnikov, ki v tem trenutku umirajo. Takoj sem prejela notranji Božji odgovor, (132) da je tisoč duš po posredovanju molitve, ki sem jo izročila Bogu, prejelo milost. Ker ne vemo, koliko duš moramo rešiti s svojimi molitvami in žrtvami, moramo stalno moliti za grešnike.
1784 Danes mi je Gospod v daljšem pogovoru povedal**: Kako zelo hrepenim po zveličanju duš. Moja najljubša zaupnica, zapiši, da želim svoje Božje življenje prelivati v človeške duše in jih posvetiti, da bi hotele sprejeti mojo milost. Največji grešniki bi dosegli veliko svetost, če bi le zaupali mojemu usmiljenju. Moja notranjost je prenapolnjena z usmiljenjem in** [to] **se razliva na vse stvarstvo**. **Moja radost je delovati v človeški duši, jo napolnjevati s svojim usmiljenjem** (133) **in jo opravičiti. Moje kraljestvo na zemlji je – moje življenje v človekovi duši. Napiši, moja zaupnica, da sem jaz sam neposredni voditelj duš – posredno pa jih vodim po duhovniku in vsako vodim do svetosti, po poti, ki jo poznam samo jaz.**
1785 Danes me je obiskala mati prednica, vendar le za kratek čas. Ko si je vse ogledala, mi je rekla, da imam preveč lepo. In res [si] sestre prizadevajo narediti moje bivanje v tem zdravilišču prijetno. Vendar vsa ta lepota ne zmanjša moje žrtve, ki jo vidi samo Bog in ki se bo končala šele v trenutku, ko bo moje srce nehalo biti. Nobena lepota vsega sveta, niti nebes samih, ne izbriše trpljenja moje duše, ki je živo vsak trenutek, (134) čeprav je tako notranje. Končalo se bo tedaj, ko ti, povzročitelj mojega trpljenja, rečeš: dovolj. Nič ne more zmanjšati moje žrtve.

1786 Prvi petek po prazniku sv. Rešnjega telesa[422] [17. 6. 1938]

Takoj v petek po prazniku sv. Rešnjega telesa sem se počutila tako slabo, da sem mislila, da se približuje zaželeni trenutek. Narasla je vročina, ponoči se je okrepilo krvavo pljuvanje. Kljub temu sem zjutraj šla, da bi prejela Gospoda Jezusa, pri sveti maši pa nisem mogla več biti. Popoldne nenaden padec vročine na 35,8°. Počutila sem se tako slabo, da sem mislila, kakor da bi v meni vse odmiralo. Ko sem se zatopila v globoko molitev, sem spoznala, da [to] vendar še ni trenutek osvoboditve, ampak bližnje povabilo Ženina.
1787 Ko sem se srečala z Gospodom, sem mu rekla: (135) »Varaš me, Jezus, kažeš mi odprta vrata nebes in me spet puščaš na zemlji.« – Gospod pa mi je rekel**: Ko boš v nebesih zagledala svoje sedanje dneve, se boš razveselila in hotela bi jih videti kar največ. Ne čudim se ti, moja hči, da zdaj tega ne moreš razumeti, kajti tvoje srce je prepolno bolečine in hrepenenja po meni. Ugaja mi tvoja budnost, naj ti zadošča moja beseda – ne več dolgo.**

[421] V rokopisu: »toliko«.
[422] L. 1939 je bil praznik sv. Rešnjega telesa 16. junija, torej je petek po telovem 17. junija.

In moja duša se je spet znašla v izgnanstvu. V ljubezni sem se združila z Božjo voljo in se predala njeni milostljivi sodbi.
1788 + Pogovori o posvetnih rečeh, ki jih tu poslušam, me tako mučijo, da me spravljajo v omedlevico. Sestre, ki mi strežejo, so to opazile, ker se to pozna na zunaj.
1789 (136) + Danes[423] sem videla Božjo slavo, ki izvira iz te slike. Veliko duš prejme milosti, čeprav o njih glasno ne govorijo. Čeprav so božja pota različna, prejema Bog po sliki slavo; napori satana ter hudobnih ljudi se razbijajo in sprevračajo v nič. Kljub satanovemu besu bo Božje usmiljenje po vsem svetu slavilo zmago in častile ga bodo vse duše.
1790 Spoznala sem, da se mora duša zato, da bi Bog mogel delovati v njej, odpovedati vsakemu delovanju na svojo roko, drugače Bog v njej ne bo uresničil svoje volje.
1791 Ko se je približevala huda nevihta, sem začela moliti rožni venec. Tedaj sem zaslišala glas angela. »Ne morem se približati v nevihti, (137) ker svetloba, ki prihaja iz njenih ust, ovira mene in nevihto,« se je pritoževal angel Bogu. Naenkrat sem spoznala, kako veliko uničenje bi s to nevihto moral napraviti angel, prav tako pa sem spoznala, da je bila ta molitev Bogu prijetna in kako velika je moč tega rožnega venca.
1792 Spoznala sem, da je neko dušo, ki je Bogu zelo draga, Bog kljub različnim preganjanjem dal preobleči v novo, višje dostojanstvo, česar se je moje srce zelo razveselilo.
1793 Moji najljubši trenutki so, ko se v svoji notranjosti pogovarjam z Gospodom. Trudim se, kolikor je v moji moči, da bi ne bil sam. On je vedno rad z nami…
1794 (138) + Jezus, večni Bog, zahvaljujem se ti za tvoje neizmerne dobrote in milosti. Naj bo vsak utrip mojega srca nova hvalnica tebi, o Bog. Vsaka kapljica moje krvi naj teče zate, o Gospod; moja duša je ena sama hvalnica tvojega usmiljenja. Ljubim te, Bog, zaradi tebe samega.
1795 Moj Bog, čeprav je moje trpljenje hudo in dolgotrajno, ga sprejemam iz tvoje roke kot sijajen dar. Sprejemam vse bolečine, celo tiste, ki jih druge osebe niso hotele sprejeti. Z vsemi bolečinami lahko prideš k meni, Jezus, ničesar ti ne bom odrekla; le eno te prosim – daj mi moč, da jih prenesem in jih napravim zaslužne. Glej, sprejmi vse moje bitje, stori z menoj, kar ti ugaja.
1796 (139) Danes sem videla presveto Srce Jezusovo na nebu [v] veliki svetlobi; iz rane sta izhajala oba pramena žarkov in [se] razširila na ves svet.
1797 Danes je k meni prišel Gospod in mi rekel**: Moja hči, pomagaj mi reševati duše. Šla boš k umirajočemu grešniku, ker je že ves obupan, in molila boš ta rožni venec, tako mu boš izprosila zaupanje v moje usmiljenje.**
1798 Nenadoma sem se znašla v neznani koči, kjer je v strašnih mukah umiral že starejši človek. Okrog postelje je bilo ogromno hudobnih duhov in objokana družina. Ko sem začela moliti, so se duhovi teme med sikanjem in grožnjami meni razbežali, ta duša se je umirila in polna zaupanja zaspala v Gospodu.
V istem trenutku sem zagledala sebe v svoji sobici. Kako se je to zgodilo – ne vem.

1799 (140) JMJ

Čutim, da me neka moč varuje in brani pred sovražnikovimi napadi. Čuva me in brani, to predobro čutim; sem zavarovana, kakor da sem v senci njenih kril.
1800 Moj Jezus, samo ti edini si dober. Čeprav bi si moje srce prizadevalo, da bi vsaj delno opisala tvojo dobroto, ne morem – to presega vsakršno naše razmišljanje.
1801 Nekega dne med sveto mašo mi je Gospod dal globlje spoznati njegovo svetost in veličastvo, obenem pa sem spoznala svojo bedo. Vesela sem bila tega spoznanja, vsa moja duša se je potopila v njegovo usmiljenje; počutim se zelo srečna. (141)

---

[423] Težko je dognati, kateri dan je to bil. Vse do konca *Dnevnika* s. Favstina ne navaja datumov, piše samo »danes«.

1802 Naslednjega dne sem razločno slišala besede: »Vidiš, Bog je tako svet, ti si pa grešna. Ne pristopaj k njemu, spovej se vsak dan.«– In resnično, na kar koli sem pomislila, vse se mi je zdelo grešno. Vendar svetega obhajila nisem opustila, k spovedi pa sem nameravala iti ob svojem času, ker nisem imela izrecnega zadržka. Vendar, ko se je približal dan spovedi, sem pripravila cel tovor grehov, da bi se jih obtožila. Ko pa sem se približala rešetki, mi je Bog dovolil obtožiti se le dveh nepopolnosti, čeprav sem si prizadevala, da bi se tako spovedala, kot sem se pripravila. Ko sem odšla iz spovednice, mi je Gospod rekel: **Moja hči, vsi ti grehi, ki si se jih hotela spovedati, v mojih očeh niso grehi, (**142**) zato sem ti odvzel možnost, da se jih spoveš.** Spoznala sem, da satan hoče vznemirjati moj mir in mi prišepetava pretirane misli. – O Odrešenik, kako velika je tvoja dobrota.
1803 Ko sem se nekega dne pripravljala na sveto obhajilo in opazila, da nimam nič, kar bi Jezusu mogla podariti, sem mu padla pred noge, in klicala celotno njegovo usmiljenje na mojo ubogo dušo. »Naj me tvoja milost, ki lije name iz tvojega usmiljenega Srca, utrdi za boj in trpljenje, da ti bom ostala zvesta. Čeprav sem takšna beda, se te ne bojim, ker dobro poznam tvoje usmiljenje. Nič me ne more odvrniti od tebe, o Bog, ker je vse manjše (143) od mojega spoznanja – to jasno vidim.«
[S tem se končuje šesti in zadnji zvezek zapiskov sestre Favstine Kowalske – redovnice z večnimi zaobljubami iz Kongregacije sester Božje Matere usmiljenja.]

MOJA PRIPRAVA NA SVETO OBHAJILO

+
(1) JMJ
Krakov, 10. 1. 1938

Moja priprava na sveto obhajilo

S. Marija Favstina
najsvetejšega zakramenta
Kongregacija sester Božje Matere usmiljenja

1804 (2) Nadvse slovesni trenutek mojega življenja je tisti, v katerem prejemam sveto obhajilo. Po vsakem svetem obhajilu hrepenim in za vsako sveto obhajilo se zahvaljujem presveti Trojici.
Če bi angeli mogli biti nevoščljivi, bi nam zavidali dve stvari: prvič – prejemanje svetega obhajila in drugič – trpljenje.
1805 1. + Danes se pripravljam na tvoj prihod kakor nevesta na prihod svojega ženina. Moj Ženin je vzvišeni Gospod. Nebesa ga ne morejo zaobseči. Serafi, ki so mu najbolj blizu, si zakrivajo svoje obličje in neprestano ponavljajo: Svet, svet, svet.
Ta vzvišeni Gospod, on je moj Ženin. Zbori angelov mu prepevajo, pred njim padajo prestoli, pred njegovo svetlobo ugaša sonce. A vendar je ta veliki Gospod moj Ženin. Moje srce, prenehaj s tem globokim premišljevanjem, kako ga slavijo drugi, ker za to nimaš časa, saj prihaja in je že pred tvojimi vrati.
1806 Hitim mu naproti in ga vabim v bivališče svojega srca v globoki ponižnosti pred njegovim veličastvom. Toda Gospod me dviga od tal in me kot nevesto vabi, da bi sedla k njemu in mu povedala vse, (3) kar mi leži na srcu. Jaz pa, opogumljena zaradi njegove dobrote, sklanjam glavo na njegove prsi in mu govorim o vsem. Najprej mu povem o tem, česar nikoli nobenemu ustvarjenemu bitju ne bi povedala. Nato mu govorim o potrebah Cerkve, o dušah ubogih grešnikov – kako zelo potrebujejo tvoje usmiljenje. Toda čas hitro teče. Jezus, oditi moram po zunanjih opravkih, ki me čakajo. Jezus mi pravi, da je že čas, da bi se poslovila. Vzajemni globok pogled in čez trenutek se navidezno razideva, toda nikoli resnično. Najini srci sta vedno združeni. Čeprav sem spričo raznih dolžnosti navzven raztresena, me vendar Jezusova navzočnost neprestano potaplja v zbranost.

1807 2. + Danes je moja priprava na Jezusov prihod kratka, vendar nasičena s silovito ljubeznijo. Prevzema me Božja navzočnost in razvnema mojo ljubezen do njega. Nobenih besed ni, je samo notranje razumevanje. V ljubezni se vsa potapljam vanj. Gospod se približuje bivališču mojega srca. Po prejemu obhajila zmorem toliko prisebnosti, da pridem do svojega klečalnika. V istem trenutku se moja duša (4) popolnoma potopi v Boga in ne vem, kaj se godi okrog mene. Bog mi daje notranje spoznati svoje Božje bistvo. To so kratki, toda pretresljivi trenutki. Duša prihaja iz kapele globoko zbrana in težko jo je raztresti. Takrat se dotikam tal le z eno nogo. Nobena žrtev čez dan ni niti naporna niti težka. Vsaka okoliščina izzove novo dejanje ljubezni.
1808 3. + Danes vabim Jezusa v srce kot ljubezen. Ti si sama ljubezen. Vsa nebesa razvnemaš in napolnjuješ s svojo ljubeznijo. Zatorej moja duša tako koprni po tebi kakor cvet po soncu. Jezus, pohiti, pridi v moje srce, saj vidiš: kakor se cvet vzpenja k soncu, tako se moje srce dviga k tebi. Odmikam kelih svojega srca za sprejem tvoje ljubezni.
1809 Ko je Jezus prišel v moje srce, je v moji duši vse zadrhtelo od življenja in topline. Jezus, vzemi iz srca mojo ljubezen in izlij vanj svojo ljubezen. Gorečo in ognjevito ljubezen, ki se zna žrtvovati, ki zna popolnoma pozabiti nase.

Danes je moj dan zaznamovan z žrtvijo…
1810 (5) 4. + Danes se pripravljam na prihod Kralja.
Kaj sem jaz, a kaj si ti, o Gospod, kralj slave – nesmrtne slave. O srce moje, ali se zavedaš, kdo danes prihaja k tebi? – Da, to vem, ampak za čuda tega ne morem razumeti. O če bi bil to samo kralj, toda to je Kralj kraljev, Gospod gospodov. Pred njim trepeta vsakršna moč in oblast. On danes prihaja v moje srce. Že slišim, da se bliža, prihajam mu nasproti in ga povabim k sebi. Ko je vstopil v bivališče mojega srca, je mojo dušo prevzela tako velika spoštljivost, da je od osuplosti omedlela in padla pred njegove noge. Jezus ji podaja svojo roko in jo ljubeznivo povabi, naj prisede. Pomiri jo: **Vidiš, zapustil sem nebeški prestol, da bi se združil s teboj. To, kar vidiš, je šele kanček in tvoja duša od ljubezni že omedleva, toda kako se bo začudilo tvoje srce, ko me boš zagledala v vsej slavi! Toda hočem ti reči, da se mora po svetem obhajilu to večno življenje začeti že tu na zemlji. Vsako sveto obhajilo te vedno bolj usposablja za večno združenje z Bogom.**
1811 Tako te, moj Kralj, ničesar ne prosim, čeprav vem, (6) da mi moreš dati vse. Prosim te le za eno: Ostani Kralj mojega srca vekomaj, to mi zadostuje.
1812 Danes obnavljam izročitev svojemu Kralju v zvestobi notranjim navdihom.
1813 5. + Danes si ne prizadevam za kakšne posebne priprave. Ne morem nič misliti, čeprav veliko čutim. Hrepenim po trenutku, v katerem bo Bog prišel v moje srce. Padam v njegov objem in tožim o svoji nesposobnosti in bedi. Izlivam bolečino svojega srca, ker ga ne morem tako ljubiti, kakor si želim. Obujam dejanje vere, upanja in ljubezni in v tem živim ves dan.
1814 6. + Danes je moja priprava kratka. Močna in živa vera skoraj raztrga zastor ljubezni. Božja navzočnost prešinja moje srce kakor žarek sonca kristal. V trenutku, ko prejmem Boga, se vse moje bistvo vanj potopi. Obdaja me strmenje in občudovanje, ko gledam veličino Božjega veličastva, ki se sklanja k meni, ki sem sama beda. Iz moje duše se dviga k njemu hvaležnost (7) za vse podeljene milosti, posebej za milost povabila v izključno njegovo sveto službo.
1815 7. + Danes se želim v svetem obhajilu kar najtesneje zediniti z Jezusom po ljubezni. Tako hrepenim po Bogu, da se mi zdi, da ne dočakam trenutka, v katerem mi bo duhovnik podelil sveto obhajilo. Moja duša kakor da omedleva za Bogom.
1816 Ko sem ga prejela v srce, se je raztrgala zavesa vere. Zagledala sem Jezusa, ki mi je rekel: **Moja hči, tvoja ljubezen mi je v zadoščenje za mlačnost mnogih duš.** Po teh besedah sem ostala sama, toda ves dan sem živela s tem dejanjem zadoščevanja.
1817 8. + Danes čutim v svoji duši brezno bede. Želim se napotiti k svetemu obhajilu kot k izviru usmiljenja in se vsa potopiti v ta ocean ljubezni.
Ko sem prejela Jezusa, sem se vsa vrgla vanj, v globine nepojmljivega usmiljenja, in bolj ko sem čutila, da sem sama beda, bolj se je pomnožilo moje zaupanje vanj.
Ves dan živim v tej ponižnosti.
1818 (8) 9. + Danes je moja duša otroško razpoložena. Družim se z Bogom kakor otrok z očetom. V vsej polnosti čutim, da sem Božji otrok.
1819 Ko sem prejela sveto obhajilo, sem imela globlje spoznanje nebeškega Očeta in njegovega očetovskega odnosa do duš.
Danes živim v poveličevanju svete Trojice. Zahvaljujem se Bogu, da nas je po svoji ljubezni blagovolil sprejeti za svoje otroke.
1820 10. + Danes se želim vsa spremeniti v Jezusovo ljubezen in se skupaj z njim darovati nebeškemu Očetu.
Pri sveti maši sem v kelihu uzrla malega Jezusa. Rekel mi je: **Tako prebivam v tvojem srcu, kakor me vidiš v tem kelihu.**
1821 Po svetem obhajilu sem v svojem srcu začutila bitje Jezusovega Srca. Čeprav se že od davna zavedam, da sveto obhajilo v meni traja do naslednjega obhajila, častim danes ves dan Jezusa v srcu in ga prosim, da bi s svojo milostjo majhne otroke obvaroval zla, ki jim grozi. Živa, celo fizično občutena Božja navzočnost traja ves dan in me sploh ne ovira pri izpolnjevanju opravil.

1822 (9) 11. + Danes želi moja duša na poseben način Jezusu izkazati svojo ljubezen. Ko je Gospod vstopil v moje srce, sem se vrgla pred njegove noge kakor popek vrtnice. »Želim, da bi se vonj moje ljubezni neprestano dvigal do podnožja tvojega prestola. Jezus, ali vidiš, v tem popku vrtnice je vse moje srce zate, pa ne samo ta trenutek, ko srce plameni, temveč ves dan ti dokazujem svojo ljubezen v zvestobi Božji milosti.«
Danes bom vse težave in trpljenje, ki me doletijo, hitro sprejela kot popek vrtnice, da bi ga vrgla Jezusu k nogam. Nič zato, če pri tem roka, ali raje srce, zakrvavi…
1823 12. + Danes se moja duša pripravlja na prihod Odrešenika, ki je dobrota in ljubezen sama. Raztresenost in skušnjave me tarejo in mi ne dajo, da bi se pripravila na Gospodov prihod; »zato te želim prisrčno sprejeti, Gospod, ker vem, da me boš rešil nadlog, ko prideš k meni. Toda če je tvoja volja, da bi trpela, me okrepi za boj.«
Jezus, Odrešenik, ki si blagovolil (10) priti v moje srce, odženi raztresenost, ki mi otežuje pogovor s teboj.
Jezus mi je odgovoril**: Hočem, da bi bila izurjena v boju kakor vitez, ki zna sredi pokanja in krogel drugim ukazovati. Tako se tudi ti, moj otrok, sredi največjih težav obvladaj in nič naj te ne oddalji od mene, niti tvoji padci ne.**
Danes sem se ves dan bojevala z neko težavo, za katero veš ti, Jezus…
1824 13. + Danes moje srce trepeče od veselja. Zelo želim, da bi Jezus prišel v moje srce. Toži se mi, moje srce, polno hrepenenja, se razplameneva z vedno močnejšo ljubeznijo.
Ko je Jezus prišel, sem se mu kakor majhen otrok vrgla v objem. Pripovedovala sem mu o svojem veselju. Jezus je poslušal moje izlive ljubezni. Ko sem ga prosila za odpuščanje, ker se nisem pripravila na sveto obhajilo, ampak sem neprestano mislila, da bi mogla čimprej deliti z njim veselje, mi je odgovoril**: Najljubša mi je takšna priprava, s kakršno si me danes prejela v svoje srce. Danes bom na poseben način blagoslovil tvoje veselje. Naj ti tega veselja danes nič ne zmoti.**
1825 (11) 14. + Danes se moja duša pripravlja na prihod Gospoda, ki zmore vse, ki me more napraviti popolno in sveto. Zelo se pripravljam na njegov sprejem, a glej, pojavila se je težava: naj mu jo predstavim? Takoj sem jo zavrnila. Predstavila jo bom, kakor mi ukaže srce.
1826 Ko sem v svetem obhajilu prejela Jezusa, je srce z vso močjo vzklikalo: Jezus, preobrazi me v drugo hostijo. Biti hočem živa hostija zate. Ti si velik Gospod, vsemogočen, ti mi moreš izkazati milost.« Gospod mi je odgovoril: **Si živa hostija, draga nebeškemu Očetu, toda premišljuj, kaj je hostija, žrtev in torej ...?**
O moj Jezus, razumem pomen hostije, razumem pomen žrtve. Želim biti pred tvojim veličastvom živa hostija, to je živa žrtev, ki vsak dan gori v tvojo čast.
Ko bodo moje moči začele pojemati, me bo ohranilo sveto obhajilo, in mi dalo moči. Zares, bojim se dneva, v katerem ne bi mogla prejeti svetega obhajila. Moja duša zajema prečudovito moč iz svetega obhajila.
O živa hostija, svetloba moje duše!
1827 (12) 15. + Danes se moja duša pripravlja na sveto obhajilo kakor na svatbeno gostijo, kjer se vsi udeleženci te gostije svetijo v neizrekljivi lepoti. Tudi jaz sem na to gostijo povabljena, vendar ne vidim v sebi lepote, ampak brezno bede. Čeprav se ne čutim vredna sesti za mizo, se vendarle prikradem na tla in bom pri Jezusovih nogah prosjačila vsaj za drobtine, ki padajo pod mizo. Ker poznam tvoje usmiljenje, se približam k tebi, Jezus, saj bo prej zmanjkalo moje bede, kot se izčrpa usmiljenje tvojega Srca. Zato bom danes obujala zaupanje v Božje usmiljenje.
1828 16. + Danes me obdaja Božje veličastvo. Nikakor si ne znam pomagati, da bi se bolje pripravila. V celoti me obdaja Bog. Mojo dušo razvnema njegova ljubezen. Samo to vem: da ljubim in sem ljubljena. To mi zadostuje. Trudim se vse dni, da bi ostala zvesta Svetemu Duhu in uresničevala njegova pričakovanja. Skrbim za notranjo tišino, da bi mogla slišati njegov glas …